

Giới thiệu Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi

Truyện Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi tác giả Cảnh Táp là tựa truyện ngôn tình pha lẫn chút xuyên không lấy bối cảnh ở thời cổ xưa, nơi mà những người phụ nữ bị xem thường, một thành phần được xem là vật giải trí. Mời các bạn theo dõi để biết diễn biến của cốt truyện nhé.

Nghe đồn Cửu vương gia nữ mạo mà dũng mãnh, là chiến thần bất bại của Lương quốc, chỉ duy nhất không gần nữ sắc!

Nàng vốn là quân quân tảo tảo quốc gia, một khi xuyên không qua, thành nữ nhi bao cô của phủ đại tướng quân, thay muội muội xuất giá, gả cho Cửu vương gia bị người đời xưng là đoạn tay áo. Với bao nhiêu uất ức khiến Liễu Lâm Ba một phen tức nước vỡ bờ gây ra nhiều chuyện sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tranh chấp tắm rửa

Hoàng hôn mờ nhạt, mặt hồ cũng ánh lên một màu đỏ rực rỡ, trên bờ, một con ngựa trắng nhàn nhã ăn cỏ, đuôi ngựa thỉnh thoảng đong đưa vài cái.

Trong hồ nước, nam tử dáng người tựa như trích tiên, chỉ riêng bóng lưng đã đủ khiến người ta kinh diễm, Lương Kiều khép hờ mắt, nghe xa xa tiếng tên vụn vút cùng tiếng hò hét, phần eo ngâm trong nước, tóc đen buông xuống bên hông, cùng da thịt màu mật ong giữa ánh hoàng hôn càng trở nên rực rỡ đến mê muội.

“Ài?”

Nam tử đột nhiên mở to mắt, đem khăn mặt lớn bỏ ra, cả cơ thể căng thẳng, cánh tay nắm chặt trong không khí, giác quan thập phần nhạy bén cảm giác được có người trong nước, vận sức chờ phát động!

“Oành!” Một tiếng vang thật lớn truyền ra, bọt nước văng tung tóe, nội lực thật cường đại!

Liễu Lâm Ba vốn là trốn ra ngoài luyện công, đương giữa mùa hạ, thời tiết thật sự nóng bức, quần áo cổ đại cũng thật nhiều, khiến nàng buồn bực muốn chết, mắt thấy hồ nước mát lạnh liền trực tiếp cò y phục nhảy xuống nước, tắm được một nửa nghe được có người tới mới nín thở chìm xuống nước, thẳng cha này đã biết có người tắm cư nhiên còn không đi!

Công phu tiên khởi thủy hoa của Liễu Lâm Ba rất nhanh được vận khởi, thu lại y phục trên bờ, cực nhanh bọc lấy thân thể, xoay một cái phi thân lên bờ, chân ngọc điểm nhẹ, áo trắng khoác hờ, phảng phất giống như tiên nữ lạc xuống phạm trần.

Lương Kiều nhìn đến ngây người, nữ tử có võ công tốt như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

“Bốn vương đã nói qua, không cần nữ nhân hầu hạ” tiếng nói của nam tử nồng đậm như rượu, đôi con ngươi tựa như trăng sao tỏa ra ánh sáng trong suốt rực rỡ, như trước đứng ở trong nước.

Bốn vương? Không nghĩ tới cư nhiên còn là một vương gia, trách không được nói chuyện cuồng vọng như vậy.

“Vị đại ca kia, người cũng thật hay nói giỡn” Liễu Lâm Ba đưa tay chụp lấy dây lưng bên hông, từ góc độ của hắn không rõ là tháo hay buộc, đôi chân dài trắng nõn lộ ra, không nói hết được có bao nhiêu mỉa mai.

“Nói đi, hao tổn tâm trí tới gần bốn vương, rốt cuộc có mục đích gì” gương mặt tuấn mỹ giống như thiên thần dần dần nổi lên nộ khí, nếu không phải bọn lục ca an bài đến hầu hạ hắn, như vậy, nhất định là người của địch quốc! Bãi sân tầng tầng lớp lớp vây quanh, một nữ tử sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện nơi này, hơn nữa một thân nội lực cường đại, làm cho người ta muốn không nghi ngờ cũng khó!

Lương Kiều tiện tay quần chiếc khăn quanh eo thắt một cái nút, phi thân lên bờ.

Liễu Lâm Ba cảm nhận được áp lực xung quanh, quay lưng phóng đi.

Lương Kiều vừa muốn túm lấy vai nàng, nàng đột nhiên tiên hạ thủ vi cường, không, là trước đặt chân làm trụ, đầu gối trực tiếp đánh trúng bộ phận quan trọng của nam nhân, Lương Kiều bắt ngờ bị thương, hoàn toàn không ngờ nàng lại đột nhiên phản kích, vốn tưởng bọn lục ca chọn từ trong tù binh nữ của địch quốc, đặc biệt kêu người đưa tới.

Nam nhân theo bản năng bảo vệ chỗ đau, trên trán nổi gân xanh.

Không biết chỗ nào đó của hắn có bị phế bỏ hay không!

Liễu Lâm Ba xoay người bỏ chạy, chạy một nửa đột nhiên nhớ tới cái gì, y phục nam nhân trên bờ không cái nào may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị nàng

ném vào trong hồ, hừ, mỹ nam tắm rửa, để cho những người khác cũng được no mắt đi!

Giới cho một cô nương, Cửu vương gia uy danh một cõi đánh mất sự bình tĩnh ngày thường, rốt cuộc là cô nương bại gia nhà nào, hành vi lại to gan như vậy, xem bộ dạng của nàng thật giống như mục đích gì cũng không có, bằng không nàng sẽ không chạy nhanh như vậy.

Ha ha, chờ coi, túm được nha đầu kia về nhất định phải bắt nàng hầu hạ mình cả đời!

Vừa mới đánh 1 trận với địch quốc, sắc trời cũng đã tối, hắn liền hạ lệnh chúng tướng sĩ đóng quân một đêm, trong hồ Tùng Lâm vắng vẻ sạch sẽ, đúng lúc muốn giữ bỏ một thân một mối, tưởng như vậy là xong ai ngờ lại nháy ra một nha đầu tắm cùng hắn.

“Cửu gia, các huynh đệ bắt được rất nhiều thú, ngài có muốn xem không?”

Theo thanh âm, vài kỵ binh đi theo phía sau Hàn Ngọc, cùng nhau thúc ngựa xuống, Hàn Ngọc là thiếu niên anh tuấn, cháu của Hàn Thái Phó, phụ mẫu mất từ nhỏ, Hàn Thái Phó yêu thương hắn còn hơn cả bản thân mình.

“Àn!”

“Cởi quần áo ra”

Lời của Lương Kiều vừa rơi xuống, vài người trợn trừng mắt, lơ mơ một hồi, đầu tuy rằng vẫn còn choáng váng, tay lại không chậm trễ, không dám có nửa phần do dự, thuận thực đem y phục bên ngoài lột sạch.

“Gia, áo lót cũng phải cởi sao?”

“Không cần cởi bên trong” Lương Kiều lấy y phục của Hàn Ngọc mặc lên người mình.

Hàn Ngọc phát hiện một vấn đề rất trọng yếu, y phục của Vương gia đâu? Hướng xa xa liền thấy, nguyên lai đang trôi nổi trên mặt nước.

“Giá!” Lương Kiều huyết một tiếng, một hân huyết bảo mã từ đằng xa vội vàng chạy tới, phi thân lên ngựa, liền chạy về nơi đóng quân.

Lương Kiều vừa về tới lầu lớn liền lập tức cho người chuẩn bị giấy bút, hắn phải họa ra dung mạo của nàng, nhất định, phải tìm được nàng!

Ngọc đèn chiếu rọi xuống, một bức vẽ mỹ nhân ngày càng trở nên sống động, mày đen cong dài, gò má ẩn hiện lúm đồng tiền, đôi con ngươi linh động khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái liền bị đắm chìm, tóc đen phiêu dật tản mát khí chất tiên tử, nếu khuôn mặt đích xác giống như trong tranh, thì ngay cả người được xưng là Lương quốc đệ nhất mỹ nhân kia, nữ nhi của Liễu tướng quân Liễu Mộc Nhiên cũng không bằng.

Bọn thị vệ phía sau cảm thấy ngạc nhiên, vương gia luôn luôn không gần nữ sắc cư nhiên lại vẽ một nữ tử, cửu gia rốt cuộc đã thông suốt rồi phải không? Hai mươi hai, vương công quý tộc khác đã thiếp thành đàn, nên sớm nghĩ đến nữ tử mới là bình thường.

Chiến thần cửu vương tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả họa cũng tinh xảo giống như được thần giúp, đem hết thảy hình dáng, phong vận của nàng mô tả đầy đủ, không đến một hồi, đại mỹ nhân áo trắng trên giấy đã sống động như thật.

“Oa! Thật sự là tiên nữ hạ phàm!”

Mấy đại lão gia trong lầu nhìn người bên trong bức họa, dường như nhìn nhiều một chút cũng giống giống như khinh nhờn nàng, thật là càng xem càng khuyh thành.

Biểu tình mỗi người đều là khoa trương đến cực đại.

“Cần phải tìm được nàng, dù chỉ là một chút hành tung cũng phải cấp tốc báo lại!”

“Tuân mệnh, vương gia!” Tướng sĩ một lần nữa ôm quyền lĩnh mệnh.

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, thích liền nói ra, hà tất phải họa tranh rồi phái người đi tìm” quý y không hổ là quý y, xuất quỷ nhập thần đến mức trừ Lương Kiều, không ai phát hiện ra người này tiến vào lầu từ lúc nào.

Bề ngoài Mộ Dung Thanh là một bộ dạng phiêu phiêu công tử, phe phẩy cây quạt không muốn đem bức tranh trả về.

“Diện mạo cũng chỉ là cái bề ngoài, thú thể phải thú thực nữ”

“Ai ai ai, ta cũng không tin, người có thể thú một xấu thể về nhà, dù cho tài đức vẹn toàn?”

“Có gì là không thể”

Khụ khụ, hắn rất khó tưởng tượng Lương quốc đệ nhất mỹ nam đứng cùng một xấu phụ tài đức vẹn toàn sẽ tạo nên một bức tranh thế nào.

“Đem tranh này chuyển cho nhiều người về lại, đưa tới các phủ nha, cả nước tìm kiếm.”

“Thuộc hạ tuân mệnh, lập tức đi làm!”

“Nàng không phải là phạm tội gì chứ? Giết người, phóng hỏa? Sớm nói a, nàng nếu như muốn giết người, không cần tự mình động thủ, ta liền giúp nàng hoàn thành!”

“Sư muội của ngươi đến rồi!” Lương Kiều nhếch môi, kéo dài thành một độ cong xa hoa.

“Cái gì? Huỳnh đệ ngươi bảo trọng, ta đi trước.” Mộ Dung Thanh nào có bộ dạng cợt nhả như vừa rồi, nhất thời sắc mặt tái nhợt vắt chân lên cổ mà chạy.

Ha ha, nhìn hán lâm thế nào tiếp tục lâm nhâm! Hôm sau, phủ Đại tướng quân.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Liễu Lâm Ba nằm ở trên giường nhỏ chợt nghe thấy tiếng bước chân gấp gấp càng ngày càng gần, nha hoàn Tiểu Thúy chạy thở không ra hơi, vịn vào khung cửa mới đứng vững được.

“La to làm gì, không thấy tiểu thư còn đang ngủ trưa sao?” Lý ma ma là nha hoàn của hồi môn của phu nhân, cũng là vú em của Liễu Lâm Ba, phu nhân sinh ra Liễu Lâm Ba liền nhắm mắt xuôi tay, từ đó Liễu Lâm Ba liền không được sung ái, bọn hạ nhân đều là kẻ đầu cơ, tất cả ăn mặc ở Bắc Uyển đều không theo kịp Nhị phu nhân bên kia, bọn hạ nhân cũng thường nói mát, thái độ ngạo mạn, chỉ có Lý ma ma cùng Tiểu Thúy từ nhỏ gắn bó làm bạn.

“Chuyện gì, vào trong rồi nói!” Liễu Lâm Ba đứng dậy ngồi xuống bàn tròn, tự rót một ly trà, nhẹ nhấp một ngụm.

“Tiểu thư, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, nữ nhi của Tướng quân gả cho Cữu vương gia làm chính phi.”

Vừa nhắc tới vương gia, trong đầu Liễu Lâm Ba đột nhiên hiện lên hình ảnh vị vương gia gắp ở bên hồ kia.

“Vậy chẳng phải là đại hi sự sao.”

“Nhưng là, nhị tiểu thư không chịu gả, gào khóc liên tục, phu nhân lòng mềm nhũn, nói là để tiểu thư thay nàng gả đi.”

“Không phải đều nghe đồn Cữu vương gia là Chiến thần sao, còn là Lương quốc đệ nhất mỹ nam, bao nhiêu thiếu nữ muốn nhìn thấy hán cũng khó, nàng sao lại đột nhiên không muốn gả.”

Liễu Lâm Ba thường ở quý phủ nghe được Liễu Mộc Nhiên cùng các tiểu thư, nha hoàn đàm luận cái gì Chiến thần cữu vương, đột nhiên không muốn gả không phải quá kỳ quái sao.

“Cữu vương gia cái gì cũng tốt, chỉ là, nhị tiểu thư hỏi trước nghe người ta nói, vương gia có cái quái gỡ, nói là, thích nam nhân.”

Liễu Lâm Ba một hớp nước trà nuốt chút nữa phun ra, đối với Tiểu Thúy tựa tiểu phi tiêu.

“Tiểu thư, nghe nói Cữu vương gia xác thực không gần nữ sắc, nhị tiểu thư sợ gả đi trực tiếp thủ tiết, sống chết không lấy chồng, nhưng như vậy không phải đem tiểu thư đẩy vào hố lửa sao.”

“Chớ vội, qua xem một chút.”

Tiền sảnh quý phủ, Liễu Mộc Nhiên nhận thánh chỉ khuôn mặt thanh tú cháy dài, rúc vào trong lồng ngực nhị phu nhân khóc sụt sùi, một bộ phong thái người thấy người thương, làm cho Liễu Lâm Ba nhớ tới lúc vừa xuyên qua mẫu thân đã sắp qua đời.

“Phu nhân, bà xem, đứa nhỏ này sinh ra không khóc ngược lại chỉ cười, nhất định là một hài tử không tầm thường!” Liễu Tuyên ôm Liễu Lâm Ba vừa ra đời trong lồng ngực, vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống, mẫu thân Liễu Lâm Ba xưa nay thân thể hân yếu, có thể đem nàng hoài thai mười tháng sinh ra đã tiêu hao hết thầy sinh lực.

“Thiếp không muốn khuôn mặt đẹp của con mang đến tai họa, cứ thường thường, an an là tốt rồi, thiếp đi rồi chàng hãy thú Dung Hoàn đi, nàng là nha hoàn của thiếp, thiếp thấy nàng đã sớm thích chàng, Tuyên, đáp ứng ta.”

Liễu Tuyên vẫn chưa trả lời phu nhân đã ra đi, về sau quả nhiên Liễu Tuyên thú nha hoàn của mẫu thân Liễu Lâm Ba, chính là nhị phu nhân hiện tại.

Liễu Lâm Ba từ nhỏ đã bị người trào phúng, người người đều nói Tướng quân phu nhân mạo mỹ khuynh thành sinh ra cái đồ xấu xí, Liễu tướng quân không biết từ đâu tìm thấy một vị tài ba dị sĩ, lau lau chùi chùi trên mặt Liễu Lâm Ba, toàn bộ nửa bên mặt đều có màu đen thui, hơn nữa Liễu Lâm Ba có ý giả ngu, hầu như không ai có thể nhìn ra.

“Ai da, Lâm Ba đến rồi, hoàng thượng đã hạ chỉ, gả ngươi cho Nam Lăng vương làm phi, ngươi lần này có phúc hưởng nha.”

Đều nói rồng sinh chín con, thời điểm Lương Kiều là đứa con thứ chín ra đời hoàng thượng thập phần cao hứng, cả nước miễn thuế ba năm, ban cho Nam Lăng vương phủ, bởi vì Lương Kiều đứng thứ chín, nên người đời gọi Cữu vương gia.

“A, tốt như vậy a, thật sự có phúc hưởng sao?” Liễu Lâm Ba ngón tay chống cằm, trên người một kiện la sam màu đỏ, phía dưới một kiện váy dài xanh biếc, tóc tai hỗn độn, hoàn toàn không có vẻ đẹp gì đáng nói, có điều, hiện tại cũng không có ai để ý đến điều này.

“Đương nhiên!” Nhị phu nhân lần đầu tiên có thể nhẫn nại lừa gạt nàng như vậy, trong lòng Liễu Lâm Ba một trận phản cảm.

“Nga, nếu là chuyện tốt, vậy hãy để cho cho muối muối đi, ta lớn nên nhường muối muối” cái từ nga kia được nàng kéo dài, chỉ duy nhất cặp mắt to đảo qua đảo lại, nhị phu nhân nắm khăn tay lau mồ hôi, thật không biết này kẻ này là ngu si thật hay là cố ý.

“Trường là lớn, như vậy sao được đây, lại nói, người gả đi làm vương phi còn sợ muối muối người không được thom lây sao?” Trâm cài trên đầu nhị phu nhân theo từng bước chân lay động mà đung đưa không ngừng, ngồi ở bên cạnh Liễu Mộc Nhiên lau một vệt mồ hôi.

“Làm vương phi có hoa quế cao ăn không?”

“Có có, trong vương phủ món gì ăn ngon đều có”

“Tốt lắm, ta gả!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người muốn anh hùng cứu mỹ nhân?

“Làm vương phi có hoa quế cao ăn không?”

“Có có, trong vương phủ món gì ăn ngon đều có”

“Tốt lắm, ta gả!”

Nghe được lời ấy, Tiểu Thúy cùng Lý ma ma đi theo phía sau Liễu Lâm Ba liếc nhau, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

“Phu nhân, đại tiểu thư thần trí không bình thường, người cũng không đẹp, tự nhiên là không xứng với Cữu vương gia, gả đi hắt lên khăn voan chẳng phải là muốn chọc giận vương gia, đây chính là con dâu của đương kim thánh thượng, chịu tội giống như là khi quân a” Lý ma ma nói ra lợi hại trong đó, vẫn khom người, âm thanh không tính quá lớn, nhưng ở tiền thính ai cũng đều nghe rõ ràng.

“Lớn mật! Thân là nô tỳ, cũng dám nói thể với chủ tử nhà mình, thánh chỉ của hoàng thượng viết rõ ràng, nữ nhi của Đại tướng quân, lẽ nào người dám nói nàng không phải nữ nhi của tướng quân?”

Giờ mới nhớ đến nàng là trưởng nữ, ở trong mắt người ngoài, nàng chỉ là một cái truyền thuyết, không có ai chân chính biết Tướng quân phủ đến cùng có đại tiểu thư hay không, quân sự thường lui đưa đồ ăn cho Tướng quân phủ cũng chỉ biết Tướng quân phủ có nữ nhân ngu si, từ đây, các loại đồn đại ở dân gian lưu truyền sôi sùng sục.

“Nô tỳ không dám nô tỳ không dám, nô tỳ không phải ý đó” Lý ma ma trên mặt một bộ dạng hối hận, bên trong lại đang nén giận, nếu như phu nhân còn sống thì tốt, đã sớm không ưa tiểu đề tử này, không nghĩ tới thật sự lên làm gia chủ mẫu, lại còn ngược đãi đại tiểu thư. (cách gọi khinh miệt)

“Thôi, trong phủ đang có chuyện vui, liền tạm thời bỏ qua cho người một lần, đưa đại tiểu thư về phòng chuẩn bị một chút, đầu tháng sáu phải gả tới vương phủ”

“Vâng”

Liễu Mộc Nhiên lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, quân quyền của Lương Quốc toàn bộ đều nằm trong tay Cữu vương gia Lương Kiều, nhưng thái tử chung quy vẫn là thái tử, năm ngoái trong cung vừa thấy, đã làm cho nàng mất hồn, thái tử tuần lăng bắt phạm, quanh thân quý khí, trọng yếu chính là người ngài ấy thích không giống Cữu vương gia, xác thực là, khụ khụ, nữ nhân.

Nếu hắn không thương hương tiếc ngọc, hoán đổi cũng tốt, tương lai không làm hoàng hậu cũng là hoàng phi, vẫn được nở mày nở mặt, nhị phu nhân vừa nghe nữ nhi chung tình với thái tử, suy nghĩ một phen, quả thật có chút đạo lý.

Đều nói người gốc có cái phúc của gốc, đúng là tiện nghi cho cái nha đầu điên điên khùng khùng kia.

Liễu Lâm Ba vừa về tới Bắc Uyển liền thu hồi bộ dạng si ngốc, hai người theo ở phía sau thờ vãn than dài.

“Có cái gì phải buồn, gả đi dù sao đãi ngộ cũng vẫn hơn ở nơi này” đúng là không nhìn ra nàng cao hứng, cũng không thấy nàng không cao hứng, tâm tình của nàng từ trước đến nay không biểu hiện ở trên mặt.

“Tiểu thư, người người đều cho rằng vương gia thú chính là nhị tiểu thư” Tiểu Thúy lời còn chưa nói hết liền bị Liễu Lâm Ba tiếp tới.

“Người không quan tâm bề ngoài mới thật sự là người có nội hàm, thời trẻ qua mau, người cũng có thời điểm nhan sắc suy tàn, không phải chân tình đều

sẽ không lâu dài, tướng mạo thôi, ta không lo lắng, chiến thần rong ruổi sa trường sẽ không đến mức điều đó cũng không hiểu đi, huống hồ, hấn không thích nữ nhân, ta xem trọng điểm ấy!” Hai người bọn họ xem như là thân tín của nàng, về ngoài chân thực của nàng các nàng cũng biết, có điều, trên mặt chỉ có một thứ có thể giải, máu! Ngoại trừ Liễu Lâm Ba quý phù này không người nào biết, kể cả Liễu tướng quân.

“A?” Hai người gần như cùng lúc kinh ngạc há to miệng, người ta còn sợ giả đi không được sủng ái, tiểu thư lại không để ý điểm ấy.

Các nàng đương nhiên không biết, nàng cũng chính là muốn giả đi để được thanh tĩnh thôi, giả mà không hôn, vô cùng tốt vô cùng tốt!

Đồng cung

Ngoài thư phòng, một hắc y nhân khom người, thanh âm trầm nói “Thái tử điện hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo ”

“Đi vào” từ bên trong truyền đến một trận thanh âm trầm thấp đầy uy hiếp.

Hắc y nhân đẩy cửa tiến vào, trở tay đóng cửa lại, thái tử Lương Khải đang ngồi bên cạnh bàn, một thân cảm bào màu đỏ tía, đầu đội quan ngọc, tướng mạo tuấn mỹ.

“Chuyện gì?” Lương Khải tiếp tục xem ghi chép sự vụ trong tay.

“Thuộc hạ tra được, Nam Lăng vương gần đây đang tìm kiếm một người, thoát nhìn có vẻ vô cùng dễ ý, là một người rất trọng yếu.”

“Ngà? Người nào?” Lương Khải thả xuống ghi chép, nổi lên hứng thú.

“Là một bạch y nữ tử ”

“Hừm, có chút thú vị” Lương Khải nghe được tin tức này cảm thấy hết sức hứng thú, ngón tay nhẹ gõ lên bàn, âm thầm suy nghĩ.

Hoàng đế này của hấn cư nhiên cũng có một ngày động tâm, trước đây đại thần trong triều vì nịnh bợ hấn không biết lên la lên lút đưa đến bao nhiêu là mỹ nữ, tất cả đều bị hấn đuổi ra khỏi phủ, đến ngay cả phụ hoàng đưa cũng không ngoại lệ, mẫu hậu lần nào nhắc tới vì hấn lập phi nạp thiếp cũng bị hấn tri hoãn, không nghĩ tới nguyên lai đã có người trong lòng.

Lương Kiều a Lương Kiều, người cũng có ngày hôm nay!

Lương Khải không còn thấy phiền muộn như trước, trên mặt đều là ý cười.

Lương Kiều 11 tuổi ra chiến trường, đến nay chưa từng chiến bại, Lương quốc hoàng đế ngày càng thiên vị hấn, dân gian bách tính càng ủng hộ hấn nhiều hơn, coi hấn giống như thần mà tôn kính, để vương, phải có dân tâm mới có được thiên hạ, Lương Kiều không thể nghi ngờ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của hấn, hấn không thể loại bỏ cho yên tâm.

“Người tức khắc xuất cung, cũng đi tìm tung tích bạch y nữ tử kia. ”

“Xin nghe chỉ dụ của thái tử điện hạ.” hắc y nhân ôm quyền rời khỏi thư phòng, muốn tìm, tự nhiên sẽ có cách để tìm, hiện tại đây đường dân bức họa của Liễu Lâm Ba, tùy ý liền có thể lấy được một tờ, đối chiếu với bức họa tìm không khó lắm.

Lương Kiều, không nghĩ tới người cũng có nhược điểm, ca ca ta đánh giá người quá cao, chính là không biết ta bắt sống bạch y nữ tử kia, người sẽ là phản ứng thế nào, Lương Khải cong khóe môi, rất chờ mong ngày đó.

“Tiểu thư, ngài đây là muốn mê đảo bao nhiêu nữ tử trong thiên hạ đây?” Sáng sớm ngày thứ hai, Liễu Lâm Ba tâm tình tốt liền đổi một thân áo bào màu trắng, tóc đen búi gọn, đầu đội ngọc quan, có ý dùng bút tô đậm đôi lông mày thanh tú, đôi con ngươi giờ phút này càng giống như nhìn rõ nhân sinh tam kiếp, óng ánh rạng rỡ.

Tính ra còn có hơn mười ngày liền phải giả đi, sau đó khó tránh khỏi không tiện xuất môn, nàng thật muốn ra ngoài hóng mát một chút.

“Nhớ lấy đi ra ngoài phải gọi ta là công tử ”

“Nô tỳ thất lễ, Liễu công tử thỉnh” Tiểu Thúy cúi người, có dáng có vẻ hành lễ.

Liễu Lâm Ba cười sáng lạn, gấp cây quạt gỗ một cái lên đầu nàng, cất bước ra khỏi phòng, một thân trang phục như vậy cũng chỉ có thể đi từ cửa sau.

“Thả ra ta! Thả ra ta! Các người tránh ra, tránh ra, đừng đụng vào ta!” Liễu Lâm Ba đang tản bộ trên đường, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm kiềm nén của nữ tử, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười thập phần lưu manh.

“Chủ nhân, người đi mau, không cần lo cho nô tỳ!”

A, ở nơi phố lớn phồn hoa như vậy lại có thể phát sinh chuyện như thế?

Liễu Lâm Ba nhất thời nổi nóng, bước nhanh tới đẩy đám đông chen chúc tìm nơi phát ra tiếng kêu, một tên nam tử quần áo đẹp đẽ quý giá mang theo hai tên tùy tùng vây quanh một cô gái có vẻ là thiên kim tiểu thư cùng bốn nha hoàn xung quanh, trong tay nắm quạt giấy hất cằm cô nương kia.

Mấy nữ tử kia đều bị lôi kéo đến quần áo xộc xệch, lệ tuôn đầy mặt, thất kinh.

Haiz, năm nữ tử bị một nam nhân trêu đùa một chút biện pháp đều không có.

“Ban ngày ban mặt, đùa giỡn con gái nhà lành, các người có còn liêm sỉ hay không!”

Thật vất vả mới tìm được một mỹ nhân như vậy, đáng muốn Bá Vương ngạnh thượng cung, lại nghe được có người cắt ngang, nam nhân bộ dạng công tử cực kỳ thiếu kiên nhẫn xoay người lại.

“Liêm sỉ? Người muốn anh hùng cứu mỹ nhân phải không?”

(“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. (muốn biết cụ thể, thỉnh đọc gg :3) Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiáng jiàn”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian” [aka “rape”]; mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế cho hai từ “cưỡng gian”) -

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hạ độc

“Liêm sỉ? Người muốn anh hùng cứu mỹ nhân phải không?”

Vốn cho là một hán tử thô kệch có chút võ xuất hiện làm hư việc, quay lại mới phát hiện lại là một tiểu bạch kiểm so với tiểu thư kia còn đẹp hơn rất nhiều, nhất thời nổi lên tâm tư ác độc, từng bước tiến lên, xắn tay áo, tự cho là mình tài giỏi, định bụng đánh một trận, hung hăng giáo huấn “nàng” một phen.

Chờ hán tử đem xử tiểu tử không biết tốt xấu này đánh ngã, đem bản mặt thâm tím của hán tử cho mấy tiểu cô nương nhìn, xem hán tử còn dám thương hương tiếc ngọc hay không!

“Dám trêu Lí Lăng Tương công tử, tiểu tử ngươi chán sống rồi! Xem đây!”

Tựa hồ sợ Liễu Lâm Ba không sợ, tùy tùng phía sau nam tử kia đều tiến lên “báo danh”.

Mấy nữ tử kia bị dọa sợ, cư nhiên quên cả chạy. Một đám người xem trò vui ở bốn phía dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh, người này thật đúng là không phải dễ trêu chọc.

Một người tùy tùng trong đó vùng quyền đánh tới, một kẻ khác cũng không nhàn rỗi, từ phía bên kia công kích lại.

“Cửu gia, nam tử này nhìn lạ mặt, nghe giọng nói hình như là người địa phương”

Trên lầu các, nam tử đứng chấp tay, không nghĩ tới thập muội sẽ len lút trốn ra khỏi cung, vừa định phi thân xuống xuất thủ lại thấy một bạch y thiếu niên ra tay trước, Lương Kiều nhìn chăm chăm bạch y thiếu niên trên đường cái, tự nhiên sinh ra một cảm giác quen thuộc.

“Có chút ý tứ.”

Vốn định một chiêu trí mạng, lại sợ làm quá mức sẽ lôi kéo sự chú ý của người khác, vạn nhất bị nghi ngờ vạch trần thân phận thì không tốt, Liễu Lâm Ba dùng mấy chiêu thức liên đánh cho mấy nam tử gây sự kia không đứng dậy nổi, nằm trên mặt đất hừ hừ kêu đau.

“Công tử nhà ta mở ra một con đường, còn không mau cút đi! Sau còn dám làm chuyện xấu, cẩn thận công tử nhà ta gặp một lần đánh một lần!”

Mấy người kia nào có biết một Liễu Lâm Ba gầy yếu lại lợi hại như vậy, bị Tiểu Thúy nói như vậy, liên tục lăn lộn, đến đâu cũng không dám ngẩng vọng vàng đờ lấy nhau một đường chạy chó chết.

“Mấy vị không sao chứ” Liễu Lâm Ba sửa sang lại một chút ống tay áo, đứng tại chỗ nhìn mấy nữ tử kia.

Nắng vàng rực rỡ, ánh mắt vị tiểu thư quần áo hoa lệ có chút mờ mịt xen lẫn xấu hổ, hơi cúi đầu nhìn lên vị công tử phấn điều ngọc mài tuần mỹ, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Liễu Lâm Ba mỉm cười đi tới, nụ cười này, làm cho bóng ma trong lòng nàng biến mất vô tung vô ảnh.

Vị thiếu niên khí phái bùng bùng, môi hồng răng trắng, cả người toả ra một luồng quý khí không thể xâm phạm cùng khí phách hào hùng, cảm y hoa phục, bên hông là một khối ngọc bội thượng thừa, nghĩ đến, không giàu sang thì cũng cao quý!

Tướng mạo này, so với nam nhân càng thêm tuấn mỹ, so với nữ nhân càng xinh đẹp tuyệt luân, làm cho nàng là nữ tử cũng mặc cảm không bằng, thoát nhìn còn tưởng là nữ phần nam trang, cẩn thận nghĩ lại, nữ tử nào có thể có công phu tốt như vậy? Nữ tử, không thể có cái khí phách cùng uy nghiêm kia.

Nghĩ đến đây, không khỏi đỏ mặt, xấu hổ dịu dàng cúi đầu, “Tiểu nữ tử đã không còn gì đáng ngại, làm phiền công tử quan tâm, vừa rồi đa tạ công tử xuất thủ cứu giúp.”

“Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc tới, tại hạ cáo từ ”

“Công tử, xin chờ một chút!” Tiểu thư kia thấy Liễu Lâm Ba xoay người đi, vội vàng dẫn một nhóm nha hoàn đuổi theo, bước chân nhẹ nhàng, theo sát sau lưng nàng.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?” Tiểu thư kia sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ hỏi.

Liễu Lâm Ba sững sờ, đây là cái tiết tấu gì vậy?

Sẽ không lấy thân báo đáp chứ, sẽ không đi!

“Hạng người bình thường không đáng nhắc tới, cô nương vẫn là mau mau về nhà đi, chú ý an toàn.”

“Hi vọng chúng ta còn có thể gặp lại” tiểu thư kia nhét một vật vào trong tay Liễu Lâm Ba, xấu hổ xoay người mang theo nha hoàn lên một cỗ kiệu phía sau.

Liễu Lâm Ba mở bàn tay ra nhìn, một khối ngọc nạm vàng vô cùng tinh xảo bắt ngờ đập vào mắt, mặt trên rõ ràng điêu khắc một chữ, ‘Lương’.

Lương, chính là quốc họ!

“Tiểu Thúy, chúng ta đi thôi ”

“Vâng, công tử ”

Liễu Lâm Ba suy nghĩ đem ngọc bài cất cẩn thận, ở trên đường chọn mua một ít dược liệu cùng đồ ăn rồi hồi phủ thì đã tới gần buổi chiều.

“Tiểu thư ngài rốt cuộc cũng đã trở lại, nghe nói Cửu vương gia chiến thắng trở về, hoàng thượng đặc biệt ở trong cung bố trí yến hội, hết thảy vương công quý tộc chúng đại thần cùng gia quyết đều được mời đến dự.”

“Lúc nào?” Liễu Lâm Ba từ trong bình phong chậm rãi đi ra, đổi một thân xiêm y thập phần sắc bén, đỏ tía, váy hoa xanh biếc theo chuyển động của phần eo mà lay động, nửa bên mặt đen sì sì, từ ăn này đến trẻ con đều có thể lập tức nhận ra nàng, thực sự là rất rất khác biệt!

Chỉ là tư thái cử chỉ kia vẫn không che giấu được quý khí trời sinh, một đôi con ngươi tinh lạnh như nước toát ra sự bình tĩnh đặc biệt và không chút sợ hãi.

“Ngày mai ”

Sáng sớm hôm sau, Liễu Lâm Ba bị một trận tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Nhị phu nhân tới, phía sau là Liễu Mộc Nhiên một thân trang phục lộng lẫy cùng hai thiếp thân nha hoàn tiêu sái tiến vào, tuy nói nữ tử gặp được sự kiện lớn như vậy hẳn là phải chọn lựa trang phục, tốn rất nhiều thời gian, nhưng là ngày hôm nay các nàng tựa hồ dậy rất sớm, dáng dấp yểu điệu đặc biệt ăn cần.

“Lâm Ba, đến đến đến, nhanh uống cái này” nhị phu nhân vô cùng quyến rũ từ trong tay nha hoàn cầm lấy một bát cháo tổ yến đưa đến trước mặt Liễu Lâm Ba, hơi nóng từ trong bát sủi trắng bốc ra, Liễu Lâm Ba vừa ngửi, khóe miệng gọi lên một chút ý cười.

“Oa, thơm quá a!” Liễu Lâm Ba lắc mái tóc rồi tung có thể so với tổ quạ mạnh mẽ hít hà, thỏa mãn nhắm mắt lại, nhị phu nhân nhìn dáng dấp của nàng trong lòng không khỏi cười nhạo, kẻ ngu si chính là kẻ ngu si, thật tốt lừa gạt, ăn chết người!

Nhị phu nhân nghĩ tới nghĩ lui đến ngủ không yên, coi như nữ nhi nhà mình không làm vương phi, cũng không thể tiện nghi cho kẻ ngu si này! Ngày thứ hai vừa rạng sáng liền phái người đi mua thuốc xổ, không chết người, cũng sẽ không khiến người hoài nghi, còn có thể hảo hảo sửa trị nó một trận, thực sự là si tâm vọng tưởng, bộ dạng lớn lên như vậy còn muốn yết kiến hoàng gia, quả thực cười đến rụng răng! Thực là khiến người trong phủ mất mặt.

“Vậy thì nhanh ăn đi, ăn xong chúng ta cùng tiến cung.”

“Được!” Liễu Lâm Ba không nói hai lời tiếp nhận bát, trông rất đột nhiên xoay một cái, lại không đưa vào miệng.

“Không bằng, chúng ta cùng ăn đi”

“Không không không, Nhị nương cùng muội muội ăn rồi, người ăn đi người ăn đi, đặc biệt làm cho người ăn” nhị phu nhân nhíu đôi môi đỏ kinh hoàng càng đẩy bát về phía nàng, ai cũng không nhìn thấy vẻ chán ghét trong mắt Liễu Lâm Ba.

Nàng xấu? Có mấy người mới chân chính làm cho nàng không còn khẩu vị!

Liễu Lâm Ba lúc này múc cháo đưa vào trong miệng, một thìa lại một thìa, ăn đến bát sạch bóng không còn chút gì, ý cười trên mặt nhị phu nhân càng đậm, lúc này mới mang theo một đoàn người rời khỏi phòng nàng.

“Tiểu thư, nhìn dáng vẻ nhị phu nhân, sẽ không phải hạ độc cái gì chứ?” Tiểu Thúy bùng khay hoảng hốt từ cửa bên chạy vào, nhất cử nhất động vừa này liếc qua liền hiểu.

“Thông minh! Đoán đúng.” Liễu Lâm Ba tinh thần thoải mái đi rửa tay, không có chút đáng vẻ không khỏe nào.

Tiểu Thúy sợ đến khay trong tay rơi xuống đất, sững sờ dùng tay che miệng.

Ngoài cửa phủ Đại tướng quân, hai chiếc xe ngựa hoa lệ đang đứng chờ, Chiến Thần vương gia tuy có đoạn tay áo, nhưng cũng là thần tượng của nàng, Liễu Mộc Nhiên hứng thú bùng bùng lên xe ngựa, muốn sớm một chút tiến cung nhìn thấy thái tử, cũng muốn diện kiến mỹ mạo Chiến thần Đại tướng quân.

Nhưng vào lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đại tiểu thư ngốc phát uy

Nhưng vào lúc này...

Tất cả mọi người hầu như cùng lúc nhìn về phía cửa, các loại ánh mắt đều có, có chăm chọc, có lạnh lùng, không ai cho rằng đại tiểu thư sẽ tham gia cung yến, căn bản cũng không có ai chuẩn bị xe ngựa cho nàng, Nhị phu nhân phần nộ đến nghiêng răng nghiêng lợi thân hình run lên.

Uống thuốc lại có thể một chút chuyện đều không có, lẽ nào ở đời hàng giả nhiều như vậy?

Những phản ứng mãnh liệt này rơi vào trong mắt Liễu Lâm Ba, đôi đôi mắt đẹp neho lại, khóe miệng cũng liền gọi lên ý cười lạnh.

“Đứng lại! Lâm Ba, ta xem người đừng đi thì hơn, ai cũng không biết người, vạn nhất nói sai, liền” nhị phu nhân quát lên thanh âm the thé, quay mặt lại nhắc chuyện quá khứ, thập phân trào phúng. Mặt trời rất độc, Liễu Mộc Nhiên đã được nha hoàn đỡ lên xe ngựa.

“Không biết? Ta là Cửu vương phi!” Liễu Lâm Ba ngày hôm nay một thân trang phục đỏ thắm viền tơ vàng, làn váy kéo dài tạo một vòng cung hoa lệ, ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng người uyển chuyển, đương nhiên, nếu xem nhẹ khuôn mặt, đây quả là một mỹ nữ!

Nhóm nô bộc không khỏi nhớ tới hình tượng Liễu Lâm Ba ngày xưa, chỉ mặc xiêm y lợt lợt, điên điên khùng khùng, ăn nói linh tinh.

Liễu Lâm Ba không chút để ý tới ngăn trở của bà ta, trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ đi thẳng đến một chiếc xe ngựa, đem làn váy vén lên, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa, động tác kia quả thực suất ngốc!

“Ngăn nàng lại cho ta!” Phu xe sững sờ trong nháy mắt còn chưa đánh xe, nhị phu nhân phần nộ đến cực điểm rống to.

“Đại tiểu thư bệnh điên tái phát, các người thất thần cái gì, còn không nhanh kéo nàng xuống đuổi về hậu viện! Kẻ xấu xí điên khùng như vậy cũng có thể tham yến hội mừng Cửu vương gia trở về sao? Cũng không sợ kinh động thánh giá?”

Hai tên hộ vệ phủ tướng quân vội vàng mỗi người bắt lấy một cái cánh tay Liễu Lâm Ba, “Đại tiểu thư, ngài liền thức thòi một chút tự mình trở về đi, bằng không chúng ta cũng đánh đắc tội!”

Bệnh điên tái phát? Không chơi đùa một chút thật sự xin lỗi ưu ái của các nàng.

Liễu Lâm Ba trở tay, lòng bàn tay hướng lên trên, cánh tay hơi dựng ngược, trực tiếp đem hai tên hộ vệ kia ném sang một bên, nhóm nha hoàn bị dọa không nhẹ, tất cả đều xúm lại thành một đoàn trốn vào một bên.

“Người, người, người cái kẻ ngu si người phản rồi!”

“Hoàng thượng hạ chỉ lệnh toàn bộ đại thần cùng gia quyến tiến cung dự tiệc, dựa vào cái gì ta không có tư cách đi? Là đại tiểu thư lớn hay nhị tiểu thư lớn, Nhị nương, thường nghe nói bà lúc còn trẻ vô cùng cung kính hầu hạ nương ta, hiện tại, bà lại như vậy tận tâm hầu hạ cha ta, người càng vất vả công lao càng lớn, ta nào dám phản bà.”

Nhị phu nhân tức giận đến cả người run rẩy, đây rõ ràng là trước mặt hạ nhân không cho bà mặt mũi, từng thời từng khắc đều nhắc nhở bà bà đã từng là nha hoàn của nương nàng.

Nhị phu nhân quên không được ban đầu cùng biểu ca từ thôn trang hẻo lánh tới phủ tướng quân đưa đồ ăn, thời điểm ở hoa viên nhìn thấy mẫu thân Liễu Lâm Ba.

“Ca, huynh nhìn cái gì vậy?”

“Có thể nhìn thêm mỹ nhân như vậy vài lần thì cho dù ta xuống địa ngục cũng đáng.” Biểu ca nhị phu nhân dài cổ nhìn ngắm mẫu thân của Liễu Lâm Ba đang ngồi trên xích đu đằng xa, nước miếng chảy đến sắp ướt cả vạt áo.

Nhị phu nhân trong lòng đột nhiên không thoải mái, “Lẽ nào muội không đẹp sao? Nàng có thể làm phu nhân tướng quân, muội dựa vào cái gì không thể!”

Bởi vì câu nói này, Dung Hoàn bị biểu ca nàng cười nhạo suốt dọc đường, nói cái gì người ta là thiên nga, nàng là vịt què, đừng nằm mộng giữa ban ngày.

Không nghĩ tới nàng ta chết bà lại được lên làm thê, làm nửa đời nhị phu nhân, nghe được lời nói như vậy bà đương nhiên không cam lòng, thực sự không biết nó giả diễn hay thật ngốc, nhị phu nhân tình nguyện tin nàng bị quỷ bám thân, cũng không muốn tin nàng là người bình thường.

Nhưng là lời này trực tiếp kích động bà! Kẻ ngu si có mồm miệng lanh lợi vậy có đốt đèn lồng tim cũng không thấy a!

“Nương, đề tỷ tỷ đi đi!” Liễu Mộc Nhiên vén rèm lên nhô đầu ra, Liễu Lâm Ba vừa thấy nàng sẽ lại nghĩ ngay tới Lâm Đại Ngọc, khuê nữ này tính tình hiền hoà như vậy, thật không giống Nhị nương thân sinh, Liễu Lâm Ba mang khăn che mặt, ngồi vào trong xe.

“Câm miệng!” Bộ ngực của nhị phu nhân cũng run lên, hiển nhiên tức giận không nhẹ, nghĩ đến ở quý phủ có thể đem nhị phu nhân xảo quyết chế phục cũng chỉ có đại tiểu thư ngốc này.

Xe ngựa của nhị phu nhân bị chiếm đành phải lên xe ngựa của Liễu Mộc Nhiên, một nhóm hạ nhân không dám nhiều lời trực tiếp chậm rãi theo ở phía sau, phu xe cẩn thận từng li từng tí một đánh xe.

Lẽ nào bệnh điên cùng khiếp nhược của đại tiểu thư đều là giả bộ sao? Dọc đường đi bọn hạ nhân đa phần đều kiêng kỵ nàng một chút.

Bên trong ngự hoa viên Lương quốc, sáng sớm người bên Lễ bộ đã chỉ huy bọn cung nữ thái giám bài trí màu sắc rực rỡ, nơi nơi đều là không khí vui vẻ.

Lục hoàng tử điện hạ cùng Cửu hoàng tử điện hạ mang binh xuất chinh, tấn công Loạn Nguyệt quốc, thời hạn không tới nửa tháng liền khai hoàn trở về, đây là đại sự vinh quang cỡ nào!

Thần dân Lương quốc đều xếp hàng hai bên đường hoan nghênh, văn võ bá quan theo Lương đế cùng Hoàng hậu nương nương, thái tử cùng với các cung tần phi tử ở cửa thành tự mình nghênh tiếp, trận thế long trọng như vậy, văn võ bá quan tất cả đều cảm giác được Lương đế đối với Cửu vương gia coi trọng cỡ nào, thái tử nhất thời cảm thấy áp lực hơn gấp bội.

Bách quan trong nhà phàm là có nữ nhi đều chen chúc đến võ đầu để vào trong cung, đã sớm tiến cung chờ đợi.

Nghe đồn, các hoàng tử của Lương đế đều mỹ mạo, đặc biệt là Cửu hoàng tử Nam Lăng vương Lương Kiều mạo mỹ kinh thiên, các hoàng tử khác mỗi người có phong thái riêng, rồng sinh chín con, đặc biệt bất đồng.

Chạng vạng, nhóm cung nhân đều đem đèn lồng treo lên, Hoàng hậu nương nương cùng các tần phi ngồi ngay ngắn ở vị trí của mỗi người, văn võ bá quan đến cũng gần như đầy đủ, cung yến xem như vừa mới bắt đầu.

“Phụ thân!” Liễu đại tướng quân được nghe thanh âm thanh thúy liền quay đầu lại, hiển nhiên cảm thấy rất kinh ngạc.

Hàng trăm cặp mắt dõi theo, ánh mắt đại tướng quân khiến người ta rất khó dự đoán, chỉ có thanh âm bình tĩnh nói “Qua bên kia ngồi.”

Liễu Lâm Ba ngoan ngoãn hành lễ với hoàng hậu phi tần sau đó đi tới chỗ dành cho phủ Tướng quân ngồi xuống, vừa vặn bên cạnh Liễu Mộc Nhiên, Liễu Mộc Nhiên một thân y phục bích lục, cảm giác giống như lá cây ở bên cạnh hoa hồng.

Liễu Tuyên biết, tên tuổi đại nữ nhi si ngốc đã sớm truyền khắp toàn thành, đối thủ trên chốn quan trường làm sao buông tha cơ hội này để cười nhạo hèn. Đến ngay cả hoàng thượng cũng không biết Liễu Tuyên thật sự có một nữ nhi như vậy, từng có người nói Liễu Lâm Ba là hài tử Liễu tướng quân nhận nuôi.

Quả nhiên, Liễu Lâm Ba vừa ngồi xuống, Quân Thái phó phu nhân đột nhiên kéo dài thanh âm cố ý nhìn Liễu Lâm Ba một chút, “Ôi, đây chính là đại nữ nhi của Liễu đại tướng quân trong truyền thuyết nha, quả nhiên không giống người thường, nguyên lai Liễu tướng quân trong phủ có hai vị thiên kim, như vậy, vị kia chính là Cửu vương phi hoàng thượng tứ hôn?”

Liễu Mộc Nhiên hơi sững sờ, thẹn thùng gật đầu.

“Hôm nay là ngày vì Lương quốc Chiến thần của chúng ta đón gió tẩy trần, tiểu thư các nhà đều trang điểm bản thân mình điểm, lộ rõ dung nhan của mình, Liễu đại tiểu thư sao lại lấy khăn che mặt, cái này, ai không biết còn cho rằng là cái gì thích khách cái trang trà trộn vào cung ý chứ? Hay là, Liễu đại tiểu thư bộ dạng thật sự rất khó nhìn?”

Quản Thái phó phu nhân ngôn từ quá mức sắc bén, nguyên bản đã ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, lần này, càng khiến người ta cảm thấy lúng túng.

Nhị phu nhân lập tức trừng mắt về phía Liễu Lâm Ba, hận không thể ngay tại chỗ bóp chết nàng.

Giờ khắc này, Đại tướng quân mặc dù là võ tướng, thế nhưng từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, đầy bụng kinh luân, lại nhất thời giận dữ, không trả lời được.

“Vị phu nhân này, ta lấy khăn che mặt, đúng là bởi vì dung mạo xấu xí, để tránh khỏi dọa đến các vị, đồng thời cũng là sự tôn kính đối với hoàng thượng cùng với các vị nương nương còn có các hoàng tử, tin tưởng hoàng thượng cũng sẽ chuẩn ta làm như vậy, phu nhân, ngài còn muốn xem sao, bằng không ta cho ngài nhìn?”

“Ta, kỳ thực ta cũng không nói muốn xem” Quản phu nhân mở hơi lạnh chảy rờn rờn, thế nào nàng ta lại đem hoàng thượng đến áp chế nàng, đến cùng là cái kẻ ngu si nào nói nàng ta xấu, đương nhiên, xấu xác thực là xấu, xuyên qua cái khăn che mặt mỏng manh kia, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt nàng da thịt ngăm đen.

Người ở chỗ này tất cả đều yên lặng như tờ, mẫu thân của Cửu vương giả là hoàng hậu nâng ống tay áo, “Tướng mạo trời sinh, da thịt cha mẹ ban cho, trông mặt mà bắt hình dong, thực sự là tẻ nhạt, Liễu tiểu thư không cần để ý tướng mạo của chính mình, tài đức vẹn toàn mới là điều nữ tử nên có.”

Hoàng hậu vừa mới nói xong, Thục phi ở một bên vui vẻ cười khanh khách, “Nói như vậy, Hoàng hậu nương nương thực đồng ý thái tử hoặc là Cửu điện hạ thú vị trưởng nữ này của đại tướng quân?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Âm thanh áp chế cung yến

Hoàng hậu vừa mới nói xong, Thục phi ở một bên vui vẻ cười khanh khách, “Nói như vậy, Hoàng hậu nương nương thực đồng ý thái tử hoặc là Cửu điện hạ thú vị trưởng nữ này của đại tướng quân?”

Vừa nói vừa nhếch miệng anh đào nhỏ, híp mắt lại, rõ ràng đang cười nhạo hoàng hậu.

“Có gì không thể, chỉ cần nhi tử bốn cung yêu thích, tướng mạo ngược lại không quan trọng, thú thể nên thú thực nữ, đạo lý này lẽ nào Thục phi không hiểu sao?”

Thục phi bị lời này làm cho không còn mặt mũi, “Nương nương nói đúng lắm, thú thể đương nhiên muốn thú nữ tử tài đức vẹn toàn như Hoàng hậu nương nương, thời trẻ qua mau, người dù có đẹp đến đâu cũng có thời điểm tuổi già sắc đẹp suy yếu, tài đức vẹn toàn đúng là vĩnh viễn có lợi nhất”

Lời nói như vậy rõ ràng là đang cười nhạo nàng tuổi già sắc suy, kỳ thực Thục phi so với hoàng hậu cũng chỉ nhỏ hơn bốn, năm tuổi mà thôi, chẳng qua là nàng bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn qua xác thực rất trẻ.

Hai người không hồn không giận, lời nói nhỏ nhẹ, nghe không hiểu còn tưởng rằng bọn họ ở đó nói chuyện phiếm.

“Cửu vương gia đến!”

Tiếng hô của thái giám vừa ra khỏi miệng, toàn bộ liền nhốn nháo!

Các thiên kim tiểu thư tim đập như nổi trống, căng thẳng đến toàn thân đều như nhũn ra, chỉ thấy hắc trên người mặc cẩm bào đỏ, đầu đội hoàng kim quan, ngũ quan quá mức xuất sắc, chỉ sợ là bậc thầy điêu khắc cũng điêu khắc không ra ngũ quan đẹp như vậy, dưới mây kiếm, một đôi mắt tựa như ngọc đen nhẹ nhàng quét qua, các thiếu nữ tai đều đỏ bừng, tâm tư nhộn nhạo. Một nam tử chứa đựng cả vẻ tuấn mỹ cùng khí phách kiên cường chậm rãi đi tới, trong khoảnh khắc, im lặng làm điên đảo chúng sinh!

Ở giữa nho nhả lại lộ ra vài phần tôn quý, phong thái vương giả giống như tự nhiên mà thành!

Liễu Lâm Ba cũng nhìn theo ánh mắt của mọi người, trong nháy mắt sững sờ, làm sao lại là hắn!

Nhớ tới lúc cùng hắn ở trong hồ nước, mặt Liễu Lâm Ba bất giác đỏ lên.

Phản ứng thứ hai chính là, bọn họ đều ăn mặc xiêm y màu đỏ, không hiểu sao làm cho người ta có một loại cảm giác như trang phục tình nhân.

Liễu Lâm Ba cả kinh sờ mặt, hoàn hảo, ngày đó là lấy dung mạo chân thực gặp người, hơn nữa ngày hôm nay còn mang khăn che mặt, cho dù hắc có hỏa nhân kim tinh cũng nhất định không nhận ra nàng.

“Nhi thần đến muộn, để phụ hoàng mẫu hậu đợi lâu, thực sự không phải.”

“Là phụ hoàng cùng mẫu hậu không có cân nhắc chu toàn, vừa mới đánh giặc xong liền vội vã vì người làm tiệc khai hoàn.” Hoàng thượng vừa nghe, cùng hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau lập tức nói.

“Nhi thần đã nghỉ ngơi đủ, hiện tại tinh thần rất tốt, đa tạ phụ hoàng mẫu hậu” Lương Kiều khước môi nhẹ nhàng nhếch lên, không biết đã cướp đi trái tim của bao nhiêu cô nương.

Nhân vật chính đều đã vào chỗ, hết thấy mỹ nữ có danh tiếng con các quan thần đều rục rịch, chủ trì tiệc rượu Lễ bộ Thượng thư tuyên bố xong tên thiên kim lên đài biểu diễn, tiểu thư kia xấu hổ cùng sợ hãi chậm rãi lên đài gầy tỳ bà.

Tiếng nhạc vang lên, các hoàng tử một bên uống rượu một bên xem ca vũ, “Cửu gia, người nói, mỹ nhân trong tranh có thể ở trong những thiên kim này không?”

Hàn Ngọc tay cầm ly rượu, trong đầu hiện ra mỹ nhân trong tranh, con mắt không ngừng mà quét qua những thiên kim ngồi ngay ngắn xung quanh.

“Sẽ không”

“Tại sao?”

“Nàng đem lại cho người ta cảm giác rất khác biệt, cũng không giống như những thiên kim được nuôi trong nhà cao cửa rộng này.” Mới nói xong, trong đầu Lương Kiều liền hiện ra một loạt hành động ngang ngạnh của nàng ngày đó.

Đột nhiên! Ánh mắt rơi xuống bóng dáng màu đỏ ngồi ở đối diện, bởi vì, nữ tử kia xem ra rất đặc biệt, tuy rằng mặc một thân đỏ sẫm điểm lệ như vậy, nhưng trên đầu lại không có trâm cài tóc, trâm cài đầu nào, tiểu thư nhà khác người nào không phải trang phục tỉ mỉ, trâm cài đủ loại, tô son điểm phấn, nàng lại mang khăn che mặt, nhìn cái này đột nhiên nhớ lại tin đồn được lan truyền rộng rãi trong kinh thành, nói trong phủ đại tướng quân có một nữ tử diễm diễm khuâng khuâng, có người nói nàng là tiểu thiếp không được đại tướng quân sủng ái, có người nói nàng là cô nhi Đại tướng quân thu dưỡng, có người nói nàng là tiểu nha hoàn bị diễm trong phủ Đại tướng quân, không người thân thích, Đại tướng quân nhân từ để nàng tiếp tục ở lại trong phủ.

Tính ra, trong kinh thành có hai người đặc biệt xuất sắc, một là Chiến thần cửu vương mạo mỹ dũng mãnh, người kia, chính là nhân vật chính trong các loại truyền thuyết _ nha đầu diễm trong phủ Đại tướng quân.

Như vậy, Liễu tướng quân sẽ đồng ý dẫn nàng đến tham gia cung yến sao? So với đồn đại có chút không thật, nghe đồn chính là nghe đồn, độ tin cậy vẫn là không cao. Lương Kiều tới chậm, về chuyện nàng là trưởng nữ của Đại tướng quân, thật sự là không rõ lắm.

“Cửu gia, vừa rồi Thục phi nương nương còn cùng Hoàng hậu nương nương nói, có đồng ý cho ngài cùng thái tử thú cái cô nương xấu xí kia làm vợ hay không.”

“Tại sao đột nhiên hỏi như vậy”

“Chính là vì nói đến cái khăn che mặt của cô nương kia, thật sự không biết dưới khăn che mặt là dung nhan xấu đến mức nào!”

Lời này vừa nói ra, Lương Kiều không quá cao hứng, cho hấn một ánh mắt xem thường, “Nhớ kỹ, về sau không được lấy khuyết điểm của người khác làm niềm vui.”

“Ty chức ghi nhớ lời vương gia” Hàn Ngọc cúi đầu uống rượu không còn dám nói lung tung.

Cùng lúc đó, Liễu Mộc Nhiên trong lòng bàn tay toát một tầng mồ hôi mỏng, ánh mắt vẫn hướng về phía thái tử, vốn nàng được tôn là Lương quốc đệ nhất mỹ nhân, nên chắc chắn đoạt được tâm của thái tử, nhưng mới vừa nghe xong hoàng hậu cùng Thục phi nói mấy câu đó, lại bắt đầu lo lắng, sợ là sợ về sau hoàng hậu thật sự không để ý tướng mạo, trái lại ghét bỏ xuất thân của nàng không tốt vậy thì nguy rồi.

Đợi rất lâu, cuối cùng từ Lễ bộ Thượng thư nghe được kế tiếp tới nàng biểu diễn tài nghệ, Liễu Mộc Nhiên vừa muốn chậm rãi đứng lên, liền nghe có người xì xào bàn tán “Tướng quân không phải có hai vị thiên kim sao, vì sao đại thiên kim còn chưa biểu diễn nhị thiên kim đã lên đài.”

“Nha, không đúng rồi, có phải là Lễ bộ Thượng thư nhầm lẫn, Liễu đại tiểu thư còn chưa biểu diễn tài nghệ, làm sao đã đến nhị tiểu thư.” Thục phi hiển nhiên là cái người ranh rồi không chịu nổi, Liễu Lâm Ba cảm nhận được những ánh mắt quý dị xung quanh, trong lòng đặc biệt không thoải mái.

Một đám trông mặt mà bắt hình dong!

“Liễu gia đại tiểu thư, nếu tất cả mọi người đều nói như vậy, không bằng người liền biểu diễn tài nghệ trước đi, không cần gò bó, coi như ở nhà là được.” Hoàng hậu mỉm cười nhìn về phía Liễu Lâm Ba.

“Xem ra tỷ tỷ thật sự coi nha đầu này như con dâu của mình mà thương yêu!” Thục phi vừa dứt lời, hoàng hậu ánh mắt tựa như mũi kiếm xuyên qua,

Thực phi mới cảm giác được chính mình nói nhiều, co rúm lại uống một ngụm rượu không lên tiếng nữa.

“Vâng.” Liễu Lâm Ba rời khỏi chỗ ngồi, hơi cong đầu cúi hành lễ.

“Tiểu nữ bất tài, không có tài nghệ gì, vì mọi người xướng một khúc giúp vui.”

Tất cả mọi người đều mong chờ, không ít người điệu bộ chờ chế giễu.

“Ta rời khỏi Thiên Sơn, nghe tiếng ca của gió. Năm tháng đã thay đổi, lòng dạ vẫn tự tại như xưa. Ta cất cao giọng hát bên ngoài vạn dặm, trăng sáng làm bạn cùng ta, phương xa chờ đợi, tâm tư dâng trào!”

Không nghĩ tới, Liễu Lâm Ba vừa mở miệng liền là nhịp điệu nhạc sư cũng không biết, hoàn toàn chưa từng nghe qua! Một khúc này, chỉ có giọng hát của Liễu Lâm Ba.

Lần điệu làm người ta cảm thấy sục sôi vạn phần, hết thầy thiên kim ở yến hội biểu diễn Lương Kiều đều không buồn liếc mắt, kẻ xấu xí này vừa lên đài, nghĩ cũng không nghĩ đến, Đại tướng quân không gần nữ sắc lại xem chăm chú như vậy, ánh mắt cũng không hề suy chuyển, nhị phu nhân trong người sinh ra một cỗ hỏa khí, ở bên dưới khó chịu, mỗi ngày ở trong phủ ngu ngốc gây họa, giờ lại biến thành nói năng lưu loát như vậy.

Liễu Tuyên trong nháy mắt ngây ngốc, thật giống như nhìn thấy mẫu thân đã mất của Liễu Lâm Ba, bóng dáng ấy, quá giống.

Ngay cả người chưa bao giờ thiếu mỹ nhân như thái tử gia cũng lâm vào kinh ngạc, lắng nghe vô cùng chăm chú.

Lương Kiều cầm ly rượu nghe nhập thần, xem chăm chú, cảm giác được mu bàn tay mát lạnh mới biết rượu bị đổ ra bàn, quan trọng nhất chính là, cảm giác thanh âm này đã nghe qua ở đâu đó.

Hoàng hậu nương nương là đệ nhất mỹ nhân Mông Cổ, lâu không nghe được một khúc hát hào sảng hợp khẩu vị đến như vậy, trong lúc nhất thời cảm xúc dâng trào, tâm tình thật tốt.

Liễu Lâm Ba một khúc hát xong, trực tiếp đẩy yến hội lên cao trào.

Rốt cục đến phiên Liễu Mộc Nhiên, nàng sớm đã thay y phục theo một khúc cổ điển nhanh nhẹn đứng lên, lắc eo thon, cổ áo tung bay, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, vô số ánh mắt hướng về phía nàng, quay đầu lại, nàng phát hiện, thái tử gia cùng Cửu vương gia ánh mắt vẫn dính chặt trên người Liễu Lâm Ba dờ dưng không dời ra, lại đối với nàng dốc sức biểu diễn làm như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mất thủ cung sa

Quay đầu lại, nàng phát hiện, ánh mắt thái tử gia cùng Cửu vương gia vẫn dính chặt trên người Liễu Lâm Ba, lại đối với sự dốc sức biểu diễn của nàng làm như không thấy.

Không có cách nào để hai nam nhân ưu tú như vậy xem trọng nàng, Liễu Mộc Nhiên cảm thấy vô cùng chán chường cùng thất bại, rất hiển nhiên, vừa nãy Liễu Lâm Ba kia hát vang một khúc đã giành mất trái tim của bọn họ, nghĩ tới đây, Liễu Mộc Nhiên càng thêm ra sức múa vòng eo, đem ống tay áo thật dài quăng cao, làn váy tung bay, khiến người ta mơ màng. Một khúc sắp kết thúc, các hoàng tử khác đều xem say sưa, vỗ tay bảo hay, hai người kia vẫn chưa từng thật sự liếc nhìn nàng một cái.

“Cửu ca, Cửu tẩu thật là đẹp!” Lương Thi công chúa nâng cằm bộ dạng say mê miêu tả.

Lương Kiều mỉm môi nở nụ cười, nhưng chưa ngẩng đầu, chuyện tứ hôn đều do hoàng thượng làm chủ, đẹp, không đẹp, vấn đề là không phải cái người làm mình động lòng kia, cho dù thú vị cũng chỉ để trang trí.

Trong đầu tự dung lần thứ hai hiện ra bóng dáng màu trắng quật cường kia, nhất thời bị say mê, nàng cùng nàng tính khí rất tương tự. Lương Kiều trong đầu nghĩ tới bạch y nữ tử, ánh mắt không bị khống chế nhìn về phía bóng dáng hồng y _ Liễu Lâm Ba.

“A! Cửu vương gia đang nhìn ta, đang nhìn ta!” Thiên kim ngồi cùng Liễu Lâm Ba thấy Lương Kiều nhìn về bên này, đột nhiên bất chấp cái gì đại gia khuê tú lễ nghi rụt rè, đặc ý liếc mắt đưa tình.

Liễu Lâm Ba không cẩn thận đối diện ánh mắt của hắn, cấp tốc cúi đầu, làm chuyện trái lương tâm, đương nhiên chột dạ!

“Bộ dạng anh tuần có thể coi như com ăn sao?” Liễu Lâm Ba biểu thị vô cùng bất đắc dĩ.

“Nhưng là nhìn không anh tuần sẽ ăn không ngon chẳng!” Tiểu Thúy đứng ở một bên kéo dài một hơi cảm khái.

Chân lý ngàn đời không đổi a a a!

Dần vật hơn nửa đêm, tiệc rượu cuối cùng kết thúc, hoàng thân quý tộc nhao nhao hỏi phủ, Liễu Lâm Ba ngồi ở trên xe ngựa đã có chút buồn ngủ.

Ban đêm, trăng treo trên cao.

“Nương, người cũng thấy, thái tử đối với con không hề nhiệt tình, trái lại chàng cùng Cửu vương gia liên tục nhìn chăm chăm vào tỷ tỷ ngọc kia, nữ nhi nên làm gì bây giờ!” Tâm tình Liễu Mộc Nhiên vẫn còn kích động không cách nào tự kiềm chế, lời kéo tay nhị phu nhân oán giận.

“Mẫu bằng tử quý, Cửu vương gia tốt, nhưng hân không sùng hạnh con con làm sao có được địa vị gì, hừ! Con ngọc kia điên điên dở dở, phòng chừng là thái tử cùng Cửu vương gia nhìn nó mang theo khăn che mặt cảm thấy hiếu kỳ thôi. Có lẽ hôm nay quá nhiều người, thái tử không tiện biểu lộ tình cảm thôi, người nam nhân nào không ham mê sắc đẹp.”

Đương nhiên, ngoại trừ Chiến Thần vương gia!

Cùng lúc đó, Liễu Lâm Ba sau khi trở lại phòng liền tắm rửa một phen, sớm đã lên giường, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy mạnh, phát ra âm thanh ma sát, Liễu Lâm Ba nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, căn bản không nhìn ra nàng đang giả bộ ngủ.

“Đây chính là phụng mệnh nhị phu nhân tìm trên đường cái tên ăn mày xấu xí rách nát nhất, kẻ ngu si phôi ăn mày thực sự là tuyệt phối.” Nha hoàn Tiểu Đào của nhị phu nhân một cước đạp tên ăn mày vào trong phòng Liễu Lâm Ba, ghé tòm lấy khăn xoa xoa tay.

“Đúng đấy, Tiểu Đào tỷ, tên ăn mày này giống như trên người còn có bệnh a, cả người run rẩy không ngừng, không biết có lây hay không a” một nha hoàn khác nói xong cũng cảm thấy mồ hôi lạnh trên người chảy ròng ròng, ôm cánh tay nhìn chung quanh. Hai nha hoàn nghĩ tới đáng về lợi hại của Liễu Lâm Ba, đều vắt chân lên cổ mà chạy.

Trong phòng, Liễu Lâm Ba như không có chuyện gì xảy ra nằm trên giường, một trận thờ dốc ồ ồ càng ngày càng áp sát, tên ăn mày y phục rách nát, tóc tai bù xù, một đôi con ngươi đỏ đậm nhìn ngó xung quanh như thể tìm con mồi, cuối cùng tập trung sự chú ý vào thân hình Liễu Lâm Ba, một luồng khí nóng từ bụng dưới đi lên, tên ăn mày như sói đói nhào tới.

“A, a!” Tiếng khớp xương sai vị trí vang lên, ở trong phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng, Liễu Lâm Ba đột nhiên mở mắt ra một tay đem tên ăn mày ném ra ngoài, trượt xa ba, bốn mét, tên ăn mày đau đớn kêu gào nằm cuộn tròn trên mặt đất.

Tên ăn mày không tự nhiên thở gấp, xin tha, âm thanh càng ngày càng ồ ồ không thể tả.

Rất hiển nhiên, tên ăn mày này đã bị các nàng cho ăn được! Nghĩ muốn phá hủy sự trong sạch của nàng, không có cửa đâu!

Là ai sai khiến Liễu Lâm Ba không cần hỏi lại, vừa nãy hai tiểu nha hoàn nói chuyện nàng đều đã nghe rõ ràng.

“Tiểu khát cái, đứng lên đi, nguoi cũng là bị nguoi ta sai khiến, ta không làm khó dễ nguoi.”

Nói đến mức độ này, tên ăn mày vẫn còn nằm trên mặt đất không có ý định di chuyển, cả người run rẩy, trong miệng mơ hồ không rõ nhắc tới những thứ gì.

“Tiểu Thúy!”

“Ôi chao, tiểu thư, có gì phân phó?”

Liễu Lâm Ba cảm giác không thích hợp, bắt mạch cho hân, tên ăn mày này không chỉ bị các nàng hạ độc, mà còn có bệnh, sốt cao không giảm, vội vàng gọi Tiểu Thúy tới phụ một tay đỡ hân lên.

“Nguoi dựa theo phương thuốc này đi được phòng bốc thuốc, nhớ kỹ, không được để nguoi ta biết, đi thu xếp một gian phòng đem hân an trí cẩn thận, sau đó đi nấu chút cháo cho hân ăn.”

Liễu Lâm Ba ngồi ở trước bàn viết phương thuốc trực tiếp đưa vào trong tay Tiểu Thúy còn đang ngáp, ngày thường bị Liễu Lâm Ba làm hù, Tiểu Thúy lười nhác vuốt vuốt tóc nhận lấy, uể oải cất bước suýt chút nữa giẫm phải cái khuôn mặt đen sì sì nhìn không rõ lắm của tên ăn mày.

“Tiểu thư, hân là ai?”

“Hân là ai ta cũng không rõ ràng, nhưng hân bệnh không nhẹ, đến đúng lúc liền cứu, mau đi đi.” Liễu Lâm Ba lập tức điểm huyết đạo của hân, lại đút một viên thanh tâm đan do Tiểu Dao Môn bí luyện, tên ăn mày kia cuối cùng cũng coi như khí tức vững vàng chút, sắc mặt cũng không đỏ như trước, xem như đã giải được mị độc.

“Vâng, tiểu thư.”

Cùng lúc đó, Liễu Mộc Nhiên mới vừa cùng mẫu thân thương lượng xong hôn nhân đại sự của chính mình, từ trong hưng phấn tắt đèn, vừa mới cời quần áo, chỉ mặc áo lót cùng tiết khổ chuẩn bị đi ngủ, cũng không biết có ngủ nổi hay không, rèm cửa sổ đột nhiên bay lên, một bóng đen xẹt qua cửa sổ phòng nàng.

“Ngô, ngô, ngô!” Liễu Mộc Nhiên còn chưa kịp kêu thành tiếng đã bị người nào đó bịt miệng, trực tiếp điểm á huyết.

Vận phần sợ hãi kinh hoàng bất an, Liễu Mộc Nhiên trợn to hai mắt muốn nhớ kỹ gương mặt người hành hung mình, thế nhưng người đến một thân y phục dạ hành, chỉ lộ ra đôi mắt, tựa như lưỡi dao sắc bén lạnh thấu xương. Trong phòng tối đen, căn bản nhìn không rõ.

Đúng lúc này, hắc y nhân đột nhiên kéo nàng đến, cầm chặt cổ tay nàng, lòng bàn tay vận công trực tiếp đặt lên đầu ngón tay cung sa tượng trưng tẩm thân xử nữ của nàng, một cảm giác nóng rực qua đi, Liễu Mộc Nhiên trợn mắt nhìn thủ cung sa biến mất, trên cánh tay tuy rằng còn nóng, nhưng nơi đó không đỏ không sưng, không chút nào đoán ra bị động tay động chân.

Hắc y nhân thật giống như rất không muốn chạm vào nàng, ghét bỏ nàng dơ bẩn, lần thứ hai căm ghét ném trở lại giường.

Liễu Mộc Nhiên bị dọa đến té ngã, vừa mới rồi còn đang trong mộng đẹp làm thái tử phi, thủ cung sa này chính là bằng chứng biểu trưng cho sự thuần khiết a, nàng nhất thời kích động, ngất đi.

Hắc y nhân tiến lên đem y phục của nàng rũ tung, cái rơi cái không, thời điểm trong phủ có người kêu to có tặc, hắc y nhân thừa dịp rối loạn bay ra ngoài cửa sổ, biến mất trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chiến thần Cửu vương đại hôn

Hắc y nhân tiến lên đem y phục của nàng rũ tung, cái rơi cái không, thời điểm trong phủ có người kêu to có kẻ trộm, hắc y nhân thừa dịp rối loạn bay ra ngoài cửa sổ, biến mất trong đêm tối.

“Nhanh bắt kẻ trộm! Trong phủ có kẻ trộm a!”

Theo sát sau, đã có người lớn tiếng quát to ngoài cửa sổ, toàn bộ hộ vệ trong phủ tướng quân nghe được có người hô bắt kẻ trộm đều theo thanh âm chạy tới bên ngoài khuê phòng Liễu Mộc Nhiên.

“Mau! Mau bắt kẻ trộm!” Tất cả mọi người thần hồn nát thần tính, phủ Đại tướng quân đề phòng nghiêm ngặt lại có thể có kẻ trộm, vậy kẻ trộm này phải loại hại lắm đây! Gió thổi lá cây xào xạc, nơi nào có bóng người, rõ ràng là chính mình dọa mình.

Liễu Tuyên cầm bảo kiếm xông ra ngoài, nhị phu nhân chậm rì rì sửa soạn đầu tóc, không chút sốt ruột, một bộ tình thế bất buộc, tư thế chờ xem kịch vui.

Mọi người trong phủ từ trên xuống dưới cơ hồ đều đồng loạt tràn vào phòng Liễu Mộc Nhiên, ngọn đuốc đem căn phòng chiếu sáng rực, Liễu Mộc Nhiên vừa mới tỉnh lại, sợ hãi không thôi, cả người tóc tai hỗn độn, áo lót tiết khổ trên người còn chưa chỉnh tề, thời điểm lao đảo đi ra, trên chân chỉ đi có một chiếc giày, sắc mặt ửng đỏ, có vẻ vô cùng chật vật.

“Phu nhân, chúng ta đi nhầm hướng, đây là đi hướng đi biệt viện của đại tiểu thư.” nhị phu nhân đáp ứng yếu điệu sờ sờ trâm cài trên đầu, không quá cao hứng quay mặt sang.

“Ta chính là muốn tới khuê phòng đại tiểu thư.”

“Nhưng là, nhưng là, nhị tiểu thư xảy ra chuyện!”

“Cái gì?” Nhị phu nhân như bị sét đánh, thân hình đứng trên mặt đất hoảng loạn.

“Chuyện ngày hôm nay các người ai lỡ miệng nói ra ta liền cắt đầu lưỡi, tất cả đều rút ra ngoài cho ta!” Nhị phu nhân chân không nghe theo sai khiến, dọc theo đường đi vấp mấy lần, suýt chút nữa ngã chổng vó, sau khi đến liền nhìn thấy Liễu Mộc Nhiên khóc sụt sùi ngồi ở trên giường gập lẹ, Liễu Tuyên ngồi ở phía ngoài bình phong buồn bực không lên tiếng, một phòng nha hoàn sợ đến thở cũng không dám thở, trực tiếp đáp một tiếng vang liền hoang mang hoảng loạn đi ra ngoài.

Nàng vẫn muốn nói nàng căn bản không bị vũ nhục, chỉ là nửa đêm bị người ta đem thủ cung sa hủy đi, nhưng là, lời vẫn chần chừ ở bên miệng không cách nào thoát ra được, lời nói như vậy ai sẽ tin đây?

Người nào sẽ tin nửa đêm canh ba hái hoa tặc sẽ chỉ ham muốn một cái thủ cung sa, sẽ không nhầm chán như vậy đi!

Liễu Mộc Nhiên cảm giác mình quả thực là trăm miệng cũng không thể bào chữa, gục đầu vào trong lồng ngực nhị phu nhân cắn môi khàn giọng la: “Nương, nữ nhi không bị vũ nhục, không mà!”

Nhị phu nhân cảm giác trời sụp xuống, mẫu thân hai người ôm nhau khóc rống không thôi.

Cô nương này quá đáng thương, không chỉ bị cưỡng bức, hơn nữa còn điên mất rồi!

Lương quốc đệ nhất mỹ nữ nửa đêm lại bị hái hoa tặc chà đạp, toàn bộ từ trên xuống Tướng Quân phủ, trong chốc lát, từ tên trông cửa đến xào rau, người nào cũng biết, hơn nữa ngay cả cái bóng kẻ trộm cũng không bắt được, Liễu Tuyên đã sớm tức đến suýt học máu, lập tức rơi xuống lệnh cấm khẩu, ai đem việc này lan truyền ra ngoài, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Liễu Mộc Nhiên bên kia nháo âm ỉ, Liễu Lâm Ba bên này lại vô cùng yên tĩnh, Tiểu Thúy lấy thuốc, thu xếp cho tên ăn mày kia cẩn thận, trên dưới chủ tớ đã sớm đi ngủ.

“Đi ra đi!” Con mắt khép hờ của Liễu Lâm Ba đột nhiên mở, quả nhiên, một bóng người màu đen từ cửa sổ nhảy vào, cách màn che quay về hướng Liễu Lâm Ba ôm quyền.

“Chủ nhân, nguyên lai người chưa ngủ?” Bóng đen thăm dò hỏi.

“Ta nếu ngủ, sao biết được chuyện tốt người làm.”

“Chủ nhân, vừa rồi ta trùng hợp nghe được mẹ con bọn họ nói chuyện, nói muốn dùng một tên ăn mày phá hủy thanh danh trong sạch của người, ác độc như vậy, không tiến hành trừng trị ngay sau nhất định sẽ càng thêm coi trời bằng vung.”

“Cũng được, xem như là cho các nàng một chút giáo huấn.” Liễu Lâm Ba biết, Liễu Mộc Nhiên tuy rằng ở bề ngoài cực kỳ thiện lương động lòng người, nhu nhược không thể tả, thế nhưng, kỳ thực là một kẻ chuyên bày trò sau lưng, người như vậy còn không bằng nhị phu nhân Dung Hoàn để ở chung, ít nhất, có cao hứng hay không đều viết trên mặt.

Bóng đen thờ phào nhẹ nhõm, trực tiếp lui ra, biến mất trong đêm tối.

Hôm sau, sự tình nhị thiên kim phủ Đại tướng quân bị hái hoa tặc cưỡng bức truyền ra phố lớn ngõ nhỏ người người đều biết, trà dư tửu hậu nơi nơi đều nói về chuyện này, bởi vì Đại Thiên kim xấu xí lại điên điên khùng khùng, toàn bộ đều khiến hái hoa tặc ghét bỏ, không ít người cảm thán, dung mạo khó coi kỳ thực cũng có lợi a!

Tin tức làm sao rò rỉ ra ngoài, không người nào có thể tìm hiểu rõ ràng, trong phủ yên lặng, bọn hạ nhân chỉ lo nói sai, Liễu Lâm Ba điên điên ngây ngây cũng liên tiếp mấy ngày đều đóng cửa không ra ngoài.

“Liễu tiểu thư, Tiểu Thúy cô nương đã nói tất cả cho tiểu nhân, chuyện ngày đó thực sự là xin lỗi, tiểu nhân xin chịu tội, cũng cảm tạ ân cứu mạng của Liễu tiểu thư!”

Mấy ngày nay Tiểu Thúy vẫn nhắc đến bộ dạng tên ăn mày này, tuy rằng vẻ mặt bệnh trạng, thế nhưng vẫn thấy được nét anh tuấn, ngũ quan đoan chính đẹp đẽ, trong lúc vung tay nhắc chân làm cho người ta một loại ảo giác, hần, không giống như là tên ăn mày! Mặc kệ như thế nào, mạng người quan trọng, trước tiên cứu rồi nói!

“Không ngại, người cẩn thận dưỡng bệnh, đến đem dược uống đi.” Liễu Lâm Ba năm ấy sáu tuổi bị Liễu Mộc Nhiên cùng một đám thiên kim quý tộc đùa cợt, lạc đường trong núi rừng, đêm tối vô biên, lại vừa rơi xuống một trận tuyết lớn, mắt thấy sẽ bị dã thú vây quanh, may là được môn chủ Tiêu Diêu Môn Lệ Tiêu Diêu đứng lúc cứu, sau đó bái sư, mới đạt được một thân bản lĩnh trị bệnh cứu người này.

Liễu Lâm Ba bùng chén thuốc đột nhiên hỏi ngược lại đoạn chuyện cũ này, lại nói, còn phải cảm tạ hai mẹ con họ ấy chứ.

Liễu Lâm Ba cúi đầu xuống, sợi tóc đen mang theo vô hạn hương thơm trút xuống che đi một bên mặt, váy dài tung bay, một đôi con ngươi trong vắt tựa như ánh sáng ngọc minh châu lại giống như sóng nước dập dờn, tiểu khất cái nhìn đến ngây người.

Mặc dù mặt bên kia của nàng cực kỳ kinh khủng, nhưng một người thiện lương như vậy, xấu đẹp có xá gì, chờ ngày sau, nhất định phải cố gắng cảm tạ vị cô nương này.

Mấy ngày nay sóng yên biển lặng, thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày đại hôn của Cửu vương gia.

Ánh mặt trời xán lạn, một đội ngũ trùng trùng điệp điệp từ trong kinh thành giống trống khua chiêng mà đến, kiệu tám người khiêng mặt trên dán chữ hi đỏ vui mừng, mười dặm đều một màu đỏ, toàn bộ kinh thành đều chấn kinh, xa hoa phung phí như vậy là mơ ước của hết thảy các cô nương!

Lương Kiều cười một con ngựa cao lớn, mặc hi phục màu đỏ, trước ngực đeo đóa hoa màu đỏ thật lớn, về phần chuyện Liễu Mộc Nhiên được hoàng thượng khâm điểm làm con dâu bị hái hoa tặc cưỡng bạo, Liễu Tuyên vẫn tránh không đáp, chuyện tình của hoàng gia các lão bách tính không dám nghị luận, chỉ là Chiến Thần Cửu vương gia thú kờ tàn hoa bại liễu, không biết làm tan nát trái tim của bao nhiêu cô nương.

Liễu Lâm Ba ngồi trước gương đồng, xung quanh đều là nha hoàn nhị phu nhân phái tới, dĩ nhiên mặc cho nàng trang phục tân nương, giá y đỏ thắm kiều diễm như lửa, trên đầu là trang sức bằng vàng ròng, trên mặt hóa trang dày đến không thể nhận ra nổi.

“Tân nương từ tới rồi!”

Một trận pháo đùng đùng đùng đùng vang lên, có người cao giọng hô lớn.

Trước cửa phủ Đại tướng quân, đội ngũ đón đầu của Chiến thần cửu vương đã xuyên qua kinh thành chậm rãi đứng trước cửa lớn phủ Đại tướng quân, Lương Kiều cười một con ngựa đỏ thẫm, làm tuần nhan kia càng thêm nổi bật mê hoặc lòng người, ở trên cao nhìn xuống, tựa như vị thần khiến người ta không dám xâm phạm

Rất rõ ràng, hẳn hôm nay cũng không cao hứng.

Đại tướng quân mang theo toàn bộ gia quyến hướng về Cửu vương gia hành lễ xong, chỉ thấy một bà mối cùng nha hoàn đem Liễu Lâm Ba từ trong nhà chậm rãi đỡ ra.

“Khởi kiệu!” Lại hô to một tiếng, Lương Kiều quay đầu ngựa lại, mang theo đại đội nhân mã rời khỏi phủ Tướng quân.

“Sao mấy ngày qua đều không thấy Lâm Ba, ngày hôm nay cũng không thấy nó ra, đứa nhỏ này có phải bị bệnh rồi không?” Liễu Tuyên mấy ngày nay đều vì sự tình Liễu Mộc Nhiên mà rầu rĩ, cũng quên luôn chuyện này.

“Đã lên kiệu gả đi.” Nhị phu nhân ngã ngồi vào trong ghế tựa, mắt hờn nói.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đêm động phòng hoa chúc

“Đã lên kiệu gả đi!” Nhị phu nhân ngã ngồi vào trong ghế, mắt hờn nói.

Bây giờ trộm gà không xong còn mất năm gạo, nàng hồi hận đến đen ruột, cả ngày cười Liễu Lâm Ba là cái kẻ ngu si, giờ Liễu Mộc Nhiên mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng khóc sụt sùi, không bước chân ra khỏi cửa, chẳng mấy chốc cũng thành kẻ ngu si.

“Hò đồ!” Liễu Tuyên phẫn nộ vỗ bàn một cái, ly trà cùng đĩa rơi xuống đất, âm thanh loảng xoảng vang lên.

“Lão gia, hoàng thượng hạ chỉ nói là nữ nhi của Tướng quân, Lâm Ba cũng là nữ nhi của người a, còn là trưởng nữ đây, Mộc Nhiên chết sống không chịu gả, thiếp nghĩ, Lâm Ba gả đi cũng coi như hưởng phúc, hơn nữa, hơn nữa còn không cãi lại thánh chỉ!”, nhị phu nhân nói xong lời cuối cùng liền nức nở, lời kéo góc áo Liễu Tuyên, vô cùng đáng thương.

“Cửu vương gia là long tử, là phong thái thiên tiên, sao có thể bằng lòng với hôn sự này, hi vọng đứa nhỏ Lâm Ba này không gây nên họa là được!” Liễu Tuyên khó khăn vỗ trán, đứa nhỏ này thật thật giả giả, một trận điên một trận hồ đồ, nếu như thật đem vương phủ nào loạn thì thà không gả còn tốt hơn!

Bất kể là cô đại hay hiện đại, Liễu Lâm Ba đều là lần đầu tiên lập gia đình, căng thẳng ư? Đúng là có chút!

Hai bên đường phố bên ngoài cổ kiệu, hết thấy dân chúng đều chạy đến xem trò vui, Chiến thần Đại tướng quân, hoàng tử thứ chín Nam Lăng vương cùng phủ Đại tướng quân kết thông gia, thanh thế cực lớn, dân chúng nhón nháo, đều muốn nhìn một chút kỳ cảnh này.

Cứ như vậy một đường xóc nảy, một đường náo nhiệt, Liễu Lâm Ba ở bên trong bị kìm nén gần chết, cuối cùng cũng đến vương phủ.

Chỉ một thoáng, chiêm trống vang trời, pháo nổ đùng đoàng, cổ kiệu chậm rãi dừng lại, cửa kiệu hơi nghiêng, màn bị vén lên, một bàn tay trắng nõn mạnh mẽ mà hữu lực đưa tới.

Liễu Lâm Ba biết, đây là tay của tân lang, nhẹ nhàng đặt tay vào, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền tới, nhất thời cảm giác tim đập nhanh hơn, nguyên bản mới ở trên TV nhìn thấy tình cảnh như thế, không nghĩ tới giờ bản thân lại được trải qua.

Ngoài cửa kiệu, Lương Kiều cũng ngừng lại một chút, nắm bàn tay non mềm thế nhưng cũng không cảm thấy phiền chán.

Chưa kịp nghĩ nhiều, Liễu Lâm Ba đã ra khỏi cổ kiệu, dáng người yếu điệu kia, khiến các tân khách luôn miệng tán thưởng không ngớt.

Hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở chính sảnh, nhìn số người trong vương phủ, đếm rồi đếm không hết triều thần quyền quý.

Nhất bái thiên địa! Nhị bái cao đường! Phu thê giao bái! Đưa vào động phòng!

Bái xong thiên địa, Liễu Lâm Ba liền do hỉ nương cùng nha hoàn bồi tiếp rời khỏi chính sảnh. Xuyên qua khăn trùm đầu chỉ có thể nhìn thấy một chút đường đi, vượt qua hoa viên hành lang lại đi một lúc lâu mới đến tân phòng, vương phủ này rốt cuộc lớn cỡ nào, cư nhiên phải đi lâu như vậy!

“Chúc vương phi và vương gia trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử!”

“...”

Một loạt lời cát tường nói xong, Liễu Lâm Ba trực tiếp thoải mái đáp một chữ, thường!

Liễu Lâm Ba yên tĩnh ngồi trên giường, không vội vã cũng không khẩn trương, đây cũng quá không khoa học a!

Chủ yếu là, tất cả đều dồn đại Cửu vương gia không gần nữ sắc, như vậy, một cước kia của nàng ngày đó chẳng phải là họa vô đơn chí?

Dù sao, hán đêm nay hán là sẽ không làm gì nàng, chỉ là, hát lên khăn voan liền lộ, cũng không biết mỗi thù một cước kia hán sẽ báo thế nào.

“Chủ nhân, một thôn ở phía Bắc Nam Lăng đột nhiên bạo phát ôn dịch, một đêm đã chết rất nhiều người!” Một trăng thanh âm lạnh lạnh như tiếng chim hót truyền vào lỗ tai, Liễu Lâm Ba đột nhiên sốt ruột đứng dậy, đây là độc môn võ công của Tiêu Dao Môn, người ngoài nghe chỉ là tiếng chim hót, kỳ thực là đang chuyển tin, vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, dùng bỏ câu đưa tin khẳng định là không được.

Tiêu Dao Môn là một bang phái thần bí, từ khi Liễu Lâm Ba lên làm môn chủ, cướp của người giàu chia cho người nghèo đã biến thành bốn phận phải làm, lúc này Liễu Lâm Ba liền đem khăn voan trên đầu xốc lên, không nghĩ tới lại dọa sợ một phòng nha hoàn bà mối, vừa nhìn thấy bên mặt đen xì của Liễu Lâm Ba, nhất thời tất cả đều hét lên sợ hãi chạy tán loạn, ngoài miệng nói nhất định nhắc sai khiếu.

Liễu Lâm Ba liếc mắt qua loa nhìn gian phòng, đúng là làm người khác cảm thấy kinh diễm, bắt mắt nhất trong tân phòng chính chiếc giường đại hôn đặc biệt lớn, gối uyên ương đỏ thắm nằm ở nơi đó dịu võ giường oai, trần nhà khảm một viên dạ minh châu cực lớn sáng rực, trong phòng trang trí càng là giá trị liền thành, phi thủy trân châu, mã não gỗ lim, chẳng khác gì một tấm cung nguy nga lộng lẫy, rường cột chạm trổ vàng rực khiến người ta không dời nổi mắt.

“Tiểu thư, người sao lại đem khăn voan xốc lên, cái này phải chờ Cửu vương gia đến hát ra!” Tiểu Thúy cầm khăn voan lại muốn đội lên đầu nàng, bị Liễu Lâm Ba một tay ngăn cản.

“Không quản được nhiều như vậy, đem hòm thuốc tới đây, chúng ta đi một nơi.” Liễu Lâm Ba vội vã cời hi phục, lấy xuống vật trang sức phiền toái trên đỉnh đầu, đem toàn bộ tóc đen búi lại, gài lên cây trâm dương chi bạch ngọc, nhanh chóng đổi một thân áo bào trắng, trong chốc lát, tân nương đã đổi thành bạch y mỹ nam, anh khí ngời ngời, đoạt đi ánh mắt người khác.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu Tiểu Thúy đi cùng người.”

“Tốt.”

Chủ tớ hai người chuẩn bị kỹ càng được liệu, trà trộn vào trong tân khách vội vã ra khỏi vương phủ.

Lại nói, sau khi một đoàn nha hoàn bà mối vất chân lên cỏ chạy đi, liền đem sự tình nữ nhân xấu xí trong tân phòng báo cho Lương Kiều.

“Cửu gia, Liễu Tuyên kia thực sự lớn mật, lại dám đem tân nương đánh tráo, thuộc hạ lập tức tấu lên hoàng thượng, phạt hán tội khi quân” Hàn Ngọc nổi trận lôi đình, Lương Kiều trên người mặc hi phục đỏ ngồi trong tân phòng, tay vuốt lên một chồng giá y đỏ thắm, khiến người ta thấy ái muội nói không nên lời.

“Người biết ta hôm nay thú là ai?”

“Nghe bọn hạ nhân miêu tả, hán là trưởng nữ điên khùng của Liễu Tuyên, Liễu Lâm Ba ”

Ngày ấy cung yến, xác thực nảy sinh ấn tượng với thiên kim bao cỏ kia, có điều, ngọc không thấy đâu, nhưng xấu, quả thật chính xác!

“Ta biết!”

“Nhưng là, thú hán phải là đệ nhất mỹ nhân Liễu Mộc Nhiên tiểu thư a!”

“Có thể thay thế muội muội xuất giá, Bản vương tán thưởng phần thưởng khí này của nàng, Phúc quản gia!”

“Có lão nô! Vương gia có gì phân phó?”

“Xuống thông báo một tiếng, nếu như vương phi trở về, ai cũng không được phép bắt kính, cẩn thận hầu hạ.” Lương Kiều kéo xuống đoá hoa đỏ trước ngực, đây là một đêm động phòng hoa chúc không có tân nương!

Xác thực là nữ nhân khiến người ta nhìn không thấu, cùng bạch y nữ tử quật cường kia giống nhau!

“Vâng!”

“Vương gia, vương gia! Sáng nay thôn Đại Phiến ôn dịch bạo phát, hiện tại đã chết rất nhiều người!” Phúc quản gia còn chưa kịp lui ra, một tên thị vệ vội vàng vàng đến báo!

“Lập tức phái người đến viết báo cáo, nếu ai có thể chữa khỏi liền được trọng thưởng! Mặt khác thôn bị nhiễm dịch, không cho bất cứ ai ra vào!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Từ Nam Lăng thành phồn hoa đến thôn đó rất xa, Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy ra roi thúc ngựa chạy nguyên một đêm, trời gần sáng, bầu trời lại càng ngày càng tối, mưa tuôn xối xả, khách điểm trà lâu đều không thấy, chủ tớ hai người không thể làm gì khác hơn là chui vào một gian nhà tranh bên đường trú mưa.

Gian phòng này xem ra rất nhiều năm chưa có ai ở, ngoại trừ một cái giường cùng băng ghế dài cũ nát ở phía ngoài thì không còn vật gì khác.

Liễu Lâm Ba trên người sớm đã ướt đẫm, vừa mới đổi trở về nữ trang liền nghe bên ngoài có âm thanh truyền đến.

“Vương gia, ngoài trời mưa quá lớn, có muốn vào trong tránh mưa không?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô nương nhìn lên bốn vương tử rửa

Liễu Lâm Ba trên người sớm đã ướt sũng, vừa mới đổi trở về nữ trang liền nghe bên ngoài có âm thanh truyền đến.

“Vương gia, ngoài trời mưa lớn quá, có muốn vào trong tránh mưa không?”

Liễu Lâm Ba nghe tiếng bước chân ngày càng gần, đoán bọn họ nhất định sẽ vào tránh mưa.

Chỉ chớp lát, Lương Kiều cùng Hàn Ngọc đẩy cửa tiến vào gian nhà tranh, đầu tiên đập vào mắt chính là Liễu Lâm Ba đứng bên cửa sổ, Tiểu Thúy gom củi khô thành một đống để nhóm lửa, ôm cánh tay ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Đôi mắt Lương Kiều tỏa ra hào quang, trong ánh mắt toát ra vô hạn kinh hi, đúng là nàng! Mưa bên ngoài ngày càng nặng hạt, Liễu Lâm Ba nghe tiếng mưa rơi, nhìn mưa lâm tron vạn vật, không kìm lòng được đưa tay ra ngoài cửa sổ, mặc cho nước mưa xẹt qua đầu ngón tay, ở đầu ngón tay vui vẻ chảy xuôi, Hàn Ngọc nhìn Liễu Lâm Ba đứng phía trước cửa sổ không khỏi hô hấp rối loạn hít vào một hơi, sững sờ nhìn Lương Kiều, chưa kịp mở miệng nói chuyện cửa phía sau đột nhiên bị một lực đá văng ra.

Lương Kiều cấp tốc lắc mình, trong đôi mắt dần hiện ra một đạo hàn quang, khoảng chừng hai mươi mấy hắc y nhân bị mặt đột nhiên vọt vào.

“Cửu vương gia, ngài, thật đúng là làm cho chúng ta hao tâm a!”, tên cầm đầu đám hắc y nhân trong tay mang theo đại đao, nghe khẩu âm, hẳn là người của Loạn Nguyệt quốc vừa mới tiêu diệt.

“Lão đại, chúng ta nên hảo hảo cảm tạ Cửu vương gia, ngài nhìn, tuyệt sắc mỹ nhân như vậy lại để chúng ta gặp được, cũng nhờ phúc của Cửu vương gia!”. Hắc y nhân kia thanh âm lưu manh vô cùng, sát khí trong mắt Lương Kiều biểu lộ không sót chút nào, Hàn Ngọc trong lòng áo não không thôi, nếu như không phải là mình muốn đi vào tránh mưa, sợ là cũng sẽ không đem hắc y nhân dẫn tới nơi này, càng sẽ không đem lại tai họa cho vị bạch y nữ tử kia.

Nhưng hẳn lại không biết điều này, đôi vợ chồng kia nào phải kẻ dễ ăn ức hiếp sợ phiền phức!

“Còn phí lời, ta không tin bọn họ có thể địch lại chúng ta! Mau tiêu diệt để còn sớm ôm mỹ nhân về!”

“Nga? Quả không thể địch lại chúng ta sao? Cũng đừng vì nhất thời kích động mà mất mạng, đừng quên, là ai lấy mười ngàn binh mã thắng Loạn Nguyệt quốc mười vạn đại quân.” Liễu Lâm Ba không nóng không lạnh, vẫn đứng phía trước cửa sổ, mặt như hoa đào lại thanh tao như tuyết, khi nói lời này trái lại nở nụ cười xinh đẹp, mặt đẹp nhìn quanh.

“Sốt sáng như vậy làm cái gì, sát thủ, cũng sợ chết sao?” Liễu Lâm Ba trước sau như một điềm đạm, trong giọng nói còn mang theo mùi vị trêu chọc.

Hắc y nhân lúng túng không thôi, mỗi người đều sợ chết, hắc y nhân lần thứ hai vung đại đao, che giấu sự lúng túng khi tâm tư bị nhìn thấu.

Chiến sự Loạn Nguyệt quốc đại bại, chết chết, thương thương, ngay cả hoàng tử Loạn Nguyệt quốc cũng sinh tử không rõ, Liễu Lâm Ba đoán được những người này là hộ vệ trong cung trốn ra được.

“Cô nương, tại hạ khuyên cô nương không nên nhiều chuyện quản việc không đâu”, nam tử cầm đầu đám hắc y nhân giọng điệu thiếu kiên nhẫn lên tiếng.

“Bốn cô nương vốn không thích nhiều chuyện, thế nhưng phiền toái lại cứ tìm tới cửa”, không biết vì sao, tất cả mọi người đều cảm thấy thanh âm này cực kỳ dễ nghe.

“Ngươi...”

Lương Kiều cùng nàng liếc mắt nhìn nhau, tốc độ sét đánh đem hắc y nhân cách mình gần nhất quật ngã, nội lực hùng hậu vừa ra, toàn bộ đao kiếm mang theo sát khí rút ra đều bị nội lực cường đại của Lương Kiều đánh trở lại vô, Lương Kiều ra tay không lấy tính mệnh, tốc độ nhanh khiến người ta không kịp trốn tránh, một thân bạch y, tựa như trích tiên cao sâu không lường được, một nam một nữ, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, thật là mỹ cảnh.

Liễu Lâm Ba kỳ thực nghĩ không ra, tại sao mỗi lần hai người đều có thể như hiểu ngầm, y phục mỗi lần cũng đều có màu sắc giống nhau, cực kỳ giống trang phục tình nhân.

“Các hạ nếu nói bốn cô nương quản việc không đâu, như vậy bốn cô nương cũng nên thỏa mãn tâm nguyện nhỏ của người mới tốt!” vừa dứt lời, Liễu Lâm Ba ngón tay nhỏ bé bắn ra, nước mưa trên đầu ngón tay trắng mịn trong nháy mắt bay ra, đã biến thành từng khối băng nhỏ vô cùng sắc, nhanh chóng bắn vào say giấy hắc y nhân.

Hàn Ngọc đứng ở một bên kinh ngạc đến ngây người, thân thủ như vậy, xuất thần nhập hóa, chỗ nào cần hấn bảo vệ!

Bảo kiếm của Lương Kiều căn bản là không ra khỏi vỏ, Hàn Ngọc đi theo hấn nhiều năm hiểu rõ vô cùng, kiếm của Chiến thần Cửu vương vừa ra, tất thấy máu! Nghĩ đến vương gia hôm nay là không muốn ở trước mặt bạch y mỹ nhân này giết chóc, có điều, Lương Kiều mấy năm nay cũng chưa bao giờ lạm sát kẻ vô tội.

Lương Kiều xoay người lại, trong lòng không nhận được than thở vô công nàng thật khá, từng bước từng bước, càng đi càng gần, Lương Kiều trong nháy mắt thất thần, hấn không hao sắc, nhưng là, loại cảm giác quen thuộc kia không khỏi làm hấn nhớ tới tình cảnh ngày đó, tâm tư trở nên mơ hồ, Liễu Lâm Ba tựa hồ không còn bình tĩnh như mới vừa rồi đối phó người xấu, trong mũi người được hơi thở nam tử nồng đậm, loại mùi thơm cơ thể này, lại lẫn một cổ hương vị tươi mát, càng giống như trà vừa pha dưới ánh mặt trời tỏa ra hương thơm tuyệt vời, Liễu Lâm Ba nhất thời mặt đỏ bừng, tối ngày hôm qua còn đang suy nghĩ, hấn đến cùng sẽ làm thế nào báo thù một cước kia, sáng sớm hôm nay liền gặp phải, đây cũng quá trùng hợp đi!

Nhưng là, hiện ở trên mặt cũng không đen xì, ngay cả ngày ấy đáng dấp của hấn ở trong hồ nước, nàng chưa bao giờ cùng nam tử tới gần như vậy, đôi mắt Lương Kiều nhìn nàng chăm chú, Liễu Lâm Ba nhất thời mặt đỏ tới tận mang tai, tâm tư rối loạn.

Tiểu Thúy ngược đầu nhìn đôi bích nhân này, chà chà, quá xứng, trong tay nắm một cái cành cây không tự chủ được trên đất vẽ vòng tròn, đột nhiên cảm giác bắp chân nóng lên, lửa đã bốc lên quần áo, Tiểu Thúy gào một tiếng nhảy lên, không ngừng mà đập quần áo.

“A a a a! Cháy!”

Mưa to như trút nước cũng không ngăn nổi tiếng la hét này, giống như heo bị cắt tiết vậy, Hàn Ngọc vừa vặn y phục còn ẩm ướt, vội vàng cời ra đập đập trên người Tiểu Thúy.

“Người, người nhìn ta như vậy làm gì!” Liễu Lâm Ba không nhận được nữa, lần thứ hai đi tới phía trước cửa sổ tránh khỏi ánh mắt không rời của hấn.

“Bản vương thật ra muốn nhìn một chút, cô nương nhìn lên ta tắm rửa rốt cuộc muốn trốn tới khi nào.” Lương Kiều thanh âm cực nhỏ, chỉ trong phạm vi hai người có thể nghe được, khụ khụ, dù sao chuyện này nói ra hấn cũng thật mất mặt.

“Ta không biết công tử đang nói cái gì, công tử, chúng ta cũng không quen biết!” Liễu Lâm Ba cảm giác thời điểm mình mất bình tĩnh nhất chính là lúc gặp phải hấn, nếu không phải hoàng thượng vì hấn chỉ hôn, sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhị phu nhân cũng sẽ không huyền não dữ dội như thế, quá phiền phức!

“Cô nương nhìn lên Bản vương tắm rửa.”

“Ta không quen biết người!”

Lương Kiều từng bước áp sát, lớn như vậy lần đầu tiên bị người ta xem như không khí, Cửu vương gia hiển nhiên đối với người phi lễ giống như nhất quyết không bỏ qua.

“Cô nương nhìn lên Bản vương tắm rửa.”

“Ta không quen biết người!”

“Cô nương nhìn lên Bản vương tắm rửa.”

“Rõ ràng là ta tới trước!”

Liễu Lâm Ba vừa nói, cả kinh thấy mình bị người ta qua vòng vòng, hối hận phát điên, trời đang mưa to đột nhiên tạnh, bên kia hai người đang không ngừng đập quần áo đập lửa kinh ngạc nhìn sang bên này, hiển nhiên tất cả đều đã nghe được.

Bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị, Liễu Lâm Ba ngậm miệng không nói, chỉ cho Lương Kiều thấy một cái gáy, quay lưng không nhìn tới hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ta sẽ đối với cô nương phụ trách

Bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị, Liễu Lâm Ba ngậm miệng không nói, chỉ cho Lương Kiều thấy một cái gáy, quay lưng không nhìn tới hắn.

“Tiểu Thúy, chúng ta đi!” Liễu Lâm Ba mặt lập tức xỉ xuống, bên ngoài mưa lại bắt đầu tí tách tí tách rơi, Lương Kiều làm sao nhẫn tâm để nàng đi ngoài mưa, thời điểm Liễu Lâm Ba lướt qua hắn bị hắn kéo tay lại.

“Đừng nóng giận, ta sẽ đối với nàng phụ trách”, Lương Kiều nói xong dọa chính mình giạt mình, thực sự là miệng liền với tâm, lẽ nào, đây là tiếng lòng mình suốt thời gian qua?

Lương Kiều từng tưởng tượng các tình cảnh gặp mặt, nhưng là không có nghĩ đến hai người vừa thấy mặt đã cùng chung hoạn nạn còn liên thủ đánh một trận. Nhớ lúc đầu hung tợn truy nã toàn thành muốn bắt người ta trở về, đến hiện tại cảm giác đã hoàn toàn thay đổi!

Liễu Lâm Ba thẹn thùng, hắn bị nước mưa làm cho choáng váng sao? Rõ ràng là nàng lúc trước mạnh mẽ đá hắn một cước, lão nhân gia người khen ngược, lại muốn đối với nàng phụ trách?

Cửu vương gia người thật sự là bị người ta nhìn thấy hết sao? Người xác định không phải người ta bị người nhìn thấy hết?

“Cáo từ! Tiểu Thúy chúng ta đi!”

“Ồi chào!”

Tiểu Thúy lại phui phui quần áo, đáp một tiếng trực tiếp đi theo sau lưng Liễu Lâm Ba, Hàn Ngọc liếc mắt một cái nhìn Lương Kiều, tự mình bắt đầu tu sửa trí nhớ bỏ qua tất cả.

“Cô nương xin ngừng bước, Hàn Ngọc, chúng ta đi thôi!” Lương Kiều từ lúc sinh ra tới nay lần đầu tiên không được người ta để ý, trong lòng mơ hồ mất mát, thật vất vả mới tìm được nàng, kỳ thực Lương Kiều cẩn thận nghĩ, rốt cuộc vì cái gì nhất định không tìm được nàng không được? Chính mình cũng không thể hiểu rõ.

“Chờ một chút!” Liễu Lâm Ba nghe tiếng mưa bên ngoài trong lòng lo lắng, đêm động phòng hoa chúc tân nương tân lang đều không thấy, lại ở trong căn phòng tồi tàn này gấp gờ, thật không biết về sau chân tướng rõ ràng nên đối mặt với hắn như thế nào.

Lương Kiều vừa xoay người, con mắt toát ra vô hạn hào quang, nhìn nàng không chớp mắt.

“Tiểu Thúy, đưa cho vị công tử này một chiếc ô.”

“Vâng.”

Liễu Lâm Ba mang theo hai chiếc ô, cũng chỉ có thể đưa cho hắn một cái, Tiểu Thúy đem ô đưa cho Hàn Ngọc, trong lòng Lương Kiều trào ra một loại cảm giác cực kỳ âm áp, khoảnh khắc trước khi bước ra cửa còn không quên nhìn nàng một cái.

“Cửu gia, tìm đã lâu thật vất vả mới gặp được vị Bạch cô nương này, ngài sao không giữ lại thử xem, các cô nương đều hay xấu hổ, ngài nói như vậy sợ là khiến vị cô nương kia ngại ngùng nên mới nói như vậy.”

“Làm sao người biết nàng họ Bạch?”

“Thuộc hạ, đoán mò!” Hàn Ngọc theo sát sau lưng Lương Kiều che dù, chính là, bạch y cô nương, Bạch cô nương, nghe đến đây, Lương Kiều cũng chợt nhận ra, hắn quên hỏi họ tên người ta.

Sau khi hắn đi Liễu Lâm Ba xem như là thờ phào nhẹ nhõm, tiếp nhận nam trang Tiểu Thúy vừa mới hơ khô mặc lên.

“Ài, trên đường lại mê chết một đồng tiểu cô nương!” Tiểu Thúy đi hai vòng quanh Liễu Lâm Ba, nghiêng đầu tinh tế đánh giá, Liễu Lâm Ba đem một đầu tóc đen búi lại, dùng tơ vàng buộc chặt, thân mang áo bào trắng, tay phải cầm quạt, mặt như hoa đào, cả người tựa như một tiểu công tử phong lưu phóng khoáng.

Liễu Lâm Ba nghe được suy nghĩ của nàng liền bật cười, cố ý dùng thuật dịch dung cho mình thêm yểu hậu, ngũ quan khuôn mặt ít nhiều thay đổi, khiến người ta không dễ dàng phát hiện nàng là nữ nhân. Coi như là Lương Kiều thấy, cũng không nhất định nhận ra nàng!

“Đừng nhìn, người cũng không phải chưa từng thấy ta giả trang như vậy, có gì ngạc nhiên!”

“Tiểu thư, nô tỳ chỉ có thể nói người quá đẹp, nam trang nữ trang đều đẹp, nếu như nam nhân nhìn thấy người phỏng chừng đều phải yêu người, ha ha!”

Trên thực tế, câu nói này nói thật sự đúng, đương nhiên, đây là chuyện sau này!

Thôn xóm Nam Lăng lan tràn ôn dịch cực kì nghiêm trọng, một lát cũng không thể trì hoãn, lòng mày Liễu Lâm Ba lộ ra một chút sầu lo.

Chờ mưa nhỏ chút, Liễu Lâm Ba liền dẫn Tiểu Thúy tiếp tục chạy về hướng khu vực bị dịch bên kia, lại cưỡi ngựa bốn ba nửa ngày, rốt cục buổi trưa đến được Xuất Vân trấn, đến thôn trấn trước tiên chọn mua chút lương khô cùng được liệu, sau đó lại vội vã chuẩn bị chạy vào trong thôn, trước đó đã cùng người qua đường hỏi thăm được đường đi, thôn này cùng thôn kia cách khoảng năm, sáu dặm, cưỡi ngựa không đến một nén hương có thể đến.

“Lão bản, người trong trấn này đều đi đâu cả rồi?” Liễu Lâm Ba đi ở trên đường lớn rộng rãi, bên trong trấn chỉ còn lưu lại một ít người dân quần áo lam lũ, vây quanh ở cửa tửu lâu xin cơm ăn, nhìn ra, phần lớn đều là người mang theo gia quyến và một số đồ đạc, trên đường hầu như không nhìn thấy người mua này nọ, tất cả đều là một nhóm rồi lại một nhóm dân chạy nạn.

“Ài, vừa nghe liền biết công tử không phải người địa phương, người ở thôn Lê Minh đại đa số đều nhiễm phải ôn dịch, cũng đã chết đến một nửa, người trên trấn chưa bị nhiễm đều đã bỏ chạy rồi, không nhiễm phải nhưng lại không có tài lực bỏ chạy cũng không thể làm gì khác hơn là chờ chết, ngày hôm qua quan binh giới nghiêm, không cho mọi người ra vào, những người này đều là dân chạy nạn trốn đại hồng thủy mấy ngày trước, đúng rồi, công tử người sao lại tới Xuất Vân trấn?” Tiểu ca bán bánh bao không không làm ăn được gì, vừa nhìn thấy người bên ngoài đến liền không nhịn được oán giận vài câu, ai biết còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không, nói nhiều chút cũng chẳng có gì không tốt.

“À, ta là mấy ngày trước tới đây.”

“Nga, chẳng trách!”

Xuất Vân thành bốn bề đều là núi, Liễu Lâm Ba mang theo Tiểu Thúy vòng quanh chân núi tránh thoát quan binh canh giữ lên lút trà trộn vào thành.

“Công tử, cho ta ít tiền đi, ta ăn hay không không quan trọng lắm, nhưng là mẹ già cùng hài tử đã bốn ngày không ăn cơm!”, một người toàn thân bẩn thỉu đột nhiên bùm một cái quỳ xuống dưới chân Liễu Lâm Ba, quả nhiên, bên trong góc cách đó không xa, một bà lão phờ phạc ôm một hài đồng không ngừng khóc nháo, sắc mặt tái nhợt, vành mắt biến thành màu đen.

“Tiểu Thúy!” Liễu Lâm Ba ra hiệu Tiểu Thúy cho bọn họ bạc.

Tiểu Thúy từ trong lòng đào bạc, đưa cho hắn, nam tử vội vã cúc cung báo đáp, cái khác nạn dân nhìn thấy, cũng đều nhất hồng tiến lên đem Liễu Lâm Ba vây nhốt.

“Công tử, chúng ta không có nhiều bạc vụn như vậy!” Tiểu Thúy lo lắng sờ sờ hầu bao nhìn về phía Liễu Lâm Ba.

“Đưa túi tiền cho ta ”

“Lão bản, toàn bộ bánh bao trong cửa hàng người ta mua hết, người xem số tiền này có đủ hay không?”

“Đủ, quá đủ!” Lão bản mừng như điên vội vã đáp lời.

“Tiểu Thúy, gọi bọn họ lại đây ăn.”

Tiểu Thúy chưa kịp mở miệng, một đồng người đều chen chúc tới, ăn như hùm như sói khiến Liễu Lâm Ba cảm thấy đau lòng, thôn trấn một đồng dân chạy nạn, một đồng người đang bên bờ sinh tử, phải làm sao mới ổn đây?

Liễu Lâm Ba lấy được từ chỗ người của Lương Kiều giấy thông hành dành cho lang trung đi đến dịch khu, dù sao trong thành bách tính vẫn chưa nhiễm phải ôn dịch, nhưng là nhân khẩu lưu động không nhỏ, vẫn là dặn dò Tiểu Thúy sắc thuốc phân phát xuống dưới cho mỗi người uống, cố gắng càng nhanh càng tốt chạy tới thôn Lê Minh.

“A! A! A!” Liễu Lâm Ba dắt ngựa, Tiểu Thúy phía sau đột nhiên khóc la inh ỏi.

Liễu Lâm Ba quay đầu nhìn lại, một tên nam tử cả người phát run, vành mắt biến thành màu đen, cả người ướt đẫm, hai tay ôm chặt chân Tiểu Thúy, trong miệng lầm bầm cái gì ai cũng không nghe rõ, nhìn đáng đáng nhất định là người trong thôn.

“Đừng hô, ở lại đây sắc thuốc cho hắn.”

Liễu Lâm Ba đem hắn để nằm ngang trên mặt đất, chẩn xong mạch ngược lại không lo lắng.

“Tiểu thư, được này thật sự có thể chữa khỏi chữa khỏi cho hắn sao?” Tiểu Thúy sợ hãi không thôi, thanh âm còn có chút run rẩy.

“Đương nhiên có thể! Hồi trước làm thế nào chăm sóc tiểu khát cái, hiện tại liền như vậy cứu chữa người trong trấn.”

“Tại sao a!”

“Tiểu khát cái đó chính là bị ôn dịch.”

“Hả?” Tiểu Thúy mắt tròn trắng một cái ngất đi.

Chương 11: Bản công tử bồi nàng, thế nào?

“Tiểu khát cái đó chính là bị ôn dịch.”

“Hà?” Tiểu Thúy mắt tròn trắng một cái ngất đi.

Mấy ngày trước Liễu Lâm Ba nào dám đem chuyện này lộ ra, Tiểu Thúy chắc chắn sẽ không bị nhiễm ôn dịch, bởi vì Liễu Lâm Ba đã sớm nhân lúc nàng không chú ý len lén thêm vào thức ăn thuốc phòng ôn dịch.

Lần này hay rồi, Liễu Lâm Ba không thể làm gì khác hơn là đem hai người hôn mê bỏ lên ngựa, một người dẫn theo hai con ngựa tiến vào thôn.

“Cửu gia, có người bóc bóc cáo! Đã ở trong thôn cứu giúp không ít thôn dân, hôm nay không có ai bị tử vong!”

“Được! Tăng thêm số lang trung tới đó, cần phải phụ trợ thần y dập tắt ôn dịch gây hại cho bách tính này!”

“Vâng! Xin nghe ý chỉ của vương gia!”

“Chờ đã, đi chuẩn bị một chút, sau đó ta đi tới dịch khu xem thử.” Lương Kiều đi đường lớn nên so với Liễu Lâm Ba tới trễ một ngày, vừa mới vào Xuất Vân thành đội phủ nha dần xếp ổn thỏa đã nghe được tin tức tốt như vậy, thực sự là làm người ta phấn chấn.

Xuất Vân thành gần một tháng mưa to, khí hậu vô cùng ẩm ướt, chính là thời kì ôn dịch bệnh tật tràn lan bốn phía, Lương Kiều sao không vội, lông mày lộ ra một vết sầu lo, chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ.

“Cửu gia, ngài thân thể ngàn vàng, hay là đừng đi, dù sao dịch bệnh vẫn còn chưa được khống chế toàn bộ!” Hàn Ngọc đứng sau lưng Lương Kiều, bóng lưng kia toát ra khí phách khiến người ta không hiểu sao khiếp sợ.

“Thiên hạ muôn dân, người người bình đẳng, sao có thể phân chia cao thấp quý tiện, mau đi chuẩn bị một ít lương thực và vật dụng hàng ngày, sau đó theo ta đến thôn Lê Minh thăm dân chúng.”

“Vâng.”

Hàn Ngọc xoay người kéo cửa đi ra ngoài, sau đó sai khiến Tri phủ đi chuẩn bị.

Đồng cung.

Vào giờ phút này, thái tử đồng dạng chấp tay đứng phía trước cửa sổ, mắt phượng uy nghiêm, mặt như lãnh nguyệt, hàn khí quanh thân khiến người ta không dám tới gần.

“Điện hạ, thuộc hạ vô năng, không tìm được người.” Hắc y thị vệ đi tới trước mặt Lương Khải, ôm quyền nói.

“Vẫn là không tìm được!” Lương Khải nắm trong tay bức tranh lẩm bẫm.

Trong dự liệu, nhưng vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Hắc y thị vệ nghe thấy lời ấy lập tức ngã quỵ ở mặt đất, “Thuộc hạ vô năng, thỉnh điện hạ trách phạt!”

“Đứng lên đi.”

Lương Khải cho là chính mình đã nhìn quen các nữ nhân trong cung lục đục với nhau, nhưng khi thật sự thấy người trong bức tranh liền muốn đem nàng ôm vào trong ngực, xóa đi tia ưu thương nhân nhân giữa hai hàng lông mày kia.

Ngay đêm Cửu vương gia đại hôn, hắc y thị vệ tận mắt thấy Liễu Lâm Ba, thời điểm tự mình trở về bẩm báo, một cơ sở ngầm khác lại truyền đến tin tức, nói không bắt được, người cũng mất dấu.

“Điện hạ, còn có một tin tức không biết có nên nói hay không?”

“Nói!”

“Có người nói đất phong của Cửu vương gia phát sinh lũ lụt gây ra ôn dịch, bách tính ốm chết vô số, không ngờ, một vị bạch y công tử đến, kê ra một

phương thuốc, tự mình sắc thuốc. Chỉ đạo làm sao phòng chống ôn dịch, không nghĩ tới, không còn nghe nói nơi đó có người nào chết nữa, người nơi đó đều cho rằng công từ kia là thần tiên hạ phàm, cứu vớt bách tính trong họa nạn.”

“Bạch y thiếu niên kia tướng mạo thế nào?” Lương Khải hỏi tiếp ngay sau đó.

“Có người nói mặt như quan ngọc, tuấn mỹ bất phàm, tựa như tiên nhân.”

“Đi xuống đi” Lương Khải ánh mắt sáng lên một chút, tuy rằng không biết bạch y công tử đó có phải là cô nương kia, nhưng là, ở Nam Lăng, địa bàn của Cửu đệ, đúng là có chút ý tứ, thân là huynh trưởng cần phải ân cần thăm hỏi, Lương Khải gọi lên khoe môi, khẽ cười thành tiếng.

“Tiểu Thúy, chúng ta phải đi nhanh về nhanh!”

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Thúy chậm rì rì đi theo sau lưng Liễu Lâm Ba, hai ngày nay đúng là mệt mỏi chết, thôn này không nhỏ, người bị lây ôn dịch cũng rất nhiều, chủ tớ hai người hầu như không ngủ không ngừng chữa bệnh sắc thuốc.

Liễu Lâm Ba quay đầu lại nhìn nàng một chút, Tiểu Thúy phùng má là lười.

“Công tử, nô tỳ muốn ăn bánh đậu xanh!”

“Được!”

Liễu Lâm Ba đi gấp, trên người chỉ có một bộ nam trang cùng một bộ nữ trang trong bọc hành lý, cả ngày ở dịch khu, không thường tắm rửa khẳng định là không được. Liễu Lâm Ba mang theo Tiểu Thúy ở trong rừng cây thay trang phục, sau đó đi ra lại đã biến thành bạch y tung bay mỹ nhân tuyệt sắc.

“Trước tiên dẫn người đi ăn bánh đậu xanh, sau đó chúng ta đi mua một ít nam trang để mặc, dù sao như vậy cũng không tiện, đúng rồi, được phẩm cũng không đủ, chiếu theo phương thuốc mua nhiều hơn một chút.”

“Được, toàn bộ nghe theo chủ tử!”

Liễu Lâm Ba từ rừng cây trực tiếp rời khỏi thôn Lê Minh, trên đường cái người đến người đi, rìa đường thanh âm mấy người bán rong thét to không dứt, bách tính nhìn thấy Liễu Lâm Ba không khỏi đứng lại quan sát, đều suy đoán đây là cô nương nhà ai bộ dạng lại thoát tục như vậy.

Trong thành trấn khôi phục chút sinh khí, Liễu Lâm Ba tâm tình thật tốt mang theo Tiểu Thúy đi tới một tú lầu.

“Cô nương, ngài là ăn cơm hay ở trọ ạ?” Tiểu nhị khách điểm Duyệt Lai nhìn thấy Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy đứng ở cửa, vội vàng chào đón.

“Ăn cơm.”

“Được rồi! Hai vị thỉnh!” tiểu nhị dẫn Liễu Lâm Ba ngồi vào một cái bàn phía trước.

“Cô nương, ngài xem ngồi chỗ này được không?” Đến quá muộn, nhã gian đều bị bao, tiểu nhị không xác định được vị cô nương thoát nhìn cao quý như vậy có thể đồng ý ngồi ở đại sảnh người đến người đi dùng cơm hay không.

“Không có chuyện gì, làm phiền.”

Nguyên bản tiểu lâu huyền ảo lúc Liễu Lâm Ba tiến vào trở nên im lặng, đều dùng ánh mắt kinh diễm hướng về bên này đánh giá.

“Cô nương, muốn ăn cái gì?” Thái độ nhiệt tình như vậy làm cho Liễu Lâm Ba rất là hưởng thụ, ngẩng đầu nhìn lên, tiểu nhị kia không chớp mắt nhìn mình chăm chăm.

“Một đĩa bánh đậu xanh, một bình trà Long Tĩnh, cùng các món ăn đặc sắc của quán.”

“Được rồi, thỉnh cô nương chờ!”

Chỉ chốc lát, đồ ăn toàn bộ được đưa lên, Liễu Lâm Ba tự cầm lấy ấm trà rót trà, nâng chung trà lên, tinh tế thưởng thức.

Trong đại sảnh thực khách trong lúc dùng cơm, thỉnh thoảng quét mắt sang phía bên này, dung nhan tuyệt sắc siêu phàm thoát tục lại thêm phong thái thường trà hồ hững hờ, thực sự khiến người ta thấy cảnh đẹp ý vui.

“Tiểu mỹ nhân, uống trà như vậy có phải quá tịch mịch không, bốn công tử bồi nàng, thế nào?” Một tiếng trêu đùa làm người ta phiền chán đến cực điểm lọt vào tai, chờ lúc Liễu Lâm Ba ngẩng đầu lên, tên nam tử mặc áo bào màu xanh lam đã ngồi vào trước mặt Liễu Lâm Ba, đang không chớp mắt nhìn chăm chăm mặt nàng, ánh mắt dõi xuống, không ngừng đánh giá dáng người xinh đẹp của nàng.

Liễu Lâm Ba nhìn lên, nam tử kia ánh mắt hèn mọn, phía sau còn vài gia đình đang đứng, nghĩ đến đây hẳn là thiếu gia nhà giàu.

Nam tử thấy Liễu Lâm Ba chậm chạp không để ý tới chính mình, liền ăn gan hùm mặt gấu đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ trắng mịn của Liễu Lâm Ba.

Trong đại sảnh thực khách đều vì Liễu Lâm Ba lau mồ hôi, người này là con trai độc nhất của Huyện thái gia nơi này, háo sắc thành tính, trong nhà thê

thiếp thành đàn, vẫn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền muốn tiến lên đùa giỡn một phen, trong thành bách tính đối với hắn cũng không có biện pháp gì.

Thời điểm mọi người đang lo lắng không thôi, liền nghe được một tiếng kinh hô rất lớn, chỉ thấy nam tử kia đột nhiên từ trên băng ghế gào một tiếng nhảy lên!

“Tiểu tiện nhân! Ngươi dám đối với bổn công tử bắt kính!” Chỉ thấy nam tử kia một bên chửi ầm lên một bên đầu đầy mồ hôi từ trên tay rút xuống ngân châm.

“Là ngươi bắt kính với ta trước, nhận mà không báo đáp là có lỗi, có qua có lại mới toại lòng nhau, ta hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thực hãm hại cha!

“Là ngươi bắt kính với ta trước, nhận mà không báo đáp là có lỗi, có qua có lại mới toại lòng nhau, ta hiểu.” Liễu Lâm Ba vẻ mặt hồ hững nháp một ngụm trà, nam tử dùng tay còn lại ôm lấy tay đang chảy máu không ngừng kia, vẻ mặt dữ tợn tới cực điểm, Tiểu Thúy biết rõ tính nết chủ tử nhà mình, tất cả bọn họ cũng không phải là đối thủ của nàng, nhiều hơn nữa cũng chẳng sao, tiểu nha hoàn vênh chân, miệng nhai bánh đậu xanh thì thoảng còn phát ra tiếng chóp chép, đôi chủ tớ kiều ngạo này quả thực làm cho nhóm đại nam nhân tức bẽ phôi!

“Tiểu tiện nhân! Xem ta xé nát ngươi!” Nam tử xắn tay áo, trực đánh về phía Liễu Lâm Ba.

“Còn thất thần ở đó làm gì, lên hết cho ta!”

Nam tử thiếu kiên nhẫn hét to tùy tùng phía dưới, một nhóm lớn nam nhân vô cùng không phong độ hướng Liễu Lâm Ba bên này chạy lại, một bộ dạng ta không thu thập chết ngươi ta liền không bỏ qua.

Cùng lúc đó, chiếc đĩa Liễu Lâm Ba đang gấp thức ăn trong nhảy mắt bay ra ngoài, chỉ nghe một tiếng hét thảm, công tử bột kia trong nhảy mắt ngã xuống đất, hai tay che hạ thân, thống khổ rên hừ hừ.

Tùy tùng nam tử kia mang đến tức thì thất kinh, không còn tâm trí tìm nàng gây phiền toái, đương nhiên, cũng không dám tìm nàng gây phiền toái, vội vàng ngồi sụp xuống kiểm tra thương thế thiếu gia nhà hắn.

Dân chúng đang dùng bữa trong đại sảnh đều buống đĩa vỡ tay hã hê, thế nhưng, đồng thời cũng vì cô nương xinh đẹp này lo lắng, hắn hung hăng càn quấy bắt nạt bách tính như thế, còn không phải ý vào người cha huyện lệnh không dễ trục của hắn!

Trưởng quỹ từ lâu đứng ở nơi đó quan sát nửa ngày, vừa nhìn sự tình không ổn vội vàng vàng chạy đến, “Còn không mau đem công tử các ngươi trở về chữa trị! Chậm trễ bệnh tình các ngươi có gánh nổi không, muốn cho Huyện lão gia đoạn tử tuyệt tôn hay sao?”

Chưởng quỹ thế nào cũng không nghĩ tới Liễu Lâm Ba này thoát nhìn nhu nhược yếu đuối lại biết võ công, nhìn thấy nàng không có chuyện gì cũng yên lòng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Người vây xem trong lòng mừng rỡ, chỉ ‘bắt lực’ xem như là tiện nghi cho hắn!

Mấy tùy tùng nghe thấy lời ấy, nghĩ đến lợi hại trong đó, vội vàng ba chân bốn cẳng diu hắn rời khỏi khách điểm Duyệt Lai.

“Cô nương, Huyện thái gia kia chắc chắn sẽ không chịu để yên, tất sẽ tìm đến gây phiền phức, cô vẫn là nhanh đi lên lầu tránh một chút!”

“Chưởng quỹ cũng cảm thấy ta làm đúng?”

“Cô nương tâm địa nhân hậu, ra tay nhẹ!”

Tiểu Thúy ở một bên im lặng ăn bánh đậu xanh nghe được câu trả lời như vậy một miếng lương khô nghẹn luôn ở cuống họng, của quý đã bị đánh hỏng, người này còn có thể sống sao, trong lòng quần chúng đều nghĩ như vậy.

Chưởng quỹ hiển nhiên rất là tức giận, lại nói tiếp, “Trong khoảng trăm dặm xung quanh đây, hầu như không có cô nương nhà ai không bị hắn chà đạp!”

“Nếu là nên đánh, vậy thì không phải lỗi của ta, là hắn động thủ trước, ta không sợ hắn.”

“Cô nương không biết, cái kẻ ngông cuồng vừa mới kia là nhi tử của Mã Văn Trung Huyện thái gia nơi đây, hai cha con ý vào quyền thế ngang ngược vô lý, chỉ sợ cô nương đây bụng lý lẽ cũng không nói ra được a!”, chưởng quỹ là người cực kỳ hiểu chuyện, thoải mái nói ra như vậy nhưng cũng không sợ phiền phức.

“Chường quý, thật ngại, ta chỉ là người qua đường, lại không ngờ gây cho người thêm phiền phức, cái này người cầm lấy, coi như ta đền bù cho người!” Liễu Lâm Ba móc ra một nén bạc bỏ vào trong tay chường quý, lại ngồi trở lại trên băng ghế dài.

Chường quý cảm thấy vô cùng bất ngờ, vẫn từ chối không chịu thu bạc, “Cô nương ở đây dùng cơm, bản điểm lễ ra nên bảo đảm khách hàng an toàn, tuy rằng đều là khách hàng, thế nhưng, mọi việc coi trọng một chữ lý, tiểu nhân đương nhiên sẽ không giúp đỡ hán nói chuyện, cô nương ngày hôm nay cũng coi như vì dân trừ hại, mọi người nói đúng hay không?”

“Đúng!” Trong tửu lâu hầu như là trăm miệng một lời hô to.

“Chường quý không cần lo lắng, ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút Mã đại nhân này là cái người không nói lý cỡ nào!”

Liễu Lâm Ba biết rõ, nếu như mình trực tiếp rời đi quan phủ nhất định sẽ không bỏ qua mỗi người ở đây ngày hôm nay, không bằng trực tiếp gặp hán, sao có thể gây họa liên phải mong một cái rời đi đây?

Ở hiện đại, nàng luôn luôn là một tiểu đại vương, luyện tập võ thuật từ nhỏ, nhưng xưa nay đều không dễ dàng động thủ, trừ phi đối phương vô cùng không giảng đạo lý, vậy thì không có cách nào, tàn dã tính túy chính là ở chỗ, đánh bắt ngờ!

Chường quý biết tiếp tục khuyên nàng cũng sẽ không dao động, lại nói, đã lĩnh giáo công phu của nàng, ngược lại cũng không quá lo lắng.

Quả nhiên, thời gian một bình trà còn chưa uống xong thật sự có một người nổi giận dùng dùng chạy đến.

Chỉ thấy hán một mặt thịt mỡ, bụng lớn eo to, mang theo bộ khoái trong nha môn trực tiếp chạy đến bên cạnh Liễu Lâm Ba.

Mã Văn Trung đến gần vừa nhìn, quả thật bị nàng làm kinh diễm một hồi, thế nhưng nghĩ đến phía dưới của bảo bối nhi tử có khả năng vĩnh viễn bị phế bỏ, lửa giận nhất thời lại nổi lên, hận không thể giết nữ tử trước mắt làm thành thịt viên cho hà giận!

“Tiện nhân! Là người làm bị thương con trai của ta?”

“Mã đại nhân, làm phiền ngài xuất môn trước tiên súc miệng, làm sao trong miệng chỉ toàn phun ra ô ngôn uế ngữ vậy.”

Phi, tiện nhân? Người quý chắc?

Bách tính dùng cơm trong đại sảnh trong lòng cười thầm, nhiều năm như vậy vẫn chưa có ai dám mắng Mã đại nhân như thế.

“Người đến! Đem tiểu tiện nhân này mang đi!” Mã Văn Trung tức đến thịt mỡ trước ngực rung rung, một tiếng dạ, nha dịch vạm vỡ đứng ở phía sau muốn tiến lên nắm lấy Liễu Lâm Ba, nào có biết bị nàng nhanh chóng lướt qua người né được.

“Xin hỏi Mã đại nhân, ngài là muốn đem ta mang đi nơi nào?”

“Đương nhiên là đi, đi...” Mã Văn Trung nhất thời ú ớ không ra nguyên do đến.

“Đến cùng, nơi nào mới là nơi bốn cô nương nên đi, là công đường của đại nhân hay phủ của đại nhân, rõ ràng là lệnh công tử ra tay sỉ nhục trước, nhưng không thành nên ngài muốn vu oan giả họa?”

Mã Văn Trung mắt thấy bị trả đũa, không làm gì được nàng lại còn bị chụp cho cái mũ coi thường vương pháp, cái này ai có thể gánh vác được!

“Các người ai nhìn thấy nhi tử nhà ta động thủ trước? Ai?”

“Đại nhân, tất cả chúng ta ngồi đây đều thấy!” chường quý can đảm, dẫn đầu đứng ra vì Liễu Lâm Ba làm chứng.

“Đúng đấy, đúng đấy!” bốn phía truyền đến một trận tiếng hô.

Mã Văn Trung hít một hơi, vừa nhìn là chường quý cầm đầu, không khỏi hừ lạnh, “Trình lão bản, ta xem người là không muốn làm ăn tiếp!”

“Không dám không dám, tiểu nhân chỉ là đem những gì nhìn thấy nói ra thôi.”

“Hừ! Ta làm sao biết có phải là người mua chuộc bọn họ giúp người làm chứng!”

“Ta làm chứng cho vị cô nương này!” Ở thời điểm mọi người vẫn đang giằng co, bên trong nhả gian trên lầu đột nhiên truyền đến một giọng nam, sau đó liền thấy một thân trưởng bào màu xanh, đầu đội ngọc quan, nam tử cầm y ngọc đối từ trên lầu không nhanh không chậm tiêu sái đi xuống.

“Người là cái thứ gì?” Mã Văn Trung nhìn hán một thân trang phục bất phàm, nghĩ cũng chỉ là tiểu tử vất mũi chưa sạch không muốn sống vì mỹ nhân làm ầm lên.

“Làm càn! Mỡ to mắt chó của người!” Tùy tùng phía sau đột nhiên ấn đầu đầy thịt mỡ của Mã Văn Trung xuống, đè thấp ở bên hông, áo choàng vén lên, một khối lệnh bài vàng ròng bên trong viết hai chữ lớn kim quang sáng loáng, đại nội!

Vốn cho là thay nhĩ tử trút giận thu thập cục diện rồi rầm, Mã Văn Trung nào ngờ nhĩ tử hư hỏng của mình đùa giỡn cô nương lại lòi theo cả viên quan tép riu như mình vào.

Thực hăm hại cha a!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Phu thê tránh mưa trong khách điểm

Vốn cho là thay nhĩ tử trút giận thu thập cục diện rồi rầm, Mã Văn Trung nào ngờ nhĩ tử hư hỏng của mình đùa giỡn cô nương lại lòi theo cả viên quan tép riu như mình vào.

Thực hăm hại cha a!

Lương Khải phe phẩy cây quạt, bức tranh sơn thủy trên mặt quạt theo đó mà đung đưa.

Con mắt Mã Văn Trung tròn tròn, run run bùm một cái quỳ trên mặt đất luôn miệng xin tha, thực khách bốn phía quăng tới ánh mắt tò mò, đây là đại nhân vật nào lại có thể khiến Mã Huyện lệnh luôn kiêu ngạo sợ đến kêu cha gọi mẹ.

“Ta làm chứng cho vị cô nương này, người sẽ không cảm thấy ta cùng nàng thông đồng chứ?”

“Hạ quan không dám, hạ quan không dám!” Mã Văn Trung lo sợ tái mét mặt thành thành thật thật quỳ trên mặt đất.

“Vậy người còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Mã Văn Trung sợ đến hồn vía lên mây, vội vã chấp tay nói: “Hạ quan xin cáo lui!”

Sau đó, mang theo nha dịch nha môn chạy khỏi khách điểm Duyệt Lai.

Lương Khải kéo lấy băng ghế dài từ tùy tùng phía sau, đặt mông ngồi xuống, xếp lại cây quạt trong tay, “Xin hỏi phương danh của cô nương?”

Liễu Lâm Ba hiển nhiên không quan tâm đến hắn, “Người trong giang hồ, không đáng nhắc tới.”

“Cô nương thực bình tĩnh, tại hạ nhìn cô nương lâu như vậy, thế nhưng mặt không biến sắc, nữ tử bình thường mặt sớm đã đỏ tới tận mang tai, xấu hổ mà chạy trốn.”

“Công tử là đang nói ta da mặt dày sao?”

Lương Khải bị ghen một hồi, thực thất bại nhìn chằm chằm nàng. Nữ nhân lão Cửu coi trọng, xác thực hương vị bất đồng.

“Tại hạ thật không có ý đó.”

“Công tử từ từ dừng, ta cáo từ trước.” Liễu Lâm Ba liếc mắt ra hiệu với Tiểu Thúy, tiểu nha hoàn cũng đã ăn uống no đủ, vô cùng nhanh nhẹn đứng phía sau Liễu Lâm Ba, xem dáng vẻ nam tử này, cho dù một xe kéo Mã Văn Trung cũng không so được với hắn, không nên trêu chọc, vẫn là cách càng xa càng tốt, nhìn hắn “lại giả bất thiện”, cũng không phải người tốt lành gì, Liễu Lâm Ba trong lòng âm thầm nghĩ mang theo Tiểu Thúy ra khỏi tửu lâu.

“Chậm đã, tất cả trở lại cho ta.” Liễu Lâm Ba vừa đi, sắc mặt Lương Khải thay đổi nghiêng trời lệch đất, một đám thị vệ mặc thường phục thân thủ mạnh mẽ, theo sau muốn bắt Liễu Lâm Ba, lại bị Lương Khải đột nhiên gọi lại.

“Chủ nhân, ngài không phải nói muốn bắt sống sao?” Phan Thịnh đề thấp âm thanh khom người nói với Lương Khải.

“Bắt sống, thật vô vị, cho người theo dõi nàng, nhất cử nhất động đều phải báo lại.”

“Dạ!”

Vừa nghe nói có tin tức về nàng hắn liền không thể chờ đợi cố gắng càng nhanh càng tốt chạy tới, ông trời quả nhiên hảo tâm, hôm nay thế mà lại ở nơi này đụng mặt nàng, nữ nhân này đúng là thú vị vô cùng, khi nào thu thập xong lão Cửu sẽ nạp nàng làm phi tử, giang sơn nữ nhân tất cả đều muốn! Lương Khải thêm muốn tất cả chuyện tốt, gấp quạt lại, phát ra tiếng cười sang sảng sung sướng.

Chờ nhóm đại nội thị vệ này cũng chạy ra ngoài, trên đường cái nào còn có nửa điểm bóng dáng nàng, một đám người toàn bộ mờ mịt, cô nương này cũng chạy quá nhanh a!

“Công tử, chúng ta trở về đi thôi!”

“Được.”

Bên trong cửa hàng quần áo tốt nhất Xuất Vân thành, một vị bạch y công tử, phe phẩy cây quạt mạng theo tiểu tùy tùng từ bên trong đi ra, Liễu Lâm Ba mua một đồng lớn nam trang, lần này tốt rồi, không cần lại đòi nữ trang, cũng bớt đi nhiều phiền phức không cần thiết.

Một đám đại nội cao thủ bị mất dấu, sau khi nghe ngóng, rốt cuộc biết Liễu Lâm Ba vào cửa hàng quần áo, nhưng đi vào lại không thấy cái cô nương xinh đẹp kia đi ra, một đám ở cửa hàng đổi diện uống trà đến bụng tròn xoe, bọn họ nào có biết, đi vào là tiểu thư, nhưng đi ra lại là công tử thanh tú.

Liễu Lâm Ba bước nhanh chân phe phẩy cây quạt, đưa tới không ít ánh mắt ái mộ của các thiếu nữ, đáng đáp kia, vừa tao nhã lại phong lưu phóng khoáng, rõ ràng gò má đã ửng đỏ, lại không nhìn được muốn nhìn thêm vài lần.

Liễu Lâm Ba đang đi đột nhiên dừng bước, Tiểu Thúy phía sau suýt chút nữa đâm vào người nàng.

Quán nhỏ phía trước, đủ loại trang sức ngọc thạch, vòng ngọc, trâm ngọc, hoa tai ngọc, một chiếc vòng ngọc không quá bắt mắt hấp dẫn ánh mắt nàng, xanh biếc trơn bóng, long lanh trong suốt, đến ngay cả cô nương luôn không thích mang quá nhiều trang sức cũng bị hấp dẫn đến, không nhìn được đưa tay với lấy.

Nhưng đột nhiên chạm vào một cái gì ẩm áp, Liễu Lâm Ba vừa ngẩng đầu, đúng lúc đón nhận ánh mắt thâm thúy của nam tử, cộng thêm cảm bào xanh nhạt, càng toát ra thần thái sáng láng, tuấn mỹ bất phàm, đây không phải Cửu vương gia còn có thể là ai?

Liễu Lâm Ba vội vàng thu tay về, lùi về sau hai bước, chậm chạp không nói gì.

“Vị huynh đài này, thực sự xin lỗi!”, trước hết phản ứng lại chính là Lương Kiều, ôm quyền biểu thị áy náy.

“Không có gì!”, xem ra hẳn thật sự không nhận ra được!

Lương Kiều đánh giá nam tử trước mặt, cứ nhìn chăm chăm người ta thật không lễ phép, nhưng là, lại có cảm giác đã từng quen biết.

“Ui chao, hai vị công tử đều coi trọng vòng ngọc này, cái này chính là làm từ ngọc thạch thượng hạng, người có thể nhận biết vật này không nhiều, nhị vị công tử có con mắt thật tinh tường a!”

Đâu chỉ là cao a, mắt nhìn đồ cũng đều giống nhau như vậy.

“Lão bản, vòng ngọc này chỉ có một chiếc sao? Còn nữa không?” Liễu Lâm Ba có chút lúng túng, nàng thực sự yêu thích vòng tay này, hẳn mua làm cái gì? Không phải không thích nữ nhân sao?

“Đây chính là ngọc thạch thượng hạng, chỉ có một chiếc, nếu không, hai vị thương lượng một chút?”

“Huynh đài chắc hẳn mua tặng người khác!” Liễu Lâm Ba vẫn là nhìn không được, chung quy hỏi ra miệng.

“Đúng, tặng cho một vị cô nương.” Trong đầu Lương Kiều hiện ra tình cảnh bạch y nữ tử từ từ trong hồ phá tan mặt nước phi thân mà ra, trên mặt nhất thời hiện lên lên mấy phần ửng đỏ.

Liễu Lâm Ba nhìn hần phoi phới đáng vẻ hạnh phúc, rất muốn đi tới đánh hần một trận.

“Ta cũng mua tặng cho một vị cô nương!”

“Nếu là như vậy, cũng coi như ta cùng nhân huynh có duyên phận, chiếc vòng tay này liền để cho huynh, kỳ thực ta cùng vị cô nương kia chỉ là người qua đường, không biết là năm nào tháng nào mới được gặp lại, nếu cơ hội nhỏ bé không đáng kể, không bằng liền để cho người cần, mỹ ngọc phối giai nhân, chúc huynh đài sớm ngày kết thành lương duyên mỹ mãn, tứ hải đều là huynh đệ, tại hạ rất tình nguyện cùng huynh đài kết giao bằng hữu.”

Liễu Lâm Ba nghe thực thương cảm, không nghĩ tới tên này cư nhiên còn là một tình thánh, được rồi, nàng cũng không muốn sau khi trở về nhìn thấy trong phủ hần một đoàn oanh oanh yến yến, nếu thực sự là như vậy, nàng liền không trở về!

“Vậy thì cảm tạ huynh đài, tại hạ, tại hạ họ Lâm tên một chữ Ba.”

“Tại hạ Lương Cửu”, chưa đợi Lương Kiều nói xong, trời đột nhiên mưa to, mưa tầm tã xuống, thoáng chốc khiến người ta trở tay không kịp.

“Chúng ta nhanh tới khách điểm tránh mưa.” Liễu Lâm Ba bị nước mưa làm tầm mắt mờ hồ, còn chưa thấy rõ liền bị Lương Kiều kéo chạy về hướng khách điểm.

“Ôi, khách quan, thực sự là không khéo, ngày hôm nay khách ở trọ quá nhiều, cũng chỉ còn sót lại một gian phòng.” chường quỹ gậy bàn tính nhìn chăm chăm bốn người bị mưa làm ướt sũng.

Liễu Lâm Ba theo bản năng sờ sờ mặt, may là nghiên cứu chế tạo chính là phấn bột không thấm nước.

“Ai nha, cái này có sao, hai vị chủ nhân trụ một gian không phải được rồi sao!” Tiểu Thúy vừa thấy Cửu vương gia liền muốn trêu ghẹo, thật là, còn xưng huynh gọi đệ, vừa vận động phòng còn chưa có đâu, tiểu nha đầu vừa mở miệng liền bị Liễu Lâm Ba mạnh mẽ trừng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngủ cùng giường

“Ai nha, cái này có sao, hai vị chủ nhân trụ một gian không phải được rồi sao!” Tiểu Thúy vừa thấy Cửu vương gia liền muốn trêu ghẹo, thật là, còn xưng huynh gọi đệ, vừa vận động phòng còn chưa có đâu, tiểu nha đầu vừa mở miệng liền bị Liễu Lâm Ba mạnh mẽ trừng một cái.

Tiểu nha hoàn cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm sắc bén vun vút phóng tới, lạnh lẽ thè lưỡi ra chạy đến phía sau nàng ẩn núp.

“Không được! Hai người các ngươi sẽ ở đâu?” Liễu Lâm Ba vô cùng kiên quyết liếc mắt qua Hàn Ngọc cùng Tiểu Thúy, quay đầu nhìn về phía Lương Kiều.

“Không có vấn đề gì, cái này không cần lo lắng, lão bản, ở bên ngoài kê thêm cho hai anh em chúng ta một chiếc giường.”

“Ồi chào, được rồi!”

Hàn Ngọc vỗ vỗ bờ vai gầy gò của Tiểu Thúy, một bộ dáng sợ, như bằng hữu bá vai bá cổ, Tiểu Thúy vốn khá thấp, cả người liền bị Hàn Ngọc nhét vào dưới cánh tay, một trận cười gượng, Liễu Lâm Ba lời kéo vạt áo run rẩy, may là bên trong quần vài tầng băng vải, bằng không, thật đúng là lộ hết! Nước mưa dội xuống, bạch y đơn bạc chẳng khác gì không mặc!

“Mời nhóm khách quan lên lầu!”

Liễu Lâm Ba tỏ vẻ thập phần bất đắc dĩ, nàng thực ra muốn ngủ cùng Tiểu Thúy, đôi chủ tớ kia hai đại nam nhân chen chúc trên một cái giường khẳng định là không được, huống hồ, Hàn Ngọc hẳn cũng không lá gan đó!

Liễu Lâm Ba gần như là bị Tiểu Thúy đẩy lên lầu, xú nha đầu này, cười trên sự đau khổ của người khác, nàng dường như đã quên, đêm nay nằm bên cạnh nàng cũng là một đại nam nhân.

Trong phòng khách điểm, đã sớm chuẩn bị tốt bồn tắm cùng xiêm y sạch sẽ, Lương Kiều vỗ một cái lên vai gầy của Liễu Lâm Ba, một luồng khí tức thanh tân xen lẫn hương trà càng ngày càng gần.

“Lâm huynh, người đi tắm trước đi, vì huynh còn có thể giúp người kì lưng!”

Lương Kiều mấy năm qua quá nửa thời gian đều ở trong quân doanh cùng các tướng sĩ, không có nhiều quy củ lễ nghi phiền phức như vậy, lời này vừa ra khỏi miệng nhưng lại khiến người nào đó giật mình.

“Không không không, ta đã tắm sạch!” Mái tóc đen nhánh của Liễu Lâm Ba bị nước mưa dội rũ xuống lung tung, khi nói chuyện đôi mắt đẹp đảo qua lại linh động, nhẹ cười yếu ớt, Lương Kiều cứ như vậy trong nháy mắt choáng váng, tiểu huynh đệ này, bộ dạng quá tuần tú đi!

Vừa nhắc tới kì lưng, Liễu Lâm Ba không tự chủ được lại nghĩ tới tình huống trước đây hai người đều ở trong hồ, ảnh hưởng này có bao nhiêu sâu sắc!

“Hả? Tắm lúc nào?”

“Vừa này ở bên ngoài!”

Tắm vòi sen lớn thiên nhiên a!

Lương Kiều cười sang sảng, vỗ vỗ bờ vai của nàng, đi thẳng tới bên trong trong bình phong, vị tiểu huynh đệ mới quen này quả nhiên khác với mọi người!

“Lương đại ca, huynh đây là chuẩn bị đi đâu a?” Liễu Lâm Ba vất vất cảm bảo ướm sũng, tùy ý cảm lấy một kiện xiêm y màu xanh lam trốn lên trên giường, nhanh chóng kéo xuống xiêm y đã ướm sẫm trên người, vội vàng đổi quần áo mới, trái tim đập bùm bụp chính mình cũng nghe vô cùng rõ ràng, cả khuôn mặt thanh tú đều ướt, không phân biệt được là nước mưa hay mồ hôi chảy ra bởi quá căng thẳng.

Khi nói lời này, Liễu Lâm Ba đã đổi xong trang phục, thở phào nhẹ nhõm.

“Vốn ngày hôm nay định đi tới thôn Lê Minh, ai ngờ trời đột nhiên đổ mưa như vậy liền phải hoãn lại.” một trận thanh âm ào ào qua đi, Liễu Lâm Ba nghe được tiếng nước hắt tắm rửa.

“Chúng ta cùng đường a!”

“Huynh đệ chúng ta quả đúng là không phải hữu duyên bình thường a! Đồng hành thật tốt, chỉ là, huynh đệ ngươi vẫn là dừng đi, thôn Lê Minh bạo phát ôn dịch, nếu như sự tình không vội, vẫn nên chậm lại vài ngày”, cách bình phong, hơi nóng lượn lờ, Liễu Lâm Ba thậm chí có thể nhìn thấy cử động của hân sau bình phong.

Trời rất tốt, như vậy thật sự được chứ?

“Không ngại không ngại, tiểu đệ đúng là có chút việc gấp!”

Liễu Lâm Ba vừa mới nói xong, liền nhìn thấy Lương Kiều quần khăn tắm từ bên trong đi ra, lộ ra nửa trên cơ thể trắng kiện khiến hết thảy cô nương phải chảy nước miếng, giọt nước từ sợi tóc trên bả vai chậm rãi lăn xuống, ám muội tiến vào phía bên trong khăn tắm, tóc đen không bụi không buộc, phiêu phiêu dật dật, trên da thịt trắng nõn mơ hồ thấy được những hạt nước sáng bóng đang chảy, mỗi móng hơi vểnh lên, nụ cười làm người ta lóa mắt, quả nhiên yêu nghiệt!

Liễu Lâm Ba mặt nóng lên trực tiếp vén chăn lên nằm vào tận cùng bên trong, bị mê mẩn đến như vậy, thật phải che đi một thân mồ hôi.

Từ trước đến nay tạp chí người mẫu nam xem không ít, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác ngượng ngùng như vậy, có điều xác thực danh xưng đệ nhất mỹ nam này cũng không phải nói xuông, tên này bộ dạng đẹp đến như vậy!

Lương Kiều mặc vào áo sam lắc đầu một cái cười cười, dù sao vẫn còn con nít, chắc hẳn xuất môn một ngày một muốn chết rồi, liền ngồi vào trên giường, thoát giày, tắt đèn, trực tiếp nằm bên cạnh Liễu Lâm Ba.

Cảm nhận được hơi thở khi hân nằm xuống, Liễu Lâm Ba đột nhiên mở to hai mắt đang nhắm chặt, trái tim đập bùm bụp sắp nhảy ra khỏi cuống họng.

Trong phòng tối đen, Liễu cô nương luôn luôn bình tĩnh mở to đôi mắt vòng tới vòng lui không ngủ được, nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp gì tốt, trong lòng âm thầm cầu Bồ Tát phù hộ, tốt nhất không nên phát sinh cái gì.

Mãi đến tận khi mí mắt bắt đầu không nghe lời đánh nhau, Liễu Lâm Ba cũng không biết đã đến canh mấy, rốt cục không chống cự nổi uest oải miễn cưỡng quay lưng về phía hân ngủ.

Sáng sớm những tia nắng đầu tiên lạng lẽ chiếu vào trong phòng, chiếu lên trên chiếc giường to lớn, Liễu Lâm Ba mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, xoa xoa đôi mắt lim dim vì buồn ngủ, nhất thời cảm giác trên người đau nhức vô cùng, khả năng là hai ngày nay đi đường quá mệt nhọc, hơn nữa còn vì tối hôm qua ngủ không được ngon giấc.

Đau nhức? Ngày hôm qua, là Cửu vương gia ngủ cùng nàng!

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba nhất thời hít vào một hơi, vội vàng khẽ nhúc nhích thân thể một chút, đột nhiên, cảm giác được phía dưới cổ có cái gì đó động đậy, liễu lâm kinh hãi bật dậy, nguyên lai là cái cánh tay, chẳng lẽ mình vẫn gối lên cánh tay của hân ngủ?

Liễu Lâm Ba nghĩ tới đây mặt nhất thời nóng lên, phải mau mau thoát đi mới được, liền vội vàng xốc lên chăn mền trên người chuẩn bị đứng lên, bỗng nhiên, đối diện hé ra tuần nhan khêu gợi, đôi mắt dường như đang cười, Liễu Lâm Ba trong lòng cả kinh, chẳng lẽ bị hân phát hiện ra rồi?

“Lâm huynh đệ ngươi tỉnh rồi, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Lương Kiều đã sớm tỉnh lại hé ra một nụ cười khuyếch thành.

“A, ngủ rất ngon, ha ha!” Liễu Lâm Ba đứng dậy né tránh, có chút lúng túng vuốt vuốt vạt áo.

“Vậy thì tốt, ta còn lo lắng huynh đệ ngươi ngủ không quen.”

“Lương đại ca, ta đề lên cánh tay huynh hân đã tê rần đi, thật sự ngại quá!” Liễu Lâm Ba đến cùng là lúc nào mình ngủ cũng không biết, ngủ liền ngủ chứ, cứ nhiên còn đại gian đại ác nhảy vào lòng ngực người ta!

“Không sao, ngươi ngủ ngon là được.” Lương Kiều nhẹ nhàng hoạt động cánh tay đã bị đè đến tê rần, huynh đệ mặc dù rất nhiều, thế nhưng thật sự không tìm được cái cảm giác này, tiểu huynh đệ này trên người lại thơm như vậy! Chẳng lẽ nam nhân còn đánh phấn hay sao? Có điều cũng không giống loại này tựa như mùi sữa hòa cùng hương vị hoa quả tương mát, thật ngọt ngào.

Không nghĩ tới vị huynh đệ này lại còn có tác dụng an thần trợ giúp giấc ngủ, Cửu vương gia tuy rằng cánh tay bị người ta đè tê rần, thế nhưng nhiều năm như vậy mới có được một buổi tối ngủ an ổn thực sự.

“Này!”

Ngay tại thời điểm hai người lúng túng không biết nên nói gì, đột nhiên nghe được gian ngoài rầm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Khởi hành tới thôn Lê Minh

“Này!”

Ngay tại thời điểm hai người lúng túng không biết nên nói gì, đột nhiên nghe được gian ngoài rầm một tiếng.

“Cửu gia, Lâm công tử, ha ha, ôi!”

Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba vội vàng mặc quần áo tử tế, mở cửa ra phía ngoài vừa nhìn, ôi trời, Hàn Ngọc bung cái mông ngã chổng vó trên đất, Tiểu Thúy trái lại rất tốt, cả người đang thành hình chữ đại vô cùng bá đạo từ giường ván gỗ đến chân bông đều chiếm lấy, cái tiếng ngáy kia không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi, Liễu Lâm Ba âm thầm cầm quạt che mặt cười trộm, nha đầu này mặc dù nhanh mồm nhanh miệng, nhưng nào có hung hãn như vậy, rõ ràng là chính Hàn Ngọc mà, nha đầu này thật tinh quái, nàng tại sao không nghĩ tới biện pháp độc đáo như vậy để chính Cửu vương gia này, lại nghĩ đến tối hôm qua hai người ôm nhau ngủ, Liễu Lâm Ba liền thẹn thùng.

“Hắn đã quen tùy tính như vậy, chớ để bụng!” Liễu Lâm Ba cũng theo đó cười ha hả, trong lòng đã sớm cười không nổi.

Hàn Ngọc trở mình một cái từ dưới đất bò dậy, phui phui bụi đất trên người, “Không có chuyện gì không có chuyện gì, vị tiểu huynh đệ này cũng không phải cô ý, ta làm sao lại để bụng đây, chính là, sợ quấy rối đến Lâm công tử cùng chủ tử nghỉ ngơi, ngày mới tốt lành, ha ha!”

“Không có chuyện gì, chúng ta ngủ rất ngon!” Lương Kiều xoay người lại quay về phía Liễu Lâm Ba nở nụ cười, môi mòng kéo dài tạo thành một độ cong sáng chói, Liễu Lâm Ba cũng sốt một chút chợt gạt gù, lời này sao nghe ám muội như vậy.

“Đi vào bên trong ngủ một giấc đi, sau đó ăn xong điểm tâm chúng ta liền khởi hành tới thôn Lê Minh.” Lương Kiều trong lòng sớm đã nôn nóng, người tính không bằng trời tính, một cơn mưa lớn liền đem hắn chặn ở nơi này, có điều, trong lòng hắn có một chút cao hứng, có thể quen biết Lâm tiểu huynh đệ thật là một cái may mắn!

“Dạ, cửu gia!” Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba vừa đi khỏi, Hàn Ngọc ngáp một cái chậm rãi xoay người, đột nhiên liền nổi lên ý xấu, tóc trong tay liền biến thành một cái bút lông lớn, vừa định tiến lên đùa cợt một phen, nào biết Tiểu Thúy phản ứng nhanh với lấy chân quần xung quanh mình, nói cho cùng vẫn là hải tử, Hàn Ngọc tự cảm vô vị từ bỏ ý nghĩ đùa cợt, ngượng ngùng tiến vào bên trong.

Thư đồng của Lâm công tử thật thú vị, Hàn Ngọc sao không biết tiểu huynh đệ gầy còm kia có ý!

Hàn Ngọc vừa vào trong Tiểu Thúy liền mở to vành mắt đen xì vén chăn lên hít lấy hít để không khí trong lành, nàng không phải cố tình muốn độc chiếm một mình một cái giường à, chỉ là nếu như nằm cùng nhau, nàng sợ nằm mơ đem chuyện mình là nữ nhi nói ra, chủ yếu là, mùa hè vải áo mỏng manh, ngủ cùng nhau không tiện, nàng cũng không muốn phát sinh chuyện gì bất ngờ!

Vốn là muốn chinh người, hiện tại chính chính mình vành mắt đen thui, Tiểu Thúy thâm thiết kêu rên một tiếng lại tiến vào ổ chăn, phải ngủ bù!

Bốn người ăn điểm tâm, vội vã cưỡi ngựa chạy về hướng thôn Lê Minh, vừa vào thôn liền nhìn thấy một đoàn xe xa hoa đã trước các nàng một bước tiến vào làng.

Lương Kiều hạ mắt, con người xinh đẹp hấp lại, khoe miệng cũng nổi lên chút gợn sóng, chỉ nhìn trần thế, thời gian này, liền biết là ai đến rồi.

Lương Kiều không để ý, ánh mắt vòng qua cổ kiệu cùng xe ngựa kia, nhìn quét qua tình huống đại khái của thôn, cửa thôn cùng trong thôn tất cả đều rắc vôi bột, cỏ dại vốn chất thành đống để đốt lửa cũng không thấy, hơn nữa không có mùi xác chết, trái lại trong gió thoảng thoảng mùi thuốc, hồi trước trong thôn không ngừng có các cỗ thi thể bị hỏa táng, từng trận khói đặc đến bên ngoài thôn cũng có thể nhìn thấy, hiện tại quả cảnh tượng quả thực là khác một trời một vực, người trong thôn làm ruộng bình thường, trọng yếu là không có ai chết nữa.

“Cửu đệ, đã lâu không gặp!” Liễu Lâm Ba còn tưởng rất cuộc là ai sẽ xuất hiện ở thôn xóm hẻo lánh như vậy, một thanh âm từ tính truyền vào lỗ tai, trong lúc hoảng hốt, thanh âm này tựa hồ đã từng nghe thấy.

Quay đầu nhìn về phía khởi nguồn của thanh âm này, chỉ thấy một nam tử cầm y đỏ thắm từ bên trong kiệu bước xuống, đứng ở thôn nhìn về bên này, khuôn mặt yêu nghiệt, vẻ mặt tà mị, đây không phải là thái tử sao! Ngày hôm qua ở khách điểm còn đụng tới hắn, thế giới này không khỏi quá nhỏ đi!

Lương Khai hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng, trong lòng âm thầm kinh ngạc, nam tử này rất quen mặt, thật giống như đã từng gặp qua ở nơi nào, như thế nào càng nhìn càng cảm thấy có vài phần tương tự tướng mạo vị bạch y nữ tử hôm qua vừa gặp mặt, nhìn kỹ lại thấy không phải, Liễu Lâm Ba trong lòng âm thầm tán thưởng sự phụ dạy nàng dịch dung thật tài tình!

“Ha ha, đại ca, đã lâu không gặp!” Lương Kiều chợt cười xuống ngựa, hướng về phía Lương Khai bên kia đi đến.

“Đến, để ta giới thiệu một chút, vị này chính là Lâm Ba huynh đệ, là bạn tốt ta kết giao trên đường.” Lương Kiều mang theo thái tử gia đến trước mặt Liễu Lâm Ba bắt đầu giới thiệu.

“Vị này chính là đại ca ta!”

“Vị huynh đài này, ta cảm thấy chúng ta thật giống đã từng gặp qua.” Lương Khải trước sau vẫn là không nhìn được thăm dò một phen, dù sao phải người đợi ở cửa cửa hàng y phục cả một đêm vẫn không có tin tức, nàng sớm đã trốn mất rồi? Tên thù hạ nhìn lầm truyền sai tin tức? Hay là, nàng thay y phục lên lút trốn ra ngoài, một loạt ý nghĩ nảy sinh trong đầu hắn, chỉ là, có chút khó nói, khuôn mặt này, căn bản là không phải.

“Lương đại ca nhìn lầm, chúng ta ngày hôm nay mới nhận thức” Liễu Lâm Ba không nhanh không chậm nói, không e dè cùng hắn nhìn thẳng.

“Ha ha, vậy là chúng ta có duyên phận!”

Lương Khải nói xong lời này, Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba liếc mắt một cái, Liễu Lâm Ba chỉ mỉm cười cười không nói.

“Nghe nói, trong đất phong của Cửu đệ đột nhiên phát sinh ôn dịch, vì huynh cố ý đến đây xem một chút, người đâu!”

“Có thuộc hạ!” Một tên quan binh dáng dấp còn nhỏ chạy lên quay về phía Lương Khải ôm quyền.

“Đi đem những thứ đó phân phát cho nạn dân.”

“Vâng!”

Hàn Ngọc cầm trong tay dây cương đưa vào trong tay người chẵn ngựa, vừa muốn tiến lên nói chuyện lại bị Lương Kiều ngăn cản, gạt đầu liếc mắt ra hiệu, Hàn Ngọc vô cùng không cam lòng lùi lại phía sau, thái tử này lúc nào thì tốt bụng như vậy, còn dám mạo hiểm nhiệm phải ôn dịch nguy hiểm đến đây.

“Vậy thì đa tạ đại ca, việc này vẫn là không làm phiền thủ hạ dưới tay đại ca, Hàn Ngọc, người đi.”

“Dạ, cửu gia!”

Liễu Lâm Ba kẹp ở giữa nhìn hai huynh đệ này sóng ngầm mãnh liệt, trong lòng đột nhiên có chút cảm giác khó chịu, nếu như những năm này không giả ngây giả dại, không hóa trang xấu, hẳn là cuộc sống sẽ không an nhàn như thế, cho dù là con cả chính thất thì sao, hài tử không nương, thủy chung cũng chỉ như cây cỏ, Liễu tướng quân những năm này chưa từng đối với nàng biểu lộ quá nhiều thân thiết, Liễu Lâm Ba thân tại Tướng quân phủ đã cảm giác tỷ muội tình thân đậm bạc, hướng hồ huynh đệ trong cung.

“A, Cửu vương gia đến rồi, là Chiến Thần vương gia của chúng ta đến rồi!” Không biết là người nào trong thôn phát hiện ra bóng dáng Lương Kiều đầu tiên, đột nhiên hô lớn, đại cô nương, tiểu tức phụ, lão hán, tiểu tử hét thây đồng loạt tiến lên, vây quanh quỳ xuống hành lễ, thái tử gia mang theo mấy xe lớn đồ vật này nọ tới thăm trong lòng nghẹn một cổ hỏa khí, dựa vào cái gì đối với hắn làm như không thấy! Đến cùng ai mới là người tương lai đứng đầu thiên hạ này!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nửa đêm bị tập kích

Thái tử gia mang theo mấy xe lớn đồ vật này nọ tới thăm trong lòng nghẹn một cổ hỏa khí, dựa vào cái gì đối với hắn làm như không thấy! Đến cùng ai mới là người tương lai đứng đầu thiên hạ này!

“Mọi người mau mau đứng lên! Bệnh nặng vừa mới khỏi, mặt đất ướt lạnh vô cùng, mau đứng lên đi!” Lương Kiều nhanh chân đi tới ôm lấy một cô bé xanh xao vàng vọt đang quỳ trên mặt đất, đứa nhỏ khiếp đảm ghé vào trong lòng ngực Lương Kiều, thụ sủng nhược kinh, rồi lại bị khuynh đảo trước vẻ ngoài thập phần hòa hợp của hắn, mắt to tròn vo nhìn, cái dáng dấp nhỏ e lệ kia khiến cho Liễu Lâm Ba bật cười trong lòng, thật đúng là ngay cả nữ nhân từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều bị mê hoặc bởi vị Chiến thần cửu vương này.

“Tiểu Bò Đào, còn nhớ ta dạy cho muội hát không?” Liễu Lâm Ba khẽ cười, nhẹ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

“Nhớ rõ!”, tiểu cô nương lí nhí đáp lại, tay nhỏ nắm vào bím tóc trên đầu, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Lương Kiều rồi lập tức quay đầu lại, Lương Kiều bị bím tóc trên đầu cô bé quệt tới quệt lui, quả thật ngứa cực kì, Liễu Lâm Ba không nhìn được bật cười sang sảng.

“Trước cửa dưới cây cầu, một đàn vịt bơi qua, mau tới mau tới đếm một chút, hai, bốn sáu, bảy tám, cạc cạc cạc cạc, thật nhiều thật nhiều nha, đếm không hết đến cùng có bao nhiêu vịt.”

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều bị một đoàn bách tính vây quanh, âm thanh bi bô hòa lẫn cùng giọng nói thanh thúy của Liễu Lâm Ba, hơn nữa ca từ này đủ đặc biệt, muốn khiến người ta không chú ý cũng khó, Tiểu Thúy không ngừng ngáp cũng nhất thời tỉnh táo lại, người lớn thích trẻ con cũng đến chen vào đoàn người cùng Liễu Lâm Ba còn có Tiểu Bò Đào đồng thời hát lên.

Tiếng ca vui vẻ vang vọng thôn xóm, quanh quẩn thật lâu, chậm chạp không chịu tiêu tan, một bài rồi lại một bài.

Lo lắng nhiều ngày nay của Lương Kiều dần dần tan đi, nghe được tiếng ca này tâm trạng lập tức liền tốt lên, uể oải trong lòng cũng bay biến vào trong không khí, Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy còn có tiểu cô nương trong lòng ngực một bên ngâm nga, một bên vỗ tay, khúc miêng Lương Kiều không không chế được cong lên.

Lương Khải vẻ mặt không thể tin nổi, Cừu đệ này xưa nay chưa từng nở nụ cười xuất phát từ nội tâm như vậy, hạnh phúc mà an nhàn.

Quay đầu nhìn về phía Liễu Lâm Ba, trên khuôn mặt trắng như dương chi bạch ngọc lộ ra một tầng mờ mờ hời hợt, bất giác khiến người ta bắt đầu sinh ra một loại hảo cảm không thể kiềm chế.

Mấy ngày trước đây bách tính trong thôn hầu như nhà nào cũng bị ôn dịch tra tấn, vì dời đi sự chú ý, Liễu Lâm Ba thường dạy những đứa trẻ ca hát, dùng cái này để giảm bớt lo lắng trong lòng.

“Lâm công tử là ân nhân cứu mạng của chúng ta a!”

“Lâm công tử là Bồ Tát sống chuyển thế chuyên tới cứu khổ cứu nạn những người gặp khó khăn!”

“Lâm công tử chính là thần tiên hạ phàm!”

Trong thôn bách tính không ngừng tạ ơn, Tiểu Thúy than thở, đúng đấy, vì cứu người đến tận làng còn chưa gặp, khăn voan còn chưa hát!

“Mọi người nói rất đúng, Lâm huynh chính là ân nhân cứu mạng, không chỉ có ơn với bách tính, còn với ta!” Lương Kiều nói đến đây đột nhiên cảm thấy rất hồ thẹn, thời điểm gặp gỡ lúc đó cũng không nói tên họ thật, này, không khỏi không quá trượng nghĩa.

“Lâm huynh, tại hạ thực ngại, vẫn gạt huynh đệ, kỳ thực, ta tên Lương Kiều, không phải Lương Cừu.”

“Ta biết” Liễu Lâm Ba đem đứa bé giao cho Tiểu Thúy tiến lên một bước.

“Huynh biết?”

“Vừa nãy mọi người đều gọi huynh Cừu vương gia nha, trong thiên hạ này, còn có người không biết tên Cừu vương gia sao? Huynh tên gì cũng không quan trọng, ta chỉ biết là, cùng ta kết giao chính là Lương đại ca.”

“Huynh đệ tốt!” Lương Kiều kích động vỗ vỗ bả vai Liễu Lâm Ba, không nghĩ tới bạch y thần y dọc theo đường đi nghe được lại chính là huynh đệ mình mới kết giao! Lương Kiều kinh ngạc qua đi liền cảm thấy kinh hi.

“Thái tử điện hạ cát tường, Cừu vương gia cát tường!”

“Đứng lên đi” Nhị huynh đệ đều nói.

“Cừu gia, hoàng thượng triệu ngài hồi cung gấp!” Xa xa, một đại mã màu đỏ thẫm vội vàng chạy nhanh đến, phía trên là một người mặc trang phục thái giám, móng ngựa át cả tiếng ca thanh thúy một đường lao nhanh đến cuốn lên bụi mù mịt, vội vã nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt Lương Kiều cùng Lương Khải vội vàng quỳ xuống, nhìn người này xuống ngựa lưu loát như vậy, Lương Kiều trong lòng không khỏi nghi ngờ.

“Gấp triệu? Thánh chỉ đâu?” Lương Kiều nhìn khuôn mặt lạ này đột nhiên sinh ra hoài nghi, hầu hạ bên người phụ hoàng luôn luôn là Lý công công, vị này là ai? Truyền thánh chỉ gấp như vậy, đương nhiên phải tìm người mình tin tưởng.

“Này, hoàng thượng khải dụ, triệu Nam Lăng vương ngài mau chóng hồi cung!”, tiểu thái giám trẻ tuổi khom người, con mắt vụng trộm liếc nhìn Lương Khải.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, nhi thần tiếp chỉ!” Lương Kiều chần chờ chốc lát, gợn găng xốc lên vạt áo cẩm bào, quay về hướng kinh thành quỳ gối cúi đầu.

“Nếu dân chúng không sao rồi, vì huynh sẽ theo đệ đồng thời hồi kinh.”

“Tốt!”

Dân chúng nhìn thấy Cừu vương gia chậm chạp không muốn ly khai, đại quyền tiểu quyền vây quanh, Lương Khải vừa nhìn thấy uy tín này, nhất thời trong lòng cảm giác khó chịu, dù sao không tiện phát tác nên đành nhìn xuống, vẻ mặt ôn hòa quay về phía Lương Kiều.

“Lâm huynh, có muốn cùng ta trở về hay không?”

“Trở về, trở về, đương nhiên trở về, bởi vì cuộc ôn dịch này, chủ tử nhà ta làm lỡ cả hôn sự rồi, đương nhiên phải trở về, công tử, ngài nói đúng chứ?” Tiểu Thúy đem con trà cho người ta, như một lần khói chạy tới, Liễu Lâm Ba thật hết cách với nàng, nha đầu nhiều chuyện khá lắm!

“Ngươi đều nói xong ta còn nói cái gì!”

“Hắc hắc!”

Lương Kiều vừa nghe đến làm lơ hôn sự, đột nhiên nghĩ đến chính mình ngày đại hôn đột nhiên không thấy tân nương tử, lúc này đi về liền cố gắng tìm thử xem.

Thái tử gia mang đến nhiều xe ngựa quá mức lôi kéo sự chú ý, Lương Khải bàn giao thủ hạ mang về, hẳn cùng đám người Lương Kiều, Liễu Lâm Ba cười ngựa trở về.

Cố gắng càng nhanh càng tốt rời khỏi làng, vượt qua phần núi sụp xuống chặn lại đường đi, thời điểm trở lại Xuất Vân thành trời đã tối.

Mấy người tìm một khách sạn nghỉ chân, đang ngồi cạnh bàn uống trà, đột nhiên, trên mái ngói phát ra tiếng vang rất nhẹ, con mắt Lương Kiều híu lại, xem ra, nên đến đã đến.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Khải nghe được âm thanh sắc mặt cũng nghiêm nghị lên, cấp tốc lách mình dựa lưng vào nhau, Lương Kiều vẫn thanh thản uống trà, ngón tay thoáng cái đã đặt dưới mặt bàn.

Lương Khải đưa tay tắt đèn, trong phòng nhất thời tối om, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào, âm đạm nhợt nhạt.

Trên nóc nhà hắc y nhân nhìn thấy tắt đèn có chút giật mình, lẽ nào, bị bọn họ phát hiện rồi sao?

Bây giờ đánh lén không thành liền không thể làm gì khác hơn là công khai đến, vận dụng hết nội lực phá vỡ ngói nhảy vào, nhóm hắc y nhân phía sau thấy thế cũng nhanh chóng xuống, chừng mười mấy người, còn lại tám mười mấy người thì lại trong nháy mắt vây quanh khách điểm.

Hắc y nhân vừa nhảy xuống lập tức vuron mình cùng Hàn Ngọc đánh qua một chiêu, thuận tay đánh trả, trực giác cho biết nội lực đối phương cường thịnh, âm thầm ở trong lòng từng người tính toán có thể có mấy phần thắng.

“Các ngươi là người phương nào, vì sao đêm khuya phá ngói mà vào?” Lương Kiều trong lòng hiểu rõ, thanh âm lạnh lẽo phá vỡ yên tĩnh, xuyên thấu bóng tối, đem Liễu Lâm Ba bảo vệ sau lưng mình, giống như tư thế gà mẹ bảo hộ gà con.

“Muốn biết chúng ta là ai, đến Địa phủ hỏi Diêm vương đi!” Hắc y nhân đi đầu cười gằn vài tiếng, đột nhiên xuất chiêu, một loạt ám khí rời tay bay đến.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Người có phải nam nhân không

“Muốn biết chúng ta là ai, đến Địa phủ hỏi Diêm vương đi!” Hắc y nhân đi đầu cười gằn vài tiếng, đột nhiên xuất chiêu, một loạt ám khí rời tay bay đến.

Mười mấy hắc y nhân phía sau giống như được huấn luyện từ trước đều đồng thời ra tay, chỉ một thoáng mười mấy ám khí giống như cuồng phong phóng về hướng bọn họ.

Vô số ám khí ở dưới ánh trăng phát ra bạch quang rét lạnh, giống như có mắt, chuẩn không chút sai sót bắn về phía bọn họ, Liễu Lâm Ba vận nội lực, vừa muốn ra tay, Lương Kiều bên cạnh đột nhiên lách mình, đem nàng chặt chẽ vững vàng che ở phía sau mình, nói thì chậm nhưng xảy lại nhanh, Lương Kiều rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm này phảng phất như có linh tính phát ra một tầng ánh sáng thâm trầm, theo bóng người chớp động của Lương Kiều, chỉ nghe âm thanh leng keng, vô số ám khí bị cản lại, như điều đứt dây vô lực rớt xuống đất.

“Mẹ nha, ta còn chưa có sống đủ đâu, đến cơm tối còn chưa ăn no!” Tiểu Thúy ôm chân bàn kêu cha gọi mẹ không ngừng lau nước mắt, sợ đến mức nhắm chặt mắt khóc vô cùng khó coi, nghe tiếng đánh nhau vèo vèo mà toàn thân lông tóc dựng đứng.

“Ta nói, ngươi có phải là nam nhân không!” Hàn Ngọc thân thủ mạnh mẽ giải quyết vài hắc y nhân, trong lúc vô tình quay đầu lại lại phát hiện có người chui dưới gầm bàn run cầm cập, trực tiếp ôm Tiểu Thúy từ dưới gầm bàn ra.

“Có phải hay không đều được a, a a a a!” Tiểu Thúy vẫn nhắm chặt mắt, tay bắt lấy vạt áo Hàn Ngọc để lau nước mắt nước mũi.

Hàn Ngọc nhất thời méo mặt, chỉ đành đem nàng bảo hộ ở phía sau một tác cũng không rời.

Lương Kiều vừa ra tay, hầu như đánh rơi hết thủy ám khí, vận thêm nội lực, chỉ thấy một tay Cừu vương gia vừa giơ lên, vô số ám khí trên đất vèo cái bay lên trời, nhanh chóng tạo thành một quả cầu lớn, bàn tay giương lên một luồng sức mạnh to lớn lẫn vào trong quả cầu ám khí kia giống như sóng to gió lớn đánh về phía đám hắc y nhân.

Trong nháy mắt, hơn mười hắc y nhân không thể tránh thoát được, trực tiếp biến thành bù nhìn rom, tới tấp trúng ám khí không dấy nổi.

Hắc y nhân đi đầu ngo trái ngo phải, chỉ còn mình còn sống, suy sụp nhìn quanh.

“Nói! Là ai phái ngươi đến?” Lương Khải đột nhiên vung tay bảo kiếm bên hông đã đặt trên cổ hắc y nhân, ánh mắt âm hàn khiến người ta cảm giác cả người rét run.

Hắc y nhân tuyệt vọng trừng lớn hai mắt, tựa hồ đầy mình bí mật cũng không thể nói, “Ha ha, muốn biết chủ nhân là ai, ta sẽ không để cho các ngươi biết!”

Hắc y nhân biết mình trốn cũng không thoát, trở lại cũng là chết, còn không bằng sớm kết thúc, thê lương nở nụ cười, cắn răng một cái, liền ngã xuống.

Liễu Lâm Ba liền vội vàng tiến lên kiểm tra, không còn hơi thở, miệng phun máu đen.

“Đã chết, trong miệng có giấu kịch độc.”

“Như vậy vẫn không biết đến cùng là ai muốn giết chúng ta đây!” Lương Khải than thở, đáng vẻ vô cùng không cam lòng, đột nhiên ly trà trên bàn bị hấn không cẩn thận làm rơi xuống đất, ở trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh nhỏ cũng tạo nên động tĩnh lớn.

Lương Kiều lúc này vừa vặn đứng dựa vào cửa sổ, cúi đầu nhìn, hắc y dưới lầu giống như kiến dọn nhà đều vội vã rút lui.

Hàn Ngọc nửa ngồi nửa quỳ xốc lên mặt nạ hắc y nhân, nhất thời cảm thấy không phải bất ngờ bình thường, “Thái tử điện hạ, vương gia, đây chính là vị công công truyền khẩu dụ của hoàng thượng!”

“Đám lớn mặt như thế, giả truyền thánh chỉ, nhất định phải bắt được kẻ sai sử sau màn này!” Lương Khải vô cùng tức giận vỗ bàn một cái, chiếc bàn vốn bôi vì vừa nãy đánh nhau mà tàn tạ giờ bị vỗ liền gãy luôn một cái chân.

“Cửu ngũ chí tôn tương lai lông tóc vô thương, đây đã là may mắn lớn nhất, đại ca cũng không cần nổi giận, giấy không thể gói được lửa, mọi việc đều sẽ được phôi bày!”

Tuy rằng nghe ra Lương Kiều có khả năng đã đoán được, nhưng là câu cửu ngũ chí tôn tương lai ước chừng khiến Lương Khải thập phần hưởng thụ, tức thì bỏ qua những điều không thoải mái kia, hấn coi như cũng tự mình biết mình, biết ai mới là người đứng đầu thiên hạ, trên mặt Lương Khải hiện lên chút ý cười.

“Có Cửu đệ ở đây, ta liền không phải lo lắng.”

Nghe được lời này, trong lòng Lương Kiều phì cười một tiếng, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều nhắc nhở hấn an phận thủ thường làm đúng bổn phận thân tử của mình, đại ca ơi là đại ca, ngươi nghĩ thực là chu đáo.

Thu thập xong tàn cục, bọn Liễu Lâm Ba liền tìm chương quỹ một lần nữa an bài phòng mới, tất cả, đều bình tĩnh lại.

Nửa đêm, Tiểu Thúy lăn qua lộn lại không ngủ được, đột nhiên nghe được cánh cửa kéo kẹt một hồi bị đẩy ra, chợt lạnh sống lưng, trực tiếp chui cả đầu vào trong chăn, đem mình quấn thành cái bánh.

“Các vị hắc đại ca, kéo bè kéo lũ đánh nhau ta đều không ra tay ha, đừng đến tìm ta trả thù a, đương nhiên, cũng đừng đi tìm tiểu thư nhà ta, người tốt hà tất làm khó dễ người tốt a, đi ra đi ra mau đi ra!”

Tiểu Thúy nói chuyện lẫn cùng tiếng khóc nức nở, chui ở bên trong nói chuyện cũng tốn sức, rất khó chịu! Tình cảnh đám hắc y nhân kia chết đi hiện rõ ràng trước mắt, Tiểu Thúy mở mắt nhắm mắt đều là những cảnh tượng kia.

Hàn Ngọc đột nhiên vén chăn lên, Tiểu Thúy quát to một tiếng, bị Hàn Ngọc tay chân luống cuống trực tiếp che miệng lại.

“Tại sao là huynh?” Tiểu Thúy tròn tròn mắt, sợi tóc lòa xòa lẫn nước mắt dính vào trên gương mặt, làm người ta thấy mà thương xót.

“Ngươi lắm bả cái gì vậy, hơn nửa đêm rồi!”

“Ta, ta nói cái gì, ta không nói gì. Hơn nửa đêm huynh lén lén lút lút làm gì?”

“Tìm quỹ!”

“A a a a!”

Hàn Ngọc xấu hổ tức giận hô to, Tiểu Thúy sợ mất mặt trực tiếp nhào vào trong lòng ngực hấn, trong nháy mắt, một mùi hương thơm nức tràn ngập khoang mũi, Tiểu Thúy thỏa mãn hưng hăng hít một hơi, cả khuôn mặt đều dán vào.

“Hàn đại ca huynh thơm quá!”

“Nhìn bộ dạng ngây ngô của ngươi kìa, đến, ăn đi, ngươi không phải nói cơm tối cũng chưa ăn no sao!” không nghĩ tới Hàn Ngọc còn nhớ chuyện này,

từ trong lòng mọc ra hai cái đùi gà nướng bọc bằng giấy dầu đưa cho nàng.

“Hàn đại ca, tại sao lại đối với ta tốt như vậy?” Tiểu Thủy nhận lấy đùi gà chậm chạp không ăn, cái này quá không giống tính cách của nàng.

“Biết ca tốt với người là được, nhanh ăn đi!” Hàn Ngọc cũng không có anh chị em, nhìn thấy tiểu huynh đệ này liền sinh một loại ý muốn bảo hộ, chính là nhìn thực thích, thực thuận mắt, bằng hữu như vậy giao du cả đời cũng sẽ không chán ngán, ít ra hẳn cảm thấy như vậy.

“Hắc hắc, Hàn đại ca huynh cũng ăn đi!” Tiểu Thủy một bên cắn đùi gà một bên hi hi cười, có người nói, sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Ngọc từ trong phòng nàng đi ra.

Từ đó, dân gian lại có thêm một tin đồn buồn bán lúc rảnh rồi, Hàn công tử cũng yêu thích nam nhân.

Sáng sớm mặt trời theo thời gian trôi qua mà mọc lên, lúc này đã là giữa trưa, nếu là giả truyền thánh chỉ, vậy cũng không cần sốt ruột hồi kinh, mấy người rất muộn mới thu xếp rồi đi.

“Này, người đã nghe nói chưa, con trai của Mã Huyện lệnh tối hôm qua bóp chết một vị cô nương của Xuân Mãn lâu!”

Liễu Lâm Ba mới ra khỏi cửa phòng, liền nghe được hai tên phục vụ cao giọng nghị luận.

“Thật có chuyện này ư? Xảy ra khi nào?” Một nam tử mặc áo xám tro đáng dấp thư sinh cũng tiến lên trước khấn trương hỏi tiếp.

“Người thật đúng là con một sách, tối ngày hôm qua Xuân Mãn lâu phát sinh chuyện lớn như vậy người cũng không biết?”

“Tối ngày hôm qua Mã công tử đi Xuân Mãn lâu tầm hoan, nào ngờ tầm hoan không được, ngược lại đem nữ tử kia bóp chết!”

“Cái kia của Mã công tử không phải là bị người ta phế bỏ rồi sao, sao còn có thể đi tầm hoan!” thư sinh không tiếp nhận nổi, chuyện đưa con trai kia của Mã Huyện lệnh lúc trước ở khách sạn bị một vị cô nương đánh hầu như không ai không biết.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cùng nhau ăn dã ngoại

“Cái kia của Mã công tử không phải là bị người ta phế bỏ rồi sao, sao còn có thể đi tầm hoan!” thư sinh không tiếp nhận nổi, chuyện đưa con trai kia của Mã Huyện lệnh lúc trước ở khách sạn bị một vị cô nương đánh hầu như không ai không biết.

“Chính vì không nên mới bị vị cô nương ở Xuân Mãn lâu kia cười nhạo vài câu, Mã công tử dưới con nóng giận liền bóp chết người ta.” Tên tiểu nhị vắt khăn mặt lên vai đáp, nói đến đây, liền kéo hai kẻ tò mò kia lại gần.

“Mã công tử giết người xong bỏ trốn à?” Thư sinh liền nhớ ngày thường hẳn hung hăng càn quấy, không cần động não cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Phi! Hẳn đừng hòng! Nhân chứng, vật chứng đều có, sao có thể tha cho hắn chạy thoát, đêm hôm qua đã bị đám người Xuân Mãn lâu áp giải đến quan phủ rồi!”

“Thật đúng là ác giả ác báo, tự tìm đường chết! Sau đó thì sao?” Thư sinh về mặt hăng chí, tiếp theo lại hỏi.

“Người thế nhưng không biết, trưa hôm nay, hết thảy các cô nương trong Xuân Mãn lâu đồng loạt viết huyết thư, đi tới kinh thành quỳ gối bên ngoài Hình bộ, muốn cho tỷ muội đã chết của bọn họ một cái công đạo, Hình Bộ Thượng Thư khuyên bảo một hồi, nói sẽ xử phạt công minh, những nữ tử này mới chịu trở về.”

“Không nghĩ tới những nữ tử này cũng trọng tình trọng nghĩa như vậy, thực đáng tán thưởng!”

“Những cái này cũng chẳng có gì lạ, ngày hôm nay, Mã Huyện lệnh uy vũ đã bị áp giải tới Hình bộ chờ chém!” nam tử nói vô cùng hả hê, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể thăm hỏi hẳn mười tám đời tổ tông của hắn, hiện tại chỉ có thể đưa hắn hai chữ, có tội phải chịu!

Ai ai ai, không đúng, đây là bốn chữ.

“Tiểu nhị, Mã Huyện lệnh phạm vào sai lầm gì lớn, sao lại vội vã xử trảm như vậy?” Liễu Lâm Ba nghe nửa ngày trong lòng không khỏi thầm nói, hẳn hung ác cũng không phải ngày một ngày hai, ý vào trời cao hoàng đế xa, ở Xuất Vân thành này hưởng thụ đãi ngộ như hoàng đế, nay tai họa ngập đầu, cái chết không khỏi đến quá nhanh đi!

“Công tử, hẳn ngài không biết, con trai của Mã Huyện lệnh gây chuyện, Hình bộ phía trên một lòng tra xét đem việc hắn tham ô nhiều năm qua ở địa phương, ức hiếp bách tính, trắng trợn cướp đoạt dân nữ, tất cả đều được lời ra.”

“Nguyên lai là như vậy, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, có lẽ từ giờ hẳn sẽ không thể một tay che trời nữa!”

Liễu Lâm Ba trong lòng vô cùng thoải mái, cũng không phải vì lần trước cùng hắn kết thù, hắn bị tóm, bách tính nơi đây xem như là có phúc .

Mặt trời đã dần dần lên cao, lúc này đã là giữa trưa, chính giữa ngày hè, buổi sáng sớm là cũng không cách nào đi được.

Trên con đường uốn lượn quanh co, vài con khoái mã gào thét phóng qua, cuốn lên vô vàn bụi bặm cùng từng đống lá rụng.

“Mau nhìn mau nhìn! Mấy người kia bộ dạng thật là đẹp, đặc biệt là bạch y công tử ở giữa kia, dung mạo so với cô nương còn muốn đẹp hơn a!” Một cô nương quần áo mộc mạc ở thôn xóm tha thiết mong chờ nhìn Liễu Lâm Ba, đến nước miếng cũng sắp chảy ra.

“Cái gì cái gì, bên cạnh bạch y công tử kia mới thực sự là nam nhân anh tuấn nha!” về mặt cô nương này tựa như thật lâu cũng không quên được dáng người to lớn cùng khuôn mặt anh tuấn của Lương Kiều.

“Ta thích người y phục màu đỏ kia, đôi mắt thoát nhìn thật ôn nhu đa tình!”

“Chết đi! Ngươi nhìn cái kiểu gì vậy? Bạch y công tử mới là đẹp nhất!”

Ba cô nương ngoài ruộng đánh đến bụi đất mù mịt, trực tiếp vung cả cuộc lên, bọn Liễu Lâm Ba mà biết được vì vẻ ngoài của mình cũng có thể gây ra chiến tranh, cũng nên tự trách a!

“Mau nhìn! Là gà rừng!” Liễu Lâm Ba đặc biệt nóng, trước ngực còn quấn một tảng vải dày, trước đây ở hiện đại, trời nóng như vậy, đã sớm mặc vào quần sooc ngồi xếp bằng trên ghế salong ăn dưa hấu ướp đá xem ti vi, Liễu Lâm Ba cúi đầu xem xét một chút, thật tốt cup C a, vậy mà bị bắt buộc quấn thành cứng nhắc, tội lỗi tội lỗi!

Đột nhiên, phía trước một sinh vật nhỏ lao ra làm nổi lên hứng thú của nàng, lập tức đem tâm tình buồn ngủ quét một cái sạch sành sanh .

Liễu Lâm Ba vừa mới nói xong, chỉ thấy Lương Kiều nhanh như cắt bẻ một cành cây nhỏ, vèo một cái, trực tiếp săn được con gà rừng đang xông vào trong bụi cỏ kia, Liễu Lâm Ba không khỏi âm thầm khâm phục thân thủ cùng phản ứng của hắn.

“Cừu đệ thân thủ khá lắm, khâm phục khâm phục!” Lương Khải nói thẳng ra tiếng lòng của Liễu Lâm Ba, Hàn Ngọc vội vàng xuống ngựa bắt về con mồi.

“Đại ca quá khen , ta thấy Lâm huynh đệ cũng một mồi, khí trời nóng như thế, chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi một chút rồi lại đi cũng không muộn.”

Lương Kiều cười đem nước Hàn Ngọc đưa cho mình qua cho Liễu Lâm Ba.

“Được! Kiểm chút củi lửa đến, chúng ta ngay tại đây làm một bữa ngon!” Lương Khải tâm tình tốt nhất nhảy xuống ngựa, Hàn Ngọc vội kéo Tiểu Thúy đi lượm chút cành cây khô, Liễu Lâm Ba phóng tầm mắt nhìn, phía trước một mảnh hồ nước xanh biếc dập dờn thực sự làm người ta thương yêu, khiến người ta nhìn liền cảm thấy trong lòng trên một trận mát mẻ.

“Lâm huynh, nghĩ gì thế?” Lương Kiều thấy Liễu Lâm Ba đứng ở đó hơn nửa ngày rồi, ngây ngây ngốc ngốc, khoe miệng còn mang theo một cong lên như đang cười.

“Nga, không có gì, chính là khí trời quá nóng!”

“Đúng rồi, ta nhớ ra, trước khi đi ta còn mang theo rượu ngon nha, Lương đại ca, để ta đi lấy!”

“Được!”

Nhiều người sức lớn, chỉ trong chốc lát, vị thịt nướng thơm nức thấm ruột thấm gan đã tỏa ra xung quanh, trong thời gian Liễu Lâm Ba đi lấy rượu, Lương Kiều đã mang thêm về một cái đầu lợn rừng, Liễu Lâm Ba đột nhiên nghĩ tới sườn nướng mật ong, linh cơ vừa động, liền cùng đại gia hòa nói, lập tức hành động, không bao lâu, mấy người nhìn thịt đã nướng chín đều cảm giác thấy hơi đói bụng.

Liễu Lâm Ba vừa định đem xâu thịt đã nướng chín của mình lên ăn, không nghĩ tới, hai bên trái phải đều đưa tới một xâu thịt nướng vàng óng thơm ngát.

“Lâm huynh đệ, đến, ăn cái này!” chỉ một thoáng, thanh âm từ tính đầy mê hoặc cùng lúc truyền đến.

Liễu Lâm Ba trong nháy mắt sững sờ, kinh ngạc hai vị đại ca này đột nhiên hành động, nhìn Lương Kiều, lại nhìn thái tử gia, lúng túng cười cười.

Huynh đệ hai bên nhìn nhau một cái, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc, trong lòng âm thầm suy đoán nguyên nhân đối phương làm ra hành động này, nhưng ai cũng không thu hồi xâu thịt đưa đến.

Hàn Ngọc bên cạnh còn đang bận đến khí thế ngất trời cùng Tiểu Thúy trên mặt đầy nhọ than như mèo hoa, người nhìn ta ta nhìn người, vội vàng giống như cái gì cũng chưa phát sinh từng người bận rộn tiếp tục nướng thịt.

Này, biết lựa chọn như thế nào?

“Ai nha, hai huynh xem ta như thế nào lại đem việc này quên mất, ta còn cầm rượu ngon tới đây mà, đến đến đến, hai vị ca ca, tiểu đệ cho đồ đầy cho hai người!” Liễu Lâm Ba đột nhiên nghĩ đến mấy vò rượu, vội vã kêu Tiểu Thúy tìm bát đem đến, rót cho cả hai huynh đệ.

“Được!”

“Được!”

“Mọi người cũng không cần gò bó, xuất môn không cần đặc biệt chú ý gì, cái gì chủ nhân thuộc hạ, tất cả đều ngồi xuống ăn đi!” thái tử uống một hơi cạn sạch, vẫn nâng lên thịt nướng trong tay.

“Đa tạ thái tử gia, ai nha, gia, thịt nướng của ngài cũng sắp nguội rồi, mau tới ăn, tại hạ ăn xiên này, chúng ta trao đổi, ha ha, ta lại tiếp tục nướng!”

Tiểu Thúy vừa nghe lời này, lau khuôn mặt nhỏ đen sì sì, con ngươi đảo một vòng, trực tiếp đem xâu thịt mình nướng đã cháy đen một bên nhét vào trong tay Lương Khải, thuận thế đoạt lấy xâu thịt trong tay hắn, sợ người ta đổi ý liền giống như ăn cướp cắn hai luôn hai miếng, nghĩ thầm, hừ, dám cùng Chiến thần cô gia nhà ta tranh tiểu thư, một cửa cũng không có đâu!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tất cả đều quá chén

Tiểu Thúy vừa nghe lời này, lau khuôn mặt nhỏ đen sì sì, con ngươi đảo một vòng, trực tiếp đem xâu thịt mình nướng đã cháy đen một bên nhét vào trong tay Lương Khải, thuận thế đoạt lấy xâu thịt trong tay hắn, sợ người ta đổi ý liền giống như ăn cướp cắn hai luôn hai miếng, nghĩ thầm, hừ, dám cùng Chiến thần cô gia nhà ta tranh tiểu thư, một cửa cũng không có đâu!

Liễu Lâm Ba thấy Tiểu Thúy đánh bắt ngờ như vậy, trong lòng cười thầm, có điều như vậy cũng tốt, vừa lúc giải quyết tình trạng lúng túng cho nàng, xem trọng ai thì chính là một lòng một dạ, Cừu vương gia nhà Cừu vương gia, huynh cũng thật là khiến người ta yêu thích a!

“Lâm huynh đệ” Lương Kiều nhếch môi bỏ xuống bát rượu trống rỗng trong tay, mỉm cười đem xiên thịt nướng trong tay mình đưa tới.

“Lương đại ca, cảm tạ!” Liễu Lâm Ba ngẩng đầu lên nhận lấy xiên thịt hắn đưa đến.

“Lâm huynh đệ khách khí, mau nhân lúc còn nóng ăn đi, nguội liền ăn không ngon.”

“Lương đại ca, cái này cho huynh ăn, ta nướng cái mới.”

Lương Kiều tiếp nhận thịt, trong lòng vô cùng vui vẻ bắt đầu ăn, Lương Khải quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy cử chỉ thân mật của hai người, trong lòng vô cùng khó chịu, cũng không nói lời nào, trực tiếp cầm xâu thịt đối được của Tiểu Thúy bắt đầu ăn ngồm ngoàm, nhưng là, mới ăn một miếng, liền, khụ khụ khụ.

Chạng vạng, ánh nắng còn sót lại dần dần tàn ra, hồ nước cách đó không xa ánh lên một màu đỏ rực, gió đêm thổi nhẹ, tạo ra những gợn sóng vô tận, đoàn người vừa ăn, một bên trò chuyện, một bên uống, Liễu Lâm Ba càng nhìn càng yêu thích hồ nước kia, thật muốn nhảy xuống nước hưởng thụ.

Liễu Lâm Ba đột nhiên tròn mắt, hồ này sao trông quen vậy, giống như đã gặp qua ở đâu đó, nghĩ đi nghĩ lại vỗ đầu một cái, rất giống cái hồ lúc trước cùng Lương Kiều tắm, ai nha nha, thực sự là uống nhiều rồi, điều khiến không được đầu óc lại luôn nghĩ tới chuyện này, ai, sợ là lưu lại bóng ma trong lòng a~.

Mắt thấy hai vò rượu đã sắp hết, hai người kia vẫn còn tỉnh thần vô cùng, không say ngược lại bắt đầu nói nhiều hơn, Hàn Ngọc bởi vì phải chú ý tình huống xung quanh bất cứ lúc nào cũng phải bảo vệ chủ nhân an toàn liền không uống rượu, Tiểu Thúy bận đến tối tắm mặt mũi, một hồi nướng thịt, một hồi rót rượu, một hồi kể một vài chuyện cười.

Giờ khắc này đang ngồi trên một tảng đá lớn gặm thịt nướng ngon lành, cười hắc hắc quay sang trêu chọc Hàn Ngọc một trận.

“Ai ai ai, ta nói, các chủ tử uống rượu chưa say, người không uống đã say đến ngất ngây rồi!” Hàn Ngọc chen vào ngồi bên cạnh nàng, cầm cây Cầu vĩ thảo* chọc chọc vào gáy Tiểu Thúy.

“Đi đi đi, còn chọc cò, huynh muốn đem huynh đệ huynh đi bán hay sao?” Tiểu Thúy giả bộ tức giận đem Cầu vĩ thảo rút ra nhẹ nhàng cọ cọ ở chóp mũi Hàn Ngọc.

Nhẫn nhịn nhẫn nhịn, vẫn là nhịn không được, cùng với thanh âm hát xì vang dội, đem ba công tử văn nhã đang uống rượu nói chuyện vui vẻ đồng thời quay đầu lại hướng này, Liễu Lâm Ba nghĩ thầm, thật đúng là hai kẻ dở hơi.

“Ha ha, không có chuyện gì không có chuyện gì, đem người bán? Chỉ biết ăn ai mua nha, mua về còn thăm huyệt tiền, cũng chỉ có ta chấp nhận nổi!” Hàn Ngọc cảm thấy hết sức khó xử cười gượng vài tiếng, ba người kia không cảm thấy kinh ngạc lại xoay người tiếp tục uống rượu, trên đường có thêm hai người bọn họ xác thực vui vẻ không ít.

Liễu Lâm Ba đột nhiên nhớ tới một câu cửa miệng hồi còn ở hiện đại: Kẻ ngốc ngếch sống vui vẻ hơn nhiều!

Khụ khụ, đúng là chân lý, xuyên qua đến đâu cũng vẫn bất biến.

“Đến đến đến, hai ta cũng uống chút!” Tiểu Thúy nghe rằng nở nụ cười, đột nhiên ôm lấy cánh tay người ta, thuận lợi từ phía sau lấy ra hai hũ rượu còn được bọc kín.

“Không được, ta phải theo dõi động tĩnh chung quanh, vạn nhất lại có thích khách làm sao bây giờ!”

“Nói huynh ngốc huynh vẫn còn đứng mũi chịu sào, có Cửu vương gia ở đây, còn sợ gì thích khách, nhìn, nhìn, Cửu vương gia uống nhiều rượu như vậy, huynh xem say sao, coi như có thích khách cũng không có chuyện gì nha, có vương gia ở đó còn sợ cái gì!” Tiểu Thúy một bên ra sức mời rượu, một bên rót cho Hàn Ngọc, nói thật có đạo lý a!

“Cũng đúng, huynh đệ vẫn là người thông minh, đến, hai anh em chúng ta hảo hảo uống một trận!” Hàn Ngọc nghe xong lời này không còn lo lắng, tiếp nhận rượu Tiểu Thúy đưa đến, hai cái bát chạm vào phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

“Huynh đệ, hai chúng ta uống chung một vò rượu là được rồi, sao còn phải phân ra?”

Tiểu Thúy vừa nghe tay run lên, không ít rượu bắn lên vạt áo, “Ai nha, hũ này của huynh, hũ này của ta, hai chúng ta sợ dĩ phân ra uống, là muốn đem rượu trong bình của từng người đều uống sạch, nếu không muốn phiền toái thì không dùng bát nữa, chúng ta trực tiếp dùng vò uống, đại ca, huynh thấy sao?”

Lời kia vừa thốt ra, Tiểu Thúy cảm giác không quá thỏa đáng, mặt đỏ lên.

Thấy sao? Cứ nhiên nghi ngờ hần, sao không được!

“Được, uống!”

Hai vò rượu đụng nhau phát sinh tiếng vang thanh thúy, tiểu nha hoàn cười giả dối, quay về phía Liễu Lâm Ba đối diện bên kia cười hắc hắc, Liễu Lâm Ba hiểu ý ở sau lưng lặng lẽ cùng nàng ra dấu OK, lại nói nha đầu này ở cùng Liễu Lâm Ba những năm này học không ít tư tưởng tiến tiến gì đó, trực tiếp bị bồi dưỡng thành nữ hán tử phiên bản cổ đại.

Nơi đây dựa vào ven hồ, phong cảnh hợp lòng người, thích hợp nhất để nghỉ ngơi, thời điểm đang nướng thịt Hàn Ngọc cùng Tiểu Thúy cũng đã đem địa phương thu thập xong, đồng lửa chấp chôn chậm rãi bốc lên cao, hồ nước cạnh đó cũng bị nhuộm một vệt vàng óng ả, Lương Khải mới vừa rồi còn vây quanh đồng lửa ăn đồ ăn chuyện trò vui vẻ hiện tại đã yên tĩnh nằm ở một bên ngủ thiếp đi.

“Lâm huynh đệ, người biết không, dung mạo người đặc biệt giống một người!” Lương Kiều có chút say lời kéo cánh tay Liễu Lâm Ba nhỏ giọng lầm bầm, bên cạnh ngang dọc tứ tung đếm không hết vò rượu, kê ra Lương Kiều uống nhiều nhất, Lương Khải rót rượu cho Liễu Lâm Ba, rất nhiều đều bị Lương Kiều cản, trực tiếp uống.

“Giống ai a?” Liễu Lâm Ba chột dạ chưa biết đáp lời thế nào, thân thể Lương Kiều nghiêng một cái trực tiếp ngã vào trên đùi nàng.

Liễu cô nướng tửu lượng rất tốt? Ngần chén không say?

Không không không, bởi vì nàng uống vẫn luôn là nước.

Cách đó không xa, Tiểu Thúy đang ghé đầu vào tảng đá ngủ đột nhiên vọt đứng lên, lặng lẽ, giống làm chuyện gì xấu gì chạy đến bên cạnh Liễu Lâm Ba.

“Người tiểu nha đầu này!”

“Hắc hắc, nhanh đi tắm đi, lúc này tất cả đều say ngất, tiểu thư, ta canh chừng cho người!”

Cái gì là tâm phúc, chính là xem ánh mắt liền biết muốn làm gì, ăn cái gì, nói cái gì.

“Được, người trước tiên đi ngủ đi, một vò rượu này không ngủ ba bốn canh giờ sẽ chưa tỉnh đâu.”

“Được, nghe tiểu thư!”

Tiểu Thúy nghe xong lời này của tiểu thư nhà mình, rón ra rón rén đến gần nhìn, quả nhiên như lời tiểu thư, người nào cũng đều nặng nề ngủ.

Ánh trăng chiếu lên mặt hồ phát ra ánh sáng bạc giống như bướm bướm bay lượn, trông rất đẹp mắt, Liễu Lâm Ba quay đầu lại liếc nhìn mấy người ngủ say, hơi nở nụ cười, chậm rãi cúi ửng, đôi chân trần trắng nõn như ngọc đập đập trên nền cát, lạnh lạnh, ngứa ngứa, hết sức thoải mái.

Nhẹ nhàng cúi xuống y phục, bỏ đi băng vải thật dày thật nặng kia, Liễu Lâm Ba thở dài một tiếng, thực sự là quá thoải mái, mấy ngày nay thật đúng là

nhìn gần chết, hô hấp cũng khó.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nhìn lên tấm rửa

Liễu Lâm Ba đưa tay cời bỏ phát quan, mái tóc mềm mượt đen óng như thác nước nhẹ nhàng rơi xuống, chậm rãi trượt theo tấm lưng trắng nõn non mềm, nhẹ nhàng lay động trong gió đêm.

Chân ngọc thon dài chạm vào mặt nước trắng bạc, nước có chút man mát, Liễu Lâm Ba cong khoe miệng, vui vẻ tiến vào hồ nước, dòng nước chậm rãi dâng lên qua bắp đùi, eo nhỏ, mãi đến khi vây quanh hết thân da thịt tựa như dương chi bạch ngọc, lập tức cảm thấy một trận thư sướng.

Khuya tay nhẹ nhàng vục nước đổ lên người, rơi xuống gáy ngọc, từng viên thủy châu tinh nghịch nhảy mắt toả sáng, chiếu rọi dung nhan tuyệt thế khuynh thành kia.

Liễu Lâm Ba cả ngày nóng bức, giờ khắc này toàn thân đều ngâm trong nước tâm tình tốt đến kì lạ, nhẹ giọng ngâm nga ca khúc mình đã từng rất yêu thích “Giờ khắc này hoa tươi đầy trời hạnh phúc bên người, đã từng cách xa muôn sông nghìn núi, giờ khắc này ta vĩnh viễn bên nhau, vĩnh viễn bên nhau giống như bài ca ngọt ngào.” (không hiểu lời ca lắm, ta chém bừa đây :3)

Bên hồ lửa trại đã sắp cháy hết, lưu lại vài điểm lửa đỏ rực, một trận gió thổi qua, Lương Kiều nhíu nhíu mày, Liễu Lâm Ba tính toán rất tốt, một vò rượu này vào bụng, không qua mấy cái canh giờ nhất định không thể tỉnh, nhưng nàng nào có biết, rượu này đối với người này lại không có nhiều tác dụng, Lương Kiều hơi có chút say chống thân thể lên, liền nghe thấy một tiếng ca du dương, nhất thời cả người khoan khoái, cảm giác tỉnh rượu không ít.

Tiếng ca? Tiếng ca dễ nghe như vậy là từ nơi nào truyền đến ?

Tiếng ca còn phiêu đảng, Lương Kiều đứng dậy xoa xoa thái dương đau đớn, theo thanh âm đi đến nơi phát ra tiếng ca.

Lại một con gió thổi qua, mặt hồ dập dờn sóng gợn, dưới ánh trăng, một vòng lại một vòng màu bạc trông rất đẹp mắt.

Lương Kiều cước bộ nhẹ nhàng, chậm rãi, chỉ sợ bước nặng chút tiếng ca này sẽ biến mất không còn tăm hơi.

Đến gần vừa nhìn, trên mặt hồ hồ điệp theo tiếng ca tung tăng nhảy múa, tình cờ rơi vào trên người chủ nhân tiếng hát kia.

Đột nhiên nữ tử kia dừng hát, bắt lấy hồ điệp trên cánh tay khanh khách cười, dáng người thướt tha, mái tóc đen tuyền như thác nước buông xuống eo nhỏ kéo dài vào trong nước, da thịt trắng như tuyết, tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng nhất định là một giai nhân tuyệt đại khuynh quốc.

Liễu Lâm Ba chơi đùa quá mức nhập tâm, hoàn toàn không chú ý tới bước chân bên hồ, cười hát nước lên cao, toàn bộ động tác ôn nhu vạn phần, không có chút nào đáng về kịch cỡm.

Mây khói lượn lờ, hơi nước tràn ngập, trong hồ nước cảnh đẹp không sao tả xiết, dáng người như ẩn như hiện khiêu gọi đến cực điểm, Liễu Lâm Ba cùng hồ điệp chơi thật phần cao hứng, xoay người cười khanh khách, Lương Kiều nhìn thấy khuôn mặt này đầu óc đột nhiên oanh một tiếng, phảng phất giờ khắc này thời gian như ngừng lại.

Lại là nàng?

Khuynh quốc dung nhan, tuyệt thế thân thủ, tìm mà không được, sáng nhớ chiều mong, nàng lại đang ở trước mắt!

Mất thấy nàng đã tắm xong, Lương Kiều vận nội lực điểm mũi chân trốn đến phía sau đại thụ, trong lúc vô tình nhìn cô nương người ta tắm đã rất không đạo đức, lại nhìn lên người ta mặc quần áo càng thêm không thích hợp! Đúng chứ, đúng vậy!

Hành quân đánh trận cũng chưa từng khăn trương như thế, Lương Kiều giờ khắc này cảm giác trái tim đập thịch thịch không theo quy luật, nghĩ lại tới vừa rồi không cần thận nhìn người ta tắm, mặt bỗng nóng lên, có chút kích động, không không chế được giẫm lên cành cây dưới chân, phát ra tiếng răng rắc.

Liễu Lâm Ba đi chân đất đứng trên bờ mới vừa choàng y phục còn chưa quần ngực liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến âm thanh, không phải đều ngủ rồi sao?

Nhìn lướt qua mọi người phía sau đang say ngủ, ồ? Thiếu một người, Lương Kiều!

Liễu Lâm Ba trong lòng cả kinh, bất chấp y phục còn chưa mặc xong, chân trần chạy tới nơi phát ra thanh âm, không nghĩ tới người kia tự mình đứng ra.

“Cô nương, chúng ta lại gặp mặt.” Lương Kiều lúng túng, không nghĩ nhìn lên, không cần thận nhìn lên lại bị phát hiện, kia đương nhiên, không phải một

kẻ may mắn.

“Người nhìn lên ta tắm? Còn ở nơi này khách sáo cái gì, nguy quân tử!” Liễu Lâm Ba khép chặt hai chân, túm vạt áo trước ngực, quần áo còn chưa mặc chỉnh tề, có phần giống khi ở hiện đại nàng tắm rửa xong thường khoác áo choàng tắm, có điều chân còn lộ ở bên ngoài, Liễu cô nương sắp tức chết.

“Cô nương, người nghe ta giải thích, ta không phải có ý định nhìn lên cô nương tắm, ta nghe được tiếng ca mới tìm tới nơi này, có điều cô nương yên tâm, lần gặp trước ta đã nói, ta sẽ đối với cô nương phụ trách”

“Công tử, xem công tử nói vậy hẳn là không giàu sang cũng cao quý, đối với ta phụ trách? Làm sao phụ trách?” Liễu Lâm Ba đột nhiên nở nụ cười, đôi con ngươi trong suốt lấp lấp mờ mờ, đêm còn dài, trêu chọc hẳn đúng là rất vui.

Đều nói nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp, nhưng là không biết Cửu vương gia không gần nữ sắc này đã thú thê còn có thể bị nữ sắc lay động hay không, Liễu Lâm Ba cũng thật hiếu kỳ.

“Ta sẽ lấy cô nương!”

Nàng không biết, bộ dạng như hoa sen mới nở này có mấy ai dằn lòng được, Lương Kiều hầu hết chuyển động một chút, nói vô cùng thành khẩn.

“Xem tuổi người cùng gia thế, e là đã cưới vợ đi!” Liễu Lâm Ba cố ý đem chữ cưới vợ kéo dài, vuốt vuốt sợi tóc buông xuống trước ngực.

Đêm tối, tình hình hai vợ chồng này như vậy được chứ?

Lương Kiều bị một câu của nàng làm cho ghen hờn, trong nhà quả thật có chính thất, hơn nữa khăn voan còn chưa kịp vén người đã không thấy bóng dáng, nhớ tới liền tức giận, Chiến thần Cửu vương gia rong ruổi sa trường đến mí mắt cũng không buồn chớp đột nhiên không trả lời được.

Hắn nhất thời trầm mặc, cũng giống như thừa nhận.

“Hừ! Ta đoán đúng mà, có điều, ta sẽ không bao giờ làm tiểu thiếp của người, tái kiến! A không, là không gặp lại!”

“Cô nương, cô nương người nghe ta nói!”

Liễu Lâm Ba cố ý tìm cái cớ đơn giản cho mình bậc thang trực tiếp bỏ của chạy lấy người, thử cũng đã thử, xem ra này nam nhân không thô bỉ như vậy, cũng không phải đồ háo sắc.

Lúc Liễu Lâm Ba giả bộ sinh khí xoay người chuẩn bị rời đi, Lương Kiều nhất thời căng thẳng giờ tay kéo nàng, lôi kéo thế này, bởi lực tay quá lớn, nàng lại không có phòng bị, cho nên hắn lập tức khiến ngoại bào khoác lỏng lẻo trên người nàng tuột xuống, lộ ra hơn một nửa bờ vai cùng cảnh đẹp trước ngực.

“A!” Liễu Lâm Ba lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhân, không để ý có đánh thức bọn họ hay không, không tự chủ được kêu lên sợ hãi, liền vội vàng xoay người chặt vật kéo lại xiêm y của chính mình.

Thúc có thể nhìn nhưng thâm không thể nhìn!

Động chạm tới thể diện Liễu Lâm Ba thực sự là không nhịn được, quay về một chường đánh tới, Lương Kiều uống nhiều rượu như vậy phản ứng vẫn rất nhanh, phi thân sang bên cạnh.

“Cô nương, chúng ta không dễ gặp mặt, có chuyện từ từ nói!”

“Thật sự, rất muốn gặp ta sao?”

Lương Kiều nghe nói như thế liên tục gật đầu, “Đúng!”

“Muốn mỗi ngày đều nhìn thấy ta sao?”

“Muốn!”

“Năm mơ đi!” Liễu Lâm Ba đột nhiên tới gần, phát tay áo, mê dược trong ống tay bay ra, tràn ngập trong không khí, Lương Kiều cách quá gần, lại không có phòng bị trực tiếp ngã thiếp đi.

Liễu Lâm Ba bị người ta nhìn thấy thân thể liền phát cáu, bực mình nhéo hai cái lên gương mặt tuấn tú đã ngã thiếp đi của Lương Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mộng xuân

Liễu Lâm Ba bị người ta nhìn thấy thân thể liền phát cáu, bực mình nhéo hai cái lên gương mặt tuần tú đã ngủ thiếp đi của Lương Kiều.

Bị người ta nhìn thân thể Liễu Lâm Ba tính khí một hồi liền nóng nảy tới, bực mình ngắt hai lần đã ngủ thiếp đi Lương Kiều gương mặt tuần tú.

Quá đáng ghét, rượu này đối với hần lại không có tác dụng!

Liễu Lâm Ba đột nhiên nhớ đến y phục còn chưa mặc tử tế, xoay người đi đến bên hồ đem quần áo nhặt về, dùng mảnh vải buộc chặt ngực, tóc đen dùng dây buộc lên, chuẩn bị xong xuôi, tất cả đều kiểm tra một lần mới chạy lại đưa Lương Kiều tới bên kia nghỉ ngơi.

Liễu Lâm Ba nằm sát bên Tiểu Thúy, cách hần không xa, nghe hần hô hấp đều đều, lúc này mới yên tâm xoay người nhắm mắt ngủ.

“Hừ! Ta đoán đúng mà, có điều, ta còn lâu mới làm tiểu thiếp của ngươi, tái kiến! A không, là không gặp lại!”

“Cô nương, cô nương người nghe ta nói!”

Trong rừng cây tiếng chim hót líu lo hòa với không khí tươi mát sáng sớm khiến người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái, lông mi Lương Kiều khẽ run, bởi vì sốt ruột mà hô hấp có chút gấp gáp, muốn nói chuyện rồi lại không nói ra được, xoa xoa cái trán bởi vì say rượu mà ần ần đau chậm chậm ngồi dậy, trong giấc mơ vẫn còn nhắc đi nhắc lại lời tối hôm qua đã nói, tình cảnh đó rõ ràng như vậy, nhưng sau đó sao lại không có ấn tượng gì chứ?

Lúc Lương Kiều thức dậy, Liễu Lâm Ba bọn họ còn chưa tỉnh lại, bước nhanh chân tới ven hồ tối hôm qua nghe được tiếng ca tìm người, bên hồ toàn bùn đất, vết chân ngổn ngang, làm sao phân rõ được của ai, căn bản là một chút bóng dáng cũng không có.

“Cửu gia, ngài tìm gì vậy?” Hàn Ngọc cho dù uống nhiều rượu nhưng bình thường tư lượng không kém, nghỉ ngơi một buổi tối giờ vừa nghe thấy âm thanh liền đặc biệt cảnh giác, nhìn bên cạnh trống không, nhìn sang phía xa xa, liền thấy Lương Cửu gia hoang mang hoảng loạn lòng như lửa đốt khắp nơi tìm kiếm.

“Tối hôm qua ta giống như nhìn thấy vị bạch y cô nương kia, nhưng thời điểm sáng sớm tỉnh dậy lại không thấy nàng!” Lương Kiều sốt ruột lại kinh ngạc nhìn Hàn Ngọc, nhớ tới mọi chuyện tối hôm qua, trên mặt Cửu vương gia xưa nay chưa từng tiếp xúc qua nữ tử nổi lên một tầng đỏ ửng khả nghi.

Người ta chính là không tìm được người nên sốt ruột đây, Hàn Ngọc hiểu ra, đột nhiên phát ra vài tiếng sang sảng, “Cửu gia, ngài nằm mơ rồi, kỳ thực, nằm mơ thấy cô nương cũng là bình thường.” Hàn Ngọc nhìn mặt vương gia nhà mình so với đáy nồi còn đen hơn, ghen cười đến đau bụng. Chiến Thần vương gia đem lần mộng xuân đầu tiên quý giá bàn giao cho rừng cây nhỏ, không khí trong lành, siêu cấp thiên nhiên, ăn ~ thuần thiên nhiên.

“Còn cười, ta nói là sự thật, ta đã gặp nàng!” Lương Kiều giờ khắc giống như tiểu hài tử lấy được kẹo.

“Cửu gia, nhưng tại sao trời vừa sáng liền không thấy tăm hơi của nàng?”

“Ta cũng không rõ.”

“Vị bạch y cô nương này hành tung không khỏi quá mơ hồ, tìm thì không tìm được, thân phận tra không rõ, nơi ở tra không rõ, tên không biết, gia, ngài nói cô nương kia đến cùng là tiên hay yêu a, ta thường nghe người ta nói, bên trong núi rừng thường có ma nữ xinh đẹp a, cô nương kia đẹp đến không cách nào hình dung, hơn nữa hùng dũng liền không thấy tăm hơi, quá kỳ quái.”

“Mê tín!” Lương Kiều lườm hần một cái xoay người trở về, hay là mộng thật, nhưng là hần mới không cần xác thực mấy cái này, người ta rõ ràng là người sống sờ sờ, lại không phải chưa từng người ta vào ban ngày, Hàn Ngọc này trí tưởng tượng quá mức phong phú.

Lương Kiều chợt phát hiện, Hàn Ngọc cùng Tiểu Thúy ở chung mấy ngày nay, tính khí càng ngày càng giống, càng ngày càng giống tiểu hài tử.

“Ngao!”

Hàn Ngọc quay người lại liền nghe thấy một tiếng kêu bi thảm, không xoay người không sao vừa quay lại lại bị giật mình, Tiểu Thúy đột nhiên từ phía sau lưng hần nhảy ra làm cái mặt quý.

“Đọa chết ta rồi, nha, huynh đệ, tư lượng không tệ lắm” Hàn Ngọc thấy Tiểu Thúy vẫn tinh thần sáng láng, không khỏi thờ dãi nói.

“Hắc hắc, như nhau!” haha, số lượng không sai, chỉ là rượu cùng nước không giống a, thủy uống nhiều rồi chỉ có trương bụng thôi!

“Đi thôi, chúng ta nên khởi hành!” Tiểu Thúy hi hi cười vỗ vai Hàn Ngọc.

“Huynh đệ, lần từ biệt này, hai anh em chúng ta khi nào mới có thể gặp lại?” Hàn Ngọc tha thiết mong chờ nhìn bóng dáng mềm yếu của Tiểu Thúy, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Có duyên sẽ gặp lại.” Tiểu Thúy liếm môi dưới cười khẽ quay đầu lại, xưng huynh gọi đệ là tốt rồi, sân viện quý tộc, thề thiếp tranh đến đâu đi, nàng không mong chờ cuộc sống như vậy, mấy ngày nay Hàn Ngọc dốc lòng chăm sóc, nàng sao có thể không cảm động, cảm động thì cảm động, người ta chỉ coi người là đệ đệ thôi, Tiểu Thúy tâm tư rồi rầm vẩy vẩy tay bước nhanh chân trực tiếp bỏ người ta lại phía sau, cũng không quay đầu lại.

Không biết câu có duyên sẽ gặp lại, sắp bức điền hai đại nam nhân kia.

“Lâm huynh đệ, nguoi tỉnh rồi?”

“Ừ.”

Lương Kiều lúc trở về liền thấy Liễu Lâm Ba thu dọn hành trang, Lương Khải ở một bên không biết nói cái gì, khóe miệng Liễu Lâm Ba nổi lên ý cười.

“Lâm huynh đệ, sao vậy?”

“Không sao.” Liễu Lâm Ba vui đầu thu dọn hành trang, ngẩng đầu xem xét hần một chút, gương mặt khảm trương xoắn xuýt thực buồn cười, Liễu Lâm Ba lập tức liền quên lung tung tối hôm qua, thu hồi khuôn mặt chầy dài trực tiếp cười ra tiếng.

“Lương đại ca, các huynh đi trước đi, ta tiễn huynh một đoạn đường.”

“Lâm huynh đệ, đệ không đi cùng chúng ta sao? Không phải nói cùng đồng hành sao?”

“Ta, ta ngày hôm qua ngẫu nhiên nhìn thấy trong núi có không ít thảo dược, ta muốn đi hái, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Lương Khải được nghe lời này, bước tới, “Huynh đệ, sau có nhu cầu gì cứ đến tìm tại hạ, trong cung dược thảo quý hiếm đếm không xuể, tùy nguoi chọn!”

“Đa tạ thái tử điện hạ!”

“Huynh đệ, cái này đệ cầm, ta đi rồi, đệ phải chăm sóc chính mình thật tốt, ngày khác trở lại kinh thành chúng ta còn có thể tái kiến, có chuyện gì đệ cứ đến quý phủ tìm ta, Nam Lăng vương phủ.” Lương Kiều từ bên hông rút ra một khối dương chi ngọc bội thượng phẩm, đặt ào tay Liễu Lâm Ba, xúc cảm âm áp từ da thịt truyền vào tim hai người, Liễu Lâm Ba chần chờ một lúc tiếp nhận ngọc bội.

“Được, có việc đệ sẽ tới tìm huynh.” Liễu Lâm Ba điều chỉnh lại tâm tình giả vờ ung dung nói.

Lương Kiều Lương Khải mang theo tâm tình không muốn lên ngựa, quay đầu nhìn lại thiếu mất một người, Hàn Ngọc đâu rồi?

“Lão đệ, cái này cho đệ!” Hàn Ngọc cười ngựa nhảy xuống, chạy đầu đầy mồ hôi, từ trong lòng móc ra một bọc giấy, còn tỏa ra mùi thịt.

Tiểu Thúy sáng nay vẫn trốn tránh không nói chuyện với hần, bị hành động đột ngột của hần làm cả kinh.

“Này, cái gì vậy?”

“Mới vừa rồi đi mua đùi gà nướng, để cho đệ ăn trên đường, ta sợ đệ đói bụng” Hàn Ngọc nói tay nhéo khuôn mặt non mềm của Tiểu Thúy, huynh đệ này sao lại có một bộ dạng xinh đẹp như vậy, Hàn Ngọc từ nhỏ không có huynh đệ giống như thấy bảo vật quý, không biết nên như thế nào thương yêu tiểu huynh đệ này.

“Yên tâm, ta không để huynh đệ của nguoi đói, nhất định vỗ đến béo trắng ra thì thôi!” Liễu Lâm Ba sao còn không nhìn ra hai người kia trong lúc đó có chút ôn nhu, cố ý cười khê trên nói.

“Lâm huynh đệ cũng phải chăm sóc kỹ chính mình” Hàn Ngọc nuôi tiếc nhìn hai huynh đệ phấn điều ngọc trác trước mặt nhảy một cái lên ngựa, Lương Kiều thở dài một hơi quay đầu ngựa, vẫn ngoái lại nhìn, nhìn, mãi đến tận khi không thấy Liễu Lâm Ba mới đá vào bụng ngựa cố gắng càng nhanh càng tốt đuổi theo tốc độ hai người kia, chạy về hướng kinh thành.

“Tiểu thư, chúng ta hái thuốc thôi!” Tiểu Thúy đem đùi gà ôm vào trong lồng ngực không nỡ ăn, trên mặt còn lưu lại nhiệt độ của Hàn Ngọc, ấm áp.

“Chúng ta đổi nữ trang, hồi kinh!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tiến cung nghiệm thân

“Tiểu thư, chúng ta hái thuốc thôi!” Tiểu Thúy đem đùi gà ôm vào trong lồng ngực không nỡ ăn, trên mặt còn lưu lại nhiệt độ của Hàn Ngọc, ấm áp.

“Chúng ta đổi nữ trang, hồi kinh!”

“A? Vừa nãy không phải nói với Chiến thần cô gia muốn hái thuốc sao, nói như vậy là tiểu thư không muốn cùng cô gia đồng thời hồi kinh, tại sao vậy?”
Tiểu Thúy bị Liễu Lâm Ba kéo vào bụi cây cách đó không xa thay y phục, Tiểu Thúy trợn to hai mắt một bên cười y phục một bên không rõ nhìn nàng.

Liễu Lâm Ba nhanh chóng thay xong y phục, đem buộc tóc tháo ra, hai lọn tóc rơi xuống lướt qua gò má càng thêm mấy phần mê người phong tình.

“Nếu là đồng thời hồi kinh, hẳn hỏi nhà ta ở đâu thì làm thế nào bây giờ, ta làm sao trả lời hử?”

“Này, tùy tiện nói một cái, kinh thành lớn như vậy, cô gia sẽ không lần lượt tới từng nhà hỏi thăm nha!”

“Sai, thái tử đang âm thầm điều tra thân phận của ta” Liễu Lâm Ba sáng sớm nhận được tin tức từ ám vệ, thái tử phái ra đông đảo ám vệ điều tra thân phận lai lịch của nàng, gặp phải thích khách nàng một không chủ động ra tay, hai không đánh trả, vì sao lại cảm thấy hứng thú đối với một thiếu niên trông yếu đuối mỏng manh chỉ biết chút y thuật như nàng?

“Vậy càng phải nói, luận võ công tài trí, địa vị, Chiến thần cô gia đệ nhất thiên hạ, có cô gia che chở người còn sợ gì thái tử ngu ngốc kia, người vừa nãy nên trực tiếp nói cho cô gia, ta tên Liễu Lâm Ba, là tân nương còn chưa hát khăn voan Cửu vương phi, người chẳng muốn tìm chính là ta! A a a!”

Tiểu Thúy đột nhiên bị Liễu Lâm Ba che miệng nhỏ còn đang lải nhải, hiện tại cũng chỉ có thể phát ra âm thanh a a a, con mắt trợn càng ngày càng lớn, Liễu Lâm Ba cảm thấy thực sự buồn cười.

“Ngươi nha, gần đây càng ngày càng không kiêng kỵ gì, chờ thêm thời gian nữa ta liền đem ngươi gả đi!” Liễu Lâm Ba tiện tay nhéo gương mặt của nàng.

Tiểu Thúy quả thực bị giật mình, liên tục khoát tay, “Không không không, tiểu thư ngài đừng dọa nô tỳ, nô tỳ về sau nói chuyện đều sẽ cẩn thận, không loạn đùa giỡn, ngài chớ bắt nô tỳ lập gia đình a. Mặc dù vì kí giấy bán thân mới tiến vào Tướng quân phủ, nhưng là tiểu thư đối với nô tỳ tốt như vậy, nô tỳ đã coi người như người thân! Thế nào nô tỳ cũng không đi!”

“Ngươi nói đến giấy bán thân ta ngược lại mới nghĩ tới.” Liễu Lâm Ba từ trong lòng móc ra một tờ giấy óng vàng, mặt trên giấy trắng mực đen, ba chữ giấy bán thân yên lặng nằm ở kia.

“Nô tỳ” Tiểu Thúy ấp úng không chịu đón lấy, lùi lại mấy bước.

Liễu Lâm Ba thấy thế cũng không làm khó nàng, trực tiếp xé tan tờ giấy, các mảnh vụn giống như hoa tuyết bay xuống trước mắt hai người, sáng lạn như pháo hoa.

“Tiểu thư, bất luận có tờ giấy này làm bằng chứng hay không, Tiểu Thúy sinh là người của người chết là ma của người!”

“Ai ai ai, nói như vậy người kia sẽ ghen!”

“Tiểu thư ~ ngài tìm thấy giấy bán thân ở đâu vậy, nô tỳ nhớ giấy bán thân ở trong phủ đều do nhị phu nhân bảo quản mà!” Tiểu Thúy hờn dỗi hô một tiếng, tiện đà nói sang chuyện khác, trông mắt của tiểu nha đầu không ngừng chuyển.

“Đây là trộm từ chỗ Nhị nương.”

“Oa! Tiểu thư người thật lợi hại” Tiểu Thúy mới nói xong liền nhìn thấy Liễu Lâm Ba cầm trong tay gói giấy dầu bọc đuôi gà lớn lắc lư trước mắt mình.

“Ô ô ô, tiểu thư, đem bắp đuôi trả lại ta!”

Quả thực thân thù khá lắm a!

Liễu Lâm Ba trêu đùa Tiểu Thúy một đường vui đùa, cuối cùng, cái đuôi gà nướng kia vẫn được nàng thả lại trong ngực Tiểu Thúy, ta cũng không thể đoạt đi tín vật đính ước của người ta a!

Một đường vui đùa không hề cố kỵ, tuy rằng đi đặc biệt chậm, nhưng thật đúng là không biết mệt, cảm giác chớp mắt một cái đã về tới kinh thành.

Hoàng cung, tẩm cung hoàng hậu.

“Thế nào, tìm được nàng dâu của ta chưa?”

Hoàng hậu nương nương hí hóp mắt, có chút lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi nhắm mắt dưỡng thần.

“Nô tỳ phái người đi nghe ngóng, ngày đó gả đi không phải Liễu Mộc Nhiên tiểu thư, mà là, mà là cô nương che mặt ngày đó ở cung yến vì nương nương xướng khúc _ Liễu đại tiểu thư, bởi vì Liễu Lâm Ba tiểu thư từ nhỏ mất mẫu thân, Liễu tướng quân lại ngay lập tức lấy tân phu nhân, Liễu Lâm Ba tiểu thư không được sủng ái, cả ngày diên diên dờ dờ, tướng mạo xấu xí, lại không ai biết nàng là trưởng nữ phủ Đại tướng quân, cho nên, hoàng thượng ngày đó tứ hôn là đem Liễu Mộc Nhiên tiểu thư ban cho Cửu vương gia, ai biết đêm động phòng hát khăn voan lên cư nhiên là Liễu Lâm Ba tiểu thư, vương gia còn chưa kịp hát khăn voan thì người đã không thấy, Cửu vương gia phân phó hạ nhân phải đối xử nàng thật tốt, hiện tại một điểm tin tức cũng không có.”

Sự tình trong này hoàng hậu cũng biết chút ít, nghe nói là Liễu Lâm Ba thì thái độ cũng không có gì biến hóa, trái lại thấy hài tử ngốc, không nương chung quy thật đáng thương, tài năng lộ ra sớm muộn sẽ trở thành mục tiêu công kích, không làm bộ làm tịch, vô cùng tốt vô cùng tốt.

Sợ là sợ Thực phi bên kia lấy chuyện này rêu rao thì thật khó xử lí !

“Nương nương, phu nhân Liễu tướng quân tiến cung thỉnh an ngài”, ngoài cửa, Không ma ma thanh âm không lớn không nhỏ hướng về hoàng hậu bẩm báo .

“Ngươi đi xuống trước đi, bà ta đến rồi, ta vừa vặn hỏi một chút.”

“Vâng, nô tỳ xin cáo lui”, tiểu cung nữ khom người lùi ra khỏi tâm cung hoàng hậu.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Nhị phu nhân lôi kéo Liễu Mộc Nhiên y phục giản dị rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, Liễu Mộc Nhiên hôm nay lại ngoan ngoãn như thỏ trắng nhỏ cúi đầu đi theo phía sau nương nàng, một bộ biết vâng lời, dáng vẻ khúm núm.

Vốn là không muốn tiện nghi cho cái kẻ ngu si kia, trước đại hôn hại nàng không được còn làm tổn hại đến danh dự của khuê nữ nhà mình, nhị phu nhân lo âu gần chết, thật vất vả mới dỗ dành được khuê nữ tiến cung, lật thuyền trong mương thì thế nào, có thể hàm nư trở mình mới là vương đạo!

“Đứng lên đi, thỉnh an là được, dập đầu có thể miễn, ngồi nói chuyện đi.” Hoàng hậu nương nương khoát tay một cái nói.

Ai biết hai mẹ con nhị phu nhân đã thương lượng từ trước kiên quyết quỳ không đứng lên, “Hoàng hậu nương nương, nhất định phải làm chủ cho chúng thần thiếp, thần thiếp bị oan a!”

Nhị phu nhân quỳ trên mặt đất lôi kéo Liễu Mộc Nhiên, một bộ nước mắt giàn dụa.

“Có gì oan?”

Hoàng hậu nhú nhú mày, đến cung của nàng kêu oan khóc sụt sùi không khỏi có chút quá xúc nổi, nhưng thân ở địa vị cao, bà ta lại là phu nhân Đại tướng quân liền để bà ta nói đi.

Dung Hoàn vừa được cơ hội nói chuyện lập tức ghen ngào nói “Nữ nhi của thần thiếp quá oan uổng a, rõ ràng còn là một hoàng hoa khuê nữ, lại bị tất cả mọi người nói thành người không trong sạch, hôn nhân không thành đến giờ ngay cả phòng cũng không dám bước ra!”

“Việc này, Bồn cung đúng là có nghe qua, thủ cung sa cũng không còn, Bồn cung làm sao tin nữ nhi của ngươi còn trong sạch?”

Nhị phu nhân vốn tưởng rằng hoàng hậu biết sự tình sẽ tức giận, không nghĩ tới đúng là khắp nơi thiên vị kẻ ngốc kia.

Nhị phu nhân lau nước mắt, đem sự tình Liễu Mộc Nhiên gặp phải đêm đó hết thảy đều kể cho hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, lời thần thiếp nói đều là thật, nếu Hoàng hậu nương nương không tin, có thể thỉnh lão ma ma nghiệm thân cho Mộc Nhiên.”

Hoàng hậu vừa nghe, liền cảm giác ngạc nhiên không ngớt, một nam tử đêm khuya len vào phòng nữ tử không hề làm gì, chỉ là vì xóa một cái thủ cung sa, cái này không phải quá kỳ quái sao?

“Không ma ma, ngươi mang Liễu thiên kim đi nghiệm thân.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bị người bắt đi

“Không ma ma, ngươi mang Liễu thiên kim đi nghiệm thân.”

Mới nói , liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng thái giám hô lớn, “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương tự nhiên phải ra ngoài tiếp giá, Hoàng hậu nương nương đi tới trước tiên thi lễ một cái, trong phòng những người khác tất nhiên là không cần phải nói, hết thảy quỳ trên mặt đất.

Hành lễ xong, hoàng thượng đi tới thắp của hoàng hậu ngồi, liếc thấy nhị phu nhân lôi kéo nữ nhi của mình còn quỳ gối ở kia, nhị phu nhân một bên nước mắt một bên nước mắt đem sự tình nói lại một lần, hoàng thượng nghe xong đồng dạng ngạc nhiên không ngớt, chỉ bằng vào lời nói của một bên đương

nhien không thể hoàn toàn tin tưởng.

Không lâu sau, Liễu Mộc Nhiên được Khổng ma ma đưa trở về, “Hồi bẩm nương nương, Nhị thiên kim Đại tướng quân xác thực vẫn là thân xử nữ.”

Hoàng thượng hoàng hậu vừa nghe liếc nhau một cái, đều nở nụ cười, “Trên đời này sự tình ngạc nhiên lại toàn phát sinh ở quý phủ Liễu đại tướng quân, Đại thiên kim đột nhiên lên kiệu hoa, nhị thiên kim lại đột nhiên phát sinh cảnh ngộ như vậy, quả nhiên khó bề phân biệt, có bắt được tặc nhân lên xông vào Tướng quân phủ?”

Liễu Mộc Nhiên vẫn quỳ, khóc khiến người ta thương xót, nước mắt như mưa, “Hồi hoàng thượng, không bắt được, tặc nhân kia chạy quá nhanh, đến bóng dáng cũng không thấy rõ, hắc y nhân kia công phu sâu không lường được, đem y phục thân nữ ném xuống liền nhân cơ hội chạy dạng, lúc này mới để thân nữ trăm miệng cũng không thể bảo chữa!”

Nhị phu nhân mất thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu đều tin tưởng Liễu Mộc Nhiên là thân xử nữ, vội vả lại hướng hoàng thượng dập đầu, lần này cứu tinh đã tới, lúc trước hoàng thượng chỉ hôn vốn là nhìn trúng Mộc Nhiên thiên tư quốc sắc, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiện tại đổi thành người khác hoàng thượng giống nàng hẳn là cũng bực mình đi.

“Cầu hoàng thượng khai ân, nữ nhi của thần phụ tấm thân thuần khiết, chuyện này một truyền mười truyền một trăm, dân gian đã truyền ra, Mộc Nhiên của chúng ta giờ không ai dám lấy a!”

Hoàng hậu nhướn mày, nhấp một ngụm trà, xem ý hoàng thượng.

“Thế nhưng, phu nhân muốn trăm làm sao khai ân?” xem thể diện Liễu đại tướng quân, hoàng thượng cũng không có thiếu kiên nhẫn, trái lại ôn hòa nhã nhặn.

“Khẩn cầu hoàng thượng lại vì Mộc Nhiên tứ hôn!”

“Đã như vậy, trăm lại xuống một đạo thánh chỉ, để Kiều Nhi thú Mộc Nhiên cô nương, có điều Kiều Nhi đã có chính phi, vậy thì là trắc phi đi, vừa vặn các nàng tỷ muội có thể giúp đỡ lẫn nhau ”

Thế nhưng hoàng thượng vừa mới nói xong, ngoài cửa vang lên thanh âm như chém đinh chặt sắt, “Phụ hoàng, chuyện này tuyệt đối không thể nào, nhị thần đã thú thê, kiên quyết sẽ không tam thê tứ thiếp, chuyện này nhị thần đã nói qua cùng mẫu hậu, đời này chỉ thú một thê!”

Hoàng hậu vừa nghe trực tiếp nói tiếp, “Thật có việc này.”

Lời này rơi vào trong tai hoàng thượng dĩ nhiên là ra ý khác, nhị tử của mình nói mình hoa tâm tam cung lục viện lạnh nhạt hoàng hậu?

Ai, mấy năm qua quả thật rất ít qua đêm ở tam cung hoàng hậu, lão phu lão thê xác thực thực xin lỗi nàng.

Hoàng thượng suy nghĩ mất mũi có phần không nén được giận, lẽ ra thân vương quý tộc tam thê tứ thiếp không có gì ngạc nhiên, nhưng là hoàng thượng lão nhân gia người liền theo ý Cữu vương gia.

“Nếu con trai của ta không muốn, như vậy Liễu phu nhân, người cũng không cần phải gấp, gặp được người phù hợp trăm tự nhiên sẽ vì Mộc Nhiên chỉ hôn lại một giai tể ”

Nhị phu nhân vừa nghe, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nhưng lại không thể không thuận theo, “Thần phụ xin cảm tạ hoàng thượng!” nói xong lại dập đầu một cái.

Liễu Mộc Nhiên thì lại không như vậy, tâm tình trong nháy mắt tốt hẳn, có tấm thân thuần khiết, thái tử ca ca sẽ muốn nàng .

Lương Kiều nói lời này thì trong lòng từng trận sóng lớn, bạch y cô nương hỏi qua hẳn, làm sao phụ trách, bây giờ vì không cưới Liễu Mộc Nhiên mà nói ra lời ấy, rồi rồi!

Nghĩ đến hẳn Lương Kiều không phải người vô tình vô nghĩa, trong nhà còn có thê tử mới cưới chưa từng gặp gỡ, hiện tại căn vụ hôn nhân này không phải giả vờ, nhưng là bạch y cô nương kia từ lâu đã cắm rễ trong lòng hẳn, hừ thê? Cũng không có khả năng lắm.

Kính thành dưới chân thiên tử, người đông chen chúc trên đường cái.

“Tiểu thư, chúng ta rốt cục đã về rồi! Vẫn là nơi này náo nhiệt nhất, chẳng qua là không có không khí trong lành giống như trong thôn!” tiến vào trong thành hai người đều xuống ngựa, người thực sự là quá nhiều, Tiểu Thúy nhìn đông nhìn tây, giống như chưa từng tới nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ.

Liễu Lâm Ba nhìn dáng vẻ của nàng bật cười, sự tình phi thường làm người ta rối rắm giờ khắc này bày ra trước mắt, là hồi Tướng quân phủ hay là Nam Lăng vương phủ?

Giữa lúc Liễu Lâm Ba hao tổn tâm trí suy nghĩ, trước mặt đột nhiên vọt tới một chiếc xe ngựa, ngay phía trước xe ngựa không đến hai mét, một cậu bé gầy gò ngồi chồm hổm trên mặt đất đối diện chiếc xe ngựa chơi đùa, dĩ nhiên không hề hay biết còn không cảm nhận được nguy hiểm đến gần, Liễu Lâm Ba không kịp nghĩ trực tiếp buông dây cương trogn tay, một bước lao ra, mũi chân điểm lên mặt đất chạy đến trước mặt hải tử kia.

“Tiểu thư, cẩn thận a!” Tiểu Thúy sợ hãi xông vào đoàn người, vội vàng cầm lấy dây cương Liễu Lâm Ba đưa tới.

Tức khắc, Liễu Lâm Ba trực tiếp chạy vội tới trước mặt hải tử kia, “Tiểu đệ đệ, đừng sợ!”

“Cùng tiểu gia đi thôi!” Nào ngờ đứa bé kia tiếng nói cực thô, giống một hán tử, đột nhiên xoay người nắm ngón tay mở ra, mê được trong lòng bàn tay phút chốc bay tới Liễu Lâm Ba, ánh mắt đột nhiên bị cản trở, thời điểm nàng còn chưa kịp thích ứng hai hắc y nhân trên xe ngựa cấp tốc nhảy xuống, một bao tải to nhanh như cắt chụp xuống đầu Liễu Lâm Ba, buộc chặt miệng bao tải liền trực tiếp đem Liễu Lâm Ba khiêng lên xe ngựa.

“A! Tiểu thư! tiểu thư!” Thời điểm Tiểu Thúy kịp phản ứng thì xe ngựa đã chạy đi rất xa, trong tay còn nắm hai con ngựa lại không đuổi kịp, coi như đuổi được cũng đánh không lại, vậy phải làm sao bây giờ?

Có, đi tìm Chiến thần cô gia hỗ trợ! Tiểu Thúy vội vội vàng vàng tìm đường tới Nam Lăng vương phủ, bấp chân như nhũn ra chạy về hướng đó.

“Đem nàng nhốt vào Tây Sương các, một lát nữa chủ tử muốn tới thăm vấn.”

“Vâng.”

Liễu Lâm Ba ở trong bao tải buồn quá chừng, dọc theo đường đi đã rất mệt, hiện tại lại bị ném như hàng hóa một đường xóc nảy thực sự khiến người ta phát điên.

Chủ tử? Chủ tử nhà ai? Chủ tử là người nào?

Liễu Lâm Ba trong đầu cấp tốc nghĩ tới những ứng cử viên có khả năng, nghe được tiếng đóng cửa, vẫn nhắm mắt lại vận nội lực, con mắt vừa mở, bao tải oanh một tiếng vỡ tan.

Mặc kệ chủ tử trong miệng hai người kia là ai, nếu như thân thiện có thể sử dụng cách này sao, vẫn là rời đi mới là thượng sách.

Liễu Lâm Ba đi tới cửa liếc mắt nhìn cánh cửa bị khóa trái, chậm rãi đi tới giữa phòng đánh giá một phen, cửa sổ cũng bị đóng kín, đột nhiên cảm giác đình đầu một con gió thổi qua, Liễu Lâm Ba nhìn về phía nóc nhà, quả nhiên không ngoài dự đoán, cửa sổ trên mái chưa bị đóng kín.

Liễu Lâm Ba không do dự nữa trực tiếp từ bên hông rút ra bạch lăng, triển khai khinh công đem bạch lăng vất lên song cửa sổ, tay nương theo bạch lăng nhẹ nhàng bay lên, bám vào phần gỗ ra của mái nhà phi thân ra ngoài.

Liễu Lâm Ba thu lại bạch lăng, từ nóc nhà cao cao nhẹ nhàng hạ xuống, lại như tiên nữ hạ phàm, thị vệ trông cửa sững sờ mấy giây sau mới hoàn hồn.

“Nhanh! Bắt lấy nàng! Đừng để nàng chạy mất!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bán cho Xuân Mãn lâu

“Nhanh! Bắt lấy nàng! Đừng để nàng chạy mất!”

“Hai vị đại ca cực khổ rồi, nghỉ ngơi một chút đi!” đang nói, Liễu Lâm Ba phát ổng tay áo, mê được trong đó trực tiếp khiến người ta mê man, hai tên thị vệ đặt dẹo nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Sau khi nghe được tiếng la rất nhiều thị vệ vội vã nắm binh khí chen chúc chạy tới, Liễu Lâm Ba vừa nhìn, có vài chục người, vận khinh công lượn vòng qua đám thị vệ ở trung gian, nhẹ tránh đao kiếm, điểm mũi chân trực tiếp leo lên tường cao.

Trèo lên cao nhìn về phía xa, đây không phải tòa nhà được tu sửa thập phần đẹp để quý giá trong kinh thành sao? Xa xa, tiếng vó ngựa không dứt bên tai, kia không phải là Lương Kiều cùng thái tử sao?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không bắt nó về cho ta, đến một nữ tử cũng không bắt được, một đám rác rưởi! Không bắt được ả tất cả đều về nhà ôm vợ cùng con hít không khí mà sống đi!”

Liễu Lâm Ba theo tiếng gào dữ dội quay đầu lại, nữ tử một thân váy dài màu vàng, áo khoác bằng sa mỏng đính ngọc đang đứng giữa sân rít gào, phía sau bốn nha hoàn co rúm lại cúi đầu.

Mấy chục tên thị vệ vừa nghe, nhất thời chân giống như bôi dầu lao tới chỗ nàng, từ mọi hướng bao vây dưới chân tường.

Y phục hoa lệ, lại có thể làm cho nhiều tên cao thủ đại nội phải nghe lệnh, đã sớm nghe nói thái tử ở ngoài cung có biệt viện, xem ra chính là chỗ này, chỉ là, thái tử phi này thật làm nàng mở mang tầm mắt.

Độ dũng mãnh không cần bàn cãi a!

Liễu Lâm Ba đột nhiên nghĩ đến cái gì tự nhảy từ trên tường cao xuống, hắc! Lại còn không rời đi!

Thị vệ vừa nhìn thấy nàng hạ xuống, tất cả đều thở ra, trực tiếp đem người trói lại.

“Vị đại tỷ này, người tại sao bắt ta?” Liễu Lâm Ba ngoan ngoãn mặc cho bọn họ trói mình lại áp giải tới trước mặt nữ tử cuồng ngôn vừa mở miệng.

Thái tử phi vừa nghe nàng trực tiếp kêu mình tỷ tỷ, nhất thời giận không chỗ phát tiết, hoá ra đồn đại là thật? Nàng mua chuộc cận vệ của thái tử mới hỏi thăm được thái tử gần đây vẫn luôn tìm tung tích một bạch y nữ tử, trà không uống cơm không ăn, đã lâu không đặt chân đến tẩm cung của nàng, đến ngay cả các tiểu thiếp khác cũng không đi, đúng là muốn nhìn một chút nữ tử này có chỗ nào hơn người. Đến giờ phút này, lại còn xưng hô nàng một tiếng tỷ tỷ, xem ra thật sự muốn gả cho điện hạ làm thiếp nha.

Nhìn đôi mắt thông minh trong veo của Liễu Lâm Ba, thái tử phi hận không thể ngay tại chỗ bóp chết nàng, quả nhiên là hồ ly tinh.

“Ai là tỷ tỷ của người, dám cùng bản thái tử phi xưng tỷ muội, lớn mật! Người đến, đem nàng bán cho Xuân Mãn lâu!”

“Vâng.”

Liễu Lâm Ba ha ha cười theo thị vệ từ cửa sau đi ra ngoài, thái tử phi tức giận đến nghiến răng, không phải là yêu thích sự thanh thuần này sao, nàng không tin, à bị người chà đạp thành tàn hoa bại liễu người có khẩu vị cao như thái tử điện hạ còn có thể muốn?

Tòa trạch viện này ở vị trí phồn hoa, Lương Kiều cùng Lương Khải tiến vào phố lớn đông đúc căn bản là không thể đi nhanh, ngay tại thời điểm Liễu Lâm Ba chân trước mới vừa bị thị vệ phủ thái tử áp giải tới Xuân Mãn lâu, bọn Lương Kiều chân sau liền đến cửa lớn.

“Lý quản gia, khoảng thời gian ta không có ở đây có phát sinh đại sự gì không?”

“Cái này, lão nô không dám nói.”

“Nói!” Thái tử tiếng cao giọng, Lý quản gia ra cửa đón tiếp sắp tè ra quần, bộ dạng run cầm cập.

“Thái tử phi sai người bắt được bạch y cô nương kia, sau đó, đem bán cho Xuân Mãn lâu.”

Lương Kiều đầu óc nhất thời oanh một tiếng, trên thực tế, Tiểu Thúy căn bản là không tìm được hắc, Lương Kiều tiến cung thỉnh an hoàng hậu, mới vừa bác bỏ lần thứ hai ý tứ hạ chỉ từ hôn của hoàng thượng, tâm tình không tốt lắm, trùng hợp gặp phải thái tử liền cùng xuất cung, thái tử phi này hay đồ kị, liệu có thể nào? Sự tình mình đang tìm bạch y cô nương bị nàng phát hiện, thái tử phi hiểu lầm thái tử cuồng đại với nàng nên mới hạ độc thủ như vậy?

Lương Khải có thích nàng hay không, hắc không biết, hiện tại cứu người quan trọng.

“Giá!” Lương Kiều nhảy một cái lên ngựa, vội vàng càng nhanh càng tốt chạy tới Xuân Mãn lâu. Lưu lại chỗ đó thái tử sắp tức đến nổ phổi.

“Coi chừng con tiện nhân kia cho ta, truyền lệnh xuống, à nếu như dám bước ra khỏi cửa một bước, ta liền chém đầu tất cả mọi người! Giết không tha!”

Thị vệ canh cửa cùng Lý quản gia liên mồm vâng dạ, không nghe lầm chứ, thái tử gia gọi thái tử phi là tiện nhân!

Xuân Mãn lâu, lâu một phòng khách.

“Mama, mama, mới vừa rồi có hai đại hán đưa đến một cô nương, nói đưa cho Xuân Mãn lâu, không cần tiền!” Đứa bé giữ cửa thờ hồng học chạy tới, ban ngày Xuân Mãn lâu làm ăn cũng không được tốt, người không nhiều lắm, ngẫu nhiên có mấy thư sinh đáng đáp công tử ở cùng các cô nương chơi cờ nghe nhạc, chỉ có đến buổi tối chuyện làm ăn mới khá khẩm, người tới ta đi tấp nập.

“Đưa tới một cô nương không cần tiền, chẳng lẽ xấu đến ma chê quỷ hờn, chớ đem khách hàng quen đoạ chạy, không muốn!” nữ tử trang điểm dày cộp, khóe miệng còn có một viên nốt ruồi đen không lồ, lúc nói chuyện bộ ngực theo đó mà rung lên một cái.

Đứa bé canh cửa sốt ruột vội vã giải thích, “Ai nha, không đúng không đúng, cô nương kia khí độ bất phàm, giống như tiên nữ hạ phàm, đẹp đến chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành!”

“Còn có chuyện như thế? Theo ta cùng đi nhìn!” nữ tử không xác định này là tới bán mình hãy gây sự, váy đỏ đong đưa theo cái mông đung đưa qua lại lên lầu.

Liễu Lâm Ba bị trói hai tay, nửa nằm dựa vào giường gỗ lớn trong phòng chợp mắt, nữ tử kia vừa mở cửa ồm một tiếng Liễu Lâm Ba dựng hết cả tóc gáy, cái giọng phá thanh ấy còn học người ta làm nũng, đòi mạng a!

“Ôi, thật đúng là cây rụng tiền a, nhìn, nhìn dáng dấp này, đừng nói nam thấy phải chảy nước miếng, nữ thấy cũng phải động lòng a, đến đến đến, còn đứng ngây ra đó làm gì, đi, đi ra ngoài chuẩn bị chút rượu và thức ăn, ta đây cố gắng khuyên bảo nàng!”

“Ôi chao, vâng!” Đứa bé giữ cửa chăm chăm ngắm nhìn Liễu Lâm Ba vội vã đáp lời, nhanh chóng đi xuống lầu.

Haiz, cô nướng tốt như vậy!

Đứa bé giữ cửa vừa đi, chỉ thấy dây thừng trên cổ tay Liễu Lâm Ba bịch đứt rời, con người phụt chốc mở, nhìn ngó xung quanh, làm người ta điên đảo.

“Sư huynh, huynh giả nữ nhân như này, cực kì thú vị nha!” Liễu Lâm Ba tỉnh tề đoan trang, thực sự không nhịn được liền phụt cười, nốt ruồi đen nơi khóe miệng kia quá cá tính, Liễu Lâm Ba hoài nghi cái kia có thể trong lúc ăn cơm rơi vào trong bát cơm hay không.

“Sư muội thực sự là tình tường, ha ha, đến, thừa dịp còn nóng ăn một cái!”

Liễu Lâm Ba vốn là không biết đồng môn sư huynh của mình lại ở đây, đáng nhẽ, là muốn tương kế tựu kế theo bọn họ đến Xuân Mãn lâu, Lương Khải cùng Lương Kiều lập tức sẽ tới tòa nhà thái tử phủ kia, đơn giản chính là muốn thái tử đem tức giận đều đổ hết lên người thái tử phi hung hăng can quấy kia mà thôi, lấy công phu của chính mình, đến nơi như thế này, phòng thân khẳng định không là vấn đề.

Lê Nhượng nói cười hắc hắc làm bộ ngực khổng lồ rung lên, bàn tay tiến vào trong vạt áo lấy ra hai cái bánh bao thịt nhét vào ngực, đem một cái vẫn còn ấm trong đó đưa lên miệng cắn một miếng to, một cái khác đưa tới bên miệng Liễu Lâm Ba.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cởi cũng thế

Lê Nhượng nói cười hắc hắc làm bộ ngực khổng lồ rung lên, bàn tay tiến vào trong vạt áo lấy ra hai cái bánh bao thịt đang nhét trong ngực, đem một cái vẫn còn ấm trong đó đưa lên miệng cắn một miếng to, một cái khác đưa tới bên miệng Liễu Lâm Ba.

Lê Nhượng vừa ăn vừa kêu ngon, Liễu Lâm Ba lườm hắn một cái không tiếp bánh bao trong tay hắn, “Nhét trong ngực thú của huynh, ta không cần.”

“Này, sao lại thú chứ, ta mới vừa nhét vào, sáng sớm nhét vào định ăn sáng, quên đi, vừa vặn ta ăn một cái này cũng không đủ!” Lê Nhượng nhún nhún vai, đem cái kia lên cắn một miếng lớn.

“Sư phụ nếu như biết huynh ở này làm tú bà còn không tức chết.” sư huynh đồng môn với Liễu Lâm Ba là như vậy, từ nhỏ đã quen biết, đùa giỡn quen rồi, nói chuyện cũng không cần kiêng kỵ, người như Cao Mã đại sư huynh từ nhỏ còn bắt nạt đến bảo hộ, bí tịch võ công của Tiêu Dao môn tuy đọc lâu lâu.

Nhưng người này vào Tiêu Dao môn hơn mười năm, đến nay mới luyện được một chiêu: Đánh không lại liền bỏ chạy!

“Mama, mama, không tốt rồi, có hai vị khách quý giá lâm Xuân Mãn lâu!” đứa bé giữ cửa phá cửa mà vào, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, giờ khắc này đang bám vào khung cửa thở hổn hển.

“Người cái tiểu nhóc con, khách quý đến người hô cái gì không tốt rồi, phi phi phi! Xúi quẩy!” Lê Nhượng liền tiếp phun nước bọt phi phi phi, làm rung bộ ngực có chút lạnh lạnh, lúc này mới phát hiện, bộ ngực đầy đặn bị chính mình ăn sạch.

Đứa nhỏ thở không ra hơi, vội vã xua tay, “Không phải a, hai vị kia công tử không giống bình thường!”

“Này, có thể có cái gì không giống, coi quần áo ra đều giống nhau.” Lê Nhượng không để ý chút nào hừ một tiếng, tới đây người nào không phải giàu sang thì cũng phú quý.

Liễu Lâm Ba liếc mắt trừng hắn một cái, cái tên này quá đáng khinh đi!

“Hai vị công tử kia khí độ bất phàm, hơn nữa mắt mang sát khí, ‘lại giả bất thiện’ a, mama!”

“Đại sư huynh, ta đi trước!” Liễu Lâm Ba đoán hắn là hai huynh đệ Lương Kiều cùng Lương Khải tìm đến rồi, động thân liền muốn từ trên lầu nhảy xuống.

Lê Nhượng kiên quyết kéo lại, “Bà cô của ta, tiểu sư muội, người ta muốn tới đập phá chỗ này người lại ném sư huynh lại chạy mất, ta tay trái gà không chặt, người bảo ca sao đánh trả, đây nhất định là đến tìm người, người đem ca đẩy vào hố lửa nha!”

Liễu Lâm Ba bị ôm bấp đuôi dờ khóc dờ cười, nhìn Lê Nhượng một đại nam nhân ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, điệu bộ lẩn lộn như vậy thật làm người ta chết cười.

“Người còn cười được!”

“Huynh cứ nói với bọn họ ta trốn mất rồi, được rồi, liền quyết định như thế, hai vị kia tuyệt đối là quân tử sẽ không đánh nữ nhân, yên tâm được rồi!”

Liễu Lâm Ba thực sự không muốn lấy thân phận hiện tại này gặp hai người kia, không biết bọn họ nghĩ như thế nào, tại sao tất cả đều phải tay chân khắp nơi đi tìm nàng?

Mặc kệ, đi trước rồi tính. Liễu Lâm Ba nhảy một cái, từ cửa sổ phía sau Xuân Mãn nhẹ nhàng hạ xuống, trực tiếp cưỡi lên lưng con ngựa màu mận đối diện phía dưới cửa sổ, chạy như bay.

“Tiểu Lục tử, đi, tới nhà bếp lấy cho ta hai cái bánh bao thịt cỡ lớn đến đây!” Lê Nhượng vuốt lại y phục đứng dậy, sờ sờ bộ ngực bằng phẳng nguyệt một cái.

“Mama, ngài vừa này ăn chưa no sao, có muốn lấy thêm hai bát cơm té không?”

“Bánh bao thịt bánh bao thịt, ta chỉ muốn bánh bao thịt, mau mau đi nhà bếp!” Lê Nhượng đã sắp phát điên, không phải không đánh nữ nhân sao, vậy thì tốt càng dễ già vờ.

Đứa nhỏ sợ đến tè ra quần trực tiếp lăn tới nhà bếp tìm đầu bếp muốn bánh bao thịt, nào biết, Lương Kiều đã sớm nhẫn nại không được đã muốn động tay động chân nhào lên.

“Ồi chào, ta còn nói làm sao hôm nay Hi Thước đều kêu, nguyên lai là khách quý tới cửa nha, vị đại gia này, làm sao lại đánh người vậy, nhanh ngừng tay nhanh ngừng tay!” Lê Nhượng thân là nam nhân nhìn thấy Lương Kiều cũng không nhịn được liếc thêm vài lần, xác thực rỗng trong biển người.

Không chỉ y phục màu sắc diễm lệ, Lê Nhượng còn cố ý dùng tay đẩy lên bộ ngực không lồ đầy đặn, khuôn mặt phác họa tinh xảo thật sự không nhận ra hẳn là nam nhân, nếu không phải Liễu Lâm Ba từ nhỏ cùng hắn lớn lên, sợ là cũng khó nhận ra.

Thái tử gia nhảy mắt nhìn chằm chằm hai ngọn núi nhỏ đung đưa trước ngực Lê Nhượng, thực sự hiếm thấy a!

Lê Nhượng quay về phía hắn liếc mắt đưa tình, “Ghét quá đi!”

Thanh âm nũng nịu lọt vào tai, Lương Kiều đỡ trán rùng mình một cái, Lương Khải thập phần hưởng thụ cười ha ha.

Lê Nhượng nói chuyện liền bám lấy cánh tay Lương Kiều, “Các cô nương, mau tới nha mau tới nha, khách quý đến, đều đến hầu hạ!”

Lương Kiều vô cùng căm ghét gạt bỏ cánh tay, một đám nữ tử ăn mặc diễm lệ tô son điểm phấn ồn ào chạy đến, đem hai đứa vây kín.

“Ta là tới tìm người, không phải tới đây tầm hoan, nghe nói, người hôm nay mua một vị bạch y nữ tử, ta chính là đến tìm nàng.” Lương Kiều nhìn thấy nhiều nữ nhân như vậy lại gần đường nét khuôn mặt lập tức trở nên lạnh lẽo cứng rắn, Lương Khải thật không hiểu, hắn thủ thân như ngọc vậy là vì cái gì.

“Ai nha nha, đúng thật là có a!”

“Nàng đâu? Các người đã làm gì nàng?” Lương Kiều kích động tiến lên một bước, tóm chặt vạt áo Lê Nhượng, mắt thấy hai cái bánh bao thịt sắp rơi xuống bụng, Lê Nhượng vội vàng về mặt đưa đám kêu oan.

“Ai nha nha, xem đại gia nói kìa, chúng ta có thể làm gì nàng chứ, nữ nhân kia đúng là một người đàn bà hung dữ a, quá lợi hại, ta đây thâm hụt tiền rồi, nàng đến rồi liền chạy mất!”

“Ta làm sao có thể tin tưởng lời nói một bên của người, người đâu!”

Lương Kiều ra lệnh một tiếng, thị vệ ngoài cửa đem Xuân Mãn lâu vây lại chặt chẽ, một nhóm người tiến vào đại sảnh đứng ở phía sau Lương Kiều.

“Có thuộc hạ!”

“Tìm khắp tất cả các gian phòng, cần phải tìm được vị kia bạch y cô nương.”

“Dạ” bọn thị vệ mỗi người đều cầm trong tay một bức chân dung được họa lần trước, rầm rầm rầm cấp tốc lên lầu.

“A!” Không ít nam tử đang đóng cửa tìm thú vui bị đánh phát hiện, nam nữ không một mảnh vải che thân kêu lên sợ hãi giật chân che lại chính mình.

Một phút sau, bọn thị vệ dồn dập xuống lầu, tiến lên quay về phía Lương Kiều khom người ôm quyền, “Vương gia, không tìm được!”

Lương Kiều nghĩ nghĩ, nàng ta nói cũng không phải không có lý, công phu của bạch y cô nương chính mình cũng từng được lĩnh giáo, xác thực không phải bình thường, xem ra đúng như lời nàng ta nói đã trốn đi.

“Ồi, đại gia, các người dọa chạy hết khách của ta rồi, người không may uống nước lã cũng ghen nha nha, mua một cô nương thì chạy mất, hiện tại khách nhân cũng đều chạy, không làm ăn được, đại nhân còn đem nơi này vây kín, ta cùng các cô nương đều uống gió mà sống a~!” Lê Nhượng kêu gào sinh động như thật, vỗ đùi ngồi vào trên bậc thang, nắm khăn tay bịt mắt, ô ô ô khóc như mưa.

“Đến đến đến, tiểu mỹ nhân, cái này ngươi cầm, đừng khóc đừng khóc!” thái tử ra hiệu cho tùy tùng phía sau, ra hiệu hắn móc tiền ra, một túi ngân lượng lớn qua tay Lương Khải đưa tới trên tay Lê Nhượng, Lương Khải còn thuận thể vuốt vuốt lòng bàn tay Lê Nhượng, Lê Nhượng trong lòng đã sớm buồn nôn, đều là nam nhân sao lại có người ghê tởm như vậy.

Lê Nhượng giả vờ hôn dỗi đánh vào bộ ngực Lương Khải, đem túi bạc lớn cất cẩn thận.

Lương Kiều trong mắt mát lộ ra kinh hi, trong vui mừng lộ ra nhớ mong, tâm tình phức tạp mang theo người của mình rời khỏi Xuân Mãn lâu.

“Vương gia, thái tử điện hạ không đi ra cùng ngài.” Hàn Ngọc dắt ngựa đi tới trước mặt Lương Kiều.

“Hắn sợ là đêm nay cũng không trở về đâu, đi thôi, hồi phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Phu thê đồng lòng, bia đỡ đạn thương tâm

“Vương gia, thái tử điện hạ không đi ra cùng ngài.” Hàn Ngọc dắt ngựa đi tới trước mặt Lương Kiều.

“Hắn sợ là đêm nay cũng không trở về đâu, đi thôi, hồi phủ.”

Tính cách đại ca hần hần rõ nhất, vừa nảy ánh mắt tú bà kia lộ ra ý tứ trên chốc, lúc trước còn bởi vì chuyện của bạch y cô nương mà ồn ào cùng thái tử phi, hần càng không muốn trở về đi.

“Hàn Ngọc.”

“Có thuộc hạ.”

“Không được làm kinh động đến những người khác, giám thị chặt chẽ nhất cử nhất động của thái tử, xem hắn đến cùng phái ra bao nhiêu người điều tra tất cả sự tình có liên quan đến vương phủ.”

“Tuân mệnh, thuộc hạ lập tức đi!” Hàn Ngọc nhảy một cái lên ngựa, nhanh chóng rời đi, phút chốc đã cách xa phố lớn phồn hoa huyền ảo.

Haiz, nhưng vẫn không biết cô nương kia giờ khắc này đã thật sự an toàn hay chưa, Lương Kiều lắc đầu một cái, lấy tính tình hào hiệp không chịu trời buột của nàng hần là thường thường xông xáo giang hồ, có thể thoát khỏi biệt viện phủ thái tử, hần là không sao rồi, vẫn nên trước trở về phủ.

Lại nói, Tiểu Thúy không tìm được cứu binh ở cửa Cửu vương phủ ôm bao quần áo gấp sắp khóc, thị vệ canh cửa gây khó dễ làm nàng hết cách, không cho phép đi vào lại cũng nói không thể đứng ở cửa các loại, Tiểu Thúy ngồi bên cạnh sư tử đá mong chờ.

“Quận chúa, nghe nói Cửu vương gia đã xuất cung, hần rất nhanh sẽ hồi phủ, ồ? Quận chúa, ở cửa giống như có một người đang ngồi a!” Lục Hà nhắc tới Bàng Mị Nhi mới để ý, mắt thấy khoảng cách tới cửa lớn vương phủ ngày càng gần, mới nhìn rõ, nguyên lai là một tiểu nha hoàn ngồi ở bên cạnh sư tử bằng đá.

“Không chăm chỉ làm việc, ở chỗ này lười biếng sao? Phúc quân gia!” Bàng quận chúa hôm nay tiến cung tới chỗ cô mình là Thực phi thỉnh an mới biết được, nguyên lai Chiến thân Cửu vương gia đã hồi phủ, trước Liễu phu nhân ồn ào tiến cung xin giải oan, người nào không biết Tướng quân phủ xảy ra chuyện ly kỳ, hừ, một xấu nữ còn vọng tưởng bay lên đầu cảnh làm con dâu thánh thượng, con vệt xấu xí có thể biến thiên nga đó là bởi vì con vệt xấu xí là con của thiên nga trắng, một nha đầu không có nương lại không được sủng ái có thể làm nên trò trống gì.

“Ồi chào, có lão nô!” Phúc quân đi theo phía sau Bàng quận chúa cúi người thi lễ, liếc mắt Tiểu Thúy ở cửa lớn.

“Vương gia quanh năm chinh chiến ở bên ngoài, thân là Đại quân gia Cửu vương phủ lẽ ra nên quản lý tốt hạ nhân, giờ mặt trời đã lên cao, nàng sao còn lười biếng ngồi đây?”

“Lớn mặt! Thấy quận chúa còn không hành lễ!” Phúc quân gia chưa kịp trả lời, Lục Hà đột nhiên cao giọng hét ra một câu, Tiểu Thúy lúc này mới nhìn vào trong, Bàng Mị Nhi một thân màu vàng nhạt mây khói uốn lượn, xuyên qua bụi tóc buông lỏng là trâm cài hoàng kim, bộ ngực mềm mại quá nửa, khuôn mặt tựa phù dung, nữ tử diễm lệ a, bên cạnh là nha hoàn một thân quần áo nha hoàng xanh biếc, mặt mày hung dữ.

Tiểu Thúy quay đầu lại xem xét một vòng, hoá ra đây là nói nàng hả? Ngẩng đầu nhìn một chút, là Nam Lăng vương phủ a! Cửu vương gia có muội muội cái kia cũng chỉ là công chúa a, từ đâu mọc ra quận chúa a!

“Quận chúa vạn an.” Tiểu Thúy nhìn Phúc quân gia còn đang khom người, thả xuống bao quần áo trên tay cúi người thi lễ một cái.

“Nhanh đi làm việc đi!” Bàng Mị Nhi xem thường liếc một cái.

“Quận chúa, nàng là nha hoàn thiếp thân của hồi môn của Cửu vương phi.” Phúc quân gia vẫn còn nhận ra, thất lễ vương phi tự nhiên cũng không được, dù sao quận chúa này chỉ là tới làm khách.

“Đứng, ta ở đây chờ chủ nhân của ta, Phúc thúc, vương gia lúc nào mới trở về vậy?”

“Người đến, đem ả trói lại, đánh năm mươi bậy tai” Bàng Mị Nhi mắt phượng phút chốc nheo lại, nha hoàn của kẻ xấu xí kia, hừ, hôm nay liền muốn giết gà dọa khỉ, trở về thì làm sao, không trở lại thì làm sao, vị trí chính phi này nàng giữ được sao?

“A, không muốn a, không muốn a, nô tỳ làm sai cái gì?” Tiểu Thúy bị hai tên thị vệ Bàng Mị Nhi mang đến trực tiếp nhấc lên, cánh tay trong nháy mắt có loại cảm giác sắp trật khớp.

“Ngươi không có quyền chất vấn ta, đây chính là sai, và miêng cho ta!”

“Dừng tay!”

Hai tên thị vệ mỗi người một bên, đang chuẩn bị động thủ, Tiểu Thúy mắt thấy lòng bàn tay khổng lồ sắp đến liền muốn hô to, đột nhiên một giọng nữ uy nghiêm mà dễ nghe truyền đến, Bàng Mị Nhi cùng một đám người dồn dập quay đầu lại nhìn về phía cửa lớn.

Là tiểu thư nhà mình! Tiểu Thúy hầu như mừng đến phát khóc.

Cách đó không xa, Liễu Lâm Ba một thân màu phấn nhạt thanh lịch, quần sam, tay áo như mây, áo đơn tựa bướm, lông mày như liễu, chi là, trên gương mặt đó da thịt ngăm đen, đặc biệt còn có thêm một cái nốt lớn màu đen thui, ngoại trừ vóc người, quả thật không có j có thể dễ vào mắt .

“Lão nô thỉnh an vương phi, vương phi vạn phúc kim an ”

“Phúc quân gia mau mau đứng lên, ngài là lão nhân Cửu vương phủ, sau không phải làm đại lễ này.”

“Tạ vương phi ân điển.”

Vương phi này mặc dù có chút xấu, nhưng cùng tính tình vương gia ngược lại thật hợp, đều bình dị gần gũi như vậy.

Liễu Lâm Ba vòng qua Phúc quân gia đi tới trước mặt Tiểu Thúy, hai tên thị vệ dồn dập lui qua một bên.

“Nha, là Cửu vương phi trở về , thực sự là thật đáng mừng nha, ta còn tưởng rằng ngài muốn ở bên ngoài thêm tám, mười năm nữa.” Bàng Mị Nhi nhìn như cung kính thi lễ, trong lời nói lại tràn ngập trào phúng, môi đỏ hơi giương lên, phác ra một độ cong nham hiểm.

“Nguyên lai là, Bàng quận chúa đại giá Cửu vương phủ, thân là đương gia chủ mẫu, ta đương nhiên phải sớm chút trở về cố gắng chiêu đãi quân chúa, huông chi, quận chúa còn khô cực thay ta giáo huấn nha hoàn.” Liễu Lâm Ba vừa nhìn, đây không phải là nữ nhân quần áo lụa là nổi danh trong kinh thành, ý vào chính mình có cô ở trong cung là sủng phi của hoàng thượng liền kiêu căng ngạo mạn, Liễu Lâm Ba lời nói nhỏ nhẹ khoan thai, không vội không nóng, người tới là khách, vốn không muốn cùng nàng tính toán, nàng ta sao cứ cố ý tìm cớ, đây đúng là khi dễ tới tận cửa!

“Quận chúa là đặc biệt đến thăm Cửu vương gia!” Liễu Lâm Ba vừa mới nói xong Lục Hà liền không nhịn được chen miệng vô, vốn đã theo chủ nhân của nàng đến các loại sự kiện lớn, không phải không hiểu chuyện, chẳng qua là có mấy phần xem thường vị Cửu vương phi này, Liễu Lâm Ba làm sao không thấy được đây.

“Người đến, đem đi và miêng một trăm cái!” Liễu Lâm Ba khoe miệng ẩn hiện một độ cong lạnh lẽo, hai thị vệ canh gác đại môn Cửu vương phủ đem nha hoàn phía sau Bàng quận chúa lôi ra, từng cái ba ba đánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ của nàng ta, mới có vài cái đã có điểm đứng không nổi.

“Quận chúa, quận chúa cứu ta!” Lục Hà há mồm hét lên, quai hàm tiếp được ngoại lực tập kích cùng hàm răng đụng nhau, khoe miệng rất nhanh tràn ra một vệt máu, đôi tay trắng như phấn của Bàng Mị Nhi nắm chặt, ánh mắt sắc bén như muốn giết người.

“Trước mặt đường đường Lương quốc Bàng quận chúa lại dám xưng ta, thêm năm mươi cái! Quận chúa muội muội, ta làm như vậy muội không có ý kiến chứ?” Liễu Lâm Ba giọng điệu mềm nhẹ vô cùng, Tiểu Thúy ở trong lòng vụng trộm vui mừng, tiện nhân chính là thích ăn đòn! Ở nhà người ta mà còn dám to mồm.

“Họ Liễu, người cái đồ xấu xí, người đừng tưởng rằng người gả tới vương phủ chính là người của vương phủ, kẻ dưới sẽ nghe lời người, người coi trời bằng vung, người, người của bản quận chúa người cũng dám đánh, xem người khuôn mặt như quỷ, người có cái gì để hung hăng, ta liền không tin người có thể ở nơi này thêm mấy ngày!” Bàng Mị Nhi nào đã từng nhận được khi dễ như vậy, tức giận đến cả người run rẩy, lời nói hầu như từ trong kẽ răng rít ra.

“Vương phi của bản vương, đương nhiên là người của Cửu vương phủ.”

Thanh âm tràn đầy từ tính êm tai càng ngày càng gần, Liễu Lâm Ba sững sờ, Bàng Mị Nhi lập tức thu hồi sắc mặt gương nanh múa vuốt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mệnh hỏa đáng lo

Vương phi của bản vương, đương nhiên là người của Cửu vương phủ.”

Thanh âm trầm đầy từ tính êm tai càng ngày càng gần, Liễu Lâm Ba sững sờ, Bàng Mị Nhi lập tức thu hồi sắc mặt giương nanh múa vuốt.

“Kiều ca ca, huynh đã về!”

“Ừ.” Lương Kiều không có quá nhiều để ý, chỉ quăng ra một âm tiết, bây giờ bỏ đi khăn che mặt gương mặt vẫn đen thùi, hần hần là không nhận ra, dù sao lúc phần nam trang Liễu Lâm Ba có ý giả giọng khác, Lương Kiều nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, vòng qua Bàng Mị Nhi đi tới trước người nàng.

“Vương phi cơ trí quyết đoán như vậy, sau này sự vụ lớn nhỏ trong phủ tất cả đều giao do ái phi của bản vương xử lý, Phúc quân gia, ngươi phải cố gắng giúp đỡ vương phi.”

“Lão nô tuân chỉ.”

“Mị Nhi, đi thôi, vương phi của bản vương rốt cục đã trở về, cùng Bản vương ăn mừng một phen!” Lương Kiều thuận thế choàng tay lên vai Liễu Lâm Ba, phu thê ân ái ngọt ngào biểu lộ không chút giấu giếm, Liễu Lâm Ba âm thầm bĩu môi, người này thực sự rất giỏi diễn.

Thanh âm bàn tay ba ba không dứt bên tai, Bàng Mị Nhi nghe nha hoàn của mình gào khóc thảm thiết mà lo lắng, “Đa tạ vương gia, còn có hảo ý của vương phi, ta còn có chút việc không thể ở lại cùng dùng cơm, cáo từ trước.”

Lục Hà mới vừa chịu 150 cái tát, mặt xưng phù như đầu heo, mới nhìn, còn không đẹp bằng Cửu vương phi, mới vừa chịu xong hình phạt sung sướng ngã gục dưới chân Bàng Mị Nhi trong miệng nghẹn ngào ai cũng không có nghe rõ đang nói cái gì.

Bàng Mị Nhi lôi kéo nha hoàn vội vã lên xe ngựa, mặt tối sầm ly khai Cửu vương phủ.

“Cảm ơn chàng.” Liễu Lâm Ba đi theo hần vào trong phủ, đếm không hết nha hoàn người hầu cùng nhau làm lễ.

“Ta phải cảm ơn nàng.” Lương Kiều cúi đầu sát bên tai nàng nói câu, cái góc độ này, người bên ngoài nhìn vào giống như tình nhân thù thi, Liễu Lâm Ba cảm giác một luồng khí nóng phả vào tai, toàn thân đều rơi vào trạng thái khẩn trương, ngượng ngùng đỏ mặt lùi lại.

Bàng Mị Nhi ái mộ Lương Kiều không phải ngày một ngày hai, hầu như người người đều biết, quần người vô cùng, nàng thân là nữ lưu Lương Kiều lại không tiện phát tác, lại nói còn có mấy phần quan biết, Thực phi vẫn muốn thân càng thêm thân lại không ngờ rằng nửa đường mọc ra một vương phi gốc.

Liễu Lâm Ba ở trong vương phủ tắm rửa thay y phục sau đó có người dẫn đường đến phòng ăn dùng cơm, quần áo màu vàng nhạt phối cùng trang sức khiến người trước mắt sáng ngời, Lương Kiều vừa ngẩng đầu vừa vận hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Nàng là nữ nhân thứ hai dám nhìn thẳng bản vương.”

“Như vậy, người kia là ai?”

Lương Kiều một lát không lên tiếng, Liễu Lâm Ba nhún vai, ngồi xuống vui đầu ăn cơm, Tiểu Thúy đứng ở phía sau, cảm nhận được một luồng không khí lạnh lẽo lưu chuyển trong không khí.

“Ta biết chàng khẳng định có người trong lòng, với điều kiện của chàng mà không gần nữ sắc, khẳng định có nguyên nhân, nguyên nhân đáng tin nhất chính là, trong lòng có người chàng thích, đúng không! Nếu chàng đối với ta tốt như vậy, ta sau này sẽ phối hợp với chàng diễn trò hay, bảo đảm để bọn họ không thấy được chàng là đoạn tay áo.”

Lương Kiều gấp cho nàng một khối thịt hươu, Liễu Lâm Ba đột nhiên nghĩ đến lúc ở trong rừng cùng hần đồi xâu thịt, suy nghĩ một chút nước miếng đã sắp chảy ra, con người trong vắt vút sáng nhìn cặp mắt kia phảng phất như xuyên qua kiếp trước kiếp này, không thể phủ nhận, Liễu Lâm Ba vô cùng bất ngờ, nam nhân này một câu cũng không hỏi nàng đi đâu, lại ngậm miệng không đề cập tới Liễu Mộc Nhiên, không phải nói người ta là Lương quốc đệ nhất mỹ nữ sao, lão nhân gia người biết còn không dự định từ hôn?

Lương Kiều nghe được nàng nói mình có người trong lòng vốn là là muốn giải thích một chút, nào ngờ nàng nói hần yêu thích nam nhân.

“Bản vương, quên đi, ăn xong chúng ta tiến cung một chuyến, mẫu hậu rất mong nhớ nàng, muốn gặp nàng.”

“Được.”

Hoàng cung, tẩm cung hoàng hậu.

Thời điểm hai vợ chồng tới thính an, vô cùng không khéo Thực phi lại cũng ở đó, Liễu Lâm Ba nhìn Lương Kiều một chút, hai người đồng loạt hành lễ.

“Nhi thần thính an mẫu hậu.”

“Đều là người một nhà không cần gò bó, Lâm Ba, trở về là tốt rồi, quãng thời gian trước là đi nơi nào, sao không chào hỏi gì liền đi?”

“Mấy ngày trước nhi thần tới bái tế nương nhi thần, không chào hỏi gì đã rồi đi để mẫu hậu lo lắng, là sai sót của nhi thần.”

Nhìn Liễu Lâm Ba hiện tại một bộ dạng ngoan ngoãn nhu thuận, nghĩ đến Bàng Mị Nhi khóc suốt mướt trở về một con tước giận lần thứ hai dấy lên, đột nhiên nét mặt tươi cười như hoa nói “Xem ra vị Liễu đại thiên kim này cùng Hoàng hậu nương nương cũng thật là hữu duyên, còn nhớ Hoàng hậu nương nương từng nói, cưới vợ làm lấy thực nữ, bây giờ thật đúng ý Hoàng hậu nương nương, ma xui quỷ khiến liền thú Liễu Đại thiên kim, thật đúng là đáng mừng.”

“Con dâu ta ta tự nhiên là vô cùng yêu thích.” Hoàng hậu nương nương lạnh lùng liếc nàng một chút, kéo tay Liễu Lâm Ba đặt lên tay mình, nhắc tới cũng kỳ, đứa nhỏ này chỉ có trên mặt là đen thui, ngón tay, lại trắng nõn mềm mại.

Hoàng hậu nương nương còn muốn nói tiếp, đột nhiên, bên ngoài có một tiểu thái giám vội vàng vàng chạy vào “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, không tốt, Bàng quận chúa té xỉu!”

Thục phi tay run lên, trà trong chén đều rơi lên y phục, không kịp sửa soạn không kịp cùng hoàng hậu nói một tiếng xoay người liền đi thẳng ra ngoài.

“Quận chúa, quận chúa ngài không nên lộn xộn, ngài làm sao vậy?”

Thời điểm Lương Kiều bọn họ đến liền thấy Thục phi đứng đầu giường, vừa mới quở trách phạt tiểu nha hoàn vừa không ngừng che kín chắn cho nàng, nhưng liền tục bị đá văng ra, chỉ thấy Bàng Mị Nhi đột nhiên ngồi bật dậy, sắc mặt trắng bệch cầm lấy quạt giấy trong tay Lục Hà, đốt ngón tay bởi vì quá mức dùng sức đều đã trắng bệch, đầy mặt sợ hãi nhìn Liễu Lâm Ba, “Không được tới đây, không được tới đây, a! Đi ra!”

Thục phi bụng khấn khóc nước mắt như mưa, “Mị Nhi của ta, con đây rốt cuộc là làm sao!”

“Bệnh thành như vậy sao không mời ngự y?” Lương Kiều bình tĩnh hỏi cung nữ trong cung Thục phi, nhìn một chút sắc mặt như thường của Liễu Lâm Ba, cảm giác việc này nhất định không đơn giản, nào có chuyện trùng hợp như vậy, mới từ Cửu vương phủ trở về liền bệnh nặng không dậy nổi?

“Hồi vương gia, vừa mới mời ngự y, nói, nói quận chúa không bệnh.”

“Có phải là, trúng tà rồi không?” lúc này, một tiểu cung nữ đứng bên nhỏ giọng lầm bầm.

“Nói hươu nói vượn!” Lương Kiều một mặt tức giận.

“Kiều Nhi a, người cũng đừng buồn bực, không bằng mời pháp sư tới xem một chút đi, Lục Hà, đi tuyên Hải Nạp pháp sư đến.”

Lương Kiều vừa muốn nói cái gì, Liễu Lâm Ba đột nhiên kéo tay áo của hắn không cho hắn lại tiếp tục ngăn cản.

Trò hay muốn mở màn, ai ngăn lại được đây?

Chỉ chớp lát, hải nạp pháp sư liền đến, cầm trong tay pháp khí, một mặt nghiêm túc đi vào trong phòng Bàng Mị Nhi, “Thục phi nương nương bài biện trong phòng không có vấn đề, xem ra, nguyên do cũng không ở nơi này.”

“Vậy theo pháp sư, vấn đề đến cùng là ở nơi nào?” Thục phi không nhịn được hỏi.

Chỉ thấy Hải Nạp pháp sư cầm lấy bút lông ở trên giấy vàng viết viết vẽ vẽ, đột nhiên nhú mày, “Ngoại trừ Bàng quận chúa, ngày hôm nay lại có một vị quý nhân tiến cung, nữ tử này tuổi mới mười tám, nhất định là một vị trên mặt mang nốt ruồi đen, sinh vào tháng sáu, mang mệnh hỏa, mà hoàng cung cùng các vị chủ tử mệnh kim, kim gặp hỏa, đây là đại hung!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Nửa đêm ngồi nóc nhà gặm bánh bao

Chỉ thấy Hải Nạp pháp sư cầm lấy bút lông ở trên giấy vàng viết viết vẽ vẽ, đột nhiên nhú mày, “Ngoại trừ Bàng quận chúa, ngày hôm nay lại có một vị quý nhân tiến cung, nữ tử này tuổi mới mười tám, nhất định là một vị trên mặt mang nốt ruồi đen, sinh vào tháng sáu, mang mệnh hỏa, mà hoàng cung cùng các vị chủ tử mệnh kim, kim gặp hỏa, đây là đại hung!”

Tất cả mọi người trong phòng, ngoại trừ Lương Kiều, còn lại đều nhìn về Liễu Lâm Ba, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nghe nói thiên kim Đại tướng quân vừa sinh ra liền khắc chết mẫu thân, xem ra lời ấy là thật a!

Thục phi nước mắt vồn mi, đặc biệt bắt đắc dĩ, “Vậy theo đại sư, phải làm thế nào mới tốt?”

“Cần rời xa hoàng cung cùng hoàng thân quốc thích, đời này không thể gặp lại, không được đặt chân vào hoàng cung!”

Thục phi dừng một chút, lại liếc mắt sang Bàng Mị Nhi đã an tĩnh ngủ thiếp trên giường, “Chỉ có thể như vậy sao?”

“Bây giờ vừa mới vào cung đã lợi hại như vậy, thời gian lâu dài, sợ là sẽ mang đến tai họa càng lớn.”

Lương Kiều cười lạnh một tiếng, kéo Liễu Lâm Ba rời đi, “A a a, đi đâu a?”

“Trò xiếc này cũng xem đủ rồi, hồi phủ.”

“Nương nương, Cửu vương gia giống như căn bản cũng không tin.” Lục Hà bụm mặt khóc thút thít về mặt ủy khuất, cúi đầu đứng sau lưng Thục phi.

“Hắn không tin không sao, có rất nhiều người sẽ tin.”

Chỉ trong thời gian một buổi chiều, không rõ ai đem sự tình Cửu vương phi truyền khắp ngõ ngách trong hoàng cung, cung nữ thái giám nhân rồi không có việc gì lại lải nhải.

“Ngươi nghe nói chưa? Pháp sư nói Cửu vương phi mang điềm xấu, cùng tất cả mọi người trong hoàng cung tương khắc.”

“Đương nhiên đã nghe nói ! Đã sớm nghe đồn Cửu vương phi là hồ ly chín đuôi hóa thành, không phải sao giả đi là Liễu Nhi thiên kim, hắt lên khăn voan lại biến thành nàng đây, Chiến Thần vương gia chúng ta xưa nay không ham mê nữ sắc, sao giờ lại che chờ nàng như vậy?”

Nam Lăng vương phủ.

“Vương phi đâu?”

“Hồi vương gia, chuẩn bị kỹ càng bữa tối liền đi thỉnh vương phi lại dùng bữa, nhưng tìm khắp nơi, đều không thấy vương phi!”

Thời điểm Lương Kiều cùng nàng hồi phủ còn không thấy nàng có cảm xúc khác thường gì, haiz, trong cung đấu đá lẫn nhau sợ là nàng nhất thời không quen, cùng lắm là về sau ít lui tới, nhưng là người đi đâu?

Phúc quân gia nói xong lui sang một bên, Lương Kiều đứng lên nhanh chân đi ra ngoài, bóng đêm hạ xuống, bầu trời đêm đen như mực, Lương Kiều hít sâu một hơi, đột nhiên, một vật hình tròn vẫn còn ấm từ trên trời rơi xuống, đập vào đầu Cửu vương gia!

Màu trắng mềm mại mang theo độ ấm từ trên đỉnh đầu Lương Kiều rớt xuống, lộn vòng vòng lăn ra xa phía trước, Lương Kiều định thần nhìn lại, bánh bao!

Theo mái hiên ngẩng đầu nhìn lên, một bóng dáng màu vàng óng ngồi xếp bằng ở trên nóc nhà, Liễu Lâm Ba mỗi tay cầm một cái bánh bao, gặm xong cái này lại cắn cái kia, ưu nhã thành thói.

Bánh bao mới lấy từ nồi ra quá nóng, Liễu Lâm Ba siết trong tay nhất thời không giữ được liền rớt xuống, haiz haiz haiz, may là không phải ăn sầu riêng.

Lương Kiều khoe môi tự nhiên cong lên, thân thể vèo một cái liền nhảy lên nóc nhà.

“Cao như vậy, nàng làm sao leo lên?”

“Bọn họ đều nói ta là yêu tinh, yêu tinh nếu như đến nóc nhà cũng không lên được, không phải là đạo hạnh quá kém sao, lại nói, Chiến thần vương phi, không thể quá yếu điệu, này, ăn đi, nhân thịt heo hành tây.” Liễu Lâm Ba từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra một cái bánh bao thịt còn nóng đưa tới cho Lương Kiều, đầu ngón tay trắng nõn mềm mại phảng phất như cùng bánh bao liền thành một khối, trong đêm tối, càng lộ vẻ ngọc bạch hoàn mỹ.

Luôn cảm thấy nha đầu này trên người có quá nhiều bí mật, Lương Kiều không kiên dè chút nào ngồi vào bên cạnh nàng tiếp nhận bánh bao theo nàng cắn một miếng lớn.

“Vương gia, khởi bẩm vương gia!”

“Bản vương ở chỗ này đây, có chuyện gì?”

Lương Kiều vừa vặn đem bánh bao ăn xong, hai vợ chồng ngẩng đầu thưởng ánh trăng, ăn mỹ vị bánh bao, phía dưới đột nhiên truyền đến một trận tiếng chân gấp gáp, Lương Kiều cúi đầu nhìn xuống, Hàn Ngọc mang theo một đám thị vệ chờ ở phía dưới.

Trời ạ! Vương gia lại cùng vương phi ngồi trên nóc nhà ăn bánh bao, kỳ cảnh hiếm thấy thiên hạ a!

“Hồi vương gia, hôm nay ở ngọn núi giáp biên cảnh phát hiện có khói bếp lượn lờ, thuộc hạ cùng chúng tướng sĩ điều tra phát hiện, ở trong sơn động có dấu vết rèn đúc binh khí, nửa tháng vừa qua, Chu quốc liên tục gây rối, không ngừng luyện binh rèn đúc vũ khí, từ sáng sớm cho đến đêm khuya trong sơn động đều sẽ truyền ra tiếng binh sĩ hô khẩu hiệu, nói là tiêu diệt Lương quốc, nhất thống giang sơn.”

“Thực sự là quá phận quá đáng!” Liễu Lâm Ba nuốt miếng bánh bao cuối cùng, bỗng chốc động thân đứng lên, tuy nói vương phủ đều do thợ thủ công tốt nhất hoàng cung xây dựng, nhưng là hai người trưởng thành đồng thời ngồi trên một khối mái ngói như vậy giống như là, khụ khụ, gia tăng lực tác

động trên một diện tích, đột nhiên, mái ngói phát ra tiếng răng rắc.

“Vương phi cẩn thận!” Hàn Ngọc nắm chặt nắm đấm bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, phía sau tướng sĩ há to miệng, đêm nay sự tình ngạc nhiên thật không thiếu, ban ngày vừa nghe nói Cừu vương phi là hồ ly tinh, đêm tới lại mạo hiểm như vậy, xem ra nhất định là dạ yêu.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, mái ngói dưới chân Liễu Lâm Ba tất cả đều rơi xuống, người cũng theo mái ngói rơi mà rớt xuống, Lương Kiều theo sát phía sau giậm chân một cái, mái ngói xung quanh cũng vỡ theo, Lương Kiều đưa tay bắt lấy cánh tay nàng kéo lại ôm vào trong ngực đưa đến một mùi hương quen thuộc, thân thể chợt xoay một cái, nhẹ nhàng hạ xuống bên trong phòng.

Liễu Lâm Ba không muốn để người ta biết nàng có võ công, trên thực tế, người ta biết nàng không phải thật sự ngốc cũng là được rồi, Cừu vương phi biết võ công, cái kia chẳng phải càng có cơ để người ta nói nàng là yêu tinh, này, ngược lại ngã một chút cũng không sao, dù sao thân thể còn có nội công hộ thể, ai ngờ hẳn cũng từ trên nóc nhà nhảy xuống.

“Có nơi nào bị thương không?”

“Không có.” Liễu Lâm Ba không tự chủ được liếm môi dưới, đối diện đôi mắt thâm thiết của hắn.

“Không có là tốt rồi, không cần lo pháp sư bịa chuyện trong cung kia, cố gắng ở trong phủ, nếu như trong cung thật sự có người đến nàng liền đem kim bài này lấy ra, cho bọn họ một trăm cái đầu cũng không dám bắt nạt nàng, bất luận thế nào, trước tiên đừng ra khỏi phủ, chờ ta trở lại.” Lương Kiều chợt từ trong lòng móc ra một khối kim bài, bốn chữ kim bài miễn tử lớn bằng vàng rực rỡ đập vào mắt, Liễu Lâm Ba tròn to mắt chậm chạp không đón lấy, vật này cỡ nào quý trọng! Nghe đồn kim bài miễn tử này là do tiên đế cho người đức ra, thấy kim bài như thấy hoàng thượng, hẳn thuở nhỏ ra chiến trường, lập vô số chiến công hiển hách mới có được gờ lại chấp tay đưa cho nàng, bảo hộ nàng chu toàn, nam nhân này cũng quá thiện lương.

“Vậy lúc nào chàng trở về?”

“Chưa biết được, nếu như Hàn Ngọc điều tra đều là thật, liền phải chờ trận chiến này thắng lợi mới trở về, giả như...”

“Không có giả như, ta chờ chàng trở lại, có điều cái này ta không muốn, ta không tin các nàng sẽ đến tận phủ bắt nạt, xuất chinh ở bên ngoài, chàng cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Liễu cô nương đi tòng quân

“Không có giả như, ta chờ chàng trở lại, có điều cái này ta không muốn, ta không tin các nàng sẽ đến tận phủ bắt nạt, xuất chinh ở bên ngoài, chàng cảm.”

Thực phi trở lại nhất định sẽ thủ thi bên gối hoàng thượng, nàng ta đơn giản chính là muốn người trong cung người ngoài cung tất cả đều căm ghét nàng, người cô đại mê tín cực kì tin tưởng mấy cái tương khắc xung đột, Bảng Mị Nhi ở của Cừu vương phủ còn kiêu ngạo hung hăng, hồi cung liền nằm liệt giường không dậy nổi?

Chẳng qua nàng ta nhìn trúng vị trí chính thê Cừu vương phi, cần phải bôi xấu danh tiếng của nàng đến vậy?

Liễu Lâm Ba đem kim bài nhét lại vào trong tay hắn, Lương Kiều nhếch miệng, truyền thuyết thiên kim bao giờ ngược lại có chút ý tứ, Liễu Nhị thiên kim thoát nhìn yếu điệu yếu đuối kia sợ là không có cái can đảm này.

“Đêm đã khuya, đi ngủ đi.”

“A? Ta, ta còn chưa ăn no, chàng đi ngủ đi!” Liễu Lâm Ba vừa nói lại ngáp một cái, cảnh giác lùi lại phía sau ngồi vào trước bàn, trực tiếp cầm ly trà đưa lên miệng, con mắt thỉnh thoảng liếc hắn.

Xung quanh ngónh ngang mảnh vỡ mái ngói, nàng ở đó uống trà, hiển nhiên vô cùng không hài hòa.

“Phúc quân gia, đi dọn đồ nhà bếp làm chút đồ ăn khuya đưa đến phòng vương phi.”

“A a a, không cần, ta lại no rồi!”

“Vậy thì nghỉ ngơi sớm một chút.” Lương Kiều đã sớm nhìn ra tâm tư nhỏ của nàng, vỗ vỗ bụi bặm trên ống tay áo, xoay người liền chạy thẳng vào phòng.

Chẳng lẽ là nàng suy nghĩ quá nhiều?

Liễu Lâm Ba chui vào trong phòng của mình, nhanh chóng đem cửa phòng khóa chặt.

Khuôn mặt này bộ dạng này, hẳn hẳn sẽ không động ý đồ xấu đi. Lương Kiều sai không ít gia đình đi tu bổ lại nóc nhà, Liễu Lâm Ba thấp thỏm mặc nguyên y phục mà ngủ, lo lắng cả đêm, mãi đến tận trời sáng, cũng không thấy nửa điểm bóng dáng Lương Kiều.

“Vương gia đâu?”

“Hồi bẩm vương phi, vương gia tối ngày hôm qua đã rời phủ.”

Liễu Lâm Ba khi tỉnh lại, đột nhiên cảm giác dưới cánh tay có cái gì đó, lấy ra nhìn, cư nhiên lại là kim bài miễn tử.

Tiểu Thúy cùng nha hoàn trong phủ bung nước rửa mặt đi vào, chỉ thấy Liễu Lâm Ba chân trần đứng trên mặt đất.

“Tiểu thư, hai người tối hôm qua không viên phòng?” Tiểu Thúy một bên thu thập đệm chăn một bên thần thần bí bí tìm cái gì đó, Liễu Lâm Ba đỏ mặt muốn cho nàng một trận.

“Nói bừa cái gì đó!”

“Hi hi, tiểu thư điểm tâm muốn dùng gì a?”

“Đùi gà.”

Liễu Lâm Ba vừa nói, Tiểu Thúy ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cái đùi gà kia đến giờ vẫn còn không nở ăn.

“Phúc quân gia, nếu như trong cung có người tìm đến ta, ngươi liền nói với bọn họ, ta rời vương phủ tới am ni cô cầu phúc cho Đại Lương, trong thời gian ngắn sẽ không trở về.”

“Vâng thưa vương phi.”

Liễu Lâm Ba dùng qua điểm tâm trực tiếp gọi Phúc quân gia tới, trong cung bên kia nhất định phải có giải pháp, mặc kệ giải thích thế nào, nói chung nhất định không tha cho nàng, hiện tại tướng mạo thì xấu, vốn hoàng thượng đã không quá xem trọng, so ra, nhất định sẽ nghe Thục phi xúi giục.

Trực tiếp thay một thân nam trang mang theo Tiểu Thúy từ hậu viện leo tường ra, muốn làm một đứa con dâu ngốc của hoàng gia cũng không dễ dàng a, haiz!

Trên đường cái rộn ràng nhộn nhạo, Tiểu Thúy theo sát phía sau Liễu Lâm Ba, nhìn thấy có bán bánh hoa quế nhất thời mắt sáng lên.

“Công tử, chờ ta một chút nha!” Tiểu Thúy khuôn mặt trong nháy mắt đóng đinh vào cửa hàng kia, nhìn bánh hoa quế cách đó không xa nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt thèm thuồng, nhưng là, không thấy túi tiền bên hông!

“A, công tử, tiền mất rồi, ta rõ ràng mang theo, nhưng là nhưng không có, trời ạ, đây là đang đùa ta sao?”

Tiểu Thúy không nhịn được ngửa mặt lên trời hét to, người xung quanh quăng tới ánh mắt quái dị nhìn nàng.

Ngay ở tại thời khắc Tiểu Thúy kêu rên, đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một trận tiếng la hét, “Kẻ trộm, đứng lại!”

Liễu Lâm Ba tâm tình lo lắng vừa xoay người, ánh mắt quét qua, chỉ thấy cách mình không xa, đang có hai người một trước một sau truy đuổi.

Dòng người đông đúc trên đường cái, kẻ trộm kia cực kỳ thông minh không chạy về nơi ít người, chuyên môn chui vào giữa đám đông chạy trốn.

Kẻ trộm kia nhìn qua vóc người nhỏ gầy, xấu xí, hành động lại nhanh chóng, vừa nhìn đã biết là một tay già đời.

Vẫn truy đuổi phía sau kẻ trộm, là một bộ khoái trẻ tuổi.

Mắt thấy kẻ trộm kia cùng bộ khoái cách nhau càng ngày càng xa, mà tên trộm kia giờ khắc này lại đang chạy về hướng Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy, chỉ là ở vào thời khắc kẻ trộm kia cách mình khoảng một thước, Liễu Lâm Ba không quá sốt ruột, lại không chút khách khí đuổi chân dùng sức đạp kẻ trộm kia một đạp.

Theo ôi một tiếng tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt thanh, cái kia tiểu đầu bị đá ra thật xa, nương theo trên đất nhấc lên một trận bụi trần, cái kia tiểu đầu đường pa-ra-bôn tự đến rơi xuống đất.

Có điều, kẻ trộm kia tuy rằng ngã trên mặt đất, nhưng hiển nhiên vẫn là bộ dạng hung hăng kiêu ngạo, khoe miệng chảy ra tơ máu, gầy dựa một hồi lâu từ trên mặt đất nhảy lên, không để ý tới người đầy tro bụi bùn đất, một đôi mắt chuột hung tợn trừng trừng nhìn về phía Liễu Lâm Ba.

“Chết tiệt, quản việc không đâu, muốn chết!”

Bộ khoái kia vẫn còn chur chạy đến nơi, kẻ trộm kia mặt lộ vẻ hung quang, từ trong ủng móc ra một cây chùy thủ đâm về phía Liễu Lâm Ba.

Trên đường nam nữ già trẻ thấy vậy, sợ đến khóc thét lên chạy trốn.

Liễu Lâm Ba vốn bị sự tình Bàng quận chúa làm tâm tình không vui, hiện tại lại đụng tới một kẻ hung ác như vậy, chửi thề nhanh chóng đâm về phía nàng, quạt giấy trong tay Liễu Lâm Ba xoạt một cái xòe ra, tư thế bốn lạng ấy ngàn cân, một tay phất lên, trực tiếp quét chùy thủ của tên trộm kia quay ngược, một cổ lực lượng cường đại bật lại, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, một đám người sợ sệt rồi lại hết sức tò mò nhìn sang, chỉ thấy tên trộm xấu xí kia sợ đến tiểu cả ra quần, thanh chùy thủ đang vô cùng có tinh thần ngẩng đầu ở khe hở giữa hai chân hắn, thẳng tắp cắm ở trên mặt đất, lưỡi dao còn sáng loáng, hàn quang làm người ta chói mắt.

Bốn phía mọi người, một đám ghen hòng nhìn trân trối, trợn mắt há mồm, không dám tin nhìn bạch y tiểu huynh đệ gầy yếu, vốn cho là, một màn máu tươi nhất định sẽ phát sinh trên người vị tiểu huynh đệ kia, nào có biết, vừa vịn ngược lại.

Bách tính trong lòng chấn động, sau một hồi lâu, đường cái nguyên bản bởi vì kẻ trộm hành hung mà trở nên lặng ngắt như tờ bùng lên tiếng vỗ tay cùng hò reo đình tại nhức óc.

“Công tử khá lắm! Tên trộm này đã làm bao việc xấu, bây giờ đã có công tử vì dân trừ hại!”

“Công tử thật là lợi hại!”

Vừa lúc đó, bộ khoái vốn vẫn ở phía sau đuổi theo kẻ trộm kia gạt đám người đi đến, đi tới bên người kẻ trộm đã bị dọa sợ mất mật đem bạc hấn vừa trộm lấy ra, lập tức dùng dây thừng trói hấn lại, lúc này mới đi tới giữa đường, đứng ở bên người Liễu Lâm Ba chấp tay nói “Công tử thực sự là thần thủ khá lắm, tên trộm này chuyên môn ở chợ làm xằng làm bậy, có điều hấn như con chuột vô cùng khôn khéo, hôm nay may mà công tử ra tay giúp đỡ, bằng không hấn nhất định sẽ lại chạy trốn, cô nương, đây là túi tiền của cô.”

“Đúng rồi, đa tạ!” Tiểu Thúy vội vã tiếp nhận túi tiền vui rạo rức cất vào trong y phục.

“Chỉ là vài cái nhấc tay, không cần nói đến.”

“Công tử, ta xem ngài thân thủ bất phàm, hiện nay Chiến thần Cửu vương đang khắp nơi chiêu mộ hiền sĩ, công tử công phu tốt như vậy, không bằng đi tòng quân đi! Chung quanh đây thiếu niên rất nhiều người đều đi báo danh, đến ngay cả con quan cũng không ít người tới.”

Liễu Lâm Ba vừa nghe khoe môi nổi lên một độ cong đẹp đẽ, khép lại cây quạt trong tay, “Được! Đối đầu kẻ địch mạnh, bọn công tử cũng vì quốc gia tận một phần lực!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chiến thần chiêu binh, võ đài quần đánh

Liễu Lâm Ba vừa nghe khoe môi nổi lên một độ cong đẹp đẽ, khép lại cây quạt trong tay, “Được! Đối đầu kẻ địch mạnh, bọn công tử cũng vì quốc gia tận một phần lực!”

“Công tử thâm minh đại nghĩa*, tại hạ khâm phục không thôi” tuổi trẻ bộ khoái nghe thấy lời ấy, lại vừa chấp tay. (*thâm minh đại nghĩa: hiểu rõ nghĩa lớn, đứng sai phải trái)

“A? Thật à!” Tiểu Thúy che miệng trợn to mắt quay đầu nhìn về phía Liễu Lâm Ba, quần doanh? Tòng quân? Cha mẹ ơi, khó mà tin nổi, trong quần doanh kia toàn là nam nhân a!

“Đương nhiên! Vị huynh đệ này, xin hỏi muốn đầu quân phải tới đâu báo danh?” Liễu Lâm Ba trái lo phải nghĩ, nếu trong cung hiện tại đồn đại không ngừng, còn không bằng trước tiên ẩn nấp một quãng thời gian, cũng để lời đồn lắng lại, càng giảm thiểu phiền phức cho Cửu vương phủ, Lương Kiều là người tốt, nàng không thể liên lụy hấn.

Đêm qua nghe được Hàn Ngọc báo cáo, nước láng giềng rục rà rục rịch, giờ lại trắng trợn trung binh, đối đầu kẻ địch mạnh, sợ là không ai buồn để ý xấu vương phi nàng là họa mệnh hay thủy mệnh, ngược lại ở trong phủ cũng không việc gì, không bằng ra một phần lực, sinh linh đồ thân là điều không ai muốn thấy, chịu tội vẫn luôn là bách tính.

“A, công tử đi theo ta là được, báo danh ngay ở nha môn.”

“Được!”

Liễu Lâm Ba đáp lời, Tiểu Thúy khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo trở về thu dọn đồ đạc, oa oa, chảy nước miếng nửa ngày cuối cùng vẫn không được ăn bánh hoa quế.

Liễu Lâm Ba con người quét qua, nhìn thấy bức tường cách đó không xa có không ít người vây quanh, giống như đang xem cái gì đó, hiếu kỳ đi tới vừa

nhìn, đây không phải là bố cao triều binh sao?

Vị bộ khoái trẻ tuổi kia thấy vậy cũng vội vàng đi theo, Liễu Lâm Ba đi tới không ít người đồn dập nhường đường.

“Làm sao tông quân lại còn phải luận võ?” Liễu Lâm Ba đọc xong cảm thấy vô cùng kinh ngạc, phía trên yêu cầu có vài điểm như vậy, là người lương thiện, không bệnh tật, thân thể khỏe mạnh, phàm là người tham tuyển đều phải trải qua một lần luận võ sàng lọc, trăm người đứng đầu mới có thể chính thức tiến vào quân doanh thao luyện.

Đãi ngộ không tồi, mỗi tháng có mười lạng bạc!

“Là như vậy công tử, bố cáo này do Lương quốc Chiến thần Cửu vương gia nghĩ ra, các nha môn phía dưới phụ trách phân phát bố cáo, đến lúc đó sẽ mở võ đài luận võ, có thể thuận lợi thắng liền được vào dưới trướng Chiến thần.”

Không trách Chiến Thần vương gia đánh đầu thắng đó, nguyên lai vẫn luôn bồi dưỡng một đội quân tinh nhuệ khổng lồ, Liễu Lâm Ba khẽ nhếch miệng, cảm thấy hết sức hứng thú, ở lại trong phủ nhất định sẽ lại phân tranh không ngừng, còn không bằng đi quân doanh sống yên ổn.

Liễu Lâm Ba hỏi thăm một chút liền quay về vương phủ thu thập chút đồ dùng, sáng sớm ngày thứ hai, phía ngoài khu luyện binh của Lương Kiều người tới tập nập, muôn người đều đổ xô ra đường, đều vì lần sàng lọc binh sĩ này mà đến.

Ở cổ đại, phàm là có thể tập võ, trong nhà điều kiện hẳn cũng không tệ, luyện võ tiêu hao thể lực, nếu như ăn cũng không đủ no làm sao còn có sức lực luyện võ cường thân.

“Công tử, ta cũng muốn đi theo người, nhưng là ta đánh không lại người ta.” Tiểu Thúy đánh giá bốn phía đều là đại hán cường tráng vội núp sau lưng Liễu Lâm Ba, thân thể nhỏ bé này của nàng mà tiến vào trong đám người có thể tìm được hay không cũng là cả một vấn đề, Tiểu Thúy sợ đoàn người ồn ào chen lên sẽ giẫm bẹp mình.

“Nếu không người quay lại?” Liễu Lâm Ba khẩu khí thăm dò hỏi.

Tiểu Thúy lắc đầu như trống bỏi, “Ta sẽ không trở về, tiểu thư đi đâu ta đi đó, ta có nguyên tắc của nha hoàn, không thể để cho chủ nhân đi một mình, ta, ta làm được!”

Tiểu Thúy quanh năm ở cùng với Liễu Lâm Ba, giọng điệu nói chuyện cũng giống như tiền vệ, Liễu Lâm Ba nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô nàng mà phật cười.

“Đã như vậy, ta liền dạy người ba chiêu, lại đây lại đây!” Liễu Lâm Ba ngoắc ngoắc ngón tay, Tiểu Thúy mắt sáng lên vội vã ôm lấy cánh tay Liễu Lâm Ba không buông, bên cạnh không ít nam nhân quăng tới ánh mắt kinh ngạc, ai ai ai, làm sao cảm giác nam nhân yêu thích nữ nhân không bình thường, nam nhân yêu thích nam nhân mới bình thường đây, cũng đúng, đến Cửu vương gia đối với nữ nhân cũng không có hứng thú.

Tiểu Thúy nghe xong gật đầu liên tục, đơn giản mà thực dụng a!

Một tiếng chiêng vang lên, luận võ chính thức bắt đầu.

Chính là bởi vì quyền cước không có mất, phàm ai báo danh tông quân cũng tham gia luận võ, bị đánh xuống lôi đài cũng được lĩnh năm lượng bạc tự động rời đi.

Đối với điều này, hết thảy tướng sĩ đều không có dị nghị.

Một đám nam nhân trẻ tuổi cường tráng làm nóng người, dự định hảo hảo đánh nhau một trận, có thể chịu đựng được thì tốt, nếu là thực sự đánh không lại Cửu vương gia cũng phát bạc, có sao không làm?

Cho nên, ngay sau khi tiếng chiêng lạnh lạnh vang lên, một đám người đông nghìn nghìn đồng loạt lao lên võ đài, làm nóng người, đồn dập thể hiện quyền cước bản thân, ra sức cùng những người chung quanh đánh qua đánh lại.

“Tiểu thư, ta lên a!” Tiểu Thúy vẫn nắm cánh tay Liễu Lâm Ba không buông, mắt thấy một đoàn người đánh đến khí thế ngất trời, Liễu Lâm Ba đứng bên cạnh lôi đài nửa ngày không có ra tay, phe phẩy quạt giấy, ai ai ai, không đứng ôi chao, khí trời quá nóng, quạt ra cũng là gió nóng.

“Quá nhiều người, chỗ đặt chân cũng không có, chờ một chút.”

“Ồ, được!”

Hon ngàn người ở trên võ đài lớn quần đánh, có thể tưởng tượng được, đó là một chuyện hỗn loạn cỡ nào.

Trong lúc nhất thời, đông tiếng la, tây tiếng xương gãy, kêu gào giống như chọc tiết lợn, liên tiếp không yên tĩnh.

Thình thoảng còn có thể nhìn thấy người bay ra khỏi lôi đài, lần này luận võ thực sự là quy mô không nhỏ a.

Lần này sàng lọc, thời gian không giới hạn, mãi đến tận khi võ đài không ngừng có người bị đá ra, xem ra đã có không ít người nếm mùi thất bại, Liễu Lâm Ba cầm trong tay quạt giấy roạt một tiếng khép lại cầm ở bên hông, mang theo Tiểu Thúy đi cà nhắc nhảy một cái bay lên giữa lôi đài.

Dưới đài, rất nhiều tiểu tử nểm mũi thất bại tuy rằng trong lòng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, thế nhưng dồn dập cảm phần bạc thuộc về mình ly khai, Cửu vương gia làm việc, đối xử bách tính luôn luôn chăm sóc, công chính, hần cân nhắc chu toàn như vậy làm sao có thể có người bất bình gây chuyện.

Liễu Lâm Ba vừa lên võ đài liền có mấy người nhào tới chỗ nàng, vừa nhìn thiếu niên này gầy gò, thân hình mỏng manh vô cùng, rất nhiều thanh niên khỏe mạnh xúm lại giờ nắm đấm không chút khách khí đánh tới.

Liễu Lâm Ba thân thể nhanh chóng lóe lên, nam tử kia trực tiếp té ra ngoài, vừa nhìn những người này khí lực nhiều, võ công ít, Liễu Lâm Ba chiêu nào chiêu nấy đều không đã thương người, lấy nhu thắng cương, trong nháy mắt đánh bay một đám lớn.

“A ~ a ~ a ~” Tiểu Thúy vóc dáng nhỏ xinh, nhào lên ôm cổ một thiếu niên, nằm nhàoai trên lưng người ta hét to, đề-xi-ben cao làm không người nào còn tâm trạng chiến đấu, đầu óc choáng váng, không nói hai lời vội xin tha.

“Chính ta xuống, đừng hét, thân huynh đệ a!”

Những người to lớn trên võ đài còn lại càng ngày càng ít, xa xa trên đài cao, Hàn Ngọc nghe được tiếng khóc thét cẩn thận hướng về trên võ đài nhìn lại, không nhìn không sao, vừa nhìn giật mình, tiểu huynh đệ thích ăn đùi gà gầy yếu đang nhe răng nhếch miệng nằm nhàoai trên lưng người ta, nhìn từ đằng xa, giống như đang kê tai nói nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Các huynh đệ đều có khẩu vị nặng như vậy?

Những người to lớn trên võ đài còn lại càng ngày càng ít, xa xa trên đài cao, Hàn Ngọc nghe được tiếng khóc thét cẩn thận hướng về trên võ đài nhìn lại, không nhìn không sao, vừa nhìn giật mình, tiểu huynh đệ thích ăn đùi gà gầy yếu đang nhe răng nhếch miệng nằm nhàoai trên lưng người ta, nhìn từ đằng xa, giống như đang kê tai nói nhỏ!

Trong lòng Hàn Ngọc lật tức bốc lên một loại tư vị nói không nên lời, luôn luôn hướng về thiên hạ huynh đệ một nhà, nhưng là hiện tại, nhìn cái tiểu tử thú vị kia cùng người khác thân mật như vậy trong lòng liền cảm giác khó chịu, đánh nhau còn phải thăm thì sao?

Tùng tùng tùng vài tiếng tiếng chiêng vang lên, các thanh niên đang đánh đến khí thế ngất trời đồng loạt dừng lại động tác, giờ khắc này, chính là vào lúc giữa trưa, mặt trời chói chang, lưng bị chiếu đến đau rát, ai cũng đầy người mồ hôi, vừa đói vừa khát lại ử ử oái.

Tiểu Thúy tức tối dừng cắn, Liễu Lâm Ba cười cười quay về Tiểu Thúy ra dấu OK, đôi mắt chớp chớp trong veo mê hoặc lòng người, tiểu tử mới vừa bị Tiểu Thúy cắn chưa kịp xuống đài tiếng chiêng liền vang lên, thực sự là mưa đúng lúc a!

Cửu vương gia đối với người ngoài ôn hòa, đã sớm nghĩ đến điểm ấy, trước đó liền dặn dò thủ hạ đã sớm chuẩn bị kỹ càng bánh màn thầu và đưa cái cho những thanh niên luận võ ăn.

Mọi người dồn dập xuống đài, đây được tính là qua một cửa .

Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy xác thực cũng đói bụng, món ăn này tuy rằng không tinh xảo bằng trong phủ, nhưng thực sự đói bụng ăn cái gì cũng cảm thấy phi thường mỹ vị.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một trận xôn xao, Hàn Ngọc cùng vài binh lính theo sau hướng bên này đi tới, Liễu Lâm Ba nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Lương Kiều, xem ra ngày hôm nay hần sẽ không tới nơi luận võ, Chu quốc náo loạn không ngừng, hần là bận bịu những chuyện khác.

“Hai vị, đồ ăn ngon miệng chứ?” Hàn Ngọc nói con mắt nhìn chăm chăm dáng vẻ ăn cơm của Tiểu Thúy, tay thuận thế vỗ lên tấm lưng gầy gò của nàng, nửa ngày cũng không có phản ứng.

Liễu Lâm Ba quay sang cười cười với Hàn Ngọc, hạ tay không lên tiếng.

Tiểu Thúy vẫn như trước lừa thức ăn, vui đầu ăn ngon miệng, “A, ăn ngon, có điều, chỉ là có chút nặng, quân doanh các anh em đều khẩu vị nặng như vậy sao?”

Liễu Lâm Ba mới vừa uống vào một ngụm nước liền phun ra, Hàn Ngọc nhất thời sắc mặt cũng đen như đáy nồi, có ý háng giọng một cái.

“Đáp lời không suy nghĩ như vậy, huynh đệ một hồi, đến thanh âm của ta đệ cũng không nhận ra.”

Tiểu Thúy mới vừa nhét vào trong miệng một miếng bánh bao nhất thời nghẹn họng, tay Hàn Ngọc đặt trên lưng tay vừa vịn vỗ vỗ, một cái lại một cái, lực đạo vừa phải, cũng sẽ không làm đau nàng.

“Ách ~ Hàn đại ca, huynh, ách!” Tiểu Thúy con người thủy linh vừa chuyển, càng thêm ngại, Liễu Lâm Ba mau chóng rót cho nàng một chén nước, ai ai, hai người này vừa gặp, lại có trò hay để nhìn, Liễu Lâm Ba ở trong lòng liên tục cười trộm.

“Lâm công tử, thật là có duyên, chủ nhân nếu biết người ở đây, nhất định vô cùng cao hứng!” Tiểu Thúy nâng chén uống từng ngụm lớn, vừa nghe chính là thanh âm uống nước của nữ hán tử, Hàn Ngọc xoay người lại vô cùng cung kính cùng mừng rỡ nhìn Liễu Lâm Ba, vừa nãy ở trên lôi đài bởi quá nhiều người, lại do góc độ, chỉ nhìn thấy Tiểu Thúy trên đài, lúc này mới nhìn thấy Liễu Lâm Ba, thực sự là kinh hi một cái lại thêm một cái a!

“Chủ nhân nhà người muốn gặp ta đến như vậy?”

“Chủ nhân thành tâm muốn kết giao, sau khi trở lại kinh thành thường nhắc tới Lâm công tử người.” Hàn Ngọc hai mắt tỏa sáng, một chủ một tớ này thoát nhìn không chút giống nhau, đặc biệt khi đứng chung một chỗ với mấy thanh niên to khỏe kia, vị Lâm công tử này tuy rằng gầy gò, thể nhưng ngũ quan tinh xảo không thể bắt bẻ, một thân quý khí anh khí cùng tồn tại, nghiêm nhiên áp chế những người khác, tiểu huynh đệ tham ăn này, bé nhỏ gầy gò, trắng nõn nà, chính là hài tử còn chưa trưởng thành a.

Một đường đồng hành, lại không biết vị Lâm công tử này thân mang võ công, thật là thâm tàng bất lộ a, hơn nữa nhìn có vẻ yếu đuối mỏng manh, không nghĩ tới cư nhiên bốn lạng thắng nghìn cân!

“Hàn huynh đệ, ta có cái yêu cầu quá đáng không biết có nên nói hay không.” Liễu Lâm Ba buông bát nước trong tay nghiêm mặt nói, những thanh niên ngồi ăn xung quanh đồng thời dừng đùa dỡn dập nhìn về phía bên này, lại biết Hàn đại nhân, xem ra người này vô cùng có thân phận, sau này tốt nhất không nên chọc vào.

“Lâm công tử xin mời nói.”

“Việc ta đến tông quân có thể trước tiên đừng nói cho cho Cửu vương gia không?”

“Lâm công tử, đây là vì sao?” Hàn Ngọc thập phần khó hiểu.

“Ta muốn cùng mọi người ở đây luận võ một cách công bằng.”

“Cũng được, tại hạ trước tiên không nói cho chủ nhân, đến lúc đó cho chủ nhân một niềm vui bất ngờ.”

Đúng đấy, nếu như biết nàng cùng Cửu vương gia là xưng huynh gọi đệ, người khác nên thấy thế nào đây? Quân tâm dùng cái gì cùng cố?

“Hai vị trước tiên chậm dùng, một hồi còn luận võ, ăn nhiều một chút còn có sức khỏe! Tại hạ chờ hai người đến quân doanh.”

“Được!” Liễu Lâm Ba Tiểu Thúy trăm miệng một lời đáp .

Tiểu Thúy cảm thấy Hàn Ngọc kia chẳng hiểu kiểu gì, rõ ràng mới vừa rồi còn đang rất tốt, hiện tại lại lạnh như băng, luôn miệng nói chính mình là ca ca phải che chở đệ đệ, này mặt biến so với lật sách còn nhanh hơn.

Mọi người rất mau ăn xong bữa trưa, giờ khắc này mặt trời chói chang chiếu xuống, ánh nắng chói mắt, từng luồng từng luồng gió nóng gào thét lướt qua.

Sau vòng thứ nhất quần đánh, đại khái còn lại một nửa, vòng thứ hai luận võ rất nhanh bắt đầu, chia làm nhiều đội nhỏ đấu đôi trên võ đài, Liễu Lâm Ba còn chưa động viên xong Tiểu Thúy đang bất an, liền nghe được trên võ đài tiếng kêu vô cùng thảm thiết không dứt bên tai, ngay sau đó, một nam nhân từ trên võ đài bị đánh bay ra.

Liễu Lâm Ba trong lòng không khỏi cảm thán, từ trong một ngàn người có thể bộc lộ tài năng, quả nhiên không bình thường, đều là người luyện võ có chút võ công.

Chỉ nhìn người kia bị đánh bay ra ngoài, tay hẳn là bị gãy, giờ khắc này, đang đầy mặt thống khổ dùng cánh tay còn lại ôm lấy cánh tay bị thương, kêu thảm thiết không ngừng, khiến người ta nghe xong sồn cả tóc gáy.

Liễu Lâm Ba không khỏi hơi nướng mảy, người này ra tay không khỏi quá nặng .

Tướng sĩ trong quân doanh vừa muốn đem người này đưa tới y quán chữa trị, hai người đỡ nam nhân gãy tay vừa định ly khai, Liễu Lâm Ba vội vàng ngăn bọn họ lại.

“Chậm đã!”

Thanh âm thanh thúy bất ngờ lọt vào tai, tuy rằng hiện tại đang đánh nhau không ngừng, nhưng âm thanh lạnh lạnh này vẫn rất có lực xuyên thấu, không khỏi khiến cho lòng người run sợ, mấy vị tướng sĩ ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Có việc gì thế?” Dù sao vừa nãy nhìn thấy Hàn đại nhân cùng vị công tử này trong lúc nói cười tất cả đều là kính ý, các tướng sĩ thái độ cũng không tệ lắm.

“Các vị đại ca, người này hiện tại không thể động.”

Mấy vị tướng sĩ liếc mắt nhìn nhau, rất nhiều người đứng xung quanh nghe xong lời này, đều nghi hoặc khó hiểu.

“Vị huynh đệ này, người biết y thuật?” Tướng sĩ cảm đầu không khỏi mở miệng hỏi.

“Chỉ là hiểu sơ một chút thôi.”

“Thương thế kia, không bằng đề tại hạ nhìn một cái?”

Nhìn người thanh niên trẻ đã sớm đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Liễu Lâm Ba giọng điệu cũng hòa hoãn hơn một chút.

Nam tử nguyên bản bởi vì đau đớn mà nghiêng răng nghiêng lợi nghe được âm thanh lạnh lạnh như hoàng oanh xuất cốc, không khỏi chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh mình, không khỏi sửng sốt!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: : Luôn nghĩ muốn sờ tay nàng

Nam tử nguyên bản bởi vì đau đớn mà nghiêng răng nghiêng lợi nghe được âm thanh lạnh lạnh như hoàng oanh xuất cốc, không khỏi chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh mình, không khỏi sửng sốt!

Cứ như vậy trong nháy mắt, dường như quên đi đau đớn, cả người ngơ ngác, trong lòng kinh ngạc nhìn ngọc nữ thiếu niên trước mặt.

Có những người phải đeo vàng bạc đầy mình mới có thể thoát lên một loại quý khí, mà vị huynh đệ trước mắt này, tuy rằng chỉ là bạch y mộc mạc, nhưng lại làm người ta không cách nào rời mắt, chỉ độc màu trắng vẫn phong hoa tuyết đại, quý khí bất phàm!

Thời điểm Liễu Lâm Ba vừa ra đời, một vị cao tăng đã từng nói, nữ tử này, tương lai nhất định cao quý không tả nổi!

Đến tốt cùng phú quý hiển hách tới mức nào, có bao nhiêu hưởng phúc, nàng đây không biết, lại nói tiếp, Liễu Tuyên cố ý đem nàng hóa trang thành xấu cũng tính là một phương pháp bảo vệ nàng.

Liễu Lâm Ba thấy hắn sửng sốt, cúi người xuống khẽ mỉm cười, cặp con ngươi xinh đẹp kia, tựa như trăng sáng trong đêm tối, thanh lệ long lanh, khiến người ta cảm thấy vô cùng tín nhiệm.

Thế nhưng, nam tử bị thương mới vừa phản ứng lại gật gật đầu, Liễu Lâm Ba thừa dịp hắn bất ngờ không đề phòng, tay cái trước dùng sức, chỉ nghe răng rắc một tiếng, thanh niên còn chưa lên võ đài luận võ dòn dập hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng âm thầm kinh sợ một phen.

Có điều, càng nhiều người quay đầu nhìn về phía Liễu Lâm Ba, đều là biểu thị hoài nghi.

Nói cho cùng, phần lớn mọi người đều nghĩ Liễu Lâm Ba chẳng qua là muốn ở trước mặt quân sự khoe khoang một hồi, rất nhiều người đều hừ lạnh tỏ vẻ khinh thường, bị thương trực tiếp đưa đi y quán là xong, nếu may mắn còn có thể chữa khỏi, nếu chậm trễ không phải sẽ càng nguy hiểm.

Nhưng là, vào lúc này, nguyên bản sau khi thanh niên bị gãy tay đầy mặt đau đớn kêu thảm một tiếng, các cơ trên mặt dần dần thả lỏng, hiển nhiên tốt hơn nhiều.

Tuy rằng trên tay còn có hơi đau, nhưng những đau đớn này so với vừa này, thì không đáng nhắc tới.

“Đội đến y quán bôi một chút thuốc cao ngoài da, nhớ mỗi ngày đổi thuốc một lần.”

“Đa tạ huynh đài!”

Liễu Lâm Ba nhắc nhở nam tử một vài điều cần chú ý, nam tử luôn miệng nói cảm ơn sau đó cảm phần bạc thuộc về mình chậm chậm ly khai.

Thời gian trôi qua, thi đấu đã qua rất lâu, sau khi một tiếng chiêng vang lên, Tiểu Thúy cực kỳ giống lão thái thái đi đứng không vững run lập cập, ngã nhào một cái trên đài, ngay tại thời điểm mặt sắp chạm đất đột nhiên một nguồn lực chặn ngang đem nàng kéo trở lại.

Tiểu Thúy kinh hãi hét lên một tiếng, Hàn Ngọc đứng trên đài cao trái tim không biết đập nhanh hơn bao nhiêu nhịp, vẫn đang ở dưới xem đấu, Liễu Lâm Ba đột nhiên cử động khiến Tiểu Thúy cùng Hàn Ngọc đều choáng váng, lẽ nào đây chính là nội công trong truyền thuyết?

Lần này được, thật mạnh!

Tiểu Thúy đến một chút võ công mèo cao cơ bản nhất cũng không có, vốn là trong lòng bồn chồn, hiện tại có tiểu thư nhà mình ở dưới đài hỗ trợ còn sợ cái gì!

“Tiểu huynh đệ, ngươi vừa cai sữa sao? Ha ha ha ha!” nam tử đối diện thân hình vạm vỡ, cao to, còn rất béo, xoa eo nhìn Tiểu Thúy tay chân vụng về xem thường trêu đùa một trận.

Người ở dưới đài vừa nghe lời này, nhìn lại một chút tiểu bạch kiểm trên đài cả người không được mấy lạng thịt kia nhất thời một đám cười to xem thường.

Tiểu Thúy giả bộ hoạt động lại gân cốt, mạnh mẽ dậm chân, “Phi phi phi! Lão tử năm nay đã 52, ngươi bao nhiêu tuổi, làm sao, xem lão tử trắng trẻo ngươi đồ kị chữ gì! Hừ, thời điểm lão tử luyện võ công tiểu tử ngươi còn chưa sinh ra đâu, xem chiêu thức đây, bỏ đầu!”

Dưới đài bầu không khí lập tức thoải mái hơn, nhưng là có người vuốt thái dương nhắm hai mắt lại, người kia là ai?

Hàn Ngọc, hàn đại quan!

“Đi xuống đi.”

“Vâng.”

Hàn Ngọc kêu thuộc hạ mang đến ít đá vụn, ai ai ai, gặp phải vị huynh đệ chỉ biết ăn không biết làm này thật khiến người ta bận tâm a!

Tiểu Thúy mở bàn tay, lao nhanh tới, nam tử kia vừa nghe nói bỏ đầu vội vã che đầu chạy, Tiểu Thúy cười xấu xa cong khốe môi mạnh mẽ giẫm lên chân nam tử mập mạp, nam tử tức thì giờ lên chân bị gãy nhảy lò cò, gào rú âm ỉ hô đau, Tiểu Thúy mượn cơ hội đi xuống đẩy hắn, sức lực quá mức cách xa, nam tử thể trọng quá nặng, đẩy mãi cũng không động!

Mất thấy nam tử lấy lại tinh táo hung thần ác sát muốn hoàn thù, Tiểu Thúy kêu lên sợ hãi chạy đi, lại nghe được nam tử rầm một tiếng ngã trên mặt đất, chân trái bị Liễu Lâm Ba dùng đá vụn điểm huyết đạo, đùi phải bị Hàn Ngọc dùng đá vụn đánh đau đớn trực tiếp ngã xuống đất, không thể động đậy không thể làm gì khác hơn là chịu thua, Tiểu Thúy vui mừng khua tay múa chân, Hàn Ngọc vốn tâm tình phiền muộn bởi vì nhìn thấy đáng về thiên chân vô tà của nàng mà tốt hơn rất nhiều.

Rất nhanh, tổ kế tiếp chính là Liễu Lâm Ba lên đài luận võ, Tiểu Thúy ở phía dưới kêu to cổ lên trợ uy, Liễu Lâm Ba mũi chân điểm nhẹ ở giữa tiếng kinh hô của mọi người phi thân nhảy lên võ đài.

Đối phương là nam tử bề ngoài xấu xí, vóc dáng cùng Liễu Lâm Ba đều cao, thân hình cũng gầy yếu, mặc kệ công phu làm sao, nàng thời khắc không dám khinh địch, người chỉ cần vừa phân thần, cũng rất dễ dàng bị đối thủ bắt lấy cơ hội.

Kiều binh tất bại, Liễu Lâm Ba tin tưởng tuyệt không nghi ngờ bốn chữ này!

Nói chung, Liễu Lâm Ba luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, cũng có lẽ, do đối thủ ánh mắt quá mức hung tàn, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nam tử không nói hai lời trực tiếp tiếp cận công kích, Liễu Lâm Ba phản ứng khác hẳn với người thường nhanh chóng đánh trả, gấp người, xoay vòng, bay vọt, từng động tác đẹp đẽ mà lưu loát, chúng tướng sĩ quanh năm ở tại quân doanh đều cảm thấy mới mẻ, xưa nay chưa từng thấy công phu như vậy, đưa tới dưới lời đài từng trận hoan hô cùng tiếng vỗ tay.

Mất chuyển thân động, bộ pháp nhanh nhẹn, không cần tốn nhiều sức nhẹ nhàng hóa giải từng chiêu thức sắc bén tàn nhẫn của nam tử kia, chỉ là, nam tử kia tại sao luôn muốn sờ nàng tay?

Lẽ nào là?

Liễu Lâm Ba trong lòng hoài nghi, quả nhiên, nhìn kỹ, móng tay của nam tử dưới ánh mặt trời hiện ra lóe lên màu đen.

Độc!

Liễu Lâm Ba vừa kịp phản ứng, nam tử một chưởng liền bổ về phía Liễu Lâm Ba, lòng bàn tay mang gió, đầu ngón tay hơi uốn lượn, ngay ở thời điểm tất cả mọi người cho rằng hắn muốn một chưởng vỗ vào trước ngực Liễu Lâm Ba, đột nhiên, nam tử gầy gò đối diện một phát xoay chuyển, lòng bàn tay hướng ra ngoài, trong nháy mắt vung tay, phần độc trong móng tay mượn lực bắn ra ngoài

Liễu Lâm Ba trước đó đã nhìn ra ý đồ của hắn, rút ra bên hông quạt giấy xoạt mở ra, quạt vung lên, phần độc từ đầu ngón tay nam tử kia nương theo thế gió gào thét lại bị thổi trở lại, bay thẳng vào mặt nam tử kia.

Nam tử trở tay không kịp, tròng lớn hai mắt không kịp né tránh, chỉ nghe trên võ đài rầm một tiếng, nam tử gầy gò trúng độc ngã xuống đất.

“Công tử, công tử ta sai rồi, ta cũng không dám nữa, tha cho ta đi! Nhanh đi, nhanh đi về nhà lấy thuốc giải, nhanh a, a!” Nam tử thân thể cuộn thành một đoàn, vành mắt đã biến thành màu đen co rúm lại thành một đoàn, hung hăng ồn ào kêu người làm đi theo ở dưới đài trở về lấy thuốc giải.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Mới vào quân doanh

“Công tử, công tử ta sai rồi, ta cũng không dám nữa, tha cho ta đi! Nhanh đi, nhanh đi về nhà lấy thuốc giải, nhanh a, a!” Nam tử thân thể cuộn thành một đoàn, vành mắt đã biến thành màu đen co rúm lại thành một đoàn, hung hăng ồn ào kêu người làm đi theo ở dưới đài trở về lấy thuốc giải.

Đám người phía dưới đều ngây người, Liễu Lâm Ba chậm rãi từng bước một hướng tới chỗ người trẻ tuổi lút giờ trò kia, con mắt híp lại, cúi người.

“Lại dùng thủ pháp ác độc như vậy, lẽ nào sư phụ ngươi thời điểm dạy ngươi không nói với ngươi thuốc giải phải luôn mang bên người sao?” Giống như là, đại sư phụ trong lò rèn trước khi lâm chung đem điều quan trọng nhất nói cho đồ đệ, rèn sắt bồng tay ngàn vạn lần chó có sờ a!

“Chỉ cần có thể vào, có thể vào đại doanh của Chiến thần tướng quân, không chứa thủ đoạn nào, thì làm sao!” Nam tử khuôn mặt dữ tợn gằm nhẹ, phía dưới đại thụ tất có gió mát, có thể gặp hán tử thực thụ như Cửu vương gia, đại quý nhân quyền thế tiền tài ngập trời, ai không muốn dựa vào, càng quan trọng chính là, Cửu vương gia nổi danh đối xử với thủ hạ tướng sĩ vô cùng tốt!

Độc nam tử này trúng phải chính là lấy năm mươi năm loại độc dược chế thành thực cốt tán, người trúng độc tuy rằng sẽ không lập tức chết, thế nhưng dẫn đến toàn thân gân cốt vô lực lại đau đớn, sống không bằng chết!

Liễu Lâm Ba có chút nhận ra độc này, vội vã điểm huyết đạo của hán tử, cứ như vậy, độc sẽ không khuếch tán đến lục phủ ngũ tạng, người sẽ không vì độc phát tác mà tử vong.

“Mau mau về nhà dùng thuốc giải đi.”

Thắng bại đã rõ, Liễu Lâm Ba thu hồi cây quạt thân nhẹ như chim yến bay xuống lỏi đài, sau đó, vài tên nam tử trang phục nô bộc ba chân bốn cẳng đem người thanh niên lút dùng độc nhắc đi.

“Cảm tạ ~ cảm tạ ~” nam tử đã được khiêng đi thật xa còn cố ngoái lại nói cảm tạ.

Luận võ vẫn đang tiến hành, đại khái qua hai canh giờ, từ trong ngàn người liền sàng lọc tuyển chọn tí mĩ ra hai trăm binh lính, trong đó, đi bộ cũng có thể gặm lên chân mình Tiểu Thúy lại cũng có thể ở lại trong đại đội quân này, đứa nhỏ này quả là thú vị!

Quả nhiên là nha hoàn không bình thường a!

Có Hàn đại tiên phong cùng chủ tử nàng ở phía sau che chở, sao có thể sẽ bị loại đây?

Hàn Ngọc trực tiếp báo cho những người trúng cử về nhà dọn dẹp một chút, cùng người nhà nói lời chào tạm biệt.

“Lâm công tử, cùng đi ăn một bữa cơm đi, chúng ta lâu rồi không gặp, lần này có thể ở trong quân doanh gặp nhau thực sự là duyên phận a! Không nghĩ tới Lâm công tử một thân hảo võ nghệ, Hàn mỗ bái phục!”, cả đám người tất cả đều đã rời đi, Hàn Ngọc lúc này mới lên tiếng mời các nàng cùng dùng cơm, Tiểu Thúy nhàm chán ngồi xồm trên mặt đất vẽ lung tung, buồn bực ngán ngẫm ngáp một cái, còn xưng huynh gọi đệ, họ Hàn ngoại trừ buổi trưa dùng cơm cùng nàng nói chuyện, sau đó liền không để ý tới snàng, cái gì mà, lúc lạnh lúc nóng, tên âm tình bất định!

“Đa tạ thịnh tình của Hàn tiên phong, chỉ là, hôm nay còn có chút việc, ngày mai ta sẽ chính thức tiến vào quân doanh, sau đó mỗi ngày đều có thể gặp, còn nhiều cơ hội lắm!”

“Lâm công tử nói rất có lý, công tử cứ làm việc của mình, tại hạ chờ Lâm công tử đến!”

Liễu Lâm Ba cười cười, liếc nhìn cách đó không xa Tiểu Thúy ngồi bó gối trên mặt đất, nhìn Hàn Ngọc gật gật đầu, trực tiếp hướng về phía cửa lớn quân doanh chậm rãi tản bộ.

“Huynh đệ, không nghĩ tới rằng ngươi tốt như vậy.” Tiểu Thúy trên đất vẽ lung tung, cuộn lên từng trận bụi bặm, đột nhiên, một cái bóng khá dài gần kề đầu ngón tay của chính mình, Tiểu Thúy ngẩng đầu nhìn lên, bĩu môi một cái lại cúi đầu.

“A! Ngươi tuổi chớ sao?” nghe được một tiếng hét thảm của Hàn Ngọc, quân lính dồn dập nắm binh khí chạy lại, Hàn Ngọc dựa vào ánh trăng yếu ớt vừa nhìn, vội vã phát tay để bọn họ lui xuống.

Tại sao Đại tướng quân cùng Hàn tiên phong đều có khẩu vị như vậy?

Tiểu Thúy nhả ra, Hàn Ngọc vẫy vẫy cánh tay, phía trên hiện rõ một dấu răng, là thân huynh đệ mà cũng dám cắn như thế, đổi lại người khác hán tử đã sớm cho một bạt tai đuổi ra ngoài.

Thật đau a!

“Hi hi, đại ca ta thật sự tuổi chớ.”

“Đừng cột nhà, sau này, không cho phép người lại cắn người khác!”

“Người uống nhiều rồi!” Thực sự là bệnh không nhẹ, thiên hạ này không chỉ có đuổi tới tìm đánh, còn có đuổi tới để người ta cắn, Tiểu Thúy phì cười rồi đi.

“Ai, người nhớ chưa?”

“Chưa!”

Nghe nói đêm đó Hàn tiên phong tâm tình không tốt bắt tướng sĩ dưới tay mình tập luyện cả đêm.

Hôm sau, hai trăm tinh binh được tì mi tuyển chọn do quân sự quân doanh dẫn đầu chính thức tiến vào quân doanh.

Sau một loạt những lời chúc mừng dẫn dò, đội ngũ chúng tướng sĩ từng người cầm trong tay thẻ bài đi tìm lều trại của mình, hai trăm tên lính mới, năm người ở một gian, Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhủ lòng may.

Muốn bọn họ cùng mấy đại nam nhân ở cùng một chỗ, sau tắm rửa thay quần áo đều không tiện a, bất quá, điều duy nhất có thể lấy làm vui mừng chính là, Tiểu Thúy và nàng ở cùng một gian phòng, về sau ở phương diện sinh hoạt hàng ngày có thể giúp đỡ nhau.

Lúc này, ba nam nhân còn lại cũng tiến vào, Liễu Lâm Ba ở trên lôi đài biểu hiện xuất sắc đã rõ như ban ngày, đều tỏ ra vô cùng khách khí.

Để cho tiện, Liễu Lâm Ba cùng Tiểu Thúy lựa chọn chiếc giường ở phía trong cùng, đối với việc này, bọn họ cũng đều không có dị nghị, đều bắt đầu đổi y phục binh lính, chuẩn bị đi ra ngoài thao luyện, sau khi tất cả đều đã đổi xong, Liễu Lâm Ba ở hai bên giường treo lên một tấm màn, bắt đầu thay quần áo, dù sao, bây giờ đang là mùa hạ, treo màn phòng muỗi cũng không gì không thích hợp.

Bất quá, có chút không tốt, đến mùa đông liền khó nói, trong lòng nghĩ, Liễu Lâm Ba đã đổi xong y phục, từ trên giường nhảy xuống, một thân y phục nâu đỏ, tóc dùng dây buộc cùng màu cột lại, sắc mặt hồng hào lại có tinh thần.

Lông mày anh khí hơi hạ, con ngươi trong vắt như ngọc lưu chuyển, hào quang bốn phía, đoạt đi ánh mắt người khác.

“Lâm huynh đệ lớn lên thật khôi ngô, nếu như đi ra bên ngoài, không biết có bao nhiêu cô nương bị mất hồn, Lâm huynh đệ, người hẳn đã có hồng nhan tri kỷ, nói nghe một chút?” Liễu Lâm Ba mới vừa đổi xong y phục, chỉ thấy ba thanh niên mới rời đi quay lại, nam tử trắng trẻo đứng ở phía trước mở miệng cười nói.

“Nào có cái gì hồng nhan tri kỷ, ta là kẻ thô tục, không biết cái gì phong hoa tuyết nguyệt, đối đầu kẻ địch mạnh, chỉ muốn làm binh tốt, bảo đảm bách tính Đại Lương không bị kẻ địch xâm hại.”

“Ha ha, nói đúng lắm, Lâm huynh đệ tuổi còn nhỏ, võ công lại tốt, việc này không lo!”

Mấy người nói cười, rất nhanh liền quen thuộc, dưới ánh mặt trời như lửa, hai trăm tên lính mới tuyển đứng trong sân tiến hành huấn luyện đặc biệt, ở trong một tháng này, mỗi ngày đều là giờ nào rời giường bắt đầu thao luyện, thể hiện xuất sắc tự nhiên có cơ hội thăng chức.

Kỳ quái chính là từ khi tiến vào quân doanh liền không có gặp lại Hàn Ngọc, loại cường độ huấn luyện này đối với Liễu Lâm Ba chỉ là chuyện nhỏ, mỗi chiều thức mới đều học cực kỳ nhanh hơn nữa chuẩn xác, Tiểu Thúy lại không chịu nổi, vốn là dựa vào đối trá tiến vào, huấn luyện một buổi trưa, đã sớm mệt đến co quắp.

“Người, lên đây cho ta!” Quân sự cao to, giọng cũng cao, tiếng nói hùng hậu có lực xuyên thấu khiến tất cả mọi người đều nhất thời giật mình.

—— đề ngoại thoại ——

Chương sau sẽ được nhìn thấy Chiến thần cứu vương của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chiến thần Cứu vương hồi quân doanh

“Người, lên đây cho ta!” Quân sự cao to, giọng cũng cao, tiếng nói hùng hậu có lực xuyên thấu khiến tất cả mọi người đều nhất thời giật mình.

Tiểu Thúy ngây ra, ngón tay bởi vì căng thẳng quá độ mà nắm chặt, lòng bàn tay đều là bùn cát do thao luyện trên sân, nói thật ra, Liễu Lâm Ba cả ngày ở trong phủ điên điên đại đại, nha hoàn dưới tay nhưng thật ra chưa từng chịu qua ủy khuất gì, Liễu Lâm Ba sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh, trêu chọc phá hoại gì đều có chủ nhân võ công cao cường hữu dũng hữu mưu che chở, thời gian lâu dài đường thành cái kẻ chuyên làm nũng giởn khoa môi múa mép, nhưng là hiện tại, hết thảy đều rối loạn.

Tiểu nha hoàn thân thể run cầm cập, nước mắt vòng quanh nhưng lại không để rơi ra, khiến người ta nhìn thực sự đau lòng.

“Ta, ta không đứng dậy nổi.”

“Người khác đều không có chuyện gì, ngươi sao lại nhiều chuyện như vậy, mau lên đây cho ta! Dựa vào người như ngươi đi đánh trận, sớm đã bị kẻ địch cắt cổ! Lên!”

Tiểu Thúy sắc mặt càng thêm trắng bệch, rõ ràng bị dọa cho phát sợ, lúc này liền dứt khoát không dám lên tiếng.

“Người đến, đem hắc kéo ra ngoài cho ta! Không phục tùng mệnh lệnh, xử theo quân pháp, hai mươi đại bản!”

“Vâng!” Tướng sĩ đứng bên cạnh ôm quyền, liền đi về hướng Tiểu Thúy, Liễu Lâm Ba đứng ở hàng sau, vội vàng chạy lại ngăn cản đường đi của hai người kia.

“Đại nhân, người xem hắc đúng là một muốn chết rồi, không phải cố ý không phục tùng mệnh lệnh, bọn họ mới vừa vào quân doanh rất nhiều cái không biết, sau này sẽ chú ý nhiều hơn.”

“Muốn thay hắc cầu xin?” Quân sự híp lại con mắt nhìn về phía Liễu Lâm Ba, trực giác nói cho hắc, thiếu niên này tuyệt đối không phải vật trong ao.

Liễu Lâm Ba gật đầu, “Đúng vậy.”

Chỉ thấy ánh mắt thiếu niên trước mặt lấp lánh có thần, ánh mắt sắc bén từ nhún nhường chuyển thành tức giận. “Ta có nguyên tắc của ta, quân doanh có quy củ của quân doanh”, Tả tiên phong giọng điệu nghiêm khắc, mang theo ý tứ không hề thương lượng.

Tuy rằng ở cổ đại ngay người mười sáu năm, nhưng là loại sự tình bất bình đẳng này phát sinh trước mắt, dù là ai cũng không chịu được, Liễu Lâm Ba nắm chặt nắm đấm, nằng không hối hận đến quân doanh, chỉ là hối hận liên lụy Tiểu Thúy.

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba nắm chặt nắm đấm không sợ hãi ánh mắt sắc bén của hắc, bước dài tiến lên, nhìn thẳng vào quân sự.

“Ông muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho hắc?”

“Muốn xin tha cho hắc, chỉ cần ngươi thắng ta!”

Nghe được lời này của Tả tiên phong, mọi người đều là cả kinh, quá, quá ngoài ý muốn!

Trong quân doanh của Cửu vương gia cao thủ như mây, ngọa hổ tàng long, một quan tiên phong lại cùng một tân tướng sĩ tỷ thí? Đây là tình huống gì?

Liễu Lâm Ba hơi nhướng mày, chẳng lẽ, là vị quân sự này cố ý nhằm vào mình, cho nên mới lấy Tiểu Thúy ra khai đao?

Trong chớp mắt, Tả tiên phong đã thủ thế chờ đợi, từ trên đài cao phi thân xuống, đứng trước mặt mọi người, nhìn chăm chăm Liễu Lâm Ba.

Liễu Lâm Ba tuy rằng tập võ từ nhỏ, thế nhưng đối với khinh công cổ đại vô cùng sùng bái, mặc kệ là trong phim truyền hình hay tiểu thuyết, đều yêu thích các tình tiết đánh nhau có sử dụng khinh công, mỗi đứa trẻ trong lòng đều có một giấc mộng đại hiệp, khi còn bé cảm thấy nếu có thể bay tới bay lui đó là một sự tình cỡ nào xuất, lớn rồi mới biết, có thể bay ở trên trời, ngoại trừ đi máy bay, cũng chỉ có mấy kẻ vênh vào thích khoác lác.

Vị trước mắt này, nghiễm nhiên chính là thể kết hợp, vừa biết bay, còn thập phần trâu bò.

“Ông nói thật?”

“Tất nhiên là thật.”

“Được, vậy đến đi.”

Nhưng mà vào lúc này, Tả tiên phong lại nói tiếp “Thế nhưng, nếu ngươi thua, liền phải thay hắc nhận hai mươi đại bản, trực xuất khỏi quân doanh.”

Liễu Lâm Ba cũng coi như nhìn ra, đây là cố ý gây khó khăn cho nàng, nói vậy Tả tiên phong này là một kẻ cực kỳ ích kỉ, sợ thuộc hạ tài năng xuất chúng công lao vượt qua cả hắc!

Tiểu Thúy cả người đã ướt đầm mồ hôi, nghe xong lời này liền rung mình một cái, tiểu thư nhà mình tuy rằng võ công cao cường, nhưng là dù sao cũng là một cô nương, nam nữ sức mạnh cách xa, Hắc Ngọc chết tiết này, lúc máu chốt lại không thấy bóng dáng, còn nói cái gì tiền quân doanh phải gặp mặt nhiều hơn, chưa ăn cơm, đã được khoản đãi một bữa đại bản.

“Lâm huynh đệ, ngươi cần phải nghĩ kĩ a!”, một nam tử cùng lều với Liễu Lâm Ba không nhịn được hảo hảo khuyên bảo.

“Ngươi tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi hãy đưa ra quyết định, võ công của ngươi cực kỳ thâm hậu, ngày sau tiền đồ tốt đẹp chờ ngươi, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Tả tiên phong nhướn lông mày, bắt ngờ nói lời ý vị sâu xa.

“Ta không hối hận!”

“Ai nha, người này làm sao lại ngốc vậy, đây chính là quân doanh tiên phong quan a, võ công hần cho dù tốt cũng sao có thể đánh thắng được!”

“Tiền đồ tốt đẹp như vậy liền bị huỷ, không đáng a!”

Mọi người ngẫm nghĩ luận sôi nổi, quân sự dĩ nhiên không có ngăn cản, giống như cố ý để cho nàng nghe, Liễu Lâm Ba tự nhiên là nghe vào trong tai, nhưng chưa từng để ở trong lòng hay để ý tới.

“Ta Tiêu Triển không có nhìn lầm huynh đệ, Lâm huynh đệ quả nhiên có tình có nghĩa!”, nam tử ở cùng lầu Liễu Lâm Ba lại mở miệng nói.

“Nếu ngươi không hối hận, vậy liền bắt đầu thôi!”, Tả tiên phong lời này vừa nói ra đã bước lên võ đài, Liễu Lâm Ba thấy hần đã chuẩn bị kỹ càng, mũi chân hơi điểm nhẹ, cả người giống như chim nhận phi thân đứng ở trên đài.

Nhanh như chớp giật, kinh công lặng yên không một tiếng động càng khiến dưới đài thán phục liên tục, nghị luận sôi nổi, vị tướng sĩ mới vào quân doanh này võ công cao như vậy, có thể tưởng tượng được, ngay cả người mới đã lợi hại như vậy, tiên phong quan đại nhân sẽ có bao nhiêu khó đối phó.

Mọi người vì Liễu Lâm Ba toát mồ hôi lạnh, đồng thời, cũng ở trong lòng yên lặng cổ vũ trợ uy.

Một tiếng chiêng lanh lảnh vang lên, Tả tiên phong động tác nhanh như chớp giật, hướng về phía Liễu Lâm Ba nhào tới, xem vết chai trên tay hần, liền biết người này nhất định là quanh năm sử dụng kiếm đồng thời am hiểu sử dụng kiếm, tay không tranh đấu, thật ra lại giúp nàng nhiều hơn một phần thắng.

Liễu Lâm Ba uyển chuyển như du long, nhanh như chớp hóa giải từng chiêu thức, dưới đài các tướng sĩ cùng hít khí lạnh con mắt tròn xoe không dám có một tia thờ ơ.

Rất nhanh, Tả tiên phong liền không chịu nổi, gót chân vừa động, từ trên giá binh khí phía sau lấy ra một thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén, nắm trong tay rồi quay người lại, nhún mũi chân mượn lực như cung dờn khỏi dây hướng về phía Liễu Lâm Ba bên này vọt tới, bảo kiếm vung lên đâm tới bả vai.

Động tác bất ngờ khiến người ở dưới đài đều không kịp phản ứng lại, Tiểu Thúy đầy mặt đều là mồ hôi, sợ hãi che miệng lại hôn mê bất tỉnh.

Liễu Lâm Ba đang muốn né tránh, bảo kiếm trong tay Tả tiên phong đột nhiên bị một luồng ngoại lực không chế, ở thời điểm ai cũng không thấy rõ là xảy ra chuyện gì, xoạt một tiếng bảo kiếm bay ngược vào võ, yên tĩnh trở về trên giá binh khí.

“Tham kiến Cửu vương gia!”

Tả tiên phong rầm một tiếng quỵ ở trên lôi đài, mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn lại, người đồ thám ngồi trên cao kia không phải Cửu vương gia còn có thể là ai? Lương Kiều giờ khắc này trong tay còn nắm một mảnh vải tương tự đai lưng.

Mọi người không hẹn mà cùng nhường ra một con đường, “Tham kiến Cửu vương gia!”

“Lâm huynh, chúng ta rút cục lại gặp mặt!”

Lương Kiều nhảy xuống ngựa, vòng qua một đám lớn quý trên mặt đất trực tiếp điểm mũi chân bay vọt lên đài cao, trong con ngươi không che giấu được mừng rỡ kích động.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Giáp ngực

”Lâm huynh, chúng ta rút cục lại gặp mặt!”

Lương Kiều nhảy xuống ngựa, vòng qua một đám lớn quý trên mặt đất trực tiếp điểm mũi chân bay vọt lên đài cao, trong con ngươi không che giấu được mừng rỡ kích động.

Tướng sĩ dưới đài tất cả đều mắt to trừng mắt nhỏ, đã sớm nhận ra vị huynh đệ kia cử chỉ không bình thường, không cần nghĩ cũng có thể đoán được đại khái, khẳng định là con nhà phú quý, không nghĩ tới dĩ nhiên cùng Đại Lương quốc thiên chi kiêu tử tiếng tăm lừng lẫy, Cửu vương gia quen biết, hơn nữa còn có vẻ rất thân thiết!

Liễu Lâm Ba đứng tại chỗ nhất thời có chút không biết làm sao, hần nói như vậy, chẳng phải là đang nói bọn họ rất có duyên phận!

“Tham kiến vương gia.” Liễu Lâm Ba vừa chấp tay, chưa kịp hành lễ liền được Lương Kiều đỡ tay.

“Đệ và ta là huynh đệ tốt, không cần giữ lễ tiết như vậy, Lâm đệ có thể đến quân doanh cùng ta sống vai kháng địch là may mắn của Bản vương.” Lương Kiều nhìn ánh mắt của nàng lấp lánh vô hạn hào quang, Liễu Lâm Ba ngượng ngùng đánh mắt xuống dưới, Lương Kiều lúc này mới nhớ đến phía dưới còn có một đám người đang quỳ.

“Đều bình thân.”

“Tạ vương gia!”

“Vương gia, hân thắng!” Tả tiên phong không nghiêm khắc giống như vừa nãy, cúi thấp đầu nói với Lương Kiều.

“Nhưng là vừa nãy luận võ còn chưa tiến hành xong? Làm sao liền...”

Ngay ở thời điểm Liễu Lâm Ba cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Lương Kiều lại bật cười.

“Hành quân đánh trận võ nghệ binh khí tất nhiên trọng yếu, nhưng là có một cái càng trọng yếu hơn, là đoàn kết, Lâm huynh đệ làm tốt vô cùng, vì huynh cũng là vừa mới hồi quân doanh, chỉ là, tân tướng sĩ tiến vào lần này đều phải trải qua một phen thử thách như vậy, không nghĩ tới bị Tả tiên phong chọn lựa ra dĩ nhiên là Lâm huynh đệ ngao!” kinh hi, chấn động, cuộn cuộn vọt tới, Lương Kiều nhếch miệng lên, thật lâu không thể bình phục tâm tình kích động, Tả tiên phong võ nghệ trác tuyệt, lại có thể bại dưới tay một thiếu niên mảnh khảnh, không thể không khiến người ta than thở một phen.

“Có thể cùng đại ca kẻ vai chiến đấu tiêu đệ cũng rất cao hứng!”

“Vừa mới rồi có nhiều đắc tội, kính xin huynh đệ đừng để ở trong lòng!” Tả tiên phong bỏ đi một thân tính khí dữ dằn, thoát nhìn cũng là một người trẻ tuổi tuấn mỹ.

“Tả tiên phong khách khí, hết thấy đều là thử thách ta sẽ không coi là thật, càng sẽ không ghi hận ngài.”

Ngay dưới bầu không khí ba người vô cùng hài hòa, đột nhiên xuất hiện một tiếng la hét thất thanh không hề hài hòa.

“Huynh đệ, huynh đệ, đệ tỉnh lại đi a, đệ không cần đại ca ta sao, mau tỉnh lại nhìn ta, ta mua cho đệ đùi gà!” Hàn Ngọc xách quần bước chân chậm rì rì tới chỗ Tiểu Thúy bị ngất, nâng đầu nàng rồi cao giọng hô to.

“Ân ~ ở chỗ nào, đùi gà?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thúy rịn mồ hôi bị mặt trời chiếu lộ ra một loại ửng đỏ không tự nhiên, lại giống như một quả táo chín đỏ, cảm nhận được mùi vị quen thuộc, là Hàn Ngọc không sai, hầu như là theo bản năng hừ hừ muốn đùi gà.

Đùi gà cùng Hàn Ngọc ngang bằng? Không không không, Hàn Ngọc không có địa vị cao bằng đùi gà!

Vừa nãy Lương Kiều mắt thấy huynh đệ gặp nguy hiểm thực sự sốt ruột, chỉ lo Tả tiên phong làm tổn thương nàng, dưới tình thế cấp bách chưa kịp nói lời nào liền gạt đai lưng của Hàn Ngọc vận nội lực ngăn chặn bảo kiếm, Hàn tiên phong may là nhanh tay, cảm giác bắp đùi mát lạnh vội tóm chặt lấy quần, bằng không, cái này, khụ khụ không tốt lắm, ở trước mặt nhiều người như vậy mà lộ ra thì thật là một chuyện quá mất mặt a.

“Không có chuyện gì, chỉ là mệt nhọc quá độ, thêm vào khí hậu nóng bức mới dẫn đến té xỉu, Hàn tiên phong, không bằng, ngại đi về trước đổi y phục đi, ta công hân về.” Liễu Lâm Ba bắt mạch cho Tiểu Thúy, mắt liếc Hàn Ngọc có chút chặt vật nói.

“Ách, vẫn là Lâm công tử suy nghĩ chu đáo!” Hàn Ngọc lúng túng vận phần nhìn một vòng, may là huynh đệ trong lòng ngực chưa tỉnh.

“Huynh đệ, Tiên phong quan cũng không phải là đối thủ của đệ, nói cho đại ca nghe, thắng muốn được khen thưởng gì?” mắt thấy Cửu vương gia cùng vị tiểu ca trắng trẻo nõn nà lưu luyến không rời, Tiểu Triền ở cùng lều liền vội vàng tiến lên từ trong lòng ngực Liễu Lâm Ba đỡ lấy Tiểu Thúy còn đang mê man, vội vàng công về lều trại nghỉ ngơi.

“Tả tiên phong vừa mới nói rồi, nếu như ta có thể thắng hân, hân liền miễn cho huynh đệ ta hình phạt.”

Lương Kiều cười vung vung tay, “Vừa nãy chỉ là thử thách, phần này khen thưởng là đại ca thưởng cho đệ, nói đi, muốn cái gì, muốn cái gì ta đều cho!”

Lời vừa nói ra, một đám người đều như lạc trong mộng, hoàng tử của đương kim thánh thượng, Đại tướng quân uy danh hiển hách, Đại tướng quân nhưng lại giống như là thái tử a, hân cư nhiên xưng ta, mà không phải Bản vương!

Tả tiên phong cúi đầu, chẳng lẽ chức vị Tiên phong quan này giữ không nổi?

“Đại ca, tiểu đệ luôn sống một mình quen rồi.” đều là người thông minh, Liễu Lâm Ba không nhiều lời, hai người đều hiểu đó là ý gì.

“Đệ xem, ta làm sao lại quên mất chuyện này, Tả Thanh, nhanh đi an bài cho Lâm huynh đệ một chỗ ở riêng.”

“Vâng thưa vương gia!”

Nơi ở mới tương đối không tồi, nếu không phải thực sự không tiện, Liễu Lâm Ba cũng sẽ không nói như vậy.

Bên cạnh lều trại còn có một cái giếng nước cùng bàn đá ghế đá để nghỉ ngơi, gió đêm nhẹ nhàng, khiến người ngồi ở trên ghế đá hết sức thoải mái thích ý.

Bên cạnh còn có một số gậy trúc xếp thành cái giá, chuyên dùng để phơi quần áo.

Phơi quần áo!

Liễu Lâm Ba cũng mệt mỏi, chạng vạng ngồi ở trước bàn đá, con người vừa chuyển, ánh mắt dừng bóng dáng nam nhân bên cạnh ở giá phơi quần áo. Lương Kiều?

Cũng đã muộn, hán sao lại đến đây!

Liễu Lâm Ba phút chốc vụt đứng dậy, thời điểm nhìn rõ vật hán cầm trên tay, cả người như bị sét đánh, bởi vì, giờ khắc này vật hán cầm trong tay chính là áo lót của nàng!

Liễu Lâm Ba từ khi xuyên không tới đây vẫn không quen dùng yếm giống như các cô nương cổ đại, bởi vì quanh năm luyện võ vật này lưng từng lỏng lẻo thật sự rất không tiện, cho nên bản thân mới tìm kiếm vật liệu tự tay khâu một cái áo ngực, Tiểu Thúy hồ đồ này sao lại mang tới quân doanh.

Muốn chết chính là vừa mới giặt sạch, nha đầu kia chốc lát cũng không nhân rồi, sau khi tỉnh lại nghe nói không bị trục xuất khỏi quân doanh liền giống như uống thuốc tăng lực, tiểu thư nhà mình đối với mình tốt nàng đều xem ở trong mắt.

Không ngờ giờ khắc này, Cừu vương gia đang xoa xoa hai bên trái phải, để trước ngực mình khoa tay múa chân.

Liễu Lâm Ba bị dọa cho phát sợ, thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy giống như tay hán đang không ngừng vuốt ve ngực mình, quá, quá tà ác .

Đặc biệt, hán không hề hay biết thời điểm hán không ngừng dùng tay nắm lấy hai cục bông, Liễu Lâm Ba mặt đã xanh mét.

Liễu Lâm Ba cũng không nhịn được nữa, xông ra ngoài, đem áo lót của mình từ trong tay Lương Kiều không nói hai lời trực tiếp đoạt trở về.

“Lâm huynh đệ, đệ làm sao vậy?”

Lương Kiều sững sốt một chút, có chút không biết làm sao.

“Ta, ta còn muốn hỏi huynh muốn làm gì đây?”

“Lâm huynh đệ, đệ đừng hiểu lầm, ta là ghé thăm đệ xem ở đây có quen không, thời điểm tới liền nhìn thấy đồ này của đệ rơi xuống đất , liền giúp đệ nhặt lên, giáp bảo vệ này của đệ thật là tinh xảo, chẳng bằng đệ gọi hán tới chế tạo một ít cho tướng sĩ trong quân. “

Liễu Lâm Ba nụ cười hơi cứng lại, tướng sĩ trong quân đều mặc cái này? Nội y mặc ra ngoài, mấy trăm ngàn hán tử tất cả đều mặc áo ngực ra chiến trường, trời đất ơi, đội ngũ to lớn vô cùng thể thảm a!

Liễu Lâm Ba mặt đỏ lên, đầu lưỡi có chút không nghe sai khiến, “Bảo, giáp bảo vệ?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Ách!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thân mật tiếp xúc

Liễu Lâm Ba mặt đỏ lên, đầu lưỡi có điểm không nghe sai sử, “Hộ, hộ giáp?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ách!”

Liễu Lâm Ba nghe được hán hỏi như vậy, khoe miệng giật giật.

“Lương đại ca, kỳ thật... khụ... hộ giáp này do ta tự mình nghiên cứu, bây giờ còn chưa hoàn thiện đâu, chờ sau này hoàn thiện sẽ sai người làm thật tốt chia cho các tướng sĩ nha!” Thanh âm Liễu Lâm Ba phát ra không khác lắm so với tiếng muỗi kêu. Chủ yếu là nàng ngượng ngùng a!

Một chiến thần anh minh uy vũ như vậy, chẳng lẽ lão nhân gia người không nhìn thấy bên trên còn có đường viền hoa sao?

Rõ ràng thấy mặt nàng đỏ, hắn còn hỏi tiếp.

Cửu vương gia, ngươi quá ngây thơ đi!

“Hào!”

“Đúng rồi, Lương đại ca, Chu quốc bên kia đang có hành động gì dị thường sao?” Liễu Lâm Ba biết rõ đó là một cái hố, cứ nhiên thảo luận không khác nào tự đem mình chôn xuống, chỉ là nàng muốn nhanh dời đi cái đề tài khi này.

“Làm sao đệ biết Chu quốc muốn tấn công Lương quốc?” Hắn chỉ cùng Vương Phi của mình nói việc này, trừ bỏ Hàn Ngọc cùng nàng ấy thì bên ngoài không có người khác biết nha.

Liễu Lâm Ba đột nhiên cảm thấy đại sự không ổn “Đệ, đừng là nghe Hàn tiên phong nói!”

“Mấy ngày trước phái người đi tìm hiểu thì thấy Chu quốc không có động tĩnh. Đại Chu hoàng đế thân thể yếu nhược nhiều bệnh, tuổi tác đã cao, theo thám tử báo lại nhiều ngày qua chỉ sợ ông ta đã sắp không qua khỏi, cho nên tạm thời lui quân cũng không phải bọn họ muốn. Đại Chu hoàng đế có hai nhi tử, trưởng tử Mộ Dung Đàm cùng thứ tử Mộ Dung Dự vì đoạt ngôi hoàng đế mà nội loạn không ngừng. Cho nên giờ phút này đúng là thời cơ tốt nhất cho Đại Lương chúng ta nuôi quân.”

“Cho nên huynh liền thừa cơ hội này chiêu binh, mặc dù bọn họ đã lui binh, chúng ta là muốn tọa sơn quan hổ đấu, chờ thời cơ tới sẽ giết hắn trở tay không kịp!” Liễu Lâm Ba phân tích đạo lý rõ ràng, Lương Kiều cảm thấy đây chính là nói lên tiếng lòng của mình, tâm tình tốt liền gật đầu.

“Lại nói tiếp, nếu không phải lần này chiêu binh, sợ là không biết ngày nào tháng nào mới có thể gặp lại huynh đệ ngươi!”

Lương Kiều nói đến vui sướng vươn tay vòng qua lưng Liễu Lâm Ba, mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Làm ơn!

Người này nhìn thoát nhìn da thịt mềm mại, sai lại giống như được làm bằng sắt vậy, nàng hàng năm luyện võ cũng bị hắn làm cho đau. Hắn ở hiện đại nếu làm ngôi sao điện ảnh nhất định mê đảo một đống người. Khụ khụ, đương nhiên tại cổ đại vẫn được hoan nghênh, nghe nói từ trẻ nhỏ cho đến bà lão một khi thấy Chiến thần Cửu vương gia thì tất cả đều chảy nước miếng.

“Lương đại ca, này, này... không ổn!” Liễu Lâm Ba nghe răng giấy dựa, cúi đầu nhìn thấy bàn tay to của hắn đang vòng qua hông mình.

“Nói này chỉ có huynh đệ, không có cái gì Vương gia, không cần phải bận tâm đến lễ tiết!”

Liễu Lâm Ba lần đầu cùng nam nhân gần gũi như vậy, ngay cả hô hấp đều ngưng trệ, sợ hắn chẳng may phát hiện ra một chút manh mối. Lương Kiều lỏng bàn tay mang theo độ ẩm thoải mái đặt ở hông nàng, một cổ hơi thở trong veo xông thẳng vào mũi, làm thể xác và tinh thần hắn thư thái. Lương Kiều như cũ không buông tay, ôm chặt Liễu Lâm Ba.

Huynh đệ, thất lưng đệ nhỏ như vậy, hắn là nên ăn nhiều cơm, gầy yếu thế này không sợ sẽ không có thiếu nữ xinh đẹp nào để ý sao?”

“Đại ca, ngươi quên rằng ta đã có người trong lòng rồi sao?”

Lương Kiều được nghe lời ấy liền nghĩ tới chiếc vòng tay kia, trong đầu hiện ra bóng dáng hiền ngang của bạch y nữ tử. Nhưng là, tiểu huynh đệ này sao trên người cũng có mùi hương quen thuộc như vậy?

“Xem trí nhớ của ta này, thôi quên đi. Đúng rồi huynh đệ, ngươi muốn đi săn không?”

Liễu Lâm Ba rốt cục được giải thoát, thừa dịp Lương Kiều buông lỏng tay liền nhanh chóng xoay người lui về sau vài bước, giãn ra chút khoảng cách “Vi sao đại ca lại hỏi về vấn đề này?”

Khóe môi Lương Kiều gọi lên một chút độ cong hoàn mỹ: “Phía sau quân doanh có một khu rừng, tên là Thú Sơn. Vừa vặn rèn luyện sự can đảm cùng ý chí chiến đấu của các tướng sĩ một chút, vạn nhất khi khai chiến với Chu quốc địa hình cũng giống như vậy tứ phía đều là núi, hiện tại coi như rèn luyện trước một chút đi!”

“Rất tốt!”

Liễu Lâm Ba trước kia cùng sư phụ ở trên núi học võ nghệ cũng từng đi săn thú hoang chim trĩ, toàn là tiểu sinh vật. Thật lâu rồi không có lên núi đi săn, Thú Sơn, nghe tên cũng biết ở trong chính là có dã thú lớn a... bắt quá tính rất hưng dữ, nàng thích!

Liễu Lâm Ba phát hiện mình cùng Lương Kiều vẫn là phi thường thân thiết, lúc này đã khuya mà hắn lại hồn nhiên không biết.

“Ai nha, vẫn chưa trở lại, mệt chết ta!” Tiểu Thúy cười bỏ ngoại sam, nằm ngửa thành hình chữ đại ở trên giường, tách ra ở riêng thật tốt, đi ngủ lăn qua lộn lại cũng không cần cố kỵ.

Cửu vương gia kia thật giỏi nghĩ lý do, buổi chiều cố ý căn cứ vào ưu điểm cá nhân liền phân công cho nàng một chút công việc, đem Tiểu Thúy thể lực khiêm khuyết phân công làm chân sai vặt ở Hỏa Đầu Doanh, làm nha đầu chỉ biết ăn này vui mừng đến choáng váng.

Không thể luyện nữa, luyện nữa có khi mất luôn cái mạng nhỏ này.

“A, huynh đệ, buổi tối vội vã như vậy là đi đâu a?”

Tiểu Thúy đứng dậy muốn đi ra ngoài một chút, vừa tới cửa doanh trướng liền đâm phải một bức tường bằng thịt, nhất thời nước mắt ứa ra.

“Huynh vội vã như vậy là làm sao, ta còn muốn hỏi huynh đó, đau chết mất, ai nha!” Tiểu Thúy rất không khách khí đẩy hẳn một phen, nhưng hẳn không hề xê dịch ngược lại chính mình đứng không vững lại ngã ngửa ra sau. Hai ngày nay thao luyện khiến thể lực đều giảm sút, hiện tại thân thể kiệt sức vô cùng, Tiểu Thúy đầu óc choáng váng nghĩ đến mình sắp ngã vô cùng khó coi, không nghĩ tới được Hàn Ngọc tiếp được ôm lấy.

Bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Thúy hai mắt khép hờ, Hàn Ngọc yết hầu lên xuống dòn dập “Huynh đệ, đệ không sao chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì, cảm tạ!” Tiểu Thúy giả dựa từ trong lòng ngực của hắn đứng dậy, kéo kéo áo nhỏ, nhếch miệng ngây ngô cười.

May mắn nàng lười không đem băng ngực tháo xuống, nếu không thì bây giờ chết kiểu gì nàng cũng không biết a a a!

“Ta là muốn đi xem công tử nhà ta có trở về không, đã trễ thế này rồi!”

“Này, đây là quân doanh trọng yếu, đệ còn lo lắng vấn đề an toàn? Khi này ta tới thấy Lâm công tử cùng Cửu gia ở khu vực thao luyện nói chuyện phiếm, không cần lo lắng!”

“Nga, vậy là tốt rồi. Nhưng trễ thế này Hàn tiên phong còn đến đây có việc gì thế?” Tiểu Thúy tới đầu giường nhặt lấy ngoại sam phủ lên người, đưa lưng về phía Hàn Ngọc, Hàn Ngọc lắc lắc đầu.

“Sắc trời đã tối, huynh trở về nghỉ ngơi đi!”

“Không phải, do đệ ban ngày té xỉu nên ta lo lắng, ta là đến xem huynh đệ của ta có làm sao không?”

“Hàn tiên phong, ta chỉ là một tiểu tùy tùng mà thôi, cần gì phải như vậy chứ?”

Hàn Ngọc vừa nghe lời này thần sắc càng kích động “Ta không quan tâm đến thân phận, ta chỉ nhận thức huynh đệ của ta!”

Tiểu Thúy vốn tưởng rằng hẳn luôn cùng mình náo loạn, nguyên lai động thật, như vậy nói không vì cái gì khác, chỉ sợ một thời gian nữa mình sẽ sớm bị lộ tẩy.

“Ai ai ai, đợi chút, huynh đệ, nhìn người gầy như vậy mà cơ ngực rất được nha!”

Tuy rằng bị băng gạc bọc lại nhưng là, xiêm y mùa hạ rất đơn bạc, bỏ đi áo ngoài liền có thể nhìn ra trước ngực hơi hơi có chút nổi lên. Hàn Ngọc xoay chuyển lời nói, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở trước ngực Tiểu Thúy, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng.

Hắn liền động thủ nện nhẹ lên ngực Tiểu Thúy. Tiểu Thúy không thể tin, cúi đầu nhìn xem ngực mình bị nện trúng lại ngẩng đầu nhìn nam nhân ngốc không chút để ý đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đầu bóng lưỡng cổ đại

Hắn liền động thủ nện nhẹ lên ngực Tiểu Thúy. Tiểu Thúy không thể tin, cúi đầu nhìn xem ngực mình bị nện trúng lại ngẩng đầu nhìn nam nhân ngốc không chút để ý đối diện.

“Người, ta giết người!” Tiểu Thúy trợn mắt giận dữ, vào lúc này không biết lấy đâu ra khí lực một cước đạp vào lưng Hàn Ngọc, trực tiếp khiến hắn lao đảo.

“Không phải, huynh đệ ta thấy cơ ngực của đệ rắn chắc, ta liền không nhịn được sờ một chút, đệ đừng nóng giận a!” Hàn Ngọc xoa sau lưng, nhìn người kia bị chọc tức đến nổi trận lôi đình, thực sự là không hiểu.

Tiểu Thúy may là quán thật nhiều vòng, không sờ lên thấy mềm mại, còn không làm lộ.

Rắn chắc?

Lời đó mà hắn cũng có thể nói ra khỏi miệng?

“Ta sờ huynh như vậy huynh có tức giận không, như vậy sờ huynh huynh có tức giận không! Há?” Tiểu Thúy bất chấp đuổi tận cùng không buông, thân thủ liền sờ lung tung khắp người Hàn Ngọc, khụ khụ, này không phải sờ a, đây là đánh nhẹ!

Hàn Ngọc bị đánh liên tiếp lui về phía sau, “Đệ thích thì cứ sờ a, ta không tức giận!”

Hàn Ngọc trên chiến trường tuy rằng dũng mãnh, giờ khắc này nhưng lại ngây ngốc ngờ ngác bị người ta đuổi ra, Tiểu Thúy tức giận thế không bao giờ cấp cho hấn sắc mặt hòa nhã nữa.

Hôm sau, một đại đội nhân mã hướng về Thú sơn xuất phát, quả là tháng ngày làm người ta hưng phấn chờ mong, Liễu Lâm Ba đổi tốt hành trang theo những binh lính khác trong quân doanh cùng tiến lên Thú Sơn.

Thú Sơn, tên như ý nghĩa, là một địa phương tương đối nguy hiểm, trên núi này, đường gấp ghe, hiểm, mãnh thú đêm không xuể, cho nên, rất ít người ở trên núi này đi lại, dù sao, mãnh thú nhiều, một phút lơ đãng là cũng có thể trở thành đồ ăn của mãnh thú.

Đến Thú Sơn, Tả tiên phong tuyên bố ngày hôm nay nơi thao luyện chính là ở Thú Sơn, từng trận hít khí vang lên liên tiếp, nguyên bản thần sắc hưng phấn cũng bị hoảng sợ thay thế.

Tâm tư Lương Kiều nàng hiểu, càng ở loại địa phương nguy hiểm, càng có thể nhìn ra tiềm lực của mỗi người.

Phóng tầm mắt nhìn ra, đại thụ trăm năm che trời đêm không xuể, cảnh lá nhắng nhật khắp nơi, màu xanh biếc giống như sóng biển, trông rất đẹp mắt.

“Lâm huynh đệ, ngươi sợ sao?” Tiêu Triển trước ở cùng lều trại lúc trước cầm theo nước từ trong quân doanh tới, mỉm cười đưa cho Liễu Lâm Ba.

Người này ngũ quan đoan chính tuấn mỹ, da dẻ trắng nõn, có vẻ thanh tú giống như thư sinh, mấy ngày nay ở chung liền cảm giác Liễu Lâm Ba này mặc dù trông có vẻ yếu đuối mong manh, nhưng võ công cũng không yếu, từng chiêu thức đều coi trọng, nhất định là quý công tử ở gia đình giàu có chuyên học võ công.

“Không sợ, người là chúa tể của thiên hạ này, không có gì so với người mạnh mẽ hơn.” Liễu Lâm Ba xác thực khát, tiếp nhận cốc nước uống từng ngụm nhỏ, càng là lúc khát càng không thể uống nhanh, như vậy trái lại không có tác dụng giải khát.

Trong ngày thường, Tiểu Thúy là tinh lực dồi dào nhất, tối không thấy ồn ào, sáng sớm hôm nay phá lệ không dậy, có người nói là tối ngày hôm qua Hàn Ngọc đắc tội nàng?

Liễu Lâm Ba cũng chưa hỏi đến, sáng sớm vội vã đi tới nơi thao luyện liền quên mang chút thủy, cũng còn may Tiêu Triển nghĩ chu đáo.

“Huynh đệ ngươi nói quá đúng rồi!”

Liễu Lâm Ba vừa dứt lời, thân thể không phòng bị bị va vào một phát, ngay sau đó là một trận không phục hừ lạnh, quay đầu nhìn lên, mấy nam tử vây quanh một nam tử đầu đội mũ nâu nhạt đang nhìn về bên này.

“Ngày hôm nay con mỗi đầu tiên nhất định là của ta!” Nam tử mang mũ thanh âm trầm mạnh, khiêu mi nhìn về phía Liễu Lâm Ba, Tiêu Triển bên trong xem thường mang theo căm ghét nhìn sang, đụng một cái vào cánh tay Liễu Lâm Ba ra hiệu nàng dừng để ý tới bọn họ.

Cái gì con mỗi không con mỗi, nàng làm sao nghe không hiểu bọn họ là cố ý hướng về nàng gây sự, sống cùng doanh trại, thời gian lâu dài liền sinh ra bất hòa, dù sao gia thế không giống, võ công có cao có thấp, nam tử kia trước đây ngông cuồng vô cùng, nàng vốn là không muốn để ý tới.

Nam tử kia nói xong xoay người liền mang theo mấy người bên cạnh ly khai, những người khác kết thành một nhóm cùng nhau đi thu thập con mồi, thú trên núi dã vật cực kỳ nhiều, chỉ chốc lát, hầu như người trên tay đều có thật nhiều thú rừng gà rừng các loại con mồi, Tả tiên phong khen một phen, đột nhiên, từ phía tây truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Hiển nhiên, nhất định là có người gặp phải nguy hiểm!

Liễu Lâm Ba cùng Tả tiên phong hai mặt nhìn nhau một phen, mau chóng chạy về hướng tiếng kêu, thời điểm chạy tới nơi, chỉ cảm thấy mặt đất giống như chấn động, mơ hồ liên tục rung lên, kéo theo từng trận bụi bặm, lá cây rơi ào ạt.

Lại một tiếng hét thảm truyền đến, các tướng sĩ cùng nhau hướng bên kia nhìn tới, đều không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh.

Một con gấu đen cao chừng ba mét giống như một ngọn núi nhỏ rầm rầm chạy tới, triệt để phơi bày trong tầm mắt mọi người.

Trời ạ!

Đây là thật sự gấu đen!

Liễu Lâm Ba khi còn bé ở trong vườn thú từng nhìn thấy gấu đen, cảm giác con kia cũng chỉ hơn hai mét, nhưng là trước mắt thứ khổng lồ này còn cao hơn ba mét, xem ra dã thú trên núi vô số, hẳn là dinh dưỡng quá tốt rồi, chỉ thấy gấu đen này tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, toàn thân đen thui dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng lộng lẫy bóng loáng, đầu tròn tròn, rộng rộng, người xem toàn thân tóc gáy tất cả đều không tự chủ dựng đứng, khủng bố cực điểm!

Dù là đại nam nhân cao to giờ khắc này đều thật sự bị dọa cho phát sợ, đột nhiên, con gấu đen kia mở ra cái miệng đầy nước bọt lớn như chậu máu, lộ ra răng nanh lớn sắc bén, giống như phát điên đuổi theo nam tử vừa này kêu gào với Liễu Lâm Ba, tiếng kêu thảm thiết lúc trước chính là từ nam tử kia phát ra.

Liễu Lâm Ba nhớ tới, gấu đen này hẳn sẽ không vô duyên vô cớ tập kích người, nhất định là hắn chọc giận hoặc là thương tổn nó, Tề Uy Phong chạy một trận, nhìn thấy Liễu Lâm Ba bọn họ lại giống như nhìn thấy cứu tinh, cấp tốc chạy về phía bọn họ, theo hắn từ từ tới gần, gấu đen cũng hướng về bên này đất rung núi chuyển đuổi theo, cảm giác chấn động càng thêm mãnh liệt, hiện tại thật không phải thời điểm liều mạng, chừng hai trăm người ba mươi sáu kẻ chuẩn là thượng sách.

Chạy!

Liễu Lâm Ba ra sức chạy trốn thời khắc khóe mắt quét qua, đột nhiên bị hình ảnh trước mắt làm chấn kinh, không trách Tề Uy ngày nắng to đều không bỏ mũ, nguyên lai trên đầu hắn một sợi tóc đều không có, Liễu Lâm Ba giờ mới hiểu vì sao gấu đen vẫn đuổi theo hắn, trong lồng ngực Tề Uy ôm chặt một con gấu con xem ra vừa ra đời không lâu, ở trong ngực Tề Uy bất an uốn éo người, hướng về gấu đen phía sau phát ra từng trận gầm nhẹ.

Này, tình cảnh này, để Liễu Lâm Ba thực tại chấn động, này không phải là đầu bóng lưng đầu cùng gấu lớn gấu nhỏ phiên bản cổ đại sao?

“Tề Uy! Nhanh đem gấu trong lồng ngực ngươi thả xuống!” Mắt thấy gấu đen càng ngày càng tiến tới gần, Liễu Lâm Ba quay đầu lại hướng về hắn quát.

Nàng là vì muốn tốt cho người ta, nhưng là người này trái lại mặc kệ, giống như không nghe thấy, hoá ra đây là sợ nàng đoạt đi danh tiếng của hắn, Tề Uy ôm Tiểu Hùng sợ sệt vừa quay đầu lại lập tức liền vấp phải một nhánh cây trên mặt đất ngã lăn quay, vốn chân đã mềm nhũn, nhất thời không đứng lên nổi, gấu con trong lồng ngực bị rơi gào thét lên, không tới nửa khắc, con quái vật khổng lồ phía sau cũng đã đến trước người hắn, giờ lên hai bàn chân to lớn.

“Lâm Ba!”

Tà tiên phong giương cung bắn tên, Liễu Lâm Ba một bước xông ra ngoài, gọi cũng không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mỹ nhân độ sức cùng dã thú

“Lâm Ba!”

Tà tiên phong giương cung bắn tên, Liễu Lâm Ba một bước xông ra ngoài, gọi cũng không trở lại.

Bàn chân Gấu đen đầy móng vuốt bén nhọn, lại ở trong nắng gắt tỏa ra hàn quang khiến người ta rợn tóc gáy. Tề Uy cả người phát run, vừa kinh hãi vừa ngây ngốc, thế nhưng ngay cả chạy cũng không dám, chỉ cảm thấy đáy quần thực ảm... ảm ướt?

Bị dọa đến mức... tiểu ra quần!

Hai trăm người còn lại chấn động mở trừng trừng hai mắt. Con gấu kia đã hoàn toàn bị chọc giận, điên cuồng há cái mồm đỏ như máu mà rống lên đỉnh tai nhức óc, đến chim chóc trong rừng cũng giật mình bay tán loạn. Mắt thấy Tề Uy sắp bị Gấu đen vồ chết, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Liễu Lâm Ba mạnh mẽ xông đến, bóng dáng nhanh như chớp liền tới chỗ gấu đen đang phát cuồng.

Lập tức, một đạo ánh sáng xẹt qua, mọi người còn chưa kịp thích ứng chuyện gì đã xảy ra thì bên tai liền truyền đến tiếng gấu đen rống lên cực kỳ thảm thiết.

Thanh âm cực lớn, cả tòa Thú Sơn rung chuyển, chim rừng lại không ngừng vỗ cánh bay loạn khắp nơi.

Mọi người đều bởi vì chấn động mà ngây ngẩn, một lát sau hoàn hồn mới phát hiện trên mặt trái của gấu đen lúc này đang găm một thanh chủy thủ sắc bén, dòng máu đỏ tươi không ngừng tuôn ra, con gấu kia càng nhe răng dữ tợn hơn, thoát nhìn bộ dáng thập phần đáng sợ.

Ai nấy đều cả kinh, nhìn không được rừng mình một cái. Dù đã gặp qua nhiều dã thú nhưng Tà tiên phong cũng chưa từng đối diện với gấu đen hung tàn như vậy, nhất thời cũng có chút luống cuống tay chân, kéo cung tiễn nhắm ngay hướng gấu đen mà phóng, thế nhưng không ngờ rằng mũi tên tuy cắm vào da lông nhưng lại không làm nó bị thương nửa phần!

Tề Uy run cầm cập quỳ rạp trên mặt đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích, đột nhiên hắn cảm thấy áo mình căng lên rồi cả người bỗng chốc bị nhấc bổng. Liễu Lâm Ba thuận tiện quăng ra, thân thể Tề Uy hung hăng bay ra ngoài. Một trận đau đớn truyền đến, thế này hắn mới phát hiện mình đã từ cõi chết trở về.

Chỉ thấy thiếu niên này thân thủ lợi hại, động tác vừa nhanh như thiểm điện lại uyển chuyển như dòng nước, tuy rằng là nữ cái nam trang nhưng dầu không

được một thân tao nhã. Tề Uy tức giận chính bản thân mình, hẳn trước đây quả thực đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, lúc này lại lo lắng cho Liễu Lâm Ba không thời.

Nếu không phải nàng bỏ qua hiềm khích lúc trước, vừa rồi hẳn đã sớm bỏ mạng dưới móng vuốt của gấu đen. Ngày thường một đám huynh đệ luôn vây quanh hẳn, vậy mà khi hẳn gặp phải nguy hiểm bọn họ ngay cả bóng dáng đều không thấy đâu.

Tả tiên phong ra lệnh một tiếng, hai trăm người hết thấy hướng Gấu đen phóng tên, xem nó thành bia tập bắn, vậy mà vẫn không thấy nó có dấu hiệu ngã xuống.

Bất quá tất cả mũi tên của mọi người đều đã phóng hết ra ngoài nhưng không cứu vãn được tình thế. Bỗng dưng không biết người nào ném cho Liễu Lâm Ba một thanh đại đao, Liễu Lâm Ba một bên trốn tránh đòn tấn công điên cuồng của gấu đen, một bên mạnh mẽ đón lấy đại đao, tình huống này thực sự khiến người ta đổ mồ hôi lạnh a!

Tiêu Triển đứng yên một chỗ đã không nhìn được nữa rồi, nhìn huynh đệ của hẳn phải đấu tay đôi với Gấu đen hẳn không thể yên tâm, vì vậy liền nhặt lấy một thanh kiếm rơi trên mặt đất rồi vọt lên.

Tả tiên phong mắt thấy sự tình không ổn, cũng vọt lên theo. Liễu Lâm Ba tuy thân thủ vô cùng tốt nhưng thời gian kéo dài cũng khó tránh khỏi hao phí thể lực trầm trọng, sợ là không chống đỡ được bao lâu.

Nhờ có Tiêu Triển và Tả tiên phong ra nhập, Liễu Lâm Ba bỗng thấy thoải mái không ít nhưng vẫn không dám lơ là, dù sao Gấu đen đang nổi điên thập phần uy lực.

Tuy rằng đã bị Liễu Lâm Ba làm bị thương một con mắt, nhưng phản ứng của nó vẫn rất nhanh chóng, hơn nữa bị thương một con mắt lại càng khiến Gấu đen thêm phần nộ, hiển nhiên rơi vào trạng thái liều chết không lui.

Hiện tại cũng chỉ có ba người Liễu Lâm Ba, Tiêu Triển cùng Tả tiên phong đối phó với Gấu đen. Những binh lính còn lại không ai dám tiến lên, đến chạy còn không dám, tự nhủ khi trở về không thể trêu vào Tả tiên phong.

Chỉ nửa khắc sau, Tả tiên phong cùng Tiêu Triển đều bị thương đổ máu, hai người này luận về võ công đều là bậc cao thủ trong quân doanh vậy mà không đối phó được Gấu đen. Liễu Lâm Ba nhủ mày, xem ra không nên trực diện đối đầu với nó.

Cánh tay nàng vung lên, một loạt ngân châm lạnh lạnh theo tay nàng phóng ra, trực tiếp găm vào sau cổ Gấu đen. Ngân châm kia đều có tẩm mê dược, nhưng con gấu thể trạng không lồ sợ là được hiệu chậm chạp... Một lúc sau, bỗng thấy Gấu đen phản ứng trì độn...

Có tác dụng rồi!

Liễu Lâm Ba mỉm cười mang theo vài phần tự tin, càng làm khuôn mặt tinh xảo của nàng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Nàng không biết rằng nụ cười thân nhiên của mình vừa vụn rơi vào trong mắt nam nhân phía sau, tựa hồ hẳn cũng có ý nghĩ giống nàng, trước mắt sáng ngời, khóe môi cũng nhếch lên.

Liễu Lâm Ba gật gật đầu với Tiêu Triển. Tả tiên phong cùng Tiêu Triển không ngừng dẫn dắt Gấu đen rồi đi lực chú ý. Liễu Lâm Ba nhanh chóng kiễng mũi chân vọt đến gốc cây đại thụ trăm năm, nàng tùy ý đem đại đao gài ở sau lưng, vù vù trèo lên cây đại thụ.

Liễu Lâm Ba nghĩ kỹ, mặc dù da thịt trên người nó dày như vậy nhưng nàng không tin nó không có nhược điểm... vậy hẳn là ở đâu? Nàng không tin toàn bộ thân thể nó đều là mình đồng da sắt!

Liễu Lâm Ba lại hướng phía bọn họ gật gật đầu, bọn người Tiêu Triển hiểu ý nàng, nhưng nàng hành động như vậy khiến bọn họ hẳn đổ mồ hôi lạnh, có thể một đao liền đánh trúng tất nhiên rất tốt, nhưng là... chẳng may thất bại thì sao?

Lúc này, Gấu đen nổi điên đang rít gào lao tới chỗ Liễu Lâm Ba, rốt cuộc nó cũng chạy đến gốc cây đại thụ kia. Liễu Lâm Ba rút ra đại đao, nàng không thể chần chừ thêm nữa!

Ngay tại thời điểm nàng sắp nhảy xuống, một bóng dáng màu trắng đột nhiên nhảy ra từ phía sau Gấu đen, dùng chân đạp vào nó một cái rồi vọt lên cây đại thụ. Gấu đen quay đầu rống lên giận dữ. Mà Lương Kiều lúc này đã ngồi trên nhánh cây, cùng Liễu Lâm Ba mặt đối mặt. Đại lưng màu vàng của hẳn dưới ánh nắng trời càng thêm quý giá lóa mắt, làm cho người ta cảm giác như có trích tiên hạ phàm.

Đáng cứu thế a! Amen, Kiều gia, người đã tới rồi!

Liễu Lâm Ba trong lòng tràn đầy nghi vấn “Lương đại ca, sao huynh lại đến đây?”

“Thật sự không yên lòng!”

Không kịp nói nhiều lời, dưới gốc đại thụ lúc này Gấu đen không ngừng lao vào, thân cây bắt đầu lung lay, Lương Kiều giành lấy đại đao trong tay Liễu Lâm Ba, hung hăng nhảy xuống!

Nguy hiểm như thế, hẳn nữ lòng nào để cho huynh đệ của mình phải liều mạng!

Đại đao sắc bén đâm xuống, chỉ nghe xì một tiếng máu tươi nhất thời văng tung tóe khắp nơi, Gấu đen kêu gào thảm thiết, đổ rầm trên mặt đất, bụi bặm bốn phía nổi lên. Thủ Sơn sau một phen chấn động cuối cùng đã khôi phục yên tĩnh.

“Cửu vương gia uy vũ! Cửu vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

“Lâm Ba nguoi quá lợi hại, tốt lắm!”

Không biết qua bao lâu, các tướng sĩ chậm rãi hồi phục tinh thần, đều nhìn tới chỗ Gấu đen ngã xuống.

Lương Kiều vươn tay vòng qua hông Liễu Lâm Ba, nhún người cùng nhau nhảy xuống khỏi nhánh cây đại thụ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bị ăn đậu hũ

Không biết qua bao lâu, các tướng sĩ chậm rãi hồi phục tinh thần, đều nhìn tới chỗ gấu đen ngã xuống. Lương Kiều vươn tay vòng qua hông Liễu Lâm Ba, nhún người cùng nhau nhảy xuống khỏi nhánh cây đại thụ.

Hai người tuy rằng cả người đều là máu, thế nhưng, cái anh khí bức người cùng hơi thở lăm liệt toát ra từ trong xương tủy, khiến người khác không dám không coi trọng.

Liễu Lâm Ba toàn thân đều là màu máu đỏ chói mắt, quần áo xộc xệch, Lương Kiều nhìn thấy mà đau lòng, duỗi tay đem tay áo làm từ tơ vàng đặt lên gò má Liễu Lâm Ba, nhẹ nhàng lau chùi hai gò má trắng nõn đỏ tươi vết máu, Liễu Lâm Ba hiển nhiên bị hành động này hù dọa, nhất thời giật mình, bắt lấy cổ tay Lương Kiều.

“Vương gia, ta tự mình làm được.” Liễu Lâm Ba hoảng loạn bắt lấy ống tay áo đã ô uế của mình xoa lung tung trên mặt, cánh tay Lương Kiều dừng một chút ở giữa không trung rồi thu về.

Các tướng sĩ dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh, đều nghe nói vương gia thú xấu thiên kim của Liễu đại tướng quân ở kinh thành, vương gia lại không để ý bề ngoài xấu xí, hóa ra nguyên nhân là ở đây a!

Chiến thần Cửu vương gia lại thật sự thích nam nhân!

Vương gia tình tứ như vậy vương phi có biết không?

Muốn được Chiến thần mỹ mạo coi trọng cũng cần có vốn a!

Lâm huynh đệ này thoát nhìn yếu đuối, thủy linh linh nhưng lại dũng mãnh dị thường, cùng vương gia thật xứng đôi, giữa một đàn ông thô tục có thể chọn ra một người như vậy, thật là ngàn năm có một a!

Tề Uy mới từ bên trong ma chướng của con gấu đen chạy ra, lại bị một màn ôn nhu đến cực điểm làm cho kinh ngạc đến ngây người, thân phận địa vị hiển hách Đại tướng quân lại dùng ống tay áo của mình lau mặt cho Lâm huynh đệ?

Kích động này khiến miệng hân há có chút lớn, hân há có thể nhét vừa cả quả trứng gà, trong rừng muỗi nhiều đến đếm không xuể, bất giác nuốt phải một con ruồi khổng lồ.

“Phi phi phi!”

Tề Uy ngồi xếp bằng trên đất mọc họng đã bị người xách ra, tất cả đều dùng ánh mắt không chút hảo cảm nhìn hân, nếu không phải hân ngông cuồng tự cho là đúng, có thể rước lấy con gấu đen kia sao, có thể làm cho khoảng hai trăm người ngáp ngê bên bờ sinh tử sao?

“Lớn mặt! Dám đối với vương gia bất kính!”

Hân Ngọc chẳng biết lúc nào đã đứng trước người hân, vung đao liên hướng về phía cổ của hân, làm hân sợ đến liên tục khẩu đầu, vừa muốn tóm lấy bắp chân Lương Kiều lại bị Hân Ngọc vung đao dọa lui.

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám, đều do tiểu nhân quá sốt ruột biểu hiện, nóng lòng lập công mới suýt chút nữa hại các anh em, suýt chút nữa, suýt chút nữa để vương gia rơi vào hiểm cảnh, vương gia tha mạng a!”

Tề Uy vô cùng chật vật run cầm cập thành một nhúm, liên tiếp dập đầu, Lương Kiều nhìn một chút Liễu Lâm Ba mệt mỏi, ngược lại bước mấy bước về phía hân.

“Đứng lên đi, Lâm huynh đệ không để ý an nguy của chính mình, bất chấp nguy hiểm đến tính mạng cứu người, ta nếu lại đem người xử tử, chẳng phải là phụ nỗi khổ tâm của huynh đệ ta, đứng lên đi.”

“Tạ vương gia, cảm tạ Lâm huynh đệ, cảm tạ!”

Hàn Ngọc vừa nghe lời này, đem đao xoạt một tiếng thu vào, Liễu Lâm Ba lần này hành động cùng dũng khí khiến tất cả mọi người chấn kinh, đột nhiên xuất hiện gấu đen quấy rầy hết thảy kế hoạch, mắt thấy sắc trời không còn sớm, đại đội nhân mã xuống sơn trở về quân doanh.

“Huynh đệ huynh đệ, mau đến xem, các tướng sĩ bắt được bao nhiêu con mèo, không tồi nha!” Hàn Ngọc đắc ý vừa hỏi quân doanh liền đi thẳng tới chỗ Tiểu Thúy, chặn trước chặn sau đi theo sau mông người ta lải nhải không ngừng.

“Đó là đương nhiên, ta đều đã nghe nói, vương gia cùng công tử nhà ta còn giết chết một con gấu đen đấy, còn huynh, huynh săn được cái gì?”

Tiểu Thúy lạnh nhạt trả lời, cúi đầu vẫn là tiếp tục công việc của mình, tướng sĩ ở mấy lều trại xung quanh thỉnh thoảng lại vụng trộm liếc qua một chút, rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

Ai ai ai, hai nam nhân tuấn mỹ ưu tú nhất quân doanh đều thích nam nhân, thực sự là muốn đã thương trái tim các cô nương a!

“Hắc hắc, ta chỉ săn vài con gà rừng, giờ để lại có đùi gà ăn rồi, một hồi ta liền sai người đưa tới!” Hàn Ngọc đến hiện tại vẫn không rõ chính mình sai ở đâu, chỉ biết một mực lấy lòng người ta, chưa từng thấy huynh đệ này tính khí nóng nảy như vậy.

“Ta lại nói cho huynh biết, ta hiện tại không thiếu đùi gà để ăn, Hàn tiên phong mời trở về đi, ta còn phải làm việc.”

“Huynh đệ đừng giận ta, đệ nói ta làm sai ở đâu, ta sửa là được!”

“Tốt lắm, huynh nhớ lại thử xem đêm đó huynh đã làm gì với ta, huynh liền biết huynh sai ở đâu, đừng tới hỏi ta, tự mình nghĩ đi, không nghĩ ra được chúng ta liền cứ như vậy tuyệt giao.”

Hàn Ngọc vừa nghe lời này hoảng hồn, rất nhiều người đối với mình tốt đó là bởi vì sợ mình, có không sợ cũng chỉ biết nịnh nọt, bởi vì là tâm phúc dưới tay Cửu điện hạ, không ít kẻ quyền quý muốn hấn giúp leo lên, chỉ có tiểu huynh đệ này không sợ mình cũng không nịnh mình, người không bị tiền quyền mê hoặc như vậy thực sự hiếm thấy, Hàn Ngọc nhất thời gấp đến đầu đầy mồ hôi.

“A, nhớ rồi! Ngày ấy ta khen đệ cơ ngực cũng không tệ lắm liền không nhịn được giống như vậy sờ thử, rất lớn rất chắc!”

Hàn Ngọc không biết làm sao bỗng nhiên tỉnh ngộ, một bên hỏi tưởng một bên tay lại sờ lên ngực Tiểu Thúy còn đang cầm cúi làm việc.

Ân~

Chính là xúc cảm như vậy, đặc biệt chắc.

Tiểu Thúy đang bận đến đầu óc choáng váng nhất thời trợn to mắt, cô nương lần thứ hai bị ăn đậu hũ chậm chậm cúi đầu nhìn về phía bàn tay vạn ác vẫn đặt trên ngực mình tức giận đến nghiến răng, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, Tiểu Thúy đang xào thịt không nói hai lời trực tiếp nhe hàm răng trắng cắn lên mu bàn tay Hàn Ngọc.

Hàn Ngọc vùng dậy, gào thét thê thảm, những tướng sĩ đang bận việc khác trong Hỏa Đầu Doanh không nhịn được rung mình nhe răng, cảm xúc quá mãnh liệt!

Đứng từ xa, các tướng sĩ chỉ dám len lén liếc mắt cử động của Hàn đại tiên phong, căn bản nghe không rõ nói cái gì.

“Trời ạ! Hàn tiên phong bị đánh, thấy không thấy không?”

“Nhìn thấy nhìn thấy, trên gáy còn có hành thối.”

Tiểu Thúy hừ một tiếng giọng cái mũi dùng sức dậm chân, quá đáng giận, nàng là hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá a, liền bị cái tay kia sờ soạng như vậy, Tiểu Thúy thân thủ dùng sức ở trên ngực phui phui, bĩu môi một cái lại trở lại trong doanh trường tiếp tục xào rau.

“Nha, tiểu khất cái, người, người sao lại ở chỗ này?” Tiểu Thúy vừa xoay người suýt chút nữa va vào người hấn, thực cả kinh, nếu không nhìn kỹ cũng không nhận ra hấn, mặc vào quần áo quân doanh cũng thật là uy phong lẫm liệt, nào có chút điểm thư sinh yếu đuối.

“Ta là người sai vật ở trong này, người, người là?” Tiểu khất cái nhất thời nhớ không ra, vị huynh đệ này nhìn quen mặt vô cùng, đến cùng đã từng gặp ở đâu? Tiểu khất cái từng được Liễu Lâm Ba cứu ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn Tiểu Thúy, nếu không được tiểu thư nhà mình dịch dung qua, sợ là sớm đã bị người ta nhận ra.

Tiểu Thúy cả kinh thấy mình nói lời không nên nói, con người đảo một vòng lập tức quay lưng đi nói, “Thật ngại quá, ta nhận lầm người, nhận lầm người, ta đi làm việc!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Không đến tháng, sao cứ suốt ngày mang gà tới

Tiểu Thúy kinh hãi thấy mình nói điều không nên nói, trông mắt vừa chuyển liền lập tức quay lưng đi “Ngượng ngừng a, ta nhận lầm người, nhận lầm người, ta đi làm việc!”

Ngay sau đó vội vã chạy mau, ai nha, thật sự là đàn! Lúc trước ở tướng quân phủ nghe tên khát cái kia nói với công tử hấn ở trong kinh thành vô thân vô cô, không có người thân nào, cũng chỉ biết tiểu thư nhà mình cùng mình. Nếu như thừa nhận thân phận của mình, kia chẳng phải chính là bại lộ thân phận của tiểu thư sao? Lừa Chiến thần cô gia, tiểu thư về sau như thế nào đối mặt với hấn.

“Chờ một chút!”

“Ồ!”

Nam tử cảm giác rất không thích hợp, vội vàng chạy theo ý muốn gọi Tiểu Thúy lại. Tiểu Thúy mãi quay đầu nhìn về phía sau mình, đột nhiên phía trước xuất hiện một bức tường thịt, nàng căn bản không nhìn thấy nên liền đâm phải, tự đem chính mình bắn ra ngoài, thật sự ôm lấy mẹ đất.

“Huynh đệ! Ngươi thế nào rồi, không có việc gì chứ?” Hàn Ngọc thấy rõ ràng người ngồi trên mặt đất ảo não không thôi, vút vội mấy con gà rừng trong tay chạy tới đỡ Tiểu Thúy, Tiểu Thúy hừ hừ xoa mõng, mắt thấy nam tử phía sau đang đuổi theo, nàng liền không màng đau đớn đứng dậy rồi chạy đi.

“Tại sao lại là huynh a?”

“Ta đến đưa gà rừng cho đệ nha!” Hàn Ngọc chỉ tay vào mấy con gà phì nộn, một bên túm lấy cánh tay Tiểu Thúy.

“Ta cũng không đến tháng, huynh cả ngày đưa gà tới làm gì chứ!” Tiểu Thúy thập phần bực hấn rống lên, tướng sĩ tuần tra bốn phía nhất thời nghẹn họng một chút.

Còn muốn gài bẫy như vậy a!

“Đệ nếu thật sự đến tháng càng phải có thứ bỏ hơn, còn ăn gà làm gì!” Hàn Ngọc thuận miệng đáp lại, ngay cả mình cũng chưa kịp phản ứng, trước mắt hấn rõ ràng là một hán tử a, là hán tử!

“Phi phi phi ! Ta là nam tử đầu đội trời chân đạp đất, có gì lại đến tháng. Quên đi, không thèm nghe huynh nói nữa, nếu không chạy mau thì không kịp.”

Bởi vì thấy Hàn tiên phong đứng cạnh đó, nam tử kia liền chạy chậm lại, quan sát hành động của hai người này, thả chậm bước chân đi về phía bên này.

Tiểu Thúy vừa muốn chuẩn đi lại bị Hàn Ngọc túm trở về.

“Là hấn khi dễ đệ?”

Hàn Ngọc trong con ngươi lộ ra lãnh liệt, lạnh lùng nhìn nam tử cách đó không xa, quay đầu hỏi Tiểu Thúy đang thất kinh.

“Là... a không không, không phải !”

Nếu đúng như vậy, Hàn Ngọc nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn, nếu không phải, người trước mắt kia thật đúng là khó chơi.

“Tốt nhất là không phải, bằng không...”

“Huynh có bản lĩnh thì đem gà này làm chín cho ta, bằng không ta cũng không cảm kích a, tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi, ta đi có việc!”

“Hảo!”

Vừa thấy tiểu huynh đệ chạy nhanh đi, Hàn Ngọc gật đầu đáp lời, mà không biết nam tử phía sau kia mâu quang càng thêm thâm thúy.

Nếu không phải chốt dạ, vì sao phải chạy chứ?

Dáng người kia cùng cái đầu, còn có vừa rồi gọi hấn, thanh âm lạnh lạnh, trừ bỏ bộ dáng có điểm bất đồng, tất cả cái khác đều ăn khớp nha.

Ban đêm, không còn nắng gắt, bởi vì ở nơi núi rừng trống trải, từng đợt gió đêm đánh úp lại, làm người ta thoải mái vô cùng.

Sau khi từ Thù Sơn xuống, Liễu Lâm Ba không dám tắm rửa, dù sao trời còn chưa tối, đột nhiên có người đến cũng là bình thường, chỉ đơn giản thay đổi quần áo, một thân mùi máu tươi phơi dưới ánh mặt trời thật sự khó chịu, thật vất vả mới chịu đựng được đến buổi tối, Liễu Lâm Ba đun nước nóng, tìm tới bồn tắm lớn, đặt bình phong chắn phía trước, chậm rãi đem từng thứ trên người cởi xuống, dải băng ngực rơi xuống đất, chân ngọc kiễng lên, đùi nhỏ

thon dài tiến vào giữa bồn tắm, nhất thời tạo nên vòng vòng cơn sóng.

Liễu Lâm Ba thấp phần hưởng thụ khép mắt lại, thật không cần nói thêm nữa, cả ngày nay phơi nắng dưới ánh mặt trời gay gắt, một thân áo trong đều ướt, nếu không gột rửa thì không chỉ không chịu đựng nổi, mà còn thực sự ngủ không được.

Từ khi vào quân doanh đều là Liễu Lâm Ba tự mình tắm rửa, dù sao Tiểu Thúy kia cả ngày việc nọ việc kia cũng đủ mệt rồi. Liễu Lâm Ba đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên bên ngoài một trận xôn xao.

Tiếng bước chân của rất nhiều tướng sĩ vang vọng trong đêm tối, chẳng lẽ là địch quốc phát binh?

Liễu Lâm Ba nghĩ vậy liền vội vàng xoa xoa thân thể, băng ngực lại rồi mặc lên xiêm y, vội đi ra ngoài.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, làm sao ban đêm tất cả mọi người đều đi tuần tra?”

Tiêu Triển cúi đầu “Chu quốc tập kết sáu mươi vạn binh mã, đã muốn xuất phát, mục tiêu chính là Đại Lương quốc chúng ta!”

Sau mười vạn? Đây là cái khái niệm gì chứ, chính là chỉ cần mỗi người uống một ngụm nước sông thì cũng lập tức có thể đem nước sông uống cạn. Chu quốc vẫn là cường quốc, từ sau khi thấu tóm thành trì của một số nước nhỏ vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức, rất nhiều năm cũng không có chiến tranh, điều này đúng là bất lợi đối với Lương quốc, bởi Lương quốc không có nhiều binh mã đến vậy.

“Hoàng đế Chu quốc không phải bệnh tình nguy kịch sao, như thế nào còn khởi binh đến đây phát động chiến tranh, hay là... trong đó có điểm đối trá?” Liễu Lâm Ba nói ra suy nghĩ trong lòng, hiện tại thế cục đại loạn, các quốc gia tranh bá, nhiều phần thế lực liên kết lại, không ít tiểu quốc cũng bắt đầu rục rịch, sinh phải thời loạn, xem ra dù thế nào chẳng nữa cũng không tránh được một trận chiến sinh tử.

“Chu quốc hoàng đế quả thật mang bệnh nằm giường, hiện tại Nhị điện hạ chủ trì việc nước, hẳn còn luyện binh đã lâu, sợ là lần này muốn lấy một trận để làm khởi đầu tốt đẹp xưng đế tứ phương. Lương quốc một khi bị công phá thì không chỉ đơn giản là một quốc gia bị thấu tóm, mà Sở quốc láng giềng cũng sẽ rơi vào tay giặc!”

Liễu Lâm Ba trên người còn ẩm ướt, nghe được lời ấy trên cổ nổi lên từng trận lạnh lẽo.

“Nếu Chu quốc hoàng đế mang bệnh, như vậy cũng là Đại điện hạ Chu quốc cảm quyền mới phải, xem ra Nhị điện hạ này thật ra có đầy bụng đã tâm!”

“Nghe nói Đại điện hạ Chu quốc là trưởng tử của hoàng hậu Chu quốc, nhưng là, người này chỉ yêu thích thơ từ ca phú, không thông hiểu võ công quyền mưu, chính là một ngọc tử không bao giờ hỏi đến chuyện triều đình. Chu quốc Hoàng đế đến bây giờ vẫn không lập thái tử, không ai biết đây là vì sao, cho nên Nhị điện hạ tự nhiên biết lợi dụng thời cơ!”

“Vương gia đâu? Vương gia đi đâu, như thế nào không thấy ngài?” Liễu Lâm Ba tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Lương Kiều, mà ngay cả Hàn Ngọc cũng không thấy.

“Cửu vương gia đi Điểm Tướng Bàn điểm binh, hoàng thượng đã hạ lệnh tất cả võ tướng triều đình hiện tại đều phải phụ trợ Cửu vương gia chống lại Chu binh. Nghe nói nhạc phụ của Cửu vương gia Liễu Tuyên tướng quân bệnh ở chân lại tái phát đã nhiều ngày qua, nhưng thời điểm này ông ấy cũng không từ chối ra chiến trường, thật sự đáng kính!”

“Cái gì? Bệnh ở chân tái phát? Có nghiêm trọng không?”

Liễu Lâm Ba vừa nghe thấy hai chữ Liễu Tuyên, nhất thời mất bình tĩnh, nằng rời nhà cũng rất lâu rồi, thời gian qua chưa gặp lại lão nhân gia, đây chính là phụ thân của mình, nói không lo đó là giả!

Liễu Tuyên chân bệnh Liễu Lâm Ba biết, trước kia khi ở chiến trường bị thương đến gân cốt, lúc ấy khôi phục khá tốt, nhưng là vừa đến lúc trời sắp mưa chân nhất định tái phát, đau đớn khó nhịn, càng miễn bàn đến xông pha chiến trường giết địch hộ quốc.

“Lâm huynh đệ, ngươi đi đâu vậy?”

Liễu Lâm Ba cuống quýt quay về chỗ ở của mình thu dọn đồ đạc, thanh âm lục tung đồ đạc đánh thức Tiểu Thúy đang ngủ say.

“Tiểu thư, nửa đêm người còn bận việc gì thế?”

“Thu thập chút hành trang, ta muốn quay về kinh!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Ta giúp đệ xoa bóp

Liễu Lâm Ba cuống quít quay về chỗ ở của mình thu dọn đồ, thanh âm lục tung đồ đạc đánh thức Tiểu Thúy đang say ngủ.

“Tiểu thư, hơn nửa đêm người còn làm gì vậy?”

“Thu thập chút hành trang, ta phải về kinh!”

Tiểu Thúy ngủ đến mơ mơ hồ hồ, vừa nghe thấy lời ấy nhất thời tim đập chậm nửa nhịp, lồm bồm đứng lên, gạt lại mớ tóc dài lộn xộn, “A? Tại sao đột nhiên lại phải về kinh a, người trong hoàng cung không ưa người như vậy, nói người cái gì mệnh không tốt, khắc cái này khắc cái kia, tiểu thư người vừa đi, vương gia coi trọng người như vậy, trong quân doanh nếu ít đi một người nhất thời cũng không phát hiện ra, nhưng người không giống vậy a!”

Liễu Lâm Ba đang thu thập quần áo đột nhiên dừng lại, “Ta có chỗ nào không giống?”

“Hi hi, công tử nhà ta anh tuấn tiêu sái, tiểu thư nhà ta nghiêng nước nghiêng thành, cái nào cũng không giống, vừa khéo, đều tốt!” Tiểu Thúy nửa dựa vào giường, tay kéo rèm lộ cái cái đầu nhỏ, thanh âm ngọt như kẹo, nghe rằng quay về phía Liễu Lâm Ba cười hi hi, hoàn toàn không còn nửa phần buồn ngủ.

Liễu Lâm Ba thả đồ vật trong tay xuống bật cười, đầu ngón tay tinh tế non mềm điểm lên chóp mũi Tiểu Thúy, “Chỉ được cái dẻo mềm, hai nước sắp giao chiến, người cũng đừng theo ta trở về, chiến tranh loạn lạc, ở chỗ này ta còn có thể yên tâm chút.”

Tiểu Thúy vừa nghe lời này sột ruột không để ý tới y phục còn chưa mặc xong liền vô cùng lo lắng nhảy xuống giường, “Không được, ta là nha hoàn của người, nha hoàn trung thành, tiểu thư đi đâu, ta liền đi đó!” Tiểu Thúy đoạt lấy bao quần áo Liễu Lâm Ba đã thu thập được một nửa ôm vào trong ngực kiên quyết không buông tay, suýt chút nữa đã quên, cô nàng này vẫn còn có nguyên tắc của nha hoàn.

Phốc, chưa thấy cái nào nha hoàn tự thôi phòng mình như vậy, có điều, xác thực trung thành.

“Người đi rồi ai sẽ che chở nô tỳ nha!”

“Cái này, ta thực sự không lo lắng, có Hàn tiên phong ở đây, bạc đãi không được người, ta xem người cũng mượt mà đó, chứng minh Hàn tiên phong chăm sóc người rất tốt.”

Liễu Lâm Ba này không thích bát quái mà cũng biết được chuyện này, Hàn Ngọc a Hàn Ngọc, chăm sóc chính là có bao nhiêu chu đáo tỉ mỉ a!

Tiểu Thúy vừa nghe đến Hàn Ngọc, liền lại nghĩ tới dáng vẻ hương thụ đắc ý lúc hán chiếm tiện nghi của mình, mặt đỏ lên, thân mình uốn éo, chính xác, tiểu thư nhà mình không nói thẳng mình mập, khụ khụ, mượt mà, xác thực mượt mà.

Thứ nhất, cả ngày làm việc với thức ăn là cái công việc vô cùng béo bở, thứ hai, Hàn Ngọc mỗi ngày đều đưa đùi gà, muốn gây cũng không thể a.

“Hai chúng ta mới không quen, hán sẽ không che chở nô tỳ, nô tỳ đi theo người!” Tiểu Thúy chột dạ con người đảo một vòng, ôm cánh tay Liễu Lâm Ba không buông.

“Là ai mỗi ngày mang đùi gà tới cho người, có Hàn Ngọc ở đây, ta yên tâm. Như vậy nói cho người đi, cha ta bệnh chân tái phát, hoàng thượng hiện tại lệnh các đạo nhân mã hiệp trợ Cừu vương gia tề lực kháng địch, người cũng biết chân của cha ta đau bước đi cũng khó khăn, như thế nào ra chiến trường, nhưng là hoàng mệnh khó trái a!”

“Cái kia, tiểu thư mau trở về đi thôi, nô tỳ sẽ chờ người ở đây!”

“Được!”

Tiểu Thúy vội vã buông tay thu thập nốt nửa bao quần áo, nhắc Liễu Lâm Ba trên đường cần mang này nọ, Liễu Lâm Ba chuẩn bị xong xuôi tất cả liền cười ngựa ngay trong đêm hướng về phía kinh thành.

Hôm sau, các tướng sĩ đổi ca xong không thấy Liễu Lâm Ba, Lương Kiều không ở trong quân doanh, Hàn Ngọc nhất thời hoảng rồi, cái này không được a, không thể trêu chọc nổi a, đây chính là tâm can bảo bối của Cừu vương gia a!

Đánh mất không đền nổi a a a a!

“Huynh đệ, thấy Lâm huynh đệ không?”

Tiểu Thúy còn chưa có mặc xong xiêm y vừa nghe tiếng nói chuyện ở cửa liền vội vã đem bộ ngực bọc kỹ lưỡng, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, buộc lại đai lưng đi ra ngoài mở cửa.

“Nga, công tử nhà ta hán đi rồi.” Tiểu Thúy dựa vào cửa trực tiếp đem Hàn Ngọc ngăn ở bên ngoài.

“Đi rồi?”

“Đúng vậy.” Tiểu Thúy ngáp một cái, rử rử vai, một bộ dáng ngủ không ngon.

“Đi đâu a, ta làm sao lại không biết a?”

Hồng rồi, thật mất tích rồi, Hàn Ngọc trong lòng một trận lạnh lẽo.

“Công tử về nhà , không lâu sẽ trở lại , đúng rồi, công tử nhà ta nói trước khi ra chiến trường hẳn nhất định sẽ trở về, không cần phải gấp.”

“Là có chuyện gì gấp sao? Chẳng lẽ, Lâm công tử bởi vì tông quân không ở nhà người yêu bỏ trốn cùng nam nhân khác?”

“Phi phi phi! Miệng xui xẻo, người yêu người mới cùng nam nhân khác trốn!”

“A!”

Tiểu Thúy mạnh mẽ đạp một cái lên mu bàn chân Hàn Ngọc, Hàn tiên phong hét ầm lên ôm chân đau ỳ ụa quát nhảy lò cò.

Ai ai ai, tay thiếu miệng thiếu, người này còn có thể có người muốn sao?

“Ta đâu ra người yêu, ta ngoại trừ liều mạng cống hiến cho vương gia nhà ta, tâm tư còn lại không phải đều để trên người đệ, đệ còn nói mớ gì!”

Hàn Ngọc nào có biết nàng là nữ, chỉ biết huynh đệ này rất dễ khiến người ta sinh ra ý muốn bảo hộ, chính là mạc danh muốn sủng. Tiểu Thúy vừa nghe thẹn thùng vô cùng, này cùng thổ lộ không khác nhau đi, đúng, đúng!

Hàn Ngọc quay đầu nhìn lên sắc mặt Tiểu Thúy không phải quá tốt, vội vàng áp sát tới, “Huynh đệ, đệ cũng biết, Lâm công tử ở trong lòng Cửu vương gia nhà ta đó là cực kỳ trọng yếu, hẳn đột nhiên rời khỏi quân doanh ta như thế nào cùng vương gia bàn giao a, còn có, hẳn ra quân doanh các tướng sĩ lại hồn nhiên không biết!”

Đương nhiên sẽ không biết, Liễu Lâm Ba chính là né tránh tầng tầng thủ vệ, leo tường ra ngoài.

“Đệ đau vai đúng không? Ta giúp đệ xoa bóp!” Hàn Ngọc nói xong liền chuẩn bị động tay, Tiểu Thúy nhiều lần bị chiếm tiện nghi nổi trận lôi đình, nhún vai, không nói hai lời xoay người lại đầu gối trực tiếp hướng tới chỗ hạ thân của Hàn Ngọc, Hàn Ngọc đau đớn che chỗ bị thương rồi lại ngại ngừng lộ ra vị trí đau nhe răng nhếch miệng nhìn theo Tiểu Thúy xa xa đã trở về doanh trường.

Không biết, từ nay về sau thiên hạ này lại có thêm một nam nhân si tình!

Liễu Lâm Ba trở lại kinh thành đã là buổi tối ngày hôm sau, đổi một thân y phục dạ hành, che khuất khuôn mặt thừa dịp trời tối từ cửa sau leo tường vào, thời điểm qua phòng nhị phu nhân, đột nhiên nghe được một trận lại một trận tiếng kêu ám muội, Liễu Lâm Ba dừng chân lại, tuyệt mỹ dung nhan không được tự nhiên nổi lên một vết bất đắc dĩ cười khổ, đột nhiên nhớ đến mẫu thân của chính mình.

Hậu viện vang lên từng trận thanh âm múa kiếm, Liễu Lâm Ba nghiêng thân thể hòa vào trong đêm tối, nấp sau cây lê gầy đó nhìn vào, không nhìn không quan trọng lắm, vừa nhìn giật mình, người đang luyện kiếm này lại là cha mình!

Vậy nam nhân trong phòng nhị phu nhân là ai?

Liễu Lâm Ba kinh ngạc một lúc lâu, lẳng lặng nhìn Liễu Tuyên luyện kiếm, từng mảnh từng mảnh lá cây uyển chuyển ở bên trên mũi kiếm, linh hoạt uyển chuyển như du long, có điều, nhìn ra bước chân Liễu Tuyên vô cùng bất ổn, nghĩ đến nhất định là vì lo lắng sự tình địch quốc mới sốt ruột hơn nửa đêm đi ra luyện võ, Liễu Lâm Ba đang suy nghĩ đột nhiên Liễu Tuyên lại bị một trận đau đớn kéo tới, kiếm trong tay không có cầm vững trực tiếp mang theo một cỗ quán tính mạnh mẽ bay ra ngoài.

Liễu Lâm Ba nhanh tay lẹ mắt, vội vàng nhón chân lên phi thân vọt ra ngoài, thuận theo sức mạnh trên thân kiếm một phát bắt được, kiếm còn mang theo độ ẩm của Liễu Tuyên.

“Cha, người sao rồi, có phải là chân lại đau?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đêm thăm tướng quân phủ

Liễu Lâm Ba nhanh tay lẹ mắt, vội vàng nhón chân lên phi thân vọt ra ngoài, thuận theo sức mạnh trên thân kiếm một phát bắt được, kiếm còn mang theo độ ẩm của Liễu Tuyên.

“Cha, người sao rồi, có phải là chân lại đau?”

Liễu Lâm Ba buông kiếm trong tay, chạy nhanh tới bên cạnh Liễu Tuyên đang nửa quỳ trên mặt đất, vịn phần thân thiết nhìn chân hắn.

Liễu tướng quân dừng một chút, Liễu Lâm Ba đưa tay tháo xuống khăn che mặt màu đen, lộ ra tướng mạo chân thật không có dịch dung.

”Ngươi là... Lâm Ba!” Liễu Tuyên kích động xoa lên khuôn mặt khuê nữ của mình, tay không ngừng run run.

Liễu Lâm Ba nhất thời cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trước kia khuôn mặt quả thực bị chính mình sử dụng tới trình độ nhất định, vậy mà cũng có người có thể nhận ra!

Không thể không nói một câu, Cừu vương gia ngươi rất kém!

“Cha, người như thế nào nhận ra con?”

Liễu Lâm Ba giúp đỡ Liễu Tuyên chậm rãi đứng lên “Đi, chúng ta đi thư phòng nói chuyện!”

“Hào”

Tuy rằng đêm dài tĩnh mịch, nhưng là tướng quân phủ bốn phía đều có thị vệ canh gác, Liễu Lâm Ba trên người còn mặc y phục dạ hành, khó tránh khỏi sẽ bị người khác hiểu lầm, vẫn là đi thư phòng nói chuyện có vẻ thuận tiện hơn. Liễu tướng quân đã hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào tự ý xông vào thư phòng, nơi này hẳn là tuyệt đối thanh tịnh.

“Cha, con bất hiếu, rời nhà lâu như vậy mới trở về vẫn an phụ thân!” Liễu Lâm Ba giúp đỡ Liễu Tuyên ngồi vào trên nhuyễn tháp xong, ồm một tiếng quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu mắt ẩn ẩn giọt lệ.

“Hài tử ngốc, nói chuyện này để làm gì. Nhị nương con luôn luôn khi dễ con ta đều biết, nhưng ta hàng năm không ở nhà khiến con chịu khổ, nên thực xin lỗi phải là ta mới đúng, là ta mới đúng a!”

Liễu Tuyên đem Liễu Lâm Ba kéo đến, cha và con gái ôm trầm lấy nhau, Liễu Lâm Ba nghe thực rõ ràng thanh âm cha mình nức nở, đều nói nam nhân khó rơi lệ, hơn nữa Liễu Tuyên còn là võ quan nhất đẳng, quả thực đã đụng đến chỗ thương tâm.

“Con cùng mẫu thân của con bộ dạng cơ hồ giống nhau như đúc, cha liếc mắt một cái có thể nhận ra cũng không có gì ngạc nhiên. Nghe nói con đi miếu thờ cầu phúc?”

Liễu Tuyên không thực sự khẳng định, chính là thử hỏi.

“Con... con không nghĩ gạt cha, con khi còn bé may mắn kết giao với một vị thể ngoại cao nhân, truyền cho con y thuật võ nghệ, cho nên mới đem vết bớt trên mặt bỏ đi. Con biết cha là vì con mới nhờ người ta lưu trên mặt con vết bớt, con cũng không muốn để cha ở trước mặt Nhị nương phải khó xử, cũng không muốn rước lấy mầm tai vạ, cho nên vẫn giả ngây giả dại. Kỳ thật... con không có đi cầu phúc, mà vẫn ở trong quân doanh!”

“Không thể tưởng tượng được lại có thể kỳ ngộ như vậy, thật sự là ông trời chiếu cố con ta a! Nga? Là đi theo Cừu điện hạ sao?”

Liễu Lâm Ba lắc đầu, đứng dậy quay đầu lại, chỉ thấy trên vách tường tất cả đều là bức họa mẫu thân mình.

Liễu Lâm Ba không tự chủ được sờ sờ mặt, thật sự khi trưởng thành giống hệt nhau a!

“Không phải, hẳn không biết con là ai, thời gian trước Cừu vương gia chiêu binh, con giả nam trang hưởng ứng lệnh triệu tập tiến quân doanh. Cha, người trăm ngàn lần đừng nói ra ngoài, đây chính là tội chém đầu!”

“Đứa nhỏ này, a! Cừu điện hạ là người tốt, về sau cùng người ta hảo hảo ở chung, đừng cả ngày một thân nam trang, đừng quên con là Cừu vương phi cưới hỏi đàng hoàng!”

“Cái khác con đều mặc kệ, con đặc biệt suốt đêm trở về vì giúp cha trị chân!” Liễu Lâm Ba không thuận theo lời cha, không ngừng làm nũng đóng đũa cánh tay Liễu Tuyên, nàng biết lời cha nói đều là quan tâm mình, nhưng chỉ không biết nàng thân nữ nhi làm thế nào cùng hẳn ở chung, vừa nghĩ liền muốn to đầu.

“Không cần không cần, Vương gia đã cho ta dược, còn dẫn theo ngự y trong cung đến khám và chữa trị, không có việc gì, không có việc gì!”

“Cừu vương gia?”

Liễu Lâm Ba thốt lên, khóe miệng Liễu Tuyên hiện lên ý cười gật gật đầu.

Người ta nói con rể bằng một nửa con trai, nhưng Liễu Lâm Ba nhìn sắc mặt vui vẻ của cha mình hiện tại quả thực đã coi Lương Kiều hơn cả con trai, làm sao chỉ có nửa nhà.

“Như thế xem như vấn đề quan trọng đã xong, chân bị thương đã không tính là cái gì nữa rồi. Sáu mươi vạn đại quân Chu quốc nếu thật sự tiến vào, dân chúng trong thành còn có đường sống sao?”

“Vậy cha hiện tại đánh thắng được bọn chúng sao?”

“Ta...” Liễu Tuyên bị chính khuê nữ của mình nói một câu ghen hờn.

“Cha, con vừa rồi hồi phủ lúc đi qua phòng Nhị nương...” Liễu Lâm Ba nói tới đây giọng điệu dừng một chút, thật sự có điểm ngưng ngừng khó nói.

“Ta và Nhị nương cũng không phải vợ chồng thật !” Liễu Tuyên háng giọng một cái, ngẩng đầu ngắm nhìn bức họa mẫu thân Liễu Lâm Ba, suy nghĩ trùng trùng.

“Nhưng là... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trời ạ! Liễu Mộc Nhiên cư nhiên không phải muội muội ruột của mình.

“Về sau con sẽ biết, qua nhiều năm như vậy trong lòng cha vẫn chỉ có mẫu thân con, không có nàng ta!”

Nguyên lai nhiều năm như vậy bà ta vẫn chỉ có hư danh, trách không được lại ghi hận mẫu thân nàng đến vậy, trách không được khi thấy nàng bầm sinh bộ dạng xấu xí bà ta lại vui vẻ ra mặt, trách không được nhiều năm như vậy bà ta vẫn chỉ là Nhị phu nhân. Liễu Lâm Ba chợt cảm thấy trong lòng thỏa mãn rất nhiều.

“Cha, có những lời này của người là đủ rồi, con ghi tạc trong lòng!”

“Ai ai ai, mau quay lại, quay lại, con gái!”

Liễu Tuyên ngẩn người, đột nhiên cảm thấy trên vai có một cổ lực đạo đánh úp lại, ngay sau đó một trận cảm xúc chua xót dâng lên, cả người vẫn duy trì tư thế cũ nhưng căn bản là không thể động đậy!

Điểm huyết!

“Cha, mấy gói dược kia nhớ uống đúng thời hạn, cần điều dưỡng một thời gian, trước mắt không cần đụng đến đao thương, chờ con trở lại!”

Liễu Lâm Ba trực tiếp điểm huyết cha mình, đem Yêu Bài cùng Đại Ấn trên người Liễu đại tướng quân cầm đi, mang theo mặt nạ, nhảy qua cửa sổ trốn ra ngoài.

Vừa rồi khi vịn vào tay Liễu Tuyên, Liễu Lâm Ba liền nhân cơ hội đó nắm lấy cổ tay ông, xem xét kỹ lưỡng bệnh tình, mấy canh giờ sau huyết đạo sẽ tự khai phá, mà khi đó Liễu Lâm Ba đã sớm đến doanh trại.

“Con gái của ta, con muốn đi đâu a?”

“Liều gia doanh trại, Điểm Tướng Đài !”

Liễu Tuyên vốn tưởng rằng Liễu Lâm Ba đã đi rồi, nào ngờ chính mình đang ngồi ở nhuyển tháp rầm rì than thở một trận, Liễu Lâm Ba lại ló đầu ra từ cửa sổ.

“Cha, con để ở đây ha, đây là điểm tâm, con sợ cha đói bụng!” Nói xong nhe răng cười, rồi hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Liều đại tướng quân cúi đầu xem xét mấy thứ điểm tâm cùng trứng luộc và nước trà, chặt chẽ cau mày, thâm trách móc đứa nhỏ bướng bỉnh kia, đã điểm huyết hân rồi nói hân làm thế nào ăn được?

Liễu Tuyên thật sự lo lắng cho khuê nữ của mình, một nữ hài tử lại dám giả nam trang tiến vào quân doanh, lúc này còn muốn ra chiến trường giết địch, đây cũng không phải là chuyện đùa, đây là muốn mạng a!

Liễu Tuyên đặc biệt sót ruột, mặc dù thân là võ tướng nhưng cũng không phải am hiểu về huyết đạo, hơn nữa võ công Tiêu Dao môn vốn là cùng môn phái khác bất đồng, mỗi chiêu thức đều huyền diệu vô cùng, Liễu Tuyên toát mồ hôi lạnh, vẫn không thể giải khai huyết đạo.

Liễu Lâm Ba dịch dung, mặc vào một thân áo giáp màu trắng bạc, mang theo đại ấn cùng Yêu Bài có thể chứng minh thân phận của mình, liền cười một khoái mã chạy thẳng đến doanh trại Liễu gia.

Ai ai ai, không hiểu nổi, quý phủ Liễu đại tướng quân trừ bỏ thời gian trước đột nhiên xuất hiện một Đại Thiên Kim bên ngoài, hiện giờ làm sao còn có thêm một nhi tử dung mạo tuấn mỹ – Liễu Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tiểu bạch kiểm đến quân doanh?

Ai ai ai, không hiểu nổi, quý phủ Liễu đại tướng quân trừ bỏ thời gian trước đột nhiên xuất hiện một Đại Thiên Kim bên ngoài, hiện giờ làm sao còn có

thêm một nhĩ tử dung mạo tuấn mỹ – Liễu Lâm!

Vừa sáng sớm đã đến nơi, quan viên địa phương sớm đã nhận được tin tức, biết Liễu đại tướng quân muốn tới, tất cả đều ra ngoài xếp thành hàng tiếp đón.

Liễu đại tướng quân này là thông gia với hoàng kim hoàng thượng, nhạc phụ đại nhân của Chiến thần Cửu vương gia tiếng tăm lừng lẫy, đại nhân vật hiển quý như vậy, ngày hôm nay lại có thể nhìn thấy, ai dám bắt kính, ai không muốn a dua nịnh hót một phen.

Ngoài cửa thành, các quan lại chờ đợi đã lâu vừa nghe cửa thành mở ra, vội vã quỳ xuống đón chào.

“Đều đứng lên đi, trở về thành!”

Một đám lão thần cáo già trao đổi ánh mắt, tuy rằng không được vào kinh thành, không thể cùng Liễu đại tướng quân lâm triều, nhưng là, thanh âm này rất không giống!

Non nớt, lạnh lạnh như vậy, hơi hơi mang theo điểm cứng rắn hùng hồn, thanh âm này, nghe kiểu gì cũng không giống như là thanh âm của nam nhân hơn bốn mươi tuổi a!

“Vâng.”

Liễu Tuyên lần này chính là phụng ý chỉ của hoàng thượng đến đây điểm binh, vị trí địa lý của thành Lệ Đô vô cùng thích hợp, quân Liễu gia sớm đã chờ ở quân doanh, các tướng sĩ chung quanh đều bị triệu tập lại, chờ đợi hiệu lệnh.

Liễu Tuyên cũng chưa từng tới nơi này, cho nên chúng quan chức cũng không biết dung mạo đến cùng là ra sao.

“Tướng quân có lời, hôm nay đi đường mệt nhọc, ngày khác tái kiến các vị, thỉnh các vị trước cứ hồi phủ!”

Tướng sĩ cảm đầu đi theo Liễu Lâm Ba the thé hô, Liễu Lâm Ba tạm thời ra khỏi kiệu, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là dẫn theo một đám người lại đây, thế đơn lực bạc dù sao cũng không hợp lý lắm.

Quan chức ở phía sau dài cổ mong chờ, lộ ra đằng sau tầng tầng thủ vệ là một người mặc áo bào màu trắng, thân hình có chút giống thiếu niên, chưa kịp nhìn kỹ, đầu lĩnh đã hạ lệnh đuổi khách.

Ngày kế trên cửa chính, treo một cái bồ cáo viết: “Tướng quân không hợp khí hậu, ngày tiếp đãi các vị quan viên dời sang 3 ngày sau.”

Đội cho một đám quan chức hưng phấn không thôi một gáo nước lạnh, tràn đầy phấn khởi mà đến, mất hứng mà về.

Mà mấy ngày nay, Liễu Lâm Ba mang theo vài tên tướng sĩ âm thầm kiểm tra vị trí Lệ Đô thành cùng dân phong dân tình, Lệ Đô thành hai mặt là núi vây quanh, cả tòa thành chỉ có hai cửa, một cửa hướng Nam là đi về kinh thành, một cửa hướng Tây là đi về biên ải.

Vốn tưởng rằng Lệ Đô thành là nơi tận cùng phía Tây Bắc, không nghĩ tới, thành Tây Bắc mới thật sự là nơi quan ngoại.

Tường thành xung quanh dài mười dặm, gấp đôi Lệ Đô thành, muốn tiến công vào thành phải qua hai sơn đạo nhỏ hẹp, độ rộng ven ven chỉ có thể cho phép một chiếc xe ngựa đi qua.

Nơi này, mới thật sự là tiền tuyến phòng ngự!

Sau ba ngày, Lệ Đô thành lại ra bồ cáo mới: “Di chứng của việc khí hậu không hợp, theo đại phu kết luận, tướng quân phải tĩnh dưỡng bảy ngày.”

Đối đầu kẻ địch mạnh lại không điểm binh, tiểu bạch kiểm mới tới tự xưng Liễu tướng quân này đến cùng trong hồ lô bán thuốc gì?

Một đám quân viên nổi nóng!

Các đại nhân chuẩn bị một đồng lễ vật cùng một bụng lời hay tức giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, đứng ở cửa hồi lâu, mới vung vẫy tay áo căm giận mà đi.

Hai ngày sau, các quan lại còn trông mong đến hồi han ân cần, quá mấy ngày liền dứt khoát ai cũng không đến.

Bởi vì bọn họ cảm thấy, khả năng là tên tiểu bạch kiểm này ở quý phủ chơi đến điên rồi, tối đa cũng chỉ là một công tử bột, vậy bọn họ còn có gì phải kiêng kỵ, tiếp tục cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân là được rồi.

Mấy ngày qua, Liễu Lâm Ba đều không ở quý phủ, lén lút điều tra kho lúa cùng với vị trí quân nhu, phát hiện nơi đó binh lính biếng nhác, một điểm chuẩn bị đối địch đều không có làm tốt.

Mỗi ngày, đều có tướng sĩ ra ngoài uống say khướt rồi dật dểu nhau hỏi quân doanh.

Cũng may mà Chu quốc mấy ngày nay sóng yên biển lặng, tập kết quân đội, cũng không có ý muốn khai chiến.

Nghe nói, Chu quốc nhĩ điện hạ đã dẫn nhân mã tấn công về hướng Lương quốc, không ngờ nửa đường đột nhiên nhận được văn kiện khẩn từ hoàng

cung, nói Chu quốc hoàng đế bệnh tình nguy kịch, mau trở về tiếp nhận đại vị!

Lúc này mới tạm hoãn tấn công Lương quốc, mang theo quân đội rút về, chỉ cần lên làm hoàng đế, sau này muốn cái gì đều có thể có.

Binh tướng tạm thời tụ tập trong Lệ Đô thành, liền chia bè kết cánh.

Lính như thế, tướng như vậy, làm sao có thể ra chiến trường giết địch?

Chẳng trách bên trong Lệ Đô thành không ít bách tính vừa nghe nói muốn khai chiến dồn dập chuyển đi.

“Đến đến đến, uống tiếp, bạch diện thư sinh trong thành kia trẻ người non dạ, lão Tướng quân chân lại tái phát không thể chỉ huy chúng ta giết địch, lần này, chúng ta không say không về quân doanh!”

“Nghe nói thiếu niên kia là trưởng tử của Liễu lão tướng quân, cũng dám nói như vậy!” một tướng sĩ khác bùng bát rượu đầy hấn một cái nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Ta làm sao chưa từng nghe nói Liễu tướng quân còn có nhi tử, là con riêng đi, ha ha ha!”

Một đám huynh đệ uống rượu á khẩu không trả lời được, xác thực chưa từng nghe nói Liễu tướng quân có cái gì nhi tử, thực sự không hiểu trong hồ lô có cái gì.

Mấy ngày nay trong quân chột có đồn đại, Liễu lão tướng quân thân có bệnh không tiện ra sa trường ngăn địch, bởi vậy trưởng tử Liễu Lâm Ba quanh năm không ở nhà mới được thánh ân đến Lệ Đô thành tạm giữ chức đại Tướng quân.

Liễu Lâm Ba mới vừa bước vào khách điểm liền thấy mấy nam tử mặc quân phục đang lớn tiếng hét to, một bên hi hửng một bên phật rượu, mắt say lờ đờ, lão đảo ôm vò rượu trong lồng ngực giữa cổ rót xuống.

Liễu Lâm Ba không khỏi chau mày, nắm chặt nắm đấm, quay đầu nhìn về phía chương quỹ, “Bọn họ thường xuyên đến nơi này ăn uống?”

“Mấy ngày gần đây thường xuyên đến.”

“Có thiếu nợ không?”

Chương quỹ mặt lộ vẻ khó khăn, ấp a ấp úng, tựa hồ có không muốn trả lời, “Có hai lần viết giấy nợ, nhưng là ta cũng không dám đi quân doanh đòi nợ a!”

“Người đem giấy nợ cho ta đi, ta giúp bọn họ thanh toán, bao gồm cả bữa ăn này.” Liễu Lâm Ba vừa dứt lời, tướng sĩ đi theo phía sau vội vã từ trong lòng móc ra bạc đưa cho chương quỹ.

Chương quỹ kia vạn phần không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt bậc này từ trên trời rơi xuống, thật cao hứng lấy ra giấy nợ đưa cho Liễu Lâm Ba.

Liễu Lâm Ba ly khai khách điểm khoe môi cong lên, trên mặt hiện ra một biểu tình giống như mèo vờn chuột.

Canh một, Liễu Lâm Ba dẫn theo một đám người mặc y phục dạ hành, khăn che kín mặt, đập lên ánh trăng mát lạnh, động tác nhanh nhẹn trà trộn vào doanh trại Lệ Đô thành.

Bên trong doanh trại ánh lửa lúc sáng lúc tối, tướng sĩ canh gác đứng ở đó không ngừng ngáp, buồn ngủ nghiêng qua nghiêng lại.

Tướng sĩ dưới quyền Liễu Lâm Ba phân ra bốn phía, tiến vào các lều trại, chỉ chốc lát liền ôm một đồng xiêm y đi ra sân thao luyện.

Ngay sau đó, Liễu Lâm Ba đi tới bên cạnh cái trống ầm ầm đánh lên.

“Có địch, có địch a!” Các tướng sĩ say ngã trái ngã phải mới vừa đi ngủ lại nghe tiếng trống trận, lính trong trại nhất thời loạn thành một đoàn.

Kể cả binh sĩ canh gác vừa nãy đều tròn mắt, địch? Nơi nào có địch?

Đến cùng là ai gan lớn như vậy dám nửa đêm đánh trống?

“Mẹ nó! Ai lấy mất quần của lão tử, ta mà phát hiện ra nhất định không tha cho hắn!”

Một tên tướng sĩ vốc người vạm vỡ vỗ vỗ cánh tay miệng lớn tiếng mắng, hạ thân chỉ còn dư lại một cái quần lót đỏ chót.

Âm thanh tương tự từ bốn phương tám hướng truyền đến, mỗi người đều là vô cùng oán giận.

Một tiếng lại một tiếng trống vang lên, từng tiếng đòi mạng a!

Bất đắc dĩ, từng người từng người chân đất mặc mỗi quần lót chạy đến giữa sân thao luyện.

“Đến cùng là ai to gan như vậy?”

Bốn phía sân thao luyện đều đốt đuốc, mà tướng quân trên đài, bắt ngờ một thân bạch y đứng đó, đầu đội kim quan, chân đi ủng hoa, bên hông buộc lệnh bài tượng trưng thân phận, ở dưới ánh trăng lạnh lạnh cùng ánh đuốc sáng rực, lóng lánh hào quang màu vàng óng.

Các tướng sĩ cả người chỉ mặc mỗi quần lót cả kinh phát giác mình bị đùa bỡn, không biết là ai lá gan lớn cao giọng gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Uy chấn tướng quân đài

Các tướng sĩ cả người chỉ mặc mỗi quần lót cả kinh phát giác mình bị đùa bỡn, không biết là ai lá gan lớn cao giọng gào lên.

Liễu Lâm Ba lạnh lùng đứng ở đó, nhìn binh lính phía dưới tùm tùm thành từng nhóm, thực sự là khó coi, nhẹ giọng thờ dài.

“Đây là?”

“Hắn là?”

“Bọn họ vào lúc nào vậy?”

Vào lúc này, từng đại nam nhân mặc quần lót sắc sỡ hai mặt nhìn nhau, tức thì, phía dưới tiếng nghị luận vang lên không dứt.

Tướng sĩ che mặt cùng đi với Liễu Lâm Ba trong mắt nổi lên hàn quang xẹt qua những tướng sĩ không chút chí khí.

Đêm nay hành động vô cùng bí mật, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đặc biệt khôi hài.

Loại chuyện tập kích doanh trại này Liễu Lâm Ba trước kia đúng là chưa từng làm, giờ phút quan trọng này, nhưng lại làm được hết sức đẹp đẽ.

Lúc này một tên đề trần phía trên huyền não, may là bọn họ không phải kẻ địch thật, nếu không, coi như có một trăm đầu cũng đã sớm dọn nhà, vào lúc này, lại một điểm cảnh giác cũng không có.

Có điều, Liễu Lâm Ba cũng hiểu được một chút, những tướng sĩ này vừa nghe nói người đến không phải Liễu Tuyên Tướng quân, quân tâm mới tan rã, mấy ngày nay chính mình đóng cửa không tiếp khách, càng làm cho thủ hạ tướng sĩ tin chắc một điểm, đây chỉ là một tên tiểu bạch kiểm.

Bị người dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn, đám người phía dưới có chút thẹn quá hóa giận, thật sự rất muốn nhấc đại đao lao lên đánh nhau đến người chết ta sống.

Nhưng là, bực thì bực, không có ai dám manh động.

Bởi vì bọn họ phát hiện, quân phục của bọn họ còn có binh khí tất cả đều chất đồng ở một bên.

Trong sân thao luyện muối càng ngày càng nhiều, ong ong ong tựa hồ là ngửi thấy được mùi thịt, muối ở nơi hoang dã đặc biệt lớn, chỉ chốc lát, những tướng sĩ cỡi trần đều bị đốt đến nhe răng nhếch miệng, nhảy nhót tung bưng. Từng tiếng đập bôm bốp vang vọng ở trong đêm tối.

Rốt cục, có một viên tướng hậu tri hậu giác tới.

“Người là người phương nào? Dám to gan đánh trống! Người cũng biết đây là tội chém đầu!”

Cách đó không xa, Liễu Lâm Ba một thân áo bào trắng vạt áo khê bay chấp tay mà đứng. Lưu đồ đầu đồng dạng chặt vật, y quan không chỉnh, không không không, xác thực mà nói cũng là không mặc gì, tóc loạn thất bát nháo như cái ổ gà, thấy không có ai trả lời hắn, lập tức nhận ra bầu không khí có chút không đúng, lại hít mắt cẩn thận nhìn về phía Tướng quân đài, thiếu niên này tuổi không lớn lắm, một thân bạch y trắng hơn tuyết, mặt như quan ngọc, khí chất phi phàm, chẳng lẽ?

Chẳng lẽ hắn chính là Liễu Lâm _ con trai Liễu tướng quân trong quân truyền thuyết?

Khởi kim bài bằng vàng bên hông Liễu Lâm Ba dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng rét lạnh khiến người ta sợ hãi, mặc dù cách quá xa nhìn không rõ chữ phía trên trên, nhưng là, thân là thuộc hạ của lão Tướng quân sao lại không nhận ra vật ấy?

Nhưng là vật ấy sao lại ở trên người hắn?

“Người đến, đem tên tự xưng Tướng quân lên xông vào quân doanh này bắt lại cho ta!”

Lưu đô đầu con người đảo một vòng, suy nghĩ nửa ngày sau đưa ra một kết luận như vậy, tiểu bạch kiểm bộ dạng không tệ trước mắt nhất định là giả mạo!

Trên eo đeo kim bài thì là Tướng quân sao? Nực cười!

Liễu Tuyên Tướng quân ở đâu ra nhi tử, nói là phụng chỉ thay cha điêm binh, một không tiếp kiến quan chức địa phương, hai không lộ diện ở quân doanh, đối đầu kẻ địch mạnh hẳn không luyện binh cả ngày trốn ở trong phủ, rất có thể là giả truyền thánh chỉ, như vậy, Liễu tướng quân thật sự đã đi đâu?

Lưu đô đầu ra lệnh một tiếng, một đám tướng sĩ bị muỗi cắn, mặc mỗi quần lót mặt mũi thì lem luốc tay không xông về phía Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba liếc sang bên cạnh, tướng sĩ mặc y phục dạ hành tiến lên một bước dài kéo lấy Lưu đô đầu làm loạn, bất quỷ rạp dưới đất, Liễu Lâm Ba từ trong tay áo lấy ra một đạo thánh chỉ vàng óng, Lưu đô đầu giờ khắc này say rượu đã tỉnh đến ba phần, chân như nhũn ra đành hoàng quý trên mặt đất, lại nói, món đồ này không ai dám làm giả đi, đúng vậy!

Một tên tướng sĩ đang xông lên đột nhiên nhớ ra, đây không phải vị bạch y công tử ngày hôm qua ở trong tửu lâu đã trả tiền cho bọn họ sao?

Lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền nghe thấy cộc cộc tiếng vó ngựa không dứt bên tai, càng ngày càng gần.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, kia không phải Liễu Tuyên Đại tướng quân sao?

Một đám nam nhân tinh cả rượu không ngừng dụi mắt, Liễu Lâm Ba cũng là một trận kinh ngạc, giống như đứa nhỏ làm sai không nói một tiếng đứng đó.

“Đạo kiếm không có mất, cùng cha về nhà!” Liễu Tuyên cước bộ chậm chậm đi lên đài cao, khẽ nhíu mày, Liễu Lâm Ba vội đỡ lấy ông, chúng tướng sĩ vừa nhìn mắt choáng váng, hoá ra đây là hai cha con?

Liễu Tuyên thấy dáng dấp khuê nữ của mình sau khi dịch dung cũng ngạc nhiên một hồi lâu, nhỏ giọng nói.

“Cong không trở về, con đã gặp hoàng thượng nói rõ tình huống của người, hoàng thượng đồng ý con thay cha đi xuất chinh”

“Con làm sao tiến cung gặp hoàng thượng?”

“Vâng.” Liễu Lâm Ba tiện tay chỉ xuống, Liễu Tuyên cúi đầu nhìn thấy kim bài của mình đang treo ngay ngắn trên eo khuê nữ của mình.

“Mấy năm qua cha đã để con phải chịu khổ, bây giờ tình thế rất loạn, cha không thể lại để con một nữ hài tử ra chiến trường giết địch!”, nói đến mấy chữ nữ hài tử thì Liễu Tuyên cố ý nhìn quét qua bốn phía cô ý đem thanh âm đè thấp rất nhiều.

“Cha, hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có nhìn về phía trước, nếu có biến, vậy thực sự là tội lớn không tuân theo thánh chỉ, tin tưởng con, nhất định sẽ sống sót, khỏe mạnh trở về nhà!”

Thật lâu, Liễu Tuyên thở dài một tiếng, chúng tướng sĩ lúc này mới kịp phản ứng run chân quý trên mặt đất.

Ôi, mẹ ơi!

Ai có thể ngờ cái tên tiểu bạch kiểm vừa đến đã nói khí hậu không hợp này lại thật sự là nhi tử của Liễu Tuyên Tướng quân, một đám tướng sĩ vừa nãy đối với Liễu Lâm Ba bất kính ở trong lòng thâm niệm đủ các loại thần tiên Phật tổ Bồ Tát.

Đồ đầu đều quý, tướng sĩ há có thể không quý, nhất thời, một đám tướng sĩ còi trần nghiệm chứng được thân phận Liễu Lâm Ba từng người từng người rầm rầm quý trên mặt đất, ống chân không mặc quần bị mặt đất cắt đến đau đớn.

Liễu Lâm Ba đi tới bên cạnh cái trống, tiếp nhận dùi trống, cánh tay vung lên, vài tiếng đùng đùng đùng mạnh mẽ vang lên, sau đó dùng sức đem dùi trống ném xuống cạnh chân Lưu đô đầu phía dưới.

“Ngươi cũng biết đây là tội chém đầu? Được lắm cũng biết đây là tội chém đầu, quân tình nổi trống, kẻ địch xâm phạm, các ngươi liền mang bộ dạng này đi nghênh địch?”

Liễu Lâm Ba cầm trong tay roi ngựa vung một cái, Tướng quân đài tựa như gỗ mục nứt ra, mảnh vụn bay tứ tung, “Tối nay, liền để cho các ngươi biết ta đến cùng có thể đánh trống hay không!”

Liễu Lâm Ba giơ lên ống tay áo trắng không dính một hạt bụi, lại một roi hạ xuống, chính giữa mặt trống bị đánh thành hai nửa, ầm ầm đổ xuống, một bên các tướng sĩ còi trần say rượu vô cùng chặt vật hoàn toàn tỉnh rồi, ôm cánh tay run run một cái.

Liễu Tuyên cũng bị hành động của khuê nữ của mình làm cho sững sốt, khuê nữ của mình so với con trai nhà người ta không kém chút nào!

Nghĩ đến cho dù là nam tử cũng chưa chắc có khí phách như vậy!

Nổ như vậy, uy hiếp tác động trực tiếp vào tâm mỗi một tướng sĩ, một khắc trước còn oán thầm trong lòng, thời khắc này chỗ nào còn dám coi rẻ nửa phần!

“Quân tình nổi trống, làm tướng lĩnh lại một phút sau mới tới điểm tướng đài, các người cũng biết, chỉ cần thời gian một nén hương kẻ địch sẽ đem nơi này san thành bình địa!”

Đây chính là tiểu tướng quân ở phủ dựa vào danh nghĩa bệnh tật mà ăn chơi trác táng trong truyền thuyết?

Là kẻ nào không có mắt truyền nhảm tin tức!

“Mặt tướng biết tội!” Lưu đồ đầu quỳ trên mặt đất ôm quyền, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn hắn, dù cho là lén lút.

“Biết tội? Biết tội gì? Đến trễ quân tình, chém thẳng! Đầu đã không có, biết tội thì để làm gì?” Liễu Lâm Ba giọng điệu lạnh lùng nói, lần này không có vung roi, giọng điệu cũng hòa hoãn chút.

Nhưng là chúng tướng chưa kịp cao hứng bao lâu tiếp theo liền nghe đến thanh âm quyết tuyệt của nàng “Nếu như ta là gian tế Chu quốc ngầm phái đến Lương quốc, như vậy, tối nay, chính là giờ chết của các người! Mà không phải đồng phế phẩm này!”

Liễu Lâm Ba giờ roi lên, cuốn lên cây đuốc từ trong tay đội ngũ đánh lên doanh trưởng ném vào đồng quân phục, quân ủng, tức thì bay khắp sân thao luyện.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trời đất ơi! Rơi vào trong nồi rồi!

Liễu Lâm Ba giờ roi lên, cuốn lên cây đuốc từ trong tay đội ngũ đánh lên doanh trưởng ném vào đồng quân phục, quân ủng, tức thì bay khắp sân thao luyện.

“Mười vạn binh mã, mười vạn binh chấp nhận bị mười người không cần tốn bao nhiêu sức giết như vậy,” Liễu Lâm Ba cười gằn, tiếng nói lạnh lạnh mang theo tức giận, sức nóng dồn ép về tướng sĩ bốn phía.

Không cần nghĩ cũng biết, đây là điểm báo trước cơn bão a!

“Hiện tại, ta muốn tất cả các người đều chết, các người không xứng đáng làm tướng sĩ, các người không xứng mặc những bộ quân phục Lương quốc này, các người đến binh dân bách tính cũng không bằng, bách tính còn biết cảnh giác, còn biết giữ nước gìn nhà, mà các người, chỉ biết là ăn chơi chè chén, nuôi một đám phế vật như các người để làm gì!”

Chúng tướng sĩ quỳ trên sân thao luyện, tất cả đều cúi thấp đầu, tâm phát run, trong con người Liễu Tuyên ngược lại càng tăng thêm vẻ hưng phấn.

“Mặt tướng biết tội, thỉnh Tướng quân trách phạt!”

“Mặt tướng biết tội, thỉnh Tướng quân trách phạt!”

Chúng tướng sĩ trăm miệng một lời, sắc mặt càng thêm nhục nhã, đúng là cả ngày ăn chơi chè chén, không làm được gì, càng xin trừng phạt không dám đứng dậy, Lưu đồ đầu sắc mặt càng không tốt, thân thể cúi càng thêm thấp, lớn tiếng mở miệng xin bị phạt.

Đúng vậy, nếu như không phải tiểu tướng quân đột kích doanh trại, mà là kẻ địch Chu quốc tập kích doanh trại, sợ là hiện tại đã sớm đầu một nơi thân một nẻo, hiện tại không nên bôi móc, các tướng sĩ đều hiểu đạo lý này.

“Người chết làm sao có thể lấy công chuộc tội ”

“Không, mặt tướng biết tội, thỉnh Tướng quân trách phạt thật nặng, lần nữa cho bọn thuộc hạ một cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời!”

Liễu Lâm Ba còn muốn dùng mười vạn đại quân này tạo nên pháo đài thành trì kiên cố mạnh mẽ nhất Lương quốc, đương nhiên sẽ không muốn giết bọn họ, tối nay tập kích quân doanh chỉ là để tạo quân uy giúp bọn họ sửa đổi mới giá bộ giận dữ như vậy.

Liễu Lâm Ba thấy bọn họ đều đã hối hận, giọng điệu hoãn hoãn nói “Các người nếu đã nhận ra sai lầm của mình, như vậy ta liền cho các người thêm một cơ hội, nếu như tái phạm, mỗi người trách phạt năm mươi quân côn, trục xuất khỏi quân doanh.”

Một roi đánh xuống đất, âm thanh vang vọng, lực uy hiếp mười phần.

“Tạ tướng quân!” Tiếng mười vạn đại quân đồng thanh chấn động một vùng.

Nói như vậy, mệnh của bọn họ chính là tiểu tướng quân cho, sau này, Tướng quân kêu bọn họ đi hướng đông, bọn họ tuyệt đối không dám đi tây, bảo

bọn họ nằm xuống, liền tuyệt đối không dám ngồi! Các tướng sĩ trong lòng đều hiểu rõ.

Tiểu tướng quân tuổi còn trẻ, lại liền có thể làm cho mười vạn tướng sĩ đại doanh Lệ Đô thành tâm phục khẩu phục, thật là phúc của Lệ Đô thành, phúc của Đại Lương quốc a!

Đám người Lưu đô đầu giống như nhìn thấy hi vọng, trong ánh mắt mang theo dũng khí cùng chấp nhất thề chết đi theo.

“Ta có thể cho các ngươi một cơ hội, thế nhưng trách phạt khó thoát. Đám người đô đầu, tiên phong quan mỗi người lĩnh mười quân côn, giờ đi lĩnh phạt, binh lính canh phòng cùng binh lính tuần tra đêm nay mỗi người năm quân côn, ngày mai lĩnh phạt. Còn lại tức khắc bắt đầu thao luyện đến giờ mao hùng đông.”

“Tuân mệnh!”

Chút thao luyện ấy tính là gì, mấy quân côn ấy tính là gì, so với việc đầu một nơi thân một nẻo, trách phạt như vậy, thực sự là quá nhẹ .

Đáng thương Lưu đô đầu bị đám hắc y nhân Liễu Lâm Ba mang đến ở trên Tường quân trên đài đánh một trận đom đốp, quay về cái mông liền nở hoa, nhưng là một tiếng cũng không dám hừ hừ.

Tối nay qua đi, tất cả mọi người đều xóc lại 120% tinh thần cùng cảnh giác.

“Lâm Ba a Lâm Ba, ngươi thật đúng là để cha toát mồ hôi một phen a!”

Mặt trời mới mọc lên ở phương đông, Liễu Tuyên còn cùng Liễu Lâm Ba ở trong lầu đại soái nghiên cứu binh lực Lương quốc cùng cách bố trí sắp xếp.

“Cha, trời đã sáng, người trở về đi thôi, các tướng sĩ đã chịu quân thúc, không có việc gì.”

Liễu Tuyên lắc đầu “Thời khắc mấu chốt này cha làm sao có thể để con một thân một mình đi giết địch, cha không đi, cha ở lại cùng con, được có thể mang đến, ta sẽ không hối phí.”

Liễu Lâm Ba thấy Liễu Tuyên tâm ý đã quyết, liền cũng không tiếp tục từ chối, “Được! Để lát con viết đơn thuốc rồi gọi người đi lấy.”

Đều nói lên trận phụ tử binh, lần này tốt rồi, đại doanh Lệ Đô thành lập tức có đến hai vị Liễu tướng quân!

“Báo! Tướng quân, Lưu đô đầu chờ ở ngoài trường cầu kiến.”

“Cho bọn họ vào đi.” Liễu Lâm Ba nói, xoay người ngồi ở trên ghế dựa lớn của chủ soái.

“Tham kiến Tướng quân” Lưu đô đầu dẫn đầu chấp tay nói.

“Lưu đô đầu có chuyện gì? Vết thương còn đau không?”

“Hồi tướng quân, đa tạ Tướng quân phái người đưa tới thuốc cực phẩm, đã không còn đau!”

Chính là bởi vì chuyện này, tướng sĩ trong quân đều bị làm cho hồ đồ, tối hôm qua nói bọn họ là phế vật, nhưng lại sợ bọn họ sau khi chịu quân côn hoạt động bất tiện, cố ý phái người mang theo dược sớm chờ ở trại mỗi người, lần này đến quân y cũng không cần kêu.

“Tướng quân, vừa mới nhận được tin tức, Chiến thần Cửu vương ngày mai muốn tới Lệ Đô thành!”

“Lương Kiêu!” Liễu Lâm Ba bật thốt lên, không biết dọa sợ một đám người Lưu đô đầu đứng đối diện, nơi nào có người dám gọi thẳng đại danh Cửu vương gia a! Lưu đô đầu liền tức gật đầu.

Tiểu tướng quân của bọn họ chính là khác người như vậy!

Hắn không ở đại doanh Lương quốc luyện binh tới đây làm cái gì?

“Chúng ta làm tốt phận sự của mình là được, không cần căng thẳng, đêm qua thao luyện một đêm, hiện tại nên nghỉ ngơi thật tốt, trước mắt, sự tình bận rộn cũng không thiếu, đừng cứng rắn chống đỡ.”

Nghe vậy, Lưu đô đầu cúi đầu xấu hổ không chịu nổi, không ngờ Tướng quân lại thương thuộc hạ như vậy, chúng tướng sĩ tất cả đều lĩnh mệnh lệnh của Liễu Lâm Ba đi nghỉ ngơi.

Lại nói, Nam Lăng bên kia, Cửu vương gia lo lắng tình hình phòng ngự của Lệ Đô thành, đã lên đường đi về hướng bên này, quyết định tuần tra quân doanh một phen.

Nghe nói Lâm huynh đệ về nhà, nay binh hoang mã loạn thực sự khiến người ta lo lắng, tuy rằng, huynh đệ của mình dũng khí có thừa, can đảm hơn người, công phu cũng rất cao, nhưng Lương Kiêu vẫn là khó chịu không yên, có điều lại không biết tìm ở đâu.

Lần đi này vừa vặn qua thăm nhạc phụ đại nhân bị bệnh chân tái phát, nghe nói, có một vị bạch y tiểu tướng tới Lệ Đô thành, là trưởng tử của Liễu đại

tướng quân, hẳn có em vợ lúc nào mà chính hắn cũng không biết!

Thật sâu người a!

Liều Lâm Ba vừa đi, Tiểu Thúy ngay cả ngủ cũng không yên, liên tiếp xoay qua xoay lại mấy đêm liền đều ngủ không ngon, mỗi ngày mang theo đôi mắt gấu trúc loanh quanh trước mặt Hàn Ngọc, kết quả là, có người lại đau lòng.

Nấu com vào cái ngày nắng to như vậy cũng thật mệt a, Tiểu Thúy gấp một cái rã rượi buộc tạp dề, chống lên đôi mắt đen xì bắt đầu làm com, bực bề bếp lớn như vậy, không thấp giống như Thiếu Lâm Tự, Tiểu Thúy vốn là vóc người nhỏ xinh, mỗi lần xào rau cái kia liền phải đứng sát bệ bếp mới có thể xào được, trong cầm muối đảo qua đảo lại món thịt xào tiêu trong nồi, chỉ chốc lát người đã chảy đầy mồ hôi.

“Công tử a công tử, người lúc nào mới trở về a!!!” Tiểu Thúy kêu rên, cầm tay áo lau mồ hôi.

Hồi trước thời điểm vẫn ở nhà cùng tiểu thư tuy rằng cũng làm những chuyện này, nhưng là cảm giác một chút cũng không mệt, giờ thì, ăn com không ngon, ngủ cũng ngủ không được, buổi tối đều nhìn chằm chằm cửa sổ, lúc ngủ cũng không dám cời quần áo, cả người không có nổi chút tinh thần, bởi vì tiểu thư nhà mình luôn ngủ không say, hẳn là do biết võ công, phi thường cảnh giác, chính mình chỉ cần yên tâm ngủ là được, hiện tại ngược lại, nhắm mắt vào liền lo lắng người ta từ trong đám người bắt lấy nàng, nói nàng là nữ!

“Huynh đệ, xem ta mang tới cho ngươi cái gì này!” Hàn Ngọc hí ha hí hửng cầm chiếu mát cùng gối đầu tốt nhất tới tìm tiểu huynh đệ của mình, nghe huynh đệ Hóa đầu doanh nói hẳn gần đây giống như ngủ không ngon, Hàn đại tiên phong cẩn thận nghiên cứu một phen, đặc biệt sai người ở phủ Thái phó làm ra chiếu mát này, nghĩ đến hẳn là nóng quá ngủ không được.

Hàn Ngọc gần đây vẫn cùng Lương Kiều ở trong quân doanh nghiên cứu tình hình địch, cũng có một thời gian không đến thăm hắn, trong lòng có chút nhớ.

“Hà? A!”

Tiểu Thúy chóng mặt quay người lại, cầm muối trong tay, không cẩn thận liền bước hụt làm dầu văng tung tóe, ầm ỉ một hồi, cả người loạng choạng loạng choạng, thân thể bất ổn liền rơi vào bên trong nồi!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46: Huynh đệ, cởi xiêm y ra

“Hà? A!”

Tiểu Thúy chóng mặt quay người lại, cầm muối trong tay, không cẩn thận liền bước hụt làm dầu văng tung tóe, ầm ỉ một hồi, cả người loạng choạng loạng choạng, thân thể bất ổn liền rơi vào bên trong nồi!

Tiểu Thúy rơi vào trong nồi, muối trong tay lập tức liền bay ra, Hàn Ngọc đầu óc ong ong một hồi, tim đập chậm một nhịp, tay run rẩy đem chiếu lạnh ôm trong lòng ngực ném xuống đất, nhắc lên một thùng nước lớn ào ào gọi vào món ăn trong nồi, nhất thời, trong nồi phát ra một trận tiếng xèo xèo.

Lúc này là thời gian chính giữa buổi sáng chuẩn bị dùng cơm trưa, huynh đệ khác trong doanh trường cũng là bận bịu khí thế ngất trời, mồ hôi đầm đìa, bên này rầm một tiếng tất cả mọi người mới kinh ngạc phát hiện chuyện gì xảy ra, tất cả đều mang theo thùng nước vắt chân lên cổ chạy về phía bên này.

“Khụ khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ!” Tiểu Thúy bị đồ ập xuống một thùng nước lạnh lớn, trên miệng đau rát, bởi vì là, khụ khụ, cái này là tư thế lão thái thái chui vào ổ chần xuôi theo cái nồi lớn bên cạnh thuận thế ngã xuống, cho nên, giờ khắc này bị nóng nhất chính là cái miệng mềm mại mập mạp của Tiểu Thúy!

Các huynh đệ khác trong doanh trường đều ào ào đổ nước vào trong nồi, một nồi ớt xào thịt trong nháy mắt thành một nồi nước, nghiêm nhiên liền thành canh ớt, Tiểu Thúy không biết bơi bị sắc canh ớt ho khan vài tiếng sau đó trực tiếp trôi theo nước, hôn mê bất tỉnh.

“Huynh đệ, huynh đệ! Đứng đó làm gì, còn không mau đi gọi quân y!” Hàn Ngọc đỏ mắt đem huynh đệ của mình từ trong nồi sắt lớn bế ra, toàn thân ướt sũng, so với ướt sũng bình thường còn thể thâm hơn, trên đầu Tiểu Thúy còn dính ớt cùng sợi thịt, trực tiếp bị Hàn Ngọc ôm chặt đặt nằm trên mặt đất.

Cái khác tướng sĩ cuống quýt chạy đi tìm quân y, càng nhiều đến gần, vây quanh một vòng, không biết tiểu huynh đệ này đến cùng làm sao.

Hàn Ngọc áo não không thôi, nếu không phải là mình đến không phải lúc, có lẽ hẳn sẽ không xảy ra chuyện như vậy, không ngờ rằng, nàng đây là ngủ không ngon, nhất thời thất thần, phản ứng mới chậm lại, dưới chân dính dầu trực tiếp rơi xuống thành món ăn trong nồi.

Tiểu Thúy hôn mê bất tỉnh, tướng sĩ chạy đi tìm quân y còn chưa trở về, Hàn Ngọc đột nhiên nhanh trí, nghĩ đến quyền sách viết tay cách trị một số bệnh

thông thường Liễu Lâm Ba mang theo, đúng, dưới tình huống này nên lấy miệng truyền không khí!

Cái kia không phải là hô hấp nhân tạo chứ?

Hàn Ngọc không nghĩ nhiều nữa, nỗ lực nhớ lại cách làm, nâng khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Thụy, con mắt khép hờ, môi dán lên cái miệng nhỏ nhắn như anh đào hơi hơi mở ra.

Hàn Ngọc cảm nhận được một loại khác cảm giác chạy dọc theo xương sống trực tiếp bùng nổ trong đầu, các tướng sĩ đứng bên cạnh há to miệng, kinh ngạc đến mức cảm sắp chạm đến bàn chân.

Thậm chí, trực tiếp dùng tay che mắt, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Tiểu Thụy cô nương nếu như biết bị phi lễ che mặt hẳn là Hàn đại tiên phong, đáng bị đánh đến gào khóc!

Hàn tiên phong có hành động quá khích như vậy bị Cửu vương gia biết nhất định sẽ có hậu quả nghiêm trọng đi, không không không, đừng mánh thiện chiến Cửu vương gia cũng thích nam nhân, nam nhân hà tất làm khó dễ nam nhân!

“Miệng mở lớn như vậy làm gì, người cũng muốn bị Hàn tiên phong hôn à!”

Một tướng sĩ đứng ở hàng sau đẩy một tướng sĩ khác, quả nhiên, tên kia miệng mở rất lớn lập tức ngậm miệng lại.

“Khụ khụ, khụ khụ” Tiểu Thụy lông mi giật giật, Hàn Ngọc cảm giác trên mặt ngứa ngứa, môi mỏng ly khai cái miệng nhỏ của tiểu huynh đệ.

Tiểu Thụy ho nhẹ vài tiếng phun ra chút nước ọt, chậm chậm, thử mở mắt ra, đập vào mắt chính là gương mặt ửng đỏ lo lắng của Hàn Ngọc.

Giờ khắc này, vừa vận quân y tới, các tướng sĩ vội vã tránh ra một con đường.

“Tham kiến Hàn tiên phong!”, quân y trẻ tuổi vừa chấp tay, dư quang liếc Tiểu Thụy đang chớp mắt nằm trên đất.

“Không cần đa lễ, mau mau đến trị liệu cho huynh đệ ta!”

“Vâng, Hàn tiên phong.”

Tiểu Thụy bị ngậm trong nước ọt, hiện tại thân thể càng ngày càng cảm giác nóng bỏng, nhưng trên mặt lại không bị thương, may là Hàn Ngọc phản ứng cấp tốc, ra tay đúng lúc, nếu không, hậu quả khó mà lường được.

Bị bỏng trong ngày nắng to này thật sự là khôi phục rất chậm rất chậm, Tiểu Thụy vừa nghe nói tìm người đến trị liệu, giây giũa liền muốn đứng dậy, lại bị Hàn Ngọc đè xuống.

“Nghe ca ca, để vị đại phu này trị liệu giúp đệ, Thẩm Quân y ở trong quân y thuật rất tốt!” Hàn Ngọc nói đem nửa người phía trên của Tiểu Thụy ôm vào trong ngực, Tiểu Thụy đang híp mắt lập tức mở thật lớn, lắc đầu liên tục sau đó rụt cổ lại.

“Không được, bị phỏng nếu để trễ hậu quả rất nghiêm trọng, chuyện này nhất định phải nghe đại ca!” Hàn Ngọc không giải thích trực tiếp chặn ngang ôm lấy Tiểu Thụy vẫn một mực lắc đầu đi về chỗ ở của hắn, tướng sĩ xung quanh đều tránh ra nhưng lại một con đường, Trầm Vĩ ôm hòm thuốc theo sát sau lưng bọn họ.

“Không, không không không, ta, ta rất khỏe mạnh, căn bản không có việc gì, không cần quân y trị liệu, một điểm thương tích đều không có, thật không có!” Tiểu Thụy ở trong lòng ngực Hàn Ngọc lắc đầu như trống bỏi, đây không phải là giỡn a!

Nàng liền không tin sau khi hắn biết mình là nữ có thể tha nàng, Tiểu Thụy ở trong lòng gấp gấp vô cùng lo lắng, tóm chặt áo Hàn Ngọc dùng ánh mắt năn nỉ, đáng thương nhìn hắn.

Tổng binh doanh thực ra rất lớn, nhưng là Hàn Ngọc đi đặc biệt nhanh, mắt thấy sắp đến chỗ ở của hắn, Hàn Ngọc cảm nhận được trước ngực móng vuốt nhỏ bám chặt vào xiêm y của mình không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ, Hàn đại tiên phong hoàn toàn không hiểu nội tâm của nàng lo lắng cùng bất đắc dĩ, hiểu nhầm về mặt này là thương thế nghiêm trọng, quá thống khổ!

Hàn Ngọc ôm nàng chặt hơn chút nữa, bước chân càng nhanh hướng tới lều trại.

“Nghe lời, đại ca sẽ luôn ở bên cạnh đệ, ta không đi.”

Hàn Ngọc đem Tiểu Thụy nhẹ nhàng đặt trên giường của mình, chỉ biết hắn nhất định là trên mông bị thương, Hàn Ngọc cố ý ti mi đặt nàng nằm sấp, còn đặc biệt sai người rải thêm một cái chăn lên trên.

Trầm Vĩ đặt hòm thuốc trên vai xuống, ngồi bên giường vừa đưa tay muốn bắt mạch cho Tiểu Thụy.

“Người muốn làm gì?” Tiểu Thụy giọng điệu không tốt hướng về nam tử đối diện hét lên, tay cực nhanh thu lại bên người.

Trong phòng bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị, Trầm Vĩ ngẩng đầu nhìn Hàn Ngọc, lại nhìn một chút Tiểu Thụy nằm ở trên giường tròng mắt lạnh lẽo,

“Là như vậy, may là được cứu đúng lúc, xiêm y không có dính vào da thịt, bằng không xiêm y dính ở trên da liền phiền phức, ta xem người sắc mặt không tốt, cho nên trước tiên muốn chẩn mạch cho người, sau đó lại kiểm tra vết thương xử lý chỗ đau.”

“Ta ăn ngon, ngủ ngon, không cần trị liệu, Hàn đại ca, ta nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi!”

Hàn Ngọc làm ướt khăn mặt ngồi ở mép giường nhẹ nhàng giúp nàng lau mặt, “Tuyệt đối không được, ta cái gì đều có thể theo ý đệ, riêng chuyện này không được, ân, ta cảm thấy trước tiên đừng bắt mạch, dù sao ngoại thương quan trọng, Trầm đại phu nghe ta, trước tiên trị bỏng cho đệ ấy, huynh đệ, tới, coi xiêm y ra.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ngoan, ca bôi thuốc cho đệ!

Hàn Ngọc làm ướt khăn mặt ngồi ở mép giường nhẹ nhàng giúp nàng lau mặt, “Tuyệt đối không được, ta cái gì đều có thể theo ý đệ, riêng chuyện này không được, ân, ta cảm thấy trước tiên đừng bắt mạch, dù sao ngoại thương quan trọng, Trầm đại phu nghe ta, trước tiên trị bỏng cho đệ ấy, huynh đệ, tới, coi xiêm y ra.”

Hàn Ngọc liền cứng rắn, thả khăn lông ướt trong tay xuống vươn tay chạm vào cổ áo Tiểu Thúy, Tiểu Thúy vừa thấy điệu bộ này thực sự là bị kinh ngạc đến ngây người, vội ôm lấy chân trốn, người này thực sự là đáng ghét, nhiệt tình cũng không phân biệt thời điểm.

“Đừng đụng ta! Thân thể ta thế nào ta tự biết, Hàn đại ca, thật không có chuyện gì!”

Tiểu Thúy nửa nằm nửa ngồi trên giường, trước ngực còn ôm cái chăn lớn, sốt ruột rống lên một tiếng sau lại cảm thấy có chút không thích hợp, giọng điệu lại hòa hoãn chút, khiến Trầm Vi bên kia tay chân luống cuống, đây rốt cuộc là nghe ai a?

“Ta nhìn đệ rơi vào trong nồi, thời điểm ta tiến vào lều lớn đã ngửi được mùi thơm, đó là nồi nóng, sợ là món ăn đã sắp chín rồi, đệ lại da thịt non mềm, có thể không bỏng sao? Đệ hỏi đại phu, người ta cũng không tin!”

Hàn Ngọc một trận hảo hảo khuyên bảo, Tiểu Thúy mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hắn, ôm chặt khịt khịt mũi, Trầm đại phu vừa nghe lời này gật đầu liên tục.

Nói mong không đau là hù người, may mà Hàn Ngọc ra tay nhanh, đúng lúc gội nước lạnh, Tiểu Thúy chấp tay sau lưng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vụng trộm sờ soạng vết thương của mình.

Ai ôi!

Tiểu Thúy ở trong lòng nhe răng nhếch miệng gào lên một tiếng đau đớn, thuốc này, còn phải bôi, bôi thật nhẹ, phỏng chừng phải bôi thuốc mỡ mấy ngày mới tốt được, không thể coi, coi thì không phải vấn đề trong sạch, mà không cẩn thận đầu còn phải dọn nhà!

“Kỳ thực, Hàn đại ca, ta cảm thấy không phải rất đau, đầu ta hơi choáng váng, muốn bắt mạch trước!”

Có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài, đầu nhỏ nhanh chóng xoay vòng nghĩ biện pháp, tiểu thư nhà mình không ở đây, nếu như ở đây, rơi vào nồi cũng sẽ không cần đại phu, bôi thuốc này cũng không tiện a!

Hàn Ngọc vừa nghe huynh đệ của hắn cuối cùng cũng coi như khai thông, cao hứng đỡ nàng nhẹ nhàng nằm xuống, Tiểu Thúy không thể làm gì khác hơn là chậm rãi nằm nghiêng, Trầm Vi bắt mạch cho Tiểu Thúy, sắc mặt nghiêm túc ngồi ở bên giường.

Đột nhiên, ngón tay Trầm đại phu chạm vào cổ tay Tiểu Thúy khẽ nâng lên, biểu hiện ngạc nhiên nhìn Tiểu Thúy, Tiểu Thúy thảm than sự tình không ổn, lẽ nào người này cũng có y thuật cao minh, bị hắn phát hiện ra rồi?

Khụ khụ, lang trung có thể bắt mạch mà biết bào thai trong bụng là nam là nữ, chớ nói chi là người sống nằm sờ sờ trước mặt, một loại sợ hãi xen lẫn nồng đậm cảm giác thất bại sâu sắc đánh úp về phía nội tâm Tiểu Thúy, chẳng lẽ đến đây là xong?

Hàn Ngọc đứng ở một bên, nhìn hai người kỳ kỳ quái quái, nửa ngày cũng chưa chẩn ra bệnh, chẳng lẽ là rất nghiêm trọng? Hàn đại tiên phong càng sốt ruột.

Trong con người Tiểu Thúy bịt kín một tầng hơi nước, lòng bàn tay hơi hơi gấp lại, cuối cùng nắm thành nắm đấm, Trầm đại phu nhìn một chút Tiểu Thúy đầy bụng oan ức, lại xoay người nhìn Hàn Ngọc đứng bên cạnh.

“Hàn tiên phong yên tâm đi, vị huynh đệ này cũng không quá đáng ngại, chỉ là mệt nhọc quá độ nên hao tổn khí huyết, tâm không yên, nên nghỉ ngơi không được, mới té xỉu, khụ, rơi vào trong nồi.”

Đây là tình huống mà bất luận lang trung nào cũng chưa từng gặp qua, lần đầu tiên nghe nói làm com bỏ mình vào trong nôi!

Tiểu Thúy quay về phía Trầm Vĩ gật gù, đây là đại ân a!

Tiểu Thúy thở phào nhẹ nhõm, “Đúng đây, Trầm đại phu thực sự là thần y a, công tử nhà ta đi rồi ta liền mất ngủ, ngủ không yên, khí trời lại nóng, ta càng thêm tâm tình buồn bực.”

Hàn Ngọc vừa nghe lời này, trong lòng nhất thời không thoải mái, đều trách mình không chăm sóc tốt huynh đệ của mình, nếu không sao có thể rơi vào trong nôi đây, đặc biệt nghe nói mấy chữ mệt nhọc quá độ này, trong lòng càng không dễ chịu, tiểu huynh đệ này thân thể đậm bạc vô cùng, vóc dáng lại nhỏ hơn mấy đại nam nhân thân thể cường tráng trong quân doanh kia rất nhiều, không mệt mới mới là lạ.

“Huynh đệ, đệ chỉ cần để ý nghỉ ngơi là được, một hồi sai người nấu thuốc mang tới cho đệ, Trầm đại phu, mang tất cả thuốc tốt nhất trong quân cho huynh đệ ta dùng, đem thân thể này chữa trị khỏi tất có thưởng!”

“Vâng.” Trầm vĩ ôm quyền vừa chấp tay, không khỏi lại liếc nhìn Tiểu Thúy nằm lý ở trên giường, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, Trầm Vĩ lại vội vàng cúi đầu.

“Cái kia, việc ta làm còn chưa xong, mọi người đều đang bận rộn, ta sao nghỉ ngơi được, Hàn đại ca ”

Vật nhỏ này bình thường vốn toàn kêu này nọ, lần này từng tiếng Hàn đại ca khiến Hàn Ngọc như rơi vào trong bình mật, hạnh phúc chết mất!

“Đệ không cần lo lắng, bên kia tự có người thể thân đệ, đệ cứ an tâm dưỡng thương đi, không cần quan tâm cái này!”

“Đối đầu kẻ địch mạnh, người ta đều có thể xông pha chiến đấu, mà ta đến làm com cũng rơi vào trong nôi, có phải là có chút quá không còn gì để nói.”

Hàn Ngọc đau lòng xoa đầu Tiểu Thúy, tràn đầy yêu thương, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, cố gắng tỉnh dưỡng, đúng rồi, Trầm đại phu, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau xem vết thương!”

Hàn Ngọc tiếng nói cao hơn mấy phần, lời này vừa nói ra, kinh động đến không chỉ là Tiểu Thúy, còn có Trầm Vĩ vẫn đứng ở đầu giường xem đôi huynh đệ này ân ái, cũng là vô cùng chấn động.

Này, này, này không biết thì thôi, nếu biết nàng là nữ thì không thể giả không biết lợi dụng, không phục mệnh lệnh khẳng định không được, phục tùng mệnh lệnh của Hàn tiên phong lại có lỗi với cô nương nhà người ta, chuyện này không dễ xử lý.

“Hàn đại ca, thật không cần, huynh nhanh để trâm đại phu đi làm việc đi, thương thế kia thật không đau, ta tự mình biết, trâm đại phu để lại cho ta ít thuốc mỡ là tốt rồi, ha ha!”

Tiểu Thúy ôm chăn che miệng, nhe hàm răng trắng cười hắc hắc, trên người tỏa ra mùi thịt xào ớt.

Hàn Ngọc dừng một chút, nhìn về phía Trầm Vĩ, “Cũng được, Trâm đại phu để lại thuốc rồi đi làm việc đi.”

Tiểu Thúy nghe nói như thế, như được đại xá, suýt chút nữa cao hứng nhảy lên, có điều hiện tại đứng dậy còn không nổi nói gì đến nhảy, cái miệng đau, hừ hừ!

Trầm Vĩ vội vã tìm thuốc cho Tiểu Thúy, dặn dò cách dùng và những điều cần lưu ý liền nhanh chóng rời đi.

Trâm đại phu vừa đi, Hàn Ngọc liền cầm lấy cái bình lưu ly bên trong chứa thuốc mỡ trong suốt, thoát nhìn bề ngoài vô cùng tinh xảo, trong lúc Tiểu Thúy còn đang nghiêng đầu suy nghĩ Hàn Ngọc đã ngồi vào bên giường, bàn tay mang theo độ ấm đặt lên thất lưng Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy đang không tập trung suy nghĩ làm sao mới có thể không bị người trong quân doanh phát hiện thân phận thật của mình, thật không biết tiểu thư nhà mình lúc nào mới có thể trở về, nàng nào biết tiểu thư nhà nàng đã ở Lệ Đô thành dựng trại đóng quân làm Tướng quân.

Đột nhiên sau lưng nóng lên, mới kinh ngạc phát hiện mình bị cái tay của đại gia hỏa kia ăn đậu hũ!

“Hàn Ngọc, ngươi muốn làm gì!” Tiểu Thúy hét lớn, tức giận trừng mắt nhìn tên nam nhân đầy thiện ý kia.

Hàn Ngọc vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ài, huynh đệ, chúng ta ăn ý như vậy, trong lòng đệ nghĩ gì ta sao có thể không rõ, không có chuyện gì, đại phu đi rồi, ca biết đệ ngại còi y phục trước mặt người ngoài, cho nên, vẫn là để đại ca giúp đệ bôi thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bắt ra khỏi ôn nhu hương

Hàn Ngọc vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ài, huynh đệ, chúng ta ăn ý như vậy, trong lòng đệ nghĩ gì ta sao có thể không rõ, không có chuyện gì, đại phu đi rồi, ca biết đệ ngại còi y phục trước mặt người ngoài, cho nên, vẫn là để đại ca giúp đệ bôi thuốc!”

Tiểu Thúy tức thì trừng lớn hai mắt, thiên tính vạn tính, trăm triệu lần cũng không nghĩ tới Hàn Ngọc sẽ làm ra hành động lớn mật như thế, được rồi, người ta hiện tại coi nàng là nam nhân, là huynh đệ.

Nhưng là, hành động như thế đối với hiện trạng vô cùng quần bách của Tiểu Thúy cô nương, không khác nào đại nạn rớt xuống đầu, thôi kệ, có thể gắng gượng lúc nào hay lúc ấy!

Bằng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, tay giống như đập ruồi, Tiểu Thúy ba một tiếng đập lên bàn tay Hàn Ngọc, “Đại ca, ta tự mình làm được, tự mình làm được, ha ha!”

Hàn Ngọc không để ý chút nào động tác của Tiểu Thúy, hoàn toàn cho là hấn ngượng ngừng, giờ lên bàn tay đang để trên lưng người ta, cảm lấy bình thuốc mỡ trị bỏng Trầm Vĩ vừa mới lưu lại, vận mở nắp thuốc mỡ.

“Huynh đệ, đệ bị thương, một chút chuyện như vậy sao có thể để đệ tự mình động thủ đây, đến đến đến, ta giúp đệ còi!”

Hàn Ngọc vừa nói vừa đặt đem lọ thuốc mỡ đã mở nắp đặt ở đầu giường, tay tút quần Tiểu Thúy, không cần nghĩ cũng biết bị thương ở đây a, thời điểm nàng rơi đến trong nôi hấn đứng cách đó không xa, vừa này huynh đệ của mình lúc nói chuyện thình thoảng lại ôm mộng, Hàn Ngọc đã sớm chú ý tới.

Tiểu Thúy nhất thời không để ý tới cái mộng đau hai tay chống thân thể liền vèo một cái đứng lên, ở trong lòng cầu nguyện tổ tông tám đời, ánh mắt quyết tuyệt nhìn nam nhân trước mắt.

“Tiểu thư, người lúc nào mới trở về a? Nhanh tới cứu ta nha!”

Tiểu Thúy nhất đôi mắt to hung hăng vụt sáng, ở trong lòng vô hạn tuần hoàn đọc thầm tiểu thư nhà mình.

“Hất xì!”

Cùng lúc đó, Liễu Lâm Ba đang ở đại doanh Lệ Đô thành hất hơi một cái thật lớn.

“Lâm Ba, có phải gần đây bị cảm lạnh?” Liễu Tuyên thả bản đồ trong tay xuống thân thiết nhìn về phía Liễu Lâm Ba bên này.

Liễu Lâm Ba xoa xoa huyệt Thái Dương, đứng là giống như cảm giác có chuyện gì đó, hiện tại khiến cho mình lo lắng ngoại trừ tình hình chiến, chỉ có Tiểu Thúy.

Tiểu nha đầu này cũng không biết mấy ngày gần đây trời qua thế nào, khí trời nóng như vậy ở Hóa Đầu doanh bên kia không biết có ăn uống được không, thân thể lại đơn bạc như vậy.

Liễu Lâm Ba ngẩng đầu nhìn về hướng Liễu Tuyên, “Không có chuyện gì, khí trời nóng như thế sao có thể dễ dàng bị cảm được, đúng rồi, cha, con đi ra ngoài một chuyến.”

Từ ngày Liễu Lâm Ba tới Lệ Đô thành nhận chức, liền bắt đầu mặc thường phục đi ra ngoài điều tra dân tình, quan chức địa phương trắng trợn cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, ức hiếp bách tính, điên cuồng vơ vét của cải, thời khắc đối đầu kẻ địch mạnh, là lúc sử dụng quốc khố, sao có thể để bọn họ tùy ý cả gan làm loạn như vậy!

Lúc này không thu thập, còn chờ khi nào!

“Cửu vương gia sắp đến rồi, con muốn đi đâu?”

“Quận thủ nơi này đi đầu ức hiếp bách tính, con muốn đi thăm dò xử lý trấn áp một chút, cha, người ngàn vạn lần không thể nói cho hấn con là ai!”

Liễu Tuyên suy nghĩ một hồi, sắc mặt vô cùng rối rắm, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Hay cho một đôi phu thê, từ bằng hữu, huynh đệ, đến hiện giờ biến thành em vợ Cửu vương gia, có nằm mơ cũng chẳng ngờ a!

Vén vén một khắc đồng hồ, phủ của quận thủ Lệ Đô thành liền bị quan binh bao vây.

“Lão gia, đến cùng là chuyện gì xảy ra, bên ngoài sao lại ồn ào như vậy, người ta còn chưa tỉnh ngủ mà!”

“Người nào ở đây nào động, đề xuống đánh cho ta! Dám khiến mỹ nhân mất hứng, đều phải chịu đòn!”

“Mỹ nhân, đến, cho gia hôn một cái!

“Ân ~ chán ghét!

Bạch quận thủ còn đang vuốt ve tiểu thiếp trẻ đẹp nghe bên ngoài cãi nhau, hô một tiếng gọi quản gia, nhưng là chưa kịp thấy bóng dáng quản gia, liền bị quan binh phá cửa vào tóm gọn.

“A!” Tiểu thiếp xinh đẹp của bạch quận thủ kinh hô một tiếng từ trên người Bạch quận thủ leo xuống, kéo chần che thân thể lỏa lồ, liên tục run cầm cập.

Bạch quận thủ quần áo còn chưa mặc lưu loát bị quan binh một đường áp giải tới tiền sảnh, cả đường vùng vẫy.

“Bọn ngươi là người phương nào, dám lớn mật như thế, ở Quận thủ phủ huyền nháo, bọn ngươi cũng biết đây là tội lớn, là tội lớn! Bản quận thủ muốn tru di cửu tộc các ngươi, tru di cửu tộc!”

Một thân mờ Bạch quận trưởng sao là đối thủ của quan binh vạm vỡ, một đường bị một đám người mắt diếc tai ngơ trực tiếp mang theo ném tới dưới chân Liễu Lâm Ba đang ở đại sảnh Quận thủ phủ.

Bạch quận thủ ngẩng đầu liếc mắt nhìn bạch y thiếu niên trước mặt uy nghiêm không thể xâm phạm, nhất thời liền nhớ đến vị này chính là thiếu niên tướng quân tới Lệ Đô thành lĩnh hoàng mệnh.

Hắn không hợp khí hậu khi nào đã tốt rồi?

Còn có, binh tướng Lệ Đô thành ăn chơi chè chén, không nghe hấn quân thúc sao giờ tất cả đều cùng hấn đứng trên một chiến tuyến, không không không, xác thực mà nói là, một lòng nghe lệnh y.

Nhìn thấy ngũ hổ tướng nổi danh Lệ Đô thành đứng hai bên đại sảnh nhìn chằm chằm, bảo vệ Liễu Lâm Ba hộ ở chính giữa, Bạch quận trưởng nhất thời trên trán, trên người đều là mồ hôi, khụ, mồ hôi lạnh.

Nhìn dáng dấp, Quận thủ này hẳn là thật sự không biết chuyện xảy ra trong quân doanh, Thiếu tướng quân đích thân tới đại bản doanh đem đem tất cả binh sĩ đều thu phục, không biết, võ tướng lớn nhỏ trong quân đã sớm đối với thiếu tướng quân của bọn họ tâm phục khẩu phục, ở trong lòng thế sống chết đi theo.

Chuyện lớn như vậy, thân là Quận thủ nơi này, hẳn lại không biết! Vẫn còn trong mộng đẹp cùng tiền tài quyền lợi mỹ nữ không chút nào phát giác.

Chúng tướng sĩ mắt lạnh nhìn Bạch quận trưởng kia, một tiểu tướng trong đó chấp tay nói “Tướng quân, người đã mang tới!”

Liễu Lâm Ba nhẹ nhàng khoát tay áo, tiểu tướng kia liền lui qua một bên.

Bạch quận trưởng cáo già kia, thấy tình hình này, vội vã trực tiếp quỳ gối dưới chân Liễu Lâm Ba, liên tiếp hô “Oan uổng a, Tướng quân ta bị oan!”

Nói chung, chủ soái cùng chủ tướng tất cả đều giá lâm nhất định không phải điềm tốt, bởi vì hấn luôn luôn cùng chủ tướng trong quân bất hòa, thời điểm lão tướng quân không có ở đây, thường xuyên cắt xén quân lương vật tư trong quân.

Kỳ thực Bạch quận trưởng đã nhớ thương binh phủ Lệ Đô thành, thế nhưng hăm hại lừa gạt thế nào cũng không đắc thủ, cho tới hiện tại Quận thủ phủ này không binh canh gác, nơi nào có thể là đối thủ của quân doanh người ta, chỉ dựa vào mấy cái gia đình hộ viện, đừng chuyện này không biết đã sớm vắt chân lên cổ chạy đi đâu rồi, nếu như có quân đội bảo vệ Quận thủ phủ, cũng sẽ không như hiện tại chật vật như vậy, cứng rắn vô lễ đem hấn từ trong ôn nhu hương bắt tới.

Hơn nữa, có quân đội canh gác, hấn còn có thể thừa dịp song phương đánh nhau mà chạy, từ tài lực cùng giao thiệp của hấn, ngày khác Đông Sơn tái khởi không phải việc khó.

Nhưng là, hiện tại chỉ có làm ra vẻ cái gì cũng không biết, có thể giả bộ bao nhiêu liền giả bộ thật nhiều kêu oan.

Liễu Lâm Ba nhìn hấn như vậy, thật muốn ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, tỷ cũng chưa nói ngươi phạm vào tội gì, ngươi hô oan uổng cái gì?

Thuận theo liền trêu đùa nói “Bạch quận trưởng, Bọn tướng quân khi nào nói ngươi phạm tội, để ngươi y quan không chỉnh tề lớn tiếng đi ra kêu oan?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tướng quân không thương hương tiếc ngọc

Liễu Lâm Ba nhìn hấn như vậy, thật muốn ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, tỷ cũng chưa nói ngươi phạm vào tội gì, ngươi hô oan uổng cái gì?

Thuận theo liền trêu đùa nói “Bạch quận thủ, Bọn tướng quân khi nào nói ngươi phạm tội, để ngươi y quan không chỉnh tề lớn tiếng đi ra kêu oan?”

Lời vừa nói ra, hoàn toàn khiến Bạch quận thủ đang vô cùng chật vật bị đùa bỡn đến hồ đồ, thế trận lớn như vậy, còn kiên quyết bắt hấn từ trong chốn ra, bao vây quận thủ phủ của hấn, thời điểm khi này tiến vào phòng khách, trong ngoài tất cả đều là quan binh, chẳng lẽ không phải đến định tội hấn sao?

Như vậy, tiểu bạch kiểm ốm yếu này tới làm chi?

Bạch quận thủ nghĩ tới đây, đang muốn đứng lên cười đùa một chút, lại nghe được Liễu Lâm Ba biến sắc, giọng nói vừa chuyền, lạnh giọng quát: “Bạch tuần! Ngươi có biết tội của ngươi không?”

Tiếng nói thanh thúy vang vọng trong lỗ tai mỗi người, nhưng không người nào dám xem nhẹ oai phong cùng uy hiếp bên trong thanh âm kia.

“Lão thần oan uổng a!” Trực tiếp khiến Bạch quận thủ sợ hãi đến quỳ sát đất, không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng lại vẫn là hai chữ oan uổng.

“Ngươi cho rằng Bồn tướng quân dễ bị lừa gạt sao?”

Liễu Lâm Ba cười gằn, đem từng quyển từng quyển sổ sách thật dày ném tới trước mặt hắn, lạnh lùng nói “Xa hoa đậm đặc, bắt nạt bá tính, khiến cho Lệ Đô thành tốt lành trở nên chướng khí mù mịt, ở giữa kiểm lời nhét vào làm của riêng, làm cho dân chúng phẫn nộ, lại còn muốn cùng giặc ngoại xâm cấu kết đoạt binh quyền Lệ Đô thành, chia rẽ mười vạn đại quân thành năm bè bảy mảng, những thứ này, tất cả đều là chứng cứ! Mỗi một tội, ngươi có mười cái đầu cũng không đủ!”

Liễu Lâm Ba mấy ngày nay rốt cục đã điều tra rõ tình hình Lệ Đô thành, âm thầm bày mưu nghĩ kế, đến ngay cả Liễu Tuyên cũng không biết.

Từ trong đồng sổ sách, có vài quyển rơi xuống đất liền bị mở ra, Bạch quận thủ chỉ là vụng trộm nhìn vài lần, phía trên không phải là các khoản hấn cùng gian tế Chu quốc giao dịch sao, mỗi một khoản đều ghi chép rõ ràng ở trước mắt.

Những sổ sách này vẫn giấu rất kỹ, làm sao lại rơi vào trong tay tiểu bạch kiểm mới tới này?

Tờ khác, còn có một ít là hấn tự ý thu thuế, ghi lại các khoản hấn cướp đoạt dân chúng, trong những sổ sách tán loạn trên mặt đất này, lại cũng có!

Có trách thì trách chính mình không coi tên tiểu bạch kiểm ốm yếu kia là chuyện to tát gì, haiz, khinh địch.

“Bạch quận thủ, nhìn thấy những thứ này, ngươi còn cảm giác mình oan uổng sao? Vẫn cảm thấy, Bồn tướng quân ở đại doanh rảnh rỗi, không có chuyện gì phát binh tìm ngươi vui đùa một chút?”

Đã từng, Liễu Lâm Ba trong mấy ngày này mấy lần hoá trang thành gã sai vặt bên trong quận thủ phủ tự mình đến lục soát, hao phí hết tinh lực cùng thời gian mới tìm được những thứ này.

Tâm tư Bạch quận thủ bị Liễu Lâm Ba một lời nói toạc ra, Bạch quận thủ vừa nãy quả thực là nghĩ như vậy.

Bốn phía tướng sĩ nghe xong, đều cảm giác rất khôi hài, thế nhưng không người nào dám bật cười.

Bạch quận thủ ở nơi này làm mưa làm gió quen rồi, bình thường chính là cường hào ác bá, khi nào thấy hắn bị người tóm chặt bím tóc, chặt vật sa sút đến như vậy?

Thực sự là khiến lòng người hả hê a, lòng người hả hê!

Hiện tại, là thời điểm không thể đối nghịch, nhưng lại không thể cứ như vậy nhận tội, nếu bị giam vào đại lao, thì đừng mong có ngày thoát khỏi.

Bạch quận thủ thân thể mềm nhũn, nhưng là đầu óc còn chưa hoàn toàn mông lung, đang nhanh chóng nghĩ kế sách chu toàn, nhưng là, những sổ sách này, tất cả chứng cứ đều ở đây, chỉ liếc mắt một cái liền biết mọi thứ đã chấm hết, hắn hoàn toàn bị ngã chống vó trong tay tiểu bạch kiểm không hợp khi hậu này, nghĩ rõ ràng điểm này, ánh mắt trống rỗng, vừa muốn cắn lưỡi tự sát liền bị Liễu Lâm Ba phản ứng cực nhanh nắm quai hàm.

“Đem hấn mang đi!”

“Vâng thưa Tướng quân!”

Các tướng sĩ lục soát quận thủ phủ, tìm ra vô số vàng bạc châu báu, tất cả đều ghi vào danh sách nộp lên trên quốc khố.

“Tướng quân, Tướng quân ~”

Liễu Lâm Ba đang muốn mang theo các tướng sĩ ly khai quận thủ phủ, lại đột nhiên nghe được một trận âm thanh làm nũng ngọt ngào truyền đến bên tai, quay người lại, liền thấy mỹ nữ xinh đẹp vừa nãy khi lục soát Quận thủ phủ, đang cùng Bạch quận thủ ở trên giường nhỏ mạnh mẽ vận động, trên người khoác một kiện la sam trong suốt, nửa che nửa hở, thật khiến người ta phun máu!

“Ngươi gọi ta có chuyện gì sao?”

Tiểu thiếp của Bạch quận thủ kia tỏ vẻ quyến rũ, cánh mềm mại không xương lớn mật leo lên bả vai Liễu Lâm Ba vai, vừa muốn lưu chuyển đến trước ngực liền bị Liễu Lâm Ba một phát bắt được đẩy ra ngoài.

“Ôi, đau quá a! Tướng quân sao không thương hương tiếc ngọc như vậy!”

Liễu Lâm Ba khoe miệng giật giật, toàn thân nổi da gà, một bên quận thủ bị quan binh áp bách vừa nhìn tiểu thiếp của chính mình mặc y phục hở hang

quyển rũ Liễu Lâm Ba, tức giận đến hận không thể nhào tới cho nàng một cái tát, cái đồ không có chí tiến thủ này!

“Cái kia, Bồn tướng quân làm chỗ nào của người đau?”

Trời mưa xuống đánh hài tử, dù sao cũng là nhân rồi, Liễu Lâm Ba cau mày thuận miệng đáp. (câu này là một câu nói dân gian của Trung Quốc có nghĩa giống như trời mưa rào rồi quá không có chuyện gì làm sinh ra chuyện đánh con nít)

Nữ tử bệnh Tây Thi kia đột nhiên loáng một cái nhào qua dựa vào Liễu Lâm Ba, bất ngờ nắm lấy tay Liễu Lâm Ba đặt lên trên bộ ngực ngạo nghễ no đủ.

“Chính là chỗ này đau nha ~”

Tướng sĩ đi theo tròn mắt, khóe môi Liễu Lâm Ba nổi lên một nụ cười phong hoa tuyết đại chậm chậm thu tay về, “Người là cảm thấy Bồn tướng quân tịch thu vàng bạc châu báu quận thủ phủ, nhưng lại bỏ quên người không an bài, người cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất khó chịu?”

Nữ tử kia hung hăng gật đầu, chu đôi môi đỏ giống như mời gọi, khóe mắt Liễu Lâm Ba thoáng nhìn quả mâm xôi nhỏ nhỏ trong cổ áo nàng, trong lòng xẹt qua một tia treu tức. (“quả mâm xôi” là gì mọi người tự hiểu nha! ^^)

Nàng là nam nhân cũng không thể yêu thích như vậy a!

Khẩu vị cũng đâu có nặng như vậy!

“Nếu đã như vậy, ta liền an bài cho người chỗ tốt.”

Nữ tử nghe vậy hận không thể đem toàn bộ bộ ngực đều dán lên, Liễu Lâm Ba quả thực bị cái mùi son phấn nồng đậm kia làm nghẹt thở, lại một lần nữa đẩy nàng ta ra.

“Người đến!”

“Có thuộc hạ!”

Liễu Lâm Ba vung tay lên, gọi tới một quan binh bên cạnh.

“Đem phu nhân này đưa đến am ni cô.”

Ngày nắng to, chúng tướng sĩ hít vào một ngụm khí lạnh, Tướng quân làm rất đúng a!

Nữ tử kia chân mềm nhũn không đứng vững trực tiếp ngồi bệt xuống đất, Liễu Lâm Ba vòng qua nàng bước nhanh chân dẫn theo các tướng sĩ ly khai quận thủ phủ, lưu lại tiểu thiếp của quận thủ như bị sét đánh ngay tại chỗ kêu cha gọi mẹ, còn chưa khóc đủ đã bị người áp giải tới am ni cô.

Đối với người trong lòng không có ý tốt, trừng phạt nặng nhất, không gì bằng chính là, làm cho nàng rời xa thứ nàng muốn có được, đúng, am ni cô không tồi.

Không nghĩ tới, thiếu tướng quân mới có mười sáu tuổi vừa mới đến Lệ Đô thành quân giáo đại tổng binh doanh đã đưa tới kinh thành một số lượng lớn tài bảo, hoàng thượng cao hứng a, trực tiếp hạ chỉ, cho Liễu Lâm Ba chọn lại quận thủ thanh liêm, để Liễu Lâm Ba tiếp tục trông coi Lệ Đô thành, tất cả sự tình sau này của Lệ Đô thành đều do nàng làm chủ, không cần lúc nào cũng phải báo cáo về cung.

Đây chính là tín nhiệm cùng vinh quang cực lớn, không có mấy đại tướng có thể được hoàng đế cho phép “tự mình làm chủ” như vậy, có thể thấy được tướng quân mới tới này ở trong lòng hoàng thượng, có tầm quan trọng không giống người thường.

Lệ Đô thành quanh quẩn xa xôi những năm vừa rồi, năm nay lộ ra vô tận sức sống cùng không khí vui mừng, các lão bách tính đều truyền tai nhau, “Liễu tướng quân đến, Bạch quận thủ ngã!”

Còn có một việc vui khác chính là, Chiến thần Cừu vương gia tiếng tăm lừng lẫy, mạo mỵ dừng mãnh sắp tới!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Trong núi có yêu tinh quyến rũ người

Lệ Đô thành quanh quẩn xa xôi những năm vừa rồi, năm nay lộ ra vô tận sức sống cùng không khí vui mừng, các lão bách tính đều truyền tai nhau, “Liễu tướng quân đến, Bạch quận trưởng ngã!”

Còn có một việc vui khác chính là, Chiến thần Cửu vương gia tiếng tăm lừng lẫy, mạo mỹ dũng mãnh sắp tới!

Lệ Đô thành ở xa kinh thành huyện nào, bầu trời sáng sớm trong veo giống như vừa được nước rửa sạch, xanh thăm. Mặt trời sáng rực chậm rãi mọc lên, chiếu xuống Lệ Đô thành giống như một bức tranh tinh xảo, đẹp đẽ vô cùng.

Hoa thơm chim hót, trên nhánh cây còn vương vài giọt sương, dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng dịu dàng e thẹn.

Sáng sớm, Liễu Lâm Ba một thân nữ trang, váy dài cùng quần lụa mỏng trắng thuần đạo bước trên nền cỏ xanh biếc, vô cùng chói mắt, Liễu Lâm Ba ở trên núi cao từ từ mở mắt, lâu rồi chưa lấy diện mạo chân thật gặp người, cả ngày mang một cái mặt nạ thực sự một đến hoảng, khó có được nhanh như vậy đã giải quyết xong chuyện lớn nhỏ ở Lệ Đô thành, Liễu Lâm Ba sau nửa đêm liền lên lút đồi xiêm y chuẩn ra khỏi quán doanh, chạy lên trên núi ngồi thiền luyện công, người luyện nội công, chú trọng sử dụng kỹ thuật điều tức hấp thu tinh hoa thiên địa, Liễu Lâm Ba ngồi thiền xong thích ý chậm rãi xoay người, đứng trên đỉnh ngọn núi, ngược mắt liền có thể nhìn thấy mặt trời mọc, còn có dưới chân là một mảnh đất đai rộng lớn, đã lâu không đi dã ngoại, loại này cảm giác lâu ngày không gặp này, thực sự quá kỳ diệu!

Đời trước hay luyện võ, không ít lần lẫn lộn trong rừng, với tất cả những gì trước mắt cũng không xa lạ gì, giống như giả nam nhân, nhưng là, gần đây nam nhân bên cạnh càng ngày càng nhiều, chỉ lo bị người ta biết giới tính thật của mình, băng gạc quần trên người ngày càng dày, quần càng chặt, bộ ngực đầy đặn bị buộc chặt đến không có chút không khí lọt vào, thời tiết lại nóng, còn phải luyện công, tắm càng phải cẩn thận nhiều hơn, Liễu Lâm Ba cúi đầu nhìn bộ ngực chính mình, hiện tại mười sáu tuổi, mấy tháng này cảm giác được thân thể vẫn không ngừng phát dục, gần đây tốc độ có chút tăng nhanh như gió, năng hoài nghi nếu như vẫn không đối xử tử tế với chúng nó, sau này rất có thể hoàn toàn bị kiểm chế, sợ là muốn to ra cũng không to được.

Suy nghĩ một chút, ở đời trước, chính mình mặc dù là tính cách giống như con trai, nhưng là vóc người cực kỳ chuẩn, nên lớn thì lớn, nên nhỏ thì nhỏ, hơn nữa da dẻ bảo dưỡng cũng rất tốt, mịn màng mềm mại, là đại mỹ nữ nổi tiếng trong giới tản dã.

Coi như hiện tại không thể không lấy thân phận nam tử gặp người, nhưng là bản tính nữ nhân trời sinh thường xuyên nổi lên tác quái, trong tiềm thức Liễu Lâm Ba, vẫn là cực kỳ hoài niệm tháng ngày làm nữ nhân.

À, đương nhiên, ngoại trừ tháng ngày ngây ngốc tại Tướng quân phủ.

Tuy rằng giờ phút này nàng đem thân phận ẩn giấu vô cùng tốt, thế nhưng, khó bảo toàn một ngày kia, hết thấy bí mật đều bại lộ ở trước mặt người khác, mặc dù sau khi bại lộ chỉ có con đường chết, nàng cũng phải chết thật đẹp.

Là một người nữ tử xinh đẹp mà chết.

Tuyệt đối không thể để người ta nói “Xem kia, kia chính là Liễu tướng quân nữ giả nam trang, nguyên lai lớn lên xấu như vậy, vóc người cũng kém, chẳng trách bị người ta xem là nam nhân lâu như vậy cũng không bị phát hiện a!”

Trải qua mấy ngày nay sửa trị, Lệ Đô thành ngay ngắn rõ ràng, hết thấy đều phát triển không ngừng, lòng người hướng thiện, Liễu Lâm Ba đối với điểm này phi thường hài lòng, không nghĩ tới chính mình còn có thể góp phần chỉ bảo giảng dạy.

Liễu Lâm Ba nghĩ, khóe miệng nổi lên một chút ý cười vui sướng, chợt quay người lại, giống như một vệt sao băng chói mắt trực tiếp nhảy vào dòng suối bên trong khe núi.

“Ta muốn giục ngựa phi nhanh, hướng về người trong lòng, coi bỏ tưởng niệm, mộng ngàn năm. Xuyên qua mệnh mỏng biển mây, trời xanh vẫn thế. Mãi cầm vang lên, tâm sự trong nháy mắt tan rã. Ta muốn giục ngựa phi nhanh, trời cao vô tận, cuốn lên một đường mưa gió, dựng lên cầu vồng. Phiêu bạt trong tâm người, hạnh phúc y nguyên.”

Tiếng ca vang lên, âm thanh lạnh lạnh như chim hoàng oanh mang theo dây đặc khí hơi thở hiện đại cùng dừng cảm, vang vọng Lệ Đô thành.

Không có ràng buộc trước ngực, Liễu Lâm Ba muốn bao nhiêu hải lòng thì có bấy nhiêu hải lòng.

Khi Lương Kiều mang theo một đám người đi tới bên dưới ngọn núi, liền bị tiếng ca uyển chuyển này làm rung động, tiếng ca này, tuyệt vời như thế, ở bên trong núi rừng ít dấu chân người này, đến cùng sẽ là ai?

Lương Kiều xua tay kêu đội nhân mã ở phía sau dừng lại, cẩn thận nghe từ trên núi truyền đến từng câu hát thanh thúy.

Tướng sĩ phía sau cùng với tất cả dân chúng dưới chân núi đang canh tác đều nghỉ chân, rửa tai lắng nghe.

Chẳng lẽ tiên tử trong núi sao?

Phu nhân xử lý hoa màu trên đồng ruộng ngừng đầu nhìn lên núi, mỉm cười, kinh ngạc nghe.

Tại sao đều nghĩ là tiên nữ?

Sao không nghĩ một chút có phải yêu quái không?

Phải biết, thuật dụ dỗ của bọn tà tinh, chính là dùng mỹ lệ bên ngoài cùng với tiếng ca mê hoặc hấp dẫn nam tử không chịu được cô quạnh, dẫn bọn họ vào rừng, sau đó nuốt tinh khí của bọn họ.

“Công tử, nghe một chút là được, tuyệt đối đừng để bị tiếng ca này mê hoặc!”

Một người nông dân khiêng cái cuốc đang từ đường nhỏ trên núi trở về quay sang nói với Lương Kiều.

“Hà? Lão bá, vì sao?” Lương Kiều nhìn lão nhân gia vô cùng thần bí, trên vai còn gánh cái cuốc, vừa nhìn chính là nông dân ở đây đã lâu, chẳng lẽ rất quen thuộc với tiếng ca này hay sao?

“Vùng núi hoang vu này kiếm đâu ra đại cô nương, không biết chừng, chính là yêu tinh ở trong núi dụ dỗ người!”

Nam tử trước mắt này, tướng mạo bất phàm, khí độ bất phàm, vóc người cao lớn, nhìn qua, không giàu sang cũng cao quý, lão bá cẩn thận quan sát một phen sau đó hạ thanh âm nói với Lương Kiều.

“Ha ha, đa tạ lão bá nhắc nhở, sẽ không sẽ không!” Lương Kiều đứng bên cạnh đại mã đồ thẫm, nhẹ nhàng cười, dưới ánh mặt trời xán lạn càng có vẻ ôn hòa tuấn lãng.

Lương Kiều ngẩng đầu nhìn trời một chút, thời gian còn sớm, cầm dây cương trong tay đưa cho binh lính phía sau, xoay người liền đi vào bên trong rừng.

Tiếng ca này rất quen tai, ngay cả làn điệu hào phóng này cũng giống như đã từng nghe qua ở đâu đó, một bên vừa suy nghĩ vừa hồi tưởng.

Hắn nhanh chân đến xem, đến cùng người thế nào, lại ca hát vui vẻ như vậy, mới sáng sớm đã xuất hiện ở bên trong khi đất hoang này.

Hắn không tin, ở giữa ban ngày ban mặt, tiếng ca tươi đẹp từ trong rừng rậm bay ra lại là yêu tinh đang len lén tác quái, nói tới yêu tinh, hắn tự nhiên nghĩ tới bạch y nữ tử.

Thác nước tuôn trào không thôi, nước suối cao hừng chảy không ngớt, Liễu Lâm Ba vén tay áo mức nước suối lên rửa mặt, để chân trần đứng trong suối nước trong suốt, hai chân nghịch ngợm hắt nước, cảm thụ từng trận tê dại do những hòn đá nhỏ dưới chân bị nước suối đánh bóng loáng mang đến.

Ai nha, vẫn thấy có gì là lạ, Liễu Lâm Ba khom người nhìn chính mình trong nước sững sờ nửa ngày mới tìm được nguyên nhân, nguyên lai nóng lòng bỏ mặt nạ, hoàn toàn quên trên đầu còn vấn tóc kim quan.

Liễu Lâm Ba cười thầm, đem phát quan trên đầu bỏ xuống, nhẹ nhàng đặt ở tảng đá cạnh suối, một đầu tóc đen nhánh bông bênh rớt xuống.

Giờ khắc này, Lương Kiều vừa vịn đi bộ lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cô nương, ta không có ác ý

Liễu Lâm Ba cười thầm, đem phát quan trên đầu bỏ xuống, nhẹ nhàng đặt ở tảng đá cạnh suối, một đầu tóc đen nhánh bông bênh rớt xuống.

Giờ khắc này, Lương Kiều vừa vịn đi bộ lên núi.

Một mái tóc dài đen bóng xuôi theo vòng eo thon thả mà chảy xuống lộ ra một vòng cung xinh đẹp, Liễu Lâm Ba cười nhẹ, ân, rốt cục hoàn toàn biến lại thành nữ nhân.

Sáng sớm ở sơn tuyền cũng không lạnh lẽo như trong tưởng tượng, Liễu Lâm Ba dứt khoát kéo váy lên, lộ ra một đoạn bắp chân dài trắng mịn, lần thứ hai nhảy vào bên trong nước suối, khom người xuống, buông xuống mái tóc đen nhánh, cẩn thận gội.

Gột rửa xong xuôi, Liễu Lâm Ba thích ý ngồi vào trên một tảng đá lớn, lắc lư bàn chân nhỏ trắng như tuyết, tiếp tục thoải mái ca xướng, mặt trời càng ngày càng lên cao, cảnh sắc núi rừng ngày càng rõ ràng.

Lương Kiều đi theo tiếng hát đến, liền nhìn thấy cảnh đẹp tuyệt vời trước mắt.

Đầu trống rỗng, hô hấp cùng tim đập đều trở nên gấp gáp, đúng là nàng!

Vây quanh giữa các loại hoa tươi màu sắc xinh đẹp, Liễu Lâm Ba ngồi trên hòn đá lớn cạnh suối nước nước chảy xiết, một thân trắng thuần cùng quần lụa mỏng, tóc đen dính sát vào xương quai xanh nửa khô nửa ẩm ướt, không có bất kỳ trang sức gì, nhưng dung nhan thanh lệ tuyệt thể lại thoát tục đoạt hồn phách người khác!

Tiếng ca tươi đẹp kia chính là do nàng phát ra, hành động khiến người ta cảm thấy vô cùng bất kham, ống tay áo cùng làn váy tất cả đều bị nàng vén lên, lộ ra cánh tay như búp sen cùng chân nhỏ trắng ngần khiến người ta này ra suy nghĩ không đứng đắn.

Lương Kiều nín thở, từng bước một tới gần.

“Ai!”

Liễu Lâm Ba đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn coi, nhất thời dừng hát, xoay người lại con mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Nàng thực sự là quá bất cần, lấy trực giác cùng cảnh giác trong ngày thường của nàng, làm sao có thể để người xa lạ tới gần cũng không biết, nếu như đây là trên chiến trường, tính tình bất cần như vậy không biết đã chết bao nhiêu lần.

Mắt khè lờm, óng ánh rực rỡ, Lương Kiều đến gần, cảm giác tim đập cũng bắt đầu không chịu khống chế, hô hấp trong nháy mắt cũng đình chỉ.

Vốn tưởng rằng, không biết năm nào tháng nào mới có thể nhìn thấy nàng, Lương Kiều tim đập cứ bình bịch bình bịch, mãnh liệt không ngừng.

Nói cũng kỳ quái, tại sao có thể có cảm giác như vậy, chẳng lẽ thật sự trùng yêu thuật rồi.

Lương Kiều trong lòng nghĩ, nhưng là ánh mắt lại không chút xê dịch, một câu cũng không nói ra được, cứ như thế thẳng tắp nhìn Liễu Lâm Ba một thân bạch y trước mặt.

Đây là muốn mắt to trừng mắt nhỏ tới khi nào?

Liễu Lâm Ba sau khi thấy rõ người trước mặt, hầu như là theo bản năng sờ sờ mặt của mình, một cảm giác chột dạ bất chợt nảy sinh.

Nay đã đối mặt vài lần, vận nhất hành tung của mình bị hấn biết, hơn nữa, hiện tại đang ở bên ngoài không ở đại doanh, vận nhất hấn phát hiện sơ hở, đi xuống tiếp tục tìm kiếm, Liễu gia thật là trần ngập nguy cơ, coi như là hấn không truy cứu, hoàng thượng chung quy vẫn sẽ truy cứu!

Cân nhắc qua lại, Liễu Lâm Ba cuối cùng thu hồi tâm tình tràn đầy lo lắng, một bên liếc hấn, một bên thu dọn đồ đạc, đứng dậy cấp tốc chuẩn bị rời đi.

Bởi vì sợ bị hấn quán lấy, Liễu cô nương vội vã rời đi không phát hiện phát quan khi nãy gọi đầu tháo xuống còn đặt trên mỏm đá bên cạnh suối nước.

“Cô nương, ta không có ác ý!”

Liễu Lâm Ba điểm chân, vận hết nội lực phi thân vào trong rừng, Lương Kiều mất hồn, thất vọng nhìn nàng đi xa, ồ? Nơi này còn có một cái phát quan!

Bởi vì gặp mặt quá mức đột nhiên, Liễu Lâm Ba vẫn bị vây trong trạng thái hoảng loạn, cho nên, vẫn không phát hiện bị mất phát quan bằng vàng.

Phát quan như vậy nàng có rất nhiều, nếu như hiện tại không tìm được được, như vậy, sau này càng khó phát hiện.

Lương Kiều giờ bị người ta câu đi hồn rồi, hồi lâu, mới ngồi lên trên khối đá lớn kia nhặt phát quan lên, lúc này, nơi nào còn có cô nương quần hay không quần người có ác ý hay không.

Mặt trời càng lên càng cao, bốn phía ngoại trừ hoa tươi cây cỏ dòng suối, lại không có vật gì khác, nằm mơ?

Không không không, nằm mơ nào có chân thực như vậy, phát quan này còn nắm trong tay.

Trời đã sáng nàng bỏ chạy đi rồi, chẳng lẽ, nàng thật sự không phải người bình thường?

Lương Kiều nhìn chăm chăm phát quan kia hồi lâu, đột nhiên sắc mặt xám xịt, khuôn mặt căng thẳng, bạch y cô nương đã có tình lang sao?

Đây là vật nam nhân dùng, chẳng lẽ, vừa nãy nàng ở đây cùng tình lang gặp gỡ?

Nghĩ tới đây, một con ghen tuông bắt đầu nảy sinh trong lòng Lương Kiều, sắc mặt càng ngày càng không dễ nhìn.

Nghĩ tới đây, Lương Kiều buông lỏng tay, cái kia phát quan bằng vàng trực tiếp rơi vào trong suối nước, xoay người, cũng không quay đầu lại xuống núi.

Không trách nàng nhìn thấy mình lại muốn trốn, nếu nàng thích người khác, coi như hấn có yêu thích, cũng sẽ không miễn cưỡng.

Làm như vậy tuy rằng rất quyết đoán, không dây dưa dài dòng, nhưng là Lương Kiều đã đi được nửa đường, mắt thấy cũng sắp xuống núi, nhưng lại bởi vì ném phát quan mà cảm thấy hối hận không thôi, ba lần bốn lượt nhảy vào trong suối nước cẩn thận tìm kiếm, lúc này mới tìm được về.

Ai ai ai, Cừu vương gia người khốn khổ vì tình!

Lệ Đô thành, đại doanh.

“Báo!” Ngoài trường một tướng sĩ ôm quyền chấp tay nói.

“Nói.”

“Bẩm báo Tướng quân, Cừu vương gia đã mang người đến Lệ Đô thành!”

Thay xong xiêm y, dùng thuật dịch dung đem chính mình biến trở về nam nhi, Liễu Lâm Ba cùng Liễu Tuyên liếc mắt nhìn nhau, hữu kinh vô hiểm, may là chạy nhanh, bằng không đã lộ rồi. (Hữu kinh vô hiểm: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.)

“Đều theo ta ra nghênh đón Cửu vương gia!”

“Dạ!”

Cận vệ bên cạnh vừa nghe chạy nhanh dẫn đường, đây chính là Cửu vương gia a!

Cờ lớn bay bay bên ngoài quân doanh, một người đang đứng trên đường, từ xa nhìn lại, ngọc thụ lâm phong, dáng vẻ khí phách.

Liễu Lâm Ba không khỏi bước nhanh hơn, không ít quan binh hướng về phía nàng hành lễ nàng đều không để ý tới, các tướng sĩ phi thường hiếu kỳ, Tướng quân luôn luôn thận trọng, sao hôm nay lại kích động như vậy?

Liễu Lâm Ba một thân áo giáp màu trắng, theo phía sau là Liễu Tuyên cùng mấy tiểu tướng mang mũ giáp, so sánh với mọi người xung quanh, thân hình nàng tuy rằng không cường tráng, thể nhưng, lại có một loại phong độ ung dung của một đại tướng.

Gần rồi gần rồi, càng đi càng gần, Lương Kiều lại tròn tròn mắt.

Tiểu tướng này, hán không phải Lâm huynh đệ đã về nhà của mình sao!

Chiến thần Cửu vương đã thấy qua rất nhiều cảnh tượng hoành tráng cũng không nhận được tâm tình hỗn loạn!

“Vi thần tham kiến Cửu vương gia, Cửu vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế, không biết Cửu vương gia giá lâm, không thể tiếp đón từ xa, mong ngài thứ tội!”

Liễu Lâm Ba muốn quỳ một chân xuống hành lễ lại bị Lương Kiều đứng đầu ngăn cản, mạnh mẽ ôm một cái, “Ha ha ha, hiền đệ, ta thực sự không nghĩ tới, chúng ta cư nhiên lại có duyên phận như vậy!”

Thấy nàng cùng Liễu Tuyên đứng chung một chỗ liền hiểu rõ, đây chính là em vợ trong truyền thuyết, Liễu Lâm Ba không nghĩ tới hán không những không mất hứng, ngược lại còn giống như gặp hỉ sự.

Liễu Tuyên đứng ở một bên nhìn thấy Cửu vương gia khoác vai khuê nữ của mình, khóe miệng co rút.

“Xin đại ca thứ lỗi, ta không phải có ý định muốn giấu giếm thân phận.”

“Sao trước đây bản vương chưa từng nghe nói Liễu tướng quân còn có nhi tử?”

Lương Kiều nói xong nhìn về phía Liễu Tuyên, ánh mắt càng ngày càng thêm phần thâm thúy, Liễu Tuyên quay đầu nhìn khuê nữ nhà mình, đột nhiên bị hỏi như vậy cảm thấy không ứng phó kịp.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Cô nương kia có tình lang?

Lương Kiều nói xong nhìn về phía Liễu Tuyên, ánh mắt càng ngày càng thêm phần thâm thúy, Liễu Tuyên quay đầu nhìn khuê nữ nhà mình, đột nhiên bị hỏi như vậy cảm thấy không ứng phó kịp.

“Cái này, khuyến tử từ nhỏ đã đi theo một vị thể ngoại cao nhân học tập võ nghệ, quanh năm không trở về nhà, vì vậy rất nhiều người không biết lão thân còn có một nhi tử.”

Liễu Tuyên nói lời này thì vẫn cúi đầu, Liễu Lâm Ba háng giọng một cái kéo cánh tay Lương Kiều, nếu không trách tội vậy cũng không cần khách khí.

“Lương đại ca, ca làm sao lại tới đây?”

Nơi đây cách Hoàng thành vô cùng xa, cùng Nam Lăng lại không giống nhau, Nam Lăng vị trí phồn hoa, giao thông chủ yếu bằng đường thủy, dân chúng tự nhiên giàu có, mà Lệ Đô thành ở nơi biên giới, mọi thời khắc đều có thể gặp nguy hiểm.

“Đến, đem được đến đây.” Lương Kiều xoay người quay về cận vệ phía sau vung tay lên, Liễu Lâm Ba phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy người kia từ trong xe ngựa phía sau xách ra không ít bao lớn bao nhỏ.

“Tiểu tể biết nhạc phụ đại nhân tới quán doanh, không yên lòng tình thế trước mặt, nhưng chân này không nhanh trị liệu là không được, được này phải dùng đúng lúc.”

“Hơn nữa, nghe nói vị bạch y tiểu tướng tới Lệ Đô thành, bắt tham quan, cứu vớt nhân dân, thực sự là phúc của phụ hoàng, phúc của Đại Lương quốc, cho dù đôi đầu kẻ địch mạnh, ta cũng nhất định phải tới thăm, không ngờ, cư nhiên là là huynh đệ ta kết bạn đã lâu!”

Lương Kiều nói xong vỗ vai Liễu Lâm Ba vai, ánh mắt sáng rực.

“Ta còn tưởng rằng, tỷ phu là đến giành địa bàn với ta địa bàn chứ, ta cho người biết, không có cửa!” Liễu Tuyên chưa kịp nói cảm ơn Liễu Lâm Ba đột nhiên chen ngang, làm cha mình sợ hãi đến quá chừng

“Ha ha ha ha, địa bàn của đệ, địa bàn của đệ, ta không cướp của đệ!”

Bùm bùm, Liễu Lâm Ba ở bên trong nom nớp lo sợ tự mình thanh tỉnh lại bắt đầu vui đùa, vừa này biểu hiện của Lương Kiều hoàn toàn gạt đi sợ hãi cùng cẩn thận từng li từng tí của nàng, hai người lại như là bằng hữu nhiều năm không gặp vậy, nói chuyện đều không cố kỵ gì.

Liễu Tuyên cùng chư vị tướng sĩ nghe mà con mắt đều tròn trũng lên, lúc này đến phiên bọn họ bối rối.

Bạch y thiếu niên giống như người đàn bà chanh chua này là Tướng quân uy vũ ngày thường nói chuyện trầm đĩnh chặt chẽ của họ sao? Hơn nữa còn ngay trước mặt Cửu vương gia, đại nghịch bất đạo! Đại nghịch bất đạo a!

Cướp địa bàn?

Đại tướng quân vương tay nắm trọng binh, Chiến thần Cửu điện hạ sẽ quan tâm đến một cái Lệ Đô Thành nhỏ nhoi này của hần?

Cha mẹ ơi, trời ạ! Tướng quân của bọn họ điên rồi.

Kỳ thực, Liễu Lâm Ba đối với việc hần ngàn dặm xa xôi cải trang tới thăm cực kỳ cảm động, trên thực tế, Lương Kiều thân là chỉ huy một quốc gia, trên người gánh vác một đồng trách nhiệm rất lớn, mỗi ngày đều có sự tình xử lý không xong, hơn nữa, còn chưa nói gian tế các quốc gia, chỉ nói riêng bốn thế lực trong bốn quốc, đã phải tốn không ít tâm trí cân đối, muốn cho bọn họ thần phục phải lợi dụng thế lực gia tộc của các hoàng tử khác, để bọn họ muốn phản cũng không có năng lực phản.

Liễu Lâm Ba cùng Cửu vương gia sóng vai đi ở phía trước, đi về phía lều lớn, bỏ rơi một đại đội tướng sĩ.

“Huynh đệ, vì huynh muốn cùng người nói một chuyện.”

“Chuyện gì, đại ca cứ việc nói, không không không, hiện tại phải gọi tỷ phu.”

“Không sao, đệ thích thì cứ gọi đại ca, tỷ phu em vợ, và thân huynh đệ không khác nhau! Thời điểm vì huynh đi qua núi đến Lệ Đô, ở trong rừng gặp được một vị cô nương, tiếng ca vô cùng tươi đẹp, đệ có biết nàng đến cùng là người phương nào?”

Thời điểm Lương Kiều nói câu đầu tiên, thần kinh toàn thân Liễu Lâm Ba đều trở nên căng thẳng, thực là bị dọa sợ hết hồn, ở trước mặt em vợ của mình mà hỏi thăm cô nương khác, hừ hừ, Cửu vương gia, người rất có gan a!

Liễu Lâm Ba chợt dạ quay đầu nhìn về phía hần, lại không nghĩ rằng mắt hần hoàn toàn nhìn về phía trước, phảng phất như đang sống trong hồi ức lúc ấy, lúc này mới an tâm chút.

“Hà? Vậy đại ca có ôm được mỹ nhân về không?”

Liễu Lâm Ba giả bộ hồ đồ, âm thầm còn đem mình tăng bốc, hừ hừ, mỹ nhân.

Liễu Lâm Ba trên mặt biểu hiện đáng vẻ vô cùng hứng thú, “Đến Lệ Đô thành cũng được một thời gian, đúng là chưa từng nghe nói trong ngọn núi còn có mỹ nhân, nghe đại ca nói như vậy, tiểu đệ cũng hiếu kỳ, đến cùng là tiên nữ phương nào có thể đem Lương quốc Chiến Thần vương gia của chúng ta mê đảo, vừa gặp đã thương, nhớ mãi không quên!”

“Hiền đệ, đừng vội chế nhạo đại ca, ta nhất định sẽ không có lỗi với tỷ tỷ của đệ, một đời chỉ lấy một thê, một lời đã ra, nào có đạo lý tự mình nuốt lời, hơn nữa, cô nương kia đã có tình lang.”

Nàng có tình lang?

Liễu Lâm Ba nghe nói như thế, vô cùng ngạc nhiên, vì sao chính nàng cũng không biết.

“Đại ca tại sao xác định cô nương kia đã có tình lang?”

“Vì huynh ở bên cạnh suối nước bên trong núi nhặt được cái này nàng vô tình để quên, cô nương mua vật này khẳng định không có tác dụng gì, phỏng chừng là tặng cho tình lang! Nếu không phải nhặt được phát quan này, vì huynh vẫn sẽ cho rằng chỉ là một giấc mộng.”

Liễu Lâm Ba bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúc này mới phát giác được chính mình để quên, nàng vẫn tưởng mình buộc lỏng nên rơi trên núi.

Lương Kiều nói xong quay đầu nhìn về phía huynh đệ của mình, trong lúc vô tình liền thoáng nhìn phát quan màu vàng trên đầu Liễu Lâm Ba, càng nhìn càng thấy giống, đến ngay cả hoa văn chất liệu đều không khác mấy, “Đúng rồi! Cái phát quan kia thật giống cái hiên đệ đang mang trên đầu!”

Nói xong, chăm chú nhìn đầu Liễu Lâm Ba.

“Cái kia, cái kia làm sao có thể chứ, ha ha, cái phát quan này không đáng giá bao nhiêu tiền, mua ở rìa đường quán nhỏ mà thôi, đương nhiên cũng không khác nhiều!”

“Vi huynh còn chưa nói đệ là nữ nhân, xem đệ căng thẳng như vậy.”

Liễu Lâm Ba sợ hãi không thôi, hết sức né tránh ánh mắt của hắn, chỉ lo lộ ra một chút sơ hở.

“Haiz, đệ là sợ đại ca hướng ta đòi người, thân đệ thật không có, nếu là có, cũng sẽ không cho huynh đến rước, huynh không phải nói một đời chỉ lấy một thế sao? Huynh phải cố gắng đối tốt với tỷ ta!”

Liễu Lâm Ba lau vệt mồ hôi, Lương Kiều cười gât gù, “Được, mặc kệ có hay không, lời đệ nói ngày hôm nay đại ca nhớ kỹ, nhất định sẽ không phụ lòng tỷ tỷ của đệ!”

Trên đường phố náo nhiệt phồn hoa Lệ Đô thành, người đến người đi, rộn rộn ràng ràng.

Tham quan xong đại doanh Lệ Đô thành Liễu Lâm Ba liền một thân một mình mang theo Lương Kiều lên phố lớn Lệ Đô thành, khu khu, vợ chồng son đi dạo?

Luôn có dân chúng nhìn thấy Liễu Lâm Ba từ xa đã khom người vấn an, không có chạy đi, hoặc là bách tính có đang bận bịu cũng sẽ gật đầu chào hỏi, Liễu Lâm Ba cũng là cười híp mắt đáp lại, rất tự nhiên, không có cảm thấy có cái gì không thích hợp, ở thời đại giai cấp rõ ràng, hành động của nàng không thể nghi ngờ là xưa nay chưa từng có.

Đột nhiên, một tiểu hài tử chỉ khoảng hai ba tuổi ở trên đường phố vội vội vàng vàng bước những bước chân ngắn tũn như một làn khói chạy trên đường, chạy đến giữa đường đột nhiên liền vấp một cái ngã chổng vó, đau oa oa khóc lớn.

Liễu Lâm Ba tiến lên một bước dài ôm lấy hài tử, phui phui bùn đất trên người nó, ôm vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành, “Ngoan ha, không khóc không khóc, cha cùng nương đâu?”

Lương Kiều đứng ở một bên nhìn hài tử khóc lớn cùng Liễu Lâm Ba bối rối, tiểu huynh đệ mới mười sáu tuổi sao ôm lấy hài tử như phát ra ánh sáng tình mẫu tử!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ban đêm gió lớn, trong lều tướng quân có nữ nhân

Lương Kiều đứng ở một bên nhìn hài tử khóc lớn cùng Liễu Lâm Ba bối rối, tiểu huynh đệ mới mười sáu tuổi sao ôm lấy hài tử như phát ra ánh sáng tình mẫu tử!

Lại chín chu giống như một nữ nhân!

“Nương, nương!”, đứa trẻ nhỏ quay đầu tìm kiếm trong đám người xung quanh, lúc này, từ bên trong dòng người một phu nhân trẻ vội vội vàng vàng lao ra tiếp nhận lại hài tử từ trong tay Liễu Lâm Ba, luôn mồm nói đa tạ.

Nhìn thấy đứa nhỏ kia vui sướng ôm lấy mẹ mình, Liễu Lâm Ba lúc này mới dặn, “Lần sau bước đi nhất định phải cẩn thận a, đừng ngã nữa, con xem, con ngã đau, mẹ con cũng rất thương tâm!”

“Vâng!”, đứa nhỏ nhìn Liễu Lâm Ba đáp lại, một bộ dạng cực kỳ vui vẻ.

“Hiên đệ, vi huynh vừa mới rõ ràng vì sao đệ có thể trong mấy ngày ngắn ngủi khiến Lệ Đô thành trở nên phồn thịnh, vui vẻ, ý chí chiến đấu của các tướng sĩ dâng cao.”

Liễu Lâm Ba quay đầu lại nhìn hắn cười cười, nghĩ đến những quý tộc ở trong kinh thành đều là khuê chiêng gõ trống vung roi bắt yên lặng, tránh đường, hoàn toàn không có như Liễu Lâm Ba sự quan tâm chân chính xuất phát từ nội tâm.

Nhìn Liễu Lâm Ba, người đối với dân chúng tốt một phần, họ sẽ hồi báo người mười phần.

Từ khi bạch quận trưởng bị bãi nhiệm, Lệ Đô thành vẫn rất sống yên ổn, hoàn toàn không có gian tế trà trộn vào, bởi vì dân chúng đều được vị thiếu niên tướng quân mới này phát động toàn dân đều là lính, mọi thời khắc đều cảnh giác .

Đi dạo một vòng lớn, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều trở về quân doanh.

Vừa tới, Lương Kiều đã cảm giác được sự tương phản mạnh mẽ, hẳn đối với bọn quan binh yêu cầu tương đối nghiêm ngặt, tuyệt đối không cho phép bên trong doanh trại có một chút lười biếng cùng rối loạn, cả doanh trại ngay ngắn có thứ tự.

Quan binh mỗi người đều cực kì chú ý vệ sinh cá nhân, nơi đóng quân cũng quét tước sạch sẽ, một đường đi tới, tâm tình Lương Kiều cực kì tốt.

“Hiển đệ, cái này lại là cái gì, vì sao các doanh trưởng khác không có?”

Lương Kiều hiếu kỳ chỉ vào một miếng vải lớn màu đỏ trong doanh trưởng, mặt trên viết: Cờ đỏ lưu động, tập thể tiến.

“Đại ca, cái này là đại biểu cho vinh dự, cờ như vậy trong quân doanh Lệ Đô thành chỉ có một, chỉ có doanh trưởng nào làm tốt, mới đến lượt.”

Liễu Lâm Ba cười, vẫn là gọi đại ca đi, gọi tỷ phu thực sự không quen a! Có quá quái lạ hay không!

Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn, nàng đây là ở dùng phương thức hiện đại để quản lý quân đội cổ đại, khụ khụ, phòng chừng lát đến thời gian dùng cơm, Cửu vương gia lại tiếp tục kinh ngạc .

“Lương đại ca, dùng bữa đi!”

“Được! Cùng các tướng sĩ đồng cam cộng khổ là chuyện may mắn nhất của đại tướng giữ biên cương, huynh đệ, quả nhiên có cách quản lý quân đội, xin mời!”

“Đứng lên!”

Mới vừa vào lều trại dùng cơm, bên trong truyền đến một tiếng khẩu lệnh, chúng tướng sĩ tất cả đều đứng nghiêm.

Liễu Lâm Ba cười, tay phải vẫy một cái, Lương Kiều cùng nàng đồng thời đi về vị trí chủ vị, bữa trưa cũng không tẻ lắm, có cá có thịt còn có canh, thành công đoạt lại ngân lượng bị bạch quận trưởng tham ô, Liễu Lâm Ba mỗi một khoản đều ở tiêu dùng cùng an bài hợp lý.

“Hôm nay chúng ta may mắn có thể ăn cùng Cửu vương gia!”

Liễu Lâm Ba vừa dứt lời, chúng tướng sĩ dùng sức vỗ tay, hưng phấn không thôi.

Đội chúng tướng sĩ tất cả đều ngồi xuống, một tiếng khẩu lệnh lần thứ hai truyền đến, “Ăn cơm!”

Ra lệnh một tiếng, hết thầy cùng nhau ăn như hùm như sói, hoàn toàn không hề có một chút ý tứ câu nệ, nhất thời, toàn bộ phòng ăn chỉ còn sót lại tiếng nhai cơm, không quá một hồi, chúng tướng sĩ dưới trướng Liễu tướng quân cùng Cửu vương gia dùng xong cơm, làm người ta trở mắt liu lười chính là, trong bát, trên đất, trên bàn, một hạt cơm hay lá rau đều không có, bát đĩa sáng loáng giống như chưa từng được dùng.

“Trong quân doanh không cho phép lãng phí lương thực, một giọt nước một hạt gạo đều bắt nguồn từ mồ hôi và máu của dân chúng, nhìn một bữa cơm mà thôi, nông dân trên núi Lệ Đô thành gieo trồng từ mùa xuân đến mùa thu, sau đó lại xay thành gạo, cuối cùng đun chín bụng lên bàn ăn, đây là một quá trình vô cùng gian khổ, vừa đầu năm, Lệ Đô thành liền chịu đủ tai họa hồng thủy, lương thực giảm sản lượng, bạch quận trưởng lại tự mình thu thuế, dân chúng càng kêu khổ thấu trời, hai ngày trước mới lật đổ bạch quận trưởng, e phải nghỉ ngơi lấy sức một quãng thời gian mới có thể trở lại bình thường.”

“Huynh đệ, đệ xem không bằng như vậy, hàng năm thời điểm gieo hạt mùa xuân cùng thu hoạch mùa thu tổ chức cho quan viên cùng quý tộc xuống ruộng hỗ trợ, để bọn họ tự mình trải nghiệm một hạt lúa vàng chín giọt mồ hôi, trở lại ta liền tấu xin phụ hoàng việc này!”

Quả nhiên không hổ là Cửu vương gia đánh đâu thắng đó, nếu bàn về xuất thân cao quý, đây mới là chủ nhân cao quý! Lương Kiều lại tựa như người một nhà cùng dùng bữa với Liễu Lâm Ba và các tướng sĩ, không có chút nào đáng về khách cớ, nghĩ đến binh lính dưới trướng sùng kính hắn như vậy, một là dũng mãnh vô địch, hai, hẳn là ôn hòa cùng binh dị gần gũi .

“Đa tạ đại ca!”

“Đã gọi đại ca, là người một nhà, còn nói cái gì đa tạ, chẳng phải quá khách sáo!”

Bốn mắt nhìn nhau, một loại hoa lửa bùng bùng làm loạn, Liễu Lâm Ba vội vàng rút tay ra khỏi tay hắn, trái tim điên cuồng nhảy loạn không ngừng.

Lương Kiều còn buồn bực, ân, hai tỷ đệ này có nét mặt cực giống, nhưng là đôi mắt này, ánh mắt trong suốt hoàn mỹ mà lại cứng cỏi sao quen thuộc như vậy.

Suốt buổi chiều, Liễu Lâm Ba đều cùng hắn thương lượng làm sao dựa vào địa hình để chống đỡ ngoại địch Chu quốc, thời gian trôi nhanh nhất, chớp mắt đã đến buổi tối, Liễu Lâm Ba sai người an bài nơi ở thỏa đáng cho Lương Kiều sau đó nâng thân thể uể oải trở lại chỗ mình ở.

Mỗi ngày đều cùng các tướng sĩ luyện võ cũng không thấy mệt như vậy, ai, kết quả của tinh thần căng thẳng.

Liễu Lâm Ba gọi người mang nước nóng, cõi xuống băng gác trước ngực, từng tầng từng tầng, quần đến không có chút không khí, hai khối tuyết trắng tinh nghịch này ra.

Những năm này thực sự là oan ức Cup C !

Ba ngàn sợi tóc đen giống như thác nước trút xuống, nhanh như chim nhận, uyển chuyển như du long, da thịt mịn màng, môi anh đào không tô mà hồng, sóng mắt lưu chuyển, dáng vóc mảnh mai ẩn hiện dưới nước, Liễu Lâm Ba thoải mái tựa vào thành bồn tắm, cánh tay ngọc thoải mái khoác lên thùng gỗ, dễ chịu um một tiếng.

“Coong!”

“Ai!” Liễu Lâm Ba thụt vào trong nước, bên ngoài bình phong, một bóng dáng khá cao từng chút bước tới.

“Keng keng keng keng!”

Bốn viên bi sắt từ đầu ngón tay Liễu Lâm Ba bắn ra, Lương Kiều lắc mình trốn thoát, bốn mũi ám khí gào thét đóng vào mặt tường, cái này nếu như bắn vào người, quả thật có thể thành cái sàng.

“Người là người phương nào? Dám lên lên vào đại doanh Lệ Đô thành, có phải ăn gan hùm mật gấu?” Liễu Lâm Ba không kịp đứng lên, chìm vào trong nước, ánh mắt lạnh lùng, bắp thịt toàn thân đều trong trạng thái căng thẳng, hai người cách nhau một đạo bình phong, Liễu Lâm Ba suy đoán thân phận của đối phương.

Lương Kiều nghe được trong phòng huynh đệ mình lại có thanh âm khác, thanh âm này lại quen thuộc như vậy, lúc này vòng qua bình phong, nhát thời cảm giác trước mắt một trận mê muội, ngờ ngác sững sờ đứng đó, trái tim không quy luật nhảy vọt tới cuống họng, trong đầu giờ khắc này chỉ hiện ra bốn chữ: Đoạt hồn phách người.

Ban ngày còn từng hỏi thăm thân huynh đệ tin tức về nàng, không nghĩ rằng, nàng lại ở trong quân doanh, hơn nữa còn là trong lều đại tướng quân Lệ Đô thành!

Cái đôi này sao toàn gặp nhau lúc tắm vậy *cười gian*

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 54.1: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (1)

Ban ngày còn từng hỏi thăm thân huynh đệ tin tức về nàng, không nghĩ rằng, nàng lại ở trong quân doanh, hơn nữa còn là trong lều đại tướng quân Lệ Đô thành!

Trong phút chốc, bốn mắt nhìn nhau, kinh ngạc mất hồn.

Ánh nến do hơi nước bốc lên mà nhẹ lay động, tựa hồ cũng bị kinh động.

Như hoa sen mới nở, dung nhan yêu kiều, môi đỏ ướm át, vai phải còn vắt một cái khăn lông ướt, Liễu Lâm Ba thu hồi ám khí trong tay, cả người mềm yếu chui vào trong thùng tắm, tựa sát vào thành thùng, kinh hãi không nói nổi một lời.

“Người, người sao lại ở đây!”

Liễu Lâm Ba tuyệt đối không ngờ sẽ là hắn! Đương nhiên, nếu là người khác cũng rất tồi tệ!

Ai có thể giải thích cho nàng, vì sao mỗi lần nàng tắm hắn đều kiên trì xuất hiện, Liễu Lâm Ba từng sờ một lát, đầu óc một trận sững sờ, đến cùng làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Kinh sợ đến mức tim sắp nhảy khỏi lồng ngực, Cửu vương gia đến lúc nào vậy! Trời ạ! Lúc này là chết chắc rồi sao?

Lương Kiều tròn to hai mắt, khó mà tin nổi nhìn, qua một hồi lâu mới phản ứng được, “Cô nương, xin lỗi, xin lỗi, ta không phải có ý muốn nhìn người!”

Lương Kiều dùng một chút, từ trong trạng thái ngây người hoàn hồn, quay người đi, Liễu Lâm Ba xác định hẳn thật sự không có ý quay lại, tay như ngó sen rời khỏi mặt nước, từng chút từng chút, vươn tới y phục vắt trên bình phong, suy nghĩ một chút, Liễu Lâm Ba cũng không thừa cơ hội này mặc quần áo vào.

“Công tử ~” Liễu Lâm Ba mềm mại yếu đuối kêu một tiếng, xương cốt toàn thân Lương Kiều mềm nhũn, tâm tư rối loạn, vừa mới nhìn thấy tình cảnh đó đã khiến người ta không nhận được nhiệt huyết sôi trào, hiện tại càng là đỏ mặt tía tai, toàn thân nóng vô cùng.

“Công tử ~ xiêm y của ta rơi xuống đất, có thể giúp ta nhặt lên không, ta thực sự không với tới!”

Cửu vương gia ở phương diện này vẫn còn ngây ngô đêm nay triệt để vượt giới hạn, máu mũi cũng sắp chảy ra, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, bị nàng nũng nịu gọi như vậy, đến việc hỏi nàng nàng vì sao lại xuất hiện ở đây cũng quên luôn.

Lương Kiều mới vừa xoay người lại, còn chưa thấy rõ quần áo đến cùng ở đâu, đột nhiên cảm giác choáng váng, mỹ nhân giống như hoa sen mới nở trước mắt càng ngày càng không chân thực, rầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Liễu Lâm Ba động tác cấp tốc nắm lấy xiêm y treo trên bình phong, vận nội lực oanh một tiếng từ trong thùng nước tắm bay ra, nhất thời, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

Liễu Lâm Ba lôi kéo xiêm y vội vàng khoác lên người, liếc mắt Lương Kiều còn nằm trên đất hôn mê bất tỉnh, khoe môi giương lên một độ cong hoàn hảo, cũng may cũng may, hữu kinh vô hiểm, Liễu Lâm Ba thâm an ủi chính mình, nín thở, để chân trần, chân dài trắng tuyết bước từng bước phong tình vô hạn hướng về phía Lương Kiều.

Mê được trong túi áo Liễu Lâm Ba chỉ dùng để phòng thân, phốc, đột nhiên nhớ đến ở hiện đại thường giấu bình phun trong túi phòng sắc lang, không phải nói hẳn không thích nữ nhân sao? Vậy hẳn nhìn thấy nàng không mặc quần áo kích động cái gì.

Liễu Lâm Ba khom người hướng về phía hắn thăm dò, dù không phúc hậu thì người ta ngủ mê man vậy cũng nên đưa người ta về nhà, haiz, tuy rằng một thân võ công, nhưng Cửu vương gia vẫn là nam nhân a, trong chuyện này làm sao đầu lại Liễu Lâm Ba.

“A! Ngươi!”

Thân thể đột nhiên bị hắn kéo xuống, Liễu Lâm Ba bất ngờ không đề phòng ngã vào lòng ngực to lớn của hắn, một đôi mắt con ngươi đen nhánh ở dưới ánh nến có vẻ đặc biệt trong suốt, Liễu Lâm Ba sau một lúc sững sờ giữa giữa muốn từ trên người hắn đứng lên.

“Đã từng có một lần, ngươi cho rằng Bản vương sẽ lại rơi vào bẫy của ngươi sao?”

Lương Kiều phút chốc đứng lên, vẫn lôi kéo tay Liễu Lâm Ba không chịu buông ra, lần trước hẳn chính là bị nàng lừa, Hàn Ngọc vẫn nói đó là mộng, luôn luôn ngủ không sâu, làm sao có khả năng ngủ say đến như vậy, trong nháy mắt lúc nàng tung mê được, Lương Kiều nín thở ngã xuống đất, chính là vì muốn xem nàng còn muốn đùa giỡn gì.

“Ngươi nói cái gì đó, ta nghe không hiểu, chúng ta rất quen sao?”

Thái độ giả ngây giả dại đánh chết không thừa nhận, Liễu Lâm Ba sửa lại tâm tình mới vừa chạy đi lại bị hắn bắt được, đang lúc lôi lôi kéo kéo, dây lưng buộc hồ bên hông dây lưng càng ngày càng lỏng ra, Lương Kiều lại không cảm giác được dùng lực lớn, y phục khoác hồ trên người Liễu cô nương lạng yên tuộc xuống.

Àm!

Đầu óc hai người đều trống rỗng, Liễu Lâm Ba nhận không được thét chói tai, đánh động binh lính gác bên ngoài.

“Tướng quân! Đã xảy ra chuyện gì?” Hai tên lính canh gác ngoài cửa rất lo lắng nhưng lại không dám tùy tiện xông vào, chỉ nghiêng lỗ tai sát vào cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong, không đứng, Cửu vương gia cũng ở bên trong, có thể xảy ra chuyện gì đây?

Liễu Lâm Ba vội vàng mặc lại xiêm y, không ổn, chỉ cần thay đổi thanh âm, đêm nay chắc chắn phải chết, nắm đấm nắm chặt ngồi ở chiếc ghế đầu bên cạnh bình phong, im lặng không lên tiếng hồi lâu, Lương Kiều nhìn một chút gương mặt tái nhợt của nàng, mày nhíu chặt, thâm trầm nói vọng ra phía ngoài.

“Không có chuyện gì, là ta cùng tước quân các ngươi so chiêu luận võ, các ngươi đều lui xuống đi.”

“Vâng, Cửu vương gia!”

Binh lính canh gác ở bên ngoài lĩnh mệnh dồn dập lui xuống, lúc này đã hơn nửa đêm, hai đại nam nhân ở trong doanh trường lại so chiêu luận võ, còn tạo ra động tĩnh lớn như vậy, trong giây lát nhớ tới Cửu vương gia cùng tướng quân của mình cử chi thân mật, chúng tướng sĩ ở giữa ban đêm nóng rực lại ôm cánh tay rừng mình một cái.

Ôi ôi ôi, biết quá nhiều không tốt lắm!

Liễu Lâm Ba nghe hắn nói như vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngoài trường vừa mới không còn tiếng chân của các tướng sĩ, Liễu Lâm Ba đột nhiên

đánh tới sau lưng Lương Kiều đang ngồi trên ghế đầu.

Tuy rằng Liễu Lâm Ba không xô giày, nhưng Cửu vương gia luôn luôn cảnh giác nhạy cảm cũng không phải ngồi không, Lương Kiều chợt xoay người bắt lấy cổ tay nàng đang muốn đánh lên.

Da trắng như ngọc, cổ tay tinh tế không đủ một nắm, tay áo mỏng rộng theo cánh tay trượt xuống, lộ ra một mảng da thịt, Lương Kiều cuối cùng cũng cảm giác ngược ngừng thoáng quay đầu đi, nhưng lại không dám buông tay, đây không phải nữ tử bình thường, nàng biết võ công a!

“Không quen biết ta?”

Đôi con ngươi như nước mê hoặc lòng người của Liễu Lâm Ba vụt sáng nhìn hắn, “Không quen biết!”

“Vậy vì sao nàng lại xuất hiện ở đây?”

“A, nói như vậy, thật giống bốn cô nương bám theo ngươi vậy,” Liễu Lâm Ba khẽ động cổ tay mấy lần, Lương Kiều lại càng nắm chặt.

“Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải! Ta sao phải đi theo ngươi, ta thích ngươi chắc?”

Lương Kiều nghe xong im lặng không lên tiếng, xem ra lời này nên ngược lại, là hắn thích nàng mới đúng.

Liễu Lâm Ba cười khê hướng đến gần hắn, mặt tựa vào trước ngực hắn, khanh khách cười, Lương Kiều cảm giác sáu sắc chính mình sắp không kiềm chế được, trực giác nói cho hắn, nữ nhân này nhất định không đơn giản.

Nhưng vào đúng lúc này, Liễu Lâm Ba trong lòng cũng đang âm thầm nghĩ biện pháp, làm sao mới có thể đuổi hắn đi, đang suy nghĩ tay liền không nặng không nhẹ đánh một chưởng vào thẳng mặt Lương Kiều, Lương Kiều chợt xoay người tránh được, tay lôi kéo cổ tay nàng vẫn không buông ra.

“Không nghĩ tới đường đường Lương quốc Chiến thần Cửu vương lại gây khó dễ cho một nữ tử yếu đuối, nếu bị người trong thiên hạ biết, còn không cười đến rụng răng!”

Liễu Lâm Ba khắp toàn thân trong ngoài chỉ sót lại có một kiện áo choàng, cứ dây dưa như vậy nàng thật sự rất sợ nó cũng rớt xuống nốt, sự việc vừa xảy rõ ràng trước mắt, Liễu Lâm Ba nhìn thấy hắn đã muốn đánh một trận, nếu không e khó mà xả được con hận trong lòng.

Sự trong sạch của nàng tất cả đều hủy ở trong tay hắn !

Hắn gây khó dễ cho nàng?

Hắn nếu muốn gây khó dễ cho nàng, vừa này sẽ không sai binh lính lui ra ngoài, còn có thể có tình cảnh hiện tại sao?

“Nàng là nữ tử yếu đuối? Mưu kế, dùng độc, võ công, nàng loại nào cũng đều tinh thông, tâm tư kín đáo như vậy, hành tung bất định, người nam nhân nào sẽ là đối thủ của nàng?”

Lương Kiều hơi nhướn mày, từng hình ảnh trước đây cùng nàng gặp gỡ lướt qua trong đầu, trực giác nói với hắn, sự xuất hiện của nàng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Chẳng lẽ?

Đúng là thái tử hoặc là địch quốc phái tới mê hoặc lòng người ?

Quả nhiên yêu tinh ~

Liễu Lâm Ba nghe thấy lời ấy mím môi nở nụ cười, “Đa tạ vương gia khích lệ.”

“Ngươi đến cùng là ai?”

Lương Kiều bỗng nhiên lôi kéo cổ tay nàng lại gần chính mình, Liễu Lâm Ba đang đắc ý nở nụ cười, không hề phòng bị liền rơi vào vòng tay của hắn, chớp mũi đau đớn, cứ kéo dài như vậy đối với mình không có chút lợi ích nào, nếu kéo dài đến khi trời sáng lại càng hỏng bét, Liễu Lâm Ba đập nôi chìm thuyền tư thế liều chết, một đường quét chân liền đá tới.

Liễu Lâm Ba mím môi không nói, nhất thời trong doanh trường đùng đùng đùng đùng từng tiếng đánh nhau truyền ra, so với thanh âm mới vừa rồi càng to hơn, trong phòng chậu rửa mặt, ly trà tất cả đều ào ào rơi xuống đất, binh lính đứng cách đó không xa nghe được tiếng vang cũng không dám tiến lên.

Nơi đó chính là Cửu vương gia cùng Đại tướng quân a!

Người nào không biết hai bên đều tốt!

Vạn nhất nhìn cảnh cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, không có vạn nhất, ai cũng không muốn rơi đầu a a a!

Hai người đánh đến khó phân thắng bại, Liễu Lâm Ba trên người chỉ khoác một cái áo choàng thực sự là không thích hợp đánh nhau, thời điểm phân không ra thắng bại, Liễu Lâm Ba dần đầu thu tay.

“Ta là ai quan trọng vậy sao?”

“Nói! Là ai phái người đến?”

Lương Kiều vẫn cầm lấy cổ tay cô nương nhà người ta không buông, Liễu Lâm Ba nhìn trong mắt hắn bắn ra ánh nhìn sắc bén, không thể nào? Hắn tưởng nàng là gián điệp địch quốc?

Cắn răng một cái, quyết tâm, miệng máu mào, mắt ầm ầm nước mắt, “Đau ~”

Liễu Lâm Ba cầm tay áo che mặt, nửa che nửa hở quyến rũ vô cùng, chỉ nhìn mặt, cũng đủ để cho nam nhân kích động ra sức giày vò.

Lương Kiều vội vàng buông lỏng tay, quả nhiên thấy trên cổ tay bạch ngọc của nàng có một vết hồng hồng, một cảm giác áy náy bắt đầu nảy sinh trong lòng Lương Kiều, tâm mềm nhũn, liền đứng ở đó, muốn bắt, lại không biết làm sao bắt.

Hắn liền quên luôn, mới vừa rồi còn đang chất vấn nàng có phải do địch quốc phái tới, vì sao lại ở trong quân doanh.

Ai ai ai, Tôn Tử binh pháp quả nhiên dùng được, mỹ nhân nhất kế, anh hùng quả nhiên không qua được ả mỹ nhân.

Cửu vương gia nha Cửu vương gia, trên chiến trường luôn luôn quả cảm dũng mãnh, hắn liền đã quên, vừa này là ai cùng mình đánh đến bất phân thắng bại, nắm cổ tay một lúc sẽ rất đau sao?

Có người đau lòng là thật!

“Kỳ thực, kỳ thực ta là thiếp của Đại tướng quân!”

Liễu Lâm Ba lấy tay áo lau lau mặt, nào có một chút nước mắt, suy nghĩ hồi lâu mới bật ra được một lời giải thích tệ như vậy.

Thân hình Lương Kiều chấn động, thực sự cả kinh!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 54.2: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (2)

“Kỳ thực, kỳ thực tiểu nữ là thiếp của Đại tướng quân!”

Liễu Lâm Ba lấy tay áo lau lau mặt, nào có một chút nước mắt, suy nghĩ hồi lâu mới bật ra được một lời giải thích tệ như vậy.

Thân hình Lương Kiều chấn động, thực sự cả kinh!

“Ngài không tin sao? Nếu không phải, tiểu nữ là một nữ tử làm sao có khả năng đêm khuya lại có bộ dạng này ở trong doanh trướng Đại tướng quân, càng không thể ở nơi này yên tâm tắm rửa, nào có biết, người ta đang tắm thoải mái, người lại đột nhiên xông vào, dọa chết tiểu nữ!”

Liễu Lâm Ba vừa nói chuyện vừa ôm vừa kéo áo choàng đập bạc trên người, phần ngực đã trước ngực như ẩn như hiện, Lương Kiều trong lúc lơ đãng thoáng nhìn, trên mặt hiện lên hai rặng đồ khả nghi, Liễu Lâm Ba còn chưa phát hiện quần áo mặc quá gấp đã lộ ra nơi không nên lộ.

Vừa nghe nói là thị thiếp Liễu Lâm, trong lòng Lương Kiều nổi lên một cỗ ghen tuông, tâm tình không hiểu sao trở nên khó chịu.

“Tướng quân rất nhanh sẽ trở về, vương gia...”

Đây rõ ràng chính là hạ lệnh đuổi khách, Lương Kiều sao có thể nghe không hiểu, nghĩ đến nữ tử bản thân ái mộ thường thức lâu nay lại là thị thiếp của người khác, hơn nữa người này cũng không xa lạ, chính là hảo huynh đệ của mình, em vợ!

Lương Kiều thở dài một tiếng, tâm tình xấu tới cực điểm, cực hứng xoay người, không hề phòng bị cổ đột nhiên đau nhói, cả người liền ngã đi.

Liễu Lâm Ba ôm lấy nửa người trên của Lương Kiều, kéo hắn ngồi lên trên ghế tựa, “Lương đại ca, ta thật sự không phải cố ý, nếu không phải huynh đột nhiên xông tới nhìn ta tắm, ta cũng sẽ không cùng huynh vừa diễn vừa dọ sức như vậy, là do huynh tự muốn bị đánh a!”

Liễu Lâm Ba lục lọi một lúc trong phòng, tìm ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Lương Kiều, thuốc này chính là lão môn chủ Tiêu Dao môn lão môn chủ nghiên cứu điều chế ra, có tác dụng khiến người ta trong lúc ngủ sinh ra ảo giác.

Liễu Lâm Ba ghé vào bên tai hắn nói một hồi, xoay người tiến vào bên trong đối lại y phục cùng diện mạo xong, nhẹ nhàng đỡ hắn ra lều lớn.

“Tướng quân!”

“Hai người các ngươi tới đây một chút!”

“Dạ!”

Chúng tướng sĩ bên ngoài lều lớn thấy Liễu Lâm Ba vội vàng hành lễ, Lương Kiều vẫn mê man, sức lực nam nữ dù sao vẫn cách biệt, nàng khó lòng điều khiển.

Liễu Lâm Ba gọi hai tên tướng sĩ đem Cửu vương gia đưa về nơi ở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không biết sáng sớm ngày mai nên làm sao giấu diếm, cuộc sống như thế thật giống như đi trên lưỡi dao, ngày mà chân tướng rõ ràng, hắn chính là ngày bị chém đầu.

Liễu Lâm Ba quay lại lều lớn nằm ở trên giường nhỏ liên tục không ngừng suy nghĩ, nghĩ đến loạn đầu, chính mình nghĩ cái gì cũng không rõ, rốt cục mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Lương Kiều được hai tên lính bên ngoài lều Liễu Lâm Ba nhẹ chân nhẹ tay đỡ về giường, chỉ lo có nửa phần sai lầm liền bị đuổi cổ, trái sấn chấn động ôn thoải, hai tướng sĩ kia mới lui xuống.

Haiz, Cửu vương gia bên người chưa từng có thị nữ hầu hạ, lâu dần, liền không ai cho rằng hắn lấy quốc sự làm trọng, giữ mình trong sạch, tin tức thích nam nhân liền sau một đêm truyền ra .

Hơn nữa, Bàng quận chúa kiều ngạo hung hăng từ nhỏ càng đem tin tức này lưu truyền rộng rãi.

Tại sao phải làm như vậy?

Đương nhiên là muốn độc chiếm Cửu vương gia, thiên kim tiểu thư, quận chúa biết tin này rồi còn có thể một lòng muốn gả cho Cửu vương gia sao? Cho dù Cửu vương gia mạo mỹ thiên hạ vô song, đứng đắn không người địch lại, nhưng cái nhóm sắc nữ này vẫn là không chịu được chỉ nhìn mà không ăn, không ai nguyện ý sống như quả phụ.

Lương Kiều ngủ mơ , phảng phất ngửi thấy một cỗ hơi thở thơm ngát hòa lẫn hương hoa cỏ, ngọt ngào, khiến người ta có cảm giác thấm vào ruột gan, lại giống như mùi hương trên người nữ nhân, mùi vị này thật quen thuộc, Lương Kiều đột nhiên nghĩ đến một người, phút chốc mở mắt ra, quả nhiên liền thấy bạch y cô nương ngày nhớ đêm mong đứng ở trước mặt mình, trên người khoác một tầng y phục mỏng như cánh ve, thân thể trắng tròn mềm mại như ản như hiện, phảng phất nhìn thấy cả nụ hoa đỏ kiêu diễm đang nở rộ bên trong, chỉ thấy một chân Liễu Lâm Ba quỳ trên giường, thân thể đột nhiên mất phương hướng, thẳng tắp ngã trên người hắn, xúc cảm ấm áp chân thực như vậy!

Gương mặt tuyệt thế khuynh quốc gần ngay trước mắt, khoe môi tao nhã mỉm cười, khám ở trên mặt là một đôi con ngươi trong veo thẳng tắp nhìn hắn, lộ ra phong tình vạn chủng, bắt mắt linh hồn nhỏ bé của hắn, hô hấp của Lương Kiều trở nên gấp gáp, trong lòng run rẩy.

Hơi thở Lương Kiều hỗn loạn, tay tựa hồ có chút không khống chế được muốn ôm lấy nàng, Liễu Lâm Ba phảng phất nhìn thấu tâm tư của hắn, đem toàn bộ thân thể càng dính sát vào hắn, yên lặng như tờ, bên trong đại tướng chỉ còn dư lại ánh mắt mỹ nhân đang mỉm cười, cùng mùi thơm mê hoặc trên người nàng, nàng đột nhiên ôm lấy cổ của hắn, kiện y phục mỏng manh trên người trong nháy mắt rơi xuống, Lương Kiều khó mà tin nổi tròng lớn hai mắt, mỹ nhân trong ngực cũng không nhìn được nữa, trực tiếp nghiêng người đè xuống, rung chuyển triền miên.

Ái ngờ được, ngày hôm sau Cửu vương gia xấu hổ đỏ mặt từ trên giường đứng lên, đã sớm ướt đầm chần.

Tiêu Dao môn quả nhiên là môn phái thần kì nhất trong thiên hạ, Liễu Lâm Ba làm sao cũng sẽ không nghĩ đến Lương Kiều bị trút được xong lại sẽ mơ giấc mơ như thế!

Lương Kiều dậy sớm hỏi tướng tất cả tối hôm qua, rõ ràng như vậy, lúc trước xảy ra chuyện gì?

Đúng! Nữ tử kia tự xưng là thị thiếp của tiểu huynh đệ!

Lương Kiều nhớ được một chút liền tới thẳng lều lớn của Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba lường trước hắn sẽ đến, trực tiếp sai người chuẩn bị sẵn điểm tâm, chưa ăn ngồi chờ hắn.

“Đại ca, tối hôm qua ngủ ngon không?” Liễu Lâm Ba từ trên ghế Tướng quân đứng lên trực tiếp đi về phía hắn nghênh đón, thật giống tối qua căn bản cũng không có chuyện, cười khanh khách thân thiết nhìn hắn.

Ngủ ngon giấc không?

Liễu Lâm Ba nào biết Cửu vương gia người ta tối hôm qua mơ không thuần khiết như vậy, có sót ruột cũng không thể hỏi a a a!

Lương Kiều vừa nghe tới hôm qua, đầu óc như bị cuốn thành bùn nhão, những đoạn đối thoại cùng cảnh tượng rời rạc hiện lên mơ hồ, cái duy nhất rõ ràng nhất chính là, khụ khụ, một số cảnh không thuần khiết.

Trên mặt Cửu vương gia nhất thời hiện lên hai rặng mây đỏ khả nghi, thật là ngượng ngùng a!

Liễu Lâm Ba còn chưa đoán ra hần đến cùng nằm mộng thấy gì, Lương Kiều đã trực tiếp kéo cánh tay của nàng, “Huynh đệ, đệ có thị thiếp, sao vì huynh trước nay chưa từng nghe đệ nhắc đến?”

Ách, Liễu Lâm Ba làm sao lại quên mất điều này.

“Lương đại ca, ta lúc nào có thị thiếp, huynh nghe ai nói vậy?”

Lương Kiều ngạc nhiên, “Tối ngày hôm qua chính là ở lầu lớn này, thị thiếp của đệ chính mệnh nói với ta.”

“Cái gì? Sao có thể có chuyện đó, đại ca, huynh tối hôm qua nhất định là uống say, trong quân của tiểu đệ không cho phép có nữ tử, càng không nói đến gia quyến thị thiếp, đương nhiên, tiểu đệ cũng không có thị thiếp!”

“Nhưng là, vì huynh nhớ rất rõ ràng, trong phòng này có một cô nương a!”

Liễu Lâm Ba đột nhiên con ngươi đảo một vòng, vỗ vỗ vai Lương Kiều vai, giả vờ thần bí nhích tới gần, thì thầm: “Đại ca, nữ tử kia có phải một thân bạch y?”

Lương Kiều nhất thời vừa sững sốt, vừa kinh ngạc nhìn sang, “Đúng vậy, huynh đệ không phải không biết nàng sao? Làm sao còn biết nàng trên người mặc xiêm y gì?”

“Đại ca, huynh gặp phải chuyện này, huynh gây chuyện lớn rồi!”

Lương Kiều đang dựng thẳng lỗ tai nghe những lời tiếp theo, nào ngờ nửa ngày không thấy đáp lại, vừa quay đầu, huynh đệ nhà mình ngồi ở kia vui vẻ ăn bánh bao cua.

Càng sốt ruột lại càng khơi lên hứng thú, Liễu Lâm Ba nhủ mày, nàng không phải kẻ tham ăn giống Tiểu Thúy, thừa dịp ăn đồ ăn đầy miệng, nàng phải suy nghĩ cách ứng đối cho tốt a!

Nói dối một lần, phải dùng sức tiêu hao tế bào não hoạt động trí óc nghĩ lời nói dối kế tiếp, uất ức!

Rốt cục sau khi Liễu đại tướng quân ăn xong hai cái bánh bao, lúc này mới sâu kín mở miệng, lúc này Lương Kiều đã vô cùng sốt ruột.

“Đại ca, thời điểm huynh đi qua núi có từng nghe một truyền?”

“Hử? Hiền đệ, nói nghe một chút!”

“Trên núi Lệ Đô có nữ nhân ca hát, đều nói đó là yêu tinh nơi núi rừng biến thành, một thân bạch y xinh đẹp, chuyên môn hút tinh khí từ thân thể nam nhân cường tráng, chẳng lẽ? Tiểu yêu tinh kia xuống núi? Đại ca, huynh thấy sẽ không phải chính là nàng chứ?”

“Hiền đệ không nên mê tín,” Lương Kiều nửa tin nửa ngờ, tin là do, đây là từ trong miệng chính huynh đệ tốt của mình nói ra, Liễu lão đệ đã ở chỗ này một quãng thời gian, so với hần hiểu biết hơn.

Nghi hoặc là, nhất cử nhất động tới hôm qua, mỗi tiếng nói cử động, haiz, quá mức rõ ràng !

“Đại ca đừng vội không tin, các hộ dân dưới chân núi thường xuyên nghe được tiếng ca dễ nghe từ trong núi rừng truyền ra, các tướng sĩ cũng nghe được!”

Mồ hôi nhỏ giọt! Nàng tổng cộng cũng mới lên núi du ngoạn một lần mà thôi, sau đó xuống núi Liễu Lâm Ba mới nghe được đồn đại nói là yêu tinh đang ca hát, hết cách rồi, thời kỳ không bình thường chỉ có thể bắt lấy điểm này.

“Vì huynh đã từng tận mắt gặp qua nàng ở trong núi bên dòng suối ca hát, hơn nữa, bạch y cô nương kia võ công thực sự cao cường!”

“Huynh xem, cái này không phải đúng rồi, nữ tử bình thường đâu ra võ công đây, đại ca, vẫn là đừng nên khổ não, không mau ăn điểm tâm sẽ ngộp mất.”

“Cũng được, tối hôm qua có lẽ chỉ là một giấc mộng.” Lương Kiều thở dài một tiếng, vẫn là chờ chiến sự kết thúc lại chậm rãi điều tra.

Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba sau khi dùng xong điểm tâm, tiếp tục nghiên cứu chiến sự.

Lương quốc, kinh thành.

Lại nói sau khi Bàng Mị Nhi thành công đánh đuổi Cửu vương phi tướng mạo xấu xí trong lòng cũng không thấy quá cao hứng, tại sao?

Bởi vì Cửu vương gia giờ khắc này cũng không ở trong kinh thành, coi như muốn lấy lòng cũng không có cơ hội a!

“Mị Nhi tỷ tỷ, cứ đi như vậy thật sự sẽ không bị mẫu hậu phát hiện sao? Ta xuất cung liền bị mẫu hậu phát hiện, mẫu hậu rất tức tối đấy, hơn nữa, hơn nữa đi như vậy cũng không an toàn!”

“Công chúa, người sợ cái gì nha, không phải còn có ta sao, đến đến đến, mau lên xe!”

Lương Thi công chúa rút rè đưa tay tới, Bàn Mị Nhi đã sớm dự chuẩn bị tốt rồi xe ngựa, ở cửa cung đón nàng.

Từ sau lần trước Lương Thi công chúa lên lút xuất cung bị hoàng hậu biết, liền không cho phép nàng tự ý xuất cung, một nữ hài tử một mình ra ngoài du ngoạn là chuyện nguy hiểm cỡ nào, đặc biệt, lại là một nữ hài tử xinh đẹp như vậy.

Nếu muốn bắt được tâm Cửu vương gia, vậy thì phải ra tay từ người trong nhà, Bàn Mị Nhi suy nghĩ rất nhiều, Lương Kiều có một muội muội bảo bối như vậy, đừng nói là hắn, thánh thượng cũng mới chỉ có một nữ nhi, ai nói không bảo bối, nữ tử có thể ở trước mặt Lương Kiều nói chuyện sợ là ngoại trừ hoàng hậu cũng chỉ có nha đầu này, hoàng hậu nàng nịnh không nổi, Bàn Mị Nhi đã sớm trang phục trang điểm lộng lẫy, cười khanh khách đứng ở cửa cung chờ nàng.

Lương Thi ngồi ở trong xe ngựa vẫn nhìn xung quanh bên ngoài, thật giống đang tìm ai đó.

“Công chúa, người có bằng hữu ngoài dân gian sao?”

“Không có, ta không thường xuất cung sao có thể có bằng hữu, nhưng là có một vị ân nhân, chỉ là mãi không tìm được, cũng hỏi thăm không được bất cứ tin tức gì của hắn!”

Bàn Mị Nhi sang sảng nở nụ cười, nhìn vẻ mặt này của công chúa, có lẽ là coi trọng quý công tử nhà ai, “Công chúa đừng lo lắng, lát nữa công chúa nói rõ ràng tướng mạo người kia, ta tức khắc liền phái người đi thăm dò.”

“Trong hoàng cung thị vệ nhiều như vậy, nếu như muốn quấy rầy bọn họ ta đã sớm đã quấy rầy, liền không làm phiền Mị Nhi tỷ tỷ, có duyên phận ắt sẽ gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 54.3: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (3)

“Trong hoàng cung thị vệ nhiều như vậy, nếu như muốn quấy rầy bọn họ ta đã sớm đã quấy rầy, liền không làm phiền Mị Nhi tỷ tỷ, có duyên phận ắt sẽ gặp lại.”

Cung nữ bên người Lương Thi liếc Bàn Mị Nhi một chút, chợt quay đầu đi, Bàn quận chúa ngày thường kiêu ngạo thành tính, hôm nay mới được mở rộng tầm mắt.

Nếu như thị nữ của người khác đã sớm bị nàng cho một cái tát, cái gì vậy! Lại dám tròng nàng!

Sự tình Bàn Mị Nhi thời gian trước trúng tà Lương Thi đều biết, sớm đã cảm thấy nữ nhân này lập dị, nếu không phải Thục phi ngày thường đối với mình cũng không tệ lắm, nàng thật không muốn đi cùng nàng ta ra ngoài giải sầu.

Thục phi tại sao không đối phó Lương Thi công chúa, công chúa mà, sớm muộn đều phải gả, đối với mình căn bản cũng không có uy hiếp gì.

“Oa, là xấu kẻo hồ lô!”

“Dừng xe!”

Lương Thi ngó đầu ra phía ngoài nhìn xung quanh, rốt cuộc vẫn là hài tử, vừa nhìn thấy đồ ăn ngon liền không nhịn được, Bàn Mị Nhi vội vàng kêu dừng xe ngựa, mua lại tất cả kẹo hồ lô từ trong tay tiểu thương cho nàng.

Lương Thi há miệng cắn xấu kẻo hồ lô đỏ đỏ hồng hồng, một cảm giác chua ngọt nhất thời tràn đầy khoang miệng, trong cung nào có vật này.

“Mị Nhi tỷ tỷ, chúng ta hay là dừng ngồi xe ngựa, đi dạo một chút cũng tốt.”

“Được, toàn bộ đều nghe công chúa.”

“Ồ, cái trâm cài tóc kia đẹp quá!” Lương Thi lần trước xuất cung căn bản là chưa kịp đi dạo, liền đụng phải mấy kẻ xấu xa, may là gặp được đại ân nhân tướng mạo xuất chúng, bằng không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Vừa ăn kẹo hồ lô một bên mắt vẫn ngó nghiêng xung quanh, đột nhiên liền trông thấy cách đó không xa một quầy hàng bán đồ trang sức đẹp đẽ, đôi mắt mở lớn tỏa sáng, trong cung cái gì cũng không thiếu, nhưng vừa ra ngoài liền cảm thấy cái gì cũng đều mới mẻ, cái gì cũng tốt chơi vui.

“Ngã tư nhiều xe ngựa qua lại, công chúa ở đây chờ, ta đi mua hết về cho người chọn.” Bàng Mị Nhi quẹo rừ cười, vỗ vỗ tay Lương Thi.

“Cảm ơn Mị Nhi tỷ tỷ, vẫn là tỷ nghĩ chu đáo!”

Bàng Mị Nhi vừa đi, cung nữ bên người Lương Thi liền lén lút kéo góc áo nàng.

“Công chúa, người xem bộ dạng vốn vả của nàng, khẳng định không có gì tốt, chúng ta vẫn nên sớm chút hỏi cung.”

“Tâm tư của nàng ta ta hiểu, nàng ta coi trọng Cửu ca mới cố ý đến lấy lòng ta, nhưng nàng quên ta có Cửu tẩu, xấu đẹp có là gì, tẩu tử không tranh không khoe khoang, ta thích! Cứ nghĩ Liễu Nhị thiên kim không tồi, không ngờ nàng mới là hồ ly tinh, nàng một nữ tử chưa gả cả ngày vây quanh thái tử ca. Bàng quận chúa mời ta ăn uống ta liền ăn uống, ta chỉ coi nàng là bằng hữu, nếu muốn vị trí tẩu tử ta, sợ là Cửu ca chưa chắc đồng ý.”

“Ha ha, công chúa nói quá đúng!”

“Ta có chút khát nước, người lên xe lấy chút nước đến đây đi.”

“Vâng, công chúa.”

“A, a, a!”

Cung nữ bên người Lương Thi mới vừa lên xe ngựa, đột nhiên một người va vào nàng, chưa kịp thấy rõ tướng mạo đối phương liền bị nam tử kia dùng khăn mặt bịt mũi miệng. Lương Thi giãy dụa hai lần, thân thể càng ngày càng mềm nhũn, trước mắt cũng bắt đầu mờ hồ, chân nhỏ đạp mấy trên mặt đất, thân thể mềm nhũn trực tiếp rơi vào lòng ngực nam nhân phía sau.

“A! Công chúa! Công chúa!”

Cung nữ kia mới vừa xuống xe ngựa liền nhìn thấy Lương Thi công chúa bị bắt vào trong một chiếc xe ngựa, người còn chưa ngồi vững xe đã chạy đi vội vã.

Bàng Mị Nhi mới vừa mua đồ trang sức trở về liền nhìn thấy cung nữ đi theo công chúa đánh rơi bình nước xuống đất, ngồi chồm hổm trên mặt đất run rẩy, “Công chúa đâu?”

Vừa nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Bàng Mị Nhi nhất thời trong lòng cả kinh, một loại dự cảm xấu nhảy lên trong lòng, lan tràn ra.

“Công chúa bị người bắt đi!” Tiểu cung nữ khóc lóc, Bàng Mị Nhi đột nhiên bị kích thích, mắt tròn trắng một cái ngất đi.

Sớm biết sẽ xảy ra chuyện như thế thì đã không nghe công chúa, không mang theo Nhậm Hà thị vệ xuất môn, hiện tại tốt rồi, xe ngựa đã đi xa, có đuổi theo cũng không kịp.

Lương Kiều đang ở đại doanh mí mắt giật giật, giật cho tới trưa, Liễu Lâm Ba còn trêu ghẹo hấn đây không phải phải số đào hoa thì chính là thắng ngay trận đầu, nào ngờ.

“Báo!”

“Đi vào.”

“Cửu vương gia, Tướng quân, trong cung báo lại, công chúa mất tích!”

Hiện tại còn chưa khai chiến, đây có thể so với quân tình cấp báo a!

Lương Kiều vừa nghe lời này kinh ngạc vỗ bàn một cái, “Chuyện khi nào, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm vương gia, sáng nay thập công chúa và Bàng quận chúa cải trang thành thường dân xuất cung du ngoạn, không ngờ đột nhiên liền bị một chiếc xe ngựa bắt đi, hiện tại còn chưa tìm được.”

“Có biết đi về hướng nào?”

“Theo lời cung nữ thuật lại, chỉ biết ra khỏi cửa thành liền đi về hướng bắc.”

Liễu Lâm Ba nhất thời nổi trận lôi đình, “Lại là Bàng Mị Nhi!”

Lương Kiều kinh ngạc nhìn nàng, thập phần khó hiểu, “Huỳnh đệ người biết nàng?”

“À, trước đây thường từ trong miệng bách tính biết được đó là một nữ tử quần áo lụa là cực kỳ kiều ngạo, tiểu đệ cũng chưa tận mắt nhìn thấy, chỉ là nghe nói mà thôi.”

“Thì ra là như vậy, người đến!”

“Có thuộc hạ!”

“Mau chóng mở cửa thành, toàn bộ quân sĩ bên trong thành chuyển sang trạng thái giới nghiêm.”

“Dạ! Xin nghe theo ý chỉ vương gia!”

Xem ra, là đi về hướng bên này, nơi trời cao hoàng đế xa sợ là cũng chỉ có Lệ Đô thành, Lương Kiều hạ lệnh mở cửa thành, chính là cố ý muốn đem bọn buôn người này dẫn đến, bắt ba ba trong rọ.

Bọn buôn người sẽ có lúc mệt mỏi, chung quy phải nghỉ ngơi ăn cơm, tạm thời, Liễu Lâm Ba bọn họ cũng chỉ có thể phán đoán người kia là thấy sắc này lòng tham, muốn đem thập muội bán với giá tiền cao.

“Quang quác ~”

Sắc trời càng ngày càng tối, trên bầu trời u ám vài con quạ đen lượn vòng, tiếng kêu khàn khàn mà lại cực kỳ u oán.

Một chiếc xe ngựa từ xa tiến lại gần dừng lại ở nơi hoang dã, đội ngũ đằng trước là ngựa, chính giữa có một chiếc xe ngựa lớn, gió cuốn cát bụi, không thấy bóng dáng nhà dân.

“Xem! Kia có gian nhà tranh!” Không biết là ai hưng phấn kêu, phảng phất giống như trong sa mạc đói khát đột nhiên nhìn thấy nguồn nước.

“Đem gia súc khiêng vào, tên thô lỗ, nói nguoi đấy, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Quần sự vừa nhìn trời tối, mau chóng thu xếp, đội ngũ vẫn là đầu vào đấy tiến vào sân.

“Tên thô lỗ!” Quần sự béo đầu đầy mồ hôi, cực kỳ thiếu kiên nhẫn hô.

“Hừ!” Tên thô lỗ thò đầu ra nhỏ giọng lầu bầu, hai người cùng nhìn vào một chỗ, tên thô lỗ kia mắt nhỏ như hạt đỗ, kéo tay quần sự, khiến thân thể hắn nghiêng sang bên cạnh một chút, vừa vặn lộ ra một cái khe, hai người ai cũng có thể thấy được.

Một kệ bếp dùng bùn đất đắp thành, bên cạnh là củi vút ngổn ngang, giống như bị mưa xối đổ, mà nơi đồng rơm, một người đang nằm, xác thực mà nói, là một người cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, Lương Thi cuộn mình hai chân hơi động mấy lần.

Quần sự hít vào một hơi, con mắt tròn trừng sáng ngời, ánh mắt tham lam si mê mà lại mang theo vài phần sầu muộn, ánh mắt tên thô lỗ vẫn quét trên người nàng, trong đôi mắt hoàn toàn không có chút thuần khiết.

Quần sự nhận ra được tên thô lỗ thất thần, vội vàng thay đổi thần sắc, di chuyển cước bộ, dùng thân thể chặn lại thân thể Lương Thi, phòng ngừa người khác lại đến nhòm ngó nữ nhân này.

“Nữ nhân này thật đúng là cực phẩm a!” Tên thô lỗ thăm dò giọng điệu cũng phát run, mua bán nhiều người như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy nữ nhân khiến người ta không nhịn được chảy nước miếng như thế, phải biết, tiền bọn họ bán hơn trăm nam nhân cũng không cao bằng bán một nữ tử còn trẻ như này, đây chính là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, tuyệt sắc như vậy, nhất định có thể bán với giá tiền cao!

Hơn nữa, nếu không phải thấy nữ tử này ăn mặc hào hoa phú quý, thì chưa chắc đã phải một đường chạy xa như vậy, sợ là tiểu thư phú gia hoặc là thế thiếp gia đình quyền quý.

“Nhanh nhẹn lên nhanh nhẹn lên, nếu như dám lười biếng ăn bớt, cẩn thận ta chặt tay!”

Quần sự một tiếng hét to, mấy người bên cạnh thu dọn đồ đạc đều đồng loạt cúi đầu bận bịu với công việc trong tay, không muốn gây phiền phức đều tránh thật xa, tên thô lỗ thấy mọi người cũng không dám nhìn nàng, cười hắc hắc, động tác nhanh nhẹn thành thạo dùng dây thừng trói chặt Lương Thi, thuốc mê sợ đã sắp hết, tình lại khó tránh khỏi muốn chạy trốn, vẫn là tránh xa những phiền phức không cần thiết, trói lại cho an toàn.

Những người này cũng chỉ là ngồi xuống ăn chút lương khô rồi lại sốt ruột rời đi, bị khiêng giống như bao tải, Lương Thi lần thứ hai lên xe ngựa.

Thân xe xóc nảy, phảng phất giống như trôi nổi trên sông, Lương Thi khi thì hôn mê khi thì tỉnh, mê man không mở mắt ra được, luôn cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, không hề cảm thấy quen thuộc khiến nàng càng ngày càng sợ sệt, trong bóng đêm ánh sáng hơi yếu, hỗn loạn giống như trong mộng.

Đột nhiên, có một vật cứng đập vào thắt lưng nàng, Lương Thi giãy giụa muốn mở mắt ra, giờ tay muốn xoa bóp thắt lưng bị đập đến đau đớn, nhưng bất luận làm thế nào cũng không cử động được, nhất thời kinh hoàng, sốt ruột đột nhiên mở mắt ra.

Đập vào ánh mắt là một không gian chật hẹp, xung quanh là bốn vách xe ngựa bóng bóng, Lương Thi theo bản năng cảm giác được bản thân đang di chuyển, thỉnh thoảng rèm cửa bị gió bay lên mờ hồ có thể nhìn đến cảnh vật liên tục thay đổi, phía trước có một người đang điều khiển ngựa.

Đúng rồi!

Nhìn thấy xe ngựa Lương Thi bỗng nhiên nhớ ra bản thân không phải đang ở trên đường cái sao?

Tiếp theo va vào một người, sau đó chính mình cái gì cũng không biết.

“Đây là nơi nào a, ta muốn đi ra ngoài, đi ra ngoài! Mau thả bản công chúa ra!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 54.4: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (4)

“Đây là nơi nào a, ta muốn đi ra ngoài, đi ra ngoài! Mau thả bản công chúa ra!”

Lương Thi không ngừng mà dùng thân thể đập vào bốn vách tường xe ngựa, đáp lại nàng chỉ có tiếng lọc cọc của bánh xe.

Bọn buôn người phía ngoài xe ngựa tựa hồ nhận ra nàng đã tỉnh lại, vó ngựa giậm chân tại chỗ hai cái, sau đó mới tiếp tục giữ nguyên tốc độ đi tiếp.

“Mau thả ta, thả ta, cẩn thận bản công chúa chém đầu của các người, dừng lại!”

“Chết rồi, lão đại!” tên nam nhân thô lỗ tri hoãn cước bộ tiến lên, nhìn về phía quân sự.

“Phi phi phi! Đi xa nói cái gì xúi quẩy, cái gì chết!”

“Người không nghe thấy nữ nhân kia tự nhận là công chúa, tám phần mười là người điên a, còn có thể đáng giá sao?”

Quân sự nghĩ ngợi hồi lâu, lại nghe được trong xe ngựa truyền đến một trận cãi nhau, theo đó xe ngựa lắc lư một trận, quân sự thở dài một tiếng, “Lúc bán liền nói à là cái đào kép, nói lời thoát!”

Lương Thi xác định những người kia nhất định sẽ không để ý đến mình, nhẹ giọng khóc nức nở, xe ngựa một trận xóc nảy, một cỗ mùi máu tanh lập tức tràn ra, quay đầu nhìn lại, bên cạnh mình còn có một người, bàn chân lộ ra bên ngoài bao tải còn mang theo mùi máu tươi, trong lòng nhất thời ảm đạm một hồi, so với xe ngựa xóc nảy còn khó chịu hơn vài phần.

Người này không phải là chết rồi chứ!

Nửa ngày, người kia mới bởi vì đau đớn mà hừ hừ một tiếng.

“Này! Dừng xe, dừng xe! Nơi này có người bệnh, không cứu hấn chân hấn sẽ hỏng mắt!”

Đoàn xe phía trước, người cưỡi ngựa vẫn cười ngựa, đánh xe vẫn đánh xe, xe cũng vẫn vận hành bình thường, tiếng la của nàng giống như gió thoảng bên tai, không một tí ti đáp lại.

“Này!”

Lương Thi cực lực thò đầu ra, miệng la to thở hỗn hển, nàng nhìn thấy chủ nhân bàn chân kia lại nỗ lực đem chân thu vào trong bao tải, một loại cảm giác kinh sợ chấn nản tăng lên.

“Người bị bọn họ bắt tới?” Bên trong bao tải truyền ra tiếng nói nam nhân, thật giống rất lâu chưa từng mở miệng nói chuyện.

“Đừng, ta không biết bọn họ tại sao muốn bắt ta!” Lương Thi công chúa ngăn ra, hoàn toàn không ngờ rằng bên trong xe ngựa này còn có người có thể nói chuyện cùng nàng, liền đang hoảng trả lời.

Bên trong bao tải không còn thanh âm, nam nhân giống như ngủ, không khí bốn phía trong nháy mắt ngưng trệ.

Lương Thi khóc cũng khóc rồi, ước chừng ngày người đến giữa trưa, đến thời gian dùng bữa, cũng chỉ ném cho nàng một bánh bột ngô khô cứng, thập công chúa ăn quen sơn hào hải vị nhũn mềm.

Nàng dám cam đoan, bên trong bánh bột ngô này nhất định không có nửa điểm dầu mỡ, cũng dám cam đoan ăn bánh bột ngô này nhất định giống như ăn rom.

Ngủ ở nơi này thực khiến người ta sợ hãi buồn nôn, địa phương xe ngựa dừng lại nhất định là nơi hoang dã, không thấy người cũng không thấy bia đá ghi khu vực, nha đầu luôn vô lo vô nghĩ hiện tại càng không phân rõ Đông Tây Nam Bắc.

Cuối cùng từ trong miệng nam tử kia biết được, nhóm người này là bọn buôn người chuyên buôn bán nô lệ, nam nhân bên cạnh nàng bị thương ở chân, dưới sự kiên trì lần nữa của nàng, đám người kia đã cho hắn thoa thuốc, phương pháp băng bó khác thường giống như bao bánh chưng.

“Ngươi là người kinh thành?”

Nam tử kia đang cười, khóe mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, làm cho người ta có cảm giác ôn hòa, Lương Thi không phải loại mê trai, nhưng là nàng phát hiện nam nhân bị thương ở chân kia rất là đẹp, làm cho người ta có cảm giác ôn nhuận nho nhã, giống như thư sinh.

Thấy nàng do dự gật đầu, hắn thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phương xa, “Nhất định là nhớ nhà rồi, ta cũng nhớ nhà, nhưng nhà cũng là nguy hiểm, có nhà mà không thể trở về ”

Lương Thi từ trong lòng mi khẽ run của hắn nhìn ra mấy phần ưu thương, tuy rằng chỉ là dừng lại trong giây lát, lại làm cho người ta vì đó đau lòng.

Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương thức.

(Trích từ bài thơ Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị.

Bản dịch thơ của Phan Huy Vịnh: Cùng một lửa bên trời lặn đạn, gặp gỡ nhau lạ sẵn quen nhau.)

“Các ca ca, mấy người nhanh tới cứu muội đi!”

Lương Thi công chúa ở trong lòng một lần lại một lần cầu khẩn, nói vậy, hắn bị bọn buôn người bắt đi lúc trước, hắn cùng mình đều là một kẻ đáng thương.

“Còn chưa hỏi người tên gì, đại ân nhân?”

Nam tử kia mới vừa ở trong lòng nghĩ đến định sẵn quen nhau, mới nhớ tới đến còn chưa biết tên của nàng.

Ngẫu nhiên gặp phải hơn nửa đồng thời bị lừa bán, đường xá xa xôi nói chuyện phiếm đôi ba câu, hơn nửa con mắt ám áp mà trong suốt của nam tử kia, Lương Thi không chút do dự bật thốt lên “Ta tên Lương Thi.”

Nam tử nghe xong cũng giống như đang thưởng thức cao lương mỹ vị, lâm bảm nhắc lại tên của nàng, “Lương Thi, Lương Thi, tình thơ ý hoạ. ”

Tình thơ ý hoạ?

Đây là được hắn ca ngợi sao?

Lương Thi công chúa ở trong lòng tự đắc một chút, khóe môi xấu hổ mang theo chút nhát gan cúi thấp đầu, nghe quen những lời a dua nịnh hót, giờ khắc này nghe thấy hắn ca ngợi độc đáo như thế lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào, các loại hoảng sợ trong lòng như nước thủy triều chậm rãi rút lui.

“Thì, đang suy nghĩ gì?”

Nam tử nghiêng đầu nhìn nàng, gọi còn rất thuận miệng, Lương Thi nhức đầu, quay đầu đáp lời không liên quan, “Ta còn chưa biết ngươi tên gì?”

“Người trong nhà đều gọi ta là Tiểu Chiêu ”

“Tiểu Chiêu?”

“Ân” nam tử rất sáng khoái đáp lời.

Lương Thi kìm nén tiếng cười, nghẹn đến đau bụng, “Danh tự này thật giống tên nữ tử nha!”

Tiểu Chiêu cũng không khỏi theo đó nở nụ cười, “Trước đây bọn họ cũng đều nói ta như vậy. ”

Lương Thi nhìn hai con mắt cuốn hắn dần âm đạm, không nghĩ tới câu hỏi như thế khiến hắn nhớ lại chuyện cũ, lại nghĩ đến chính mình có thể bị bán đi rất xa vĩnh viễn cũng không còn được gặp phụ hoàng mẫu hậu còn có các ca ca, Lương Thi lập tức ngậm miệng lại, chậm rãi quay đầu đi.

Buổi trưa ánh mặt trời vẫn rất độc ác, không chút tiếc rẻ đem ánh sáng cùng sức nóng của mình chiếu xuống mặt đất, làm cho khuôn mặt tươi cười dù không son phấn cũng đỏ bừng chọc người yêu thích, Lương Thi nửa nghiêng đầu, trâm cài trên đầu sớm đã bị đám người kia thừa dịp nàng mê mẩn trộm mất, một đầu tóc đen dài xõa vai, bộ ngực no đủ khiến xiêm y mềm mại căng chặt, đường cong mềm mại phập phồng trong ánh nắng buổi trưa gay gắt.

Nam tử kia ngồi bên cạnh Lương Thi, trong lúc vô tình liếc sang, ánh mắt trong lúc lơ đãng trở nên mê ly, càng nhìn càng thất thần.

Có thể do cảm giác được ánh mắt chăm chú của hắn, Lương Thi vừa nghiêng đầu, liền thấy ngay bộ dạng mất hồn của Tiểu Chiêu.

Lương Thi sững sờ, trái tim Tiểu Chiêu đập càng ngày càng không còn quy luật, trên mặt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh nóng bỏng, cuống quýt cúi đầu.

Đôi tuấn nam mỹ nữ này hiển nhiên là hàng quý nhất trong đám người, Lương Thi xoa xoa cổ tay bởi vì trước đây bị chói mà hiện lên giấu dây đỏ chói, ăn xong bánh bột ngô không khác gì rom, Lương Thi đứng dậy về mặt chưa sót vổ vổ bùn đất trên người, hoàn toàn quên đi hành động vừa nãy của Tiểu Chiêu.

“Diu ta một chút được chứ?”

Lương Thi vừa quay đầu lại, lúc này mới nhớ tới Tiểu Chiêu hiện tại chỉ có thể đi bằng một chân, ào nào le lưỡi, “Thật xin lỗi, ta quên mất vết thương ở chân người.”

“Người thật tốt.” nam tử gọi Tiểu Chiêu đỡ cánh tay Lương Thi, có chút hoảng hốt nói.

Nếu không phải tình huống giống như bây giờ, Lương Thi sao có thể cho nam tử động vào tay của mình, đang nghĩ ngợi, hội buôn người cũng đã ăn com xong.

“Này! Làm gì đấy? Tất cả đều ngoan ngoãn một chút cho ta!”, quân sự com nước no nê, đừng đừng khua khua roi ngựa, tên thô lỗ cầm dây thường trong tay liền đi về phía hai người còn đang đỡ nhau.

“Đừng sợ.”, Tiểu Chiêu nhẹ nhàng nhún chân, ánh mắt động viên nhìn nàng, Lương Thi nhìn đến cổ tay ửng đỏ vì bị trời, đau đến hít vào một hơi.

“Này! Người muốn đem chúng ta tới nơi nào a, nói chuyện nha!”

Tên thô lỗ nghe thanh âm uyển chuyển như chim hoàng oanh trong lòng một trận ngửa ngáy, chột nháy mắt, “Đương nhiên là, địa phương tốt.”

“Người! Bản công chúa nếu còn sống sót đi ra ngoài, nhất định chém người đầu tiên!”

“Ha ha ha ha ha, đến, hát cho bản đại gia nghe một khúc, ân? Tiểu mỹ nhân!” tên thô lỗ cười xấu xa, con mắt cũng cong thành hình trăng lưỡi liềm, đáng vẻ sắp chảy nước dãi đi về hướng bên này.

“Này, người, chán sống rồi có phải không?”

“Ồn ào cái gì, ồn ào cái gì, mau mau đi đi, ta cũng không muốn làm thâm huyệt tiền buôn bán.”

Tiểu Chiêu tức giận cố gắng chống đỡ, chân bị thương dùng sức đạp tên thô lỗ một cước, tên thô lỗ không được ngon ngọt vừa muốn bắt cháp, quân sự lại hét lên với hắn, Lương Thi hiện tại bị dọa cho phát sợ, tên thô lỗ bức bối hừ một cái xoay người đi khiêng hàng hóa, đánh người không đúng lúc, sẽ làm tiêu hao lương thực cùng lời chuyện làm ăn, quân sự không muốn xảy ra chuyện, một cái chân què đã đủ khiến người ta sốt ruột, nếu lại mất tiếp bộ mặt thuần khiết, chẳng phải là buôn bán thiệt thòi, ai còn muốn.

Lương Thi lần thứ hai bị xô lên xe ngựa, một đường xóc nảy, một đường thấp thỏm, một điểm lộ trình cũng không nhận ra, mãi đến tận khi, nhìn thấy bia đá ghi Lệ Đô thành trong lòng bỗng nhiên hơi hơi hộp một chút.

Đây không phải biên giới Lương quốc sao?

Tuy rằng suốt ngày ở trong thâm cung không bước chân ra khỏi cửa, nhưng là hồi trước cũng nghe phụ hoàng nhắc đến một vị bạch y tiểu tướng mới tới Lệ Đô thành, kết tội tham quan, bình loạn mưu phản, còn đem nộp lên trên vàng bạc châu báu một phần không tham, tất cả đều vận chuyển đến kinh thành sung vào quốc khố.

Qua khỏi Lệ Đô thành sẽ không còn là quốc thổ Đại Lương!

Lương Thi trong lòng cả kinh, cắn chặt cánh môi, chẳng lẽ, muốn đem nàng bán cho những quốc gia khác?

Đoàn buôn người không đi đường chính, chỉ đi đường hẹp quanh co, suy nghĩ lung tung, chỉ chốc lát Lương Thi liền thiếp đi.

Lúc này ở trong cung, hoàng thượng gấp đến suốt chút nữa ngắt đi, tập kết đại đội nhân mã tất cả đều điều động, toàn bộ Đại Lương quốc Đông Tây Nam Bắc đều phái binh mã đi tìm, mắt thấy qua lâu như vậy, một chút động tĩnh vẫn không có, đến ngay cả Lệ Đô thành bên này, cũng là hoảng loạn.

“Đại ca, nghĩ đến này kẻ này nhất định đã làm nhiều lần, dĩ nhiên rất khéo léo xóa bỏ dấu vết trên đường, khiến người ta không phát hiện được.”

Lương Kiều hí híp lại con mắt vượt chiếc nhãn ban chỉ trên tay trái, “Chỉ sợ là Chu quốc giờ trò, cố ý bắt Thập muội, lấy nàng uy hiếp Đại Lương, Lương quốc công chúa bị bắt cóc, tất nhiên sẽ phái ra binh mã toàn quốc đi tìm, đến lúc đó bọn họ là có thể một lần phát binh tấn công Lương quốc.”

Liễu Lâm Ba mấy ngày nay âm thầm huấn luyện một đội lính tinh nhuệ, bọn chúng đến vừa vận thử xem uy lực thế nào.

“Đại ca, ta cảm thấy không phải vậy.”

“Hả? Lời ấy nghĩa là sao?” Lương Kiều phút chốc ngẩng đầu lên, đôi con ngươi mở to, trực tiếp nhìn chăm chăm nàng.

Chương 58: Chương 54.5: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (5)

“Đại ca, ta cảm thấy không phải vậy.”

“Hả? Lòi ấy nghĩa là sao?” Lương Kiều phút chốc ngẩng đầu lên, đôi con ngươi mở to, nhìn thẳng vào nàng.

Liễu Lâm Ba xoay người lại, thần sắc nghiêm túc, “Đại ca, ta cảm thấy không phải địch quốc làm, nếu do Chu quốc gây nên, sao lại không sớm thả ra tin tức, nói công chúa ở trong tay bọn họ, Chu quốc vẫn rục rà rục rịch muốn tấn công Đại Lương quốc chúng ta, nguyên nhân đơn giản chính là Lương quốc đất rộng của nhiều, sản vật phong phú, hần nếu muốn thành trì nhất định sẽ đứng ra nói, không thể không chút tin tức thế này.”

Lương Kiều chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ, bóng dáng cao to uy mãnh cũng tỏa ra một tầng ưu thương, “Nếu đúng như lời huynh đệ, thực sự là bị bọn buôn người bắt hậu quả kia cũng không thể tưởng tượng nổi.”

Lương quốc lớn như vậy, các châu các huyện các phủ nha, cả nước có nhiều địa phương như vậy, nếu trước tiên chỉ đem giấu nơi nào không bán, thực sự là không dễ bị phát hiện, nếu như lại cải trang một phen, vậy thì thật sự giống như mò kim đáy biển.

Hiện tại dân chúng đều tò mò triều đình đến cùng là tìm người nào, cư nhiên không ngủ không nghỉ lục soát từng nhà.

Con cháu Lương quốc hoàng đế, bất kể là nam hay nữ, tất cả đều dung mạo bất phàm, nếu thực sự rơi vào trong tay bọn buôn người, hiển nhiên khiến người ta lo lắng không ngớt.

“Không được, ta muốn tự mình đi tìm Thập muội!” Lương Kiều rốt cuộc không ngồi im được nữa, các loại kết quả không tốt lần lượt hiện a trong đầu, càng nghĩ càng thấy bất an, không thể cứ ngây ngốc chờ đợi, nếu Thập muội thật đã xảy ra chuyện gì thì sao, hần sẽ phải hối hận cả đời, hần cũng chỉ có một muội muội a!

“Đại ca, ta cũng đi cùng huynh.”

Lương Kiều khoát tay, vỗ vỗ bờ vai của nàng, “Không được, đệ là thống soái biên cương trọng yếu, trong quân tuyệt đối không thể không có ai chủ sự, đại ca đi tìm, đệ có thể ở đây chờ tin tức, chỉ cần có tin tức đại ca liền cho người trở về thông báo một tiếng đệ có được không?”

“Cái kia, được rồi.” Liễu Lâm Ba đáp lời, lòng bàn tay ấm áp của Lương Kiều mang chút vết chai, vuốt nhẹ hai má Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba tức thì cảm giác một luồng điện xẹt qua khuôn mặt, đến cả hô hấp cũng trở nên không theo quy luật.

Đều là nam nhân sao có thể như vậy được chứ?

“Àn, đại ca thật sự là huynh đệ tốt!”

Liễu Lâm Ba cứng nhắc kéo khóe miệng cười gượng, bắt lấy tay Lương Kiều còn vẫn còn dán tại má mình, “Đại ca mau mau đi đi, ta ở đây chờ tin tức tốt của huynh!”

“Được.”

Dứt lời, Lương Kiều ra khỏi lều lớn, mang theo một đám người liền rời quân doanh, tập hợp những quan binh lúc trước báo tin bắt đầu tìm kiếm.

Liễu Lâm Ba vuốt gò má chính mình mới vừa bị Lương Kiều chạm qua còn có chút nóng đi tới ghế Tướng quân chủ vị ngồi xuống, nàng vẫn là chột dạ, dù sao hần đối với mình tốt như vậy, nàng còn bịa đặt ra nhiều thân phận như vậy lừa dối hần, thậm chí nàng lấy khuôn mặt xấu khiến người ta tránh không kịp đối mặt hần, hần vẫn không chê, không nạt thiếp, có thể tưởng tượng được, đây là một nam nhân thiện lương cỡ nào. Hần uy chấn tứ phương, mao mĩ dũng mãnh có tiếng, nhưng xưa nay không bởi vì người khác khen mà đắc chí, khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, còn bắt tất cả hạ nhân Cừu vương phủ phải đợi nàng, ai nha, ngẫm lại cũng làm người ta rối rắm vạn phần, Liễu Lâm Ba vẫn là cảm thấy nên xin lỗi hần.

Ai ai ai, đi một bước tính một bước, trước tiên chờ xong xuôi chiến sự rồi nói sau.

Chuyện tình cảm này nọ quá phức tạp, khiến người ta đau đầu!

Liễu Lâm Ba đòi trước còn chưa kịp yêu đương oanh oanh liệt liệt, đã oanh oanh liệt liệt xuyên đến nơi này, vừa sinh ra đã thành hải tặc không nương.

Liễu Lâm Ba đặt tay lên cổ, mấy ngày nay vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, ban ngày kiểm tra quân tình cấp báo, ban đêm ngủ cũng không

yên ổn, thường luôn ngủ bị sái cổ, một bên vắn vẹo cái cổ một bên dần gân cốt, đột nhiên bên ngoài có người đến báo.

“Vào đi!”

“Tham kiến Tướng quân!”

“Nguyên lai là Lưu đô đầu, có việc gì thế?”

Liễu Lâm Ba thấy hần áp a áp ứng, dáng vẻ muốn nói lại thôi, giống như có nỗi niềm gì đó không tiện mở miệng.

Lưu đô đầu thân là một trong năm ngũ hồ tướng, ngày thường không phải là bộ dáng này! Liễu Lâm Ba trong lòng thầm nghĩ, nhất định không phải quân tinh cấp báo.

Lưu đô đầu đứng kia, im lặng nửa ngày trên đầu rịn ra một tầng mồ hôi, lúc này mới không nhịn được mở miệng nói “Tướng quân, thuộc hạ muốn xin phép người nghỉ một ngày.”

“Ta còn tưởng là có chuyện gì, nguyên lai là như vậy, Lưu đô đầu có chuyện gì khó xử sao? Nói một chút, xem Bồn tướng quân có thể giúp người giải quyết không.”

Liễu Lâm Ba sáng khoái đáp lời, kể từ đó, sắc mặt Lưu đô đầu mới hơi hơi chuyển biến tốt một chút, nhưng vẫn cúi đầu không dám nhìn thẳng.

“Là muốn đi nơi nào?” Liễu Lâm Ba thấy hần nửa ngày không lên tiếng, lại mở miệng hỏi lần nữa, lại nói, Lưu đô đầu này ngày thường không phải người nói chuyện sợ hãi rụt rè, rất không giống hần, nhất định là gặp phải khó xử, càng như vậy Liễu Lâm Ba càng muốn biết.

“Tướng quân, ta, kỳ thực muốn xin nghỉ một ngày là muốn đi, muốn đi Xuân Mãn lâu.” Lưu đô đầu càng nói đến đoạn cuối thanh âm càng nhỏ, nói xong kinh hoảng đem thân thể cúi càng thấp hơn.

Trong quân huấn luyện quá cực khổ, tướng sĩ không chịu nổi?

Cả ngày đối mặt đại nam nhân dương thịnh âm suy, không chỗ giải quyết trong lòng cô quạnh trống vắng?

Liễu Lâm Ba nghe vậy, trong đầu nghĩ lung tung, theo đó sầm mặt lại, chẳng lẽ đám hỗn đản kia thực sự tự chủ quá kém lại muốn ăn chơi chè chén ?

“Hừ! Khá lắm Xuân Mãn lâu, nam nhân các người đều thích đến chỗ kia tìm lạc thú đúng không?”

Liễu Lâm Ba vừa nghe ba chữ Xuân Mãn lâu liền đặc biệt miễn cảm bất thối lên, trên thực tế, người này chỉ cần một chút kích động, liền dễ dàng sợ hãi bất cẩn, Lưu đô đầu một mặt thấp thỏm lo âu càng thêm kinh ngạc nhìn nàng.

Chẳng lẽ, Tướng quân cùng với Cừu vương gia ở cùng lâu quá, bất tri bất giác liền coi mình là nữ nhân của Cừu vương gia nữ nhân ?

Trời ạ!

“Ách, Tướng quân, thuộc hạ không dám!” Lưu đô đầu cúi đầu, nam nhân các người đều thích địa phương đó?

Nói như vậy thật giống Tướng quân không coi mình là nam nhân, a! Hần đương nhiên không phải ý đó, hi vọng Tướng quân đừng hiểu lầm a!

Có lẽ phát hiện chính mình nói sai, Lưu đô đầu chỉ lo khiến Đại tướng quân không vui, trong hoảng loạn, lo sợ tát mết mặt vội mở miệng giải thích .

Liễu Lâm Ba cũng thật là có mấy phần chột dạ, giống như sau buổi tối ngày hôm ấy cùng Lương Kiều đại chiến một hồi, thì càng thêm chột dạ , dù sao, nàng cũng không phải nam nhân thật sự.

Lưu đô đầu cúi đầu, đột nhiên rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, “Gia, thuộc hạ không dám lừa gạt, người trong lòng thuộc hạ ở Xuân Mãn lâu.”

“Cái gì?” Liễu Lâm Ba từ ghế chủ vị đứng lên, vạn phần kinh ngạc nhìn hần.

“Người trong lòng thuộc hạ là một cô nương thuần khiết, vạn phần bất đắc dĩ bị cha dượng của chính mình cờ bạc thành tính bán vào Xuân Mãn lâu, chỉ bán nghệ không bán thân, ngày hôm nay nghe nói tú bà Xuân Mãn lâu bức nàng đi tiếp khách, thuộc hạ rất sốt ruột!”

Liễu Lâm Ba vừa nghe liền dùng tư thế chỉ tiếc rên sắc không thành thép, dùng một cái vỗ bàn.

“Hò đồ!”

“Thuộc hạ biết tội, thuộc hạ biết tội!”

Lưu đô đầu lần nữa dập đầu, sợ đến không dám ngẩng đầu, tim đã sớm vọt tới cuống họng, Tướng quân lợi hại hần cũng không phải chưa từng thấy, Tướng quân luôn căm ghét những nơi trắng hoa ong bướm, xem ra lần này là đụng vào hổ bom, nhưng là, nói đi nói lại, nếu như không báo cáo đã rồi đi, tội kia chẳng phải càng lớn hơn!

“Vô liêm sĩ! Việc gấp như vậy còn áp a áp ứng, còn không mau đi!” Liễu Lâm Ba lần thứ hai vỗ bàn một cái, oành một tiếng, chấn động đến mức ly trà trên bàn ào một cái đổ ra, lá trà theo nước trà còn bốc hơi lẫn lộn, vung vãi ra bàn.

Liễu Lâm Ba thân là nữ nhân rất mẫn cảm chuyện như vậy, nếu là người yêu gặp nạn, thì không nên áp a áp ứng như vậy, để lỡ, đây chính là chuyện cả đời của nữ nhân a!

Nếu như thật sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nữ nhân cổ đại coi trinh tiết còn quan trọng hơn cả mạng mình, không còn liên muốn tự tử.

“Đa tạ Tướng quân!” Lưu đô đầu vừa nghe Tướng quân thấu tình đạt lý như vậy, ôm quyền lui ra ngoài, việc này không nên chậm trễ, mau đến cứu người.

Lưu đô đầu mặc dù đối với chuyện này tỏ ra do dự, Liễu Lâm Ba trong lòng hiểu rõ, hẳn là sợ nhiễu loạn quy củ trong quân.

Từ nhỏ bị bán vào Xuân Mãn lâu, cô nương bán được cho Xuân Mãn lâu cũng phải có dung mạo tuyệt sắc, bằng không cũng sẽ không bán tới đó, nếu không phải vậy, đã sớm bị bán cho các phú thương làm nha đầu sai sử.

“Bán được cho Xuân Mãn lâu, bán được cho Xuân Mãn lâu!” Liễu Lâm Ba trong miệng nhắc đi nhắc lại, đột nhiên, phát hiện một điều trọng yếu, vấn đề mấu chốt, nghe nói Lương Thi công chúa xinh đẹp dịu dàng, nếu thật sự do bọn buôn người gây nên, như vậy, cũng chỉ có một khả năng, chính là, bị bán đến cái loại địa phương đó!

“Xảy ra chuyện gì, sao lại gấp như vậy?” Liễu Tuyên vừa từ bên ngoài luyện binh trở về, vừa vận dụng phải Liễu Lâm Ba vừa mừng vừa lo đột nhiên từ trong đại tướng hấp tấp lao ra, suýt chút nữa va vào cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 54.6: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (6)

“Xảy ra chuyện gì, sao lại gấp như vậy?” Liễu Tuyên vừa từ bên ngoài luyện binh trở về, vừa vận dụng phải Liễu Lâm Ba vừa mừng vừa lo đột nhiên từ trong đại tướng hấp tấp lao ra, suýt chút nữa va vào cha mình.

“Cha, con phải rời đi một chuyến, chuyện trong quân cha cứ tạm thời chủ trì, một lát nữa con sẽ trở lại!” Liễu Lâm Ba bỏ đi một thân quân trang, đổi sang thường phục, một thân áo bào trắng, phiêu dật giống như hiệp khách không nhiễm khói lửa nhân gian, ống tay cùng đai lưng đều là màu xanh ngọc, thoát nhìn y hệt một công tử quý khí bất phàm.

“Được, con cứ việc đi đi, nơi này cha sẽ coi chừng.” Liễu Tuyên vừa đáp lời, Liễu Lâm Ba đã trong chớp mắt phi thân ra khỏi đại doanh.

Lại nói, Lưu đô đầu cùng người con gái kia quen nhau từ nhỏ, là thanh mai trúc mã, Lưu đô đầu khi còn trẻ đã vào quân doanh làm lính, vừa đi chính là rất nhiều năm, mãi đến tận thời điểm muốn trở về cầu hôn mới biết, người mình yêu bị chính cha mình cờ bạc thành tính bán vào thanh lâu, lúc đó Lưu đô đầu liền như gặp sấm sét giữa trời quang, trực tiếp mang theo dao phay đi tới Xuân Mãn lâu, thế nhưng, coi như hắn hiện tại võ công không tệ, nhưng là trước kia cũng không luyện võ, lui trở về mấy năm trước, cũng chỉ là ở trong quân doanh miễn cưỡng học chút võ phòng thân, Lưu đô đầu ở quân doanh ngày người mấy năm cũng chỉ xem như là đồng hành cùng Tiểu Thúy, cho nên, căn bản không có võ công gì, biển hiệu Xuân Mãn lâu lớn như vậy cũng không phải dễ bắt nạt, nuôi một đám tay chân trực tiếp đem hắn từ bên trong ném ra, tú bà Xuân Mãn lâu cũng lấy ra giấy bán thân, người ta là dùng bạc để mua, giấy trắng mực đen viết rõ, nếu như muốn người, vậy thì phải bỏ bạc chuộc thân.

Tú bà Xuân Mãn lâu xem người trong lòng Lưu đô đầu đáng đáp không tệ, nhất định có thể làm cây rặng tiền, liền giờ công phu sư tử ngoạm, Lưu đô đầu là tiểu tử nghèo chỉ có chút tiền, liền tú bà ước định một kỳ hạn, nào có biết, mấy ngày gần đây mới gom đủ bạc đến chuộc thân cho vị hôn thê tú bà kia liền lật lọng.

Liễu Lâm Ba một bên suy nghĩ lung tung, một bên cười ngửa, hi vọng nàng đoán đúng, bằng không sẽ làm lỡ đại sự!

Chỉ một lúc đã đến nơi, ngay thời điểm Liễu Lâm Ba vừa tiến vào Xuân Mãn lâu trong nháy mắt liền bị một đoàn nữ tử xông tới vây quanh.

Chỉ thấy, những này cô nương, từng người từng người quần áo hở hang, trang điểm điểm lệ, có vẻ vật liệu xây dựng tòa nhà có vấn đề, hiệu quả cách âm đặc biệt không tốt, vừa vào, gương mặt căng thẳng của Liễu Lâm Ba nháy mắt đỏ lên, nàng là một cô nương nha!

Dung mạo tuấn lãng bất phàm phối hợp với một thân trang phục hào hoa phú quý, các cô nương đã thấy rất nhiều quan to hiển quý nhân lực vô cùng tốt liền cảm nhận được vị công tử này không phải người bình thường, nghĩ đến hẳn là không giàu sang cũng phú quý.

Trong nháy mắt bị cái nhóm nữ nhân này tranh nhau cướp đoạt, Liễu Lâm Ba lần đầu gặp phải, chỉ cảm thấy cả người không tự nhiên, dù sao những gì đám nữ nhân này có, nàng đều có!

Khụ khụ, chi có điều không có lớn như bọn họ mà thôi, cái kia không phải bộ ngực, cái kia rõ ràng chính là bò sữa a!

Liễu Lâm Ba nghiêng mặt né tránh, đây rõ ràng nhiệt tình giống như tiểu yêu tinh thấy Đường Tăng a!

Nếu không phải muốn đến tìm hiểu tin tức cứu người, Liễu Lâm Ba tính tình thẳng thắn, nhất định đã sớm chạy lấy người.

“Các ngươi đừng có can rờ, gọi tú bà của các ngươi tới đây, ta có việc muốn tìm nàng.”

Liễu Lâm Ba vừa nói, giọng điệu kiên định, ánh mắt chính trực, giữa hai lông mày tất cả đều là chính khí, không chút ý tứ ham muốn.

Các cô nương vây quanh nàng nhìn thấy tình huống như vậy, đều thốn thức một phen, vẫy khăn tay ngượng ngùng lui ra .

Chỉ chốc lát, quả nhiên gọi tú bà tới, một nữ nhân tầm bốn mươi, trang phục cùng trang điểm giống mấy nữ nhân kia, lác lư một thân thịt, cùng eo thùng phi, trên người nồng nặc mùi son phấn nước hoa vẩy khăn đi tới phía nàng.

Chỉ thấy, nguyên bản còn vênh vao tự đắc, vừa nhìn dáng dấp Liễu Lâm Ba, hiển nhiên là bị khí tức trên người nàng tan mát ra dọa cho phát sợ, nói cho cùng, ở trong này có loại người nào chưa từng tiếp xúc qua.

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt, tuổi tuy nhỏ, nhưng trên che giấu được hào hoa phú quý trên người, khuôn mặt tuấn tú vô cùng, lăm lăm chính khí. Bản thân từ lúc sinh ra đã mang theo cao quý, khiến người ta không thể khinh thường!

Trở mặt nhanh chóng, quả thực khiến người ta không theo kịp!

“Ui chao, vị công tử này coi trọng vị cô nương nào, cứ việc nói thẳng với ta, bảo đảm có thể thỏa mãn ngài, các cô nương ở nơi này mỗi người cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, gia ngài cứ việc chọn, cứ việc xem, công tử, không biết tôn tính đại danh là gì?” tú bà cười cực điểm quyến rũ, lấy lòng tiến lên trước, lại sợ mất lễ nghi chọc giận nàng không cao hứng, cung cung kính kính lễ phép khách khí quay sang nói chuyện với Liễu Lâm Ba, hai bên là hai hàng các cô nương cao thấp mập ốm, đáng vẻ nào cũng có.

“Tại hạ họ Liễu.” Liễu Lâm Ba giọng điệu nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, vừa nhìn liền biết nàng chính là lần đầu tiên tới chỗ như này, nhưng mà, nàng không nhìn ngó khắp nơi, cũng không liếc trộm các cô nương nơi này, ân, nhất định là người không bình thường đã nhìn quen cảnh tượng hoành tráng.

Tú bà thực ra là nghĩ sai rồi, sư huynh Liễu Lâm Ba làm gì, nói đúng ra cũng là đồng nghiệp a!

Liễu Lâm Ba vừa mới nói xong, tú bà bên kia giống như nghe được tiếng trời, “Ôi, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau châm trà cho Liễu công tử!”

Các cô nương bên cạnh tranh nhau đi lấy ấm trà, Liễu Lâm Ba ngồi vào bàn tròn ngay cạnh, chỉ chốc lát, trà liền đến, khí trời nóng như vậy, Liễu Lâm Ba xác thực khát nước, mặc dù có bệnh thích sạch sẽ cũng uống một ly trà lớn.

Đột nhiên, tay theo bản năng, cơ hồ là thói quen, sờ bên hông, không tốt! Không mang hầu bao!

Thay quần áo vội vàng đi, hầu bao giờ khắc này hẳn còn treo ở trên áo giáp không mang đến, cứng rắn không được, liền mềm đi, Liễu Lâm Ba uống một chén lại là một chén, bên cạnh vẫn là một đoàn người cung kính đứng không dám đắc tội.

“Không biết nhà xí ở đâu, tại hạ uống hơi nhiều nước trà, muốn đi tiểu tiện.”

“Nhà xí ở ngay phía sau, Liễu công tử, ta mang ngài đi.” tú bà thấy Liễu Lâm Ba đứng dậy cũng nhường ra một con đường, xoay người đi phía sau nàng, không hay rồi, đi tiểu tiện nàng cũng theo sao?

“Ngươi nói ta biết là được, ta tự mình đi.”

“À, vậy cũng được, công tử trở về lại chọn cô nương.” tú bà che mặt nở nụ cười, Liễu Lâm Ba khước miệng vừa kéo, theo hướng chỉ dẫn của tú bà đi về phía nhà xí.

Chờ thoát ly khỏi tầm mắt đám người kia, Liễu Lâm Ba cước bộ càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, không ngừng quan sát hậu viện, chỗ nào giống muốn đi nhà xí, đã sớm đoán bọn chúng mua được người sẽ nhốt tại hậu viện.

Lúc trước mình bị thái tử phi bán vào Xuân Mãn lâu cũng bị giam ở hậu viện, nghĩ đến, nơi này hẳn cũng không khác mấy.

Bên này, Liễu Lâm Ba mới vừa đi, tú bà ngồi vào bên bàn tròn, lúc này là ban ngày, Xuân Mãn lâu cũng không có quá nhiều chuyện làm ăn, “Người đến ”

Tú bà thấy Liễu Lâm Ba chậm chạp chưa có trở về, chợt quay sang gọi bọn tay chân.

“Lão bản, ngài có gì phân phó?” Một người trong đó mặc xiêm y màu xám vội vàng đi tới cung kính hỏi.

“Kêu mấy người, đi tìm Liễu công tử vừa nãy đi tới hậu viện cho ta.”

“Vâng” nam tử áo xám đáp lời quay đầu lại liền gọi hai mươi mấy huynh đệ đi tới hậu viện.

Tiểu tử này, vừa vào đã không bình thường, không nhìn cô nương không chọn cô nương, chỉ ngồi uống trà không nói lời nào, uống xong trà liền muốn đi về hướng hậu viện, còn không muốn người ta đi theo, cái kia không phải quá kỳ quái, hậu viện có gì đáng xem, đừng xem hấn một thân cao quý, trong hồ lô có gì, cũng có điểm cần đề phòng.

Có điều, đám kia tay chân rất là khó hiểu, vừa nảy rõ ràng quay sang người ta cung cung kính kính, hiện tại lại giống như đề phòng cướp, còn sợ người ta trộm này nọ hay sao?

Liễu Lâm Ba nhìn chung quanh, chỉ thấy, hậu viện này, có hai hành lang uốn khúc, núi giả nước chảy, bố cục xem như là rất có thẩm mỹ, cổ hương cổ sắc, hành lang uốn khúc, cách năm, sáu bước lại có một chiếc đèn lồng lớn màu đỏ, nếu như buổi tối đi qua, trùng hợp lại có bầu trời đầy sao lấp lánh, trắng sáng giữa trời, sẽ là một mỹ cảnh đẹp không sao tả xiết, xem ra tú bà nơi này đã bỏ ra một số tiền không nhỏ thiết kế nơi này.

Cách hành lang uốn khúc liền nhìn thấy phía trước có hai tòa lầu các, nhưng mà, giữa lúc Liễu Lâm Ba do dự không biết nên đẩy cánh cửa nào trước tiên mới tốt, một trận âm thanh huyền ảo, trực tiếp từ hành lang bên phải truyền ra.

“A! Cứu mạng a! Các ngươi làm gì, đồ khốn! Đi ra, các ngươi có biết ta là ai không, các ngươi nếu như dám động tới một cọng tóc của ta, coi chừng các ngươi chịu không nổi, không muốn đầu rơi khỏi cổ thì mau mau thả ta! A!”

“Hắc hắc, nếu đã vào Xuân Mãn lâu của ta, ngươi còn tưởng người là thiên kim tiểu thư, hoàng thân quý tộc sao, ta đã sớm nghe nói, ngươi chính là một bà điên hát kịch!”

Tiếng nói xem thường truyền đến, Liễu Lâm Ba nghe vậy sững sờ, tiếng nói của nữ tử trẻ tuổi vang lên bên tai, “Ta cho ngươi biết, ta là công chúa, nếu như ngươi dám to gan làm gì ta, cẩn thận Phụ hoàng mẫu hậu ta biết được, chém đầu cả nhà ngươi, tru di cửu tộc!”

“Ha ha, cười chết lão nương, ngươi, là công chúa? Vậy ta là Hoàng hậu nương nương đây, lúc vào Xuân Mãn lâu, người nào không nói bản thân lúc trước là thiên kim tiểu thư, cái gì đại gia khuê tú, đến ngươi thì giỏi, thật muốn nổi bật, liền công chúa cũng nói ra, ngươi không sợ bị người ta nghe được sẽ phạm vào tội bất kính? Hừ! Ngươi nghĩ ta là kẻ ngu sao, nếu ta đã ra giá cao đem ngươi mua về, ngươi chính là người của Xuân Mãn lâu, chết là ma của Xuân Mãn lâu! Ngươi nếu như lại phản kháng, không ngoan ngoãn đi ra ngoài gặp khách, ta cho ngươi biết, ta không phải là dễ chọc!”

Trần ngập cảnh cáo uy hiếp, khiến người ta nghe xong đã sợ mất mật!

Thanh âm quen thuộc này, không phải là tú bà quyền rũ trong tiền sảnh sao?

Ngay sau đó, một tiếng âm thanh sắc nhọn của tú bà lại vang lên, “Lũ khốn! Lão nương nuôi các ngươi làm gì, đến một tiểu cô nương cũng không bắt được, còn không mau bắt nó về, Hừ! Muốn chạy ra lòng bàn tay của ta, có thể thoát khỏi sao, chết cũng phải chết ở trong tay ta!”

Âm thanh âm ngoan quanh quẩn bên tai Liễu Lâm Ba, như vậy, người này khẳng định chính là người nàng muốn tìm, tú bà vừa mới nói xong, Liễu Lâm Ba đi dọc theo hành lang uốn khúc nhìn thấy một bóng dáng màu xanh da trời, giống như một con thỏ nhỏ chạy trốn, cuống quýt chạy về phía bên này.

Có lẽ, thiếu nữ này giờ khắc này quá mức hoảng loạn, trong lúc nhất thời chỉ lo liều mạng mà chạy về phía trước, một chút cũng không để ý đường xá trước mắt, cho nên, Liễu Lâm Ba còn chưa kịp tránh đi, chỉ cảm thấy trước ngực chấn động, thiếu nữ kia liền đâm vào người nàng.

Bởi vì quá đột ngột, Lương Thi lại chạy quá nhanh, cho dù Liễu Lâm Ba khí lực khá lớn, nhưng vẫn bị đẩy lui lại mấy bước mới đứng vững.

Chờ Liễu Lâm Ba phản ứng lại, cúi đầu vừa nhìn, một tiểu mỹ nhân quyền rũ mê người!

Nhưng là, tại sao nhìn quen mắt như vậy!

Mặt như ngọc, mày đen như vẽ, hai con mắt sáng sủa như nước, ngay ở thời khắc Liễu Lâm Ba suy nghĩ, chỉ thấy cô nương trong lồng ngực hơi cúi đầu, khuôn mặt tinh xảo hơi sững sờ, sau đó, hai tay nắm chặt lại, như là nhớ ra chuyện tốt gì đó, gắt gao túm chặt cánh tay Liễu Lâm Ba, dùng ánh mắt diễm đam đáng thương, vô cùng khổ sở, túm chặt cánh tay Liễu Lâm Ba không buông.

“Ân công, van cầu người, van cầu người, lại cứu ta một lần nữa đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 54.7: Mỹ nhân kế, vật nam tính bành trướng (7)

“Ân công, van cầu người, van cầu người, lại cứu ta một lần nữa đi!”

Thanh âm của Lương Thi giờ phút này không che giấu nổi nức nở cùng cầu xin, khiến người ta nghe mà đau lòng thương tiếc.

Liễu Lâm Ba không nghĩ nhiều, liền biết nàng chính là người mình muốn tìm, Lương Thi công chúa!

Cho dù nàng không phải công chúa, chỉ là một nữ tử bình dân vô tội bị người ta lừa bán, thì nàng cũng không nói hai lời giải cứu.

Nhất thời, Liễu Lâm Ba không cần suy nghĩ, liền kéo tay cô nương kia.

“Đi! Đi theo ta!”

Liễu Lâm Ba nói xong liền giữ chặt tay nàng, cấp tốc đánh giá bốn phía, nhìn thấy phía trước có ánh sáng, liền lôi kéo nàng cấp tốc chạy về hướng đó.

Mà Lương Thi bị nàng lôi kéo như vậy, nhìn hành động của Liễu Lâm Ba, đầu tiên là sững sờ, khuôn mặt theo đó đỏ lên.

Dù sao, nàng vừa nãy kỳ thực đã tuyệt vọng, cho rằng trong sạch của mình nhất định sẽ không còn, thế nhưng lại nhìn thấy đại ân nhân đã từng cứu mình một lần, liền giống như người chết đuối vớ được cọc, gắt gao bám lấy không buông.

Cảm giác sống sót sau tai nạn càng ngày càng mạnh, Lương Thi cao hứng muốn khóc ra thành tiếng, sau khi vào thành nhóm buôn người đáng hận liền đem nàng trời lại bịt bằng vải đen rồi đem bán cho Xuân Mãn lâu ở Lệ Đô thành, loáng thoáng nghe được lời quản sự bọn buôn người cùng tú bà kị khê ước bán thân.

Nếu không gặp được thiếu niên trước mắt, e rằng đời này khó mà trốn khỏi tường cao Xuân Mãn lâu, sẽ đứng như tú bà hung thần ác sát kia vừa nói, đời này sinh là người nơi này, chết cũng phải là ma nơi này.

Đường đường là cảnh vàng lá ngọc của hoàng đế Đại Lương quốc, chịu sỉ nhục như vậy, Lương Thi sợ hãi đồng thời cũng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả người run rẩy.

Thực giỏi cho đám buôn người, ngay cả nam nhân cũng có thể bán, chỉ là không biết tiểu Chiêu sẽ bị bán đến nơi nào.

Liễu Lâm Ba lôi kéo nàng liên tục chạy, chỉ chốc lát Lương Thi công chúa đã thở hồng hộc không chạy nổi, cô nương này cũng thực là, đến nàng là người tốt hay là người xấu cũng không rõ đã chạy cùng nàng, hơn nữa, nam nhân có thể xuất hiện ở loại địa phương này có thể là người tốt sao?

Liễu Lâm Ba đương nhiên không nhớ được, lúc trước nàng ở trên đường cái kinh thành đã từng cứu một cô nương.

Lương Thi trong tiềm thức đã tin nhiệm nàng, có lẽ, trên người thiếu niên ở trước mắt không có một chút hơi thở hạo sắc, giữa hai hàng lông mày, từ lúc sinh ra đã mang theo một cảm giác chính nghĩa, ngày thường đã thấy rất nhiều quan to hiển quý, hoàng thân quý tộc, nam tử này, đại ân nhân, khiến người ta cảm giác trong lòng rất thoải mái.

Nghĩ tới đây, con mắt tràn ngập hơi nước của Lương Thi khẽ chớp, gắt gao ôm lấy cổ tay Liễu Lâm Ba, khuôn mặt tươi cười không khỏi đỏ bừng.

Dù sao, ngoại trừ làm nũng với ca ca, nàng hầu như rất ít cùng nam tử khác tiếp xúc thân mật như vậy, nghĩ tới đây, Lương Thi trong lòng ngượng ngùng, một cổ cảm giác xa lạ lần thứ hai dâng lên trong lòng.

Liễu Lâm Ba tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng nàng, nàng chỉ biết là, nếu muốn thuận lợi cứu nàng ta, trước tiên phải tìm một nơi tránh một chút, dù sao trên người không mang lệnh bài, cho dù có mang yêu bài, cho thấy thân phận, Đại tướng quân không ở Tổng binh doanh luyện binh lại tới nơi bướm hoa, truyền đi đâu sao cũng không tốt, càng quan trọng hơn, sợ để lộ tin tức truyền tới tai Chu quốc.

Lương Thi tuy rằng không biết nàng muốn mang mình tới nơi nào, thế nhưng, trong lòng có một loại niềm tin rất kiên định, đó chính là, đi theo đại ân nhân của mình, chuẩn không sai!

“Nhanh, bắt lấy nàng!” Bọn tay chân phía sau đuổi sát, bởi Lương Thi hai ngày nay hầu như không ăn gì, vốn sức khỏe không tốt, hiện tại càng không chạy nổi, người phía sau mắt thấy sắp đuổi kịp.

Liễu Lâm Ba trầm tư một chút, “Chúng ta phải mau tìm nơi an toàn, chỗ trốn có thể ẩn thân.”

“Ừm, được, ta toàn bộ nghe lời người.”

Lương Thi dùng sức gắt đầu, theo bước chân Liễu Lâm Ba, chạy về hướng một dãy gian phòng mang đèn lồng đỏ phía trước.

Hiện tại không thích hợp động thủ, nếu đập phá Xuân Mãn lâu nhất định sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, lát nữa trở lại nhất định phải hảo hảo chinh đốn đám người lòng lang dạ thú này.

Từ trong gian phòng mang đèn lồng đỏ trước mặt họ, trong lúc mơ hồ, không ngừng truyền ra từng trận âm thanh nói cười, mùi son phấn, thanh âm đàn sáo, đầy rẫy các loại âm thanh ái muội làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Lương Thi công chúa phía sau Liễu Lâm Ba, rất rõ ràng, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, không biết là bởi vì chạy quá nhanh hay bởi vì ngượng ngùng, chỉ chốc

lát, liền đỏ hồng.

Đáng đáp kia, thực sự khiến người ta thương yêu!

Chỉ tiếc, Liễu Lâm Ba hiện tại không rảnh đi chú ý về mặt nàng, phía sau còn có rất nhiều tay chân đang truy đuổi, mắt thấy cô nương vẫn nắm chặt tay mình đã chạy không nổi, liền mau chóng tìm một gian phòng không có động tĩnh, mang theo nàng đẩy cửa tiến vào.

Liễu Lâm Ba thuận tay đem cô nương kia bảo hộ sau lưng mình, sau khi vào phòng lo đầu ra nhìn cách đó không xa bọn tay chân vẫn như keo da trâu theo sát không nghĩ đuổi theo, đôi lông mày mang theo anh khí khẽ nhíu, đóng cửa lại.

Rất nhanh, Liễu Lâm Ba giống như nghĩ ra biện pháp hay có thể nhanh chóng thoát khỏi bọn họ, sau khi cao hứng lại không khỏi nhún vai nở nụ cười.

Nguyên lai nàng đã quên, hiện tại ở trong mắt người khác, nàng là một nam nhân a!

Không trách thiếu nữ kia thấy mình lôi kéo tay nàng lại ngượng ngùng không ngớt, nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba khóc không ra nước mắt, haiz, vẫn là cứu người quan trọng, mình tới để làm gì, chẳng phải là tới cứu người a!

“Đem xiêm y cởi ra, nhanh lên một chút!”

“A?”

Lương Thi hầu như không thể tin vào lỗ tai chính mình, hóa ra thoát khỏi hang sói lại rơi vào miệng cọp?

Nhưng là, hẳn có thể không màng nguy hiểm mang theo mình đi, hẳn không phải là người như vậy đi!

Liễu Lâm Ba vừa quay đầu lại liền nhìn thấy nàng bám vào vạt áo của chính mình đứng ở đó, “Cô nương, ta không phải ý đó, ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm!”

“Không phải ý đó, ngươi sao lại muốn ta, muốn ta...”

Lương Thi lớn lên chưa từng nói lắp như vậy, càng nói càng ngượng ngùng, càng ngượng ngùng càng không thể nói hết câu, mấy chữ cuối đành nuốt trở lại.

Nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Liễu Lâm Ba, Lương Thi trong lòng tuy rằng bởi vì câu nói kia mà có chút đề phòng, thế nhưng, nam tử trước mắt đã từng cứu mình, hơn nữa, ánh mắt kia trong suốt thuần túy như vậy, chẳng lẽ là mình hiểu lầm sao?

Lương Thi ở trong lòng nói thầm, nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến vài tiếng thét to.

“Các ngươi còn không mau lục soát cho ta! Đây là lão nương bỏ ra giá cao mới mua được, vừa nãy ta còn nhìn thấy nàng chạy qua bên này!”

“Vâng, lão bản!” Một nhóm tay chân đông nghìn nghịt chia thành nhóm tìm kiếm, theo động tĩnh ngoài cửa, tiếp theo chính là tiếng bước chân hỗn loạn, nghe vậy, Lương Thi trong lòng cả kinh, hai người trong phòng nhìn nhau, là đám người Xuân Mãn lâu kia đuổi theo.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn lại bắt đầu hoang mang, trắng bệch mà hoảng loạn, “Trời ạ, công tử, giờ nên làm gì mới được, bọn họ lại đuổi tới nha. Làm sao bây giờ?”

Từng nhìn thấy gương mặt hung thần ác sát của bọn chúng, Lương Thi bị dọa, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi, nghe được ngoài cửa càng ngày động tĩnh càng lớn, Lương Thi triệt để hoảng loạn.

“Được, ta tin ngươi, ta tin tưởng ngươi!”

Cái gì cũng đều quăng ở sau gáy đi, Lương Thi cắn răng đánh cuộc một lần.

Ngay ở thời điểm Lương Thi ở trong lòng suy nghĩ, Liễu Lâm Ba nghe vậy khước môi khẽ cong, lôi kéo Lương Thi đi tới bên giường lớn buông màn xuống, liền lập tức lần thứ hai quay lại nói với nàng “Cô nương, mau chóng cởi xiêm y, chỉ cần cởi áo là được.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 55.1: Hái hoa tặc (1)

Ngay ở thời điểm Lương Thi ở trong lòng suy nghĩ, Liễu Lâm Ba nghe vậy khước môi khẽ cong, lôi kéo Lương Thi đi tới bên giường lớn buông màn xuống, liền lập tức lần thứ hai quay lại nói với nàng “Cô nương, mau chóng cởi xiêm y, chỉ cần cởi áo là được.”

“Được.” nghe được lời này của Liễu Lâm Ba, Lương Thi chỉ là nhẹ nhàng đáp một tiếng, theo đó ngượng ngùng vịn phần cúi đầu, không còn giống trước đó do dự không quyết, theo lời Liễu Lâm Ba bắt đầu cời y phục trên người mình.

Y phục chậm rãi trượt xuống theo từng động tác của nàng, trong phút chốc, một thân hình tuyệt đẹp nhất thời xuất hiện trong tầm mắt Liễu Lâm Ba.

Thực sự không nghĩ tới, nha đầu này thoát nhìn còn nhỏ tuổi, vóc người nhỏ nhỏ xinh xinh, trước ngực lại đầy đặn như vậy!

Đôi mắt đẹp của Liễu Lâm Ba trong lúc vô tình quét qua trước ngực cô nương kia, sau đó lập tức thu hồi tầm mắt, bởi vì, nàng cũng không muốn bị người ta cho rằng nàng sở sàng.

Hừ, coi như là phần nam trang ta cũng phải chú ý nguyên tắc, Liễu Lâm Ba trong lòng nghĩ, hai tay cũng không nhàn rỗi, theo sát cời áo khoác trên người mình, thế nhưng, áo sơ mi vẫn giữ lại, suy cho cùng, tiếp tục cời sẽ lộ, nàng còn chưa sống đủ đâu.

Chuyện nàng là nữ nhân, trừ mình ra ngàn vạn lần không thể để cho người thứ ba biết, nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba đúng là đặc biệt nhớ Tiểu Thúy.

Lương Thi sau khi bỏ đi áo khoác, liền che hai tay trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cúi rất thấp rất thấp, một chút xíu cũng không dám nhìn mặt Liễu Lâm Ba.

Khuôn mặt ngọt ngào nhanh chóng hiện lên một vệt đỏ ửng, làm cho khuôn mặt Lương Thi thêm không ít màu sắc, đặc biệt quyến rũ.

Liễu Lâm Ba thấy vậy, không khỏi nhũn lòng mềm, chỉ thấy cô nương trước mắt, tóc dài như thác nước, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp ửng đỏ, đầy mặt bụi trần không che giấu được da thịt non mềm, nếu không phải nàng là nữ tử, sợ là nàng cũng sẽ thích nàng ấy mất.

Tuy rằng, nàng hai tay che ngực, thế nhưng, cái yếm đỏ thêu hoa mẫu đơn kia, căn bản là không che nổi mỹ cảnh trước ngực nàng.

Liễu Lâm Ba đứng bên giường, nghiêng tai nghe, chỉ trong chốc lát đã nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần ngoài cửa, hỗn loạn mà gấp gáp, chính là hướng về gian phòng này.

Mắt nhìn những người kia muốn xông vào, Liễu Lâm Ba động tác cấp tốc nhảy lên giường, đem cô nương kia chế trụ dưới thân, Lương Thi bị động tác bất thành hình này làm cho giật mình, kinh hô một tiếng liền muốn đẩy Liễu Lâm Ba ra, đang muốn hành động bên tai lại truyền đến thanh âm của ân nhân cứu mạng “Đứng, người cứ tiếp tục kêu như vậy.”

“A?”

Đều là tiểu cô nương chưa trải việc đời, Liễu Lâm Ba là người hiện đại, khụ khụ, tuy rằng chưa ăn thịt heo, cũng không phải chưa từng thấy heo chạy, thế nhưng! Nên xây dựng bầu không khí như vậy, cứ vậy đi!

Nguyên lai muốn đẩy Liễu Lâm Ba ra, Lương Thi nghe vậy không khỏi sững sốt, chỉ có điều, mắt nhìn tư thế ám muội giữa hai người bọn họ, thế nhưng, cánh tay Liễu Lâm Ba chống lên giường, vẻ mặt chính khí, không chút nào dụng tới nàng nửa phần.

Thấy vậy, Lương Thi công chúa phảng phất hiểu được ý của nàng, lập tức dừng một chút liền nghe theo Liễu Lâm Ba, nhẹ nhàng a một tiếng.

“Không đứng, người nên kêu to hơn.”

Nghe được âm thanh nhỏ như muỗi kêu của cô nương, làm sao đến được ngoài cửa a!

Lương Thi khuôn mặt đỏ lên, nhưng là làm sao cũng học không được, Liễu Lâm Ba thực sự không nhìn nổi, bàn tay nhanh chóng tìm kiếm, trực tiếp bấm vào eo nàng ta.

“A! Không muốn không muốn, đau ~”

Oành một tiếng, theo âm thanh yếu đuối kia của Lương Thi, nguyên bản cửa phòng đóng kín, chính vào lúc này lại bị người ở bên ngoài đá văng.

Thời điểm tú bà Xuân Mãn mang theo một toán tay chân vọt vào trong phòng, nhìn thấy chính là một màn như vậy.

Chỉ thấy, ở trên giường lớn làm bằng gỗ Lê Hoa, màn che buông xuống, bóng dáng của hai người quấn quýt lấy nhau.

Liễu Lâm Ba ngẩng đầu xóc lên màn che, hiển nhiên là một bộ dạng phần nộ khi chuyện tốt bị quấy rầy, làm cho sắc mặt tú bà đa nghi nhất thời biến đổi, lập tức hiện ra bộ dạng xin lỗi.

“Xin lỗi, xin lỗi, Liễu công tử ngài tiếp tục, tiếp tục, còn không mau đi ra ngoài!” Tú bà Xuân Mãn lâu quát đám tay chân lui về phía sau, tiếp tục cúi đầu khom lưng cười quyến rũ.

Đang lo tiểu nha đầu mới tới không dễ thu thập, thiếu dạy dỗ, còn lo Liễu công tử đi tới hậu viện vẫn chưa trở lại, cũng không chọn cô nương khó tiếp đãi, nguyên lai hai người khó đối phó này lại tự lại với nhau.

Dù sao, các nàng làm nghề này, dạng khách nhân nào cũng đều đã gặp qua, hơn nữa, theo cách nói hiện đại, khách hàng là Thượng Đế, câu nói này nếu

đặt ở cổ đại, khách hàng chính là ông chủ lớn, là cây rặng tiền, bọn họ không dám cũng không thể đắc tội cha mẹ sinh con áo của mình.

Nghĩ tới đây, tú bà Xuân Mãn lâu vung khăn tay lên, liền sai đám tay chân phía sau đều lui ra khỏi phòng, sau đó nàng cũng theo ra ngoài, còn chân chó, tiện thể đóng lại cửa phòng chạm trở bằng gỗ, để tránh khỏi lại có người bên ngoài lỗ mãng tiến vào quấy rối.

Gian phòng vốn huyền ảo, cũng khôi phục yên tĩnh, chỉ có đèn, Liễu Lâm Ba vẫn duy trì tư thế ẩm muội vừa nãy, luôn luôn cảnh giác, hiện tại cũng không ngoại lệ, đặc biệt trong hoàn cảnh xa lạ, Liễu Lâm Ba càng không dám sơ sẩy bất cần.

Đầu tiên là nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, chờ xác thực đám người kia đã thật sự rời đi, mới chậm rãi cúi đầu, nở nụ cười với Lương Thi dưới thân.

“Được rồi, bọn họ đã đi rồi, không cần sợ”

Đôi con ngươi xinh đẹp của Liễu Lâm Ba chợt lóe, biết cô nương kia then thùng, lúc này mới nhận ra, chính mình hiện tại còn dùng một tư thế vô cùng ái muội đặt cô nương kia dưới thân.

Nơi này không thể cởi mở giống như hiện đại, ngay tại thời khắc Liễu Lâm Ba suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm yếu ớt, “Công tử, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nghe được lời của nàng, Liễu Lâm Ba phục hồi tinh thần, hiện tại đã bình yên dẫn nàng tránh thoát khỏi nhóm tay chân đuôi bắt, nhưng là, dù sao bọn họ còn đang ở bên trong Xuân Mãn lâu, đến cùng nên làm thế nào đi ra ngoài đây?

Liễu Lâm Ba từ trên người nàng trượt xuống, thông dong mặc vào ngoại bào, khoe môi khê mím, kéo dài tạo một độ cong ưa nhìn, Lương Thi giờ khắc này ngây ngốc ở trên giường không dám thở mạnh, nàng có thể rời khỏi nơi này hay không, dựa cả vào ân công.

Lương Thi trong lòng nghĩ, nhưng ánh mắt một chút xiu cũng không rời khỏi người Liễu Lâm Ba, tinh tế đánh giá, vừa nãy bởi vì nóng lòng chạy trốn, giống như người chết với được cộc, ngay cả lần thứ nhất gặp mặt, nàng bởi vì căng thẳng sợ sệt cũng chưa cẩn thận quan sát đại ân nhân, cũng chỉ nhớ rõ hình dáng.

Nhưng, mặc dù là như vậy, ở trong lòng đã sớm tâm tâm niệm niệm không thể quên.

Một đầu tóc đen như mực chỉ dùng một cái phát quan cột lại, càng làm nền cho gương mặt, khuôn mặt tuấn lãng bất phàm, da thịt trắng như tuyết, ngũ quan càng là tinh xảo không thể xoi mói, lông mày mang theo anh khí, sống mũi cao tảo nhả, lại phối hợp với đôi môi hồng nhuận, quả thực là hoàn mỹ đến cực điểm! Đến nữ nhân cũng cảm thấy không bằng!

Có điều, cái làm người ta không dời mắt nổi vẫn là cặp mắt kia, sáng lạn trong trẻo, trắng đen rõ ràng, giống như ngọc đen, làm người ta bất giác hăm sâu vào trong, tựa như có sức mạnh câu hút lòng người.

Lông mi kia, lại như một cây quạt màu đen, theo từng cái chớp mắt của nàng, xòe ra, rất động lòng người!

Khụ khụ, người như Cửu vương gia cũng không thể si mê như vậy a!

Cười một cái mê đảo chúng sinh a!

Nghĩ tới đây, Lương Thi trong lòng kinh hãi, tim đập cũng thuận theo càng lúc càng nhanh, tiếng tim đập ầm ầm mạnh mẽ ngày càng rõ ràng, Lương Thi lúng túng vụng trộm liếc nhìn Liễu Lâm Ba đang chỉnh lại tóc, cái cảm giác này tựa hồ không thể không chế, trong lòng giống như có một con nai đang nhảy loạn, vui vẻ, thật giống như lúc nào cũng có thể bật ra.

Lẽ nào đây là động tâm trong truyền thuyết?

Liễu Lâm Ba đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng nàng, cũng chưa từng nhìn vẻ mặt cô nương kia, bởi vì, Liễu Lâm Ba sợ nàng ngượng ngùng, phải biết, không có chuyện gì cứ nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta, rất dễ bị hiểu lầm.

Lương Thi nhìn cách đó không xa, nghĩ muốn dời đi một chút sự chú ý, trong lúc lơ đãng, đôi tròng mắt kia liền quét đến cửa sổ đang mở rộng, Lương Thi giống như nghĩ tới điều gì, trực tiếp mặc quần áo tứ tề nhảy xuống giường, ngó đầu nhìn, bên ngoài là mặt hồ sóng nước dập dờn, lông mày thanh tú vốn nhíu chặt cũng theo đó giãn ra, đôi con ngươi mỹ lệ nhất thời sáng ngời, cong môi nói, “Công tử, có biện pháp!”

“Cái gì?” Liễu Lâm Ba mặc chỉnh tề quay đầu lại đáp lời.

“Chúng ta từ nơi này nhảy xuống đi, ách, vừa nhớ ra, ta không biết bơi!”

Ánh mắt si mê của Lương Thi vốn dừng trên người Liễu Lâm Ba, sau khi nói xong mới nhớ tới mình là một con vịt lên cạn, quay đầu nhỏ nhìn cảnh vật bên ngoài, lại lộ ra mấy phần bất đắc dĩ cùng thần sắc sợ hãi, cũng không ngừng lắc đầu nói rõ.

“Chúng ta không cần nhảy cầu, yên tâm, có ta ở đây, không có chuyện gì.”

Ngươi đừng sợ, tất cả có ta, có ta ở đây, bốn chữ giống như ma chú, Lương Thi nghe được ba chữ này thì trong lòng lại giống như bị thứ gì đó đập mạnh, khuôn mặt nhỏ nguyên bản không biết làm sao bởi khẳng định cùng tự tin của Liễu Lâm Ba mà giãn ra, nhìn thẳng Liễu Lâm Ba, “Được! Ta cái gì cũng nghe lời người, ta tin người!”

Liễu Lâm Ba cong môi nở nụ cười, nụ cười này, làm cho khuôn mặt tinh xảo gọi lên vẻ đẹp trung tính, gọn gàng tiêu sái đẹp trai, trong lúc nhất thời, Lương Thi bị nụ cười đột ngột này làm triệt để ngây người.

Theo đó, chỉ cảm thấy cổ tay căng thẳng, mới biết mình đã bị thiếu niên kia nắm tay.

“Chúng ta đi thôi, không chỉ không cần nhảy cửa sổ, ta còn muốn mang theo cô quang minh chính đại đi.”

Thời điểm vừa nãy nàng nói Liễu Lâm Ba có cúi đầu xuống nhìn một chút, hậu viện Xuân Mãn lâu xây ở trên hồ, tuy rằng nhảy xuống đó cũng là một biện pháp, bơi tới bờ bên kia là an toàn, nhưng là, nhóm tay chân vẫn quanh quẩn ở phía sau viện, nhảy rầm một cái không sao, chỉ là vở kịch vừa rồi liền bại lộ, chặt vật không nói, vậy còn chưa đủ ôn hòa.

“Ôi, Liễu công tử ngài trở về nha!” Liễu Lâm Ba nắm tay Lương Thi ra khỏi hậu viện theo đường cũ trở về tiền đình, tú bà Xuân Mãn lâu giống như đã sớm đợi từ lâu, trực tiếp đứng lên từ ghế dựa quay sang Liễu Lâm Ba cười quyến rũ, tiện đà cười ngắm Lương Thi sắc mặt ứng đỏ bên người nàng một chút.

“Hừm, ta trên đường tới hậu viện liền đụng phải vị cô nương này, vừa gặp đã thương, tìm đập thành thích, lão bản, không ngại ta đem vị cô nương này mang đi chứ?”

Lương Thi nhìn gò má tinh xảo của Liễu Lâm Ba, ngẩng đầu si ngốc nhìn, dường như những lời nàng vừa mới nói đều là thật lòng, sâu sắc đánh động trái tim nàng.

Tú bà Xuân Mãn lâu tiếp tục cười quyến rũ, vịn vẹo cái móng đầy đặn đi tới trước mặt Liễu Lâm Ba, nếu không phải tuổi nàng quá lớn, có chuyện tốt như vậy nàng liền đặc biệt muốn theo vị thiếu niên này đi.

“Ôi, đây chính là cô nương đầu bảng Xuân Mãn lâu chúng ta, nàng

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 55.2: Hải hoa tặc (2)

“Ôi, đây chính là cô nương đầu bảng Xuân Mãn lâu chúng ta, nàng...”

Cô nương đầu bảng?

Liễu Lâm Ba cùng Lương Thi liếc mắt một cái, không nhận được ở trong lòng cười trộm, không biết là ai vừa nãy phát câu bắt nàng đi tiếp khách, nàng này vừa tới đúng là được hoan nghênh, không đến hai canh giờ đã thành đầu bảng.

Chưa đợi nàng nói xong, Liễu Lâm Ba buông Lương Thi ra, khoe môi khê cong, đi lên trước vài bước, trực tiếp dán sát vào người tú bà, từ bên cạnh nhìn, tư thế kia, ám muội như vậy, thật giống như hai người đang ôm ấp thân mật.

Ở trước mặt một công tử xuất sắc như vậy, tú bà dĩ nhiên cũng không không chế được tìm đập thích thích, trong lúc nhất thời quên mất cả di chuyển, cho dù tiến đến gần như vậy, cũng không dịch chuyển nửa bước.

Không dám thở mạnh chờ Liễu Lâm Ba nói, Lương Thi đứng ở một bên nhìn thấy hai người thân mật như vậy, trong lòng tự nhiên giống như có một khối đá lớn đè lên.

Liễu Lâm Ba trầm mặc chốc lát, đột nhiên hơi cong khoe môi, giống như ảo thuật từ trong tay giờ ra một xấp ngân phiếu rất dày, con mắt tú bà nhất thời tròn to, hai mắt tỏa sáng nhìn Liễu Lâm Ba, sau đó giống như sắp chảy nước miếng nhìn chằm chằm ngân phiếu trong tay nàng.

“Ta có thể mang nàng đi rồi chứ?”

Liễu Lâm Ba giọng điệu lạnh lùng hơn nhiều, trực tiếp thu ngân phiếu trong tay về.

Tú bà vội vàng cười hi hi, cúi đầu khom lưng, thật không ngờ nha đầu không nghe lời này lại bán được giá cao, lúc đến còn công chúa công chúa, cứ tưởng nàng thật sự bị điên.

Hiện tại dù điên hay ngốc đều không trọng yếu, đáng giá liền bán!

“Được! Đây là của ngài!” Liễu Lâm Ba tiện tay đem xấp ngân phiếu kia vỗ vào bộ ngực lộ ra ngoài quá nửa của bà ta, vô cùng khí phách ôm lấy eo nhỏ của Lương Thi.

Lương Thi bị động tác đột xuất làm tay chân luống cuống lại vừa cảm thấy rất bất ngờ, ở trước mặt mọi người đem khuôn mặt nhỏ càng cúi thấp hơn.

“Liều công tử, này, này, này!” tú bà hoàn toàn ngây ngốc, nhiều tiền như vậy cho dù là muốn mua cả tòa nhà này cũng được, vị công tử này lại ra tay hào phóng mua nha đầu điên điên dở dở này.

Hoàn toàn là bộ dạng công tử xác định không cần trả lại tiền sao, ánh mắt thấp thỏm nhìn Liều Lâm Ba.

Liều Lâm Ba đột nhiên chột một cái hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lương Thi, các cô nương cùng gác cửa xem trò vui xung quanh tất cả đều bị thanh âm ái muội này làm hóa đá!

“Tiểu gia coi trọng nàng, xài bao nhiêu tiền cũng không đau lòng!” theo đó, Liều Lâm Ba ôn hòa si mê nhìn dáng người yêu kiều của tiểu cô nương trước mặt, Lương Thi vừa vận đến vai nàng, cũng may chiều cao nam nữ cách biệt a!

Lương Thi sắc mặt càng thêm ửng đỏ, hoàn toàn ngượng ngùng vùi đầu vào lồng ngực của nàng, cơ ngực của ân công quả nhiên dày rộng lại vững chắc ~

Lương Thi nghĩ, chớp mũi người thấy được một mùi hương thơm ngát giống như hương hoa cỏ, ấm áp, khiến người ta rất thoải mái.

“Ngươi yên tâm cảm là được, người ta muốn dẫn đi.” Liều Lâm Ba ôm eo Lương Thi liền muốn đi ra ngoài, tú bà nhe răng cười lại chân chó chạy theo.

Liều Lâm Ba còn tưởng rằng nàng muốn lật lọng, tay không khách khí nắm thành nắm đấm, ngược lại bà ta cười hi hi, đáng vẻ vô cùng không muốn, “Mang đi đi mang đi đi, Liều công tử lần sau trở lại a!”

Liều Lâm Ba nghe vậy, bấp thính trên người thả lỏng, quay đầu hướng tú bà trang điểm lộng lẫy, dày đặc son phấn phóng mị nhãn, ôm Lương Thi rời khỏi Xuân Mãn lâu.

“Công tử, cảm tạ người đã cứu ta, đại ân đại đức của người, tiểu nữ tử không biết lấy gì hồi báo, chỉ có thể ”

“Đừng đừng đừng, nơi này không ổn, mau lên ngựa, một lát bọn họ sẽ phát hiện không đúng, đi!”

Mới vừa vừa ra khỏi cửa Lương Thi liền nước mắt lưng tròng quay về phía Liều Lâm Ba khom người, Liều Lâm Ba nhanh chóng ngăn cản thân thể nàng, nửa ôm nàng lên ngựa, một đường phóng đi, thẳng đến đại doanh Lệ Đô thành.

“Tướng quân, ngài đã về rồi!” Lưu đô đầu đi nhanh về nhanh, dĩ nhiên còn trở lại quân doanh sớm hơn nàng, cũng đúng, thời điểm tới Xuân Mãn lâu cũng không nhìn thấy hắn.

Vừa nhìn bên người tướng quân còn có một vị cô nương trẻ tuổi, nhưng là, nhìn rất quen mắt a!

Hai người dựa sát, cử chỉ rất thân mật, giống một đôi tình nhân.

“Hừm, người trong lòng ngươi hiện tại thế nào rồi?” Lưu đô đầu giữ ngựa, Liều Lâm Ba đỡ Lương Thi xuống, trực tiếp đi nhanh về hướng đại bản doanh.

“Đa tạ Tướng quân quan tâm, cũng đã thu xếp thỏa đáng, vị này là?”

Lưu đô đầu vừa mới nói xong, nhìn chằm chằm bóng lưng Tướng quân còn chưa phản ứng lại, Liều Lâm Ba đột nhiên xóc lên vạt áo, trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt Lương Thi hành đại lễ “Vi thần cứu giả chậm trễ, vừa rồi đã đắc tội, kính xin công chúa trách phạt!”

Lưu đô đầu vừa thấy trận thế này, hóa đá.

Sợ đến run lập cập còn không quên liếc trộm bức họa trên bàn tướng quân một cái, đây không phải là thập công chúa, Lương Thi sao?

Lưu đô đầu lập tức cũng theo sát Liều Lâm Ba quỳ trên mặt đất ôm quyền, Lương Thi biết nàng chính là bạch y tiểu tướng mà phụ hoàng thường khen không dứt miệng, trong lòng bất giác vui rạo rức, mau chóng tự mình đỡ Liều Lâm Ba lên.

“Nguyên lai là Liều tướng quân đại danh hiển hách, phụ hoàng thường tán thưởng ngươi đấy, ngươi có tội gì đâu! Nếu không có Tướng quân cứu ta thoát khỏi hang hùm miệng hổ kia, hậu quả liền không thể tưởng tượng nổi, là ta phải cảm tạ ngươi mới đúng!”

“Công chúa bình yên trở về là tốt rồi, không cần phải nói cảm tạ, đây là việc thân là thân tử nên làm, Lưu đô đầu, vương gia đâu?”

“Cửu vương gia mang binh ra ngoài tìm công chúa, hiện tại còn chưa trở về.” Lưu đô đầu thành thật trả lời.

“Mau mau phái người đi tìm vương gia trở về, báo đã tìm được công chúa.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi!”

Liều Lâm Ba nhủ đôi mày thanh tú, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì, vội vàng xoay người gọi Lưu đô đầu lại, “Cái này ngươi cầm, nếu chuộc được người ra ngoài, liền cần thận thu xếp cho ra dáng gia đình.”

Liễu Lâm Ba từ trong ống tay móc ra một xấp ngân phiếu trực tiếp nhét vào trong tay Lưu đô đầu, mặt trên ngân phiếu còn mang theo chút ẩm áp.

“Tướng quân, cái này, ta không thể cầm”

Lưu đô đầu áp a áp ứng nhìn Liễu Lâm Ba, bị hành động bất thành linh của nàng làm cho hóa đá.

“Bảo người cầm người liền cầm, còn có, Xuân Mãn lâu ở Lệ Đô thành lên lút cầu kết với bọn buôn người làm việc xấu, qua lại lừa bán người, tức khắc đóng cửa!”

“Vâng, Tướng quân!” Lưu đô đầu cầm ngân phía Liễu Lâm Ba đưa trong lòng một mảnh ẩm áp, lập tức mang người đi niêm phong Xuân Mãn lâu, lưng bắt tú bà về quy án.

“Ngân phiếu này là của tú bà kia.”

“A?” Lương Thi lần thứ hai kinh ngạc không thôi, không trách hẳn cùng tú bà kia dựa vào gần như vậy, nguyên lai nhanh tay trộm ngân phiếu bên hông bà ta.

Người Lưu đô đầu phái đi báo tin tốt cho Lương Kiều còn chưa kịp ra khỏi quân doanh, không nghĩ tới hẳn cũng đã trở về.

“Cửu ca!” Lương Thi kích động không thôi, có thể thấy người thân, Lương Kiều mới vừa vào lều lớn Lương Thi liền khóc nhào tới.

“Chuyện của muội ta đều đã nghe nói, nhớ kỹ, sau này ít cùng Bàng Mị Nhi kia qua lại.” Cửu vương gia yêu thương sót ruột muội muội, thực sự không dễ khoan nhượng, nhớ tới Bàng Mị Nhi, đột nhiên trong đầu hiện ra bóng dáng Cửu vương phi của mình.

“Ân, biết rồi, Cửu ca!”

Lương Kiều buông Lương Thi chi vào chóp mũi nhỏ đen sì của nàng, “Đi tắm thay y phục, rửa mặt một phen đi, người đến, dẫn công chúa đi.”

“Vâng!”

“Huynh đệ, lần này đại ca thật phải hảo hảo cảm tạ người, vì huynh chỉ có một muội muội như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện, ta làm huynh trưởng thật khó mà sống đến hết đời.”

Lương Thi vừa đi, Lương Kiều vạn phần cảm khái ôm vai Liễu Lâm Ba, khoảng cách quá gần, đã không phân biệt được hơi thở của ai, Liễu Lâm Ba bị cử chỉ thân mật bất ngờ này của hắn làm cho không biết làm sao, bấp thính hai vai đều căng cứng, một cử động cũng không dám.

“Đại ca nói gì vậy, muội muội của đại ca cũng chính là muội muội của ta, người một nhà cảm ơn cái gì chứ!”

Liễu Lâm Ba nói xong lời này liền hối hận, sao nghe lại kì quái như vậy? Hừ hừ, em chồng và chị dâu là một nhà.

Bên ngoài ánh mặt trời ẩm áp, gió hiu hiu, mới vừa rồi còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong đại trước, hiện tại ngay cả tiếng một cây châm roi cũng không nghe được, ồ?

Tướng quân cùng Cửu vương gia đi đâu rồi?

Binh lính canh gác bên ngoài cảm thấy kinh ngạc không ngớt, bên trong không chút động tĩnh.

Lệ Đô thành bốn bề toàn núi, quân doanh được đóng ở trung tâm có núi vây quanh, đặc biệt vào lúc này, ánh nắng tươi sáng, gợn nước lăn tăn trên sông nhỏ cũng lấp lánh ánh sáng, cảnh giống như tranh, đẹp không sao tả xiết!

Tại sao có thể nhìn thấy sông nhỏ? Bởi vì hai người này giờ khắc này đang ngồi ở trên gò núi nhỏ phía sau quân doanh.

“Vi huynh rời khỏi Nam Lăng đã mấy ngày, tuy rằng đã gửi tin về hoàng cung, nhưng là phụ hoàng khó tránh khỏi không yên lòng, chờ Thập muội nghỉ ngơi một chút, sáng sớm ngày mai ta phải dẫn nàng trở lại, huynh đệ” khuôn mặt tuấn lãng bất phàm của Cửu vương gia tắm trong ánh nắng ẩm áp, từng trận hương rượu kéo tới, rượu ngon mỹ nam, chân thực khiến người ta say!

Hai người đều là một thân bạch y, giống như thần tiên trên núi, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Lương Kiều nhìn huynh đệ của mình, trên mặt tăng thêm mấy phần buồn rầu, nói nói, bàn tay lại rất tự nhiên đặt lên trên vai Liễu Lâm Ba, còn nhẹ nhàng vuốt nhẹ, Liễu Lâm Ba trong lòng co quắp một trận, tại mọi thời khắc ăn đậu hũ, lão nhân gia người muốn nháo cái gì?

“Đừng đấy, vẫn là sớm chút đưa công chúa trở về bình an, hiện tại đang chiến tranh, thế sự rất loạn, hơn nữa trong quân doanh tất cả đều là nam nhân, công chúa ở đây không ai hầu hạ, sợ có nhiều bất tiện.”

“Huynh đệ, ta có thể nhìn ra ta Thập muội rất vừa ý người, từ khi nàng trở về vẫn thường hỏi thăm những việc liên quan đến người.”

Liễu Lâm Ba ngửa cổ tu một hớp rượu, thỉnh linh bị lời nói này làm sắc, ho khan liên tục, Lương Kiều lập tức đau lòng không thôi, nhẹ nhàng vỗ lưng

giúp nàng.

Khụ khụ, ở cổ đại này, nam nữ có tiếp xúc da thịt bình thường cô nương đó liền muốn gả cho nam tử kia, Liễu Lâm Ba ngạc nhiên, chẳng lẽ công chúa động tâm?

Nàng cũng không muốn cưới vợ a a a!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 55.3: Hái hoa tặc (3)

àng cũng không muốn cưới vợ a a a!

Liễu Lâm Ba gờ ba ngón tay lên thề với trời “Xin tất cả sơn thần Lệ Đô thành chứng giám, ta Liễu Lâm Ba đối với thập công chúa tuyệt đối không có nửa phần tà niệm, nếu có nửa lời dối trá, liền...”

Bộp một tiếng, ba ngón tay gờ lên kia trực tiếp bị Cửu vương gia nắm chặt, Liễu Lâm Ba sợ hết hồn, không thể không cùng hấn mặt đối mặt.

Trời! Tên tiểu tử này lại đang nổi điên gì vậy, không thể nàng còn chưa thề xong sao?

Này, Cửu vương gia lão nhân gia lại đang muốn nháo gì chứ?

Phía xa, có tướng sĩ đi tuần nhìn thấy một màn thâm tình này, trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người! Nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người này đều có chút cái kia a! Nhìn thấy tình cảnh này tâm tư các tướng sĩ loạn thất bát nháo, suy nghĩ lung tung.

“Hiện đệ, sao phải phản ứng quá lên như vậy, vi huynh nói không đồng ý sao?”

“Tiểu đệ là người thô lỗ, tất nhiên không xứng với công chúa, vẫn là cùng đại ca tán gẫu uống rượu tốt hơn, ha ha!”

“Ha ha ha, được, hiện đệ tốt của ta, được! Vi huynh trái lại cảm thấy, chúng ta có thể thân càng thêm thân!”

Liễu Lâm Ba thật muốn cho hấn một cái trọn mắt, nhưng lại vẫn cười hip hip mắt nhìn hấn, đem rượu trong vò khẽ nhấp một ngụm, nàng vốn từ lượng không tốt, hiện tại không phải uống, cái này cùng liếm cũng không khác mấy.

May là bình rượu cổ đại là bình sứ, nếu không đã sớm làm lộ!

Một trận uống thả cửa qua đi vẫn không che giấu được cô đơn trong lòng Lương Kiều, gió ẩm quét qua, ngửi được mùi hương thanh thuần bay ra từ người Liễu Lâm Ba không khỏi sững sờ, tay cầm vò rượu cũng hơi ngưng lại, không khỏi hơi nghiêng cổ nhìn sang phía bên nàng, chỉ thấy bàn tay kia khớp xương rõ ràng, ngón tay mềm mại mịn màng dưới ánh mặt trời rực rỡ, đẹp không sao tả xiết!

“Đại ca không rời rồi bỏ đệ.” Lương Kiều nói xong liền giống như hải tử cánh tay ôm lấy eo nhỏ của Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba thuận theo vỗ vỗ đầu hấn, phát hiện đầu hấn giờ khắc này đang áp vào bụng nàng, từng luồng hơi thở nóng bỏng phả vào nàng, Liễu Lâm Ba cảm thấy đặc biệt bất đắc dĩ, chẳng nhẽ, Cửu vương gia thật sự bị đoạn tay áo? (tức là giới tính có vấn đề ý à :3)

Vậy cũng không đúng, thời điểm nàng mặc nữ trang hấn quần quít lấy, thời điểm mặc nam trang, cử chỉ của hấn còn dị thường thân mật, trời ạ! Đây là nam nữ đều ăn a!

Liễu Lâm Ba đang nâng đầu của hấn không dám mạnh động, thật lâu sau truyền đến tiếng hít thở đều đều, thế mới biết hấn đã ngủ, lại nhìn xung quanh hai người, khắp nơi đều là vò rượu vứt ngang dọc tứ tung, từ lượng Cửu vương gia quả nhiên là lớn!

Liễu Lâm Ba mau chóng gọi người tới đồng thời đem hấn đỡ trở về phòng, Liễu Lâm Ba tuy rằng chỉ hơi nhấp chút rượu không say thế nhưng cũng cảm thấy buồn ngủ vô cùng, trở lại trực tiếp nằm lên giường ngủ luôn, không nghĩ tới lại tỉnh lại, đã là ngày thứ hai.

Buổi tối không ăn cơm, gờ đôi da bụng dán vào da lưng, bao tử quặn lên, đứng trước gương đồng đánh giá lại trang phục của mình, Liễu Lâm Ba vừa muốn đi gọi người đem đồ ăn đến, liền nghe tướng sĩ canh gác ngoài lều thì thầm bàn tán.

“Các người nghe nói chưa? Tối ngày hôm qua thiên kim Mã huyệt lệnh bị hái hoa tặc cái đó áy!”

“Cái gì? Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật! Di ta làm người hầu ở phủ Mã đại nhân, người hấn không biết, tối ngày hôm qua quý phủ Mã đại nhân vô cùng náo nhiệt!”

“A? Ta nghe nói thiên kim Mã đại nhân không phải đã cùng con trai của Lý đại nhân có hôn ước sao? Hơn nữa, ta còn nghe người ta nói, hai nhà này đã đưa sinh lễ rồi, chỉ chờ ngày lành đón dâu!”

“Chính là như vậy, haiz, thật đáng tiếc a, nghe nói Mã tiểu thư lớn lên xinh đẹp như hoa, công tử nhà họ Lý tài hoa hơn người, hai người đó là trai tài gái sắc trời đất tạo nên, hai người mất thấy sẽ thành thân, thật không nghĩ tới Mã tiểu thư cư nhiên gặp phải sóng gió bất ngờ như vậy, hái hoa tặc kia thực đáng ghét!”

“Chính là, ta còn nghe nói, hái hoa tặc này không phải hái hoa tặc bình thường, đó là hái hoa tặc có võ công cao cường, đã nhiều lần làm chuyện xấu ở những nơi khác, hơn nữa, mỗi một nữ tử bị hắn chà đạp đều xinh đẹp như hoa, hơn nữa đã có hôn ước sắp thành thân.”

“Không phải chứ?”

“Đương nhiên là thật sự, chính là đề hèn như thế! Rất nhiều nữ tử đều bị hắn làm hại!”

“Người nói liệu có phải hái hoa tặc kia trước đây bị nữ tử thương tổn, cho nên hắn mới không để cho người khác được hạnh phúc, mới muốn chia rẽ nhiều đôi trai tài gái sắc như vậy!”

Cũng không biết là ai bắt đầu đầu, chu vi tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, bọn họ cũng quên tướng quân còn chưa tỉnh ngủ, người gia nhập cái đề tài này càng ngày càng nhiều, nhất định không thể tự ý rời vị trí, thế nhưng nói nhỏ chắc chắn không nghe được, tiếng nói ngày một lớn, tâm tình ghét cái ác như kẻ thù của Liễu Lâm Ba lần thứ hai bị khơi lên, tức giận vỗ bàn một cái, bộp một tiếng vang lên, tiếng thảo luận bên ngoài im bật, các tướng sĩ sợ đến xanh mặt, trực tiếp run lập cập đi vào thỉnh tội.

“Đây là làm sao?” Lương Kiều ngày hôm nay một thân áo choàng xanh ngọc thêu măng xà khảm tơ vàng, cả người quý khí bất phàm tuấn lãng không thôi, hất lên cửa lều liền nhìn thấy tướng sĩ quỳ một chỗ, tất cả đều cúi đầu không dám nhìn Liễu Lâm Ba.

“Đại ca người đến rồi, mau mời ngồi. Mọi người đều đứng lên đi, ta không tức giận các người, cũng không trách tội, chỉ là, chuyện hái hoa tặc cùng nhà Mã đại nhân có thật không?”

Các tướng sĩ nghe nói như thế, mới chậm rãi đứng dậy, nguyên lai vừa nãy Tướng quân cũng nghe được?

Một người trong số các tướng sĩ tiến lên một bước nhỏ nói “Hồi bẩm Tướng quân, việc này là thật, họ hàng của tiểu nhân là người hầu trong phủ Mã đại nhân, nghe nói hôm qua Mã đại nhân tức giận trực tiếp ngắt đi, phải người đi cũng không bắt được tặc nhân kia, nghe nói hái hoa tặc kia võ công cực cao, sai dịch bình thường không phải là đối thủ của hắn.”

“Ngà? Cư nhiên có việc này, sau bữa sáng lập tức tập kết một nhóm tướng sĩ, tất phải lùng bắt tên hái hoa tặc kia về quy án, vì dân trừ hại!”

“Vâng, Tướng quân!”, chúng tướng sĩ lĩnh mệnh trực tiếp lui ra.

Lương Kiều vốn là đến cáo biệt, không nghĩ tới bên trong Lệ Đô thành lại xảy ra việc lớn như vậy! Sai dịch cũng không bắt được tặc nhân kia, có thể tưởng tượng được võ công cao cường đến mức nào, huynh đệ của mình tuy rằng võ công cực kỳ cao, thế nhưng vẫn lo lắng, hái hoa tặc có thể gây án mấy lần mà không ai biết, khẳng định dùng thủ đoạn đặc biệt gì, sợ là hiền đệ bị người ám hại, nghĩ tới đây, Lương Kiều trong lòng giống như nghĩ đến cái gì, cong khóe môi quay sang mỉm cười với Liễu Lâm Ba.

“Nếu tặc nhân này thủ đoạn cao minh như thế, bản vương cũng muốn gặp hắn.”

“Đại ca, cái này, huynh không phải muốn dẫn công chúa hồi kinh sao?”

“Vốn là là dự định dậy sớm đến cáo biệt cùng đệ, không nghĩ tới Lệ Đô thành dĩ nhiên xảy ra chuyện như vậy, đại ca không yên lòng đệ, sao có thể một mình rời đi để đệ một mình mạo hiểm.”

“Nhưng là, hoàng thượng cùng hoàng hậu sẽ lo lắng nha!” Liễu Lâm Ba nói ra suy nghĩ trong lòng, nàng thật sự cảm thấy kẻ nguy hiểm nhất chính là Cửu vương gia hắn, nhớ tới cử chỉ thân mật hôm qua của hắn với mình, Liễu Lâm Ba ở trong lòng nôn ra máu, chỉ lo ngày nào đó bị hắn nhìn ra đầu mối, chính mình liền chịu không nổi.

“Trong cung bên kia cũng không có chuyện gì, ngày hôm qua thu được hồi âm của phụ hoàng, biết Thập muội bình an phụ hoàng cũng yên lòng, về muộn mấy ngày cũng không sao.”

“Như vậy rất tốt! Đúng rồi, đại ca, người nói, hái hoa tặc này nếu gây án nhiều như vậy không có khả năng không bị phát hiện, ta cảm thấy thứ nhất người này võ công cực cao, thứ hai, chính là hắn ẩn giấu vô cùng tốt, muốn lùng bắt hắn, chúng ta phải nghĩ biện pháp thật cẩn thận mới được.”

Liễu Lâm Ba đứng lên từ ghế tướng quân, con ngươi như nước lóe lên ánh sáng rực rỡ, cả người toát ra một cỗ khí khái anh hùng lâm liệt.

Nghe được phân tích của Liễu Lâm Ba, ánh mắt Lương Kiều lóe sáng, “Cho nên, trước mắt, biện pháp tốt nhất chúng ta có thể nghĩ ra chính là dùng kế đem hái hoa tặc kia dẫn ra ngoài.”

Lương Kiều suy nghĩ, lần thứ hai rơi vào trầm tư, “Có!” Lương Kiều kêu lên, Liễu Lâm Ba hiếu kỳ đến gần hắn.

“Đại ca, rốt cuộc nghĩ ra biện pháp tốt gì, nhanh nói nghe một chút!”

“Chúng ta có thể căn cứ vào suy nghĩ cổ quái của hái hoa tặc mà ra tay, hắn không phải thích nhất ra tay với các nữ tử có hôn ước, sắp thành thân sao? Nói như vậy, chúng ta có thể để người giả trang thành tân nương sắp xuất giá, có điều, nữ tử này, nhất định phải có võ công, hơn nữa đáng đáp phải đẹp, nếu như vậy, vừa có thể đem tặc nhân kia dẫn dụ ra ngoài, vừa có thể lông tóc vô thương.”

Liễu Lâm Ba vừa nghe không hiểu sao trong tiềm thức lại thấy luống cuống, sao cứ cảm thấy quái lạ?

Cửu vương gia người là cố ý, chắc chắn là vậy!

“Này, biện pháp này của đại ca đúng là biện pháp tốt độc nhất vô nhị, nhưng mà đi đâu tìm cô nương võ công cao lại đáng đáp đẹp kia, xung quanh đây đều là cô nương nhà dân, ai lại đi học võ công cơ chứ?”

Ánh mắt Lương Kiều không ngừng đảo quanh trên người nàng, khiến Liễu Lâm Ba trong lòng không ngừng sợ hãi, “Hiện đệ nói đúng lắm, cô nương như vậy thực sự là thế gian hiếm có, không bằng như vậy đi, hiện đệ theo ta ra sân luyện binh nhìn xem, có thể nhìn thấy tướng sĩ có tướng nữ không, thay đổi trang phục một phen, cũng chỉ có thể như vậy.”

“Cái này, được rồi.” Liễu Lâm Ba hơi sững sờ đáp lại, hai người trực tiếp đi tới sân luyện binh, hết thấy tướng sĩ đồng loạt dừng lại, Liễu Lâm Ba trong lòng cười thầm, dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nàng cư nhiên liên tưởng tới đi chọn thức ăn ngoài chợ, phốc!

Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba tìm một hồi lâu, vẫn là lác đầu một cái thất vọng trở về, giữa trưa hè, các tướng sĩ ngày ngày thao luyện đã sớm đen thành than, hơn nữa từng người từng người ngũ quan thô cứng lưng hùm vai gấu, mặc y phục lên sớ là cũng rất dễ dàng bị người ta phát hiện không phải nữ.

Lương Kiều trong lúc lơ đãng quét qua, tầm mắt vừa vịn rơi xuống mặt Liễu Lâm Ba, da thịt vô cùng mịn màng giống như trứng gà bóc, lại giống như ngọc thạch trong suốt, sờ một cái liền có thể nặn ra nước, Lương Kiều không rời mắt khỏi, huynh đệ của mình nếu là nữ tử hắn sẽ là đại mỹ nhân từ trong trứng, đều cùng phơi nắng, hết thấy các tướng sĩ đều bị đốt thành than, chỉ có Liễu Lâm Ba đứng giữa mọi người vô cùng nổi bật, gương mặt trắng nõn hoàn mỹ như vậy, khiến người khác không thể bỏ qua, phiêu dật như tiên, không dám khinh nhờn!

Phóng tầm mắt nhìn lại, toàn bộ sân thao luyện, nổi bật nhất là hai người này, Lương Kiều mặc dù là đại nam nhân có kinh nghiệm lâu năm trên sa trường, nhưng da thịt cũng vẫn trắng trẻo, theo cách nói ở hiện đại, hắn là loại không bắt nắng.

Việc này lựa xem lông mày, mà Lương Kiều lại không thể ở mãi Lệ Đô thành, Nam Lăng còn có một đồng tướng sĩ đây, vậy phải làm sao bây giờ.

“Đại ca, huynh có thể thấy bọn họ biết võ công nhưng đáng đáp không thích hợp, nếu không gửi thư gọi Hàn tiên phong đến đây đi, hắn bộ dạng thanh tú hơn chút, lại không đen!”

Lương Kiều rất tự nhiên cầm lấy ly trà, nhưng chưa đưa lên miệng, nhẹ nhàng lắc đầu, cực kỳ giống thực sự phẩm trà, một hồi trong lòng lớn tâm tình Liễu Lâm Ba cực kỳ buồn bực, luôn có một loại dự cảm xấu nảy sinh ở trong lòng.

“Không được, Hàn Ngọc vóc dáng quá cao, nữ tử nhà ai có thể cao như vậy, không ổn.”

Lương Kiều đặt ly trà xuống vẫn là không nhìn được nhìn về phía nàng, Liễu Lâm Ba nhận được ánh mắt khác thường bắn tới, hơi sững sờ, cúi đầu.

“Cái kia, nếu không nghĩ biện pháp khác đi, thực sự là khó tìm người.”

Liễu Lâm Ba vừa dứt lời, Lương Kiều giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhưng lại ngại ngần không nói ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là vỗ nhẹ lên vai Liễu Lâm Ba, cười ha hả.

“Vi huynh hiện tại đúng là nghĩ đến một biện pháp, không biết có được hay không, lại sợ huynh đệ người biết sẽ tức giận.”

“Đại ca nói gì vậy, đều là trừ hại cho bách tính, có biện pháp hay đại ca cứ việc nói, ta sẽ không tức giận.”

Nghe vậy, Liễu Lâm Ba không khỏi mở miệng nói, dù sao, chỉ cần có thể bắt được hái hoa tặc kia vì là nữ nhân diệt trừ hậu họa, nàng đều nguyện ý lắng nghe, cho nên, sau khi nghe lời nói của Cửu vương gia, nàng liền lập tức mở miệng đáp lời.

“Ha ha, nếu huynh đệ người sau khi nghe sẽ không tức giận, đại ca có thể nói rồi, hiện tại cũng chỉ có thể tìm nam nhân đến giả trang thành cô nương muốn xuất giá, nhưng xem trong quân doanh của chúng ta, toàn là nam nhân thô lỗ, hái hoa tặc kia nếu không phải bị dọa chạy thì chính là trở về nhà cười trộm.”

Lương Kiều nói đến đây dừng một chút, quan sát sắc mặt Liễu Lâm Ba, hừ hừ, xác thực không khó coi, Liễu Lâm Ba giống như biết lời hắn sắp nói, trông ngược đập thành thịch.

Lương Kiều nói đúng là lời nói thật, ở trong quân doanh toàn nam nhân này, lúc trước tuyển binh đều yêu cầu đối với vóc dáng, hết thấy bất luận tuổi đều phải từ chi cường tráng, coi như được cái tuấn tú, nhưng là khung xương kia cũng không lừa gạt được người khác, Lương Kiều thật sự không xác định được “hắn” có đồng ý với ý nghĩ của mình hay không, không thể làm gì khác hơn là nói thăm dò.

“Không bằng, huynh đệ người cải trang làm nữ nhân, phóng tầm mắt khắp quân doanh này, cũng chỉ có huynh đệ người ưa nhìn nhất.”

Chuyện cười, nàng vốn là nữ nhân, thật vất vả giả trang làm nam nhân còn đang lo lắng sẽ bị người phát hiện, chủ ý này của hắn ngược lại tốt rồi, lại

muốn nàng cải trang trở lại!

Nếu như bị người ta biết, phát hiện chút gì, không chỉ bắt giam là xong a!

Hơn nữa, ở quân doanh đề phòng nghiêm ngặt, không cho phép có nữ nhân, không được không được, Liễu Lâm Ba sợ hãi vạn phần suy nghĩ mãi vẫn là lắc đầu một cái.

“Đại ca, ta ngược lại cảm thấy phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ quân doanh ư nhìn nhất chính là huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 56.1: Kiêu gia uy mãnh, nội y mặc ngoài (1)

“Đại ca, ta ngược lại cảm thấy phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ quân doanh ư nhìn nhất chính là huynh!”

Hừ hừ, Cửu vương gia chính là Lương quốc đệ nhất mỹ nam đấy, nói đẹp cũng hoàn toàn xứng đáng, trước mắt, nếu phải chọn một trong hai, vậy chỉ có thể là khó phân cao thấp.

“Không không không, vì huynh cho rằng không thích hợp, hiền đệ vừa mới rồi cũng nói, chiều cao của nam nữ khác nhau, vì huynh đáng người cao lớn, thực sự không thích hợp, ta thấy, vẫn là hiền đệ thích hợp hơn.”

Kỳ thực cũng đúng, nào có cô nương nào hơn một thước tám, cái này cùng yếu điều hoàn toàn không phù hợp nha! Nếu như mặc nữ trang đi ra ngoài, đó là một chuyện kinh hoàng cỡ nào a!

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba hít vào một hơi, nhưng là ngoài hấn ra, ứng cử viên duy nhất có thể chính là mình, Liễu Lâm Ba cúi thấp đầu không dám nhìn hấn, da đầu tê dại một hồi, dự cảm không tốt lần thứ hai lan tràn trong lòng.

“Đúng, ta cũng cảm thấy biện pháp này không tệ!” Giữa lúc hai người đang giằng co không xong, đột nhiên từ phía ngoài lều lớn truyền đến một tiếng nói phụ họa, Lương Kiêu cùng Liễu Lâm Ba đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào vàng nhạt phe phẩy quạt giấy nghênh ngang tiến vào bên trong lều.

“Lương đại ca, vị này là?” Liễu Lâm Ba nhìn người này bước chân nhẹ nhàng phiêu dật, sắc mặt hồng hào, da dẻ sáng bóng trắng nõn, nhất định khinh công cực cao.

“Hắn là bạn tốt nhiều năm của ta, Mộ Dung Thanh, Mộ Dung, đây chính là người huynh đệ ta thường nhắc đến với ngươi, Liễu Lâm.”

Lương Kiêu giới thiệu, Mộ Dung Thanh rất không khách khí ngồi vào đối diện Liễu Lâm Ba, “Liễu huynh đệ, chúng ta có phải đã từng gặp ở đâu, cảm giác rất quen mặt!”

Mộ Dung Thanh liên tục nhìn chăm chăm vào nàng, Liễu Lâm Ba định lực tốt cũng không phải không biết xấu hổ, nhưng chỉ là cảm giác giống như đã gặp qua ở đâu, cũng không phải nói khuôn mặt này quen thuộc, mà là khí chất quanh thân, rất giống rất giống một người, đến cùng là ai, còn là một người rất xuất chúng, nhưng lại không nhớ được giống ai, nói chung, cảm giác đã từng quen biết chỉ tăng không giảm.

“Huynh đệ không cần để ý đến hấn, hấn luôn như vậy.”

“Ha ha, ta ngược lại cảm thấy Mộ Dung huynh rất nhiệt tình!”

A! Ngươi vẫn là vương gia sao?

Làm sao lại giống như tiểu hài tử khắp nơi cùng người khác tranh giành tình nhân vậy!

Mộ Dung Thanh quay sang Lương Kiêu bĩu môi một cái, vẫn thường gửi thư nói với mình đệ đệ thế này thế kia, đây là bảo bối a, dĩ nhiên chính mình nhìn thêm vài lần Cửu vương gia lão nhân gia sẽ không vừa mắt.

“Mộ Dung huynh, ngươi trước đây đã nghe nói qua về hái hoa tặc này chưa?”

Liễu Lâm Ba rót cho mỗi người một ly trà, trở lại chuyện chính, vừa nãy Mộ Dung Thanh mới vừa vào lều lớn liền nói tiếp câu chuyện câu bọn họ, có thể tưởng tượng được, người này lỗ tai rất thính, bởi vì vừa nãy ngoài trường cũng không có tiếng động gì khác thường, căn bản là không có người trốn ở nơi đó, nghĩ đến hấn là người giang hồ vân du tứ hải hẳn biết rõ hơn một, hai phần.

Mộ Dung Thanh nhẹ nhấp một ngụm trà, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía hai người bọn họ, “Ta ở trên đường nghe được, ở chỗ thiên kim Vương viên ngoại bị hái hoa tặc kia làm nhục, người kia xong việc sẽ lưu lại một phiến vàng lá.”

Phàm là người đi lại trên giang hồ vừa nghe nói lá vàng đều sẽ sợ mất mặt, cả người phát ra từng con ón lạnh, bởi vì, người này chính là Kim Diệp Phong Lưu tiếng tăm lừng lẫy!

Vừa nghe đến lưu lại vàng lá, Liễu Lâm Ba mới đột nhiên nghĩ đến đúng là có một nhân vật như vậy, có người nói người này tướng mạo tuấn mỹ, nhưng háo sắc thành tính, chuyên kiếm hoàng hoa khuê nữ ra tay, khi xong việc đều sẽ lưu lại cho người ta một phiến vàng lá.

Bởi vậy, trên giang hồ đặt cho hắn một biệt danh, gọi Kim Diệp Phong Lưu.

Có người nói, người này võ công quý dị, hành tung bất định, cực kỳ bí hiểm, thích nhất nữ tử xinh đẹp, phàm là nữ tử bị hắn coi trọng, không có ai có thể chạy trốn khỏi ma chưởng của hắn.

“Các huynh đệ, chúng ta liền khiến cho Kim Diệp Phong Lưu, từ nay về sau không thể phong lưu, thế nào?” Lương Kiều một bên nhếch khóe môi, cố ý sửa lại ý nghĩa hai chữ Kim Diệp, mạnh mẽ nghiêng răng.

Thuần khiết đối với một nữ tử quan trọng đến nhường nào, việc này so với giết người phóng hỏa còn tồi tệ hơn, giống như thiên kim Mã đại nhân sắp được gả cho lang quân như ý, kết quả gặp đại nạn, suy nghĩ một chút liền làm người ta cảm hận không ngớt.

Trong thành này nữ tử ở độ tuổi chờ gả không ít, chỉ mong trước khi bọn hắn ra tay không có thêm cô nương nào gặp phải Kim Diệp Phong Lưu.

“Ta cho rằng, các người nghĩ tới biện pháp không tệ, tuyệt đối có thể bắt ba ba trong rọ, một lần tóm được tai họa kia vì dân trừ hại, việc này không nên chậm trễ, phải hành động nhanh lên!”

Mộ Dung Thanh đến rất đúng thời điểm, vừa lúc thêm một người trợ giúp, võ công của hắn như nào Lương Kiều rất rõ ràng, lần này, phần thắng càng lớn.

Trời ạ, nam tử này sớm không tới muộn không tới, một mực vào lúc này đến, còn nói kế hoạch vừa nãy không tệ?

Hắn nói đúng một câu, Lương Kiều mới vừa nói nàng khá là thích hợp, hắn liền đi vào nói một câu đề nghị không tệ.

Như vậy, ý của bọn họ tất cả đều muốn nàng cải trang thành nữ nhân?

Thế nhưng, trời ạ, nàng vốn là nữ nhân mà!

Liễu Lâm Ba trong lòng lần thứ hai nổi lên ngọn sóng, kích động không thôi, liền trực tiếp đặt ly trà xuống mở miệng nói “Mộ Dung đại ca, người cảm thấy đề nghị nào không tệ?”

Mộ Dung Thanh nhìn một chút Liễu Lâm Ba lại nhìn một chút sắc mặt nghiêm túc của Lương Kiều, trực tiếp cười không được, hận không thể vỗ bàn để giải phóng tâm tình hưng phấn giờ khắc này, “Chính là, đề nghị để Cửu vương gia giả trang nữ nhân không tệ, đúng, hắn lớn lên đẹp như vậy, giả trang nữ nhân nhất định càng thêm quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn, á”

Liễu Lâm Ba đang nghe, Mộ Dung Thanh lời còn chưa nói hết lại đột nhiên đã trúng một cước, trước mặt còn có một vị huynh đệ mới, Mộ Dung Thanh bị đạp cũng không tiện phát tác, không thể làm gì khác hơn là rên rỉ vậy vậy chân dưới đây, sắc mặt vô cùng đáng thương, có thể thấy được, Cửu vương gia thực sự không thích nghe, cái này phải là một cước vô cùng thâm a a a!

Liễu Lâm Ba liên tục cười trộm trong lòng, xem ra Mộ Dung Thanh này rất thú vị, đầy nghĩa khí!

“Lương đại ca, ta cũng cảm thấy huynh so với ta thích hợp hơn, hơn nữa chúng ta nguy trang thành đoàn xe hôn lễ, huynh chỉ cần ngồi ở bên trong kiệu là được, không cần đứng lên.”

Liễu Lâm Ba nói lời này, trong lòng loạn tung phèo, thấp thòm bất an chỉ lo hắn không đồng ý, không đồng ý vậy là nguy rồi.

“Vi huynh cảm thấy ở đây đúng là có một người thích hợp.”

Lương Kiều một tay nhẹ nhàng cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng xốc lên cái nắp, tào nhả uống một hớp, đáng đáp vô cùng bình tĩnh nhàn nhã, cùng đáng vẻ lo lắng của Liễu Lâm Ba khác một trời một vực.

“Ái?” Liễu Lâm Ba cùng Mộ Dung Thanh liếc mắt nhìn nhau đồng thời mở miệng hỏi Lương Kiều.

“Người” Lương Kiều bụng ly trà nhẹ hát cầm, Mộ Dung Thanh vừa nhìn đầu mối hướng về mình mếu máo thở dài một tiếng, sắc mặt càng ảm đạm không kém bao nhiêu.

“Làm sao lại nghĩ đến ta?”

“Vô công của người cao cường, lớn lên cũng không tệ.”

“Cái kia không đúng, huynh đệ người không thể trái lương tâm khen ta a, ta mà đẹp thì liệu có thể đến một thê tử cũng không chiếm được sao, ta đã nói với người, khắp thiên hạ này vẫn thao vũ lược, dũng mãnh mạo hiểm chỉ có một Lương Kiều chiến vương người a, không ai dám xưng đệ nhất, người cũng

đừng chối từ , đến đến đến, tiểu thập muội, đem một bộ váy của người cho ca ca người.”

Mộ Dung Thanh bộ dạng thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không dừng được , nói miệng khô lưỡi khô lại ừng ực uống một cốc nước lớn, hần đồng thời kêu không biết Lương Thi từ nơi nào nhô ra, nghe hần nói như vậy liền như một làn khói chạy trở lại lấy váy, vui vẻ giống như một con chim sẻ.

Liễu Lâm Ba đã sớm biết Lương Thi ở cửa, lần này được, trực tiếp đem Lương Kiều đẩy lên trên đầu sóng ngon gió đi.

“Mộ Dung huynh nói rất có lý a!” Liễu Lâm Ba mí mắt cũng không nhấc cùng phụ họa, Lương Kiều bắt đắc dĩ nhìn nàng, ai, huynh đệ muội từ đều đi theo phản chiến .

Chỉ chốc lát, Lương Thi liền đem váy mới ngày hôm qua nàng cùng Cửu ca mua trên phố, cái loại mềm rũ dài chấm đất, không phải vậy phỏng chừng đến chân cũng không chui vừa, bởi vì Lương Thi cùng Lương Kiều chiều cao chênh lệch quá nhiều.

Lương Kiều cắn răng một cái, nhìn một chút cái váy mỏng xanh biếc kia, “Chỉ cần huynh đệ ta bình an, ta giả làm nữ nhân thì có làm sao.”

Dứt lời, trái tim Liễu Lâm Ba như là bị đập một phát, hần nói như vậy, thật sự rất giống thổ lộ, hai người còn lại trong phòng ngẩn người, lập tức đem đầy mạnh hần vào bên trong .

“Phốc!”

Mảnh hát lên, Mộ Dung Thanh đang uống trà, một hộp nước trà cùng lá trà đều văng ra ngoài.

Có cần khoa trương như vậy khônggggg!

Liễu Lâm Ba trong lòng đặc biệt cảm động, nhưng là nhìn thấy hình ảnh trước mắt nàng vẫn không nhịn được phì cười, chỉ thấy Lương Kiều đem cái váy kia lung tung khoác lên người, cái yếm lẽ ra nên mặc bên trong cư nhiên bị hần xổ ra ngoài .

Ai ai ai, được lắm Cửu vương gia mặc nội y bên ngoài ôi chao!

Liễu Lâm Ba khoe miệng vừa nhếch, đột nhiên nhớ đến buổi tối ở Nam Lăng, Lương Kiều cầm áo ngực nàng tự chế trong tay nói là áo giáp, còn muốn làm riêng cho mấy chục vạn đại quân mỗi người một bộ, khụ khụ khụ, thực sự là, hần ngày hôm nay lần đầu mặc thử , có điều Liễu Lâm Ba cũng xác định một điểm, hần đúng là không treu hoa gheo nguyệt, nếu không làm sao lại không biết vật này đến cùng là mặc bên trong hay bên ngoài, trách thì trách cái yếm làm quá rườm rà tinh xảo, lại nhiều hoa văn.

Liễu Lâm Ba sợ Mộ Dung Thanh tiếp tục cười, trực tiếp đẩy Lương Kiều vào bên trong, “Đại ca, vật này là mặc ở bên trong!”, lại nhỏ giọng nói thầm vào tai hần.

“Vi huynh để hiền đệ cười chê rồi.” Lương Kiều cười khê , Liễu Lâm Ba chưa kịp đi ra ngoài, hần liền nhanh nhẹn cởi quần áo, bắt đầu mặc lại lần nữa.

Da thịt giống như dương chi bạch ngọc, cổ quay thành một đường cong mỹ hoặc, kéo dài tới vòm ngực rộng lớn, bắp thịt bên hông từng khối từng khối xếp cạnh nhau, khiêu gợi đủ khiến hết thảy nữ tử nhìn thấy con mắt đều tỏa sáng.

Liễu Lâm Ba thấy thể mau chóng xoay người lại, một trận âm thanh loạt xoạt qua đi, Liễu Lâm Ba lúc này mới xoay người lại, hừ hừ, lúc này còn tạm được.

Ồ?

Còn thiếu một chút nữa, Liễu Lâm Ba đem hần đẩy lên ngồi trước gương đồng, bỏ ra các loại đồ trang điểm bắt đầu một trận dẫn vật, nam nhân này lớn lên thực sự là đẹp, từ lúc bắt đầu hóa trang cũng không chút khó khăn, Liễu Lâm Ba thông thạo cầm son bột nước đánh lên môi Lương Kiều, chỉ trong chốc lát, trước mặt liền có thêm một vị đại mỹ nhân.

Liễu Lâm Ba khéo léo vận dụng thuật dịch dung đem từng đường nét nguyên bản nam tính cứng nhắc của Lương Kiều trở nên nhu hòa, phối hợp với bộ quần áo màu thiên thanh, cả người thoát nhìn cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, huynh đệ, bên trong phòng đệ sao có đồ trang điểm của nữ nhân? Làm sao lại biết trang điểm?”

“Ách.”

Liễu Lâm Ba hóa trang cho hần làm sao lại quên hần sẽ phát hiện ra cái này, Liễu Lâm Ba chưa kịp giải thích Mộ Dung Thanh bên ngoài lại bắt đầu thúc giục.

“Xong rồi! Vậy thì đi ra ngoài cho các người xem!”

Lương Kiều trực tiếp bị Liễu Lâm Ba đẩy ra ngoài, bên ngoài Mộ Dung Thanh cùng Lương Thi hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, quá đẹp đi!

Lương Kiều chiến vương dũng mãnh mạo mỹ không người có thể địch, hóa nữ nhân cũng đẹp như vậy còn có để cho người ta sống hay không a a!

“Thật không nghĩ tới, Cửu ca đối nữ trang nhìn đẹp như vậy!” Lương Thi khoe môi cong lên, hần không thể hưng phấn vỗ tay.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, đứng đấy!” Mộ Dung Thanh cũng biểu thị rất bất ngờ, kỳ thực hẳn chính là muốn ác ý chinh hấn một hồi, thật không nghĩ rằng hẳn có thể đồng ý, thế nhưng lại nói đầy tình cảm để Liễu huynh đệ an toàn thì chính mình giả nữ nhân có làm sao, khụ khụ, Mộ Dung Thanh sắc mặt một cái đến giờ vẫn chưa bình thường lại.

Bây giờ biện pháp đã xác định được, mấy người cũng liền bắt đầu làm công tác chuẩn bị, ngóng trông sớm ngày đem hái hoa tặc võ công cao cường kia bắt về.

Xảy ra chuyện như vậy, Lương Kiều trước tiên không thể trở về kinh, Lương Thi công chúa tự nhiên cũng không thể đi, càng không thể để cho người khác hộ tống trở về, dù sao hiện tại hái hoa tặc đã muốn hành động, hẳn võ công sâu không lường được, cứ đẹp đề liền bị bắt, Lương Thi hồi kinh, chỉ sợ trên đường hồi kinh bị nhìn trúng, vẫn là ở chỗ này an toàn hơn.

Ngày kè, vừa vặn là lễ ngắm hoa ở Lương quốc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 56.2: Kiêu gia uy mãnh, nội y mặc ngoài (2)

Ngày kè, vừa vặn là lễ ngắm hoa ở Lương quốc.

Hàng năm vào ngày này, tất cả thành trì ở Lương quốc đều sẽ tổ chức lễ ngắm hoa, đến lúc đó, trước cửa từng nhà đều xếp đầy hoa tươi.

Hơn nữa, vào lúc này, già trẻ gái trai Lương quốc đều sẽ lên phố du ngoạn, ngắm hoa, là một ngày cực kỳ náo nhiệt.

Vừa vặn thừa dịp nhiều người này, khiến cho hái hoa tặc chú ý, không thể tốt hơn.

Đặc biệt nhất chính là, lễ ngắm hoa này, còn có một cái tên khác rất đặc biệt, gọi là lễ định thân.

Hàng năm vào lúc này, nam nữ tâm đầu ý hợp, mạnh bạo chút, đều sẽ cầm theo bó hoa lên phố hoa từ sớm, tặng cho nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, nữ tử nếu đồng ý, thì sẽ nhận hoa nam tử đưa tới, hai bên cha mẹ nếu không phản đối, hôn sự này, liền coi như đã định.

Cho nên, lễ ngắm hoa mỗi năm, đều cực kỳ náo nhiệt, lại tác hợp thành công không ít nam thanh nữ tú tình đầu ý hợp nhưng ngại ngùng không dám mở miệng thổ lộ.

Liễu Lâm Ba lão đã sớm biết chuyện này, chỉ là nhiều năm như vậy vẫn chưa từng đi dạo trên đường phố, vốn Mộ Dung Thanh đề nghị đêm đó hành động, kết quả Liễu Lâm Ba tâm tư hơi động nghĩ ra chiêu này, liền quyết định hôm nay ở trên đường lung bắt hái hoa tặc.

“Căn cứ vào những vụ án trước kia của hái hoa tặc, đủ để thấy võ công của hắn thực sự cao cường, trọng yếu nhất chính là ánh mắt cực xoi mói, nữ tử không đẹp hẳn sẽ không vừa mắt, cho nên, lễ ngắm hoa lần này, ta đoán, hái hoa tặc nhất định sẽ đến, thời điểm đó, ta cùng Liễu huynh đệ giả trang thành một đôi tình nhân, Lâm Ba đứng trên đường tặng hoa cho ta, giống như ta là người trong lòng, ta nhận, hai bên cha mẹ cũng tán thành, bởi vậy, hôn sự này liền thuận lợi định ra, ta cảm thấy, hái hoa tặc thấy, nhất định sẽ nhân cơ hội trước khi thành thân, tìm đến ta gây án.”

Trước khi xuất phát, Lương Kiều đem suy nghĩ trong lòng nói ra cho mọi người nghe một lần, về phần, Lâm Ba đứng trên đường tặng hoa cho hắn, khụ khụ, Liễu Lâm Ba đỏ mặt nửa ngày.

Tuy rằng, đôi nữ trang cũng không phải mong muốn của Lương Kiều, thế nhưng, Cửu vương gia vẫn là người công tư rõ ràng, phạm là hẳn tập trung vào một chuyện nào đó đều sẽ phi thường chăm chú, nghiêm túc, Mộ Dung Thanh đùa giỡn thì cứ đùa giỡn, điểm ấy hẳn cực kỳ rõ ràng.

Giờ khắc này, Liễu Lâm Ba cũng đang vất óc nghĩ làm sao bắt được hái hoa tặc kia, hai hàng lông mày khẽ nhíu, nhưng lại không biết, đáng đáp nàng giờ khắc này, rơi vào trong mắt Lương Kiều lại mê người như vậy.

Lương Kiều lẳng lặng ngồi tựa vào bên trong ghế gỗ từ đàn, thân thể hơi nghiêng, càng lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết của hắn, tuy là động tác tùy ý như vậy, nhưng vẫn không khỏi tàn mĩ ra tả mĩ.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ nhận ra Lương Kiều từ đầu đến cuối lúc nói chuyện, ánh mắt vẫn đặt trên người Liễu Lâm Ba trên người, chỉ có điều, Liễu Lâm Ba giờ khắc này đang hoàn toàn tập trung vào vụ án hái hoa tặc, không nhận ra được điểm này.

Lương Kiều đem kế hoạch nói ra, Mộ Dung Thanh cùng Liễu Lâm Ba một bên dồn dập khen hay.

Lương Kiều nghe vậy, khoe miệng mang theo vui mừng chậm rãi nhìn sang hướng Liễu Lâm Ba, không ngờ, bốn mắt nhìn nhau, Liễu Lâm Ba nụ cười không khỏi ngẩn ra, ánh mắt Lương Kiều nóng rực như vậy, khiến Liễu Lâm Ba trong lòng không khỏi kinh.

Nàng hiện tại là nam nhân a, là nam nhân!

Lông mi nhỏ dài, triệt để đem hoảng loạn trong lòng nàng che lại, sau khi tất cả mọi người chuẩn bị xong liền trực tiếp đi tới lễ ngấm hoa đã sớm bố trí tốt trên đường cái.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều đi chung với nhau, giống như các đôi tình nhân bình thường, bởi chiều cao cách biệt, Liễu Lâm Ba không thể không dẫn dò thuộc hạ đặc biệt làm một đôi giày độn thật nhiều bên trong, đi vào mới cao gần bằng Lương Kiều, bởi lo lắng an nguy của Lương Thi, dù nói gì bọn họ cũng không cho phép nàng đi theo.

Đi tới phố hoa, Mộ Dung Thanh liền mang dáng vẻ tùy ý đi sau lưng bọn họ, mà hai người Liễu Lâm Ba sau khi đến phố hoa thì lại biểu hiện ra dáng một đôi tình nhân.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều đồng thời sống vai đi tới, sau khi ra khỏi quán doanh, khoe miệng Liễu Lâm Ba vẫn mang theo một vệt ý cười, muốn cười nhưng lại không dám cười, hừ hừ, tư vị này thực sự không dễ chịu.

Lương đại ca biến thành Lương đại tỷ, đặt trên người ai cũng không nhận được a!

Thấy vậy, Lương Kiều rất không khách khí quay sang nàng tròn trĩnh mắt, vì thế, người nào đó lại không nhận được bật cười ha ha.

“Đại ca, ta thực sự là không nhận được, ta phát hiện, phát hiện ta vẫn chưa thực sự quen huynh mặc đồ như vậy, hơn nữa, khụ khụ, ngực huynh thật giống nhét cái gì đó vào, sao lại phình ra a?”

Liễu Lâm Ba nói xong tay trái đánh úp về phía bộ ngực Lương Kiều, nghe được huynh đệ của mình nói vậy, trên đầu Lương Kiều nhất thời có thêm mấy cái hắc tuyến vô hình, theo đó cúi đầu nhìn một chút ngực của mình.

Sáng sớm nay Mộ Dung Thanh, nào có biết hấn ra sức đánh giá một phen cuối cùng ánh mắt độc đáo rơi xuống bộ ngực bằng phẳng của hấn.

Tùy cơ, người anh em này nhanh tay lại không chút khách khí đem bánh màn thầu còn thừa trên bàn không ai ăn, ngang ngạnh nhét vào trong y phục hấn, nghĩ tới sáng sớm, Lương Kiều cũng thật là một bụng uất ức.

“Còn cười? Tiểu bại hoại, không cho cười!” Lương Kiều khẩu khí không phải uy hiếp, cực kỳ giống giọng điệu hài tử giận dỗi, trực tiếp thân thủ nhẹ nhàng捏 eo nhỏ của Liễu Lâm Ba.

Aha, như thế rất tốt, có người triệt để hóa đá, Liễu Lâm Ba sững sờ nửa ngày mới phản ứng được đã bị ăn đậu hũ, khuôn mặt biến sắc bước nhanh hơn đuổi theo bước chân Lương Kiều.

“Ai nha ta nói, Lương đại tỷ tỷ chờ ta một chút!”

Liễu Lâm Ba cố ý trêu chọc một câu, đổi lấy một tiếng hừ lạnh của cứu gia.

Hoa trên đường có hoa lan, hoa bách hợp, hoa mào gà, hoa tử vi, hoa hồng... cùng với các loại hoa cỏ Liễu Lâm Ba căn bản là không biết tên, cho nên, bọn họ mỗi khi đi tới một chỗ, mũi ngửi được đều là những mùi hoa không giống nhau.

Nhìn xung quanh đều là những bó hoa mỹ lệ, hít lấy hương thơm nồng nàn thanh nhã, khiến tâm tình người ta đều không hiểu sao tốt lên, Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba đương nhiên chưa quên mục đích của chuyến đi này, cho nên, ngay sau khi tiến vào phố hoa, Lương Kiều bắt chước theo thân thái nữ tử xung quanh, học còn rất nhanh, đôi mắt được Liễu Lâm Ba phác họa tinh xảo không ngừng quét loạn, trên mặt là một bộ dạng sung sướng hạnh phúc của tiểu nữ nhi nhìn thấy hoa tươi.

Trên thực tế, hấn là đang quan sát bốn phía người đến người đi, tìm kiếm người khả nghi.

Chỉ có điều, hai người quan sát lâu như vậy, cũng chưa từng thấy bất kỳ nhân vật nào khả nghi, trong lòng hơi nghi hoặc một chút.

Lẽ nào, kế hoạch của bọn họ có sơ hở, hái hoa tặc đã không còn trong thành?

Nếu đúng, vậy coi như gay go.

Nếu là ở hiện đại, nữ tử bị người ta làm nhục, chỉ cần đi khám nghiệm, đều có thể tra được, thế nhưng ở cổ đại, muốn tra ra hái hoa tặc là ai, thực sự là tương đối khó khăn.

Lương Kiều vốn đã đẹp, dưới bàn tay tỉ mỉ khéo léo của Liễu Lâm Ba càng là không thể không khiến người ta vui tai vui mắt, một đôi tuấn nam mỹ nữ tự tại đi trên đường hoa, mặc kệ là nam là nữ, tất cả ánh mắt đều bị hai người này hấp dẫn.

Khụ khụ, ánh mắt nhìn về phía Lương Kiều có kinh diễm, có đồ kị, hừ hừ, cô nương này ăn uống tốt như vậy, lớn lên đã rất cao, lại còn đẹp như vậy, bên cạnh còn có mỹ thiếu niên làm bạn, thực sự là hăm mộ muốn chết.

Mã đại nhân còn có một nhi tử, nghe nói người này lớn lên hết sức háo sắc, với cha mình thanh liêm chính trực hoàn toàn là một trời một vực.

Vì thế, Mã đại nhân hoài nghi hấn có phải con trai của mình hay không.

Bởi vì Mã Minh biết ngày hôm nay là lễ hội ngắm hoa mỗi năm một lần, liền lập tức mang theo thú hạ của hắn ra đường.

Tất nhiên, không phải để ngắm hoa, mà là ngắm mỹ nhân.

Mã đại nhân đau lòng a, trong nhà mới vừa xảy ra chuyện lớn như vậy, đồ phá gia chi tử này lại ngoảnh mặt làm ngơ còn ra ngoài ăn chơi chè chén.

Chỉ có điều, đi được nửa đường nhìn thấy toàn là một đám yên chi tục phấn, Mã Minh nhìn quen những cô nương kia, trong lúc nhất thời có chút mất hứng.

Nhưng là, đang muốn mang thú hạ về nhà, đột nhiên, một đạo bóng dáng màu xanh lục xinh đẹp hiện ra, đột nhiên, đập vào trong tầm mắt Mã Minh.

Nhìn người con gái tuyệt sắc kia, Mã Minh trong lúc nhất thời, nhìn đến sững sờ.

Lương Kiều giờ khắc này đang cùng Liễu Lâm Ba vừa đi vừa nói cười, nhất cử nhất động, đều tác động đến tâm hắn, càng không thể dời tầm mắt, vốn là muốn nhắc chân bước đi, trong nháy mắt cũng ngưng lại.

Vì thế, bọn thuộc hạ vẫn đi sau lưng đồng loạt đụng vào nhau, nếu là ở dĩ vãng, Mã Minh nhất định sẽ nổi trận lôi đình tức giận thưởng bọn họ mỗi người một cước, thế nhưng giờ khắc này, ánh mắt, tâm tư Mã Minh, toàn bộ đều rơi vào bóng dáng yếu đuối cách hắn không xa.

Trong lúc nhất thời, trong đầu ngất ngây, quả thực đến cha hắn họ gì hắn cũng không biết.

Chỉ thấy thiếu nữ cách đó không xa, trên người một bộ lụa mỏng màu xanh biếc, phiêu dật giống như trích tiên, Lương Kiều bước chân mềm mại, vạt áo phiêu phiêu, tóc dài tung bay, đẹp như tiên tử trong tranh, đẹp không sao tả xiết!

Đặc biệt lúc này lông mày mỹ nhân khẽ nhíu, mang dáng vẻ sầu muộn, khiến Mã Minh hận không thể móc tim người khác, chỉ vì nụ cười của mỹ nhân.

Càng muốn trong lòng liền càng nhận nhạo không thôi, Mã Minh trên mặt mang dáng vẻ si ngốc, quạt giấy trong tay không ngừng đập vào lòng bàn tay, mở miệng liên tục thở dài nói “Đẹp đẹp đẹp! Thực sự là quá đẹp ! Thật là đẹp mắt!”

“Thiếu gia, ngài nói ai đẹp?”

Nghe được Mã Minh nói, thuộc hạ sau lưng hắn liền biết thiếu gia nhà mình nhất định là lại coi trọng cô nương nhà ai, lập tức giương vạt mặt nhìn hót, khom lưng tiến lên hỏi.

Có điều nhận được một cú đập của Mã Minh đánh trở lại, vô cùng không vui nói, “Đồ mất chó nhà người, đại mỹ nhân yếu đuối như vậy ở đó, các người đều không nhìn thấy sao?”

Trên đầu bị đau, tiểu tỳ tùng vẫn không ngừng cười nhìn nọt khom lưng, lập tức nhìn theo ánh mắt Mã Minh, khi thấy lục y cô nương đang đi tới hướng này, trên mặt chấn động, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tên kia ghen hòng trần trối, dáng vẻ tròn mắt há mồm, người hầu cùng chủ nhân hầu như là giống nhau như đúc, chỉ kém không chảy nước miếng.

“Thiếu gia ánh mắt thực sự rất được, mỹ nhân này đẹp a, đẹp a!”

Thú hạ đi theo ăn ngay nói thật, đầy mặt thần phục, ân, cô nương này vóc dáng còn rất cao.

Đám tùy tùng phía sau nghe xong, toàn bộ đều phụ họa theo nói đẹp, đúng là đẹp.

Cửu vương gia giả nữ nhân vẫn có thể khiến người kinh diễm, đưa tới nam nhân vây quanh, cái này còn để cho nữ nhân sống hay không a!

“Thiếu gia, mấy người chúng ta hiện tại liền đi giúp thiếu gia đem thiếu nữ này đoạt về!”

Câu nói của tùy tùng, đúng là tiếng lòng Mã Minh, Mã Minh biểu thị phi thường hài lòng, khoe miệng còn vẫn mang theo ý cười.

Chỉ có điều, ngay ở thời điểm mấy tùy tùng tưởng như bình thường tranh nhau tới cướp mỹ nhân về phủ, lại bị Mã Minh dùng quạt đánh trở lại.

“Chậm đã! Mấy kẻ thùng com như các người, nếu là tùy tiện đi tới, mỹ nhân đẹp như vậy bị đám thùng com các người dọa sợ thì phải làm sao bây giờ? Đi đi đi đi! Đi sang một bên, bản thiếu gia ngày hôm nay muốn đích thân ra tay!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 56.3: Kiêu gia uy mãnh, nội y mặc ngoài (3)

“Chậm đã! Mấy kẻ thùng com như các người, nếu là tùy tiện đi tới, mỹ nhân đẹp như vậy bị đám thùng com các người dọa sợ thì phải làm sao bây giờ? Đi đi đi đi! Đi sang một bên, bọn thiếu gia ngày hôm nay muốn đích thân ra tay!”

Mã Minh nói xong, đầu tiên là giắt quạt giấy đang cầm trong tay vào bên hông, duỗi tay vuốt lại vài sợi tóc trước trán, rồi mới cầm lấy quạt giấy bên hông.

Ba một tiếng, mở quạt giấy, tiếp đó, bước những bước chân tự cho là phong lưu phóng khoáng, nghênh ngang đi về phía lục y thiếu nữ kia.

Lương Kiêu cùng Liễu Lâm Ba vẫn mắt xem sáu đường tai nghe tám hướng, không ngừng đánh giá người xung quanh, muốn sớm tìm được nhân vật khả nghi kia.

Nhưng mà, nhân vật khả nghi còn chưa tìm được, lại nhìn thấy kẻ ăn chơi trác táng Mã Minh đang nghênh ngang đi về hướng bọn họ.

Chỉ thấy kẻ ăn chơi trác táng này một thân hoa phục, liền biết gia cảnh không tệ, lại nhìn dáng vẻ háo sắc hèn mọn trên mặt hắn, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiêu liếc mắt nhìn nhau, liền biết người này nhất định có ý đồ bất chính.

Mà giờ khắc này, ánh mắt không thuần khiết của hắn ta này, mục tiêu, hiển nhiên là Cửu vương gia.

Đối với điều này, Lương Kiêu khẽ run vai, làm cho phần đầy đặn cũng rung theo, khụ khụ, bộ ngực mê người, trên mặt lại không có chút rung động nào.

Lương Kiêu phảng phất giống như cố ý, chính là muốn tên hái hoa tặc mau mắc câu.

Ngay ở thời điểm Lương Kiêu cùng Liễu Lâm Ba đang suy nghĩ, hắn ta đã đi tới.

Lập tức, liền nhìn thấy vẻ mặt hèn mọn mới vừa rồi trên mặt hắn đã thay đổi, một bộ dạng ôn nhu nho nhã, phi thường lịch sự chấp tay hướng về phía Lương Kiêu.

“Xin chào cô nương, tại hạ Mã Minh, không biết ta có thể cùng cô nương ở nơi trăm hoa đua nở, phố hoa mỹ lệ này ngắm hoa?”

Mã Minh nói ôn hòa có lễ, cùng với vẻ hung hăng can quấy trong quá khứ của hắn quả thực như hai người khác nhau, khác biệt một trời một vực.

Cho nên, nhìn thấy dáng vẻ Mã Minh giờ khắc này, đám tùy tùng vẫn đứng bất động sau lưng hắn, càng sợ đến trở mắt ngoác mồm, đầy mặt không dám tin dụi mắt.

Nếu không phải hiện tại đang là ban ngày, bọn họ còn tưởng gặp quỷ!

Thiếu gia nhà bọn họ thời điểm nhìn thấy cô nương xinh đẹp, có lần nào là không lập tức ra tay đùa giỡn một phen, coi trọng liền lập tức đoạt về.

Có cảm tình, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây, khụ khụ, mọc chậm không nhìn thấy.

Nghĩ tới đây, ánh mắt những tùy tùng kia thỉnh thoảng lại nhìn sang phía đông, trên trán có thêm mấy giọt mồ hôi.

Đối lập với những kẻ bị hành động của mình dọa cho sợ hãi kia, trong lòng Mã Minh lại không nghĩ vậy.

Dù sao, nữ tử trước mắt này không giống với những kẻ yên chi tục phấn trước kia, quả thực khác nhau như trời và đất, nếu như có thể khiến nữ tử trước mắt này vui mừng, muốn hắn vứt bỏ đám yên chi tục phấn trong nhà kia cũng chẳng sao?

Mã Minh chính là tính toán như vậy, dù sao hắn cũng là con trai của Mã Huyện lệnh, cũng coi như là đứng đầu một phương, lớn lên cũng không đến nỗi nào, cô nương nào lại không muốn chứ?

Ngay ở thời khắc Mã Minh còn đang suy nghĩ, Liễu Lâm Ba ở một bên nhìn thấy Cửu vương gia lại bị nam nhân bên đường nhìn trộm, khóe miệng không khỏi cong lên.

Nhưng mà, nữ tử trước mắt lại không phải như hắn tưởng tượng, chỉ thấy, Lương Kiêu cùng Liễu Lâm Ba liếc mắt nhìn nhau, tiện đà lại nhìn thẳng hắn ta một chút, môi đỏ khẽ mở nói, “Ta không muốn!”

Bên trong tiếng nói của nữ tử kia lộ ra chút trầm mạnh, lời nói ra mang theo vẻ lạnh lùng cách xa ngàn dặm, Mã Minh chợt cảm thấy trên đầu bị người lãnh khốc dội một chậu nước lạnh.

Nghe vậy, Mã Minh không khỏi sững sờ, lập tức, trên mặt thêm mấy phần quần bách cùng xấu hổ.

Dù sao, kỳ thực tính nhẫn nại của Mã Minh cũng không có được bao nhiêu.

Vừa nãy khi nhìn thấy nữ tử xinh đẹp này, trong lúc nhất thời kinh động như gặp thần tiên, liền dự định học theo người ta hành động tác phong nhẹ nhàng, bắt lấy trái tim mỹ nữ, không nghĩ tới, tính khí tiểu mỹ nhân cũng không nhỏ.

Nói chuyện cũng trực tiếp, không lưu lại cho hắn chút mặt mũi nào, trong nháy mắt, Mã Minh chỉ cảm thấy sử diện có chút không nhìn được, hơn nữa nhóm tùy tùng phía sau hắn nghe được lời nói của nữ tử, dồn dập ở phía sau che miệng cười trộm, gương mặt Mã Minh, nhất thời lúc thì đỏ, lúc thì xanh.

Chỉ có điều, kẻ kia lần thứ hai nhìn về phía dung nhan của Lương Kiều, vẫn là đem khó chịu trong lòng đè xuống.

“Thỉnh cô nương suy nghĩ thật kỹ, tại hạ là thành tâm thành ý muốn cùng cô nương ngắm hoa.”

Đối với hành động mặt dày của Mã Minh, vẻ mặt Lương Kiều vẫn không chút thay đổi, hơn nữa không cần suy nghĩ đã mở miệng lần nữa nói “Không cần nhắc, ta không muốn.”

Nói xong liền kéo tay Liễu Lâm Ba vòng qua thân thể hắn ta đi về phía trước.

Mà Mã Minh sau khi nghe Lương Kiều nói, nàng còn không nể mặt mình chút nào, nói đi là đi, bảo sau này hắn còn mặt mũi nào mà gặp người?

Nghĩ tới đây, chút kiên trì ít ỏi còn sót lại trong lòng Mã Minh trong nháy mắt sụp đổ, lập tức, cũng không quay đầu lại, liền trực tiếp quay về tùy tùng phía sau thét to “Người đến, đem nàng cản lại cho ta!”

“Vâng! Thiếu gia!”

Nghe được lời nói của hắn, những tùy tùng đứng sau xem trò vui kia giống như cũng sớm đã nghĩ đến hắn sẽ nói như vậy, không khỏi cùng kêu lên ồn ào.

Thấy vậy, Lương Kiều nhũn mày, rõ ràng là không cao hứng, dù sao, ngày hôm nay có chuyện quan trọng phải làm, cũng không muốn bị những người này làm hỏng.

Những người này sống chết dây dưa, Liễu Lâm Ba cũng có phần giận tái mặt, hai tay nắm chặt, hạ mắt, Liễu Lâm Ba biết, Lương Kiều không muốn hiện tại bộc lộ võ công của mình, khó tránh khỏi bị hái hoa tặc nhìn thấy, nhưng là, một đám người mắt nhìn chăm chăm, một trận này, tránh không được, xem ra chỉ có thể một mình nàng động thủ.

Tuy nói, đối phương người đông thế mạnh, thế nhưng, Liễu Lâm Ba nhìn ra, đây chính là một đám giá áo túi cơm, không đáng lo lắng, cho dù Lương Kiều không ra tay, một mình nàng cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Ngay ở thời điểm Liễu Lâm Ba còn đang suy nghĩ, chỉ thấy hắn ta lần thứ hai đến gần, trong tay nhàn nhã lắc cây quạt, nghênh ngang đi tới nhìn chăm chăm Lương Kiều, “Mỹ nhân, tiểu mỹ nhân, nàng có biết ta là ai không?”

Lương Kiều đột nhiên khẽ cười thành tiếng, “Ha ha, đến chính mình cũng không biết là ai, ngươi còn có mặt mũi hỏi người khác?”

Đối với câu trả lời của Lương Kiều, Liễu Lâm Ba nghe xong phì cười.

Mà một câu này của Lương Kiều, càng đưa tới nhiều tiếng cười vang từ bốn phía, nguyên lai, ở thời điểm hắn ta bao vây hai người bọn họ, cũng đã khiến rất nhiều nam nữ dừng lại xem náo nhiệt.

Nghe vậy, Mã Minh mới vừa rồi còn một bộ dạng đại gia, tự cho là rất là tiêu sái, gương mặt lập tức ㄟ, nhất thời có chút không sa sầm mặt mày, then quá hóa giận.

“Không cho cười! Các ngươi cười cái gì mà cười!”

Dù sao, những việc xấu trước kia của kẻ ăn chơi trác táng này, ở đây ai ai cũng biết.

Mã Minh ở nơi này chính là một ác bá, hơn nữa cha hắn là quan huyện nơi này, cho nên hắn càng ngày càng coi trời bằng vung, nếu người nào dám đắc tội hắn, chắc chắn là chịu không nổi, nhưng là, Mã phủ xảy ra việc lớn như vậy, hắn vẫn như ngày thường làm xằng làm bậy cũng không sợ tặc nhân kia nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Tất cả mọi người bị hắn ta nhìn không dám cười, hắn cũng mặc kệ những người khác, ánh mắt trực tiếp rơi xuống trên người Lương Kiều, “Mỹ nhân, nàng có biết, tính nhẫn nại của Mã phủ không tốt, ta cũng không muốn thương tổn mỹ nhân, cho nên, mỹ nhân, ta xin nàng cho ta một cơ hội, nàng ngoan ngoãn theo ta, như vậy là tốt nhất, ta bảo đảm sẽ hảo hảo thương nàng, nàng muốn kim ngân châu báu, tơ lụa, ta hết thấy đều cho nàng, còn nếu nàng không theo ta, Hừ!”

Lời kẻ tiếp, hắn ta tuy rằng không tiếp tục nói, thế nhưng trong hàm ý uy hiếp trong giọng nói không hề che giấu chút nào.

Liễu Lâm Ba nghe hắn một câu mỹ nhân nàng ngoan ngoãn theo ta, toàn thân không khỏi nổi lên một lớp da gà, hai đại nam nhân a, đây là muốn nhào cái gì!

Nếu là dân chúng bình thường nghe xong lời này, nhất định sẽ bị kinh sợ.

Thế nhưng, Lương Kiều không giống họ, đối với loại người cậy quyền cậy thế giễu võ giương oai thế này hắn không lạ, Liễu Lâm Ba vừa thấy tình cảnh, khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Lương Kiều, “Nơi này giao cho đệ được rồi, huynh duy trì tào nhả, vừa vặn sáng sớm hôm nay không ra thao trường luyện võ, tiện thể rèn luyện.”

Mã Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều hai người cúi đầu thì thầm, từ ngoài nhìn vào lại nghĩ nói chuyện yêu đương, tình chàng ý thiếp a!

Thấy thế, kẻ ăn chơi trác táng kia càng muốn phát nổ, bộp một tiếng khép lại quạt giấy, hung tợn nói “Được, các ngươi đã không đem Mã mỗ để ở trong mắt, vậy cũng chớ trách ta không khách khí!”

Mã Minh hét lớn một tiếng, lập tức căn dặn đám tùy tùng phía sau, “Mỹ nhân kia không cho động vào một đầu ngón tay, còn tiểu bạch kiểm bên cạnh nàng, các ngươi không cần khách khí, mạnh mẽ đánh chết cho ta!”

Phi, Liễu Lâm Ba thấy vậy trực tiếp tiến lên, sáng sớm vừa vận hoạt động gân cốt một chút, cũng không tệ!

Nhưng mà, vào lúc đó, một đạo tiếng nói ôn hoà phút chốc từ trong đám người vang lên, “Ồi, đừng đánh đừng đánh, có chuyện gì từ từ nói, võ công không thể giải quyết tất cả, chẳng lẽ không phải?”

Tiếng nói kia vang lên, người chung quanh tất cả đều theo thanh âm kia nhìn lại, Liễu Lâm Ba cũng không ngoại lệ, nhìn về phía người kia.

Chỉ thấy, chen chúc trong đám người, một đạo bóng dáng gầy gò cứng rắn từ trong đám đông chui ra đi, vừa ra đã vuốt chút nữa ngã dập mặt, Liễu Lâm Ba nhìn chăm chú, nguyên lai là một thư sinh!

Chỉ thấy thư sinh này, cũng chừng hai mươi tuổi, dáng dấp lớn lên trắng nõn nà, anh tuấn đơn thuần, mặc trên người trường sam màu xám bạc thếp, mái tóc màu đen dùng một cái dây trâm cột lại gọn gàng.

Bộ trang phục này, khiến Liễu Lâm Ba nhớ tới hình tượng thư sinh trong kịch truyền hình!

Liễu Lâm Ba nghĩ trong lòng, thư sinh này làm cho người ta có cảm giác không giống, nhưng là cái gì còn chưa nghĩ ra.

Giờ khắc này thư sinh đi ra thấy việc nghĩa hăng hái lắm, thật đúng là can đảm, nhìn dáng vẻ của hắn, Liễu Lâm Ba không biết cú đấm này xuống có thể đánh ngất hắn luôn hay không.

Liễu Lâm Ba trong lòng còn đang suy nghĩ, không nghĩ tới kẻ ăn chơi trác táng bên kia đã sớm thiếu kiên nhẫn, nắm lấy cổ áo thư sinh, người ta chưa kịp nói xong, đã ăn no đòn.

Oành một tiếng, Mã Minh một quyền đánh qua, thư sinh nguyên bản từ trong đám người chui ra còn thở hồng hộc lập tức theo tiếng ngã xuống.

“Ta phi! Mã Minh ta coi trọng nàng, mắc mớ gì tới ngươi! Người đến, đánh cho ta, đánh mạnh vào!”

Mã Minh nói xong từ trong lòng móc ra một chiếc khăn tay chà sát tay, mà những kẻ tùy tùng kia khi nghe hắn phân phó như thế liền cùng nhau tiến lên, tất cả khí lực đều đánh lên người thư sinh kia.

Liễu Lâm Ba thấy vậy vận khinh công một bước liền vọt ra ngoài, quay người lại một đám lại một đám liên tục đánh vào người các tùy tùng, tất cả đều bị đánh bầm dập, sưng mặt sưng mũi, răng cửa cũng rơi mất vài cái, đầy đất không tìm được!

Liễu Lâm Ba căn bản không sử dụng lực đạo mạnh, một đám tùy tùng chuyên bắt nạt người đã sớm nằm trên đất bụm mặt hừ hừ, cho dù Mã Minh ngày thường hung hăng quen rồi, nhưng nhìn thấy nàng có võ công cao thâm như vậy vẫn không khỏi sợ sệt, trên mặt không che giấu được ý sợ hãi.

Rõ ràng đã sợ còn mạnh miệng chỉ vào Liễu Lâm Ba “Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng tới đây a, ta cho ngươi biết cha ta là Huyện lệnh Mã đại nhân, ngài sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ha ha, nguyên lai là con trai của Mã đại nhân a!” Liễu Lâm Ba lập tức vẻ mặt ôn hòa nói, đột nhiên, mặt biến đổi, hung tợn một cước đem hắn đạp thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chương 57.1: Tối nay phong lưu (1)

“Ha ha, nguyên lai là con trai của Mã đại nhân a” Liễu Lâm Ba lập tức bày ra vẻ mặt ôn hòa nói, đột nhiên, sắc mặt biến đổi, hung tợn một cước đem hắn đạp thật xa.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng tới đây a, cẩn thận cha ta biết sẽ giết chết ngươi!”, hắn ta sau khi bay ra ngoài thì cả người nằm phục trên đất, ôm bụng bộ dạng hoàn toàn không cam lòng quay đầu nhìn Liễu Lâm Ba.

Nghe được Mã Minh, Liễu Lâm Ba nhất thời cảm thấy không còn gì để nói, Mã đại nhân luôn luôn làm quan thanh liêm, cương trực công chính, trong

nhà lại có con trai như vậy!

“Cha ngươi là ai ta quản không được, nhưng ngươi đùa giỡn nữ nhân của ta, nhất định không được, có bản lĩnh trở về gọi cha ngươi đến đây gặp ta!”

Liễu Lâm Ba nói lời này còn thân mật nắm cầm Lương Kiều, một cảm giác giống như bị điện giật nhất thời từ cầm lan tràn ra, Lương Kiều bị hành động ân ái bất thành lĩnh làm cho đứng hình, mắt nhìn trừng trừng sừng sững mặt tình tứ trắng như bạch ngọc của Liễu Lâm Ba mà ngẩn người.

Ánh mắt Lương Kiều ngẫu nhiên nhìn thoáng qua vị thư sinh yếu đuối vừa ra mặt giúp mình, nếu như người người Lương quốc đều chính trực như vậy thì tốt biết bao, không khỏi từ trong tay áo móc ra một chiếc khăn tay đưa tới, “Cầm lấy lau một chút đi.”

“Cảm ơn cô nương.”

Thư sinh mở miệng, giọng điệu rất thấp, bị đánh đầy mặt đều là máu, thái độ vẫn khiêm tốn có lễ, chính là một bộ dạng khiêm tốn nho nhã.

Đối với người đọc sách chính trực như hắn, Lương Kiều vẫn luôn thương thức, cong môi quay về phía hắn nở nụ cười, hắn lại hồn nhiên không biết, nụ cười của mình có bao nhiêu mê người.

Chỉ thấy giờ khắc này ánh nắng tươi sáng, gió thổi nhẹ nhẹ, Lương Kiều ngồi xổm bên cạnh thư sinh một bên đưa khăn tay một bên mỉm cười, nụ cười kia, giống như gió xuân tháng ba, thổi vào trong trái tim, vô cùng ấm áp.

Thấy vậy, thư sinh không khỏi nhìn đến ngây người.

Con người đen cũng không che giấu được kinh diễm cùng mê muội, đáng vẻ kinh ngạc đến ngây người kia, khiến Liễu Lâm Ba cảm thấy vô cùng buồn cười, liền đưa tay hươu hươu trước mắt hắn.

“Cô, cô nương, tiểu sinh thất lễ!”

Chính mình vừa rồi luống cuống, thư sinh sau khi nói xong lời này, gương mặt càng bởi vì ngượng ngùng mà đỏ hồng.

Người này da mặt thật mỏng, như vậy đã đỏ mặt, haiz haiz haiz, đồng thời cũng phải nói Lương đại tỷ thật là có sức quyến rũ a ~

Liễu Lâm Ba đang cười, đột nhiên nghe được kẻ ăn chơi kia kêu lên sợ hãi, nguyên lai là Mã Minh mất thấy tình thế không ổn, liền dự định chạy trốn, lại bị Mộ Dung Thanh vẫn đi phía sau bọn họ nhìn thấy, lập tức vươn tay bắt lại, Mộ Dung Thanh nhìn như thư sinh yếu đuối, nguyên lai quả thực như Liễu Lâm Ba suy đoán, nắm cổ áo Mã Minh như điều hâu nắm con gà con, trực tiếp giữ hắn lại.

“Thực thời thì mau chóng thả ra ra, nếu không sẽ khiến ngươi chịu không nổi!”

“Hừ! Dám đùa giỡn tỷ tỷ của ta, tiểu tử nhà ngươi lá gan cũng lớn lắm! Ha ha, chịu không nổi, chủ ý này không tồi a!”

Mộ Dung Thanh mang theo hắn ta hai chân đá loạn không ngừng, một tay vuốt vằm, trêu tức nhìn hắn.

Thấy ánh mắt không có hảo ý của hắn, Mã Minh thầm kêu không ổn, nhưng mà, còn chưa chờ hắn nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cổ chân nhẹ bằng, cả người lơ lửng không chạm đất.

Không thể tưởng tượng được, Mộ Dung Thanh nhìn giống như thư sinh, cư nhiên sức lực lại lớn vô cùng.

Lương Kiều nghe được tiếng kêu tỷ tỷ thân thiết kia, nhất thời rung mình.

Cuối cùng, vẫn là thư sinh kia nhìn không được, liền đi tới bên cạnh Lương Kiều, chấp tay có lễ nói, “Cô nương, hắn ta tuy rằng kiêu ngạo, nhưng hiện tại đã bị giáo huấn, mong cô nương bớt giận, thả hắn đi.”

Thư sinh này nhất định là muốn dĩ hòa vi quý, không muốn nhiều chuyện, dù sao cũng sống ở đây, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, về sau sẽ khó xử.

Nghĩ lại thì, lần này bọn họ đi là để bắt hái hoa tặc, hiện tại tên tiểu tử này cũng đã được giáo huấn, cho nên, Lương Kiều suy nghĩ một chút vẫn là thấy nên thôi.

Quay về phía Mộ Dung Thanh khoát tay ra hiệu hắn thả người, Mộ Dung Thanh quả nhiên lập tức buông hắn ta ra, trong nháy mắt, Mã Minh rơi xuống đất, kêu cha gọi mẹ thấu trời.

Đã được kiến thức qua sự lợi hại của Mộ Dung Thanh, đám tùy tùng kia đều không dám lên tiền, mãi đến tận khi Mộ Dung Thanh buông lỏng tay, những tên kia mới lập tức chen chúc tiến lên.

Cuối cùng lại bị Mã Minh một cước đá văng, chỉ thấy Mã Minh hai mắt đỏ bừng, quay về phía thủ hạ của mình lớn tiếng quát, “Đều là lũ thùng com, tất cả đều cắt cho bốn thiếu gia!”

“Thiếu gia!”

“Mau cắt!”

Mã Minh quát mắng, không chỉ không ôm được mỹ nhân, còn bị trêu đùa một trận, trước khi đi vẫn không quên làm ra vẻ hung ác, “Tiểu tử nguoi nhớ kỹ bản thiếu gia, nhục nhã ngày hôm nay, tương lai ta nhất định trả lại gấp mười lần!”

“Được, ta chờ.”

Rõ ràng đã không còn nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Thanh, nhưng là vừa mới dứt lời, liền cảm giác lưng mát lạnh, Mã Minh lập tức rục cổ lại, quả nhiên phía sau có người, Mộ Dung Thanh hừ lạnh một tiếng vận khinh công đã đứng sát bên cạnh.

“A! Quý a!”

Mộ Dung Thanh vừa mới đi, kẻ ăn chơi chác táng kia liền lại ngã chổng vó trên mặt đất.

“Vị công tử này, không biết xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Lư Nguyên.”, thư sinh kia một bên ôm mũi một bên tự giới thiệu.

“Lư công tử, nguoi bị thương, có muốn chúng ta đưa đi y quán xem một chút không?” Lương Kiều nghiêng đầu đối mặt với hắn vừa đi vừa nói, Lư công tử nghe vậy thụ sủng nhược kinh, có điều vẫn từ chối.

“Cảm ơn cô nương quan tâm, tiểu sinh chỉ là tiểu thương mà thôi, không đáng nhắc tới, ta trở về bôi chút thuốc là được.”

“Được rồi, đã như vậy, vậy nguoi cũng trở về sớm đi!”

Dù sao trong tay còn có chuyện quan trọng phải làm, đã bị kẻ ăn chơi trác táng kia làm lỡ rất nhiều thời gian, Liễu Lâm Ba và Lương Kiều cùng thư sinh kia nói tạm biệt liền tiếp tục đi dạo trên đường hoa.

Trên đường cái, người đến người đi, muôn người đều đổ xô ra đường, thật giống toàn bộ người ở Lệ Đô đều đổ bộ ra đường, đem con đường chen chúc đến gió thổi không lọt.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều đi dạo rông rã một buổi sáng, hiện tại vừa mệt vừa đói, liền, liền tìm một cái khách điểm nghỉ chân.

Chỉ thấy gian khách điểm này, không chỉ có ngoài cửa bày hoa tươi, liền ngay cả trong khách điểm, trên mỗi bàn đều có một bình hoa, làm cho toàn bộ khách điểm thoát nhìn càng cổ xưa, nhiều hơn mấy phần lãng mạn.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều mới vừa đi vào, liền có một tiểu nhị nhanh nhẹn vô cùng nhiệt tình chạy ra đón hai người.

Tìm một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống, Liễu Lâm Ba liền tùy ý gọi mấy món ăn, đi tới giữa trưa, vừa mệt vừa khát, hai người uống một chút nước trà rồi mới chậm rãi đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy, hai người ngồi chính là vị trí sát cửa sổ ở lầu hai khách điểm, ngồi ở chỗ này, tầm nhìn vô cùng tốt, không chỉ có thể quát sát nhất cử nhất động của mọi người bên trong khách điểm, mà còn có thể đem toàn bộ cảnh vật tinh tế bên ngoài thu vào trong tầm mắt.

Hai người bọn họ tuy rằng thân nhiên uống trà, nhưng cũng không quên mục đích của chuyến đi này, mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, đem nhất cử nhất động bốn phía đều thu vào trong mắt.

Nhưng mà, vào lúc đó, một giọng trẻ con lanh lảnh đột nhiên vang lên bên tai hai người, khiến hai người sững sờ quay đầu lại.

Một tiểu cô nương cư nhiên không biết từ khi nào đã tới trước bàn bọn họ, chỉ thấy tiểu cô nương này tuổi không lớn lắm, trên người mặc một bộ xiêm y đã bạc phếch, trên đầu buộc hai cái dây vải to củ nát, tự nhiên buông xuống hai bờ vai, tôn lên khuôn mặt tròn tròn của tiểu nữ hài, da thịt tuyết trắng, thoát nhìn giống như búp bê.

Liễu Lâm Ba từ nhỏ đã thích hài tử, nhìn thấy đứa nhỏ này càng là yêu thích không thôi, liền cười khanh khách nhìn hài tử kia.

Nhìn thấy dáng vẻ gần gũi của Liễu Lâm Ba, tiểu nữ hài lập tức không hề vuột mắt cơ hội nhắc lên lẵng hoa trong tay mình, quay đầu nhìn một chút Lương Kiều ngồi ở đối diện, lại nhìn một chút Liễu Lâm Ba, “Ca ca, tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, mua cho tỷ tỷ đóa hoa đi, như vậy tỷ tỷ nhất định sẽ càng thêm yêu thích ca ca!”

Nghe được tiếng nói nũng nịu của tiểu nữ hài, ngọt ngào, giống như ăn kẹo đường, khiến người ta nghe xong đều yêu thích.

Chỉ có điều, sau khi nghe xong tiểu nữ hài nói như vậy, Liễu Lâm Ba không tự chủ được nhìn Lương Kiều một chút, sau đó trực tiếp phì cười.

Tiểu nha đầu gạt mình, xem dáng dấp của bọn họ liền biết là một đôi tình nhân, Liễu Lâm Ba sao lại cười tỷ tỷ xinh đẹp như vậy.

Có điều, Liễu Lâm Ba thấy đứa nhỏ này bộ dạng đáng yêu, hơn nữa nhìn ăn mặc gia cảnh nhất định không tốt, không phải vậy tiểu hài tử đáng ra phải được ôm vào trong lòng sủng ái, sao có thể đi bán hoa cơ chứ, hơn nữa người khác lần hài tử đều nói tỷ tỷ xinh đẹp, cái này cũng chứng minh tay nghề hóa trang của nàng tốt.

Khụ khụ, đương nhiên, bộ dạng Cửu vương gia cũng được!

Liễu Lâm Ba nhất thời này sinh thương tiếc, hơn nữa hoa bên trong lồng hoa của đứa nhỏ này cũng hết sức xinh đẹp, Liễu Lâm Ba sờ sờ đầu tiểu cô nương kia nói “Được, ca ca mua hết tất cả hoa của muội.”

“Thật sự? Cảm ơn ca ca tỷ tỷ, Chúc ca ca tỷ tỷ hạnh phúc vui vẻ, vĩnh viễn đều ân ái ái!”

Nghe được lời của Liễu Lâm Ba, trên mặt nữ hài tử lập tức hiện lên nụ cười sáng lạn đáng yêu.

“Tiểu muội muội, muội bán hết hoa rồi hãy mau chóng về nhà đi!”

“Vâng!”

“Cho đệ.”, chờ tiểu nữ hài vừa đi, Lương Kiều đem đồng hoa kia nhét vào trong tay Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba chợt kinh ngạc nhìn hắn, nửa ngày không biết nên nói gì cho tốt.

“Cho đệ làm gì đệ cũng không phải cô nương, huynh cầm đi!”

“Ngươi nha!” Lương Kiều không khỏi duỗi tay xoa đầu của nàng, nghe thế nào cũng thấy kì quái, đây không phải đang nói mình nữ nhân sao?

Nhưng lại không biết, một màn hai người vui cười ấm áp như vậy, một cặp mắt yêu đã bên trong góc không khỏi dâng lên một cỗ ghen tuông không rõ.

“Đại ca, ta luôn cảm giác xung quanh có người nhìn chăm chăm chúng ta!”, đang cùng Lương Kiều đùa giỡn Liễu Lâm Ba nhất thời giống như cảm giác được cái gì, nhỏ giọng nói với Lương Kiều.

“Hừm, ta cũng cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm chúng ta, xem ra, hẳn là hái hoa tặc, chúng ta tiếp tục giả trang tình nhân, dẫn hắn mắc câu.”

“Được.”

Nghe Lương Kiều nói như vậy, Liễu Lâm Ba liền tiếp tục cùng hắn trêu đùa.

Lương Kiều cùng Liễu Lâm Ba sau khi ăn cơm trưa xong, tiếp tục đi dạo phố hoa, cuối cùng vào buổi tối, dựa theo kế hoạch ban đầu, hai người đứng trên bục hoa, giữa sự trầm trồ ồn ào khen ngợi của mọi người, Liễu Lâm Ba cầm hoa trong tay, đưa cho Lương Kiều.

“Ta thích nàng đã lâu, chúng ta ở cùng nhau được không?”

“Ta cũng thích chàng.”

Chưa đợi Lương Kiều trả lời, Liễu Lâm Ba cũng đã mặt đỏ, Lương Kiều nói lời này thâm tình không ngớt, thật sự khiến người ta có loại ảo giác, hai người này không phải đang diễn trò.

Lương Kiều làm ra vẻ tiểu nữ nhi ngượng ngùng, xấu hổ tiếp nhận hoa Liễu Lâm Ba đưa tới.

Cứ như vậy, hai người bọn họ ở trong mắt mọi người chính là phu thê chưa cưới, hơn nữa Liễu Lâm Ba còn cố ý ở trước mặt nhiều người như vậy nói hai ngày sau sẽ thành thân.

Lúc sau, hai người ở trong sự chúc phúc của mọi người xuống khỏi bục hoa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 57.2: Tối nay phong lưu (2)

Bởi vì diễn trò phải làm đến cùng, để dẫn dụ hái hoa tặc, hội Liễu Lâm Ba đã chuẩn bị vô cùng kĩ càng.

Ở Lệ Đô thành, thuê lại một khu nhà nhỏ, làm nhà Lương Kiều.

Mà nhà Liễu Lâm Ba thì lại ở sát vách, thân phận hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, trong nhà không cha không mẹ, hai người đều là cô nhi.

Thân phận như vậy nếu hái hoa tặc biết, tự nhiên cũng sẽ buông lỏng cảnh giác.

Giờ khắc này, sắc trời đã tối, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều nói tạm biệt, hai người đều ai về nhà nấy, khu nhà nhỏ này cực kỳ bình thường, nhưng quét tước sạch sẽ, gian nhà không lớn, thế nhưng, chim sẽ tuy nhỏ, nhưng mà ngũ tạng đầy đủ.

Lương Kiều sau khi trở lại khu nhà nhỏ cũng mệt mỏi, liền đến nhà bếp lấy nước sôi, chuẩn bị một thùng lớn nước nóng, con người quét qua, hoa tươi ngày hôm nay mua được đê đê nói có tác dụng thần kì, ngắt những cánh hoa tươi kia thả vào thùng nước ngâm mình.

Cách này dễ dàng dẫn dụ hái hoa tặc tới, Lương Kiều càng ngày càng cảm giác đê đê mình cùng Mộ Dung hợp mưu chính mình, một đại nam nhân tắm nước ngâm cánh hoa, còn phải tắm đến thom ngát.

Lương Kiều đem cả rổ cánh hoa thả vào trong thùng gỗ to, không tới một hồi, căn phòng đơn sơ sạch sẽ thoang thoang mùi hương, thả lẳng hoa xuống liền cội đại lung, tiện thể lấy ra hai cái bánh bao to bị nhét cả ngày ở trước ngực.

Cảm giác bánh mận thẩu bị nhét vào ngực mình cả ngày, hiện tại lại còn ấm ấm, thấy vậy, Lương Kiều không còn gì để nói.

Đối với Mộ Dung càng thêm oán thâm trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Lương Kiều thử một chút độ ấm của nước liền tiến vào trong thùng gỗ to, ở trong nước nóng nhắm mắt dưỡng thần.

Trong phòng có người?

Năng lực nhạy cảm trời sinh, đôi con người rục rờ của Lương Kiều nhanh chóng mở ra, trong lòng căng thẳng, vẫn như cũ bất động thanh sắc làm động tác kỳ cộ.

Thân thể không khỏi chìm xuống dưới mấy phần, để đám cánh hoa rải rác thom ngát triệt để che kín ngực hần, trong lòng cũng suy đoán mục đích của người đến, nếu hần đoán không sai, hần là hái hoa tặc đến rồi.

Dù sao hôm nay lúc ở khách điểm mình và Liễu huynh đệ đều cảm giác được có một đạo ánh mắt nóng rực lên lút roi xuống trên người bọn họ, phảng phất đang quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, khẳng định là hái hoa tặc biết bọn họ định thân, liền muốn gây án.

Lương Kiều trầm nghĩ, lập tức, tay ở trong nước cũng tìm thấy dao găm hần đã sớm bỏ vào trong thùng nước tắm, con mắt quét qua, xiêm y của hần, đặt ở nơi đưa tay là có thể chạm tới.

Lương Kiều như không có chuyện gì xảy ra vốc nước lên người, trên nóc nhà truyền đến tiếng động càng ngày càng rõ ràng, giống như đã đến ngay trên đỉnh đầu.

Lương Kiều phút chốc động thân, cùng với một tiếng rầm, bọt nước tung toé, nước trong thùng bắn lên trực tiếp bị Lương Kiều dùng nội công đánh ra ngoài.

Lập tức, thừa dịp người kia lùi về sau tránh né, cả người Lương Kiều nhanh như tia chớp từ trong nước nhảy ra, xoay người mặc quần áo, động tác liền mạch lưu loát, vô cùng đẹp!

Ở thời khắc bọt nước hạ xuống, Lương Kiều nắm dao găm trong tay, đã như cung bắn khỏi tên, hướng về kẻ đánh lên đứng ngay phía sau hần.

Đối phương động tác cũng là nhanh, mới vừa rồi còn đứng trên nóc nhà, giờ đã đứng phía sau hần, Lương Kiều vốn đã tính toán, một dao này đâm xuống, thừa dịp hái hoa tặc chưa kịp đề phòng đem hần tróc nã quy án.

Lương Kiều đâm dao găm về phía hắc y nhân lại bị ngón tay hần kẹp lại, thấy vậy, con mắt óng ánh khê trùng, một trận thanh âm lạnh lạnh truyền đến bên tai.

“Công phu của đại ca thực tốt!”

“Hiền đệ!”

Liễu Lâm Ba đem mảnh vải màu đen trên mặt lấy xuống, quay về phía Lương Kiều nở nụ cười, Lương Kiều sợ thương tổn đê đê mau chóng đem dao găm thu lại, một trận ảo não, thẳng tay ném xuống đất.

“Đề đại ca nhìn xem có bị thương chỗ nào không?”

“Chỗ nào cũng không bị thương, đệ nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy ngủ yên, liền bò lên trên nóc nhà đại ca quan sát, không nghĩ tới đại ca đang tắm, ta cái gì cũng không thấy a!”

Liễu Lâm Ba nhớ tới thời điểm vừa nãy giao thủ lại nhìn thấy cánh hoa trong thùng nước tắm, trời a! Cừu vương gia là nam nhân nguyên tắc như vậy, làm sao nàng thuận miệng nói một câu hần liền tắm rửa thực sạch, kỳ thực chơi đùa cả ngày, Liễu Lâm Ba vốn cho là hần đã sớm ngủ, nào có biết người ta vẫn ăn mặc kiểu nữ nhân ở đây tắm cánh hoa.

“Đều là nam nhân đệ nhìn cũng không sao, đến, lại đây vì huynh xoa cho!”

“Này, nước này đã nguội rồi, đại ca đừng tắm nữa, nghỉ sớm một chút đi, xem ra đêm nay hần sẽ không xuất hiện, ta đi về trước.”

Lương Kiều mặc áo lót đơn bạc áo dính sát, trên da vẫn còn óng ánh hạt nước, bấp thịch so với đám người mẫu nam trước đây Liễu Lâm Ba xem trong

tạp chí còn đẹp mắt hơn, Lương Kiều nói xong liền muốn cởi bỏ đai lưng lỏng lẻo bên hông, Liễu Lâm Ba mau chóng xoay người cười ha hả trực tiếp chạy mất.

Hai ngày này, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều đều sẽ đi bộ trên đường một vòng, sau đó đi chọn mua một ít đồ thành hôn, bộ dạng khảnh trương chuẩn bị cho hôn lễ, mà hai ngày nay, bọn họ mỗi lần đi ra ngoài chọn mua đồ dùng đều luôn chú ý người xung quanh, tìm kiếm nhân vật khả nghi.

Nhưng mà, ngoại trừ lúc ở trong khách điểm hôm ngắm hoa bọn họ nhận ra ánh mắt khả nghi, sau đó đều là gió sóng yên biển lặng.

Thế nhưng, Liễu Lâm Ba trong tiềm thức cảm giác được, đây là bình yên trước bão táp, bởi vì hai ngày nay chưa từng truyền ra tin tức nữ tử nào bị làm nhục.

Thời gian trôi qua trong nháy mắt, ngày mai chính là ngày hai người thành hôn.

Bọn họ cũng đem gian nhà trang trí lại, hàng xóm xung quanh cũng vì bọn họ là vợ chồng chưa cưới, ngày mai sắp kết hôn, nhiệt tình qua giúp đỡ bố trí tân phòng.

Hơn nữa, dựa theo tính cách của hái hoa tặc, nếu như hắn thật sự chú ý tới Lương Kiều, nhất định sẽ hành động vào đêm nay.

Cho nên, bọn họ đã sớm bố trí rất nhiều mai phục, dặn Lương Kiều sớm tắt đèn nghỉ ngơi, dựa theo phong tục nơi này, nam nữ sắp kết hôn trước ngày đại hôn một ngày không thể gặp mặt, cho nên Liễu Lâm Ba cũng đã sớm trở về chỗ ở của mình.

Đêm, càng ngày càng khuya.

Trăng sáng sao thưa, ánh trăng thuần khiết, như sương như khói, bao trùm toàn bộ mặt đất.

Chính giữa mùa hè, bên ngoài ve kêu không dứt.

Ngoài tiếng đó ra, yên lặng như tờ, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng gõ mõ, “Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lừa ”

Nghe âm thanh điểm canh u oán, khiến cho từng người nằm ở trên giường như Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều biết hiện tại đã là canh ba nửa đêm, thế nhưng giờ khắc này bên ngoài vẫn là sóng yên biển lặng, không có một chút nào quỷ dị.

Chẳng lẽ, thật sự tính toán sai rồi?

Hái hoa tặc nghe được tiếng gió nhìn ra sơ hở đã rời khỏi Lệ Đô thành?

Nếu là như vậy thì nguy rồi, dù sao hái hoa tặc tới vô ảnh đi vô tung, không ai biết dáng đáp của hắn.

Theo lý thuyết, nữ tử bị hắn chà đạp, chắc chắn phải biết dáng đáp hái hoa tặc mới đúng, thế nhưng, kỳ quái chính là, những nữ tử bị hái hoa tặc chà đạp, đều chưa từng nói cho người khác biết dáng đáp của hắn, thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cũng không biết có phải hái hoa tặc cho những nữ tử kia uống thuốc gì?

Ngay ở thời điểm Lương Kiều còn đang suy nghĩ, đột nhiên, đúng lúc đó, chỉ cảm thấy một bóng đen lóe qua cửa sổ rồi biến mất.

Tuy rằng bóng đen kia chỉ là một cái thoáng qua, nhưng giờ khắc này Lương Kiều cảm giác tuyệt đối không sai, chính là hái hoa tặc không thể nghi ngờ, cả người nhanh chóng cảnh giác, máu toàn thân đều sôi trào, Lương Kiều vẫn bất động thanh sắc nằm ở trên giường giả bộ ngủ, hô hấp cũng nhẹ nhàng bình thường, con mắt híp lại, lén lút quét các nơi, rất cực! Sau một lúc lâu quan sát, Lương Kiều lần thứ hai nhìn thấy bóng đen kia trước cửa sổ.

Giờ khắc này, trong phòng không thắp đèn, bên ngoài ánh trăng thuần khiết, xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa mở rộng, chiếu vào trong phòng.

Vì đề phòng hái hoa tặc sẽ bỏ thuốc, Liễu Lâm Ba đặc biệt lấy ra thuốc giải bách độc bí chế của Tiêu Dao môn, chỉ thấy người ngoài cửa sổ nghỉ chân hồi lâu, như là đang quan sát gì đó, rất cực, sau một hồi, người kia từ cửa sổ nhảy một cái vào, rơi xuống đất vô thanh, cũng biết khinh công bất phàm, bóng đen kia nhẹ chân, từng bước từng bước tới gần.

Gió đêm thổi ngọn cây bên ngoài không ngừng phát ra tiếng xào xạc, thổi màn che tung bay không ngừng, màn che tung bay, làm cho cả phòng càng thêm mấy phần quỷ dị.

Hái hoa tặc hẳn là không biết biết hắn vẫn tỉnh táo, ở đi tới bên giường liền không chút tri hoãn, trực tiếp đem ma chướng hướng tới người Lương Kiều.

Nhận ra được điểm này, Lương Kiều biết cơ hội tới, nguyên bản đôi mắt đang nhắm chặt trong đêm tối lập tức mở ra, theo đó, bàn tay làm thành con dao thẳng tắp bổ vào trên người hái hoa tặc, Lương Kiều động tác tinh chuẩn, nhanh như chớp giật, người đến không hề phòng bị, nên bị hắn mạnh mẽ đánh một chưởng.

Lập tức nghe được một tiếng kêu rên đau đớn, người kia bị đánh lui vài bước, mà Lương Kiều cũng nhân cơ hội từ trên giường đứng, người kia biết mình trúng mai phục, che ngực cấp tốc nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng mà, vừa lúc đó, xung quanh vốn yên lặng như tờ đột nhiên tuôn ra một nhóm lớn tướng sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Liễu Lâm Ba đứng nóc nhà phóng âm khí trong tay về phía nam từ kia, trong nháy mắt, thanh âm binh khí không ngừng vang vọng trong đêm, tướng sĩ mai phục tại các nhà xung quanh cũng hòa vào cùng đánh.

Chỉ thấy hái hoa tặc thân mặc bạch y, trên mặt còn che một tấm vải trắng, khiến người ta nhìn không rõ mặt hắn.

Không biết tại sao, Liễu Lâm Ba nhìn bóng người này thì luôn cảm giác rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở đâu, thế nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Ngay ở lúc Liễu Lâm Ba thất thần, chỉ thấy hái hoa tặc biết mình ở thế yếu, thừa dịp nhóm người Lưu đồ đầu chưa sẵn sàng, từ trong lòng móc ra một gói thuốc bột.

“Cẩn thận!”

Liễu Lâm Ba một chương đánh tan không ít thuốc bột, nhưng nhóm người Lưu đồ đầu hoàn toàn không có phòng bị, bột phấn tung toé, các tướng sĩ thất điên bát đảo ngã trên mặt đất.

Liễu Lâm Ba vừa thấy, trong lòng cả kinh, lập tức, nhún mũi chân, vọt tới bên cạnh bọn họ, “Các người thế nào?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chính là toàn thân không có khí lực, một chút cũng không động được.”

Liễu Lâm Ba bắt mạch, quả nhiên là Nhuyễn cốt tán!

Lúc này, Lương Kiều cũng từ trong phòng đi ra, Liễu Lâm Ba ngẫm ra đầu, lập tức cùng Lương Kiều đồng thời đuổi theo hướng hái hoa tặc chạy trốn.

Nhưng mà, vào lúc này hái hoa tặc đã sớm thoát khỏi tầm mắt của họ, chạy vào ngọn núi bên kia.

Giờ là ban đêm, hơn nữa mảnh thú qua lại, vào đêm chính thợ săn cũng không dám tùy tiện lên núi, thật vất vả tóm được hắn, không thể dễ dàng buông tha như vậy, hai người hoàn toàn không để ý nhiều như vậy, trong ngọn núi cây cối tươi tốt, hoàn toàn che mất ánh trăng bên ngoài, gió đêm vẫn thổi, nên cho dù là đêm hè, nhiệt độ trong núi cũng thấp hơn nhiều so với bên ngoài.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến âm thanh vù vù, đi kèm theo tiếng dã thú gào thét, khiến người nghe tiếng dã sợ hãi.

Liễu Lâm Ba đang đi giống như nghe được âm thanh gì, toàn bộ thân thể chấn động, có tiếng chân truyền đến! Vội vàng lôi kéo Lương Kiều trốn sau một cây đại thụ phải đến trăm năm.

Một phút qua đi, một đạo bóng dáng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, vừa nãy lúc đang đánh nhau, Liễu Lâm Ba liền cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, hiện tại, người này chậm rãi đi tới, bóng dáng gầy gò, khá cao, càng nhìn càng quen, theo lý thuyết, nàng mới tới đây không lâu, biết đều là người trong quân doanh, như vậy trừ bọn họ ra, nghĩ tới đây đầu óc Liễu Lâm Ba đột nhiên sáng lên, một nam tử gầy gò hiện lên trong đầu.

Đôi mắt đẹp tròn trĩnh, ánh mắt nhìn về phía người đến kia mang theo không dám tin, hái hoa tặc, lại là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 57.3

Trong lúc Liễu Lâm Ba còn đang suy nghĩ, Lương Kiều nhào về phía người kia, nhưng mà lần này, nam tử tuy rằng không ứng phó kịp, thế nhưng mùi son phấn đậm đặc trên người Lương Kiều gây sự chú ý của hắn, né người sang một bên, tránh thoát được thế tấn công của Lương Kiều.

Liễu Lâm Ba thừa cơ nhanh chóng đánh rớt mảnh vải trắng bịt trên mặt nam tử, trong nháy mắt, một đạo bóng dáng gầy gò xuất hiện trước mắt hai người.

“Quả nhiên là người!”, hai người trăm miệng một lời, nói xong liếc mắt nhìn nhau, sớm đã ngẫm hiểu ý.

“Ha ha, mỹ nhân, không nghĩ tới sao?”

Chiếc khăn che mặt đột nhiên bị rơi xuống, nam tử cũng hơi ngạc nhiên một chút rồi lấy lại tinh thần, nhìn thấy vẻ mặt chấn động cùng kinh ngạc của Lương Kiều, khóe môi cong lên, mặt mày dần ra, nở nụ cười ôn hòa và thân thiện với Lương Kiều.

Chỉ thấy nam tử kia giờ khắc này mang trên mặt bảy phần tà mị, ba phần lười biếng, vẫn là thư sinh tốt ngày đó ở trên đường cái khuyển can, thấy việc nghĩa hăng hái làm lại bị người đánh sao?

Đúng, người này không phải ai khác, chính là thư sinh ngày đó đi ra khuyển can, Lô Nguyên!

“Đúng vậy, thật không nghĩ tới, người lần trước diễn không tệ, nếu không phải hiện tại gặp người ở đây, ta còn thực sự cho rằng người là một thư sinh yếu đuối đấy.”

Nam tử kia nghe vậy ngược lại cười ha ha, tiếng cười sang sảng, cuồng dã bất kham, réo rắt như vậy, ở giữa đêm yên lặng như tờ này, càng rõ ràng.

“Mỹ nhân, chúng ta đều vậy không phải sao, nếu không tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không biết, cô nương xinh đẹp như thế lại còn biết võ công.”

Nam tử kia lại cười sang sảng, cặp mắt hẹp dài đã sớm không còn sự ôn hòa, gần gũi ngày xưa, có, cũng hoàn toàn là tà mị cùng nóng bỏng.

Đối với ánh mắt lớn mật của nam tử, Lương Kiều cảm thấy trong lòng khó chịu, dạ dày cũng không thoải mái.

“Ít nói nhảm, xem chiêu!”

Lương Kiều cũng không muốn tiếp tục cùng hắn lãng phí thời gian, vừa mới nói xong nhún mũi chân, cả người liền lập nhào tới nam tử kia, như cung bắn khỏi tên, hai tay nắm thành quyền, từng quyền mạnh mẽ, đánh thẳng vào mặt nam tử kia.

Nam tử thấy vậy, lông mày nhíu lại, nhún mũi chân, ăn nắm đấm còn không quên mở miệng trên tức “Mỹ nhân, cẩn thận trúng mặt, nàng đã thương mặt ta, sẽ có không ít nữ tử đau lòng!”

Nghe được lời ngả ngón của nam tử Lương Kiều hơi nhướng mày, lạnh lùng nói “Lão tử muốn đánh chính là mặt người!”

Vừa dứt lời, lại một quyền mạnh mẽ đánh tới.

Tuy rằng, có câu nói, không đánh vào mặt người cười, thế nhưng, Lương Kiều nghĩ đến trong lãnh thổ Lương quốc cư nhiên có liên tiếp các cô nương chưa lấy chồng bị hắn làm hại, ra tay càng không chút khách khí.

Nam tử kia né tránh không kịp, không khỏi lại bị đánh lui vài bước, Lương Kiều mười mấy tuổi đã có thể ra chiến trường, võ công tự nhiên không phải thấp.

Nam tử kia khinh công không tệ, còn võ công, lại thiếu điều luyện, hái hoa tặc trên người bị đau, không ngừng quét mắt bốn phía, tìm kiếm cơ hội bỏ chạy, nhưng mà, Liễu Lâm Ba nhìn ra tâm tư của hắn, cũng theo Lương Kiều cùng tiến lên thu thập hắn, lần này, đến cơ hội chạy trốn cũng không có.

“Người vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi, làm hại nhiều nữ tử như vậy lẽ nào trong lòng người chưa từng áy náy?”

Nam tử kia trong lòng thất kinh, biết rõ đánh không lại, nhưng lại không cam lòng, lẽ nào thật sự lại thua trong tay một tên tiểu bạch kiếm cùng một nữ tử?

Liễu Lâm Ba cũng không muốn lãng phí thời gian, ở trong ngọn núi này thêm một khắc nguy hiểm liền tăng lên một phần, Liễu Lâm Ba trong lòng vừa nghĩ, một khắc sau, liền cảm giác một loại bầu không khí quỷ dị kéo tới.

“Đừng đánh, trước tiên dừng lại, các người có cảm giác được bốn phía giống như có gì đó đang nhìn chằm chằm chúng ta hay không?”

Không chỉ có hắn cảm giác được, Lương Kiều cũng cảm giác được, loại cảm giác nguy hiểm này càng ngày càng mãnh liệt, con mắt quét qua, chỉ thấy nguyên bản một mảnh rừng cây đen kịt, đột nhiên có thêm rất nhiều đôi con người biếc, trong bóng tối nhìn chằm chằm bọn họ, bên trong con mắt màu xanh biếc lộ ra một loại tín hiệu, chúng nó đói bụng!

Đúng thật là lo lắng cái gì, cái đó liền đến.

Bầy sói, không có nhân tính, chúng nó nghĩ tới chỉ là có thể lấp đầy bụng hay không, lần này được, mỗi món ăn đều có mùi vị khác nhau, còn có thể lựa chọn, dinh dưỡng cân đối.

Bầy sói, kết bè kết lũ, một cái liếc mắt, chỉ thấy có tới hơn hai mươi con sói, nếu còn ở lại chỗ này, vậy chính là chờ chết.

Cho nên, dưới tình huống như vậy, hái hoa tặc chớp lấy thời cơ bỏ chạy.

Theo cử động đột ngột của nam tử kia, nguyên bản đám sói tụ tập ở nơi đó theo động hướng về phía Liễu Lâm Ba vọt tới.

Lương Kiều mau chóng kéo Liễu Lâm Ba lập tức xoay người cùng hướng về bên đó chạy, chuyện chạy trốn như vậy Lương Kiều lần đầu tiên làm, cho dù muốn chạy trốn, cũng nhất định chạy theo hướng Lô Nguyên chạy, không thể bỏ mất cơ hội tóm lấy hái hoa tặc.

Người này lẩn trốn quá nhanh, mới vừa rồi bị Lương Kiều đánh một trận no đòn, hiện tại vẫn còn chạy nhanh như vậy, giống như một con gió.

Phía sau, chính là tiếng chân chạy hỗn loạn, bầy sói kia cũng không phải ngồi không, vốn là ban đêm thị lực động vật vô cùng tốt, hai người bọn họ tuy rằng đều dùng nội lực chạy, nhưng là vẫn không ngừng bị cành cây quất vào mặt.

Mắt thấy sắp bị đuổi theo, đúng lúc đó một đạo ánh lửa chói mắt xẹt qua trước mắt Lương Kiều, theo đó bịch một tiếng rơi vào trong tay Lương Kiều.

Rừng cây này làm sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện một cây đuốc?

Con mắt cẩn thận quét qua mới phát hiện, nguyên lai cây đuốc kia là do hái hoa tặc ném ra.

“Huynh đệ nguoi cầm!” Lương Kiều nhanh chóng không dám có nửa phần chần chờ đem cây đuốc nhét vào trong tay Liễu Lâm Ba, chỉ cần huynh đệ này của hần không có chuyện gì là tốt rồi.

Bầy sói sợ lửa, cho nên nhìn thấy ánh lửa liền sợ liên tiếp lui về phía sau, bởi vậy kéo ra một khoảng cách rất lớn.

“Nguoi không phải chạy rồi sao? Tại sao lại trở về?”

“Ha ha, ta không giống một số tiểu bạch kiểm, còn phải dựa vào nữ nhân bảo vệ, nguoi có thể cho nàng hạnh phúc sao?”

Rất cục trồn xuống núi, cuối cùng cũng coi như là an toàn bỏ rơi đám sói hoang kia, Liễu Lâm Ba thuận miệng nói, nhưng bị nguoi ta hất trở về, Lô Nguyên rất tức giận nhìn Liễu Lâm Ba, vừa nãy Lương Kiều đem cây đuốc giao cho nàng, trong lòng hần vẫn cảm giác khó chịu.

Nói như vậy, hần lại quay lại, còn mang tới cây đuốc, chính là vì cứu Cửu vương gia phần nữ trang?

Khụ khụ, Cửu vương gia lão nhân gia sức quyến rũ vô hạn a!

“Mỹ nhân, ta làm như vậy nàng có cảm động không?”

Nghe được lời nam tử này, Lương Kiều khóe miệng khẽ cong.

“Nói không cảm động là giả.”

“Vậy thì cùng ta đi thôi, ta là thật tâm thích nàng, thật sự! Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ nhìn những nữ tử khác, thành thật, cố gắng yêu nàng!”

“Tuy rằng cảm động, nhưng ta vẫn sẽ trói nguoi lại.”

Tuy rằng hần cứu bọn họ, nhưng dù sao hần phạm quá quá nhiều tội, hại quá quá nhiều người.

“Tiểu bạch kiểm kia có cái gì tốt? Lời này của nàng thực sự làm ta tổn thương, phải biết, nếu như không phải vì nàng, ta sao lại mạo hiểm quay trở về!”, nam tử kia kêu trời trách đất, trên mặt vẫn là mười phần vô lại.

“Cái nào cũng tốt!”

Nam tử kia nghe được Lương Kiều lời nói ngắn gọn lại tuyệt tình như vậy, vô cùng không còn gì để nói.

“Nguoi tuy là tới cứu ta, thế nhưng tặc nhân như nguoi đã hại quá nhiều nữ tử, nguoi phải biết, trinh tiết của nữ tử như sinh mệnh, nguoi làm như vậy, khác gì muốn họ chết.”

Giữa lông mày Lương Kiều đều là chính khí, mới vừa nói xong đột nhiên trên đỉnh đầu nổi lên một trận âm âm tiếng sấm, một đạo ánh sáng trắng nhanh chóng rạch ngang trời đêm.

“Nhanh, trời mưa đuốc sẽ bị tắt, vẫn là sớm rời đi thôi.”

Liễu Lâm Ba vừa nói chuyện, hái hoa tặc lại không chút khách khí trừng nàng một cái, khá lắm, nam nhân này thật sự muốn cùng nàng so bì.

Liễu Lâm Ba thừa dịp hần không chú ý trực tiếp điểm huyết đạo của hần, để ngựa vằn nhất lại từ trên người lấy ra dây thừng trói hần giống như bánh trưng.

“Nguoi là tên tiểu bạch kiểm đê tiện!”

“Ta đê tiện? Đúng, ta không chỉ có muốn bắt nguoi, ta còn muốn độc chiếm nàng, mỹ nhân!”

“Huynh đệ, đói bụng không, cầm cái này lót bụng, quay về đại ca bồi đệ một bữa cẩn thận để ăn mừng.”

Lương Kiều ôm lấy vai Liễu Lâm Ba, từ bộ ngực lấy ra hai chiếc bánh bao lớn vẫn còn nóng, hái hoa tặc nhìn lại mộ ngực dị thường no đủ của Lương Kiều một chút, thực sự bị giật mình, nơi đó trong nháy mắt đã trở nên bằng phẳng.

Này, đây là một nam nhân?

“Hừm, còn nóng lắm, đại ca cũng ăn đi, nếu như bánh bao đậu đỏ thì thật tốt, đại ca nói phải không?”

“Hừm, đúng vậy!”

Hai người gặm bánh màn thầu, mặc kệ hái hoa tặc phía sau, vừa nói vừa cười trở về, nam tử phía sau sắp bị tức đến thổ huyết, náo loạn nửa ngày, đối

tượng mình động lòng lại là nam nhân!

Sau khi trở về trực tiếp đem hái hoa tặc nhốt vào đại lao phủ nha, chờ xử trí, mọi người cuối cùng cũng coi như có thể thở ra một hơi.

“Báo! Tướng quân, mấy ngày trước đây ở phía sau Xuân Mãn lâu, lại giải cứu ra rất nhiều nữ tử ở địa phương bị lừa bán, thuộc hạ đã điều tra rõ là thật thả bọn họ về nhà.”

“Ừm, khổ cực Lưu đô đầu.”

“Nhưng là, Tướng quân, trong này có một vị nữ tử ở kinh thành, đề nàng tự mình trở lại thực sự không an toàn, hơn nữa nàng nói nàng là Tướng gia thiên kim, không biết có phải thật hay không, thuộc hạ không dám qua loa làm bừa.”

Tuy rằng bắt được hái hoa tặc, thế nhưng Lương Thi vẫn âm ỉ muốn Cứu ca dẫn đi mua chút đặc sản đường phố về cho phụ hoàng mẫu hậu, kỳ thực, âm thầm trong cung có yêu cầu nghiêm khắc, mua về cũng không nhất định có thể ăn, Lương Kiều làm sao không biết chút tiểu tâm tư đó của nàng, nàng chính là không nỡ xa Liễu huynh đệ.

“Nàng tự xưng thiên kim Duẫn Tướng gia? Duẫn Băng Thanh!” Liễu Lâm Ba vẻ mặt kinh ngạc từ ghế Tướng quân đứng lên, Tướng quân xưa nay ít có phản ứng như thế, Lưu đô đầu vội vàng gạt đầu tán thành.

Biểu tỳ của Liễu Lâm Ba là trưởng nữ Duẫn tướng phủ, quý phủ còn có một di nương sinh ra một thứ nữ, hai người cả ngày công khai đấu qua đấu lại, hẳn là? Độc thủ Duẫn Ngọc Khiết?

Liễu Lâm Ba trong ngày thường ít tới tướng phủ, đều là Duẫn Băng Thanh thỉnh thoảng đưa tới một ít đồ ăn cùng chi phí, Liễu Lâm Ba đều cảm kích trong lòng.

“Vâng, cô nương kia còn nói Cứu vương phi là biểu muội của mình.”

“Nàng hiện tại đang ở đâu?”

“Bởi vì quân doanh không cho phép nữ nhân tiến vào, thuộc hạ không dám phá quy củ, cho nên, liền đem nàng thu xếp ở khách điểm Duyệt Lại.”

“Phụ giúp lão Tướng quân quản lý quân doanh, ta đi ra ngoài một chuyến.”

“Vâng, Tướng quân.”

Liễu Lâm Ba vào bên trong đối thường phục, trực tiếp cưỡi ngựa rời khỏi quân doanh, đi thẳng đến khách điểm Duyệt Lại Lưu đô đầu nói, Liễu Lâm Ba cùng tiểu nhị hỏi thăm một chút rồi trực tiếp tìm tới lầu hai, gõ cửa hồi lâu vẫn không thấy có phản ứng, dưới tình thế cấp bách trực tiếp đẩy cửa xông vào, ngoài dự đoán Duẫn Băng Thanh mặc yếm đang vội chụp lấy áo ngoài buộc nút thắt, nhìn thấy Liễu Lâm Ba đột nhiên xông vào lớn tiếng kêu lên sợ hãi.

“Đừng kêu đừng kêu, là ta!”, gian nhà không lớn, Liễu Lâm Ba một bước vọt tới trực tiếp che miệng nàng lại, nếu gọi tới khiến người hiểu lầm thật không tốt, dù sao hiện tại nàng ấy còn quần áo xốc xếch.

“Ta biết được ngươi là ai, ngươi đi ra ngoài cho ta!”

“Đại biểu tỳ, là muội, muội là Lâm Ba, muội muội người Lâm Ba!”

Liễu Lâm Ba hơi hơi buông lỏng tay ra, Duẫn Băng Thanh nghe thanh âm này cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, mới vừa rồi còn là thanh âm hùng hậu, hiện tại vừa nghe, lại giống tiếng của biểu muội mình.

Chỉ thấy Duẫn Băng Thanh đầy mặt đỏ, tí mỉ nhìn, có chút vô cùng thâm thúy, Duẫn Băng Thanh chọc chọc vào bộ ngực Liễu Lâm Ba, mềm mại, nhìn như là bằng phẳng, kỳ thực là mềm mại!

Duẫn Băng Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, dùng tay che miệng lại, “Ngươi, ngươi, xảy ra chuyện gì a?”

“Muội còn muốn hỏi tỷ xảy ra chuyện gì đây, một mặt đỏ này là từ đâu ra?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 58.1 Cứu vương gia nghi ngờ (1)

Duẫn Băng Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, dùng tay che miệng lại, “Ngươi, ngươi, xảy ra chuyện gì a?”

“Muội còn muốn hỏi tỷ xảy ra chuyện gì đây, một mặt rỗ này là từ đâu ra?”

Liễu Lâm Ba tìm trong khách điểm một chậu đồng để rửa mặt, một phen lau rửa, khôi phục dung mạo vốn có, biến đổi về khuôn mặt cũng không có gì đặc biệt, Dẫn đại biểu tỷ lại kêu lên sợ hãi, quả thực so với vừa nãy nhìn thấy nam nhân đột nhiên xông còn phản ứng mãnh liệt hơn.

“Muội muội, muội, dung mạo muội đẹp như thế, ta trước nay lại không biết, tại sao muốn biến mình thành xấu xí như vậy, phở lớn ngõ nhỏ trà dư tửu hậu, tất cả dân chúng đều đối với tướng mạo của muội nghị luận sôi nổi, cười nhạo không ngớt, vì sao không sớm hơn một chút khôi phục thành bộ dáng này, nếu không phải trong phủ có chân dung cô cô, ta thực sự không nhận ra là muội, trước sau không khỏi quá khác biệt!”

Dưỡng Băng Thanh nặc lại xiêm y, đứng lúc Liễu Lâm Ba xoay người lại, không khỏi hít vào một hơi, nghiêng nước nghiêng thành, kinh diễm mê muội.

“Hoàn cảnh trong phủ của muội và phủ của tỷ không khác nhau lắm, từ nhỏ nhị phu nhân khắp nơi si nhục, bởi vì là muội là con vợ cả bà ta không vừa mắt muội, cảm thấy muội là cái đinh trong mắt, nếu muội dung mạo xuất chúng, chẳng phải sẽ đưa tới họa sát thân.”

Liễu Lâm Ba cảm thấy nàng ấy là người có thể tin nhiệm, Dưỡng Băng Thanh trước nay tính tình ôn hòa, những điều không nên nói không thể nói đều ngậm miệng không nói một chữ.

Dưỡng Băng Thanh dựa giường ai thán một tiếng, nắm lấy tay Liễu Lâm Ba, “Thực sự là một lời khó nói hết.”

“Không sao, tỷ từ từ nói, ta nghe.”

“Lễ ngắm hoa mấy ngày trước ta tình cờ gặp thái tử Lương Khải đang cải trang, đối với ta nhất kiến chung tình, sau khi trở về liền hướng hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn, muốn ta làm tiểu thiếp của hắn.”

“Hoàng thượng đồng ý?”

“Ừm, bởi vì cha ta cân nhắc một chút, hiện tại thái tử phi tính khí hung hăng, hơn nữa cha nàng quãng thời gian trước phạm vào sai lầm lớn, vị trí thái tử phi này sợ là sớm muộn cũng khó giữ được, tiểu thiếp phù chính là chuyện đương nhiên, tất cả mọi người, đến ngay cả hoàng thượng cũng là ngầm hiểu ý.” (phù chính là đưa thiếp lên làm vợ)

“Muội nói thế này tỷ đừng tức giận, Lương Khải lớn lên ghen tị hung tàn, dùng mọi phương pháp cũng muốn chiếm được, hơn nữa, có chút hoa tâm, tỷ thật sự đồng ý gả cho hắn sao?”

Liễu Lâm Ba đã từng gặp qua Lương Khải, thực sự vì đại biểu tỷ cảm thấy không đáng, thái tử phi tính khí nóng nảy, lại là một người mưu mô, nay biết thái tử sắp sửa thủ thiên kim Tướng gia xinh đẹp còn không tức đến giậm chân, dù sao nàng hiện tại vẫn là thái tử phi, là chính thất, cho dù gả đi sợ cũng sẽ bị ức hiếp.

“Hết cách rồi, hoàng thượng đã hạ chỉ, ta chỉ là một nữ nhi, sợ là không thể cứu vãn, lễ ngắm hoa ngày ấy ta cũng không có quá nhiều để ý tới hắn, thế nhưng thân phận khác biệt, việc lễ phép vẫn phải lễ phép, vội vã chào hỏi mà thôi, hắn là thái tử, thủ hạ vây cánh đông đảo, đã hỏi thăm rõ ràng thân phận của ta, bất cứ lúc nào, tướng phủ đều sẽ đứng về phía Cữu gia, hắn biết rõ như vậy nhất định sẽ không công khai đến kết thân lung lạc lòng người, hắn là như lời muội muội, hắn chẳng qua là phong lưu thành tính thôi.”

“Trong lòng tỷ tỷ hiểu rõ, ta cũng yên lòng, mặt rỗ này của tỷ cũng là tự gây ra?”

Đem tất cả tâm tư tình cảm đặt vào một nam nhân thật đúng là phiền lòng, may là đại biểu tỷ nghĩ chu đáo.

“Mấy ngày trước ta đang đi trên đường thì bị kẻ xấu bắt đi, bán vào thanh lâu, lão bản làm người ác độc, kêu một đám đàn em đến vùng roi buộc ta đi đón khách, bắt đắc dĩ ta nhắm mắt giả vờ đồng ý, thời điểm bắt ta tiếp khách ta liền lấy son bôi đầy lên mặt, đám xú nam nhân đều cho rằng ta bị bệnh truyền nhiễm, hết thấy bị dọa chạy.”

“Ha ha ha ha” Liễu Lâm Ba nghe được kỳ ngộ như vậy không nhịn được bắt đầu cười ha hả, ở trong quân doanh lâu hào sảng đã quen.

“Muội còn cười, ta suýt chút nữa đã khó giữ được trong sạch, mắt thấy hôn kỳ sắp tới, từ trên xuống dưới tướng phủ khẳng định sốt ruột chết rồi.”

Liễu Lâm Ba từ trong lòng móc ra đồ dịch dung, một lần nữa dịch dung, lại biến trở về thiếu niên xinh đẹp.

“Tỷ người lập tức viết một phong thư gửi về tướng phủ, nói biểu đệ tự mình hộ tống người hồi kinh thành hôn.”

“Nhưng, có thể bị lộ không! Cha ta không biết!”

Dưỡng Băng Thanh cũng chỉ lớn hơn một tuổi so với Liễu Lâm Ba, mười bảy tuổi xuất giá đã xem như là kết hôn muộn, cái quan niệm này thật sự phải sửa lại, không có chút nào phù hợp sự phát triển.

Liễu Lâm Ba âm thầm ở trong lòng sầu não, nam tôn nữ ti! Nam tôn nữ ti!

Người người quan niệm không giống nhau, cái thời đại này nữ tử từ nhỏ đã được dạy nữ giới, tam tòng tứ đức, không có cuộc đời của chính mình, chỉ có thể mặc cho người khác bố trí, vận mệnh của nàng liệu có bị thời đại này ảnh hưởng hay không?

Hay là vẫn nữ giả nam trang, cứ như vậy mà sống, như vậy chắc chắn không được, trước sau có một ngày sẽ bại lộ, thời điểm nàng khôi phục thân phận nữ nhi, có thể bị đưa lên đoạn đầu đài, bởi vì, nàng bản lĩnh to lớn hơn nữa, cũng đánh không lại lời đồn đại, năng lực cao đến đâu, cũng không cao hơn quan niệm đạo đức mấy ngàn năm, cho nên, con đường phía trước nhất định phải cẩn thận một chút cẩn thận hơn nữa.

Đuẩn đại biểu tỷ một mình trở về thực sự không yên lòng, Liễu Lâm Ba mí mắt giật liên tục, luôn cảm thấy nàng ấy gả cho thái tử không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Được, giờ ta liền viết.”

Đuẩn Tướng gia có thể lên tới vị trí quan nhất phẩm, đầu óc nhất định rất nhanh nhạy, Liễu đại tướng quân đã thừa nhận chính mình có nhi tử, vậy hẳn cũng không thể không tiếp nhận người cháu ngoại này.

“Chúng ta ngày hôm nay trở về sao?”

“Ngày hôm nay tạm thời không trở về kinh, từ đây về đến kinh thành tuy rằng đường xá xa xôi, thế nhưng đi lại cũng chỉ mất mấy ngày, trong quân doanh còn có chút sự vụ chưa xử lý xong, chờ muội xử lý ổn thỏa sẽ tự mình đưa biểu tỷ hồi kinh thành hôn, Tướng quân phủ muội không về được, tận mắt thấy tỷ bình an gả đi muội lại quay về Lệ Đô thành.”

“Thật không nghĩ tới biểu muội hiện giờ là đại tướng thống lĩnh tam quân, hiện tại chiến sự quan trọng, chỉ cần phái một người theo ta trở lại là được, thật sự không cần tự mình đưa tiễn.” Đuẩn Băng Thanh gọi tới tiểu nhị đem giấy bút đến để viết thư cho tướng phủ, giờ khắc này tuy rằng trên người một thân vải thô đơn giản, nhưng vẫn không che giấu được khí chất dĩnh dục quý phái trên người, trong lúc vung tay nhắc chân, tao nhã vô tận.

“Không ngại, địch đến có cha muội cùng ngũ hổ tướng bảo vệ, chân của cha muội đã tốt hơn nhiều, hơn nữa, Chu quốc gần đây cũng không di động, muội thấy mấy ngày này hẳn sẽ không sao, thân nhân của muội không nhiều, muội nhất định phải nhìn tỷ xuất giá!”

Liễu Lâm Ba nói đến lòng chua xót, vành mắt ửng đỏ, Đuẩn Băng Thanh ôm chặt lấy nàng vỗ về, “Được được được, ta liền để đệ đệ ta tự mình đưa ta, cái đồ ngốc này, vương phi không làm lại giả trang thành nam nhân, muội không sợ ngày nào đó hoàng thượng vui vẻ sẽ ban hôn cho muội?”

Hừ hừ, đến thời điểm đem động phòng hoa chúc, chính là khó giữ được cái mạng nhỏ này, không được không được ~ “Tỷ đừng làm ta sợ, đừng đi ra ngoài, cố gắng ở đây chờ ta.”

“Hừm, được, đều nghe đệ đệ ta!” Đuẩn Băng Thanh nói xong vuốt ve đầu nàng, như dỗ dành trẻ nhỏ.

Đuẩn Băng Thanh cực kỳ khâm phục biểu muội này của nàng, nếu như một người có thể đem mỹ mạo đều vứt bỏ, còn có thể có cái gì xem như đại sự!

Người, một khi tìm đúng phương hướng rồi, sẽ không có cái gì có thể e ngại, Liễu Lâm Ba đến hiện tại cũng không hiểu được đến cùng là làm sao bước lên con đường nữ giả nam trang không có lỗi về này, vừa bắt đầu, chỉ là vì tạo chút thuận lợi, mãi đến tận khi ngồi vào ghế chủ vị quân doanh, thì thật sự không quay đầu lại được.

“Tướng quân ngài đã trở về!”, một tên tướng sĩ nhìn thấy con ngựa đỏ thẫm từ xa xa đi về phía quân doanh vội chạy nhanh đến, tướng quân nhà mình cuối cùng cũng đã trở về.

“Làm sao? Đến cùng xảy ra chuyện gì mà hoang mang hoảng loạn như vậy?” Liễu Lâm Ba tiến vào quân doanh thả người nhảy một cái, thân thể nhẹ nhàng xuống ngựa, tướng sĩ kia vội vàng tiếp nhận dây cương ngựa trong tay nàng dắt ngựa đi theo phía sau Liễu Lâm Ba.

“Tướng quân, đảo Lệ Đô bên biển Ưng Dương đột nhiên xuất hiện một đám hải tặc, Cừu vương gia cùng lão Tướng quân đang thương nghị việc này, làm sao bắt được nhóm hải tặc này, bình định đảo Lệ Đô, đem lại an bình cho bách tính.”

Tính toán thế nào cũng không ngờ được trong thời gian ngắn lại có nhiều hải tặc sinh sự như vậy, nếu như mang theo một đội nhân mã tinh nhuệ, một ngày có thể bắt được tất cả bọn chúng, chỉ có như vậy mới có thể vừa không làm trì hoãn thời gian đi kinh thành vừa nhanh chóng diệt trừ hậu họa.

Xuất hiện việc này, xem ra Cừu vương gia tạm thời lại không thể trở về.

Đám hải tặc này, lớn lên ở địa phương, cũng không phải ngẫu nhiên gây chuyện, từng người từng người đều biết võ công, quanh năm sống ven biển, kỹ năng bơi lội cũng tốt, đám hải tặc này, ngày thường đều sẽ đánh cướp thuyền bè qua lại, cùng tiêu thương vãng lai, quan phủ cũng đã nhiều lần phái người đi hàng phục, thế nhưng kỹ năng bơi lội của bọn chúng rất tốt, xuất quỷ nhập thần, toàn tay trắng trở về, còn bị đánh toi bởi hoa lá mà về, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là xin chỉ thị của Tổng binh doanh Lệ Đô.

“Đại ca, cha, sự tình hải tặc con đã nghe nói.”

“Hiện tại cần tức khắc tập kết binh mã giết chúng trở tay không kịp, chấm dứt hậu họa.”, lúc Liễu Lâm Ba trở về Lương Kiều cùng Liễu Tuyên vẫn đang bàn luận an bài chuyện này.

“Nhưng mà, Lương đại ca, như vậy sẽ làm lỡ hành trình của huynh.”

“Sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian, chúng ta đi một lát sẽ trở lại, bình định đám hải tặc này Bản vương mới yên lòng, không nghĩ tới Lệ Đô có núi bao quanh lại giáp biển, cư nhiên ẩn náu nhiều đạo phi như vậy, quá nhiều bách tính không được an bình.”

“Cũng được, có điều, chân cha vừa khỏi vẩn là dừng đi, tác chiến trong nước không giống đất liền, độ ẩm rất cao, tái phát thì nguy!”

“Cũng được, chỉ cần có Cửu vương gia ở bên cạnh con, cha liền yên tâm.” Liễu Tuyên nói nở nụ cười, chậm rãi bước nhẹ nhàng chậm chạp ra khỏi lều lớn điểm binh.

Lời này, sao nghe như đang ám chỉ điều gì? Hẳn là vậy!

“Liều đại ca!”

Liều Lâm Ba mới từ lều lớn đi ra, liền có một đạo bóng dáng xinh đẹp chạy tới.

Liều Lâm Ba định thần nhìn lại, người này không phải ai khác, chính là công chúa Lương Thi, đầy mặt sầu muộn, giống như muốn khóc, dáng vẻ rất gấp gáp nhìn nằng.

Liều Lâm Ba không khỏi sửng sốt, “Công chúa người làm sao vậy?”

Mọi người trong quân doanh đều biết Lương Thi là muội muội ruột của Cửu vương gia, đó là công chúa a, ai dám bắt nạt, trừ phi ăn gan hùm mật gấu, đó là không có khả năng.

“Liều đại ca thật sự muốn đi đánh hải tặc sao?”

“Đúng vậy, lát liền đi, công chúa làm sao biết?”

“Ta trong lúc vô tình nghe được, huynh không thể gặp nguy hiểm, huynh nếu có chuyện bất trắc, ta biết làm gì a!” nói tới chỗ này, Lương Thi bởi vì lo lắng quá mức, con mắt đã phù một tầng hơi nước.

“Công chúa không cần lo lắng, những hải tặc kia tuy rằng hung ác, nhưng ta cũng không phải một mình đi vào, yên tâm đi, không có chuyện gì!”

Liều Lâm Ba khi nói chuyện về mặt chính khí凛冽, tư thế oai hùng hiên ngang, chói lóa ánh mắt, phảng phất giống như khiến cho ánh nắng chói chang cũng phải phai mờ, Lương Thi thấy vậy ngẩn ra.

Thiếu niên xuất chúng như vậy tốt hơn những vương công quý tộc kia gấp trăm lần, bảo nàng làm sao không động lòng? Nghĩ tới đây, Lương Thi trong lòng rung động.

“Cái kia, Liều đại ca phải đáp ứng ta, nhất định phải bình an trở về!”

“Ha ha, thần đáp ứng công chúa.”

“Không được, chúng ta ngoan tay!”

Liều Lâm Ba nghe vậy không khỏi cười khúc khích, đúng thật là một đứa nhỏ. Lương Thi thấy vậy không khỏi xấu hổ, một vệt đỏ ửng phủ lên hai gò má trắng như tuyết.

“Mỗi ngày, ta đều sẽ hướng trời cao khẩn cầu, phù hộ Liều đại ca bình an.”

Nghe được lời nàng, Liều Lâm Ba cười đáp ứng cùng nàng móc tay, trong lòng ấm áp.

Sau một canh giờ, quân đội tập kết xong chờ xuất phát, tất cả đều là tướng sĩ biết bơi lấy từ trong những tướng sĩ tinh nhuệ nhất, sự tình Lệ Đô doanh muốn đi đánh hải tặc được quan phủ truyền ra, đi ngang qua phố lớn, không ít dân chúng kích động nhiệt tình hoan hô.

Dù sao những năm gần đây, không ít ngư dân đều phải giảm thiểu số lần ra biển mỗi ngày, trộm cướp hung hăng ngang ngược, rất nhiều tiểu thương địa phương đều bị giết hại, hàng hóa cũng đều bị đoạt đi.

Bây giờ, có Chiến Thần vương gia đánh đâu thắng đó cùng Liều tướng quân thiếu niên anh tài tự mình đi tiêu diệt, dân chúng tràn đầy chờ mong cùng kích động a!

Sắc trời càng ngày càng tối, đêm xuống, sao trên trời lấp lánh, trăng sáng giữa trời, đi từ buổi trưa, đoàn người rốt cục sắp đến đảo Lệ Đô.

Đoàn người tới gần đảo Lệ Đô dừng thuyền nghỉ ngơi một chút, “Nơi đó, chính là đảo Lệ Đô.”

Liều Lâm Ba nghe vậy, nhìn theo ngón tay Lương Kiều, xa xa, một hòn đảo như ẩn như hiện không nhìn kỹ còn không thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cửu vương gia nghi ngờ (2)

“Có người nói, hải tặc ở đảo Lệ Đô sở dĩ can rờ như vậy, là vì bọn chúng chỉ huy được cá mập, cho nên, chỉ cần phát hiện thuyền vắng lái, thì sẽ cho cá mập vây quanh, nếu như là hàng hóa cùng nữ nhân bọn chúng sẽ không chút khách khí cướp về, nếu là nam nhân, bọn họ sẽ ném xuống biển làm mồi cho cá mập, nếu chúng ta muốn tiến gần đảo Lệ Đô, đầu tiên phải giải quyết được những con cá mập kia, thế nhưng số lượng cá mập rất nhiều, lại dị thường hung hãn, cho nên, nhân mã phải đi lúc trước đều tay trắng trở về.”

Nghe được lời Lương Kiều, Liễu Lâm Ba hơi sững sờ, đến động vật hung hãn như cá mập cũng có thể huấn luyện, xem ra đám hải tặc này quả nhiên không tầm thường, dù sao tướng sĩ chỉ giỏi đối phó với kẻ địch, còn đối với đám cá mập không có nhân tính này, không phải là chuyên gia!

Liễu Lâm Ba tranh thủ thời gian nghỉ ngơi thầm suy nghĩ, phải biết, khả năng công kích của cá mập cực mạnh, vốn xưng bá vương của biển cả, thân thể khổng lồ, bơi cực nhanh, sản mồi hung tàn, hàm răng cang vô cùng sắc bén, nếu như bị phát hiện, rất ít người có thể trốn khỏi miệng nó.

Bởi vì Liễu Lâm Ba suy nghĩ quá mức nhập tâm, nên hồn nhiên không biết, ánh mắt Cửu vương gia vốn đang nhìn về phương xa dần dần bị vẽ chăm chú trên mặt nàng hấp dẫn.

Chỉ thấy giờ khắc thiếu niên bên cạnh, bóng dáng cao gầy, một thân y phục dạ hành, càng làm tôn lên vẻ nhanh nhẹn gọn gàng, một đầu tóc đen cũng dùng dây cột tóc màu đen buộc lại giống như đuôi ngựa, cùng với khuôn mặt tươi cười, khiến ngũ quan càng thêm tinh xảo.

Mang theo lông mày anh khí, giờ khắc này đang gắt gao nhú chặt, con ngươi đen sáng như ánh sao, chăm chú nghiêm nghị, vô cùng nghiêm túc suy nghĩ.

Lương Kiều hiện tại mới phát hiện, hóa ra huynh đệ mình biểu hiện khi suy nghĩ lại đẹp mắt như vậy.

Tuy rằng giờ khắc này màn đêm đã hạ xuống, thế nhưng thiếu niên trước mắt, so với trăng sao trên trời càng thêm rực rỡ loá mắt, khiến người khác không thể bỏ qua.

Dần dần, Lương Kiều không khỏi nhìn đến ngây người.

Trong đầu không khỏi nhớ tới bộ y phục lụa mỏng màu xanh lục mình mặc ngày ấy nếu như mặc trên người đệ đệ mình hẳn là vô cùng đẹp, tuy rằng hẳn một thân nam trang, tư thế hiên ngang, thế nhưng, Lương Kiều khó hiểu chính là, luôn thích, chờ mong cảnh tượng hẳn mặc nữ trang sẽ như thế nào.

Hắn như vậy, nhất định nghiêng nước nghiêng thành, dung mạo như thiên tiên, khiến người ta động tâm!

Động tâm?

Nghĩ đến từ này, trong lòng Lương Kiều không khỏi mạnh mẽ chấn động, lập tức, cả người bị gió biển thổi qua hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trời ạ!

Hắn lại suy nghĩ lung tung gì vậy?

Đứng ở trước mặt hẳn là một nam nhân, hẳn sao có thể đối với hắn.

Lương Kiều trong lòng ảo não, lại có thể xuất hiện ý nghĩ như vậy, ngay cả lông mày anh khí cũng theo khẽ nhú một cái.

Có điều, còn không đợi Lương Kiều suy nghĩ thêm, đột nhiên, Liễu Lâm Ba đang đứng một bên trầm tư giống như đột nhiên nghĩ đến gì đó, hai tay không khỏi vỗ một cái, mở miệng lớn tiếng vui vẻ nói “Đại ca, ta rốt cục đã nghĩ ra!”

Nghe được Liễu Lâm Ba, lại nhìn khuôn mặt tươi như hoa của nàng, Lương Kiều không khỏi hơi trở nên thất thần, lập tức mở miệng nói “Huynh đệ, đệ nghĩ ra cái gì?”

“Ha ha, đại ca, đệ rốt cục đã nghĩ ra làm sao đối phó cá mập!”

“Nga, huynh đệ nhanh nói nghe một chút!”

Đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, Liễu Lâm Ba hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt Lương Kiều nhìn mình có chút bất thường, không chút do dự đem tất cả những gì mình vừa nghĩ ra nói hết, “Trong biển, có một loại rạn biển có chứa kịch độc, độc tính của loại rạn biển này đối với cá mập có lực sát thương lớn vô cùng, cho nên cá mập đối với loại rạn này tránh không kịp, mà loại rạn biển này có màu cam, cho nên cá mập đối với màu cam đặc biệt mẫn cảm, mỗi một lần gặp phải màu cam đều sẽ lập tức tách ra, cho nên, chúng ta chỉ cần ở đây thuyền buộc một sợi dây màu cam, sợi dây ở trong nước trôi nổi, gần giống với rạn biển, cá mập thấy, tự nhiên sẽ tách ra.”

Liễu Lâm Ba thao thao bất tuyệt nói, Lương Kiều nghe vậy, lông mày lại khẽ nhú, ánh mắt nhìn về phía Liễu Lâm Ba càng mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Làm Liễu Lâm Ba nói xong những câu nói này, không khỏi đối diện với con ngươi đen óng ánh đang nhìn mình chăm chăm, trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời, hai người đều không nói chuyện, mà vẻ hưng phấn trên mặt Liễu Lâm Ba cũng dần rút đi, thay vào đó là một vệt đỏ ửng ngượng ngùng.

“Huỳnh đệ hiểu biết rộng, đại ca thực sự khâm phục, những thứ này làm sao đệ biết?”

Dù sao, cho tới nay, chưa từng có ai có thể tìm ra phương pháp đối phó cá mập, thiếu niên này tuổi tuy nhỏ, nhưng hiểu biết so với bất luận người nào đều nhiều hơn, hơn nữa tư duy sinh động mới lạ, Lương Kiều có cảm giác, trước kia hẳn được dạy dỗ khẳng định không giống bọn họ.

Ngay ở thời khắc Lương Kiều suy nghĩ, Liễu Lâm Ba đối diện với ánh mắt nghi hoặc cùng tìm tòi nghiên cứu trên mặt hắn không khỏi sùng sục, cũng không thể nói thật với hắn, chỉ có thể càng nói càng không rõ, cũng không thể nói là xem trên baidu!

“Đây đều là nhìn thấy trong một quyển sách, ha ha!”

Lương Kiều vung tay lên, trực tiếp gọi tới vài tên lính tinh nhuệ, tìm dây màu cam buộc ở đáy thuyền thử nghiệm, mọi việc tất có nguy hiểm, Liễu Lâm Ba trong lòng cũng sợ hãi, vừa phái người đi nâng đỡ hồi hận, nếu như đám cá mập không sợ cái dây màu cam kia, những tướng sĩ này không phải chắc chắn sẽ chết sao?

Bởi vì trong lòng căng thẳng bất an, lo lắng chờ tin tức đoàn nhân mã phái đi, cả tối Liễu Lâm Ba không ăn gì, vẫn đứng ở trên thuyền, chờ đợi tướng sĩ trở về, Lương Kiều không biết nên an ủi hắn ra sao, vừa đứng đã là mấy canh giờ, không nhìn thấy thuyền bình an trở về nàng vẫn không yên tâm, vẫn phóng tầm mắt hướng về phương xa, Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy hai mắt uể oải, có chút không chịu nổi, không khỏi nhắm mắt làm vật lý trị liệu.

Có lẽ làm quá mức chăm chú, hay là thật sự mệt mỏi chết rồi, làm suốt một lúc lâu, mãi đến tận khi con mắt không còn đau xót, Liễu Lâm Ba mới chậm chậm mở mắt ra.

Nhưng mà, ngay lúc mở mắt ra, nhìn thấy một nam tử đứng trước mặt mình cách không đến một nắm tay, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hành động mới vừa rồi của mình đều bị hắn nhìn thấy? 囧!

Lương Kiều biết hẳn mệt mỏi, vỗ vỗ bờ vai của nàng, cùng nàng đứng sóng vai nhìn về phương xa, một tiếng thở dài từ phía Liễu Lâm Ba phát ra.

“Đối với biện pháp của mình không tự tin?”

“Cũng không phải không tự tin, chỉ có điều, chuyện gì cũng có ngoại ý muốn, cho nên trong lòng bất an.”

Lương Kiều vừa muốn khuyên nàng, đột nhiên, một đạo âm thanh tràn ngập hưng phấn cùng vui sướng phút chốc vang vọng bên tai “Trở về! Bọn họ trở về rồi!”

Nghe nói như thế, tinh thần Liễu Lâm Ba nhất thời tỉnh táo, đôi mắt đẹp xoay chuyển, ánh mắt trực tiếp rơi xuống trên mặt biển.

Chỉ thấy trên đại dương mênh mông, một chiếc thuyền đang chạy cấp tốc hướng về phía bờ.

Theo chiếc thuyền kia tới gần, lá cờ cắm trên thuyền cùng dáng người rơi vào trong tầm mắt bọn họ.

Mãi đến tận khi nhìn thấy trên lá cờ trên thuyền, tâm vốn bị treo cao, rốt cục rơi xuống.

Không chỉ có như vậy, sau khi chiếc thuyền này cập bờ, mấy tướng sĩ mặc trang phục thương nhân cấp tốc chạy về hướng bên này, cũng đem thu hoạch lần này nói hết ra.

“Hồi bẩm Tướng quân, hồi bẩm vương gia, mấy người chúng ta đi vài vòng quanh đảo Lệ Đô, lúc đầu, chúng ta nhìn thấy có cá mập bơi về phía chúng ta, thế nhưng đám cá mập này đang đến gần thuyền của chúng ta bỗng nhiên giống như bị cái gì làm kinh hãi, dồn dập bơi ra, không dám tới gần!”

Những ác đồ này sau khi cắm rễ trên đảo, liền không ngừng đánh cướp thuyền hàng qua lại, những năm này, số người gặp nạn nhiều không kể xiết, đồng thời cũng làm thiệt hại to lớn tới vận chuyển thương mại của Lệ Đô thành cùng cái khu vực lân cận.

Nếu muốn đến đảo Lệ Đô, nhất định phải xông qua cửa ải cá mập này, nói cách khác, không sợ cá mập chẳng khác nào tiêu diệt được đám hải tặc kia, bây giờ, vấn đề khiến người ta đau đầu này rốt cục được phá giải, có thể không khiến lòng người hả hê sao?

Đối lập với các tướng sĩ hưng phấn kích động, một bên Liễu Lâm Ba nghe vậy, vừa an tâm vì những tướng sĩ bình an trở về, đồng thời trong lòng cũng kích động không thôi.

“Cá mập quả thực lần ra xa, không công kích các người?”

“Đúng đấy, biện pháp của Tướng quân thực sự là quá tuyệt vời, chúng ta vốn tưởng rằng là may mắn, liền đi quanh đảo Lệ Đô vài vòng, ai ngờ đám cá mập kia thấy thuyền của chúng ta đều lần đi xa, cho nên, có thể khẳng định chính là như lời Tướng quân từng nói, đám cá mập sợ dây màu cam này!”

Liễu Lâm Ba nghe được giọng nói hưng phấn vui sướng của vài tên tướng sĩ được phái đi, ánh mắt nhìn về phía Liễu Lâm Ba, càng mang theo nồng đậm sùng bái cùng tôn kính.

Dù sao, từ xưa tới nay, chưa từng có ai có thể thoát khỏi miệng cá mập, người thông minh đến đâu cũng không cách nào chân chính đối phó cá mập, cho nên, sáng sớm khi xuất phát, nghe được Cửu vương gia nói tới cá mập ăn thịt người, các tướng sĩ đã ôm quyết tâm quyết tử đến cùng.

Không ngờ kết quả ngoài dự liệu của bọn họ, thật không nghĩ tới đám cá mập cư nhiên sợ một cái dây lưng, nói ra quả thực là khó mà tin nổi, dù sao lũ cá mập này ăn vô số người, hết sức dũng mãnh, nhưng không nghĩ tới, lại sợ mấy cái dây lưng.

Quả thật là vô quýt dày có móng tay nhọn a!

Nghe được mấy tướng sĩ bẩm báo, Liễu Lâm Ba lập tức nở nụ cười sáng lạn sung sướng, rục rờ, chói mắt như vậy quả thực muốn câu luôn tâm hồn của người ta, cũng làm cho Cửu vương gia đứng ở một bên sâu sắc si mê.

Có lẽ, thiếu niên này thực sự quá mức chói mắt, trong lúc vô tình, mê hoặc trái tim hắn.

Liễu đại tướng quân thành công đối phó cá mập đáng sợ, trong lúc nhất thời, một truyền mười truyền trăm, toàn bộ bách tính khu vực đều chấn động, chỉ có điều, thời điểm bách tính bốn phía kể say sưa sự tính vinh quang của nàng, Liễu Lâm Ba lại không hề biết, sau khi biết được tin những tướng sĩ kia bình an trở về, bưng Liễu Lâm Ba liền bắt đầu đánh trống.

Giờ khắc này, Lương Kiều đã mang theo một ít tướng sĩ đi bắt cá, nơi đây, hải sản rất nhiều, cạnh biển càng không thiếu các loại sò ốc linh tinh, còn có thật nhiều hàu!

“Đại ca đại ca, ha ha, thật nhiều hàu nha!”

Khó trách Liễu Lâm Ba hưng phấn như vậy, dù sao, hàu là một trong những món nàng thích ăn nhất, trước đây, mỗi khi đi ngang qua chợ đêm, nàng đều sẽ tìm một cửa hàng đồ nướng ngồi xuống, gọi một chai bia, đánh chén hàu, vừa ăn vừa khen ngon!

Thế nhưng đi tới nơi này lâu như vậy, cũng chưa từng ăn con này, Liễu Lâm Ba đi đến trên đường cái, thời điểm đi ngang qua bếp nướng than, nơi đó cũng chỉ có xâu thịt dê, đồ để chọn thực sự ít đến mức đáng thương.

Cho nên bây giờ, Liễu cô nương đang nhìn đám hàu này, con mắt lập tức loé sáng, đầu lưỡi theo bản năng liếm liếm, nghiêng nhiên một bộ mèo con tham ăn.

Đối lập với Liễu Lâm Ba thèm nhỏ dãi, một bên Lưu đô đầu thấy vậy, dáng vẻ nghi hoặc không rõ nhìn nàng, “Tướng quân, hàu gì? Cái này rõ ràng là sò cứng a, không thể ăn!”

Nghe được lời Lưu đô đầu, trên mặt Liễu Lâm Ba hơi sững sờ.

Nguyên lai ở triều đại này, hàu gọi là sò cứng a!

Nghe được Lưu đô đầu vừa nói như thế, nàng liền biết triều đại này khẳng định không ăn hàu, bằng không, làm sao một bãi cát đầy hàu thế này lại không có người đến nhặt.

Phải biết, dinh dưỡng trong hàu vô cùng phong phú, khụ khụ, nam nhân ăn còn có thể trắng dương.

“Vật này đương nhiên có thể ăn, hơn nữa còn ăn rất ngon!”

“Tướng quân, vật này rắn như vậy, làm sao có thể cắn a?”

Nghe được Lưu đô đầu, Liễu Lâm Ba không khỏi nguyền một cái “Vật này hiện tại tất nhiên không thể ăn, chỉ có điều chờ chút ta nấu chín, các ngươi nhất định sẽ tranh ăn!”

Mồ hôi ròng ròng, Lưu đô đầu một trận kinh hoàng, kẻ nào chán sống dám cùng Tướng quân tranh ăn nha, có điều, Tướng quân hiện tại thực sự cực kỳ giống tiểu hải tử.

Liễu Lâm Ba nói xong phải đi nhặt hàu, “Đại ca, đại ca, cời áo ra!”

Lương Kiều khi trở về liền thấy Liễu Lâm Ba khom người nhặt sò cứng trên đất, trên mặt còn vui rạo rục, một phen nghe kể lại mới biết, nguyên lai vật này có thể ăn, Lương Kiều thấy dáng vẻ nàng cao hứng cũng nhất cùng nàng, Liễu Lâm Ba vừa nói, ước chừng dọa Lương Kiều nhảy dựng, ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng.

“Lượm nhiều như vậy lại cầm không nổi, đại ca ai nha người lòng dạ từ bi, mau mau nhanh!”

Xiêm y của Cửu vương gia cơ hồ bị kẻ tham ăn mờ mắt nào đó cứng rắn cời ra, bọc trong áo bào lớn, trực tiếp đem đám hàu mới vừa nhặt lên buộc chặt lại khênh đi.

Lương Kiều nhanh chóng đỡ lấy, vác lên vai mình.

Các tướng sĩ đều đi về bốn phía kiếm cành cây, lấy đá lửa đánh lên nhóm lửa, lại đem hàu đi rửa sạch cát phía ngoài, Liễu Lâm Ba dùng chủy thủ cạy từng con hàu ra, lại lấy từng con bỏ lên trên ngọn lửa.

Nướng hồi lâu, đám hàu kia liền tỏa ra mùi thơm mê người làm người ta thèm nhỏ dãi.

Chương 72: Cửu vương gia nghi ngờ (3)

Nướng hồi lâu, đám hàu kia liền tỏa ra mùi thơm mê người làm người ta thèm nhỏ dãi.

“Oa! Thơm quá!”

“Tướng quân thật là lợi hại!”

“Không nghĩ tới sò cũng không ai thèm ăn này nướng lên lại thơm như vậy!”

Các tướng sĩ bắt cá trở về, trong tay mỗi người xách theo vài con cá lớn, ống quần ống tay áo đều được xấn cao, lộ ra cơ bắp rắn chắc do được rèn luyện lâu ngày.

Da thịt màu lúa mì, tăng thêm mùi vị nam nhân cho bọn họ.

Bọn họ đem mấy con cá rửa sạch, lấy cành cây xuyên dọc con cá, sau đó đem nướng trên lửa, mà phía sau, Liễu Lâm Ba đang nướng chín hàu, thuận tay rắc một chút muối ăn gia vị linh tinh lên trên, những thứ này đều là tìm thấy ở mấy nhà ngư dân xung quanh, trong nháy mắt, từng đợt mùi thơm phả vào mặt.

“Thật thơm ngon!”

“Đúng, hương vị không tệ.” Lương Kiều ném qua món hàu mỹ vị thơm ngon thì nhất thời mắt sáng lên, vô cùng khâm phục nhìn Liễu Lâm Ba, quả nhiên là tiểu huynh đệ kỳ lạ.

Liễu Lâm Ba càng ăn say sưa ngon lành, đuôi mắt hơi cong, chu cái miệng nhỏ lại, cảm thụ hàu nướng nóng bỏng Lương Kiều không ngừng đưa tới, hưởng thụ cảm giác thơm ngon non mềm ở đầu lưỡi, y hết một con mèo con tham ăn, dù sao, lần trước ăn đã là chuyện của kiếp trước, hai người ăn một lần, hoàn toàn không dừng được.

Không không không, xác thực phải nói là tác cả các tướng sĩ!

Liễu Lâm Ba vừa ăn vừa nướng, đột nhiên từ bụng truyền đến một trận âm thanh ùng ục ùng ục, âm lượng khá lớn, bản thân cũng nghe rõ, không nhịn được trên mặt 囧.

Trời ạ!

Đã ăn nhiều như vậy sao bụng vẫn còn không chịu thua kém vậy?

Giống như sét đánh, để cho người khác nghe thấy thật xấu hổ, Liễu Lâm Ba không tự chủ được liếc mắt sang Lương Kiều đang đứng bên cạnh nhóm lửa, chỉ có điều, hiện tại gió biển lớn như vậy, âm thanh sóng biển cũng không nhỏ, tiếng động từ bụng nàng nam nhân bên cạnh hẳn là không nghe được đi, hẳn là vậy!

Liễu Lâm Ba ôm may miễn tiếp tục rửa sạch hàu, dù sao cái này mọi người không biết làm, ngày hôm nay có thể thành công đối phó cá mập, thành công tiêu diệt hải tặc, các tướng sĩ cũng cực khổ rồi, tự mình xuống bếp khao bọn họ.

Liễu Lâm Ba còn đang suy nghĩ, ngay lúc đó, một miếng hàu nướng thơm ngát đột nhiên được đưa tới bên mép nàng.

Liễu Lâm Ba bị hành động bất ngờ làm cho làm sững sờ, lập tức nâng mắt nhìn nam nhân bên cạnh, ngoài ý muốn, đối diện một đôi con ngươi trong suốt ôn hòa thân thiết.

Trên trời trắng sáng hình lưỡi liềm, ánh trăng màu nhũ bạc, càng phủ lên mặt đất vẻ ôn nhu, đôi con ngươi của nam tử còn sáng hơn cả ánh trăng, óng ánh mỹ lệ, lại mang theo sức quyến rũ vô vàn, yêu mỵ cực điểm, hồn xiêu phách lạc.

“Nhanh ăn đi, đã đói bụng cả ngày rồi.”

Liễu Lâm Ba chăm chú nhìn hàu hồi lâu, trên mặt chỉ hơi đỏ một chút, cũng không khách khí, chu cái miệng nhỏ một miếng ăn hết con hàu.

Cảm giác tươi mới mọng nước trong miệng, lại mang theo vị dai, khiến Liễu Lâm Ba không nhịn được lén nuốt con mắt, cái miệng nhỏ không ngừng nhai, trên mặt, lại hiện ra vẻ mê say.

Liễu Lâm Ba ăn hưởng thụ như vậy, phảng phất giống như trong miệng nàng, là thiên hạ đệ nhất món ngon, Lương Kiều cảm thấy, đáng về khi ăn của thiếu niên trước mắt này, quả thực là một sự hưởng thụ, sẽ làm người nhìn thêm nhỏ dãi.

Bọn Lưu đồ đầu sau khi nhặt một đồng lớn hầu về, nhìn thấy trước mắt chính là một màn như vậy, Cửu vương gia không ngừng chọc lấy thịt hầu đã nướng chín tự mình dứt cho Đại tướng quân, mà động tác nướng hầu của Liễu Lâm Ba cũng ăn khớp, chưa từng dừng lại, từ xa nhìn lại, giống như một đôi phu thê mới cưới ân ái!

Trời ạ!

Các tướng sĩ nghĩ tới đây, dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh, giống như sấm sét giữa trời quang trong nháy mắt hoá đá.

“Khụ khụ, đến đến đến, mau đem sò cứng này phân phát xuống, không ăn nhanh sẽ nguội, đồ tốt như thế, không thể lãng phí, đây chính là...”

Cảm nhận được ánh mắt khác thường xung quanh truyền đến, Liễu Lâm Ba đình chỉ động tác bên mép, vừa quay đầu lại, tất cả tướng sĩ đều sững sờ đứng đó không dám đi về phía trước.

Giống như sợ quấy rối bọn họ nói chuyện yêu đương, khụ khụ, trong lòng các tướng sĩ đều xuất hiện một hình ảnh rất đối hải hòa, đôi phu thê già.

“Vẫn là ánh mắt huynh đệ ta độc đáo nhìn xa trông rộng, trước đây vật này căn bản không ai cần, lại không biết đây là một mỹ vị.”

Lương Kiều trái lại không cảm thấy cái gì không thích hợp, nhìn đáng về lúng túng của Liễu Lâm Ba cũng không tiếp tục tự mình dứt cho nàng.

Liễu Lâm Ba nghe hắn nói như thế, lông mày nhíu lại, “Sò cứng này, kỳ thực đối với nam nhân các ngươi tác dụng cũng không nhỏ.”

“Nam nhân các ngươi? Huynh đệ ngươi nói như vậy giống như mình không phải nam nhân vậy.” không phải Cửu vương gia bói móc câu chữ, lời này tất cả các tướng sĩ đều nghe được.

Nghe được nghi vấn của Lương Kiều, về mặt Liễu Lâm Ba nhất thời sững sờ, trong lòng âm thầm ảo não, người này gần đây thật mất cảm mà, sao trước đây không thấy hắn như vậy?

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba trong lòng cả kinh, đặc biệt hơn là, vào lúc này, nàng càng cảm giác được một ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm nàng, coi như nàng không nhìn tới, cũng biết chủ nhân ánh mắt kia là ai.

Cửu vương gia!

Nghĩ tới đây, da đầu Liễu Lâm Ba tê dại một hồi, sau, một bên nướng hầu, một bên cười ha ha, “Ha ha, nhất thời nhanh miệng nói sai thôi, là bảo bối của nam nhân chúng ta, sau khi nam nhân chúng ta ăn, đối với thân thể chúng ta thật sự có chỗ tốt vô cùng!”

Động kinh, tuyệt đối là não co rút, không có chuyện gì nói cái này làm gì, chính xác! Liễu Lâm Ba ăn một lần cao hứng, cảnh giác liền thả lỏng.

Buông lỏng, nàng tuyệt đối tuyệt đối hối hận đã nói cái này, nếu như thời gian có thể quay ngược, nàng tình nguyện ở trước mặt chúng tướng sĩ biểu diễn một lần tình cảnh bón cho nhau ăn, quá 囧!

Chỉ có người nào đó về mặt không chút rung động, thế nhưng, ánh mắt giống như mang theo ẩn ý, từ khi Liễu Lâm Ba nói xong lời kia liền liên tục nhìn chăm chăm nàng.

Liễu Lâm Ba tất nhiên biết điều này, cho nên, hiện giờ ánh mắt nàng không dám nhìn sang phía Cửu vương gia.

Dù sao, nam tử này lĩnh binh đánh trận, cảm giác của hắn trước nay vô cùng nhạy cảm, thời khắc này, nàng có chút sợ.

Đối lập với vừa nãy lòng của nàng bây giờ chợt dạ, quần bách, tâm tình Lương Kiều đúng là bị khuấy động vô cùng, câu nam nhân các ngươi kia, lời này, đến cùng là nàng nhất thời nói sai, hay là, nói chung, hắn giống như đang chờ mong cái gì.

Liễu tướng quân xưa nay không có con trai, đột nhiên có con trai, nam nhân các ngươi, Lương Kiều loạn thất bát tao nghĩ, tâm nguyên bản bình tĩnh, đột nhiên như quăng vào một cục đá nhỏ, gây nên tầng tầng gợn sóng, trong lòng bắt đầu chất chứa tâm sự, căn bản không bình tĩnh được.

Nghĩ tới đây, Lương Kiều không khỏi lại nghĩ tới đáng về Liễu huynh đệ khi mặc vào nữ trang, yêu kiều cười khê, gương mặt nõn nà, mắt như thu thủy, mũi ngọc tinh xảo, môi anh đào, tư thái yếu điệu.

Nghĩ tới đây, trong lòng càng ngày càng loạn, nhìn về mặt thiếu niên bên cạnh, càng là tràn ngập chờ mong, một cỗ ánh mắt khác thường đem nàng từ đầu đến chân xem thấu triệt.

Lương Kiều cảm giác mình điên rồi, sẽ không phải là như bọn họ truyền lưu, mình thích nam nhân chứ! Đứng ở trước mặt mình rõ ràng là một thiếu niên a, chính mình làm sao có thể có ý nghĩ như thế?

Chẳng có lẽ, chính mình là đoạn tay áo mà mình không biết?

Chỉ có điều, ánh mắt chạm đến yết hầu nhô ra của Liễu Lâm Ba, còn có bộ ngực bằng phẳng, mày kiếm không khỏi nhẹ nhàng nhíu lại.

Kỳ thực, Cửu vương gia cũng không biết, Liễu Lâm Ba từ khi tiến vào quân doanh, liền dùng thuật dịch dung làm yểu hầu giả, đối mặt với ánh mắt đầy thâm ý của Cửu vương gia, Liễu Lâm Ba tỏ vẻ Á Lịch Sơn Đại.

May là vào lúc này, Lưu đô đầu dòi đi đề tài, có lẽ là, bọn họ cũng không thể tin được, thiếu niên anh tài mình sớm chiều ở chung, sẽ là một nữ tử! Cho nên đều lựa chọn tin tưởng lời nói của Liễu Lâm Ba mới rồi chỉ là bệnh cũ nhất thời sốt ruột bật thốt lên thôi.

Giờ khắc này, cái đám người Lưu đô đầu cảm thấy hứng thú chính là, sò cứng này đến cùng đối với nam nhân có chỗ nào tốt.

Liễu Lâm Ba thấy bọn họ đáng vẻ chờ mong hưng phấn như vậy, không khỏi cố ý tăng hăng một cái, khụ khụ, kỳ thực nàng có chút ý không tốt lắm, hóa giải một chút bầu không khí căng thẳng, hăng giọng, cái xong nút thắt lúc này mới có thể mở miệng nói “Sò cứng này, chỗ tốt của nó chính là có thể tráng dương.”

Liễu Lâm Ba cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, Lưu đô đầu cùng Cửu vương gia nguyên bản bị Liễu Lâm Ba khơi lên hứng thú, suýt chút nữa bị con hầu vừa mới ăn lam sặc.

Cửu vương gia vừa nãy bị câu nói của Liễu Lâm Ba làm cho tâm nhộn nhạo, sau khi nghe nói như thế, khoe miệng không khỏi cong lên.

Dù sao, đáp án này của Liễu Lâm Ba, vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, cho nên mới khiến Cửu vương gia bọn họ kích động lại quần bách.

Một phen cười đùa, Liễu Lâm Ba đem nướng kỹ toàn bộ hầu rồi phân phát xuống, mọi người ăn rất sung sướng.

“Mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, vương gia!”

Từ sau câu nói sai vừa rồi, Lương Kiều giống như vẫn đang suy nghĩ gì đó, trong ánh mắt nhìn nàng càng mang theo đánh giá cùng tìm tòi nghiên cứu.

May là nàng ngày thường đều quan sát nhất cử nhất động của nam tử, trên người cũng là nam trang, cho nên, trên người tự nhiên không lộ ra một điểm kẻ hở.

Việc tấn công đảo Lệ Đô là lừa xém lông mày, hiện tại đám cá mập kia đối với bọn họ đã hoàn toàn không có uy hiếp, thế nhưng, người trên đảo Lệ Đô có võ nghệ cũng không ít.

Giờ khắc này tuy là ngày mùa hè, thế nhưng gió biển rất lớn, Liễu Lâm Ba đột nhiên ngửa mũi, “Hắt xì!” , hắt xì một cái vang dội, Liễu Lâm Ba nhất thời cảm thấy rất thất lễ, ngày hôm nay cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Trên mặt không khỏi 囧, chỉ có điều, vào lúc này, Cửu vương gia trực tiếp đem áo bào đã phủi sạch từ trên người mình cởi ra khoác lên người nàng, “Lạnh đấy, tuyệt đối đừng để cảm lạnh.”

Liễu Lâm Ba nghe vậy, trong lòng nhất thời cả kinh, một cổ dòng nước ấm áp âm thầm chảy trong lòng.

Liễu Lâm Ba gật gù, ánh mắt lần thứ hai rơi xuống đảo Lệ Đô cách đó không xa, “Cá mập xung quanh đảo Lệ Đô đối với chúng ta đã không còn là uy hiếp, thế nhưng, chúng ta cũng không thể cứng rắn tấn công, tuy rằng hòn đảo này cũng không lớn, thế nhưng qua nhiều năm như vậy cũng tụ tập không ít hải tặc, những hải tặc này từng người từng người võ công cao cường, tội ác tày trời, trên đảo khẳng định là cơ quan tàng tàng, chúng ta nếu là cứng rắn tấn công lên đảo, nhất định sẽ gặp mai phục.”

Vừa vặn vào lúc này, gió biển từ từ, một lọn tóc đen buông xuống bên mặt thiếu niên, sợi tóc đen không ngừng ở trên gò má thiếu niên bay qua lại, nghịch ngợm như vậy, lại làm cho thiếu niên ở trước mắt tăng thêm mấy phần nhu hòa.

Thấy vậy, tay Lương Kiều tay như là theo bản năng, chậm rãi đưa tới, muốn vén sợi tóc khỏi khuôn mặt thiếu niên, Liễu Lâm Ba đang nhìn về phương xa nhận ra được chút bất thường, không khỏi quay mặt nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy bàn tay lớn kia gần trong gang tấc.

Phản ứng đầu tiên của Liễu Lâm Ba chính là lùi về sau, mau mau tránh khỏi đụng chạm của hắn, chỉ có điều, bởi vì phản ứng quá mức đột ngột cùng kịch liệt, trong lúc nhất thời quên chính mình đứng trên một tảng đá gồ ghề, cho nên, Liễu Lâm Ba đột nhiên cảm giác dưới chân không còn gì, cả người mất cân bằng, thẳng tắp ngã về phía sau.

Quá mức chột dạ hơn nữa xảy ra bất ngờ, chẳng qua là không muốn bị người khác phát hiện thôi, Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy một loại cảm giác trống rỗng cấp tốc xông lên đầu, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mắt nhìn mình sắp rơi xuống, đá phía dưới cứng rắn vô cùng, chính mình bất ngờ té xuống, không chết cũng là một thân tàn!

Nhất thời không ứng phó kịp, mắt nhìn mình đã sắp tiếp xúc thân mật cùng mặt đất, nhưng mà, ngay ở thế ngàn cân treo sợi tóc này, một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt eo nhỏ của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hồi kinh, mời cùng du lịch (1)

Nhất thời không ứng phó kịp, mắt nhìn mình đã sắp tiếp xúc thân mật cùng mặt đất, nhưng mà, ngay ở thế ngàn cân treo sợi tóc này, một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt eo nhỏ của nàng!

Liễu Lâm Ba thoáng cái thoát khỏi vận rủi bị ngã chống vó, nguy hiểm bất ngờ đã qua, nhất thời, tim Liễu Lâm Ba bay lên cổ họng cuối cùng cũng rơi xuống.

Liễu Lâm Ba trong lòng âm thầm vui mừng, ngay sau đó, giống như nhận ra được cái gì, cả người sững sờ, ôm cánh tay của nàng, rắn chắc như vậy, còn có lồng ngực dày rộng, ấm áp như thế, thoang thoang mùi Long Tiên Hương lại giống như trộn lẫn hương trà thơm, nhanh chóng tràn vào chóp mũi nàng, thật dễ chịu.

Cảm giác được điều này, Liễu Lâm Ba trong lòng cả kinh, thời gian phảng phất giống như đã qua mười ngàn năm, người ôm nàng không phải ai khác, chính là Cửu vương gia mới vừa đứng sóng vai!

Nghĩ tới đây, cả người Liễu Lâm Ba lập tức giống như sấm sét giữa trời quang, trong nháy mắt hoá đá tại chỗ.

Lập tức, phản ứng đầu tiên chính là mạnh mẽ đẩy Cửu vương gia ra, dù sao, nàng vẫn là nữ nhân, một cái ôm không quan trọng lắm, nhưng thông minh như Cửu vương gia, ngộ nhớ hẳn phát hiện thì làm sao bây giờ!

Đối lập với Liễu Lâm Ba thất kinh, tâm hoảng ý loạn, Lương Kiều ngược lại không biết chút nào.

Hắn chỉ biết là, thiếu niên ở trước mắt hết lần này đến lần khác đẩy hắn ra, là bởi vì chán ghét mình sao?

Nghĩ tới đây, Lương Kiều ôm chặt lấy tiểu huynh đệ trước mắt, mặc kệ nàng đẩy hắn thế nào đều không buông tay.

Thế nhưng, Lương Kiều lại không chú ý tới, giờ khắc này, tư thế của hai người bọn họ muốn bao nhiêu ám muội có bấy nhiêu ám muội, nếu lại bị những người khác thấy, nhất định đều sẽ suy nghĩ xa xôi, dù sao, giờ khắc này, hai người bọn họ là nam tử cùng nam tử, giữa lúc tối trời, lại ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì?

Thế nhưng, Lương Kiều không biết bản thân mình giờ khắc này đến cùng bị làm sao, lúc này, hắn chẳng qua là không muốn để cho huynh đệ này bài xích kháng cự mình, đối với tâm tư này của Cửu vương gia, Liễu Lâm Ba cũng không biết, nàng hoàn toàn bị hành động bất ngờ của nam tử này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Dù sao, nàng hiện tại chính là một nam nhân a!

Tại sao nam nhân này, người nam nhân này nhất định muốn ôm cô?

Nếu không phải nam tử này phát hiện ra cái gì, như vậy, chính là.

Cửu vương gia thật sự là đoạn tay áo chi phích? (cụm từ này dựa trên một điển cố ở Trung Quốc, ai muốn biết chi tiết thì tra gg cái là ra, còn nói ngắn gọn là đồng tính)

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba mạnh mẽ chấn động, hít vào một ngụm khí lạnh.

“Lương đại ca huynh lại là!”

“Hả? Huynh đệ ngươi nói đại ca là gì?”

Nhìn thấy hai con mắt Liễu Lâm Ba trừng trừng, đáng vẻ tràn đầy chấn động, Lương Kiều không khỏi nhíu lông mày, không hiểu hỏi.

Chỉ có điều, khi Lương Kiều nghe được lời kế tiếp thì, cả người càng như bị sét đánh, chấn động!

“Đại ca, người lại là đoạn tay áo chi phích?”

“Cái gì?”

Àm một tiếng, Lương Cửu vương gia chỉ cảm thấy đầu óc giống như bị người bỏ trứng, đôi con ngươi đẹp cũng lập tức trợn trừng.

Dù sao, hắn nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ tới, thiếu niên ở trước mắt lại sẽ ở ngay trước mặt hắn, nói hắn là đoạn tay áo?

Trời ạ!

Hắn sắp điên rồi, Lương Kiều trong lòng chấn động, sau một khắc lại cúi đầu nhìn tư thế hai bọn họ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Không trách huynh đệ của mình sẽ nghĩ như vậy nghĩ, dù sao, vừa nãy là bởi vì bất mãn thiếu niên này lần nào cũng đẩy hẳn ra, mới ôm chặt lấy người ta không buông tay, lại nói, là do tính trẻ con của mình.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, tư thế của bọn họ giờ khắc này lại ám muội như vậy, để người ta thấy, sẽ suy nghĩ lung tung.

Nghĩ tới đây sau, Lương Kiều không cần suy nghĩ trực tiếp buông nàng ra.

Liễu Lâm Ba hoàn toàn không đứng vững, Lương Kiều đột nhiên buông lỏng tay, hơn nữa bản thân đang miên man suy nghĩ, cho nên trong lúc nhất thời, Liễu Lâm Ba không ứng phó kịp a một tiếng lần thứ hai ngã về phía sau.

Mà lần này, Cửu vương gia hiển nhiên là bị hình ảnh trước mắt bị dọa cho phát sợ, liền vội vàng giơ tay ra, không nghĩ tới chính là, lại bị hòn đá dưới chân mình làm ngã.

Trong nháy mắt, hai người đều rơi xuống đất!

Giờ khắc này Liễu Lâm Ba, cảm giác mình ngày hôm nay đặc biệt xui xẻo, ba lần bốn lượt nói nhảm còn luôn ngã chổng vó, cũng không biết có phải vì ngày hôm nay đi ra không xem ngày, hiện tại nàng bị ngã, chỉ cảm thấy trắng sao trên đỉnh đầu, đều đang xoay vòng, có điều may mắn chính là, trên người không có chỗ nào đau nhức, mặt đất, hình như cũng mềm mềm, không cứng chút nào.

Chỉ có điều, không đứng, nàng nhớ phía sau nàng rõ ràng là một khối đá lớn, không phải bãi cát, làm sao khối đá lớn lại không cứng chút nào.

Hơn nữa sờ vào còn phi thường ấm áp, Liễu Lâm Ba ngẩng đầu óc nhất thời không rõ ràng, chưa kịp suy nghĩ nhiều, tay theo bản năng, chậm rãi sờ soạng dưới thân.

Chỉ cảm thấy xúc cảm dưới thân rắn chắc mà đàn hồi, hơn nữa, ấm áp, chắc chắn.

Tàng đá kia thật giống vóc dáng của người quanh năm luyện võ, nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy đầu óc ảm một tiếng, lần thứ hai bị ý nghĩ của chính mình kìm lại!

Trời ạ! Dưới thân nàng, hẳn là?

Liễu Lâm Ba trong lòng cầu khẩn, đôi mắt đẹp cũng chậm chậm cùng cứng ngắc nhìn về hướng trên đầu, chỉ thấy, xuất hiện ở trước mặt nàng, đầu tiên là một lồng ngực ấm áp, sau đó là yết hầu nam tính, cuối cùng là gương mặt xuất chúng mê hoặc kia.

“Huynh đệ đối với tướng mạo của ta có thoả mãn?”

Một âm thanh trầm thấp mỉa mai hoặc từ đôi môi đẹp thoát ra, khiến Liễu Lâm Ba nghe xong, cả người sững sờ.

Nhận ra được chính mình nằm nhôai trên người nam tử, bản thân lại còn sờ soạng hẳn!

Trời ạ! Cho một đạo sét đánh chết nàng đi, mặt mũi quả thực là ném sạch rồi.

Liễu Lâm Ba trong lòng ngổn ngang ảo não, ngượng ngùng quần bách, rất muốn tìm một cái động chui vào, chỉ tiếc, hiện tại không có hầm ngầm.

Liễu Lâm Ba cấp tốc từ trên người hắn bò lên, Liễu Lâm Ba nghe hắn hỏi như vậy, trong lúc nhất thời ấp úng, quần bách không biết nên nói như thế nào mới được, cái mặt này, nàng thực là đã ném đi rồi, vừa mới rồi còn hỏi người ta có phải là đoạn tay áo, giờ lại xảy ra việc như vậy.

“Đại ca ta không phải có ý, thật sự!”

Liễu cô nương mồm miệng luôn luôn lanh lợi, giờ khắc này đầu lưỡi giống như bị mèo tha mất, nói cũng không thành câu.

Hiện tại, chính mình nhưng là nam nhân a! Là nam nhân!

Mà vương gia trước mắt này rất có khả năng là đoạn tay áo chi phích, vừa nãy, nàng sờ hẳn như vậy, cũng không biết trong lòng Cửu vương gia nghĩ như thế nào, có thể hay không cho rằng, nàng thực ra có ý với hắn?

Liễu Lâm Ba ở trong lòng âm thầm gào thét, hận không thể lập tức biến mất không còn tăm hơi, trên mặt càng nóng, đối lập với Liễu Lâm Ba quần bách, Lương Kiều vừa từ dưới đất đứng lên, vừa đưa tay vỗ vỗ góc áo có chút nhăn, đối diện với đôi mắt lóe ra quần bách cùng vẻ mặt ảo não của Liễu huynh đệ, có lẽ, cũng đoán được Liễu Lâm Ba hiện tại đang suy nghĩ gì.

Bàn tay Cửu vương gia vốn đang phui áo không khỏi dừng lại, thanh âm bình tĩnh nói “Vi huynh không phải.”

“Hả?”

Trong đầu loạn thất bát tao Liễu Lâm Ba đột nhiên nghe nói như thế có chút mộng lung, Lương Kiều thấy vậy trên mặt không khỏi có chút ảo não, thấy dáng vẻ Liễu Lâm Ba vẫn không rõ, con mắt đẹp xẹt qua chút lúng túng, nhưng vẫn mở miệng lần thứ hai nói “Bản vương không có đoạn tay áo chi phích.”

Bản vương, mà không phải vì huynh, xem ra hẳn thật sự tức giận! Nghiêm túc nhấn mạnh lần thứ hai, Liễu Lâm Ba lập tức hiểu được ý.

Chỉ có điều, hẳn nếu không có loại khuynh hướng kia, vừa nảy tại sao lại ôm nàng không buông? Chỉ có điều, lời nói như vậy hiện tại Liễu Lâm Ba không dám nói, dù sao nàng cũng nhìn ra hẳn thật sự rất lưu ý chuyện này.

Khụ khụ, ai có thể không thêm đề ý đây?

Cho nên, khi nghe hẳn nói như vậy, Liễu Lâm Ba chỉ là ồ một tiếng, liền không nói gì thêm, trải qua sự kiện vừa rồi, Lương Kiều không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, nửa ngày đều không nói chuyện, trong lúc nhất thời, bốn phía trở nên rất yên tĩnh, bên trong bầu không khí yên tĩnh cũng mang theo mùi vị lúng túng, đối với tình huống như vậy, da đầu Liễu Lâm Ba càng thêm từng trận tê dại, càng nghĩ làm cách nào rời khỏi đây mới được, đôi mắt to trong veo như nước càng không ngừng quét loạn, nhưng lại không nhìn về phía Cửu vương gia bên kia.

Chỉ có điều, khi ánh mắt Liễu Lâm Ba quét đến ngon đước trên thuyền, nhìn ngọn lửa không ngừng nhảy nhót, đột nhiên, một ý tưởng khác lập tức nhảy vào trong đầu của nàng.

“Có!”

Ý nghĩ này xuất hiện quá mức đột ngột, khiến Liễu Lâm Ba không nhận được kinh hô một tiếng, giọng của nàng, hoàn toàn phá vỡ yên tĩnh xung quanh.

“Huynh đệ sao vậy?”

Thấy huynh đệ của mình kinh hô một tiếng, tiếng cả kinh này, cùng ngày xưa hoàn toàn khác nhau, chỉ có điều, còn chưa kịp đợi Lương Kiều suy nghĩ nhiều, liền nhìn thấy tiểu huynh đệ nguyên bản cúi đầu giống như nghĩ tới chuyện tốt gì trên mặt hiện ra một nụ cười mừng rỡ như điên.

Nụ cười kia, sáng lạn như vậy, ngay cả trăng sao trên bầu trời cũng vì đó thất sắc.

Còn có đôi mắt long lanh rạng ngời kia, rực rỡ, lóa mắt như vậy, giống như mã não trân quý, khiến người ta nhìn, đều bị hấp dẫn, không nỡ dời mắt.

Thấy vậy, trong mắt Cửu vương gia không khỏi dần hiện ra vẻ phức tạp.

Chỉ có điều, giờ khắc này Liễu Lâm Ba còn đang đắm chìm trong hưng phấn kích động, hoàn toàn không nhận ra ánh mắt khác thường của nam tử kia, cho nên đôi môi hơi động liền bắt đầu kinh hô, “Đại ca, đệ nghĩ ra làm sao rất nhanh đối phó đảo Lệ Đô!”

“Cái gì? Thật sao! Huynh đệ mau nói đại ca nghe một chút!”

Nghe được lời này của Liễu Lâm Ba, nam tử vốn đang kinh diễm vì nụ cười của Liễu Lâm Ba cũng tức khắc hoàn hồn, trên mặt sững sờ, lập tức mở miệng hỏi.

Trong đầu tiểu huynh đệ này luôn chứa những thứ người bên ngoài không biết, con mắt nhất thời sáng ngời, hẳn cảm giác Liễu huynh đệ thông tuệ, linh hoạt, quyết đoán, đặc biệt chính là, hẳn sẽ nghĩ ra biện pháp người bình thường không nghĩ ra được, vô hình trung mang đến cho hẳn rất nhiều bất ngờ cùng kinh hỉ.

Nghĩ tới đây, Lương Kiều căn bản quên lúng túng vừa nảy, lập tức kinh ngạc hỏi.

“Đại ca, người đã từng nghe về bom?”

“Bom như thế nào?”

Nghe được Liễu Lâm Ba, Lương Kiều biểu thị khó hiểu lắc đầu một cái, chỉ có điều, Cửu vương gia nghi hoặc, nàng đã sớm nghĩ đến, dù sao, nơi này ngoại trừ pháo, sẽ không có cái gì liên quan đến hỏa dược.

Lương Kiều không biết cũng chẳng có gì lạ.

“Đại ca, có một loại vũ khí rất cường hãn, nó gọi là bom, bom này, là dùng hỏa dược chế thành, chúng ta có thể như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Hồi kinh, mời cùng du lịch (2)

“Đại ca, có một loại vũ khí rất cường hãn, nó gọi là bom, bom này, là dùng hỏa dược chế thành, chúng ta có thể làm như vậy!”

Chế tác loại bom ở hiện đại, Liễu Lâm Ba sẽ không, bởi vì không tiếp xúc qua, thế nhưng bom thuốc nổ vẫn vẫn trước đây từng xem qua trên internet.

“Trên thư tịch trong hoàng cung Lương quốc chúng ta có ghi chép về một loại vũ khí dùng hỏa dược chế thành, tên là Hỏa Thụ Ngân Hoa, hẳn là gần giống cái huynh đệ nói.”

“Đúng! Chính là cái này!”

Nàng còn nhớ, có một loại gọi Phích Lịch Hỏa cầu, loại Phích Lịch Hỏa cầu này, là dùng giấy trúc bện thành hình cầu, bên ngoài trát một tầng bùn đất, bên trong chứa thuốc nổ cùng mảnh sứ, thời điểm Phích Lịch Hỏa cầu cháy, thì sẽ bắn ra mảnh sứ công kích kẻ địch.

Còn có một loại Phích Lịch Pháo, bên trong chứa vôi và lưu huỳnh, lúc đốt, thân đạn bắn lên trên không, rơi xuống nước, lưu huỳnh cùng vôi gặp nước sẽ phình to và nóng lên, bắn ra khỏi mặt nước lập tức nổ tung, vôi bắn tứ tán, có thể cản trở kẻ địch, tổn thương hai mắt.

Liễu Lâm Ba trí nhớ không tệ, qua bao nhiêu năm như vậy vẫn có thể nhớ được, đem toàn bộ suy nghĩ nói ra.

Lương Kiều sau khi nghe con mắt nhắm lại, từ chấn động ban đầu đến cuối cùng trầm tư, “Nghe huynh đệ nói vậy, bom này uy lực mười phần, không tổn một binh một tướng đã có thể trực tiếp diệt hải tặc.”

“Đúng vậy.”

Nghĩ đến tối hôm nay nhất định phải mất ngủ, Liễu Lâm Ba trong lòng kích động, nhanh chân đi về hướng bên kia thuyền, bởi vì đầy bụng tâm tư đều đặt trên việc chế tác thuốc nổ, cho nên Liễu Lâm Ba chưa từng chú ý tới có một đạo ánh mắt dò xét đang đánh giá mình, mãi đến tận khi Liễu Lâm Ba biến mất trong màn đêm, Lương Kiều mới chậm rãi mở miệng “Đi tìm người có hiểu biết về hỏa dược đến hiệp trợ Liễu huynh đệ chế tác đi, ta sợ đệ ấy quá mệt mỏi, dù sao vật này chỉ mới nhìn thấy trong sách, vạn nhất bốc cháy có thể làm bị thương đệ ấy.”

“Cửu vương gia thật biết đau lòng người ta, chà chà!” Mộ Dung Thanh giống như bóng ma bay đến, đứng ở sau lưng Lương Kiều, Lương Kiều luôn luôn cảnh giác đã sớm nhận ra phía sau có người, không chút khách khí vỗ một cái trước ngực hắn.

“Oa! Thật là độc ác, có tin ta đem sự tình ngươi thích em vợ kể với chị dâu không?”

“Đến cùng có đi hay không!”

“Đi đi đi, ngươi quá bạo lực, bộ dạng này của ngươi Liễu huynh đệ chắc chắn sẽ không thích, a a a!”

Cùng với một cước cực nhanh của Lương Kiều, Mộ Dung Thanh cho dù đi nhanh cũng khó thoát khỏi bị đập, thân thể đổ về phía trước, rầm một cái cả người thành hình chữ đại.

“Ngươi trọng sắc khinh bạn, khụ khụ, khụ khụ, ôi”

Mộ Dung Thanh ôm hông kêu rên, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn đi tìm sư phụ hiểu biết về hỏa dược, Liễu Lâm Ba đem bản vẽ suốt đêm đưa cho sư phụ kia, cũng đem cách chế tác cùng uy lực toàn bộ nói ra.

“Tướng quân, lão phu cho tới bây giờ đều chưa từng nghe nói vật này, trên đời thật sự vũ khí uy lực như thế sao?”

“Chính là, Tướng quân, chúng ta chế tác hỏa dược nhiều năm, hỏa dược xưa nay đều dùng để làm pháo, nhưng đúng là chưa từng nghe đến loại gì là Phích Lịch Pháo.”

Trong giọng nói hai sư phụ kia rõ ràng mang theo không tín nhiệm, Liễu Lâm Ba ôm lấy khóe môi lập tức hừ lạnh một tiếng, “Hai vị sư phụ nghi hoặc, ta có thể lý giải, giờ khắc này lửa xém lông mày, các ngươi là không tín nhiệm ta hay là không tín nhiệm Cửu vương gia đây?”

“Tướng quân nói quá lời, thảo dân không dám thảo dân không dám!”

“Tướng quân chó tức giận, chúng ta đi làm, đi làm!”

Liễu Lâm Ba nói lời này, mặt mày mang theo nồng đậm tự tin, một đôi con ngươi đen nhánh càng thêm lấp lánh bức người, có một loại người, trời sinh đã có khí phách khiến người ta tin phục, mà Liễu Lâm Ba, chính là người như thế.

Liễu Lâm Ba dù sao không phải chuyên gia, hơn nữa hiện đại cùng cổ đại không giống nhau, điều kiện có hạn, quá trình chế tạo bom cũng không có đơn giản tóm lược như trong sách, mỗi một lần làm ra một quả bom, đây cội lòng chờ mong ở trước mặt mọi người châm lửa, thế nhưng mỗi một quả bom nếu không phải không nổ thì chính là hiệu quả không lớn, cũng không biết là chỗ nào có vấn đề.

Đêm mùa hè, ánh sao lấp lánh, như từng viên kim cương mỹ lệ, trải dài đến tận chân trời đen kịt, hiện tại đã khuya, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều một bên thức đêm ngấp một cái một bên nghiên cứu bom, rốt cục, khi trời gần sáng, thời điểm hừng đông Lương Kiều dựa vào thuyền ngủ, Liễu Lâm Ba trong tay lại làm ra một quả bom, trong lòng mang theo chờ mong cùng hi vọng muốn thử một chút viên đạn này đến cùng có được hay không, dù sao đã đi lâu như vậy rồi, trời sáng, vậy là lại một ngày mới, biểu tỷ còn ở khách điểm chờ mình, không thể làm lỡ hôn kỳ của người ta.

Trong lòng nghĩ, cố nén một mối trên thân thể, nắm mối lửa đi ra khỏi phòng, hướng về một chỗ đất trống phía trước, ở đây không có người ở cũng sẽ không kinh động tất cả mọi người, thích hợp nhất để thí nghiệm bom.

Liễu Lâm Ba tay trái cầm cái viên bom tròn tròn kia, tay phải giơ lên cây đuốc, đi tới bãi đất trống, liền khom lưng thả xuống bom, chỉ có điều, không biết là thể lực không chống đỡ nổi hay do cảm lạnh, chỉ cảm thấy đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, mắt tối sầm lại, thân thể cũng không khỏi lao đảo hai bước, suýt chút nữa té lăn ra đất.

Chỉ có điều, Liễu Lâm Ba vẫn là cắn răng một cái, nhắm chặt mắt, chờ con choáng váng qua đi mới chậm rãi mở mắt ra, giơ lên cây đuốc trong tay hướng về dây dẫn bom, đốt xong, Liễu Lâm Ba liền muốn chạy đi, tuy nói làm nhiều như vậy mỗi một lần đều thất bại, thế nhưng mỗi một lần đều rất nhanh chạy đi, dù sao, nòng không dám chắc, nửa đường có quả bom nào lại thành công hay không.

Liễu Lâm Ba mới vừa chạy chưa đến vài bước, trước mắt lại một trận tối đen, hai chân mềm nhũn, cả người liền gục xuống.

Tình huống đột phát này thật khiến người ta ngoài ý muốn, nòng căn bản không biết thân thể mình sẽ bởi vì không ngủ mà suy yếu đến mức độ như vậy, nhưng mà ngay ở thời điểm Liễu Lâm Ba sắp té lăn trên đất, lần này nòng thật hi vọng bom thí nghiệm sẽ thất bại, nòng cách bom quá gần, nếu thành công, như vậy nòng sẽ trở thành nữ tướng quân đầu tiên của Lương quốc bay lên trời.

Nhưng mà ngay ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, trong nháy mắt Liễu Lâm Ba rơi xuống, chỉ cảm thấy trước mắt phảng phất một bóng trắng lướt qua, lập tức, cả người liền rơi vào lòng ngực ấm áp kia, cái ôm quen thuộc, ấm áp như thế, chỉ có điều, còn không đợi Liễu Lâm Ba suy nghĩ nhiều, toàn thân liền bị ôm lấy chạy nhanh về phía trước.

Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy người đến ôm nòng chạy rất nhanh, đầu óc choáng váng chỉ thấy cảnh vật xung quanh di chuyển liên tục, chỉ có điều, nòng chưa kịp nhìn rõ người ôm nòng đến cùng là ai, chỉ nghe đoàn lữ một tiếng, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Nương theo tiếng nổ mạnh, một cỗ lực khô nóng, lại thẳng tắp đánh về phía nòng bên này.

Người kia nguyên bản đang ôm nòng vững vàng, lập tức ôm nòng nhảy về phía trước.

Trong nháy mắt, Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, lắc đầu mở mắt ra nhìn lên, chỉ có điều, thời điểm nòng còn chưa thấy rõ cảnh vật trước mắt, một trận âm thanh lo lắng truyền tới từ trên đỉnh đầu, “Đệ thế nào rồi? Đệ quả thật là không muốn sống à!”

Trong nháy mắt, Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy bên tai ong ong, lông mày đẹp đẽ không khỏi khẽ nhíu, “Đại ca, huynh sao lại ở chỗ này?”

“Nếu ta không tỉnh lại đúng lúc, người sớm đã bị nổ chết!”

Lương Kiều thật sự càng nghĩ càng sợ, trong lòng đình trệ, trong nháy mắt vừa rồi, giống như bị nghẹt thở, một cỗ hoang mang cùng hoảng sợ tràn ngập.

Liễu Lâm Ba giờ khắc này cũng bị uy lực của bom đè nén, còn có chút không tỉnh táo, đầu óc giống như chứa đầy hồ dán, chỉ có điều, sau một khắc đầu óc Liễu Lâm Ba chợt lóe lên, lập tức, như là nghĩ đến gì đó, đôi mắt đẹp nguyên bản bị kinh sợ đến mức ngơ ngác sáng ngời.

Trong con ngươi thần thái lấp lánh, lập tức hưng phấn kích động mở miệng nói “Đại ca, bom thành công, bom thành công!”

Bởi vì vui sướng cùng kích động, Liễu Lâm Ba căn bản đã đem mạo hiểm vừa nảy quãng lên chín tầng mây.

Suốt cả đêm, hầu như là liên tiếp thất bại, rốt cục chế tạo ra nòng có thể không vui sao?

Liễu Lâm Ba kích động mừng như điên, trên mặt miệng cười xán lạn, giữa hai lông mày, càng lộ ra nồng đậm kinh hi, cũng bởi vì giờ khắc này tất cả tâm tư đều đặt trên quả bom, căn bản chưa từng chú ý tới, tư thế hai người giờ khắc này, vô cùng thân mật.

Cửu vương gia vừa nảy vì đưa nòng tới chỗ an toàn, liền gắt gao ôm nòng, cuối cùng bom bạo phát, Lương Kiều vì để cho nòng không bị bất kỳ nguy hiểm nào, lại dùng thân thể của chính mình đem nòng gắt gao bảo hộ ở dưới thân.

Giờ khắc này, Liễu Lâm Ba bình yên vô sự, nhưng chưa từng chú ý tới, nam tử còn đè trên người nòng, thân thể bọn họ dán chặt vào nhau, Lương Kiều nguyên bản sốt ruột lo lắng, khi nghe nòng vui sướng kinh hô, miệng cười xán lạn, trong lúc nhất thời, tâm tình phức tạp trong lòng cũng đều tiêu tan.

Lông mày anh khí của thiếu niên kia mang theo phấn khởi, hai con mắt mỹ lệ như mã não, phảng phất giống như ngưng tụ toàn bộ tinh hoa đất trời, rạng ngời rực rỡ, lại óng ánh loá mắt như vậy, từ chiếc mũi tú lệ nhìn xuống, cái miệng nhỏ nhắn vẽ nên đường cong mê người, con mắt đẹp đẽ của Lương Kiều không lóe lên.

Lương Kiều mới vừa phát hiện, miệng nhỏ này lại đẹp đẽ như vậy, đặc biệt lúc cười lên, môi hồng răng trắng, như hoa mai mới vừa nở rộ vào tháng chạp, khiến người ta nhìn không nhìn được tới gần, gần thêm nữa, muốn ném thử tư vị của cái miệng nhỏ, có phải mê người như tượng tượng.

Ngay ở thời khắc Lương Kiều trong lòng suy nghĩ, đôi con ngươi trở nên si mê mà chính hắn cũng không nhận ra, ngón tay khớp xương rõ ràng, không khỏi theo bản năng, chậm rãi chạm lên mặt thiếu niên.

Liễu Lâm Ba vốn đang đắm chìm trong vui sướng, thấy hắn vẫn không nói gì, dần dần, như là nhận ra được cái gì, không khỏi phục hồi tinh thần, chăm chú nhìn lên, nhận ra được chính mình giờ khắc này cùng hắn tư thế thân mật như vậy, cả người ảm một tiếng, lập tức bị chấn động.

Trời ạ!

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Có điều, hiện tại cái này tựa hồ không phải điều quan trọng nhất, thời điểm nhìn hấn chậm rãi đưa tay tới gần, còn có dung nhan mỹ hoặc cũng chậm rãi tới gần, trái tim Liễu Lâm Ba trong phút chốc nhảy lên tới cuồng hống, tim đập kịch liệt, bịch bịch bịch giống như hươu con nhảy loạn, không ngừng va chạm, một đôi con người mỹ lệ, cũng vào lúc này, tròn to như chuông đồng, trong con người tất cả đều là chấn động cùng khó mà tin nổi, thẳng tắp nhìn thẳng vào nam tử.

Trong lòng cũng không ngừng nghĩ, lẽ nào, nam tử này, muốn hôn nàng?

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tương Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hôi kinh, mời cùng du lịch (3)

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba thực sự bị ý nghĩ của chính mình làm cho chấn động, chu cái miệng nhỏ, không khỏi kinh hô, “Lương đại ca ”

Liễu Lâm Ba vừa mở miệng, trong giọng nói đều là hoang mang cùng chấn động.

Chỉ có điều, cũng bởi vì Liễu Lâm Ba thất thanh kinh hô, Lương Kiều đang chậm rãi tiến lại gần nàng bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần.

Khi hấn nhìn rõ dưới đáy đôi mắt đẹp kia là nòng đậm kinh ngạc, trong lòng không khỏi cả kinh, cũng lập tức tỉnh lại.

Trời ạ!

Hấn điên rồi sao?

Tự nhiên lại muốn hôn đệ đệ kết nghĩa!

Đối với ý niệm trong lòng này, Lương Kiều cũng chính mình làm cho sợ hết hồn, chỉ có điều, mắt thấy thiếu niên vẫn chăm chú bám vào hấn, trong con người đều là bối rối kinh ngạc, Lương Kiều trên mặt 囧, trong con người không khỏi xẹt qua một tia ảo não, chỉ có điều, về mặt này lóe lên một cái rồi biến mất, nhanh khiến người ta không bắt kịp.

Theo sau đó lại thấy Lương Kiều vươn tay ra chà xát gò má Liễu Lâm Ba, rồi nhíu mày, “Đều bản cả rồi!”

À, bản?

Liễu Lâm Ba vốn đang chấn động khi nhìn thấy hành động của hấn ta, khi nghe thấy lời này, trên mặt sững sờ, ánh mắt không khỏi rơi xuống ngón tay với các khớp xương rõ ràng, chỉ thấy, phía trên lòng bàn tay vốn sạch sẽ, mang theo một vết bản đen sì, thấy vậy, Liễu Lâm Ba bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên bản hấn muốn giúp nàng lau đi vết bản trên mặt, hại nàng còn tưởng rằng hấn muốn hôn nàng!

Nghĩ tới đây, tim Liễu Lâm Ba vốn đang nhảy cao rốt cục yên ổn hạ xuống, đồng thời cũng triệt để thờ một hơi, cũng không khỏi vì ý nghĩ vạn phần hoang đường của mình vừa nảy mà buồn cười.

“Đại ca, bom của chúng ta rốt cục đã nghiên cứu chế tạo thành công, huynh thấy không?”

“Ừm, nhìn thấy, đại ca nhìn thấy!”

Lần thứ hai trên mặt Liễu Lâm Ba nở ra nụ cười xán lạn, nụ cười kia, đơn thuần vui sướng, như một đạo ánh mặt trời, khiến người ta nhìn mà ấm lòng, tâm tình Lương Kiều cũng thật tốt, khéo môi khẽ cong, nụ cười kia, nhẹ nhàng, cao quý như cúc, thanh nhã như mây, thấy vậy, Liễu Lâm Ba cũng không nhịn được bị kinh diễm.

Cảm giác được bầu không khí rất không đúng, Liễu Lâm Ba đẩy hấn một cái, hai người mau chóng từ dưới đất bò dậy, Liễu Lâm Ba bước hai chân nhanh chóng chạy về hướng đặt bom lúc này, “Đại ca, huynh mau tới đây xem, xem ra uy lực của bom cũng không nhỏ!”

Lương Kiều hai chân một bước, bước đi như bay chạy đến bên người nàng đi, chỉ thấy mặt đất bằng phẳng bị nổ ra một cái hố to, nếu không phải vừa nãy bọn họ chạy kịp lúc, nhất định sẽ bị nổ bay, không chết cũng là một thân tàn, nghĩ tới đây hai người liếc mắt nhìn nhau, vui mừng không ngớt.

“Đã như thế, trực tiếp đem bom này tới đảo Lệ Đô, đến lúc đó, toàn bộ cơ quan trên đảo Lệ Đô đều bị phá hỏng, hải tặc cũng sẽ nổ bị thương.”

Nghe được Lương Kiều, Liễu Lâm Ba gật gù, hiện tại điều duy nhất lấy làm mừng chính là, trên đảo Lệ Đô không có bách tính sinh sống, trước đây bách tính ở đó, sau này hải tặc hung hăng ngang ngược, bách tính đều phải di cư đến những nơi khác, đã như thế, có thể miễn cho bách tính thương vong, kì thực rất tốt.

Ngay vào lúc này, Lư đô đầu cùng một ít tướng sĩ tất cả đều chạy ra, hiển nhiên là nghe được tiếng nổ mạnh làm tỉnh, một bên chạy một bên còn kinh hô, “Trời ạ! Vương gia, Tướng quân, hồ to này lẽ nào chính là do bom nổ?”

“Đúng, chính là uy lực của bom.”

“Trời ạ!”

“Đất ạ!”

“Cha mẹ ơi!”

Sau trận động đất, mọi người đều ở trong trạng thái mừng như điên, các tướng sĩ nghỉ ngơi một chút, ăn uống no đủ, liền lên thuyền quân đi tấn công đảo Lệ Đô.

Dưới đây những chiếc thuyền quân này đều cột sợi dây màu cam, thời điểm thuyền quân bao vây đảo Lệ Đô, đám cá mập kia liền sợ sệt né tránh, đối với chuyện như vậy, hải tặc trên đảo nghĩ mãi mà không ra, đều rối loạn tay chân.

Lư đô đầu thấy bọn họ rối loạn trận tuyến, hướng về bọn họ hét to những tiếng đinh tai nhức óc, ý của hắn chính là thúc thời thì ngoan ngoãn đầu hàng, bằng không, sẽ không khách khí tấn công.

Chỉ có điều, đám kia hải tặc nào có dễ bị thuyết phục như vậy, tuy rằng, bọn họ nhìn thấy cá mập mình huấn luyện lại không nghe sai khiến, thực sự khó mà tin nổi, không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng, trên đảo còn có rất nhiều kỳ môn trận pháp, coi như đám người kia có thể nghĩ ra biện pháp không để cá mập tới gần thì thế nào, nếu như thật sự tới, cũng chỉ có một con đường chết.

Cho nên, đám hải tặc lại đứng trên đảo không ngừng khiêu khích thét to, thế nhưng bọn chúng hoàn toàn không biết, giờ chết đã đến, quân đội của Liễu Lâm Ba căn bản không cần lên đảo, bọn họ đã cho những người kia một cơ hội, là bọn chúng không quý trọng, Liễu Lâm Ba cũng đã sớm nghĩ đến sẽ là kết quả như thế, dù sao đám người kia ở trên biển xưng vương xưng bá quen rồi.

Dưới sự chỉ huy của Lư đô đầu, chúng tướng sĩ đem bom đã châm lửa, lắp vào dụng cụ bắn, lập tức, từng cái từng cái bay đến đảo Lệ Đô.

Một quả lại một quả từ trên trời giáng xuống, mặt đám hải tặc, ban đầu hoàn toàn là không biết chuyện gì xảy ra, cho rằng những người này chẳng qua là giờ thủ đoạn ném tới một vài thứ, chính là đơn thuần muốn đập chết bọn họ.

Đang đắc ý, đám hải tặc trên đảo cảm thấy mới mẻ chơi vui có người còn nhặt lên một quả bom làm cầu đá, ai biết đá được một nửa, oanh một tiếng vang thật lớn cả người đều bị nổ chia năm xẻ bảy, máu thịt be bét.

Bom uy lực mười phần, trực tiếp thương tới tính mạng, thế nhưng chiến tranh chính là như vậy, những hải tặc trên đảo này, người nào không dính đầy máu tươi của người vô tội, chết không có gì đáng tiếc.

Theo từng quả từng quả bom nổ, đám người trên đảo càng giống như kiến bò trên chảo nóng, nhất thời rối bời, lúc này mới biết hải quân lần này không giống trong quá khứ, hơn nữa có vật lợi hại như vậy trong tay, giờ chết của bọn họ đã đến, cho dù muốn đầu hàng cũng không kịp.

Muốn tránh ở trên đảo, có bom công kích, muốn nhảy xuống biển, thật ngại, đám cá mập này không nhận chủ, gặp người liền cắn, kết quả là, trên đảo giờ khắc này tiếng kêu rên liên hồi, ngọn lửa chiến tranh thiêu cả bầu trời, có không ít hải tặc nhảy xuống biển trực tiếp bị cá mập tha luôn, thậm chí, trực tiếp oa oa khóc lớn lên.

Chỉ trong chốc lát, trên đảo đã thành phế tích, Lư đô đầu ở trên đảo dẫn theo các tướng sĩ lục soát, còn tìm ra vàng bạc châu báu hải tặc cướp bao năm nay, không nghi ngờ chút nào, những thứ đồ này cần phải vào sổ, trả cho dân chúng xung quanh chịu tai họa.

Liễu Lâm Ba khao thưởng tam quân, trước khi đi, mang theo các tướng sĩ trở lại bãi biển trước đây ăn một bữa tiệc hải sản lớn.

Ngày thứ hai, ánh nắng tươi sáng, Liễu Lâm Ba tự mình suất quân đưa tiễn Cửu vương gia hồi kinh.

“Hiện đệ, về đi, chiến sự ổn định, đại ca còn có thể tới thăm đệ.” Lương Kiều mang theo vài tên tướng sĩ, Liễu Lâm Ba đi sát sau lưng hắn, đã đưa đến bên dưới ngọn núi Lệ Đô, chính là nơi lần kia Lương Kiều nghe được tiếng hát.

“Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, đại ca, bảo trọng!”

Lương Kiều tâm tư trầm trọng gật đầu, ngồi vào lập tức đi rất chậm rất chậm, đi vài bước lại liếc mắt nhìn lại tiểu huynh đệ, Liễu Lâm Ba cong môi, vẫn tại chỗ bất động, mãi đến tận khi đội nhân mã của Lương Kiều biến mất trong tầm mắt, mới chậm rãi cử động thân mình, đổi ngựa.

“Giá! Giá!”

Liễu Lâm Ba tay cầm dây cương trực tiếp đi thẳng đến trước một con đường nhỏ, Cửu vương gia không biết, so với đi đường lớn trở về kinh thành, con đường này vẫn là gần hơn, Liễu Lâm Ba đã sớm đem cỗ kiệu của Dẫn biểu tỵ thu xếp ở nơi này, Lương Kiều vừa đi, nàng lúc này mới vội vàng lên đường, phía sau các tướng sĩ không rõ, Tướng quân tại sao muốn bỏ lại Cửu vương gia độc hành?

Haiz, Liễu Lâm Ba cũng nói không rõ ràng, nói chung, chuyện này chỉ cần dính vào người thứ ba, nàng liền cảm giác thân phận này của mình sớm muộn

cũng rất nhanh lộ ra, vẫn là sống an ổn một chút mới tốt.

Liễu Lâm Ba cười ngửa, Duẩn Băng Thanh ngồi kiệu, hai người nửa đường còn chuyển qua đường thủy, lúc này hoàn toàn không còn hải tặc, đi đường thủy cũng có thể yên tâm, cho nên, tốc độ cực nhanh trực tiếp đến Hoàng thành, Liễu Lâm Ba thân phận không thay đổi, cho nên trực tiếp vào ở tướng phủ, tùy tiện trở về, nhất định phải tới thỉnh an hoàng thượng.

Một đường tàu xe mệt nhọc, Duẩn Băng Thanh bình an vô sự bị một đám nha hoàn vây quanh tiến vào phòng tắm thanh tẩy, xem trận chiến này, Liễu Lâm Ba không khỏi há to miệng.

“Tỷ tỷ nhiều ngày mệt nhọc, mau nghỉ ngơi đi, đệ đệ trước tiên vào cung diện thánh.”

“Ừm, trên đường cẩn thận.”

Bên trong lập tức truyền ra âm thanh mềm mại như nước của Duẩn Băng Thanh, một đám hạ nhân cũng không khỏi cảm thán, Đại tướng quân cùng quận chúa thực sự là tình cảm sâu nặng a!

Đã lâu không vào hoàng cung, lần này xem ra vẫn tráng lệ như vậy, rộng lớn uy nghiêm, nhìn kiến trúc uy nghiêm to lớn của hoàng cung Trung Quốc cổ đại, khiến lòng người không khỏi nghiêm túc, thiên uy không thể phạm!

Liễu Lâm Ba vào cung, đúng thời gian tan triều, rất nhiều quan chức nhìn nàng là gương mặt mới, tất cả đều đối với nàng chỉ chỉ chỏ chỏ, nghị luận sôi nổi, Hồng tống quản một đường dẫn nàng hướng về Kim Loan điện, Cửu vương gia không ở bên trong bách quan, cho nên, không có ai thật sự nhận ra đây chính là Đại tướng quân mới nhận chức ở Lệ Đô thành, Liễu Lâm Ba cúi đầu đi tới, tận lực biết điều hành xử, cúi đầu cúi đầu lại cúi đầu.

Tiếp xúc càng ít người, tỷ lệ bị phát hiện càng ít.

Hoàng thượng nghe nói Liễu Lâm Ba trở về, rất cao hứng, đặc biệt ở cho diện kiến ở Ngự thư phòng, Liễu Lâm Ba đi vào, đầu cúi thấp hành lễ thỉnh an.

“Liễu ái khanh mau mau bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

“Liễu ái tướng thực sự không phụ lòng trăm kỳ vọng, đem lệ đô quản lý ngay ngắn rõ ràng, đến ngay cả Chu quốc gần đây cũng không còn dị động, nghe nói liễu ái tướng lần này trở về là vì hôn sự của thiên kim tướng phủ?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, đúng, vì thân từ nhỏ cùng đại biểu tỷ cảm tình rất tốt, xuất chinh ở bên ngoài không biết năm nào mới có thể gặp lại, cho nên, muốn nhân cơ hội này tận mắt tận lòng lên kiệu hoa, vì thân làm đệ đệ cũng cao hứng theo.”

Hoàng thượng vuốt râu mép nở nụ cười, mặt rộng vui vẻ, bởi vì hoàng gia con nối dõi không ít, Liễu Lâm Ba vừa nảy nhắc tới thân tình, khiến hoàng thượng rất tán thưởng, thân nhân chính là nên hoà thuận tương thân tương ái.

Liễu Lâm Ba nhìn thấy cha chồng của mình thì tim đập liên hồi, may là nhìn ra hoàng thượng tâm tình không tệ, bằng không cũng rất sợ hãi, hoàng thượng trực tiếp đồng ý Liễu Lâm Ba tham gia hôn lễ xong lại về Lệ Đô, đây thực sự là chuyện tốt.

Việc này mới vừa xong, buổi chiều thái tử gia liền đến tướng phủ, mời Duẩn Băng Thanh đi thương đào.

Lại nói, việc Liễu đại tướng quân buổi sáng gặp vua làm mặt rộng vui vẻ đã sớm truyền khắp toàn bộ kinh thành, cho nên, tướng phủ đều là ngựa xe như nước, đại quan tiểu quan, đại tướng tiểu tướng, tất cả đều tới cửa bái hạ, Liễu Lâm Ba bận bịu không thể tách rời.

Không chỉ muốn tiếp đón khách nhân, còn muốn giúp đỡ đại biểu tỷ chuẩn bị một ít công việc hôn sự, Duẩn đại biểu tỷ vẫn cửa lớn không ra, lẳng lặng ở trong khuê phòng ngắm thơ vẽ tranh, chơi cờ, phảng phất tiền viện phi thường nào nhiệt cần bản là không ảnh hưởng tới nàng, tỷ đệ hai người nói chuyện theo tục lệ còn cần phải cách một tấm màn nói chuyện.

Trời ạ! Người nói cùng là nữ nhân, vì sao nàng lại bốn ba như vậy?

Liễu Lâm Ba buồn khổ ngẩng đầu nhìn trời xanh, trời xanh thăm thẳm, không nói gì.

Việc đi chơi này, theo lý thuyết nam nữ sắp kết hôn trước ngày kết hôn không thể gặp nhau, nhưng người ta là thái tử, lại nói, Liễu Lâm Ba cũng không phải người cổ hủ, tuy rằng ở thời đại này sống mười sáu năm, ít nhiều cũng có tư tưởng này nọ bị rót vào trong đầu cưỡng chế chấp hành, còn là bảo lưu quan điểm hiện đại.

Lúc này, chính là thời điểm bách hoa nở rộ, trong kinh thành vương công quý tộc thiếu niên thiếu nữ không rảnh rỗi trong nhà, tất cả đều hẹn ước đi dạo.

Hoa đại diện cho tình yêu nam nữ, ở giữa biển hoa tìm được nửa kia của mình, là cuộc gặp gỡ tình cờ rất đẹp rất lãng mạn.

Duẩn Băng Thanh đã có hôn ước với thái tử, vậy thì càng không cần kiêng kỵ nhiều như vậy, ở giữa biển hoa nói chuyện yêu đương, thật hữu tình, Băng Thanh đại tỷ vui vẻ đáp ứng, vị hôn phu này có thể bỏ xuống sự vụ trong tay đến cùng nàng bồi dưỡng cảm tình, mặc kệ thái tử thái độ làm người ra sao, duẩn đại biểu tỷ cảm thấy được người này còn cố gắng biểu hiện.

“Lâm huynh đệ?” Thái tử vừa thấy Liễu Lâm Ba, vẻ mặt đó quả thực không thua gì vẻ mặt Cửu vương gia lúc vừa gặp ở quán doanh, trong con người lộ ra kinh hi, vui thích.

“Vi thần tham kiến thái tử gia.”

“Huynh đệ mau mau đứng lên, không nghĩ tới Lâm huynh đệ cư nhiên là biểu đệ của Băng Thanh, là Liễu tướng quân uy danh truyền xa, đã lâu không gặp, thực sự là càng ngày càng xuất sắc ”

“Nào có nào có, có thể cùng thái tử điện hạ kết làm thân gia, đó mới là chuyện tốt nhất với vi thần.” Liễu Lâm Ba vui cười cất giọng.

Nghe nói thái tử gia trong phủ đã sớm thế thiếp thành đàn, hơn nữa nhà mẹ đẻ của thiếp thất đều là thực lực phi phàm, đây đương nhiên là thù đoạn của thái tử vì cùng cô thực lực của mình chống lại Cửu vương gia, đừng nói nữ nhân chinh phục nam nhân chẳng khác nào chinh phục toàn bộ thế giới, rất nhiều nam nhân chinh phục một đoàn nữ nhân vậy cũng chẳng khác nào chinh phục toàn thế giới.

Liễu Lâm Ba kì thực vì đại biểu tỷ lo lắng, tâm tư nữ hài đơn thuần như vậy, tiến vào thái tử phủ đình viện sâu thẳm, còn không bị đám nữ nhân như hổ như sói kia ăn tươi nuốt sống.

Liễu Lâm Ba bắt đầu vì tỷ kêu oan, tỷ tỷ là băng thanh ngọc khiết cỡ nào, nhưng đây là hoàng thượng tứ hôn không có cách nào.

“Ha ha, hai người chúng ta ngày sau trở thành một nhà, mong rằng chiếu cố nhiều hơn.” thái tử điện hạ cười nói.

“Không không không, nên là thái tử điện hạ chiếu cố nhiều hơn cho vi thần cùng tỷ tỷ của vi thần mới đúng.”

Liễu Lâm Ba cũng cười, hai người thối phồng lẫn nhau vài câu, liền có người làm đến báo, nói là Lục điện hạ cũng muốn đi lên núi ngắm hoa, mong cùng Liễu tướng quân tụ họp.

Lục điện hạ là ai cơ chứ, Liễu Lâm Ba không quen biết.

“Ồ, đại ca cũng ở đây, định là tới đón Dẫn quận chúa có đúng hay không?” Lục hoàng tử này cũng là thân hình cao lớn, Liễu Lâm Ba phát hiện mấy huynh đệ bọn họ tất cả đều tướng mạo bất phàm, đều lớn lên rất đẹp.

“Đúng là, Lục đệ vẫn lỗ mãng như vậy, mời cũng nên mời giai nhân mới đúng, nghĩ như thế nào đến hẹn Liễu tướng quân? Có thể Liễu huynh đệ có người hẹn ước cũng không chừng, lại nói, tuổi đã lớn, lại học Cửu đệ không muốn cưới vợ cũng không nạp thiếp.” Lương Khải mỉm cười nói, thật giống như từ huynh bình thường trách cứ.

“Nào có, vi thần nếu có người, đã sớm cùng nhau xuất môn.” Liễu Lâm Ba nghe vậy mau mau xua tay, xem ra Lục điện hạ này hẳn là cùng Cửu vương gia một phe, không thì hẹn mình làm gì.

“Cửu vương gia tài hoa hơn người, cả ngày bận rộn quân sự trong triều, vi thần nào dám đánh đồng, nhị vị điện hạ chế nhạo, ha ha!”

“Lục đệ a, nghe đồn Cửu đệ đoạn tay áo cũng thôi, người đừng nói gót nha!”

Lục hoàng tử rõ ràng không cao hứng, “Đến cùng là ai dám nói xấu Cửu vương gia, để bản hoàng tử biết, nhất định, xé nát miệng hắn!”

“Liễu tướng quân, người nói, Cửu đệ ta chỉ là không hợp ý cô nương nào mà thôi, tuyệt đối không phải loại người như vậy đi, đúng không?” Lục hoàng tử đột nhiên xoay chuyển câu chuyện, hướng về phía Liễu Lâm Ba hỏi.

Lại nói, Cửu vương gia có đoạn tay áo nàng hiện tại cũng là sâu sắc hoài nghi a, nàng còn lâu mới ngu ngốc đi thảo luận hoặc là khuyên can cái gì.

Liễu Lâm Ba vẫn vẻ mặt bất biến cười hi hi nhìn hai người dùng lời nói đâm chọc lẫn nhau, nhưng giả bộ cái gì cũng không nghe, hướng về phía người làm nói “Đi xem xem quận chúa chuẩn bị xong chưa?”

Người hầu vừa mới đáp lời lui ra tiền sảnh, liền truyền đến một âm thanh mềm mại như nước, “Thật ngại, để các vị chờ, thiếp thân đã rửa mặt chải đầu xong.”

Một bộ trang phục màu hồng phấn viền kim tuyến thướt tha xuất hiện ở trước mắt mọi người, trên đầu đội khăn che mặt, bước nhẹ nhàng, ở trước mặt mọi người phúc thân, chỉ nghe thấy âm thanh nhìn thân hình, liền đoán được nhất định là người đẹp tuyệt luân.

Lương Khải cùng Lương Mặc ở thời khắc Dẫn đại biểu tỷ hiện thân đều nhìn đến ngay người.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Cứu Nguy Hoàng Yến, Thân Phận Lộ Tẩy? (1)

Chỉ nghe âm thanh nhìn thân hình, liền đoán được nhất định là người đẹp tuyệt luân, Lương Khải cùng Lương Mặc ở thời khắc Dẫn đại biểu tỷ hiện thân đều nhìn đến ngây người.

Một đám nam nhân háo sắc, Liễu Lâm Ba không nhận được ở trong lòng oán thầm, làm bộ khụ khụ hai tiếng, “Tỷ tỷ ra rồi, đi, lên kiệu thôi.”

Liễu Lâm Ba theo bản năng dùng thân thể ngăn trở ánh mắt si mê của hai người, đỡ biểu tỷ đi về hướng xe ngựa phía ngoài phủ.

Đại biểu tỷ thật đúng là đem nữ giới nhập vào tâm, sẽ không ở thời điểm chưa xuất giá để nam tử khác thấy mặt, vừa ra ngoài, dọc theo đường đi, không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt, sa mòng che mặt, gió ẩm thổi nhẹ, đáng dấp yểu điệu.

Nữ tử tươi đẹp như vậy lại phải gả cho đại ca làm tiểu thiếp, thực sự là thiệt thòi, thiệt thòi, thiệt thòi lớn!

Lục hoàng tử sau khi phục hồi tinh thần phản ứng đầu tiên chính là như vậy.

Đêm đó nhìn không rõ như này, thái tử gia vui rạo rức, chỉ kém chảy nước miếng, trên trời rớt xuống một Lâm muội muội a!

Không nghĩ tới quý khóc nhè khi còn bé bụ bẫm, đáng yêu, hai hàng nước mũi lau hoài không xong, sau khi lớn lên lại hoạt sắc sinh hương như vậy!

Quá vui mừng, dọc theo đường đi bụng trà rót nước, hỏi han ân cần, chăm sóc vô cùng tỉ mỉ chu đáo.

Thấy vậy Liễu Lâm Ba thân là muội muội vô cùng lo lắng, từ xưa tình là làm người đau đớn nhất, vạn nhất đại biểu tỷ thật sự động tình, gả đi đổi mất đầy phòng thể thiếp, chỉ có thể càng thêm thống khổ không thể tả.

Dưỡng Bạng Thanh mặc dù biết hẳn rất hoa tâm, thế nhưng không nghĩ tới hẳn sẽ tỉ mỉ chu đáo như vậy, cho rằng mình sẽ gả phu quân tốt biết quan tâm chăm sóc, thấy biểu tỷ vui vẻ xuất phát từ nội tâm, Liễu Lâm Ba không thể làm gì khác hơn là cùng Lương Mặc theo sau một đoạn, không làm kỳ đà cản mũi hai người.

Dù sao bên người đại biểu tỷ còn có ba nha hoàn, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Liễu tướng quân, người có còn biểu tỷ nào khác không, có không? Bản hoàng tử hồi cung lập tức xin phụ hoàng hạ chỉ, đem biểu tỷ người gả cho Bản hoàng tử!” Lương Mặc đầm ngực giậm chân gào to.

Quá khoa trương rồi, quả thực giống như tiểu hài tử, Liễu Lâm Ba liếc hẳn một cái, không thèm để ý tới, ai mà không biết, nàng chỉ có một biểu tỷ, mà tỷ muội ngoại trừ Dưỡng Bạng Thanh của tướng phủ cũng chỉ có Liễu Mộc Nhiên, nhưng mà nàng ta cả ngày vây quanh thái tử.

“Liễu đại tướng quân, người nói chuyện nha! Nói chuyện nha! Tốt xấu an ủi một chút người ta bị thương tâm a!” Lương Mặc lại khóc lóc om sòm làm nũng, Liễu Lâm Ba nổi hết cả da gà.

Không nhận được trọn trăng mắt, “Đời này người bỏ lỡ không sao, đời sau mời đến sớm hơn.”

Muốn an ủi thật không? Đây, đây chính là an ủi của Liễu đại tướng quân.

“Người thật sự không có lương tâm a, không thiện lương a! Xem người ta bị thương như vậy người còn bỏ đá xuống giếng, chẳng trách Cửu đệ cả ngày nhắc tới người, nguyên lai người cũng quá là đặc biệt đi!”

Không phải chứ, Cửu vương gia vô duyên vô cớ nhắc tới nàng?

“Huynh ấy có nói với người chuyện gì liên quan tới ta không?” Liễu Lâm Ba bỗng nhiên hung tợn tóm chặt vạt áo Lục hoàng tử đang nổi điên hồi.

“Người buông tay! Người buông tay! Thật đúng là coi trời bằng vung như Cửu đệ nói, lại tóm chặt y phục Bản hoàng tử!” Lương Mặc kỳ thực một chút cũng không tức giận, trái lại cảm thấy trêu hấn ta rất vui, rất khôi hài.

Người ước chừng thấp hơn hẳn một cái đầu, nhưng lại như con nhím up hiếp đối phương.

“Xem ra, Cửu vương gia thật sự đã nói xấu gì về ta với người, nếu không người cũng sẽ không trêu ghẹo ta như vậy.”

Liễu Lâm Ba hoàn toàn không còn đối xử khách sáo như với thái tử, khụ khụ, đương nhiên, cái kia cũng là giả tạo mà thôi, Liễu Lâm Ba buông hẳn ra, hắt đầu nhìn hẳn.

Rất có tư thế nếu người không thành thật khai báo, ta liền một đám vung tới.

“Liễu tướng quân có thể có chuyện xấu gì, Cửu đệ từ lần trước sau khi ở quân doanh trở về liền hay ngẩn ngơ cười ngây ngô, vừa hỏi, liền nói là nhớ tới mấy chuyện lý thú phát sinh cùng người ở Lệ Đô thành, hỏi hẳn cụ thể là chuyện gì, hẳn cũng không nói!” Lương Mặc nói tốc độ rất nhanh, bùm bùm một hồi tất cả đều khai báo xong, có điều nhìn dáng vẻ cuồng quyết vội vã của Liễu Lâm Ba, thật đúng là phi thường hiểu kỳ, bạch y tướng quân mặt như quan ngọc trước mắt này đến tột cùng xảy ra chuyện gì với Cửu vương gia.

Vừa mới vui vẻ như vậy, phút chốc lại giống như sư tử nổi giận.

“Không bằng người nói cho Bản hoàng tử đến cùng là chuyện xấu cỡ nào, khiến người canh cánh trong lòng như vậy, cũng làm cho đường đường Cửu vương gia hề nhớ tới người liền cười.”

Liễu Lâm Ba lờm hẩn một cái, tên hoàng tử này thật là không bình thường, “Người là cô ba hay bà tám, lại thích dò hỏi chuyện người khác!”

Nói xong, ném lại Lương Mặc sững sờ ở đó, một mình tiến vào rừng hoa đào.

Không thấy biểu tỳ cùng thái tử ở khúc ngoặt, nàng phải mau mau đi tìm, đại biểu tỳ không hay xuất môn, chưa va chạm nhiều, lần trước ra ngoài một lần còn bị bán đến Xuân Mãn lâu ở Lệ Đô, tốt nhất đừng thật sự bị tên thái tử hư tình giả ý kia che mờ mắt, làm ra chuyện gì trái lễ nghi, nói là chưa kết hôn nên có đáng về chưa kết hôn, cũng đã kết hôn không cách nào so sánh được.

Bị Liễu Lâm Ba một câu vô cùng không hữu hảo làm cho sững sờ, Lương Mặc lúc này mới bắt tri bất giác nhắc chân đi vào trong rừng, đem Lục hoàng tử hẩn đường đường phong lưu phóng khoáng nói thành là cô ba? Bà tám?

Khả năng bởi vì du khách quá nhiều, vừa vào rừng đào, lại không tìm được bóng dáng Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba hiện tại giống như hẩn, đang ở trong rừng bốn phía tìm kiếm bóng dáng đại biểu tỳ, tên sắc lang thái tử chết tiệt, đến cùng đem tỳ tỳ mang tới nơi nào.

Quan sát xung quanh, Liễu Lâm Ba tổng kết lại, trong lòng có ý xấu muốn làm xằng làm bậy khẳng định là tìm địa phương vắng người, địa phương nhiều người hẩn sẽ không có cách nào phong hoa tuyết nguyệt, giở trò, hừ, để tỳ tỳ tóm được thái tử người chết chắc! Kết quả là, Liễu Lâm Ba hướng về địa phương vắng người đi tìm “Đừng đụng ta, đừng đụng ta, tránh ra!”

Ở nơi sâu của rừng đào, đột nhiên truyền đến vài tiếng nữ tử lo lắng sợ hãi mà gào nhẹ, còn đi kèm vài tiếng lưu manh đe dọa.

“Người nếu như còn dám lên tiếng có tin tiểu gia ta trực tiếp ở đây làm người?”

Buồn cười, ở nơi lãng mạn như biển hoa này, lại cũng sẽ có loại người hạ lưu như vậy, Liễu Lâm Ba trong lúc nhất thời tính nóng tăng lên, không tìm được biểu tỳ hỏa khí đành ở nơi này bạo phát .

Nhanh chân sai bước về địa phương phát ra tiếng kêu, lại là một công tử bột giống lần trước ở lễ ngắm hoa coi trọng Cửu vương gia, ăn mặc hào hoa phú quý, chảy nước miếng vây quanh một cô gái đơn độc bộ dạng thiên kim tiểu thư, giở trò, nữ tử kia đã bị lừa đến không còn cách nào, sắp khóc.

Vì sao luôn là cô nương lớn lên xinh đẹp bị lừa dối, Liễu Lâm Ba đã cứu không biết bao nhiêu cô nương như vậy, haiz, cái thời đại này vẫn là tương đối nhiều các cô nương yếu ớt.

“Dưới chân thiên tử, ban ngày ban mặt, lại dám to gan đùa giỡn phụ nữ hoàng, còn không mau mau thả nàng ra!”

“Làm sao , người cũng coi trọng nàng ? Là tiểu gia ta tới trước, thức thời rút ngay cho ta! Lão gia nhà chúng ta tử là, á...” không đợi nam tử kia nói xong, Liễu Lâm Ba thiếu kiên nhẫn một tay chế trụ một cánh tay hẩn, rắc một tiếng, nam tử rầm một cái ngã lăn quay, bị động tác bất ngờ của Liễu Lâm Ba làm cho không cách nào chống đỡ, giờ khắc này nằm cực kì giống gà quay mỹ vị ở thành nam.

Được thôi, lại một tên phá gia chi tử ý vào cha có bản lĩnh đi trêu ghẹo con gái nhà lành.

“Tha mạng a, tha mạng a!”

“Mau rút! Bằng không ta gặp một lần đánh một lần!”

Nam tử kia trực tiếp sợ đến tè ra quần né xa, đến đầu cũng không dám ngẩng, gió xuân phơi phới, cảnh đào nhẹ rung, từng mảnh từng mảnh cánh hoa đào bông bành hạ xuống, vị cô nương yếu điệu kia ngượng ngùng mà cảm kích, tầm mắt còn bị nước mắt làm cho mờ hồ lạng lẽ nhìn Liễu Lâm Ba, khí phách uy nghiêm, môi hồng răng trắng, một thiếu niên anh tuấn!

“Đa tạ công tử cứu giúp, ta vốn là dẫn theo thị vệ, chỉ có điều vừa rồi bọn họ đi tìm nước uống cho ta, mới đụng tới đám ác bá này, xin hỏi quý tính đại danh của công tử, tiểu nữ tử tương lai đến nhà nói cảm ơn.”

Mặt cũng đã đỏ mặt, cảm ơn cũng đã nói, vậy vẫn chưa được sao? Vị mỹ nhân này chẳng lẽ muốn lấy thân báo đáp?

Liễu Lâm Ba lập tức nhìn trái phải, cười ha ha, “Hồng rồi hồng rồi, đến cùng ta còn có một vị huynh đệ chạy đi đâu rồi, vị tiểu thư này mau mau trở về đi, miễn cho lại gặp kẻ xấu, tại hạ xin cáo từ trước, hẹn gặp lại.”

Liễu Lâm Ba liền như một làn khói chạy mất, ngàn vạn lần không thể lấy thân báo đáp a, lấy thân báo đáp chẳng khác nào là lấy oan trả oan a!

“Công tử ~ ta là Trang Hàm Yên của Thượng Thư bộ Hình, xin đừng quên!”

Liễu Lâm Ba đã đi xa , phía sau còn truyền đến tiếng gọi của tiểu thư kia, thượng thư phủ, Trang tiểu thư? Chạy nhanh xem ra là đúng,

Đại biểu tỳ đâu?

Thời gian đã qua lâu như vậy, còn không tìm được tý tý, ngàn vạn lần không thể để cho thái tử ở trước hôn lễ đắc thủ, Liễu Lâm Ba âm thầm lo lắng.

Lại tìm hơn nửa ngày, xem trời hẵn là đã ba bốn giờ chiều, du khách ngày càng ít, Liễu Lâm Ba đem đỉnh núi này gần như sắp lật cả lên bốn, năm lần, vẫn không tìm thấy bóng dáng thái tử cùng đại biểu tỷ, thật sự là nửa điểm bóng dáng cũng không có a!

Liễu Lâm Ba càng tìm càng sốt ruột, càng tìm càng lo lắng, một nhánh cành đào ở trong tay nàng gần như đã hóa thành bột phấn.

Liệu bọn họ có thể vì không tìm được mình hồi phủ trước không?

“Thác nước phía trước rất náo nhiệt, người nghe không? Hai nam nhân vì một nữ nhân đánh nhau đấy!”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói còn là thân huynh đệ, đánh đã lâu!”

Đi ngang qua đám người đồn dập nghị luận, Liễu Lâm Ba bữu môi một cái, trên đầu chữ sắc có một cây đao, bởi vì nữ nhân đến tình nghĩa huynh đệ cũng không để ý, còn thân huynh đệ! Náo nhiệt như vậy có gì hay, thực sự là tổn thương cảm tình a!

“Đại tướng quân, Đại tướng quân!”

Xa xa, một nha hoàn dáng dấp tiểu cô nương từ rất xa liền chạy như điên lại đây, Liễu Lâm Ba nghe tiếng nhìn kỹ lại, trang phục của cô nương kia chính là trang phục tướng phủ.

“Người là?”

“Hồi bẩm Đại tướng quân, nô tỳ là nha hoàn của quận chúa, ngài sao lại ở đây, nô tỳ đi tìm mãi, nhanh, mau theo nô tỳ đến đây, đại quận chủ bên kia xảy ra vấn đề rồi!”

“Cái gì? Vừa nãy nghe người khác nói thân huynh đệ đánh nhau chẳng lẽ chính là bọn họ!” Liễu Lâm Ba sốt ruột nhìn nha hoàn kia hỏi.

“Đúng, Đại tướng quân!”

“Mau dẫn Bôn tướng quân qua đó!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cứu Nguy Hoàng Yến, Thân Phận Lộ Tẩy? (2)

“Mau dẫn Bôn tướng quân qua đó!”

Nha hoàn đi phía trước Liễu Lâm Ba, vừa đi vừa kể lại chuyện đã xảy ra, nguyên lai, sau khi Liễu Lâm Ba cùng bọn họ tách ra không lâu, Lục hoàng tử liền đến tìm bọn họ, sau đó cùng đi ngắm cảnh du ngoạn, đi một, mấy người liền đến thác nước bên kia ngồi nghỉ ngơi, thác nước cách rừng đào không tính là quá xa, vì vậy Liễu Lâm Ba mới bỏ sót nơi đó không tìm.

Không ngờ bọn họ mới ngồi xuống không bao lâu có một người hầu tới thì thầm vài câu vào tai thái tử sau đó hai người liền rời đi, tiếp theo có tới bảy, tám nữ nhân cầm y hoa phục, trang điểm xinh đẹp đến, hướng về Duẫn Băng Thanh cười nhạo châm chọc, nói lời ác độc, ngón tay chỉ chỉ, chỉ vào mũi Duẫn quận chúa một câu lại một câu mắng hồ ly tinh, lăng lợ, không biết xấu hổ, chuyên môn câu dẫn tướng công nhà người ta.

Lần này tốt rồi, Duẫn Băng Thanh dòng dõi thư hương lúc nào gặp qua sự tình thế này, làm cho chủ tớ các nàng ngây ngốc tại chỗ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đứng yên bị nhục mạ một phen.

Lục hoàng tử Lương Mặc đang nghịch nước ở thác nước nghe được âm thanh liền muốn tới giúp đỡ, lên bờ mới phát hiện, những nữ nhân kia tất cả đều là thị thiếp chính phi của thái tử, còn có nhị tiểu thư Liễu Mộc Nhiên của phủ Đại tướng quân, đây không phải là nhóm đại tẩu sao?

Mấy nha hoàn thiên tính thành thật thiện lương, khi nào gặp qua loại tình cảnh này, hơn nữa đối phương còn là phủ thái tử, tự nhiên bị dọa đến một tiếng cũng không dám thốt ra.

Lục hoàng tử đương nhiên khuyên can, còn một tắc cũng không rời bảo vệ Duẫn Băng Thanh bên người, một người đàn bà đánh đá trong đó thấy, ghét bỏ mắng có ẩn tình, bởi vì Duẫn Băng Thanh một chút cũng không cãi lại, quá vô vị! Liền động tay động chân, đẩy Duẫn quận chúa một cái, may mà bọn nha hoàn đứng lúc đỡ lấy mới không ngã chổng vó.

Lục hoàng tử rất tức tối, quay về những nữ nhân kia, trách các nàng không được quá mức làm càn, nhưng những nữ nhân kia chỉ cười ha ha, nói chuyện của nữ nhân nữ nhân tự mình giải quyết, đại nam nhân như người, qua bên kia hóng mát đi!

Mấy phu nhân này y vào được thái tử cùng gia thế nhà mẹ đẻ, ngay đến Lục hoàng tử là em chồng cũng không để vào mắt, Lục hoàng tử tức giận, liền thỉnh Duẩn quận chúa cùng bọn nha hoàn rời đi trước, nơi này giao cho hấn xử lý, nhưng những nữ nhân kia nhất định không chịu buông tha, vừa nghe nói muốn đi, dồn dập xông lên ngăn cản Duẩn Băng Thanh, đem khăn trên đầu Duẩn quận chúa ném xuống đất, nói cái gì muốn nhìn một chút dung mạo của hồ ly tinh, xem nàng đến cùng là thể nào mà không biết xấu hổ.

Lúc đó, rất nhiều du khách lui tới vây xem, Duẩn Băng Thanh bị phần suýt chút nữa nhảy vào trong thác nước đập đầu tự tử.

Nhưng mà, thái tử không biết làm sao lại xuất hiện, quát lui mấy thị thiếp trong phủ, muốn tiến lên an ủi Duẩn quận chúa, nhưng Duẩn quận chúa không đồng ý, vẫn như cũ không muốn sống, vô duyên vô cớ bị người ta mắng thành như vậy, đã sớm tức giận đến cả người run rẩy, chỉ muốn lấy cái chết chứng minh sự trong sạch.

Mấy vị phu nhân kia thờ ơ nhìn, từng người từng người đẩy đưa đến cùng không chịu rời đi.

Lục hoàng tử cho rằng thái tử có ý gọi người quý phủ tới nhục nhã Duẩn Băng Thanh, để hạ uy phong của nàng, vì để Duẩn quận chúa hả giận, liền xông lên đánh nhau.

Sau đó mỗi người nói một kiểu, có điều, phần lớn mọi người đối với kết quả cảm thấy khá hứng thú, quên phía trước, trực tiếp liền nói thành hai thân huynh đệ vì một nữ nhân đánh nhau.

Tiểu nha hoàn gấp không biết nên làm gì, để lại hai nha hoàn gắt gao ôm lấy Duẩn Băng Thanh, chính mình lúc này mới lo lắng tìm kiếm bóng dáng Liễu đại tướng quân, may mà vận khí không tệ, mới vào rừng đào, nhìn thấy Liễu Lâm Ba tóm tắt đơn giản toàn bộ sự việc, Liễu Lâm Ba tức giận đến nắm chặt nắm đấm, ai thương tổn người thân của nàng, vậy thì chờ trả giá gấp trăm, gấp ngàn lần đi!

Liễu Lâm Ba vận khinh công, tốc độ nhanh như báo chạy tới thác nước, quả nhiên thấy mấy nữ nhân mặc áo gấm nữ nhân đẩy đưa đứng cạnh thái tử cùng Lục hoàng tử, còn có Duẩn đại biểu tí muốn nhảy cầu bị vài nha hoàn gắt gao ôm lấy vô cùng chặt vật.

“Chát chát chát!”

“Chát chát chát!”

Hai mươi mấy tiếng bạt tai liên tục vang lên, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, đây là tình huống thế nào? Người đứng xem trò vui đều ngây người, không hiểu được.

Liễu Lâm Ba khinh công tuyệt vời, lắc người một cái còn chưa đợi bọn họ nháy mắt đã đuổi đến trước mặt.

“Hồ ly tinh!”

“Lãng lơ!”

“Không biết xấu hổ!”

Liễu Lâm Ba mỗi cái tát lại mắng một tiếng, cho các nàng mấy cái bạt tai, từng người từng người, thân hình cùng bàn tay Liễu Lâm Ba nhanh đến mức người ta căn bản không biết phát sinh chuyện gì, đặc biệt là, Liễu Lâm Ba nhìn thấy Liễu Mộc Nhiên, lòng bàn tay càng là – chát chát chát không khách khí, một cô nương chưa lập gia đình cả ngày chạy đến phủ thái tử, còn ra thể thống gì?

Chỉ chớp lát, vài phu nhân thị thiếp bao gồm cả Liễu Mộc Nhiên, mặt đều sưng vù như đầu heo, khóc không ra nước mắt, đau muốn rên lên cũng không mở nổi miệng.

Các nàng hoàn toàn bị Liễu Lâm Ba đánh cho sét đánh không kịp bưng tai, ngay cả thái tử cùng Lục hoàng tử cũng bối rối, quần chúng xem trò vui trái lại trong lòng âm thầm thoải mái, đánh thật hay!

“Người không muốn sống phải không? Lại dám động thủ với bản thái tử phi!”

Hả, Liễu Lâm Ba ngẩng đầu cẩn thận xem xét nửa ngày, mặt đều sưng lên cũng thật là, khụ khụ, không dễ phân biệt lắm, nguyên lai thực sự là thái tử phi, lần trước chính nàng sai thị vệ trong phủ bắt nàng bán đến thanh lâu, nàng, cũng chính là người đàn bà đánh đá vừa nãy đẩy Duẩn quận chúa, tiểu nha hoàn chưa từng thấy nàng, đầu lĩnh chính là nàng, quạt gió thổi lửa chính là Liễu Mộc Nhiên.

Thái tử phi sớm tỉnh táo lại, gào to.

Hiện tại tóc tai tán loạn, trên mặt sưng to vô cùng, một tiếng sắc bén này, quả thực không kém ma quỷ là bao, khiến người ta sờn cả tóc gáy, khủng bố a!

“Chát chát chát!”

Liễu Lâm Ba rảnh tay lại cho nàng vài cái bàn tay, còn có thể nói ra lời, còn có thể hung hăng, xem ra là vừa nãy ra tay quá nhẹ, đánh không đủ nặng a!

Lúc này, thái tử phi chỉ có thể ô a ô a một chữ đều kêu không ra, các phu nhân còn lại không biết Liễu Lâm Ba lai lịch thế nào mà cường hãn như vậy,

liền hướng về thái tử bên kia dây dưa gào khóc kêu rên không ngớt.

“Nhiều nữ nhân như vậy bắt nạt một tiểu cô nương còn có mặt mũi gọi nam nhân đến phân giải? Trong từ điển của bốn tướng quân xưa nay không có điều lệ không đánh nữ nhân.”

Liễu Lâm Ba mạnh mẽ nói, tỷ không đánh các người các người lại coi chúng ta là quả hồng nhũn, tùy ý các người vo viên xoay đánh, đừng nói nàng là ái tướng của hoàng thượng, huynh đệ thân thiết của Cửu vương gia, nàng cho dù là một thảo dân bách tính ngày hôm nay cũng sẽ đánh thật vang dội, đánh đến toi bời hoa lá, một đám phụ nữ đáng ghét đến cực điểm!

Mấy phụ nhân bị đánh đến choáng váng lúc này mới kinh ngạc phát hiện, Liễu Lâm Ba một thân nam trang không biết chỗ nào lại giống Duẩn quận chúa đến mấy phần, Bốn tướng quân? Chẳng lẽ, người này chính là em vợ Cửu vương gia, con trai độc nhất của Liễu đại tướng quân, bạch y thân tướng được hoàng thượng khen hết lời trong truyền thuyết?

Thái tử cùng Lục hoàng tử đứng ở một bên sững sờ, hiển nhiên cũng bị một màn như chớp giật này làm cho kinh sợ, nửa ngày chưa phục hồi lại tinh thần, dù sao, ở trong ký ức thái tử gia, tiểu huynh đệ xinh đẹp yếu đuối này không biết võ công, hai người bọn họ giờ khắc này đúng là bị hành vi dũng mãnh cùng ngôn từ của nàng làm cho mê muội!

Từ xưa, chưa từng có một Tướng quân nào dám đối với thái tử phi động thủ, từ xưa, chưa từng có Tướng quân nào ở trước mặt mọi người đánh nữ nhân!

Mặc dù là thị thiếp, nhưng cũng vẫn là những phụ nhân được sủng ái trong phủ thái tử mọi người đều biết, bình thường là người có chút quyền thế địa vị, mặc dù đánh nữ nhân cũng sẽ tìm một chỗ kín đáo mở đánh, nhưng Liễu đại tướng quân khác người căn bản khinh thường những lời đồn đại kia.

Bốn tướng quân muốn đánh thì sao, Bốn tướng quân chính là vì bệnh vực biểu tỷ mà đánh đám nữ nhân của thái tử thì thế nào, nhìn, các nữ nhân, thái tử này là một tên phong lưu cỡ nào.

Có ai không phục, đều có thể tới, ông đây không sợ!

Khụ, Liễu Lâm Ba cảm giác mình ngày hôm nay có chút bực hân.

Lục hoàng tử trầm nghĩ, bàn tay mang theo tiếng gió vun vút nhanh như vậy, cho dù là hấn chắc cũng không tránh nổi.

Thấy tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn nàng, Liễu Lâm Ba chán ghét từ trong tay áo lấy ra khăn tay xoa xoa tay, lại mạnh mẽ ném cái khăn kia tới chân đám nữ nhân trong đôi mắt bắt đầu tích tụ sự sợ hãi.

Hành động này thật giống như là, đánh các người liền ô uế tay bốn tướng quân.

Là ai nói một chút cũng không để ý đánh nữ nhân trước mặt mọi người?

Liễu Lâm Ba là phi thường để ý, bởi vì làm ô uế tay nàng!

Phi thường phi thường đáng trách chính là Liễu Mộc Nhiên cũng giả mù mưa sa tham gia trò vui, không không không, không phải giả mù tham gia trò vui, nên tính là người khỏi xướng.

Liễu Lâm Ba xem thường nhìn đám người này, không nói một lời nhặt lên khăn che đầu bị xé mất một góc, vỗ vỗ bụi bặm phía trên, nhẹ nhàng che lại trên đầu cho đại biểu tỷ, ôn hòa thân thiết nói “Tỷ, chúng ta hồi phủ thôi.”

Duẩn Băng Thanh giờ khắc này không còn gãy dựa, gật gật đầu, nước mắt như suối, nhìn hồi lâu, cuối cùng đã hiểu, những phụ nhân này đối với nàng nói năng vô lễ, lại là thị thiếp của thái tử! Nhất thời, hạo cảm vừa mới bắt đầu nảy sinh đối với thái tử phút chốc biến mất hết sạch, thất vọng cực độ!

Liễu Lâm Ba đỡ đại biểu tỷ, đi ngang qua bên người thái tử thì hung tợn liếc mắt nhìn hấn, “Bốn tướng quân sẽ xin chỉ dụ của hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh, hồi hôn!”

Vào giờ phút này, không cần biểu tỷ nói, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chỉ cần nhìn ánh mắt, Liễu Lâm Ba liền biết tỷ tỷ trong lòng cũng muốn như vậy, tỷ muội mà, ít nhiều có chút tâm linh tương thông, nàng vốn không coi trọng vụ hôn nhân này, khó chịu thái độ làm người của thái tử, lần này tốt rồi, có bậc thang để đi xuống.

Thái tử Lương Khải không hề nghĩ rằng chỉ là một trò đùa nhỏ, chỉ muốn khiến Duẩn quận chúa sau này gả tới càng thêm ý lại vào hấn mà thôi, mới để nhóm thiếp thất đều tham gia, diễn màn kịch này, hạ uy phong của Duẩn quận chúa, nếu không, tại sao hấn mới vừa đi lại trở về, nhưng là làm sao cũng không nghĩ tới, lại có kết quả ngược lại, càng không nghĩ tới Duẩn quận chúa chú trọng danh tiết như vậy lại muốn tìm chết!

Càng thêm không nghĩ tới là, Lâm huynh đệ con trai Liễu tướng quân ngày xưa nhu nhược, biểu đệ Duẩn quận chúa, một trận liên hoàn chương liền cho đám thị thiếp gây sự ăn no, càng cho hấn một trận kinh hãi, lần này tốt rồi, Duẩn Tướng gia đối với mình sẽ không có ấn tượng tốt, vốn là, lão nhân gia người khắp nơi thiên vị Cửu vương gia, sau này càng thêm khúc mắc trong lòng.

Thái tử nghe vậy, lại một câu cũng không nói, chính xác mà nói, một câu lời cũng không dám nói, sợ dĩ hấn không dám há mồm cãi lại, hấn sợ lần thứ hai chọc giận con thịnh nộ chưa tiêu của Liễu Lâm Ba.

Ai bảo hần là bị Lục hoàng tử nói trúng, mời người ta đi chơi, còn đùa giỡn tâm cơ, kết quả chữa lợn lành thành lợn què .

Nhìn đám ái thiếp ngày thường khuôn mặt tinh xảo giờ bị đánh so với đầu heo còn khó nhìn hơn, có chút mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nghĩ, nếu như không phải xem thể diện thái tử hần, mấy người phu nhân này chỉ sợ bị hủy không chỉ có khuôn mặt .

Lại nói, Liễu tướng quân thực sự là gan lớn, đây chính là người của thái tử a, là thái tử!

Lục hoàng tử cũng theo đó mạnh mẽ hừ một tiếng, theo bọn Liễu Lâm Ba rời đi.

Chinh phục một đoàn nữ nhân có ích lợi gì?

Nữ nhân cần chinh phục lại bị một đám nữ nhân này làm cho chạy mất!

Trước mắt, Liễu Lâm Ba nắm giữ một phần ba binh lực Lương quốc, làm mất đi cây đại thụ này, xem thái tử làm sao cùng Cửu vương gia tranh! Khụ khụ, kỳ thực lần này không chọc giận nàng hần cũng không cách nào tranh, hai người tình cảm vốn đã rất tốt.

Nói chung, Duẫn quận chúa cuối cùng vẫn sẽ gả vào hoàng gia, nhưng tuyệt đối sẽ không là thái tử!

Đây là một tin tức tốt a, phải mau mau nói cho Cửu đệ, Lục hoàng tử kỳ thực cũng rất phức tạp, chỉ là ẩn giấu sâu hơn một chút, trên mặt giả vờ khinh bỉ, xem thường cùng lo lắng, kỳ thực trong lòng đã sớm cao hứng hồi hộp.

Thái tử làm sao lại phạm loại sai lầm cấp thấp này, là hần quá đánh giá thấp thực lực và sức mạnh của Liễu Lâm Ba.

Thông minh quá lại thành tự nâng đá đập vào chân mình, dựa vào nữ nhân phát triển thế lực, rốt cục hủy ở trong tay đám nữ nhân này.

Từ nay về sau, phía sau bạch y thần tướng thiếu niên tuần lã lại bỏ thêm vài chữ, tàn bạo ôn nhu.

Đối với nữ nhân yếu đuối cũng có thể ở trước mặt mọi người đánh cho bầm dập, không phải tàn bạo là cái gì?

Nhưng ngược lại đối với đại biểu tỷ muốn gì được đó che chở chăm sóc trăm bề, không phải ôn nhu lại là cái gì?

Hai từ mâu thuẫn tổng hợp lại thành thành ngữ, một dấu hiệu đặc biệt chỉ dành cho Liễu tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cứu Nguy Hoàng Yến, Thân Phận Lộ Tẩy? (3)

Kinh thành Dạ Lung, dưới chân thiên tử, hoàng cung đại nội.

“Chỉ là mấy phu nhân cũng dám nhục mạ quận chúa, mặc dù Duẫn quận chúa chưa xuất giá, cũng vẫn là quận chúa, cho dù xuất giá, đó cũng là thiếp, thiếp há có thể bị mấy thị thiếp ngông cuồng hung hăng nhục mạ như vậy, đương nhiên, trong này còn có thái tử phi, thị thiếp phủ thái tử không quy củ, thần cả gan thỉnh hoàng thượng hạ chỉ hồi hốn!”

Liễu Lâm Ba suốt đêm tiến cung, ở Ngự thư phòng gặp mặt hoàng thượng.

Kỳ thực, chuyện thị thiếp trong phủ thái tử bị đánh thành đầu heo ở thác nước trong rừng đào lớn như vậy, tất nhiên là sớm đã có người mật báo cho hoàng thượng.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết chém đinh chặt sắt của Liễu Lâm Ba, hơn nữa, Duẫn ái khanh cũng đã dâng tấu, hoàng thượng rất nhức đầu.

Thấy hoàng thượng nửa ngày cũng không lên tiếng, Liễu Lâm Ba quỳ sát trên đất, “Nếu hoàng thượng đáp lời việc này, vì thần nguyện giao ra hết thủy binh quyền trong tay, trả lại chức vị tướng quân, mang theo cha già quy ẩn núi rừng, về sau cúi đầu làm người, xin hoàng thượng tác thành!”

Nghe Liễu Lâm Ba nói như thế, hoàng thượng càng đau đầu .

Chu quốc cùng với các quốc gia xung quanh đều tích cực luyện binh, rục rà rục rịch, nếu như nhà Liễu tướng quân không còn, vậy thì tương đương với thiếu một cánh tay a! Binh mã Lương quốc, hơn nửa ở trong tay Cửu vương gia trong tay, còn lại thì đều trong tay Liễu Lâm Ba.

Liễu Lâm Ba tuổi còn trẻ, võ công phi phàm, mà Lương quốc đã sắp khai chiến, chính là thời khắc chiêu hiền nạp sĩ, hoàng thượng làm sao có khả năng thả hần đi?

Không gả cho thái tử mà thôi, gả cho hoàng tử khác cũng thế, hoàng thượng hắng giọng một cái nói “Chờ trầm xác định, nếu thật sự như ái khanh nói,

chắc chắn sẽ vì Duẩn quận chúa tìm một mối hôn sự tốt, ái khanh tuyệt đối không thể tùy ý nói giao ra binh quyền, quy ẩn núi rừng, Lương quốc cần người, trăm cần người, Liễu ái khanh tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính!”

Trong thời gian ngắn như vậy, kết tội tham quan, diệt hải tặc, khiến bách tính sinh hoạt dần dần giàu có ổn định, tất cả đều là công lao của người trẻ tuổi trước mắt này a!

Lệ Đô thành nếu bị lật ngược, bị Chu quốc nghe ngóng Liễu tướng quân đã không còn, Lương quốc sớm muộn cũng là vật trong túi kẻ địch, hoàng đế cao cao tại thượng, nhất định sẽ bị người khác thần phục dưới vẫy.

“Đa tạ hoàng thượng tác thành, hoàng thượng quá đề cao thần!” Liễu Lâm Ba cũng không nghĩ tới hoàng thượng sẽ coi trọng chính mình như vậy, lẽ nào hẳn không lo lắng nàng cầm binh lâu ngày thành hậu họa sao?

“Trăm cao tuổi rồi, gặp qua không ít người, từ khi Liễu lão ái khanh bệnh chân tái phát, người đến Kim Loan điện thỉnh cầu thay cha xuất chinh, trăm liền rõ ràng, thiên hạ giang sơn này, ai cũng sẽ tranh cướp, chỉ có người, Liễu ái khanh sẽ không.”

Hoàng thượng tự mình nâng nàng dậy, tiện đà nói lời ý vị sâu xa, “Người còn ở đây một ngày, người sẽ coi Lương quốc là thành nhà của chính mình, sẽ đem trăm xem là người nhà của người, giống như bảo vệ người nhà cùng thân nhân của người, cũng sẽ liều mạng đi bảo vệ Lương quốc, bảo vệ trăm cùng con dân của trăm.”

“Hoàng thượng!”, Liễu Lâm Ba cảm động, không nghĩ tới hoàng thượng lại vừa ý mình như vậy, nhìn thấu chính mình.

Có quốc mới có gia, Lương quốc không ổn định, nàng làm sao có năng lực bảo vệ người nhà?

Mặc dù nói nàng quy ẩn núi rừng, nhưng là có kẻ bề trên nào không nghĩ tới muốn nhờ cô tận gốc, sao có thể cho người tiêu dao khắp bầu trời?

“Cổ nhân nói trung hiếu, đều là chú trọng trung, đem trung đặt ở phía trước nhất, mà quên hiếu, trăm đem bọn chúng đảo ngược, gọi hiếu trung. Người bất hiếu, đến cha mẹ chính mình cũng có thể bán đi, sao có thể trung với vua? Vua cùng người bất hiếu chỉ là quan hệ lợi ích, quan hệ lợi ích trên trung, sớm muộn cũng sẽ bởi vì càng nhiều lợi ích mà trở nên bất trung. Liễu ái khanh, trăm không nói sai đâu, trăm không nhìn lầm, người chính là một hải tử cực hiếu cực trung, cho nên, trăm yêu người tài, sự tình người đề cập, trăm đều sẽ thận trọng cân nhắc.”

Hoàng thượng cảm khái vạn phần nói rất nhiều rất nhiều, trả lại Liễu Lâm Ba lời hứa hẹn kiên định nhất, không nghĩ tới chính mình lại là người trọng yếu như vậy với hoàng thượng.

Liễu Lâm Ba cảm động không thôi, con mắt nhìn hoàng thượng rưng rưng, âm thanh trầm thấp khàn khàn nói, “Thần đa tạ hoàng thượng thông cảm!”

“Liễu ái khanh trở lại nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai sẽ được tin hủy hôn.”

“Vâng, đa tạ hoàng thượng.”

Liễu Lâm Ba khom người lui xuống, cuối cùng cũng coi như giải quyết một chuyện khó giải quyết, có thể trở về an ổn ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, Ngự thư phòng.

“Phụ hoàng, nhi thần không muốn hủy hôn, phụ hoàng!” Sau khi Liễu Lâm Ba nói rõ việc này với hoàng thượng, quả nhiên, vừa rạng sáng ngày thứ hai, thái tử liền được mời vào hoàng cung, liễu chết quý gồi dưới chân hoàng thượng cầu xin.

“Ngu xuẩn! Quý phủ của người khiến Duẩn quận chúa người ta mất hết mặt mũi, người khác không cầu xin bắt người ra xử tử đã là nhân từ, trước mặt mọi người hủy danh dự người chết, có chết vạn lần cũng không hết tội!”

“Hò đồ, mấy thị thiếp của người có thể so với quận chúa sao? Người khiến trăm quá thất vọng rồi!”

Thái tử Lương Khải biết vậy chẳng làm, xem ra Liễu tướng quân này thực sự nói được làm được, Duẩn quận chúa ngoại trừ bên ngoài đẹp như thiên tiên, nàng còn là trường nữ Tướng gia, Liễu Lâm tay nắm trọng binh là ai, đó là biểu đệ người ta a!

Nếu như Duẩn quận chúa gả cho hắn, như vậy, Liễu Lâm sẽ cùng biểu tỷ phu đối nghịch sao? Lại thêm một năm nửa năm, làm cho nàng có hải tử, nề mặt hải tử, coi như hẳn không hợp tác với mình, ít nhất cũng sẽ không cùng mình đối nghịch.

Khụ khụ, nhưng là hắn đã quên, thân tỷ tỷ của người ta gả cho Cửu vương gia.

Đáng tiếc a đáng tiếc, tất cả bị mình nhất thời trên đũa phá hỏng, thái tử hiện tại hối hận không kịp, chính là dù thế nào cũng vẫn là chậm.

Lại nói Trang thượng thư phủ bên kia, Liễu Lâm Ba ngày đó ở rừng đào nhắc tay chi lao cứu tiểu thư Trang Hàm Yên, trở về phủ cả ngày ngơ ngác ngác, làm chuyện gì đều không có chút tập trung, trà không nhớ com không nghĩ đúng bệnh tương tư.

Trong phủ thượng thư nàng nhỏ nhất, mấy huynh trưởng tỷ tỷ đều đã xuất giá hoặc kết hôn, còn mỗi mình nàng, bình thường Trang thượng thư sủng nàng đến muốn gió có gió muốn mưa có mưa, thương nàng cũng thương từ trong tâm.

Khi nào gặp qua nữ nhi mặt mày ủ rũ, cả ngày than thở, liên tục mấy ngày sau, chất vấn nha hoàn thiếp thân mới biết được, từ đầu đến cuối chuyện ngày ấy ở rừng đào.

Thượng thư phu nhân vừa nghe, liền hiểu được tâm tư nữ nhi.

Chỉ là không biết là nam tử anh tuấn phương nào, lại có thể khiến khuê nữ mất cao hơn đầu nhà mình nhớ mãi không quên, bao nhiêu vương công quý tộc, cũng không thiếu người vĩ đại, xa không nói, chỉ nói riêng mấy hoàng tử của hoàng thượng, có ai không phải rồng trong loài người, nhưng hết lần này đến lần khác hoàng gia yến hội, nữ nhi đều không hứng thú.

Trước mắt, lại có thể có người lay động tâm nữ nhi, bà đúng là phi thường hiếu kỳ.

Trang thượng thư cũng giống như vậy, có điều, nghĩ đi nghĩ lại, đến tên họ của đối phương cũng không biết, biết đi đâu tìm người đây?

Còn có, công tử này không xuất hiện ở hoàng gia yến hội, thân phận địa vị có thể cùng Trang gia bọn họ xứng đôi sao?

Trang thượng thư nhất thời rồi rầm buồn bực, mặc kệ như thế nào, vẫn hi vọng nữ nhi có thể gả vào nhà đại phú đại quý, hẳn là người bên phe Cửu vương gia, đã sớm muốn đem nữ nhi gả vào Cửu vương phủ, bắt đầu dĩ Cửu vương gia đối với việc lấy vợ không có nhiều hứng thú, hơn nữa lập lời thề cả đời chỉ thú một thê, Cửu vương phủ đã có vương phi, việc này không được không được.

Về phần thái tử, nghe nói thị thiếp đông đảo, Trang lão đầu dù muốn leo lên quyền quý thế nào đi nữa, cũng không muốn dùng chung thân đại sự của tiểu nữ nhi làm tiền cược.

Thế nhưng tiểu nữ nhi cuồng dại ngây ngốc như vậy, làm cha mẹ gấp đến xoay vòng cũng vô dụng, không biết tên họ địa chỉ thiếu niên kia, thậm chí ngay cả có phải người trong kinh thành hay không cũng không biết, muốn tìm cũng không có nơi bắt đầu tìm.

Ngày hôm đó, Trang Hàm Yên từ trong thư phòng lấy giấy quý, bắt đầu vẽ, nghe nói nữ nhi lâu như vậy không động tĩnh gì lại xuống giường vẽ tranh, thượng thư phu nhân kinh hỉ đến cực điểm, vội vàng đến xem.

Trang tiểu thư vẽ cũng không phải quá đẹp, nhưng có thể đem thiếu niên trong ấn tượng vẽ giống bảy, tám phần, thượng thư phu nhân thấy rõ ràng, đây chính là nam tử tiểu nữ nhi vẫn ghi nhớ trong lòng, quả nhiên tuấn tú, quả nhiên đáng vẽ đường đường, lần này tìm người cũng có căn cứ, nữ nhi này sao lúc trở về không vẽ, mãi cho đến hiện tại mới vẽ, thượng thư phu nhân không nghĩ ra, Trang tiểu thư vẽ xong lại nằm xuống.

Thế lực của nàng quá yếu, sau khi trở về liền mất ăn mất ngủ, gió vừa thổi liền ngã, không khác mấy so với Lâm muội muội.

Thượng thư phu nhân trực tiếp đem bức vẽ đưa cho Thượng thư đại nhân xem, Trang thượng thư vừa nhìn, kinh ngạc đến ngây người!"Đây là Liễu đại tướng quân!"

Bảy phần tương tự, cũng không dám khẳng định đúng không?

"Liễu tướng quân?" Thượng thư phu nhân con mắt tỏa ánh sáng, kinh hỉ nói.

"Nếu thật sự là Liễu tướng quân, vậy thì là phúc khí của Hàm Yên! Liễu tướng quân vóc dáng nhanh nhẹn, công phu hạng nhất, mà chưa hôn phối, trong phủ cũng không có thị thiếp phu nhân, thực sự là quá tốt rồi, quá tốt rồi!"

Ông trời ơi, mối nhân duyên này thực là tốt đẹp a!

Thượng thư phu nhân thực sự vui mừng khôn xiết, nếu như nàng biết Liễu Lâm Ba kỳ thực là nữ nhân, nàng có thể vô cùng phấn khởi, vui mừng khôn xiết không?

Hôn sự của Duẫn quận chúa thất bại, Liễu Lâm Ba cũng nên về rồi, nhưng mà, ngay trước ngày rời đi một ngày, Trang thượng thư đột nhiên báii phóng tướng phủ.

Liễu Lâm Ba cảm thấy thật kỳ quái, bởi vì nàng trên căn bản không cùng những quan viên này ngàm lui tới.

Nói đông nói tây một lúc, Trang thượng thư vẫn không đem ý đồ chân chính nói ra.

Liễu Lâm Ba trong lòng mất trọn trắng, rốt cục, giống như Trang thượng thư cuối cùng cũng nhìn ra nghi vấn cùng không kiên nhẫn của Liễu đại tướng quân, Trang thượng thư nét mặt già nua đỏ lên, háng giọng một cái hỏi "Liễu tướng quân, ngài gần đây có từng đi qua rừng đào?"

Rừng đào?

Cũng là bởi vì đi qua, mới thuận lợi đem biểu tỳ cùng hôn sự với thái tử hủy bỏ, việc này náo động khiến dân chúng xôn xao a, ai cũng biết.

Có điều, Trang thượng thư hỏi như vậy, đến cùng là ý đồ gì? Liễu Lâm Ba nhìn hẩn một chút, bình tĩnh gật gật đầu, nhẹ nhấp một ngụm trà.

"Liễu đại tướng quân có từng cứu một nữ tử trẻ tuổi?" Trang thượng thư có chút không khống chế được tâm tình kích động, không nhịn được kích động hỏi.

Liễu Lâm Ba liếc mắt nhìn hần, cẩn thận suy nghĩ một chút, liền nói Trang thượng thư Trang thượng thư, sao nghe quen tai vậy, Liễu Lâm Ba căng thẳng tay vuốt chút nữa run lên, xem Trang thượng thư đáng về khản trương cẩn thận, hần không dám trực tiếp xác định có phải nàng xuất thủ cứu giúp.

“Trang đại nhân nói chính là biểu tỷ của bốn tướng quân đi, lúc trước, biểu tỷ cùng bốn tướng quân xuất môn ngắm hoa nở, bị mấy cái ác phụ nói lời ác độc, Bốn tướng quân biết được, nhất thời nhịn không được liền đánh bọn họ một trận, không biết, vậy có được tính là cứu tỷ tỷ một mạng không?”

Nhưng Trang thượng thư là người nào a, mườì phần khéo đưa đẩy cáo già đích thực, thấy Liễu Lâm Ba thoáng do dự, vậy khẳng định chính là thiếu niên cứu tiểu nữ!

Thấy Liễu tướng quân không muốn thừa nhận, hần cũng không dám ép buộc hần thừa nhận.

Có thể là nữ nhi mình ít phúc duyên mỏng, Liễu đại tướng quân căn bản cũng không có tâm tư kia, cho nên, địa chỉ cũng không lưu lại một chút manh mối, Trang thượng thư không phải người cổ hủ, hần biết đưa xanh hái không ngọt.

Trong lòng thăm than thở một hồi, đứng lên nói cáo biệt “Là lão phu đường đột , hôm nay quấy rối , cáo từ.”

“Trang đại nhân nói gì vậy, nếu là có chuyện gì khó xử không ngại nói nghe một chút?” Liễu Lâm Ba thấy hần là người tốt, liền không đành lòng lại hỏi một câu.

Vừa nói, nàng hần không thể đem đầu lưỡi cắn nát.

Trang thượng thư nghe vậy, cho rằng còn có khả năng chuyển biến tốt, liền dừng chân lại lại quay ngược trở về, “Nhắc tới cũng không sợ Liễu tướng quân chế nhạo, tiểu nữ Trang Hàm Yên ngày ấy ở rừng đào nhìn thấy Liễu tướng quân diện mạo anh tuấn, tuổi mới mười bảy, không biết Liễu tướng quân ý như thế nào?”

Thực sự là họa là từ miệng mà ra, nếu như không hỏi không phải không sao rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cứu Nguy Hoàng Yến, Thân Phận Lộ Tẩy? (4)

Trang thượng thư vốn định nói xa xôi một chút, thế nhưng vì tiểu nữ nhi của mình, cứ nói thẳng đơn giản, được là được, không được là không được, trái lại hần không tin, dựa vào địa vị Trang gia bây giờ mà không tìm được nhà chồng tốt, mà không tìm được nam tử tốt?

“Trang đại nhân nói quá lời, Bốn tướng quân nào có anh tuấn? Bốn tướng quân vóc người không cao, còn gầy gò, thịt cũng không đến mấy lạng, tính khí cũng rất tệ, tâm tình không tốt còn động thủ đánh nữ nhân, hơn nữa tuổi tác so với Trang tiểu thư nhỏ hơn một tuổi, hơn nữa, gia phụ bên kia dường như đã vì ta tìm được một nữ tử tốt, với lại hiện tại sắp khai chiến, nếu như ở trên chiến trường có cái gì vạn nhất, chẳng phải sẽ làm lỡ dở lệnh thiên kim, đương nhiên, nếu như nàng không sợ làm lỡ dở hơn nữa cũng đồng ý làm thiếp”

Liễu Lâm Ba lần này bất chấp đắc tội Trang đại nhân, Trang thượng thư biến sắc mặt, nữ nhi hần sùng tới trời làm sao có thể đi làm thiếp cơ chứ? Hơn nữa nghe ý tứ Liễu tướng quân thật giống như ghét bỏ nữ nhi nhà mình, liền tức giận ngắt lời, “Quấy rầy rồi, lão phu xin cáo từ trước!”

“Trang đại nhân, Trang đại nhân người đừng nóng giận a, chuyện hôm nay ngoại trừ ta và ngài sẽ không có thêm người thứ ba biết, ngàn vạn đừng để trong lòng a, hoàng thượng cũng thường nói ta tính tình bộc trực, nếu như có đắc tội kính xin lượng thứ!”

Liễu Lâm Ba thấy hần lúc này tuyệt vọng rồi, một bên mỉm cười đưa tiễn, một bên giải thích .

“Liễu tướng quân xin đừng bước, đừng bước.”

Kỳ thực hần tức giận thì tức giận, mặt mũi vẫn phi thường quần bách. Đi ra khỏi cửa lớn tướng phủ vẫn không ngừng lắc đầu, xem ra nữ nhi của mình không có phúc phận này, Liễu tướng quân không hề có một chút nào đem nàng đề ở trong lòng, hoàn toàn là bộ dạng muốn né tránh.

Lấy thân báo đáp, lấy thân báo đáp, ở trong mắt Liễu đại tướng quân lại giống như là lấy oán báo ân a!

Ngày kế, tướng phủ đột nhiên nhận được một đạo thánh chỉ, hạ chỉ từ hôn!

Nguyên lai, Lục hoàng tử sau khi trở về quả nhiên xuất công phu, đại biểu tỷ xấu hổ nhận thánh chỉ, Liễu Lâm Ba nhìn điệu bộ này, Lương Mặc kia đứng là người ngốc có phúc của người ngốc, muốn cái gì liền có cái đó, hơn nữa, đáng về đại biểu tỷ cũng giống rất vừa lòng.

Liễu Lâm Ba chưa kịp trở về Lệ Đô thành, trong cung đột nhiên hạ chỉ, chỉ hôn cho hoàng thân, các trọng thần phạm trong nhà có nữ tử từ mười bốn đến hai mươi tuổi, chưa kết hôn đều phải tham gia yến hội hoàng gia, đồng thời biểu diễn tài nghệ, đương nhiên, quan lại tướng sĩ trẻ tuổi cũng đều đi.

Một đám thiên kim tiểu thư bận đến quay vòng, thời gian gấp như thế, làm sao chuẩn bị đầy đủ đây?

Trong lúc nhất thời, nhóm nhạc công dạy múa đều bị tranh mời đến các phủ, vũ nữ càng không cần phải nói, bị tranh cướp sạch sẽ.

Bị những người này làm loạn như vậy, toàn bộ Hoàng thành lại sôi trào lên.

Duẩn quận chúa cũng được mời tham gia, mặc dù nàng không thích đi, thế nhưng thánh chỉ đã chuyển đến nhà, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là thoát chuẩn bị một chút.

Nhóm phu nhân, nữ quyến đều ở Ngự hoa viên bồi tiếp hoàng hậu, hoàng hậu nhìn thấy Duẩn quận chúa xinh đẹp trong sáng, trong lòng đặc biệt yêu thích, “Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Bình thân bình thân.”

Bên này các nữ quyến tán gẫu nhiệt tình, Liễu Lâm Ba đang là nam nhân, không thể đi về bên kia tụ tập tán gẫu, vừa định ngẩng đầu lên cất bước đi về phía trước, lại đột nhiên bụm va vào người phía trước.

“Đại ca!”

“Hiền đệ! Làm sao vẫn gầy như vậy, phải ăn thật nhiều biết chưa!”

Nhân thế, Lương Kiều vòng lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, Liễu Lâm Ba nhất thời 囧, chỉ lo cười gượng.

“Đại ca kỳ thực chúng ta cũng mấy ngày không gặp mà thôi, ta làm sao có thể mập nhanh như vậy!”

“Hừm, cũng đúng, thế nhưng đại ca cảm giác không chỉ ít ngày chưa thấy đệ.”

Hừ hừ, một ngày không gặp như ba thu mà, một ngày không gặp, nhưng nhớ như điên a.

Hai người vui cười, thấy Lục hoàng tử mang theo Duẩn quận chúa vừa nói vừa cười đi dạo vòng vòng, hoàng hậu đã sớm nhìn thấy hẩn tới Ngự hoa viên nơi các nữ quyến tán gẫu từ sớm, nhất định là vì muốn nhìn thấy tiểu nương tử tương lai, nàng chẳng lẽ không biết, trong lòng đứa nhỏ này đã sớm ngứa ngáy khó nhịn.

Duẩn quận chúa hướng về bên này liếc mắt nhìn, lập tức đỏ mặt, thời điểm Liễu Lâm Ba bọn họ đi tới tiền điện, nhìn canh giờ, sắp bắt đầu.

Từng hàng quan lại lúc này mới lên đường đến Kim Loan điện dự yến, Kim Loan điện này tương đối khí thế, khá rộng rãi, mười tám cây cột lớn chạm khắc rồng bay lượn trên mây chống lấy mái vòm, phi thường có không gian, tương đương với một quảng trường không lồ.

Liễu Lâm Ba đang theo các quan cùng vào điện, đột nhiên thấy nha hoàn của Duẩn đại biểu tỷ thở hổn hển chạy tới.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì? Ở trong hoàng cung ngàn vạn lần không thể chạy loạn!”

“Tướng quân, không tốt không tốt, đại quận chúa không biết uống phải cái gì, đột nhiên nói không ra lời”, tiểu nha hoàn nói thầm bên tai Liễu Lâm Ba.

Nói không ra lời! Có ý gì? Tỷ tỷ đến cùng gặp phải phiền toái gì?

“Mau chóng dẫn Bôn tướng quân qua xem một chút!”

Liễu Lâm Ba không rõ lợi hại của cung đấu, đứa nhỏ này chỉ một lòng vì nước vì dân, chỉ hiểu được ở trong lầu lớn luyện binh trị quốc, sao hiểu được công phu tranh đấu của nữ nhân? Cho nên, trong lúc nhất thời không nghĩ ra sẽ có người dám to gan mưu hại tỷ tỷ của nàng.

“Lục hoàng tử đâu?” Nàng vừa nãy nhìn thấy Lục hoàng tử đi cùng tỷ tỷ, sao đột nhiên xảy ra việc như này tiểu nha hoàn lại không nhắc tới hẩn?

“Bởi vì tiệc rượu sắp bắt đầu, nên Lục hoàng tử đưa đại quận chúa đến sương phòng thay y phục liền rồi đi, cho nên cũng không biết việc quận chúa mất giọng.”

Trong cung này tai mắt đông đảo, thị phi phức tạp, Liễu Lâm Ba mau mau dẫn tiểu nha hoàn, không thể để người bên ngoài biết.

Liễu Lâm Ba tuyệt đối không ngờ rằng, đại biểu tỷ của lớn không ra cổng trong không bước, vừa vào hoàng cung này, thì có người trắng trợn giờ trò độc ác. Thật đúng là có người nhìn bọn họ không vừa mắt a, vừa đến đã ra oai phủ đầu.

Trong hoàng cung tạm thời bố trí sương phòng thay y phục, Duẩn Băng Thanh ôm lấy tiểu nha hoàn thất kinh rơi lệ.

“Tỷ tỷ! Chuyện này là sao?”

Tiểu nha hoàn mặt báo đóng cửa, đợi ở bên ngoài.

“A, a a” Duẩn Băng Thanh đứng dậy đi hai bước, muốn nói cái gì rồi lại biểu đạt không được.

Liễu Lâm Ba lúc này mới phát hiện, chân đại biểu tỷ cư nhiên lại khập khiễng, như là mới vừa té ngã.

“Tỷ tỷ chân của người!”

Chuyện này rất cuộc là như thế nào, vừa tới hoàng cung không bao lâu, tỷ tỷ liền không thể nói, không thể tự bước đi, đem dáng đi yếu điệu, thanh âm mềm mại như nước của tỷ tỷ biến thành như vậy!

“Đại tướng quân, đại quân chúa họa vô đơn chí, chỉ là uống một hớp nước trà không biết của cung nữ nào dâng lên, đột nhiên liền mất giọng, sau khi cùng Lục hoàng tử nói lời từ biệt, ở khúc ngoặt hành lang bị người từ phía sau đẩy một cái, té xuống đất, đau chân. Người kia chạy rất nhanh, chúng ta ai cũng không nhìn rõ tướng mạo người kia.”

Liễu Lâm Ba vừa nghe, nguyên lai không phải tỷ tỷ không chú ý, xem ra là có người đang cố ý hại tỷ tỷ.

Hỏa khí bốc lên đầu, “Đến cùng là tên khốn kiếp nào làm, tại sao muốn hại tỷ tỷ như vậy, bị Bôn tướng quân bắt được, nhất định ăn tươi nuốt sống hẳn!”

“Người kia làm như vậy, đơn giản chính là muốn hại quân chúa không thể biểu diễn ở hoàng yến, sợ nàng cướp hết danh tiếng!”

Đứng ở một bên liên tục an ủi Duẫn Băng Thanh thiếp thân tiểu nha hoàn nói.

Liễu Lâm Ba liếc nhìn đại biểu tỷ, gật gù, ngoại trừ cái này, thực sự là không nghĩ ra nguyên nhân khác.

Duẫn Băng Thanh nhẹ nhàng kéo góc áo nàng, muốn nói cái gì, rồi lại không nói ra được, vẻ mặt rất là sốt ruột.

May mà Liễu Lâm Ba trước đây thích lên net tra cứu mấy thứ ly kỳ cổ quái, cũng hiểu chút khẩu ngữ, “Tỷ tỷ cứ việc nói, đệ đệ có thể nhìn khẩu hình miệng của tỷ để biết tỷ muốn nói cái gì.”

“Ta muốn về nhà” Duẫn Băng Thanh tận lực mở lớn miệng, biểu thị rõ ràng.

“Không được, tỷ trở về như vậy, chính là kháng chỉ, còn có, tỷ đã ở trong hoàng cung, tất cả mọi người nhìn thấy tỷ đang khỏe mạnh, hiện tại cáo ốm rồi đi, sẽ làm hoàng thượng không cao hứng, sẽ cho rằng tỷ là lục hoàng phi liền kiêu ngạo!”

“Vậy làm thế nào, ta hiện tại lại không thể lên đài biểu diễn, đến lúc đó chẳng lẽ không mất hứng, lại không thể ở tình huống như vậy nói cho hoàng hậu sự thật, sợ phá hỏng buổi hoàng yến đang vui vẻ.” Duẫn Băng Thanh tiếp tục khoa tay phối hợp khẩu ngữ.

“Tỷ tỷ nói nàng không thể ca không thể nhảy, không thể lên đài biểu diễn, muốn về nhà.”

“Không bằng như vậy, hiện tại nhanh tới yến hội, chúng ta đến trước hoàng thượng, đến phiên ta biểu diễn, lại trở về, muội muội thay ta biểu diễn”

Duẫn Băng Thanh dưới tình thế cấp bách đầu óc đột nhiên thông suốt, vì sao lại nghĩ như thế, Liễu Lâm Ba cùng Duẫn Băng Thanh thân hình cùng mặt mày có mấy phần tương tự, nói giống thì không giống, nói không giống lại mơ hồ có mấy phần tương tự.

Con mắt của mấy tiểu nha hoàn đồng loạt nhìn về phía Liễu Lâm Ba, nhìn thấy trong ánh mắt đại quân chúa toát ra hào quang, thật giống đang chờ mong cái gì.

“Đùa gì vậy, tỷ tỷ đa tài đa nghệ, ta biết cái gì? Chẳng lẽ muốn ở trên vũ đài biểu diễn cười ngạo đánh tráo? Như vậy coi như là lừa ngốc cũng biết đó là ta mà không phải tỷ tỷ, không được, không được!”, Liễu Lâm Ba đem nhóm tiểu nha hoàn đuổi ra ngoài, liên tục xoa tay, kiên quyết phản đối.

“Vậy tỷ tỷ chỉ có thể kháng chỉ!”

“Cũng không phải là không thể, chỉ sợ hát lên sẽ làm mất phong độ tỷ tỷ!”

“Đúng, hát, Lâm Ba, tỷ tỷ nghe được tiếng ca của người, ca khúc kia rất tuyệt vời, lát nữa liền hát một đoạn là được!” Duẫn Băng Thanh trở nên hưng phấn, có người cứu trận thực sự là tốt!

“Ta đệm nhạc cho muội nhất định có thể!”

Hai người thương lượng, tất cả nhạc sĩ đệm nhạc đều bịt kín mắt, Duẫn quân chúa cũng mặc trang phục nhạc sĩ che mặt, đóng giả làm nhạc sĩ, đệm nhạc cho Liễu Lâm Ba.

Hiện nay, quan trọng nhất chính là trước tiên đi tiền đình, chân Duẫn quân chúa bị thương không phải quá nghiêm trọng, chỉ là không thể nào nhẹ nhàng đi mà thôi, một đường do tiểu nha hoàn đỡ, vào dự yến.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Si Mê, Tướng Quân Múa Kinh Thiên Động Địa (1)

Hiện giờ, quan trọng nhất chính là tới tiền đình, chân Dẫn quận chúa bị thương không phải quá nghiêm trọng, chỉ là không thể nào nhẹ nhàng đi mà thôi, một đường do tiểu nha hoàn đỡ, vào dự yến.

Liễu Lâm Ba phần hận nghĩ, kết thúc hoàng yến nhất định phải bắt được hung thủ kia, đòi lại công đạo cho đại biểu tỷ!

Dám động vào người của nàng, không giáo huấn hấn một chút, hấn liền không biết mình là ai?

Liễu Lâm Ba dẫn đại biểu tỷ cùng mấy nha hoàn cùng vào tiền đình, yến đình đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh vài giây, ánh mắt của mọi người đều quét tới.

Chỉ chớp lát, ánh mắt thân thiện thăm hỏi từ bốn phương tám hướng truyền tới, đặc biệt là Lương Mặc còn lớn giọng: “Liễu tướng quân, sao giờ mới đến a, hại Cửu đệ chúng ta ở đây khốn khổ suy nghĩ Tướng quân có phải đã đi ôm mỹ nhân rồi không!”

Liễu Lâm Ba một quyền vung tới, “Trường hợp nào cũng đùa kiểu này!”

Sau đó nói thâm vào tai: “Tỷ tỷ bị người hăm hại ”

“Cái gì?” Lương Mặc vội vã cuống cuống tìm bóng dáng Dẫn quận chúa, người nào lá gan lớn như vậy, dám động vào con dâu hoàng gia.

Mọi người theo sát ánh mắt Liễu Lâm Ba cũng trở nên hơi ngạc nhiên, Liễu Lâm Ba hướng về mọi người phía xa cười cười, vỗ vỗ vai Lương Mặc, đáng vẻ huynh đệ tình thâm nhỏ giọng nói “Bình tĩnh đừng nóng. Bốn tướng quân sẽ tự bắt được hung thủ. Chỉ là để người biết, tùy thời điểm hỗ trợ.”

Lục hoàng tử gật gù, sau khi ngồi xuống, Liễu Lâm Ba nhẹ quét một lượt toàn trường, dựa vào trực giác nhạy cảm, chậm rãi loại bỏ .

Những nữ quyền này đều rất an phận, ánh mắt có chút trong suốt có chút mê man, phát hiện nàng quét mắt về phía bọn họ thì có người thẹn thùng cúi đầu, có người lại liếc mắt đưa tình, nhìn trộm.

Đụng tới tình huống như thế, Liễu Lâm Ba âm thầm rung mình, trời ơi, ngàn vạn lần đừng yêu tỷ a!

Quét mắt đến một nhà Trang thượng thư thì, từng đạo từng đạo ánh mắt u oán, gắt gao giăng co với ánh mắt nàng, đầy mặt oán hận.

Liễu Lâm Ba cả kinh, oán nàng? Đến từ đâu?

Lại nhìn kỹ nữ tử kia, ngũ quan đoan trang, có chút gầy yếu, thần thái vẻ mặt thật giống như nàng thiếu nợ nàng ta!

Trời ạ! Nữ tử này là ai? Có chút quen mặt, thật giống như đã gặp qua ở nơi nào, Trang thượng thư? A! Trang thượng thư quý phủ tiểu nữ nhi!

Ngất ~

Liễu Lâm Ba mau mau né tránh tầm mắt, nợ trời, nợ đất, duy nhất có nợ này khó trả. Nhìn một lượt xong, nữ quyền toàn trường đều không có tình huống khác thường.

Liễu Lâm Ba nhức đầu.

Dẫn quận chúa bên kia có nha hoàn cùng Lục hoàng tử che giấu , phàm là nói chuyện với những người đến vấn an, Dẫn quận chúa đều nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu, ra hiệu, thật giống không có gì khác thường, chính vào lúc này, truyền đến một tiếng “Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người quỳ một chỗ, hoàng thượng nhìn thấy chúng thần quỳ sát một chỗ nhân tiện nói “Bình thân ”

Tiếp theo, cùng hoàng hậu đi tới vị trí cao nhất.

Theo sau lần lượt là chúng phi tần, còn có chúng hoàng tử cùng thập công chúa.

Từ khi bọn họ vào điện, Dẫn Băng Thanh vẫn luôn cảm giác có một đạo ánh mắt không có ý tốt bắn thẳng đến người nàng, nàng dừng cảm tiến lên nghênh tiếp, nhưng không phát hiện được bất luận người nào, Liễu Lâm Ba lén lút vỗ mu bàn tay nàng, động viên một hồi, sau đó hướng về đánh mắt ra hiệu về phía Lương Mặc, Lục hoàng tử lập tức hiểu được, tình tế quan sát kỹ, nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết gì.

Hoàng thượng cùng hoàng hậu sau khi ngồi xuống, những người phía dưới theo cấp bậc hoàng thất tách ra mà ngồi, quan lại được an bài theo phẩm vị, xếp hạng cuối cùng, dĩ nhiên là những quan nhỏ nhất, vừa xem liền hiểu ngay.

Tất cả mọi người ngồi xuống xong xuôi, nói một ít lời khen tặng, mở màn, hoàng thượng liền dặn dò mở yến, đại tổng quản hô lớn mở yến.

Nhóm nhạc của cung đình vào sân, hoan ca khởi vũ, nhóm cung nhân thì lại bận việc chia thức ăn, ra ra vào vào, bận bịu mà cẩn thận từng li từng tí một.

Có thể ngồi ở phía trên trong hoàng yến, đều là đại quan, tiểu cung nhân như bọn họ không trêu chọc nổi.

Dạ yến ăn được một nửa, bắt đầu có các thiên kim biểu diễn tài nghệ, thứ tự những thiên kim này biểu diễn, sớm đã được rút thăm phân định, còn công chúa thì lại theo hứng. Lương Thi công chúa vô cùng sôi nổi, vừa tiến vào ánh mắt đã tìm bóng dáng Liễu đại tướng quân, nhìn thấy Liễu tướng quân vóc người tuy gầy, nhưng tướng mạo xuất sắc nhất trong văn võ bá quan, cùng Cửu vương gia không phân cao thấp.

Người người đều nâng chén cùng hân ăn mừng, nhìn nhất cử nhất động của hân, đều phong độ nhẹ nhàng như vậy, tư thái dũng cảm, mê chết người!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây chính là cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi!

Rõ ràng là trái bí đao thấp nhất trong đồng nam nhân, nhưng lại cảm thấy cao to uy mãnh, đặc biệt vô cùng.

Chờ năm, sáu thiên kim quan gia biểu diễn tài nghệ xong, Lương Thi công chúa nhân tiện nói “Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần cũng có chút tài đánh đàn, muốn góp vui cho yến tiệc.”

“Được!” Hoàng hậu nương nương rất cao hứng, tâm tư nữ nhi, nàng tự nhiên nhìn ra được, mục tiêu chính là Liễu tướng quân, cũng không thể để những nữ tử khác giành trước mê hoặc hân.

“Hiện đệ, cố gắng thưởng thức, muội muội này của vi huynh, tiếng đàn có thể ba ngày không tan, hồi âm không dứt” Lương Kiều cười hướng Liễu Lâm Ba, nói xong, trong đáy lòng hân tự nhiên lại nổi lên một cỗ ghen tuông, nam nhân cùng nữ nhân cướp một nam nhân, vốn là không thể thắng.

Càng thích người mà trước mặt đề cử người khác, đáy lòng ghen tỵ sẽ càng sâu, Cửu vương gia đáng thương a, lại ăn dấm của muội muội mình, hơn nữa hủ dấm này còn không có đáy.

Hân chán ghét có người cướp Liễu huynh đệ của hân, chán ghét có người làm Liễu huynh đệ phân tâm, cho dù người kia là thân muội muội của hân, cũng đừng trách Cửu vương gia mắt kém, mấy lần nhìn thấy Liễu Lâm Ba mặc nữ trang đều không nhận ra, dù sao Liễu Lâm Ba xưa nay chưa từng lấy thân phận, diện mạo chân thực gặp người, hai người căn bản cũng không có tiếp xúc thân mật, dù sao, Cửu vương gia trong truyền thuyết vẫn còn là xử nam thuần khiết, cho nên, tư tưởng hành vi, cùng với những lăng tử tình trường thường lẫn lộn nơi phong hoa tuyết nguyệt hoàn toàn không cùng một cấp bậc, nên Cửu vương gia thanh cao, thanh cao đến mờ mắt, toát mồ hôi lạnh!

Đuẩn Băng Thanh thời điểm nhìn về phía Lục hoàng tử, ánh mắt kia cực kỳ oan ức, Lương Mặc cũng phát hiện, vừa nảy đi dạo trong hoàng cung vẫn còn khỏe mạnh, làm sao mới qua một chút thời gian như vậy, mỹ nhân yếu điệu, mỹ nhân mình đặt ở trên cùng trong tim lại có dáng vẻ oan ức như vậy?

Lục hoàng tử trong lòng rất buồn bực, rất muốn xông qua hỏi một chút tại sao, nhưng ngại hoàng yến quan trọng, một lời không cẩn thận mất lễ nghi, để người chê cười, khiến hoàng thượng cùng với nhóm phi tần không vui, còn liên lụy Liễu huynh đệ.

“Tiểu đệ sẽ cùng các quan rửa tai lắng nghe, để thưởng thức tiếng đàn tuyệt vời của thập công chúa!” Liễu Lâm Ba chấp tay, cười nói.

Nàng rất uyển chuyển nói cùng mọi người cùng nhau nghe, ý kia chính là nói thập công chúa là vì là mọi người diễn tấu, mọi người đều nghe, không phải là chỉ vì nàng, nếu chỉ vì nàng, không biết có bao nhiêu người lại sẽ hiểu lầm.

Hoàng hậu nghe ra ý tứ của nàng, có chút không cao hứng nhưng vẫn như cũ mỉm cười nhìn nàng một cái, Lương Thi công chúa rất cao hứng, nàng không nghe ra ý tứ kia, vui sướng lui xuống chuẩn bị, nàng biết, đêm nay hoàng thượng sẽ cho nàng tự quyết hôn sự, mà người được chọn tốt nhất, chính là Liễu tướng quân, cho nên, nàng rất cao hứng.

Chỉ chớp lát, tiếng đàn du dương ở trong đại điện bay lên, quả nhiên khiến người ta cảm thấy thanh tân dễ nghe, Liễu Lâm Ba rất chăm chú nghe, dáng người hồng phấn hoàn toàn dung nhập vào trong động tác đánh đàn, rất là trôi chảy, Liễu Lâm Ba nếu thật sự là nam tử, nhất định sẽ động tâm.

Đáng tiếc, đáng tiếc nàng không phải, haiz, thực sự là phụ một mảnh tình ý của các cô nương a!

Lương Thi công chúa tâm tư vẫn luôn đặt trên người Liễu Lâm Ba, tự nhiên cảm giác được tầm mắt của nàng, tâm thần hơi kích động, cũng càng tập trung vào, kết thúc, tiếng vỗ tay hết lần sóng này đến lần sóng khác.

“Bêu xấu” Lương Thi công chúa e thẹn, lui ra phòng khách thay y phục bình thường.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, các vị nương nương, thần nữ cũng có một điệu múa muốn trợ hứng”, tiểu nữ nhi Trang Hàm Yên của Trang thượng thư đột nhiên đứng lên, bất ngờ đứng giữa thảm đỏ.

Nàng nhìn thấy Liễu Lâm Ba bị Thập công chúa hấp dẫn, cho nên mới mới không chờ đợi được muốn biểu hiện mình, Trang thượng thư sững sờ, muốn ngăn cản, nhưng cản không được. Thượng thư phu nhân nhận thấy được nữ nhi quá kích động, không phải còn không đến phiên nàng sao.

Thấy hoàng thượng, hoàng hậu cùng với nhóm triều thần sững sờ, ánh mắt nhìn Trang Hàm Yên đều có chút cân nhắc.

Trang thượng thư vội vã ngã quỵ ở trên mặt đất, “Thần thỉnh tội! Thần giáo nữ vô phương, kinh ngạc thánh nhan!”

Hoàng thượng không hề để ý tới ông ta xoay mặt nhìn về phía Liễu Lâm Ba, “Liễu ái khanh, ngươi cảm thấy thế nào?”

Liễu Lâm Ba đang phân tích đến cùng là ai độc hại tỷ tỷ, không nghĩ ra nguyên do, chợt nghe hoàng thượng hỏi, lại nhìn thấy ánh mắt Trang Hàm Yên u

oán, Liễu Lâm Ba liền vội vàng đứng dậy chấp tay nói “Trang thiên kim có thể tự động hiến nghệ vì thần cảm thấy cũng không tệ, đúng là Trang thượng thư hổ phụ sinh hổ tử di truyền được tính can đảm.”

Được nghe lời này của Liễu Lâm Ba, Trang thượng thư trong lòng tràn ngập cảm kích, Liễu đại tướng quân ở trong lòng hân hoan so với nữ nhi càng thêm vĩ đại.

“Liễu ái khanh đã nói như vậy, vậy thì miễn tội làm trái quy củ, chuẩn diễn.”

“Tạ hoàng thượng, thần nữ đi chuẩn bị ngay.” Trang Hàm Yên ôn nhu nói, đứng dậy cùng nha hoàn lui ra phòng khách.

Trang thượng thư giờ khắc này cũng đứng dậy, trở lại chỗ ngồi, nhìn Liễu Lâm Ba một chút, bên trong ánh mắt kia rất phức tạp.

Haiz, chỉ là cái tiệc tối mà thôi, từng người từng người lại khiến cho mọi thứ như đang xảy ra chiến tranh vô hình vậy, thú vị sao?

Liễu Lâm Ba lắc đầu một cái, tiếp tục nghe các đại thần cười ha hả, thỉnh thoảng cũng phụ họa vào một câu hai câu.

Trang Hàm Yên khiêu vũ là vũ đạo cung đình, một bước nhảy lên, hơi có chút miễn cưỡng khô khan, có điều, chúng quan chức đều xem rất nhập thần, cảm thấy trong vũ sư trong cung đình cũng chưa chắc có trình độ như của Trang Hàm Yên, dừng múa, tiếng vỗ tay rung trời.

“Hiện đệ cảm thấy làm sao?” Cừu vương gia hỏi.

“Rất tốt rất tốt, ha ha” Liễu Lâm Ba cười ha hả.

Còn rất tốt đấy, Bản vương xem đến mí mắt đánh nhau, Lương Kiều trong lòng oán thán, trên mặt lại rất hiền hoà.

“Còn có vị nào có thể chủ động hiến vũ không? Đêm nay chúng ta liền không theo quy củ hoàng yến!” Hoàng hậu nương nương cao giọng nói, hoàng hậu vừa dứt lời, không ít thiên kim rục rà rục rịch, ánh mắt đều không ngừng quét về phía Liễu Lâm Ba, vì sao chỉ nhìn Liễu Lâm Ba? Lương Cừu vương gia không lấy thiếp, người ta có Cừu vương phi.

Các nàng múa chính là chuẩn bị vì Liễu tướng quân, đương nhiên, nếu như Cừu vương gia lạnh như băng kia coi trọng thì càng tốt hơn, nhưng ai cũng biết Cừu vương gia là đoạn tay áo a, đoạn tay áo đến lấy vợ lấy vợ bé cũng không muốn a!

Nhưng các nàng nhanh hơn nữa, cũng không nhanh bằng Liễu Mộc Nhiên, chỉ thấy nàng mau chóng đứng lên, quỳ sát ở trên thảm đỏ, thấp giọng nói: “Tiểu nữ cả gan hỏi, hoàng thượng, có thể thừa dịp đêm nay cao hứng, để tiểu nữ tự chọn hôn phu không?”

“Ồ? Liễu thiên kim trong lòng đã có đối tượng?”

Kẻ mưu lược, chính là khác như vậy, nói chuyện rất cẩn thận, hoàng thượng lão không có nói đáp ứng hay không đáp ứng, trái lại muốn hỏi lai lịch của đối phương, dò ra ngọn nguồn, rồi mới quyết định.

“Tiểu nữ trước tiên hiến nghệ, rồi quay lại trả lời vấn đề của hoàng thượng, dù sao, tài nghệ vẹn toàn, mới có thể khiến tiểu nữ tuyển ra người vừa ý thần nữ mà thần nữ cũng vừa ý đối phương.”

“Đúng là như vậy, chuẩn!”

Hoàng thượng cùng hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, hai người rất muốn mỗi người cho nàng một cái bạt tai, nữ tử này quá lão xược!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Si Mê, Tướng Quân Múa Kinh Thiên Động Địa (2)

Tiếng đàn nổi lên, Liễu Mộc Nhiên thướt tha ra trận, dẫn một đội vũ nữ màu cam uyển chuyển nhảy múa, so với vũ đạo cung đình của Trang Hàm Yên hơn không chỉ một hai phần, xoay eo lắc mông, vô cùng lớn mật.

Liễu Lâm Ba hí mắt, lâu không gặp, nha đầu này giờ giỏi, lá gan đã lớn như vậy, vũ đạo này nhìn sao quen mắt a, thật giống một điệu múa latinh của thời hiện đại.

Chỉ có điều quần áo rất bảo thủ, không có lộ ra một tấc da thịt, tuy nói như vậy, nhưng điệu múa này mang theo vài phần khiêu khích cùng hạ lưu, tuy rằng có thể làm cho nhóm nam nhân xem đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng cũng khiến nhóm nữ nhân cảm thấy khó coi, giờ khắc này, Hoàng hậu nương nương càng vô cùng không vui lờm nàng một cái.

Sau đó, càng ngày càng nhiều người âm thầm cúi đầu lên tiếng, một vài người là sợ nhìn không cẩn thận chảy máu mũi, một vài lại cảm thấy không không

chế được chính mình, mà có một ít, là chân chính xem không thích cảm thấy rất đáng hổ thẹn.

Sau khi Liễu Mộc Nhiên biểu diễn xong, toàn trường yên lặng như tờ, mọi người trong ánh mắt đều hàm chứa xem thường, còn Liễu Lâm Ba, không cảm giác đặc biệt gì.

Khách quan mà nói, múa vô cùng tốt, nhưng nàng không phải nam nhân, không nhìn đến miệng khô lưỡi khô, các nữ quyến đối với cô nương múa như vậy trước công chúng, tự nhiên là phi thường bất mãn, cổ không vỗ tay, các nam nhân trái lại cảm thấy kinh ngạc đến ngây người, lúc sau cảm giác mình vẫn còn nhìn chằm chằm, rất mắc cỡ, cũng không vỗ tay.

“Hừm, múa rất có phong tình ngoại quốc, không tồi không tồi!”, hoàng thượng nể tình bóp bóp hai lần, mọi người thấy hoàng thượng cũng vỗ tay, lúc này tiếng vỗ tay mới ào ào vang lên.

“Được rồi, lúc này biểu diễn cũng biểu diễn xong, Liễu thiên kim coi trọng thần tử nào của trẫm?”

Coi trọng vị thần tử nào? Ý này của hoàng thượng là không muốn để cho nàng tuyển chọn trong số nhi tử của mình, dù cho là làm thiếp cũng không được!

“Tiểu nữ chọn Lục hoàng tử!”, Liễu Mộc Nhiên đầu tiên là hướng phía Liễu Lâm Ba liếc mắt nhìn, sau đó tay chỉ vào Lục điện hạ.

“Lục hoàng tử Lương Mặc!” Mọi người ồ lên.

Duẩn Băng Thanh sốt ruột há miệng, lại bị Liễu Lâm Ba bắt được tay, đè lại.

“Không được, thần phản đối!”

“Không được, nhi thần phản đối!”

“Không được, nhi thần cũng phản đối!”

Lục hoàng tử cùng Liễu Lâm Ba cùng nhau ra khỏi ghế trăm miệng một lời, Lương Kiều vừa nhìn sự tình phát triển có chút không không ổn, liền vội vàng đứng lên cũng mãnh liệt phản đối.

Nói xong, ba người liếc mắt nhìn nhau, đều giác được đối phương thật không tệ.

Liễu Lâm Ba cảm thấy Lương Mặc là chân tâm đối xử tử ty, mà Lương Mặc cảm thấy Duẩn Băng Thanh có cái biểu đệ khắp nơi bảo hộ mình như vậy thật sự là có phúc lớn, mà Lương Kiều nghĩ tới lại không phải là những thứ này, Liễu Mộc Nhiên là em vợ mình, mà Liễu gia lại cùng tướng phủ có họ hàng, Liễu Mộc Nhiên làm như thế, theo lý không hợp a, Lục ca cũng coi như là tỷ phu của nàng. (chỗ này ta không hiểu lắm, ta tưởng tỷ phu là chồng của chị mà nhĩ @@)

Hoàng thượng cũng sửng sốt, vốn cho rằng nàng muốn chọn thái tử, không phải đều đồn đại Liễu Nhi thiên kim vì thái tử mới không gả cho Cửu vương gia sao? Dù sao, Tiểu Cửu là nhi tử xuất sắc nhất của mình, nha đầu này lập đi lập lại nhiều lần hành vi quái lạ, để hoàng thượng rất khó hiểu, hơn nữa tiểu Lục cũng đã tứ hôn, khắp thiên hạ ai không biết, nàng làm vậy có ý gì?

“Vi sao không thể? Hoàng thượng, quân vô hí ngôn, thánh thượng đã để tiểu nữ tự mình lựa chọn!”

“Lục hoàng tử đã có chính phi, chỉ sợ ngươi sẽ ảm ức.”, Hoàng hậu nương nương ôn hòa nói.

Tình huống này, thực sự là so với các nàng nghĩ còn náo nhiệt hơn!

“Không phải còn chưa kết hôn sao? Chưa kết hôn tiểu nữ liền có cơ hội!”

“Phụ hoàng, nhi thần cùng Duẩn quận chúa tâm đầu ý hợp, đời này chỉ có thể nắm tay nàng, còn những người khác, nhi thần xưa nay chưa từng cân nhắc qua, đến cả tiểu thiếp cũng không được!”

Lương Mặc nói, chân tình biểu lộ, xúc động không ít nhân tâm, Duẩn Băng Thanh viên mãn ẩm ướt, hẳn là thật lòng đối với mình a, là chân tâm!

“Trẫm đã nói tự nhiên giữ lời, không cho phép bất luận kẻ nào nghi ngờ.”

Câu quân vô hí ngôn này, khiến người ta dở khóc dở cười, Liễu Mộc Nhiên vừa nghe mừng tit mắt, Lương Mặc vừa muốn nói lời phản đối, bị Liễu Lâm Ba đè xuống, “Hoàng thượng là thiên tử, tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ là thần cảm thấy, nếu Nhi ty ty có thể tự mình lựa chọn quyền lợi, như vậy, hết thấy thiên kim đều nên có quyền tự mình chọn, nếu như không khéo, lựa chọn cùng người, như vậy, lại phải nhờ hoàng thượng toàn quyền quyết định.”

Dăm ba câu đã làm bầu không khí căng thẳng tan đi, mọi người đều thả lỏng, đúng vậy, liễu thiên kim có thể thỉnh hoàng thượng cho mình quyền lựa chọn, như vậy, cái tiểu thư quan gia khác cũng có thể tự mình lựa chọn, nếu như chọn cùng một người, do hoàng thượng phán quyết, như vậy không phải đều là đại hoan hỉ sao?

Biện pháp này, thực sự là quá tốt!

Hoàng hậu nương nương mặt mày mang ý cười, Liễu tướng quân này không hổ là người nữ nhi chọn trướng, quả nhiên cơ trí!

Câu nói đầu tiên vì biểu tỳ xoay chuyển toàn bộ cục diện, còn giúp hoàng thượng giải quyết phiền phức, chỉ là, Liễu tướng quân này không phải là cùng một mẹ với liễu thiên kim sao? Làm sao tỳ đệ này lại không thân a, Liễu tướng quân cùng biểu tỳ mới thật sự thân thiết.

Giờ khắc này, Lục hoàng tử một mặt cảm kích nhìn về phía Liễu Lâm Ba.

“Không tồi không tồi, liền theo lời Liễu ái khanh, Duẫn quận chúa cũng có thể tự mình lựa chọn.”

“Không cần hoài nghi, biểu tỳ lựa chọn tự nhiên chính là Lục điện hạ, như vậy, kính xin hoàng thượng phán quyết!”

Liễu Lâm Ba rất sợ hoàng thượng sẽ ở ngay đây hỏi tỳ tỳ, đại biểu tỳ không thể phát ra tiếng, hung thủ cũng chưa tìm được, trước mắt nhất định phải bình tĩnh mới được, không thể lộ ra một điểm sơ hở.

“Không được, tiểu nữ phản đối, nếu như lựa chọn cùng một người, nên lấy đấu nghệ quyết định, để hoàng thượng quyết định, không bằng đấu nghệ cho công bằng!”

Ngươi cho rằng cha ngươi tay cầm binh quyền ngươi là có thể kiêu ngạo sao? Hoàng thượng giờ khắc này cực kỳ không hài lòng với giọng điệu nói chuyện của nàng. Liễu tướng quân kiến công lập nghiệp cũng không có lớn lối như thế, lấy thành tích của nam nhân mà rêu rao, không được không được.

“Này” hoàng hậu nói rồi một chữ liền dừng lại, có chút lo lắng nhìn hài tử kia, nàng nghe nói Duẫn quận chúa tài múa tiếng ca đều rất phi phàm, chỉ là chưa từng xem qua, sợ là bởi vì hào quang của Duẫn Tương, người khác theo đó mà tăng bốc.

“Bỏ cung cảm thấy, chủ ý này ngược lại không tệ.”

“Như vậy rất tốt, rất tốt!” Lương Kiều cười nói, từng nghe Duẫn Tương nói, tiếng ca vũ kỹ của nữ nhi đều không tệ, Lương Kiều cảm thấy tất nhiên sẽ không thua Liễu Mộc Nhiên.

Những người đang ngồi đã từng thấy vũ đạo của Duẫn quận chúa, tất cả đều đồng loạt gật đầu, nghe được Liễu Mộc Nhiên nói như thế, ánh mắt Liễu Lâm Ba trở nên phi thường sắc bén, nguyên lai độc hại đại biểu tỳ là người này!

Nhìn Liễu Mộc Nhiên dương dương tự đắc, khuôn mặt khiêu khích, Liễu Lâm Ba thanh âm bình tĩnh nói “Chỉ mong nhị tỳ không phải hỏi hặn chuyện hôm nay, vậy theo lời tỳ nói.”

Tại sao Liễu Mộc Nhiên lại hận Liễu Lâm Ba, giờ là tướng quân thiếu niên, Liễu gia bỗng dưng thêm một trưởng tử, nhị phu nhân đã quăng chén quang bát suốt mấy ngày hôm nay, tại sao lại quá khích như thế, đó là bởi vì nhị phu nhân nói cho Liễu Mộc Nhiên, Liễu Lâm là con riêng của cha nàng, không được đưa ra ánh sáng, cùng vợ bé nuôi dưỡng, lớn rồi liền đến cướp đoạt gia sản, đương nhiên, đương nhiên còn chưa tính đến mấy ngày trước bị ăn tát.

Liễu Mộc Nhiên sợ hết hồn, sau đó lùi về sau hai bước, người người đều nói Liễu tướng quân làm sao tàn nhẫn, làm sao giết người không chớp mắt, làm sao âm trầm, Liễu Mộc Nhiên đã chịu qua một trận đánh, nàng biết hẳn là nhân vật hung ác, giờ hoảng sợ đến sắp ngã ra, đây mới là bộ mặt thật của hắn sao?

Nha hoàn phía sau đứng lúc đỡ lấy nàng, Liễu Mộc Nhiên thu liễm sợ hãi, tiếp tục nói “Đương nhiên sẽ không, chỉ cần Duẫn quận chúa thắng ta, ta từ nay sẽ không cùng Lục hoàng tử dây dưa nữa phần.”

“Được, nhị tỳ, ta liền thay đại biểu tỳ đáp ứng lời này của ngươi.”, Liễu Lâm Ba thu hồi ánh mắt sắc bén âm trầm nói.

“Được! Các khanh tiếp tục uống rượu tán gẫu, đừng dừng lại, sau đó cùng thưởng thức tài múa xuất sắc của Duẫn quận chúa.”

Hoàng thượng cười nói, hắn rất thích người trọng tình thân như vậy, đứa nhỏ này nếu như là người một nhà cùng mình thì tốt bao nhiêu.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, thỉnh tiếp tục hoan ẩm, vì thần bồi tỳ tỳ đi thay đổi trang phục.” Liễu Lâm Ba nói liếc mắt nhìn Lương Kiều, lại hướng hoàng thượng chủ vị bên kia, chấp tay nói.

“Chuẩn” hoàng thượng vui vẻ nói.

“Nhị thần cũng cùng đi vào!” Lương Mặc cũng đứng dậy theo.

Liễu Lâm Ba ánh mắt quét về phía hắn, “Không cần, ngươi lưu lại.”

“Đến, chúng ta cố gắng chờ thưởng thức, hiếm thấy lục hoàng phi biểu diễn một lần.” Lương Kiều lại lờ lẩn một cái, hai người người một lời ta một lời thân thiện tán gẫu, chỉ là, Lương Mặc lòng như lửa đốt, Băng Thanh bị thương ở chân, lát nữa làm sao bây giờ nha.

Liễu Lâm Ba được phép, tự mình mang theo đại biểu tỳ rời đi, theo quy củ, vừa này là Liễu Mộc Nhiên biểu diễn, tiếp đó là Duẫn quận chúa biểu diễn, Duẫn Băng Thanh ung dung đứng lên, thướt tha dịu dàng, thời điểm cước bộ nhẹ nhàng ra khỏi chính điện, Liễu Lâm Ba cảm giác được, có một đạo ánh mắt ngạc nhiên chăm chú nhìn chăm chăm chân đại biểu tỳ, nàng đột nhiên quay đầu lại, nhưng không phát hiện bất kỳ khác thường gì.

Người này? Người đây biểu tỳ?

Liễu Lâm Ba ánh mắt liếc qua Liễu Mộc Nhiên, tầm mắt vừa nãy, giống như từ hướng nàng ta.

Liễu Lâm Ba nắm chặt nắm đấm, muốn đấu thật không? Muốn kiên cường thật không?

Vốn là Liễu Lâm Ba muốn đến phiên tỳ tỳ, thay thế tỳ tỳ qua loa một hồi liền lui xuống, vào giờ phút này, nội tâm tàn nhẫn lại sôi trào !

Cái gì coi trọng Lục hoàng tử, đây rõ ràng chính là đau lòng thái tử bị mất mặt mũi, cố ý đến quấy rối, không nhận ra người khác vậy!

Nếu như đúng là Liễu Mộc Nhiên làm, như vậy, nàng sẽ khiến nàng ta thua triệt để.

Thật sự cho rằng nàng cái gì cũng không biết sao? Thật sự cho rằng nàng chỉ có thể mang binh đánh giặc như ác ma, chỉ có thể luyện linh mới sao? Cho rằng nàng bản lĩnh gì khác cũng không thể phát huy?

Liễu Lâm Ba thay đổi ý định ban đầu, nàng không đơn thuần muốn thay thế biểu tỳ biểu diễn, còn muốn một khúc khuynh thế giới.

Ở kiếp trước, vũ cùng là võ, là tình cảm chân thành của nàng!

Có điều, nhiều năm không động vào hơn nữa không luyện, có chút không thạo, nhưng căn bản vẫn còn, ký ức vẫn còn, vừa hát vừa nhảy căn bản không phải vấn đề.

Cùng tỳ tỳ tiến vào phòng dành cho gia quyến, lệnh bọn nha hoàn ở ngoài cửa chờ, Liễu Lâm Ba ba chân bốn cẳng dựa vào vũ đạo trong ký ức nhảy lại vài lần mấy động tác có độ khó cao, Duẩn Băng Thanh xem mà liú lười, muội muội vẫn ngốc tại Tướng quân phủ, từ nhỏ vì tránh rắc rối luôn luôn gây ngốc, nàng là khi nào học được những động tác vũ đạo mềm mại đến cực điểm này, hơn nữa, còn rất nhiều kiểu múa.

“Tỳ tỳ, người cẩn thận nhìn, lát lúc đệm nhạc, ở động tác này, âm đàn tranh phải kéo dài, lúc động tác này, âm đàn tranh ngắn. Cái này, ôn hòa,” Liễu Lâm Ba vừa làm vừa nói, Duẩn Băng Thanh từ nhỏ tinh thông cầm kỳ thư họa, tự nhiên là một chút liền hiểu.

Tỳ muội hai người chăm chú trao đổi một hồi, liền phải vội vàng lên sân khấu .

Liễu Lâm Ba mở băng gạc, đổi vũ y của tỳ tỳ, chọn một chiếc quần mỏng nhỏ màu trắng mặc bên trong, bởi vì có động tác xoạc, còn đá chân, ở bên ngoài bộ vũ y, lại khoác lên ba tầng tơ lụa mỏng màu hồng phấn, đem tơ lụa hồng phấn mở dọc bắp đùi giống như sườn xám, múa lên, càng thêm lay động, đường nét cũng càng thêm hiền hoà.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Si Mê, Tướng Quân Múa Kinh Thiên Động Địa (3)

Liễu Lâm Ba mở băng gạc, đổi vũ y của tỳ tỳ, chọn một chiếc quần mỏng nhỏ màu trắng mặc bên trong, bởi vì có động tác xoạc, còn đá chân, ở bên ngoài bộ vũ y, lại khoác lên ba tầng tơ lụa mỏng màu hồng phấn, đem tơ lụa hồng phấn mở dọc bắp đùi giống như sườn xám, múa lên, càng thêm lay động, đường nét cũng càng thêm hiền hoà.

Liễu Lâm Ba nghĩ đi nghĩ lại về ngoài như vậy mới dần dần được tầm mắt của người khác, dù sao đại biểu tỳ là nữ tử mềm mại như nước, bước đi giống như cánh liễu lay động trong gió, nhẹ nhàng dịu dàng, mà nàng trong quân thô kệch, cho dù cẩn thận từng li từng tí một, nhưng bước đi dừng mảnh quen thuộc vẫn là sửa không được.

Người hữu tâm chỉ cần cẩn thận quan sát, liền có thể nhìn ra đầu mối đến, Liễu Lâm Ba chỉ là muốn thay đại biểu tỳ ra mặt, tìm ra hung thủ mưu hại tỳ tỳ, nếu như biết bởi vì như vậy, liền khiến Cửu vương gia luôn theo dõi nhất cử nhất động biết nàng kỳ thực là nữ nhân, phỏng chừng đánh chết nàng, nàng cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Trâm cài ngọc bích khẽ lay động, mỗi cái nhăn mặt nụ cười đều khiến người ta xúc động, chân mày lá liễu, miệng khẽ mỉm cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Yêu kiều thướt tha, từng bước nở hoa, Liễu Lâm Ba học giống đến bảy, tám phần, ngoại trừ cách bước đi, mặc lại nữ trang, các loại sắc thái, tinh thần so với đại biểu tỳ còn hơn mấy lần, càng thêm óng ánh rực rỡ, khiến người ta nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Vừa ra khỏi cửa sương phòng, tiểu nha hoàn nhìn thấy Liễu Lâm Ba cũng không khỏi thán phục một hồi, nàng vẫn hầu hạ Duẩn quận chúa, chỉ có ngày hôm nay mới xinh đẹp nhất rực rỡ loá mắt nhất.

Liễu Lâm Ba mang theo khăn che mặt mỉm cười, bọn nha hoàn kinh ngạc đến ngây người .

“Đi thôi” Liễu Lâm Ba khẽ mở miệng, đám nha hoàn mới hoàn hồn.

“Nga, đến đây, quận chúa.” mấy cái tiểu nha hoàn nhóm liên tục đuổi tới, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không biết kì quái ở nơi nào.

Bởi vì nàng đã quên, Liễu đại tướng quân cùng quận chúa đồng thời vào phòng, nhưng hiện tại lại không cùng đi ra, Duẩn Băng Thanh thay đổi cung trang, che khăn che mặt, trà trộn vào trong đội ngũ nhạc sĩ, theo Liễu Lâm Ba cùng tiến vào điện thánh.

“Thần nữ đến muộn, xin hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cùng với các vị nương nương thứ tội.” Liễu Lâm Ba tận lực hạ thấp giọng nói chuyện, tận lực mô phỏng theo thanh âm Duẩn Băng Thanh, nhẹ nhàng phúc thân nói.

Âm thanh rất mềm mại, nhưng lại không có được điểm nhu hòa như thanh âm Duẩn Băng Thanh, ngược lại mang theo tia lạnh lẽo.

Tất cả mọi người không nhận ra, Cửu vương gia nhìn chăm chăm bên kia, Duẩn quận chúa này sao lại hoàn toàn khác Duẩn quận chúa lúc này? Nhưng cẩn thận nhìn, thì lại phiền muộn, không nhận ra chỗ nào không giống, chính là cảm giác khó chịu, nhưng không nói ra được là lạ ở chỗ nào.

Nhìn lại một chút gương mặt thần tử xung quanh, tất cả đều nhìn chăm chú.

Bọn họ cũng đều biết Duẩn quận chúa rất đẹp, không nghĩ tới mặc vào Vũ Y lại đẹp hơn nhiều như vậy, càng thêm sắc sảo loá mắt a!

“Vậy liền bắt đầu”, hoàng hậu hắng giọng một cái, nói.

Biểu tình của vương gia mọi người đều nhìn thấy, tuy rằng đầu gối Cửu vương gia lần đầu tiên nhìn một cô nương như vậy, nhưng là nữ nhân này đã nhất định là của Lục hoàng tử, haiz.

Không thể bởi vì một nữ nhân, để huynh đệ tương tàn a!

Khụ khụ, kỳ thực Hoàng hậu nương nương hoàn toàn hiểu lầm rồi.

“Liễu thiên kim, nhìn kĩ, đồ phải nói trăm bất công”, hoàng thượng quay về phía Liễu Mộc Nhiên nói, trong giọng nói lại có một chút tự hào.

Kỳ thực, một khác Liễu Lâm Ba mặc Vũ Y tiến vào tiền thánh, nàng liền biết mình thua, nặng nề không phục trả lời, “Tất nhiên.”

“Bắt đầu”, hoàng thượng đã hạ lệnh.

Tấu nhạc vang lên, Liễu Lâm Ba đứng ở trên thảm đỏ cô tay nhẹ vung, một dải lụa đỏ bay lên mái vòm, theo tiếng nhạc, lại nhẹ nhàng dịu dàng chậm rãi bay xuống.

Sau, Liễu Lâm Ba ngửa cổ, vòng eo hơi cong, tạo dáng như mỹ nữ trông trời, dáng người buông lỏng, bắt đầu múa.

Một hai động tác múa như thế, đã kinh sợ toàn trường, xưa nay chưa từng thấy vũ đạo như vậy, khiến người ta lập tức cảm nhận được một loại đoan trang, hoạt bát, uyển chuyển mà không mất đi đại khí, khác với vũ đạo cung đình nặng nề, khác với vũ đạo khiêu khích gợi cảm của Liễu Mộc Nhiên, hưởng thụ cảm giác từng chút từng chút thanh thần, mọi người tựa hồ như thăng tiên, thần trí cũng theo đó càng ngày càng thoải mái, càng ngày càng sung sướng, không phải loại cảm giác muốn trầm luân kia, mà rõ ràng cảm giác được vũ đạo đoan trang cùng tươi sáng.

“Ta muốn giục ngựa chạy phi nhanh, hướng về ngời trong lòng, mở ra nhưng nhớ, ngàn năm mộng. Xuyên qua mệnh mộng biển mây, trời vẫn xanh như thế. Mã cảm vang lên, tâm sự trong nháy mắt tan rã. Ta muốn giục ngựa phi nhanh, đến vô tận bầu trời, cuốn lên một đường mưa gió, dựng lên cầu vồng. Phiêu bạt trong trái tim người, hạnh phúc như xưa.”

Tiếng ca lạnh lẽo lại quen thuộc vang lên giữa đại sảnh, Lương Kiều không khỏi đứng lên, ly rượu trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Đây là, đây là, nàng?

Các tướng sĩ ngạc nhiên, quan chức từng tới Lệ Đô thành đều biết, tiếng ca này, tiếng ca lạnh lẽo lại mang theo từng tia từng tia vui tươi chính là tiếng ca đồn đại đã lâu trên núi Lệ Đô thành, tiếng ca này, lại là Duẩn quận chúa xướng?

Nga! Trời ạ! Lại đem mỹ nhân đẹp như vậy xem là yêu quái!

Tuy nhiên không đứng, quan chức chỉ lo nghe ca, quên điểm này, kinh thành đến Lệ Đô ngàn dặm xa xôi, làm sao có khả năng là Duẩn quận chúa chưa từng bước chân ra khỏi cửa xướng đây?

Nhạc sĩ, theo tiếng ca hợp phách, lúc nhanh lúc chậm, lúc Liễu Lâm Ba dừng lại ngâm xướng, một trận thanh âm leng keng giống như chuông đồng xẹt qua, đi kèm vài tiếng nhạc khí do nhạc sĩ đánh phách phát như tiếng chim nhỏ, khiến người ta cảm giác đang ở trên cánh đồng hoa dại giữa thiên địa núi rừng, thơm ngát cực kỳ.

Hạ eo, xoạc thẳng chân, đồng thời vung dải lụa đỏ, xa hoa, khiến người ta không kịp nhìn, thần phục không ngớt.

Tư thái mềm mại này, trời ạ! Làm người ta khó mà tin nổi!

Nhiều lần bọn họ đều cho rằng sắp kết thúc, không nghĩ tới một lát lại thay đổi tư thế khác, mọi người xem như mê như say, cho đến khi hát xong nhảy

xong, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Liễu Lâm Ba nhẹ nhàng khom người, lặng yên phúc thân, chậm rãi lui ra khỏi sân khấu.

Mọi người hoàn hồn, tiếng vỗ tay kéo dài không dứt.

“Chậm đã!” Đột nhiên một tiếng giọng nữ vang lên, hướng về phía Liễu Lâm Ba nói, “Nàng không phải Duẫn quận chúa!”

Liễu Lâm Ba ngẩn ra, Duẫn đại biểu tỷ dẫn đầu đoàn nhạc sĩ cũng run lên, hai người cùng nhau quét về phía âm thanh xuất hiện.

Người kia, lại là Liễu gia nhị thiên kim!

Từng ở rừng đào, cùng nhóm ái thiếp của thái tử đem Duẫn quận chúa đẩy vào huyền ảo chính là nàng!

“Hò đồ! Nàng không phải Duẫn quận chúa thì là ai!”, Hoàng hậu nương nương quát lớn, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc Thục phi ngồi một bên.

Vốn tưởng rằng ngày hôm nay Bàng Mị Nhi bị giam ở trong nhà không thể đi ra, thiên hạ liền thái bình, không nghĩ tới bỗng dưng xuất hiện một nha đầu gây rối.

Đó là ý nói, người dùng hồng gươm giấy nàng đến đấu với Bồn cung, người còn quá non.

Chúng quan chức nghe nói như thế, đều cảm thấy lời này sao có thể hoang đường như thế.

Chỉ có Lương Kiều, chỉ có hần tin, bởi vì bóng dáng này nhìn rất quen thuộc.

Cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện, không biết lúc nào, Cừu vương gia đã đứng lên, đi thẳng về hướng Duẫn quận chúa. Liễu Lâm Ba cười thầm, đuôi cáo rốt cục lộ ra, không nghĩ lại là nàng.

Ánh mắt của nàng, lạnh lùng nhìn kỹ Liễu Mộc Nhiên, không chú ý tới Cừu vương gia đi về phía nàng với gương mặt âm trầm hù chết người, mọi người không dám lên tiếng, đến ngay cả hoàng thượng hoàng hậu ngồi trên cao cũng kinh ngạc khi thấy tình cảnh này.

Rõ ràng, Duẫn quận chúa hát rất tốt, nhảy cũng phi thường đẹp, vì sao? Cừu vương gia tựa hồ xem có chút không cao hứng.

Liễu Lâm Ba trái lại đẩy Cừu vương gia đang đi về phía nàng ra, thẳng tắp đi về phía Liễu Mộc Nhiên.

Cũng thêm để ý cái gì mà đi đứng nhẹ nhàng, dùng mảnh kéo vấy, ném xuống dải lụa đỏ vương viu trong tay.

Vọt thẳng đến bên bàn kê sát bàn thái tử mà Liễu Mộc Nhiên ngồi, hừ, nàng một thiên kim chưa gả lại dính đến nơi này, không biết liêm sỉ.

Một cái liền đem Liễu Mộc Nhiên từ bên trong kéo ra, “Người vì sao biết Bồn tướng quân không phải Duẫn quận chúa, hả? Nhị tỷ?”

Lương Kiều bị đẩy cái mặc danh kỳ diệu, rõ ràng người tức giận phải là hần chứ? Vừa mới, ngay thời điểm đi về phía hần, Lương Kiều đã nhận ra hần là ai.

Vừa nghe lời này của Liễu Lâm Ba, tựa hồ tình hình thay đổi, lẳng lặng xem, một câu Bồn tướng quân vừa ra, các tướng lĩnh cùng với quan chức thật giống như bị sét đánh, đầu óc oanh một cái, nổ ong ong.

Vừa nãy, cái kia, nữ tử khiêu vũ mềm mại như tơ lụa, hát xướng như Tinh Linh lại là Liễu tướng quân? Là Đại tướng quân đóng giả? Trời ạ! Mọi người vừa vịn nhớ ra Liễu tướng quân là xin ý chỉ theo Duẫn quận chúa đi ra ngoài, nhưng lại không thấy trở về.

Như vậy, nếu Duẫn quận chúa là Liễu tướng quân đóng giả, như vậy, Duẫn quận chúa thật sự đâu? Nàng ở nơi nào?

“Bởi vì, bởi vì, bởi vì”, Liễu Mộc Nhiên kinh ngạc, xưa nay nhất gan, từ khi Liễu Lâm Ba tòng quân trở về liền thấy nàng lá gan càng lúc càng lớn, không phải là ý vào thái tử sao? Liễu Mộc Nhiên giờ khắc này ấp úng không nói ra được nguyên do.

“Bởi vì?” Liễu Lâm Ba cười gằn, “Nguyên nhân tại sao, không nói ra được đi, Bồn tướng quân thay người nói, bởi vì người phải người đưa nước trà cho biểu tỷ Bồn tướng quân, hạ độc khiến tỷ tỷ mất giọng, còn sai người đẩy ngã tỷ tỷ, làm cho chân nàng bị thương.”

“Không không không, không phải ta, không phải ta a đệ đệ, người và ta là người một nhà, người sao có thể ở trước mặt mọi người làm hại tỷ tỷ của người.”

Liễu Mộc Nhiên tuyệt đối không ngờ rằng nhanh như vậy bị tóm gọn, hiện tại mới nhớ tới gọi đệ đệ.

“Bồn tướng quân nghe lý không nghe tình, giờ khắc này, cũng chỉ có thể dùng sự thực để nói chuyện, chỉ có người hạ độc tỷ tỷ mới biết người hát chính là Bồn tướng quân, mà không phải tỷ tỷ! Cũng chỉ có kẻ đẩy biểu tỷ biết, nhảy là Bồn tướng quân mà không phải biểu tỷ.”

Liễu Mộc Nhiên tóm chặt ống tay Liễu Lâm Ba, tội nghiệp nhìn nàng, Liễu Lâm Ba mặc kệ nàng.

“Cái gì? Nguyên lai là như vậy, Băng Thanh đâu? Băng Thanh ở đâu a?”

Lục hoàng tử vừa nghe lời này trực tiếp nhảy ra ngoài, từ lúc ra tiền đình đến giờ cũng không thấy nàng, nếu nữa là Liễu tướng quân đóng giả, như vậy, Duẫn quận chúa đâu? An toàn không?

Duẫn Băng Thanh lúc này từ trong đội nhạc sĩ từ từ đi ra, mở khăn che mặt, hai con mắt rung rung, không nói dùng tay biểu thị bảo hấn không cần lo lắng, tất cả có biểu đệ bảo vệ, hoàng thượng sẽ làm chủ.

Mọi người vừa nhìn, kinh hãi!

Lương Mặc trực tiếp vọt tới gắt gao ôm Duẫn quận chúa, nói như thê, “Bản hoàng tử nhất định phải vì ngươi lấy lại công đạo!”

Hoàng hậu cùng hoàng thượng càng là kinh ngạc, “Rõ ràng lúc trước ở Ngự hoa viên vẫn là hài tử khỏe mạnh, đột nhiên liền biến thành như vậy, nha đầu ác độc này, Băng Thanh đắc tội ngươi lúc nào, ngươi lại muốn hại nàng như vậy!”

Hoàng hậu tức giận chỉ về Liễu Mộc Nhiên nói.

“Thình nưong nưong tha mạng, tha mạng!”

“Liễu tướng quân, việc này ngươi thấy thế nào?” Hoàng hậu nưong nưong quay đầu nhìn về phía Liễu Lâm Ba bên này, dù sao cũng là người nhà họ Liễu, mặc kệ Liễu Lâm Ba lúc trước thái độ thế nào, nàng vẫn muốn hỏi một chút, người thông minh làm việc đều là không lọt cả giọt nước.

“Gia tử phạm lỗi, kính xin nưong nưong toàn quyền xử trí, vì thần ở đây thay mặt cha già ở quân doanh hướng về ngài thỉnh tội, là Liễu gia giáo nữ vô phuong!”

“Liễu tướng quân mau mau xin đứng lên, người đến, đem nàng áp giải tới cung điện của bốn cung. Bốn cung muốn suốt đêm thẩm vấn, điều tra rõ, nhất định phạt không buông tha, nhất định cho tướng phủ một kết quả thỏa mãn.”

“Tạ Hoàng hậu nưong nưong!”

Chúng quan đầu tiên là bị Liễu Lâm Ba giả nữ, lại nhảy lại hát làm cho cả kinh, trước mắt lại tìm ra hung thủ độc hại Duẫn quận chúa thuần khiết trong lòng bọn họ, mỗi người cảm phần sục sôi, la hét phải đem Liễu Mộc Nhiên phạt nặng.

“Giải được đâu? Đưa giải được ra đây!” Liễu Lâm Ba ngồi xôm trước mặt Liễu Mộc Nhiên đã run cầm cập thành một đồng, Liễu Mộc Nhiên kinh hãi từ trong lòng nóc giải được đưa cho nàng.

Nàng cũng không muốn hại tính mạng người a, nàng cũng chỉ là đơn thuần muốn báo thù Liễu Lâm Ba còn có Duẫn quận chúa ngày đó ở rừng đào đánh mình, nàng chỉ là muốn để Duẫn quận chúa ngày hôm nay ở trong hoàn cảnh lớn như vậy thành trò hề mà thôi, nàng càng muốn làm ra hành động này để nhóm nữ nhân ở thái tử phủ tất cả đều kính phục nàng, để thái tử gia cho rằng nàng hao tổn tâm cơ chỉ là vì giúp hấn đoạt lại mặt mũi mà thôi, cứ như vậy, sau này tháng ngày ở phủ thái tử sẽ càng thêm dễ chịu.

Vì sao mọi người tất cả đều một bộ muốn đưa nàng vào chỗ chết?

Liễu tướng quân thể lực ngập trời lúc này mọi người đều có thể nhìn ở trong mắt, đến ngay cả Cửu vương gia dưới một người trên vạn người cũng không dễ vào mắt, mọi người nhìn thấy, vừa nãy Cửu vương gia thật giống như bị Liễu tướng quân một cái tát đẩy sang một bên, không nói một tiếng đứng đến giờ.

“Người này thật là xấu, lại dám thương tổn biểu tỷ Liễu tướng quân!” Lương Thi công chúa khinh thường nói, mọi người lại bắt đầu mồm năm miệng mười.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Kinh Hãi, Thay Y Phục Trước Mặt Cửu Vương Gia (1)

Mọi người nhìn thấy, vừa nãy Cửu vương gia thật giống như bị Liễu tướng quân một cái tát đẩy sang một bên, không nói một tiếng đứng đến giờ.

“Người này thật là xấu, lại dám thương tổn biểu tỷ Liễu tướng quân!” Lương Thi công chúa khinh thường nói, mọi người lại bắt đầu mồm năm miệng mười.

Tầm mắt Lương Kiều vẫn nhìn chăm chăm Liễu Lâm Ba mặc nữ trang còn trang điểm để đóng giả, giờ khắc này, ánh mắt mọi người nhìn Liễu Lâm Ba

đều là sùng bái, tuy rằng Liễu đại tướng quân giờ khác này mặc nữ trang, hơn nữa còn là Vũ Y, nhưng vẫn như cũ làm cho người ta thấy khôi ngô vĩ đại, cảm giác đỉnh thiên lập địa!

Thuốc giải kia thật công hiệu, Duẩn Băng Thanh uống một chén nước, có thể nói ra lời, lại nhất thời không biết nên nói cái gì, thẳng tắp nhìn Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba hướng về nàng gật đầu, hai tỷ muội bèn nhìn nhau cười.

Một đoạn bất ngờ, liền như vậy ung dung kết thúc, quan lại tướng lĩnh dồn dập vây quanh, ánh mắt không hề che giấu chút nào hướng về trên người Liễu Lâm Ba trước sau trái phải đánh giá.

“Liễu tướng quân, ngài không làm nữ tử, thật đáng tiếc!”

“Tướng quân, chà chà, phát hiện ngài so với Duẩn quận chúa còn muốn đẹp hơn!”

“Tướng quân, ngài đẹp như vậy còn nữ nhân nào muốn gả cho ngài a!”

Trái một lời phải một lời, tất cả đều là trêu chọc nàng, Liễu Lâm Ba ngẩn ra, ách, hồng rồi.

Lúng túng lại hắc hắc cười theo, không biết nên nói cái gì cho phải, may là may là, đây là dịch dung theo dung mạo Liễu Lâm, nếu như là dung mạo vốn có của mình liền hồng.

Mà Duẩn quận chúa lại càng nghe càng hoảng sợ, căng thẳng mở to mắt nhìn Liễu Lâm Ba, chỉ lo thân phận muội muội bị lộ, mang đến vô tận tai ương ngập đầu.

Tất cả những thứ này, từ khi phát sinh đến bắt đầu, lại tới kết thúc, mới nửa khắc đồng hồ mà thôi, cho nên Liễu Lâm Ba mặc nữ trang, mọi người vẫn không có cảm thấy nơi nào không thích hợp, nếu vũ là Liễu tướng quân múa, ca là Liễu tướng quân hát, không coi là đấu nghệ, mà đối thủ Liễu Mộc Nhiên đã mưu kế bại lộ, Lục hoàng tử tự nhiên vẫn là hôn phu của Duẩn quận chúa.

Lương Kiều đứng tại chỗ hồi lâu, nhìn thấy huynh đệ bị một đám đại lão gia vây quanh, ghen tuông không báo trước lần thứ hai dâng lên, một cái bắt được tay Liễu Lâm Ba, đem nàng từ trong đám người kéo ra ngoài, đi ra khỏi điện, vừa đi vừa nói “Đường đường Đại tướng quân, nhìn người hiện tại hình dáng gì, còn không mau một chút thay quần áo đi!”

Hắn thật sự không cao hứng, đến tiếng vì huynh thân thiện lâu nay cũng lược bớt, nghe Cửu vương gia tức giận nói, mọi người tỉnh tể hiểu ra tiếng ca cùng vũ đạo Liễu Lâm Ba, này, Liễu tướng quân sinh là nam tử đúng là quá đáng tiếc!

Trên mặt nhóm thiên kim chưa biểu diễn hoặc đã biểu diễn tài nghệ tất cả đều là vẻ xấu hổ, ông trời a! Các người đã cho Liễu đại tướng quân dung nhan trời sinh khiến nữ nhân đẹp nhất nhìn thấy cũng phải tự ti mặc cảm, vì sao còn muốn cho Liễu đại tướng quân tư thái cùng tài nghệ so với nữ tử còn muốn mềm mại hơn a!

Trời ạ! Các nàng cũng không muốn sống rồi! So với tài nghệ của Liễu đại tướng quân, các nàng, hẳn để ý mới là lạ!

Ngay cả thiên kim phủ Trang thượng thư Trang Hàm Yên vừa biểu diễn cũng im lặng, Liễu đại tướng quân xuất sắc như vậy, thử hỏi, như thế nào sẽ coi trọng sắc đẹp cùng tài nghệ cũng chỉ thường thường như những nữ tử khác của nàng?

Nhất thời, nản lòng thoái chí, tương tư đơn phương đến đó xem như là kết thúc.

“Tiểu đệ đi đời, đi đời” Liễu Lâm Ba lúng túng cực kỳ, liên tục nói.

Kính nhờ, đại ca, đời liền đời đi, không cần nắm chặt tay nàng kéo nàng đi! Mọi người toàn bộ đều đang nhìn.

Hoàng hậu nương nương nhìn dáng vẻ hai người lồi lõm kéo kéo, đột nhiên cảm thấy áp lực vô hạn, đầu vầng mắt hoa.

Nhi tử của mình, thú một thê tử, xấu liền xấu đi, người thiện lương là được, tốt nhất sớm sinh hài tử, gả tới không bao lâu còn gây ra mệnh cách tương khắc, vốn là không gần nữ sắc, cái này không phải tưới dầu lên lửa sao? Hiện tại, Hoàng hậu nương nương thấy nhi tử chính mình lôi kéo Liễu khanh dáng vẻ thân mật, nguyên lai hẳn tâm tâm niệm niệm không phải người khác, mà thích chính là Liễu tướng quân!

Trời ạ, xong, hoàng gia này không phải muốn tuyệt hậu sao? Thái tử phủ thê thiếp đông đảo, nhưng một đứa con nối dõi cũng không có, những hoàng tử khác khá hơn chút đều chưa kết hôn.

Nhưng là, nam nhân tại sao có thể yêu thích nam nhân đây?

Cho tới nay, điều nghĩ nhĩ tử của mình là lấy quốc sự quân sự làm trọng mới không gần nữ sắc, lần này chân tướng, nàng khóc không ra nước mắt.

Hoàng thượng lão gia tử không miễn cảm như vậy, hẳn cảm thấy thân tử cùng hoàng tử nên hòa thuận như vậy.

Cửu vương gia cùng Liễu tướng quân hai thanh niên tuần kiệt đều đi rồi, Hoàng hậu nương nương theo sát phía sau hồi cung đi thăm vấn xử trí Liễu Mộc Nhiên, tiệc rượu ít đi nhân vật chính, hoàng thượng lấy cớ uống nhiều rồi liền trở về, hoàng thượng vừa đi, các phi tần cũng theo đó rồi đi.

Chỉ còn dư lại chúng quan to nhỏ ăn ăn uống uống, tiếp tục xem biểu diễn, hoàng thượng vẫn chưa lên tiếng giải tán, bọn họ không dám rời đi.

Lương Kiều đem nàng một đường kéo cung điện của mình khi chưa xuất cung. “Đại ca, Lương đại ca, y phục của tiểu đệ không ở chỗ này, ở chỗ kia, chỗ kia!”

Liễu Lâm Ba hoảng hốt, một bên giãy giụa một bên kêu to.

“Không có lệnh của Bản vương, bất luận người nào cũng không cho phép đi vào!” Cửa cung điện ầm một tiếng liền bị đóng lại, đại tổng quản dẫn một đông cung nữ thái giám gắt gao canh giữ ở bên ngoài.

“Đại ca, đại ca!” Liễu Lâm Ba gọi.

Lương Kiều mở tủ quần áo, lấy ra hai cái khá là thích hợp nàng ném tới trước mặt Liễu Lâm Ba, “Thay!”

Thân thể còn mềm hơn cả tơ lụa này lại múa ở trước mặt nhiều người như vậy, hấn ghen! Ghen! Ghen! Ghen!

“Thay, thay, thay, thay”, Liễu Lâm Ba cầm lấy quần áo trước mặt, kinh sợ đến mức lắp ba lắp bắp nói.

“Người không thay? Ta giúp người thay?” Lương Kiều nói xong liền động tay.

“Chậm đã, đại ca, ta thay, chỉ là có thể mời đại ca ra ngoài được không?”

“Sợ cái gì, hai người chúng ta đều là nam tử, người còn sợ ta phi lễ người sao?” Lương Kiều nói xong, đột nhiên một ý niệm nảy ra, vì sao hiền đệ mỗi lần đều đem mình khóa chặt chẽ, bình thường luyện binh ra đây người mồ hôi, mặc kệ trời nóng, xưa nay cũng không cởi y phục, lẽ nào? Chẳng lẽ, khả năng này, để trong lòng hấn từng trận nổi trống huyền não liên tục.

Hắn cũng không biết hôm nay là làm sao, hoàn toàn không giống mình trong dĩ vãng.

Dĩ vãng bình tĩnh, vào hôm nay cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Chỉ thấy người trước mắt, một đầu tóc đen giống như thác nước rồi tung rơi xuống, mang theo ngồn ngang lại làm cho nàng nhìn càng thêm gọi cảm mê người, khuôn mặt to bằng lòng bàn tay làn da như mỡ đông, vô cùng mịn màng, còn như là dương chi ngọc, hoàn mỹ không một tí vết.

Lông mày đen cong cong như núi xa, đôi mắt thu thủy, lưu động, ánh mắt khẽ chuyển, thật giống như một đôi hắc mã não, đẹp không sao tả xiết.

Ở dưới cái mũi thẳng tinh xảo, đôi môi không điểm mà đỏ, cánh môi hồng hào mê người, lại như anh đào vừa mới nở rộ, đẹp khiến lòng người động, hấn không thể đi lên vuốt ve.

Ánh mắt dời xuống dưới, chỉ thấy, Vũ Y đơn bạc càng dán chặt vào thân hình có lồi có lõm của nàng, đem vóc người vô cùng tinh tế của nàng phác họa ra.

Ánh mắt Lương Kiều nhìn nàng, dần dần, đến chính hấn cũng không phát hiện lại nóng rực.

Như vậy, nàng tại sao muốn lừa gạt mình?

Chẳng qua, Liễu Lâm Ba đã nhận ra được điểm này, cảm trong tay xiêm y, tâm càng thêm đề cao, lập tức hai tay khoanh trước ngực, chăm chú bảo hộ trước ngực, khuôn mặt nhỏ mềm mại càng che kín bởi vẻ hoang mang, “Đại ca, người đang nhìn cái gì vậy?”

“Huynh đệ làm sao lại hát bài hát kia?”

Liễu Lâm Ba trong lòng đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ bị hấn nhìn ra rồi?

Tất cả những thứ này, nói liền cùng nhau, thật giống là chuyện hiển nhiên, Cửu vương phi không ở trong phủ đã lâu, mà hấn là vào lúc ấy tiến vào quân doanh, Liễu Tuyên Tướng quân đột nhiên xuất hiện con trai, Liễu Lâm Ba hô hấp cũng bắt đầu cẩn thận từng li từng tí.

“Này, tiếng ca kia hết thầy thôn dân cùng các tướng sĩ ở dưới chân núi đều nghe qua, ta chính là cảm thấy rất êm tai, ta liền cũng hát, đại ca, ta xướng êm tai sao?”

“Êm tai, êm tai”, Lương Kiều con mắt lộ ra lửa nóng cùng sâu thẳm khiến người ta không nhìn ra đang suy nghĩ gì, Lương Kiều trong lòng đã sớm sóng lớn mãnh liệt, tương tự tiếng ca, nếu như hấn không nghe lầm, đó là đồng dạng âm thanh!

“Đại trượng phu che che giấu giấu làm gì, huynh đệ diễn nhập tâm như vậy, thật coi chính mình là nữ tử?”

Liễu Lâm Ba cảm thấy hấn tuyệt đối là phát hiện ra cái gì gì, lời này, không vì cái gì khác, rung cây dọa khỉ! Lúc này mới trong giây lát giật mình tỉnh lại, chính mình vừa nãy bởi vì quá mức kích động, trong lúc nhất thời, lại làm ra hành động của nữ tử khi ngượng ngùng.

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba liền muốn thả tay bụng trước ngực, thế nhưng, nàng lại sợ bị hấn nhìn ra điểm bất thường, làm sao bây giờ.

“Làm sao? Huynh đệ?”

Nghĩ đến đây, Liễu Lâm Ba mồ hôi lạnh ứa ra, tim đập kịch liệt, thân thể một chút cũng không dám động. Lương Kiều như là nhận ra được bất thường của nàng, con mắt đẹp lấp lánh một hồi liền mở miệng hỏi.

“Ngạch, không, không có chuyện gì” Liễu Lâm Ba ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, thế nhưng, bởi vì quá mức sốt sắng sợ sệt, khiến cho vẻ mặt nàng có chút cứng nhắc.

Nam tử hoặc là cũng nhận ra được cái gì, liền chậm rãi xoay người, hướng về phía sau nhìn lại.

Liễu Lâm Ba kinh hồn bạt vía, cũng không có suy nghĩ nhiều, thân thể liền không tự chủ được quay về phía sau muốn chạy, ai biết, bởi vì quá mức lo lắng, không để ý trên đất còn có chút nước nhớt cung nhân chưa quét dọn xong. Liễu Lâm Ba hấp tấp mất trọng tâm trượt chân, a một tiếng cả người đổ về phía trước, mà đứng trước mặt nàng không phải người khác, chính là Lương Cửu vương gia.

Khi nghe đến một tiếng thét kinh hãi, Lương Kiều quay đầu nhìn tới, cũng không biết, ngēnhh tiếp hấn lại là một đạo bóng dáng mỹ lệ.

Liễu Lâm Ba chạy quá gấp, chân đều mềm nhũn, Lương Kiều càng bị va không ứng phó kịp, thân thể cũng thẳng tắp ngã về phía sau.

Sự tình phát sinh bất ngờ, Liễu Lâm Ba chỉ cảm thấy đầu óc có chút trống rỗng, chờ phục hồi tinh thần lại, cả người đều chấn động, chỉ cảm thấy, dưới thân mình, ấm ấm, nóng nóng, hơn nữa phi thường đàn hồi, cũng không phải là mặt đất cứng rắn lại lạnh lẽo kia, mà là.

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba tâm phứt chốc căng thẳng, lập tức, đôi mắt đẹp trừng lớn, liền cấp tốc ngừng đầu nhìn tới, đôi con ngươi đen của Liễu Lâm Ba hoảng hốt, đối diện một đôi con ngươi óng ánh cũng đồng dạng giật mình, Liễu Lâm Ba quả thực cảm giác muốn chết cũng có.

Bởi vì bị nàng đặt ở dưới thân, không phải người khác, chính là Cửu vương gia Lương Kiều, cái kiểu bỏ nhào này cũng quá thường xuyên đi!

“Ách, đại, đại ca”

Đối diện một đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào biểu tình giật mình của nàng, Liễu Lâm Ba mở miệng nói chuyện cũng là lắp ba lắp bắp. Trong lòng càng ảo não không thôi, liền tính đứng lên, nhưng mà vào lúc này, Liễu Lâm Ba đột nhiên cảm giác được ngực lạnh lạnh, không khỏi cúi đầu nhìn tới, vừa nãy va chạm quá mạnh, hai mảnh vĩ đại trắng như tuyết trước ngực nàng đều lộ ra, đồng thời không hề giữ lại tất cả đều kē sát vào ngực Lương Kiều.

Trời ạ! Nàng muốn điên rồi.

Đối lập với Liễu Lâm Ba khóc không ra nước mắt, Lương Kiều trong lòng cũng là chấn động, không biết tại sao, khi hấn bị người phía trên đè lên, trong lòng đột nhiên toát ra một mùi hương kỳ lạ, ôn hương nhuyễn ngọc!

Ôn hương nhuyễn ngọc, đó là hình dung nữ tử, mà đè ở trên người hấn chính là nam nhân! Nhưng là, tại sao hấn cảm thấy nơi ngực là xúc cảm mềm mại, cũng không phải cứng rắn bằng phẳng giống như nam tử?

Lương Kiều trong lòng nghĩ, lập tức, trong con ngươi lóe ra vạn phần nghi hoặc, liền chậm rãi ngừng đầu hướng về trước ngực chính mình nhìn lại.

Đối với hành động này của Cửu vương gia, Liễu Lâm Ba dọa sợ, chẳng lẽ chân tướng giờ sẽ bại lộ hay sao?

Nhất thời tình thế cấp bách, sợ thật sự bị hấn nhìn thấy sơ hở gì đó, cổ áo Vũ Y này thế nhưng mở ra nha! Liền, Liễu Lâm Ba dù muốn hay không, miệng nhỏ mở lớn, liền không chút khách khí quay về trước mặt nam tử mặt trực hất xì một cái thật lớn.

“Hất xì!”

Tiếng hất xì này vang lên, nương theo còn có chút nước miếng hướng về mặt Cửu vương gia không chút khách khí bắn lên, nhất thời, đôi mắt đang nhìn đến ngực hai người khép chặt lại, Liễu Lâm Ba thấy vậy, biết cơ hội này khó gặp, lập tức, cả người liền phứt chốc từ trên người nam tử nhảy lên, lập tức, duỗi tay một cái, đem xiêm y Lương Kiều vừa mới tìm được che ở trước ngực, một bộ muốn thay quần áo.

Cuối cùng, còn không quên xin lỗi, “Ha ha, đại ca, ngươi xem xiêm y này quá mỏng, thật không tiện ha, có chút cảm lạnh, ta trước tiên thay y phục.”

Liễu Lâm Ba ôm nam trang trong lòng ngực cúi đầu, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời thật giống như nhớ ra cái gì, còn không chờ Lương Kiều trả lời nàng, nàng liền mau chóng mở đai lưng của chính mình, Liễu Lâm Ba hiện tại về mặt quả thực cũng vừa nãy tương phản quá to lớn, khắp khuôn mặt là dáng vẻ hồ hững, thật giống như là đang bàn luận khí trời hôm nay thật đẹp hoặc là cơm tối ăn cái gì, bình thản như thường, nàng kỳ thực cũng biết, hấn hôm nay là rớt cuộc hoài nghi, ngay cả hiện tại, ánh mắt kia còn như có như không hướng về ngực của nàng.

Theo động tác cời y phục của Liễu Lâm Ba, ánh mắt Lương Kiều càng là chăm chú nhìn về phía nàng, trong con ngươi, càng là có một chút căng thẳng ngay cả mình cũng chưa từng cảm giác được.

Đối lập với tâm tình căng thẳng Cửu vương gia, Liễu Lâm Ba đột nhiên không nhanh không chậm, chỉ có điều, nàng cũng biết, vào lúc này, nàng nhất định không thể như vừa nãy lộ ra vẻ mặt hoang mang chột dạ, dù sao, nàng biết Cửu vương gia hoài nghi, mới bắt nàng ở ngay trước mặt hấn cời quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Kinh Hãi! Thay Y Phục Trước Mặt Cửu Vương Gia (2)

Theo động tác cời y phục của Liễu Lâm Ba, ánh mắt Lương Kiều càng chăm chú nhìn về phía nàng, trong con ngươi, có một chút căng thẳng ngay cả mình cũng không nhận ra.

Đối lập với tâm tình căng thẳng Cửu vương gia, Liễu Lâm Ba đột nhiên không nhanh không chậm, chẳng qua, nàng cũng biết, vào lúc này, nàng nhất định không thể như vừa nãy lộ ra vẻ mặt hoang mang chột dạ, dù sao, nàng biết Cửu vương gia hoài nghi, mới bắt nàng ở ngay trước mặt hẩn cời y phục.

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba động tác trên tay cũng không hàm hồ, cấp tốc, tháo đai lưng bên hông, nương theo đai lưng, hai cái bánh bao lớn trắng toát lập tức từ trên người Liễu Lâm Ba lăn xuống.

Hai cái bánh bao lớn lăn xuống, vẫn tiếp tục lăn từ trên người Liễu Lâm Ba lăn tới chân Lương Kiều, ánh mắt Lương Kiều, cũng lập tức rơi vào hai cái bánh bao lớn ở dưới chân mình.

Một đôi con ngươi trong suốt, có ngạc nhiên cùng từng tia mắt mát.

Trời ạ! Vừa nãy hẩn đến cùng đang chờ mong những gì, vừa nãy ngực mềm mại, hẩn thật sự cho rằng huynh đệ ngã trên người mình là nữ giống như mình suy đoán. Thế nhưng, hẩn không phải đã sớm rõ ràng, trước mắt hẩn là nam sao?

Nghĩ tới đây, Lương Kiều cảm giác mình quá mức hoang đường, có chút không giống chính mình.

Gần đây, hẩn thường mất đi sự tỉnh táo ngày xưa, luôn suy nghĩ lung tung, đến cùng, hẩn đang suy nghĩ gì đây?

Lương Kiều tâm tình phức tạp, Liễu Lâm Ba đứng ở một bên nhanh nhẹn đem vũ y cời ra, a đi đà Phật, vốn là nàng không có ý định buộc gạc ở ngực, sau đó để ngực trần vẫn là lúc ra đến cửa lại dùng băng gạc buộc kĩ ngực, lại gọi tiểu nha hoàn mau chóng đi kiểm hai cái bánh bao lớn nhét vào.

Vừa nãy ngay cả mình cũng quên mất.

Liễu Lâm Ba cấp tốc đổi nam trang, đứng trước gương đồng đem tóc buộc lên cao, Liễu Lâm Ba lúc này mới thở phào, tâm vốn đề cao, rốt cục cũng hạ xuống.

“Ha ha, đại ca, chiều này là ta học từ huynh đây, nhét vào hai cái bánh bao lớn nóng hổi, như thật!”

Lương Kiều vừa nghe lời này, quả thực dở khóc dở cười, xem ra đúng là chính mình hiểu lầm, gần đây nhất định là không nghĩ ngợi tốt, cho nên suy nghĩ lung tung, nhưng là, sau đó không lâu, Cửu vương gia liền lại bắt đầu cảnh giác, đương nhiên, đây là nói sau.

Vù vù, vừa nãy nguy hiểm thật suýt bị phát hiện, suýt chút nữa bị hẩn biết mình là nữ, xem ra sau này cần cẩn thận làm việc mới được, Liễu Lâm Ba ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Rất giống rất giống, thật sự không phải đẹp bình thường.”

Lại nói sau khi Hoàng hậu nương nương trở lại tẩm cung, càng nghĩ đến nhi tử của mình cùng Liễu tướng quân, càng cảm thấy không ổn, Liễu tướng quân là phò mã tương lai, sao có thể cùng Cửu vương gia Long Dương chi hảo?

Không được, tuyệt đối không được, nhất định phải đem ngọn lửa này dập tắt.

Nên như thế nào mới có thể tắt đây?

Hoàng hậu nương nương lòng mày nhíu chặt, đi tới đi lui nghĩ biện pháp.

Đêm, càng ngày càng sâu, trong hoàng cung vẫn đèn đuốc sáng choang, phi thường náo nhiệt, mấy vị to nhất không còn, ăn uống linh đình, trong phòng tiệc các thần tử không bị ràng buộc, mỗi người đều say đến loạn thất bát tao, thành tình cảnh quân ma loạn vũ.

Các nữ quyến muốn rời đi, từng người phái người tới xin chỉ thị của Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu ân chuẩn mới rời đi.

Trang Hàm Yên u oán nhìn cửa lớn, trong lòng nghĩ Liễu tướng quân chỉ là thay xiêm y thôi, sao lại đẹp như vậy, nữ tử bình thường chỉ sợ không có được loại đẹp mềm mại ấy, tiếng ca đặc biệt êm tai như vậy, tiếng nói của Liễu tướng quân bình thường giống nam tử chất phác trầm thấp, nhưng lạnh lạnh như vậy, thực sự quá khó mà tin nổi, nhưng là, chỉ là đi thay xiêm y, vì sao lâu như vậy còn chưa quay lại?

Hoàng thượng không quay lại, Cửu vương gia cũng không trở về, Đại công công truyền chỉ cũng không nói tán yến, đoàn người đều ở nơi này chống đỡ.

Mặc dù có vài nữ quyến không chịu đựng được xin về, nàng vẫn như cũ bất động ngồi, chính là muốn chờ người mà thật vất vả mới có thể gặp mặt một lần.

Coi như không quan tâm cũng không sao, chỉ cần ở xa xa nhìn một chút đã tốt rồi.

Trang thượng thư và thượng thư phụ nhân nhìn thấy tiểu nữ nhi cuồng dại như vậy, chỉ liên tục thở dài, không nói ra được lời nào thích hợp để an ủi.

Cũng chỉ có các tướng sĩ trở về từ Lệ Đô thành mới đối với chuyện Cửu vương gia lồi lồi kéo kéo Liễu tướng quân cử chỉ thân mật chẳng có gì lạ, rồi đi ba, năm canh giờ không lộ diện cũng không kỳ quái.

Phóng chừng sáng sớm ngày mai, vừa lên triều đình, tấu sớ dâng lên hoàng thượng khẳng định lại có Liễu tướng quân giả gái, ảnh hưởng thân phận ảnh hưởng thuần phong mỹ tục vân vân và mây mây.

Bởi vì thực sự quá muộn, toàn bộ phòng tiệc cuối cùng chỉ còn lại một nhà Trang thượng thư cùng cung nhân bận rộn ra ra vào vào thu thập các thứ, đến khi Liễu Lâm Ba đối xong nam trang đi ra tâm mới có thể buông xuống, xa xa nhìn hắt, liền cảm thấy thật hạnh phúc thật hạnh phúc.

Chuyện ở kinh thành xử lý gần xong, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều nhanh chóng chạy về, kỳ thực thời gian trì hoãn đã đủ lâu, vạn nhất bị nhóm người địch quốc biết hai vị thống lĩnh đều không ở trong quân, vậy, còn phải nói, nhóm địch quốc? Đúng, nhóm địch quốc, mấy quốc gia xung quanh đều rục rã rục rịch, muốn thừa dịp Chu quốc tấn công Lương quốc theo chia một chén canh, cho nên lần này trở về đã là bất chấp khó khăn trở về, lâu không ở quân doanh, quân tâm tan rã liền nguy.

Khả năng lần sau trở lại, chính là thời điểm uống rượu mừng thời điểm đi, Lục hoàng tử tên kia hiện tại không biết đã đặc ý đến thế nào.

Liễu Lâm Ba vẫn là quyết định xuất phát đi suốt đêm, như vậy cũng ít người biết, bí mật chút, Lương Kiều dẫn một thớt hắc mã lại, Liễu Lâm Ba nhất thời mất sáng ngồi.

Trong con ngựa, trên mặt lộ rõ vẻ yêu thích.

Lương Kiều bên kia thấy, không khỏi theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thời điểm quay đầu nhìn về phía hắc mã kia, bờ môi khẽ cong, không khỏi mở miệng nói, “Con hân huyết bảo mã này, cùng con vi huynh cười là một đôi, lấy vạn lượng vàng từ nơi khác mua về, hai con này đều có tính cách nóng nảy, vi huynh hôm nay cũng chỉ có thể thuần phục một con, còn con kia, còn chưa kịp thuần phục, đột nhiên mua được, đệ liền cười con này của đại ca trở về đi.”

Hai con ngựa vừa nhìn đã biết thế gian hiếm có, hơn nữa hắt vừa này cũng nói rồi, vạn lượng hoàng kim a, con ngựa này ở hiện đại tương đương với xe của tài phiệt nha!

“Đại ca cười đi, ta ngược lại muốn nhìn một chút có thể hay không thuần phục con ngựa tính cách nóng nảy này!”

Liễu Lâm Ba trong giọng nói, mang theo nồng đậm tự tin.

Lương Kiều nghe vậy, khoe môi khẽ cong, nhìn thiếu niên tinh thần phấn chấn bên cạnh cười nói “Được!”

Lương Kiều từ khi thấy trong ngực nàng rơi ra hai cái bánh bao lớn, nghi ngờ trong lòng liền vội đi phân nửa, chỉ là huynh đệ này lớn lên bộ dạng xinh đẹp chút thôi, đều là chính mình đa nghi.

Lương Kiều chỉ lo nàng không cao hứng, cũng lo lắng đường xá xa xôi, con ngựa bình thường quá chậm sẽ khiến nàng quá mức mệt nhọc, cho nên không tiếc phải người từ nơi khác mua về con hân huyết bảo mã này.

Bạch mã bên cạnh Lương Kiều cũng không bằng con ngựa đen tính tình ác liệt này, cho nên, hắc mã lúc còn ở địa phương, bởi vì khí thế quá lớn, những con ngựa khác đều cách xa nó, chỉ sợ bị nó một cước đá bay.

Mấy người huấn luyện ngựa cũng không dám trêu con ngựa đen này, nguyên bản, hắt chuẩn bị tìm một vị huấn luyện ngựa nhiều kinh nghiệm đến thuần phục nó, không nghĩ tới đệ đệ mình tràn đầy tự tin, hắt là nắm chắc mười phần.

Ngay thời khắc Lương Kiều còn đang suy nghĩ, Liễu Lâm Ba đã lòng tràn đầy yêu thích bay về hướng hắc mã kia, nguyên bản hắc mã đang ưu nhã ăn cỏ, nhận ra được có người tiếp cận nó, liền không khỏi chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lập tức, mạnh mẽ phun một ngụm khí, thái độ nhìn về phía Liễu Lâm Ba, cũng là một loại khí thế kiêu căng khó thuần, thật giống như nó là kẻ bề trên cao cao tại thượng, khinh bỉ nhân loại nhỏ nhoi, đối với thần thái của con ngựa này, Liễu Lâm Ba rất buồn cười, mà nàng, cũng là lúc này liền bật cười, đôi môi đỏ tươi kia, càng phác ra một độ cong hoàn hảo.

Đêm, đen như mực, trăng sáng sao thưa, gió đêm nhẹ nhàng, vào giờ phút này, ở bên trong chuồng ngựa, một người một ngựa đang gặt gao đối diện, tuy rằng, bọn họ không cùng loài, không giống thân phận, nhưng tương đồng ở ánh mắt kiêu căng khó thuần phục đánh giá đối phương đồng thời giao chiến, một người một ngựa, một ánh mắt tràn ngập tự tin, một ánh mắt tràn ngập ngạo mạn, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt ở giữa không trung càng là bùng bùng bắn ra đóm lửa.

Không biết bao lâu trôi qua, phảng phất chỉ như vài giây, Liễu Lâm Ba vốn đứng trước con ngựa đột nhiên nhún mũi chân, cả người giống như một viên

đạn, cao cao nhảy lên, lập tức, nhanh như chớp cưỡi lên trên người hắc mã.

Liễu Lâm Ba động tác cực nhanh, chỉ có điều, hắc mã kia cũng không kém, ở thời điểm Liễu Lâm Ba nhảy lên lưng nó, nó liền giơ lên móng trước, cả người chồm lên.

Chỉ có điều, Liễu Lâm Ba đã sớm nghĩ đến nó sẽ làm như vậy, đã sớm nắm chặt dây cương, con ngựa bị đau, trong nháy mắt, càng là phát sinh một trận hí dài vang dội, lập tức, móng trước hạ xuống thật mạnh, lại cấp tốc nhảy một cái, nhảy ra khỏi chuồng ngựa.

Không hổ là hãn huyết bảo mã vạn lạng hoàng kim a, tính tình cương liệt, động tác càng là nhanh như chớp giật, Liễu Lâm Ba ngồi ở trên lưng ngựa, cả người giống như mũi tên bay đi.

Cánh vạt xung quanh, càng là dùng tốc độ khó mà tin nổi cấp tốc lui lại, gió gào thét phả vào mặt, thổi đến gò má đau đớn, như từng thanh lưỡi dao sắc bén, còn có con ngựa này thời điểm đang chạy, càng không ngừng vung vẩy thân thể, muốn đem Liễu Lâm Ba liều mạng ngồi ở trên người nó té xuống.

Chỉ có điều, con ngựa này tuy rằng động tác cấp tốc, tính tình cương liệt, khí thế cường hãn, thế nhưng, Liễu cô nương cũng không phải ngồi không, tuy rằng, trước đây cũng cưỡi ngựa, nhưng đó chỉ là ở cảnh khu cưỡi chơi, mà đến cổ đại, không biết cưỡi ngựa sẽ phải đi bộ a, cho nên, sau khi tới nơi này, cũng học được thuật cưỡi ngựa từ sư phụ.

Đối với con ngựa này, cũng có nhận thức nhất định, hơn nữa, ngựa là công cụ giao thông tốt nhất ở cổ đại, cho nên, Liễu Lâm Ba thời điểm rảnh rỗi cũng huấn luyện ngựa, luyện một chút thuật cưỡi ngựa linh tinh.

Cho dù hiện tại, con ngựa này cùng những con ngựa kia không giống nhau, thế nhưng, nàng có tự tin, mình nhất định có thể thuần phục nó, mang theo niềm tin như vậy, Liễu Lâm Ba càng là nắm chặt dây cương, mặc kệ hắc mã này lao nhanh như đòi mạng, nàng chính là gắt gao nắm ở trên lưng của nó, còn như keo da trâu, làm sao cũng không bỏ xuống được.

Bởi vì nếu là bị hất ngã, liền nói rõ nàng thua, cho nên, nàng lần này tuyệt đối không thể thua, tuyệt đối không thể!

Liễu Lâm Ba trong lòng kiên định nghĩ, hai tay chặt chẽ lôi kéo dây cương, tùy ý hắc mã, lướt qua thảo nguyên bao la, thẳng tắp chạy về hướng rừng cây.

Đối lập với bên này một người một ngựa giao chiến, Cửu vương gia nhìn thấy đệ đệ bị hắc mã kia mang vào trong rừng cây, lòng mày đẹp đẽ không khỏi nhíu chặt.

Tuy rằng, hãn tin tướng huynh đệ mình nhất định có thể thuần phục con ngựa kia, chỉ có điều, con ngựa này, tính tình cương liệt, bá đạo, không phải con ngựa bình thường, vừa này này một người một con ngựa ở trước mặt hãn giao chiến, khiến hãn nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ có điều, giờ khắc này tiến vào trong rừng cây, Lương Kiều cũng bắt đầu lo lắng, dù sao, vào trong rừng cây buổi đêm, nguy hiểm tầng tầng, nếu đệ đệ thật sự có bất trắc gì.

Nghĩ đến đây, Lương Kiều trong lòng căng thẳng, một loại cảm giác sợ hãi bắt đầu sinh ra trong lòng, lập tức, không kịp suy nghĩ nhiều, liền cấp tốc nhảy lên trên lưng bạch mã, lập tức vung roi ngựa, con ngựa bị đau liền lập tức vung móng trước, nhanh như chớp hướng về trong rừng cây chạy đi.

Rừng cây vào đêm, đen kịt, đại thụ che trời, nhiều không kể xiết, cành cây tươi tốt, nhằng nhịt khắp nơi, rậm rạp, đem ánh trăng trên trời hoàn toàn che kín.

Nhìn bốn phía một mảnh đen kịt, con mắt Lương Kiều không khỏi nheo lại, cấp tốc nhìn quét chu vi, chỉ có điều ở tông rừng cây này lại không nhìn thấy chút nào bóng người quen thuộc.

Thấy vậy, Lương Kiều căng thẳng trong lòng, một cổ bất an, càng cấp tốc dâng lên trong lòng hãn.

Chẳng lẽ, thật xảy ra điều gì bất trắc hay sao?

Nghĩ đến đây, trái tim Lương Kiều, càng bay lên tới cuồng hống.

Yết hầu căng thẳng, như bị cái gì đó chặn lại, cảm giác thất kinh như vậy, xa lạ như thế, để hãn luôn luôn bình tĩnh, kinh hồn bạt vía.

Lương Kiều trừng lớn con mắt nhìn quét bốn phía, không thấy được người mình muốn tìm, liền không nhịn được bờ môi khê mở, hướng về tứ phía gọi lớn, “Huynh đệ, Liễu Lâm, người ở đâu?”

Lương Kiều không ngừng hô, âm lượng lớn, kinh động không ít chim nhỏ bên trong, đập cánh chung quanh kinh hoàng bay loạn.

Giữa một trận tiếng chim kinh hoàng vỗ cánh, một đạo âm thanh lạnh lạnh mà quen thuộc, từ nơi cách đó không xa truyền đến, “Đại ca, ta ở chỗ này.”

Nghe được này thanh âm quen thuộc, trái tim Lương Kiều rốt cục hạ xuống.

Lập tức, Lương Kiều vung roi cấp tốc hướng về nơi phát ra âm thanh vọt tới, một khắc sau, Lương Kiều cả người lẫn ngựa liền lao ra khỏi mảnh rừng rậm đen kịt này, lập tức, trước mắt sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Kinh Hãi! Thay Y Phục Trước Mặt Cừu Vương Gia 3

Chỉ thấy, phía sau rừng cây, là một bãi cỏ rộng, phía trước bãi cỏ, là một dòng sông trong suốt, trắng giống như lưỡi liềm, ánh trăng thuần khiết, như mây, như khói, dịu dàng bao phủ toàn bộ mặt đất, làm cho bốn phương, càng tăng thêm mấy phần kiều diễm cùng thần bí.

Ánh trăng kia lạnh lạnh, thẳng tắp ánh lên mặt sông, khiến mặt sông bình lặng kia, càng giống như toả ra một tầng hào quang màu bạc.

Cảnh sắc này, rất đẹp rất đẹp!

Chỉ có điều, cho dù bóng đêm có tươi đẹp đến đâu, ở trong mắt Lương Kiều, cũng không bằng được một phần vạn thiếu niên đứng bờ sông.

Chỉ thấy thiếu niên kia, một thân bạch y, cùng con ngựa dưới thân hình thành sự chênh lệch rõ ràng, có vẻ cả người gọn gàng linh hoạt, gió đêm nhẹ nhẹ, thổi bay mái tóc đen của thiếu niên, vạt áo khẽ bay, làm cho thiếu niên càng tăng thêm mấy phần mùi vị tiêu sái.

Giờ khắc này, thiếu niên đang ngồi trên hắc mã, khẽ khom người, một tay kéo dây cương, một tay lại phi thường ôn nhu vuốt ve bộ lông hắc mã, con ngựa kia tính tình vốn táo bạo cương liệt, giờ khắc này liền ưu nhã như con mèo nhỏ, hơi ngửa mặt lên, tùy ý Liễn Lâm Ba vuốt lông hắc mã.

Một người một ngựa, ngựa đẹp, người càng đẹp!

Phối hợp này, quả thực là hoàn mỹ tới cực điểm!

Càng làm cho Lương Kiều vui sướng chính là, đệ đệ quả nhiên không khiến hắn thất vọng, mặc kệ là sự tình như thế nào, phảng phất giống như đều sẽ bị thiếu niên này giải quyết.

Thấy vậy, Cừu vương gia gương mặt tuấn tú sững sờ, trán vốn nhú lại, cũng dần dần giãn ra.

Lập tức, liền cười ngựa chậm chậm đi tới bên người nàng, nhìn thấy đệ đệ cùng con ngựa đen này tư thế thân thiết như vậy, không khỏi nhíu mày nói: “Huynh đệ quả nhiên thân thủ bất phạm!”

“Ha ha, cảm ơn đại ca!”

Liễn Lâm Ba giờ khắc này nụ cười xán lạn, làm cho nàng thoạt nhìn càng thêm phần chán, khiến người ta khó lòng dời ánh mắt sang chỗ khác.

Lương Kiều cong môi, nhìn một chút Liễn Lâm Ba cười hắc mã cùng mình bạch mã, lập tức nghĩ tới điều gì nói: “Hai con ngựa này vẫn chưa đặt tên, đệ đặt đi!”

Dù sao, con ngựa mình cười đặt tên cũng là bình thường, nhưng sao con ngựa của hắn cũng bảo nàng đặt, cảm giác quyền lợi thật lớn.

Liễn Lâm Ba vuốt gáy nở nụ cười, có chút ngoài dự tính, lấy liền lấy đi, nghĩ tới đây, ánh mắt Liễn Lâm Ba rơi xuống con ngựa trắng Lương Kiều đang cười, chỉ thấy con hắc huyết bảo mã này, cả người trắng như tuyết, hình thể to lớn ưu mỹ, đầu nhỏ cổ cao, tứ chi thon dài, là con đẹp nhất, chính là con ngựa trắng trên đầu có một nhúm lông đỏ rực.

Thật giống như là một ngọn lửa rừng rực giữa băng tuyết, Liễn Lâm Ba hai con mắt lấp lánh một hồi, ngón tay lập tức búng một cái, “Liệt hỏa, con ngựa đại ca liền gọi Liệt Hỏa đi!”

“Liệt Hỏa?”

Nghe được lời này của Liễn Lâm Ba, Lương Kiều không khỏi duỗi bàn tay thon dài xoa xoa túm lông đỏ trên đầu con ngựa, chỉ cảm thấy, túm lông đỏ rực phối hợp với con ngựa một thân trắng như tuyết, thật là có điểm cảm giác lửa cháy rừng rực.

Hơn nữa, danh tự này, cũng rất uy phong.

Con ngựa được đặt tên Liệt Hỏa giống như cũng rất hài lòng với danh tự này, không khỏi cao giọng hí dài một tiếng, phảng phất đang hoan hô cái gì.

Lập tức, chạy đến bên người Liễn Lâm Ba, dùng đầu cọ cọ vào đùi Liễn Lâm Ba, như là lấy lòng.

“Ha ha, xem ra Liệt Hỏa rất yêu thích danh tự này, quả thật không tệ!”, Lương Kiều cười nói.

Ánh mắt nhìn về phía Liễn Lâm Ba lại một lần mang theo tìm tòi nghiên cứu, dù sao, Liệt Hỏa này ngoại trừ hắn không có một nam tử nào có thể chạm vào, tại sao con ngựa này, với tiểu huynh đệ trước mắt lại ngoại lệ?

Nghĩ tới đây, Lương Kiều lần thứ hai đưa mắt chuyển qua bộ ngực cùng bầu kết người ta, nếu huynh đệ thực sự là nữ tử, có bộ ngực bằng phẳng như vậy tuyệt đối là bị ai, rõ ràng là nam nhân hàng thật giá thật, hẳn đến tột cùng ở tù mò cái gì đây?

Lương Kiều trong lòng cảm thán nghi hoặc, Liễu Lâm Ba tự nhiên không biết hẳn suy nghĩ trong lòng, giúp vật cười của Lương Kiều đặt tên xong, ánh mắt liền rơi xuống vật cười của chính mình.

Chỉ thấy hắc mã dưới thân mình, bộ pháp nhẹ nhàng tảo nhả, thân thể tinh tế uyển, giữa hai lông mày lại lộ ra một loại kiêu căng cùng ngạo khí, xem ra tinh thần sáng láng.

Hắc mã cũng có điểm đặc biệt, là xung quanh bốn vó của nó có một vòng lông màu trắng. Màu đen phối màu trắng, phảng phất giống như một bước chân, đều là đi trên mây.

Liễu Lâm Ba thấy vậy, không khỏi trầm tư một hồi, “Đạp Vân, liền gọi nó là Đạp Vân!”

Nghe được lời này của Liễu Lâm Ba, Lương Kiều đưa mắt rơi xuống hắc mã dưới thân nàng, chỉ thấy hắc mã này thân hình cao lớn, bốn vó trắng như tuyết, gọi là Đạp Vân, thực sự là quá xứng.

“Được, Liệt Hỏa, Đạp Vân, thực là không tồi!”

“Ha ha, cảm ơn đại ca khích lệ!”

Nghe được Lương Kiều, Liễu Lâm Ba không khỏi nở nụ cười, chỉ có điều, vào lúc này, bụng Liễu Lâm Ba đột nhiên liền xướng lên ‘không thành kế’, một hồi âm thanh ục ục ục ục từ trong bụng của nàng truyền tới.

Liễu Lâm Ba trên mặt không khỏi 囧, lập tức ngẩng đầu, quay về phía Lương Kiều ha ha cười gượng.

“Ha ha, đại ca ta đói bụng.”

Nghe được lời này của Liễu Lâm Ba, Lương Kiều nhướn mày, lập tức, quay về phía Liễu Lâm Ba mở miệng nói.

“Được, chúng ta thi đấu một hồi, xem ai có thể lấy tốc độ nhanh nhất đến Duyệt Lai Khách Điểm, nếu thua, đêm nay mời ăn cơm!”

“Ách...”

Nghe được lời này của Lương Kiều, trên mặt Liễu Lâm Ba không khỏi sững sờ, haiz, đêm nay là bữa cơm ly biệt cuối cùng, ăn xong ai đi đường này.

Duyệt Lai Khách Điểm, là khách điểm đứng thứ nhất thứ hai kinh thành, nếu là chuyển tới hiện đại, bảo đảm là khách sạn 5 sao!

Có người nói, bên trong trang trí xa hoa, thức ăn cực phẩm, đến ngay cả tiểu nhị, cũng là mặt mày thanh tú, khiến người ta vui tai vui mắt.

Chỉ có điều, thức ăn bên trong giá không rẻ, cũng là đắt nhất kinh thành!

Ở bên trong, coi như đơn giản ăn một bữa cơm, giá cả kia, cũng đủ để một người bình dân tiêu trong một năm.

“Làm sao? Sợ? Không dám cùng đại ca thi đấu?”

Nhìn thấy Liễu Lâm Ba do dự, Lương Kiều không khỏi nhướn mày, môi đỏ khẽ nhếch, mở miệng nói.

Hơn nữa nhìn phía Liễu Lâm Ba, càng lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Đối với điểm này, Liễu Lâm Ba nhìn ra được.

Hơn nữa, Liễu Lâm Ba không phải kẻ sợ thua.

Dù sao, bọn họ chưa từng thi đấu, ai thua ai thắng, vẫn là ẩn số đây!

Lại nói, hai người bọn họ cười, đều là hân huyết bảo mã cao cấp nhất, nàng chưa chắc sẽ thua!

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba không khỏi học nam tử, đem lông mày nhướn cao, ánh mắt nhìn về phái nam tử, càng là mang theo một loại mùi vị khiêu khích bất tuân.

“A... Ai nói ta không dám cùng đại ca so sánh? Đạp Vân, chúng ta nhất định phải thắng, đêm nay, ta phải đòi một đại tiệc của Cừu vương gia!”

Nghe được chủ tử nhà mình, Đạp Vân như là hiểu được, cao cao vung lên móng trước, sau đó hí dài một tiếng.

Đầu nhìn về phía Lương Kiều, cũng là dương cao cao.

Giữa hai lông mày, tất cả đều là theo chân chủ nó, kiêu căng khó thuần.

Một người một ngựa, thần sắc như vậy, để Lương Kiều thấy, không khỏi nhớ tới một câu nói.

Chủ nào tớ nấy!

Quả nhiên không sai!

Chỉ có điều, hần cũng không phải ngồi không!

Hơn nữa, Hỏa Liệt dưới thân Lương Kiều, nhìn thấy Liễu Lâm Ba cùng Đạp Vân khiêu khích, cũng không khỏi hí dài một tiếng, nhìn phía Liễu Lâm Ba cùng Đạp Vân, cũng là vẻ không chịu khuất phục.

Kết quả là, hai người hai ngựa, ở đây trong bóng đêm đen kịt, lấy tốc độ nhanh như chớp, thẳng tắp hướng về phố lớn trong kinh thành.

Không uống là hần huyết bảo mã bỏ vạn lượng hoàng kim mua về, thế gian hiếm có.

Tốc độ chạy như vậy, quả thực như mũi tên vút đi.

Mọi người trên đường cái, chỉ cảm thấy trước mắt giống như có hai thứ gì đó bay qua, thế nhưng, hai đạo bóng dáng lóe lên biến mất, nhanh khiến người ta không phát hiện được là cái gì.

Có người dùng tay xoa xoa mắt, quay sang người bên cạnh nghi hoặc hỏi.

“Ôi chao, vừa nãy ta giống như nhìn thấy có cái gì bay qua .”

“Nào có! Ngươi hoa mắt hay gặp quỷ?”

“Ách, hần là gặp quỷ!”

“...”

Không biết bao lâu trôi qua, hay là chỉ có mấy phần phút, hoặc là chỉ có mấy chục giây!

Dù sao, hần huyết bảo mã không phải là chỉ có cái mã.

Bằng không, cũng không có câu ‘Ngày đi ngàn dặm, đêm chạy tám trăm’.

Thời điểm đến Duyệt Lai Khách Điểm, ngựa của Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều đồng thời chạm đích.

“Dù!”

Liễu Lâm Ba kéo căng dây cương, để con ngựa dừng lại, sau đó lại nhìn nam tử bên cạnh, không khỏi mở miệng nói.

“Ha ha, đại ca, như vậy, bữa cơm này, ai mời đây?”

Nghe được lời này của Liễu Lâm Ba, lông mày Lương Kiều khẽ nhướn, không khỏi mở miệng cười nói.

“Vừa nãy đệ không phải nói, đêm nay, muốn đòi một bữa đại tiệc à? Vi huynh liền cho đệ một cơ hội!”

“Ha ha, vậy thì cảm tạ!”

Nghe được lời này của Lương Kiều, Liễu Lâm Ba liền ha ha cười nói.

Lập tức, cả người tiêu sái nhảy xuống khỏi lưng ngựa.

Đúng lúc này, gã sai vặt của Duyệt Lai Khách Điểm, cũng lập tức vội vội vàng vàng vọt tới, dắt ngựa của Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều đi.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều lúc này, cũng nhanh như sao băng đi vào tòa nhà Duyệt Lai khách điểm đứng thứ nhất thứ hai kinh thành.

Duyệt Lai Khách Điểm này, là tọa lạc phía đông kinh thành giữa một hồ nước khổng lồ.

Phía trước mặt hồ, là một bình địa bao la.

Vừa nãy Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều, là từ trong rừng cây lao ra.

Cho nên, cho dù tốc độ nhanh, cũng vẫn đi không gấp trở ngại.

Giờ khắc này, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều liền bước lên đi về hướng Duyệt Lai Khách Điểm giữa hồ.

Phía trên mặt hồ, thả đầy hoa đăng, đi đến giữa cây cầu, cứ năm bước lại có một lồng đèn, đem bốn phía chiếu sáng trung.

Trên trời trăng sáng, giữa trời sao lấp lánh, trăng ẩn trong nước, lại thêm từng đợt sóng lăn tăn, làm nền khiến cảnh đêm càng thêm mê người.

Duyệt Lai Khách Điểm, là tòa nhà hai tầng duy nhất ở trên mặt nước.

Bên ngoài trang trí xa hoa, đèn đuốc sáng choang, huy hoàng, đêm đêm tỏa chiếu sáng giống như ban ngày.

Trên hồ nước, thuyền hoa phiêu hương, tiếng sáo trúc réo rắt, ăn uống linh đình, người đến người đi, vui cười, kéo dài không dứt.

Đúng là cảnh tượng kiêu diễm xa hoa!

Đối với Duyệt Lai Khách Điểm này, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều sinh trưởng ở kinh thành nhưng lại chưa từng tới bao giờ.

Mà lúc này, một tiểu nhị vội vã đi ra, sau khi nhìn thấy hai người Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều, liền lập tức trung ra nụ cười chuyên nghiệp, quay sang Lương Kiều nói.

“Hai vị khách quan đi hai người? Là ngồi lầu một hay lầu hai?”

“Lầu hai.” Lương Kiều trực tiếp nói, nhưng lại không biết lầu hai này thế nhưng cùng lầu bình thường không giống nhau, chỉ là phòng riêng, tiểu nhị vừa nghe nói là lầu hai, con mắt liền sáng lên, hạ thất lưng mau chóng mang theo hai người bọn họ lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gã Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Nguyên Lai Mỹ Nhân Lại Vội Vã Như Vậy 1

“Lầu hai.” Lương Kiều trực tiếp nói, nhưng lại không biết lầu hai này thế nhưng cùng lầu bình thường không giống nhau, chỉ là phòng riêng, tiểu nhị vừa nghe nói là lầu hai, con mắt liền sáng lên, hạ thất lưng mau chóng mang theo hai người bọn họ lên lầu hai.

Duyệt Lai Khách Điểm này, bài trí ở lầu một cùng lầu hai, tuy rằng đồng dạng xa hoa, phong cách lại không hề giống nhau.

Lầu một là phòng khách, rộng rãi sáng sủa, xa hoa cực điểm. Dải dưới đất, là thảm lụa thêu bách hoa màu đỏ tươi.

Trong cùng là ghế lô, bên ngoài là phòng khách, xếp rất nhiều bàn.

Giờ khắc này, phòng khách ở lầu một, đã sớm không còn chỗ trống, vui cười hò hét.

Còn lầu hai, lại hoàn toàn khác biệt.

Liễu Lâm Ba cho rằng lầu hai nơi này cũng không khác lắm so với những lầu bình thường, chỉ có điều, lên tới nơi, mới phát hiện mình đoán sai.

Chỉ thấy lầu hai nơi này, tất cả đều vô cùng thanh nhã.

Trên đất lót đá xanh, bàn gỗ cổ kính chạm trổ tinh xảo, rèm cửa bằng lụa mỏng màu hồng phấn, rèm châu lay động.

Trên vách tường, là một vài bức tranh sơn thủy, không nhìn ra là ai họa, nói chung không làm cho người ta cảm giác mất đi sự thanh nhã cổ điển.

Thời điểm bước lên lầu hai, tiếng đàn duyên dáng cũng lập tức truyền vào trong tai mọi người, cùng lúc, cũng không ít cô nương xinh đẹp đi qua, chỉ có điều, những cô nương này, không giống thanh lâu nữ tử, dáng điệu cốt nhà đông đưa, vậy khấn hôn dỗi làm nũng, chỉ là thời điểm bước qua, đối với người đến lễ phép gật đầu, vô cùng lễ độ.

Lập tức, tiểu nhị kia dẫn bọn họ tới một căn phòng trang trí trang nhã.

“Khách quan, xin hỏi ngài muốn ăn gì?”

Sau khi dẫn Liễu Lâm Ba bọn họ tới gian phòng, tiểu nhị liền lập tức mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Lương Kiều chỉ là quay mặt sang phía Liễu Lâm Ba, mở miệng nói.

“Đệ không phải nói muốn đòi một bữa đại tiệc của đại ca sao? Đệ gọi món ăn đi!”

“Ta chọn?” Liễu Lâm Ba thuận miệng hỏi một câu như vậy.

Lương Kiều nghe được lời này, liền thu hồi ánh mắt, Liễu Lâm Ba dừng một chút, cũng không khách khí.

Liễu Lâm Ba tuy là nghĩ như vậy, chỉ có điều, Liễu Lâm Ba cũng chỉ là chọn một vài món ăn đặc sản của quán, còn có hai bầu rượu ngon. Dù sao, bọn họ nơi này chỉ có hai người, Liễu Lâm Ba không muốn kêu quá nhiều, sợ ăn không hết, sẽ lãng phí.

Lương Kiều khi nghe đến Liễu Lâm Ba chọn những thức ăn này, liền mở miệng hỏi.

“Chỉ chọn những thứ này?”

“Àn, chúng ta chỉ có hai người không phải sao? Gọi quá nhiều, sợ ăn không hết.”

Nghe được lời này của Liễu Lâm Ba, Lương Kiều chỉ là mỉm cười, không nhiều lời, tiểu nhị đứng một bên, không khỏi nhân cơ hội lại đề cử một ít thức ăn.

“Hai vị khách quan, khách điểm chúng ta mới có thêm món móng giò kho tàu, ăn rất ngon! Có muốn gọi một đĩa không?”

“Không!”

“Không!”

Nghe được lời của tiểu nhị, Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều lập tức mở miệng nói.

Sau khi nói xong lời này, ba người bọn họ đều lập tức ngừng lại, gian phòng trong chốc lát yên tĩnh.

Mà Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều, sau khi nói xong lời này, càng là lập tức hai mặt nhìn nhau.

Có lẽ, hai người bọn họ đều chấn động, nguyên lai đối phương cũng giống mình, không thích ăn móng giò...

Một bên điểm tiểu nhị thấy vậy, liền không khỏi cười, liền rời phòng.

Chốc lát, thức ăn vừa điểm ban nãy, liền lập tức được mang tới, mà lần này, bụng món ăn lên, toàn bộ đều là những nữ tử trẻ trung xinh đẹp.

Chỉ thấy những nữ tử này, hoàn phi yến sấu, mỗi người mỗi vẻ.

(Câu này ý nói mỗi người một vẻ như Dương Ngọc Hoàn đẹp đầy đặn, trong khi Triệu Phi Yến thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển tựa tiên nữ.)

Hoa có Thu Cúc, điểm có Tường Vi, ngao có Tịch Mai, thanh có Thanh Liên...

Những nữ tử này mỗi người mỗi vẻ, nhìn cũng làm người ta vui tai vui mắt, tú sắc khả xan! (sắc đẹp thay được cho com)

Lúc này, Liễu Lâm Ba mới sâu sắc biết, nguyên nhân Duyệt Lai Khách Điểm lại nổi danh như vậy.

Nơi này mỗi một người, lớn lên đều là có vẻ bề ngoài không tầm thường!

Cho dù vừa nãy chỉ là tiểu nhị gọi món ăn, cũng là mặt mày thanh tú!

Thời điểm Liễu Lâm Ba còn đang suy nghĩ, nữ tử dẫn đầu trên người mặc trang phục màu xanh thanh nhã, liền đối với Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều nở nụ cười xinh đẹp, lập tức mở miệng dịu dàng có lẽ nói.

“Hai vị khách quan không biết thích nghe khúc nhạc nào?”

“Khúc nhạc?”

Nghe được lời của thanh y cô nương, Liễu Lâm Ba hơi sửng sốt, lập tức liền đưa mắt sang Lương Kiều đối diện.

Đối diện với ánh mắt của Liễu Lâm Ba, Lương Kiều chỉ là một tay nhắc chén rượu bằng bạch ngọc, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó liền mở miệng nói một khúc nhạc.

Thanh y nữ tử nghe vậy, liền nhắc gót sen, đi đến trước cây cầm đã sớm được bày ra.

Tay ngọc nhẹ phẩy dây đàn, một khúc ưu mỹ cảm động, liền lập tức vang lên, truyền vào trong tai mỗi người.

Nghe khúc nhạc ưu mỹ này, ăn những món ngon đầy đủ sắc hương vị trước mắt, còn được uống rượu ngon, nhân sinh như vậy, thực sự là nhân nhĩ!

Liễu Lâm Ba vừa uống rượu, vừa cảm thán trong lòng.

Chỉ có điều, lúc này, nàng trái lại cảm thấy, một đạo ánh mắt sắc bén nóng rực, đang gắt gao rơi vào trên người nàng.

Đạo kia nóng rực ánh mắt, quen thuộc như thế, coi như Liễu Lâm Ba không ngẩng đầu lên đến xem, cũng biết, này ánh mắt chủ nhân là ai!

Nam nhân này, từ lúc nãy, vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm nàng.

Hiển nhiên, là đối với nàng có hoài nghi.

Đều tại con ngựa háo sắc chết tiệt kia!

Lương Kiều trên đường nói cái gì mà con ngựa này trừ mình ra, chỉ cho nữ nhân chạm vào, nam nhân khác đều không được.

Thế nhưng, trên người nàng hoá trang, tự nhận một điểm cũng không sai, nam nhân này, sao luôn đối với nàng nghi ngờ?

Hiện tại nên làm sao mới được! ?

Liễu Lâm Ba trong lòng lo lắng, nhưng đúng vào lúc này, một đạo thanh âm thanh thúy, liền phút chốc vang lên bên tai nàng.

“Công tử, rượu Thanh Phong này thế nào? Có hợp khẩu vị của người không?”

Nghe được này thanh âm lạnh lạnh lại mang theo ngọt ngào, Liễu Lâm Ba không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp mặc y phục lụa mỏng màu phấn hồng, đang một tay cầm bầu rượu, một tay quay về phía nàng nở nụ cười ngọt ngào.

Nhìn nữ tử cười tươi như vậy, Liễu Lâm Ba trên mặt cũng sờ, lập tức, lại muốn đối diện ánh mắt đang gắt gao rơi vào trên người mình.

Trong lòng giật mình, lập tức, liền học theo thần thái nam tử khi nhìn thấy mỹ nữ, quay về phía nữ tử nở nụ cười.

Trước đây, những bạn học nam đều ồn ào nói, nếu không phải đã sớm nhìn rõ tính tình của nàng, chỉ nhìn dáng dấp của nàng, nhất định sẽ yêu nàng.

Tuy rằng hiện tại, nàng là một thân nam trang, thế nhưng, Liễu Lâm Ba biết, chính mình cười như bây giờ, nhìn lại giống những tiểu tử mới biết yêu.

Đôi môi mở ra, liền mở miệng nói.

“Ân, rượu, rượu này rất tốt.”

Liễu Lâm Ba nói ra lời này, cố ý nói lấp một hồi, khiến người ta nhìn vào, càng cho là nàng căng thẳng ngại ngùng.

Thời điểm Liễu Lâm Ba nói xong lời này, khóe mắt không khỏi quét qua, nam tử nhìn về phía mình, mang theo vẻ mặt đầy thâm ý, lông mày cũng nhẹ nhàng nhíu lên.

Thấy vậy, trong lòng Liễu Lâm Ba không khỏi mừng thầm, ít nhất kỹ xảo của nàng cũng không kém, không phải sao?

Liễu Lâm Ba trong lòng nghĩ, càng biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn hình tượng một tiểu tử ngây ngô.

Nữ tử xinh đẹp kia thấy nàng ngại ngùng, nói chuyện cũng có chút lấp ba lấp bắp căng thẳng, càng vui mừng vô cùng, ngược lại cảm thấy nàng đáng yêu!

Tiếp, một bữa cơm, nữ tử lại không ngừng rót rượu cho Liễu Lâm Ba, một bên nói với Liễu Lâm Ba chút chuyện lý thú, trong lúc nhất thời, trong phòng, ngoại trừ tiếng đàn duyên đáng kia, chính là Liễu Lâm Ba các nàng bên này khanh khách cười duyên.

“Ha ha, công tử thật biết nói giỡn!” Nữ tử cười duyên nói.

“Ha ha, có đúng không!” Liễu Lâm Ba nhướng mi, trên mặt ý cười không giảm.

“Công tử, người thật đáng yêu!”

“Là đáng thương không ai yêu à?”

“Ha ha, công tử, người sao có thể không ai yêu cơ chứ!”

“Vị tỷ tử này, người yêu ta sao?”

“Yêu, tất nhiên yêu!”

“Ha ha...”

Bữa tiệc trôi qua, Liễu Lâm Ba cùng nữ tử xinh đẹp này, chuyện trò vui vẻ.

Chỉ có điều, đối lập với bên này náo nhiệt vui cười không ngừng.

Lương Kiều ngồi đối diện Liễu Lâm Ba, trái lại vô cùng lạnh nhạt.

Một bữa cơm, Lương Kiều đều chỉ là lẳng lặng uống rượu, không nói một câu.

Nữ tử ở bên cạnh hầu hạ hần, lại nói với hần mấy câu, đều không hấp dẫn nổi sự chú ý của hần, liền không thể làm gì khác hơn là yên lặng rót rượu cho hần, rất hiển nhiên, Lương Kiều không biết nơi này phụ trách rót rượu, đưa thức ăn cho khách nhân lại là nữ nhân, nếu như biết, như vậy nhất định sẽ không tới nơi này, nghe nói, đi theo hầu hạ Cửu vương gia đều là nam nhân, cho nên, lời đồn Cửu vương gia không thích nữ nhân chỉ thích nam nhân càng làm người ta tin tưởng không nghi ngờ, kỳ thực, Liễu Lâm Ba cũng đồng ý tin tưởng, 囧!

Phút chốc, tiếng đàn biến đổi, gấp gấp vạn phần, khiến người ta không hiểu sao pháp phòng thấp thòm, giai điệu càng lúc càng nhanh, khúc này gần giống giai điệu của thập diện mai phục, hai người cầm chén trong tay trong nháy mắt nắm chặt, nữ tử bên cạnh vẫn nhiệt tình rót rượu vào chén cho Liễu Lâm Ba.

Liễu Lâm Ba cùng Lương Kiều liếc mắt nhìn nhau, hai người đều tự nhiên buông một tay xuống dưới bàn, rượu vừa mới uống vào cũng bị nội lực ép theo đầu ngón tay chảy ra.

Nữ tử mỹ lệ ngồi ở chỗ đó đánh đàn, ngón tay nhỏ bé nhấc lên hạ xuống, dây đàn phút chốc đứt phụt, chỉ thấy, từ bên trong cây cầm kia bắn ra vạn ngàn ám khí tinh tế, Lương Kiều giống như đã sớm nhận ra được dị thường, bàn tay vỗ một cái, phản ứng nhanh chóng nhấc bàn lên, chỉ thấy cái bàn kia nhanh chóng xoay ngược lại chặn không ít ám khí đồng thời trực tiếp mang theo cỗ cường lực đánh về phía nữ tử đánh đàn thả ám khí kia.

Nữ tử kia mắt thấy không tốt lắc mình, tay mới vừa tìm thấy công tắc khởi động cơ quan trên vách tường, Liễu Lâm Ba bàn tay vừa thu lại, nội lực mạnh mẽ hút lên mấy chiếc đĩa đang rơi lung tung trên mặt đất, động tác cấp tốc bắn tới nữ tử đang muốn chạy trốn kia.

“A!” Nữ tử bị đánh trúng hai chân kêu thảm một tiếng tiện đà nằm phục ở trên mặt đất, mà nữ tử khác hiển nhiên không có võ công gì chẳng qua chỉ để thu hút lực chú ý, bị chiếc bàn vừa tung bay đập bị thương, giờ khắc này đồng dạng ngã xuống đất không dậy nổi.

“Nói, đến cùng là ai phái các người tới?” Con mắt đẹp đề của Lương Kiều nhiệm phải tầng tầng hàn ý, chậm rãi hướng tới nữ tử nằm trên đất.

“Hừ”, nữ tử ngược đầu mặt không hề cảm xúc liếc nhìn Lương Kiều lập tức khoe miệng tràn ra máu tươi, hiển nhiên là trong miệng giấu độc, thực sự là mưu đồ đã lâu a.

Mà nữ tử kia mắt thấy sự tình sắp bại lộ vợ lấy con dao gọt hoa quả trên mặt đất tự vẫn mà chết, trong lúc nhất thời, hai mạng người liền không còn.

“Đại ca, huynh và ta lâu rồi không ở kinh thành, tiểu đệ cũng không biết đắc tội rồi người nào.”

“Không liên quan đến đệ, đây là hướng về phía ta, chúng ta đi thôi.” Lương Kiều vẫn là mặt không hề cảm xúc, chỉ là thời điểm nhìn Liễu Lâm Ba mới dụ đi một chút, hơi hơi có điểm âm áp.

“Tất cả cũng không có nói ra là ai sai khiến, giống như lần trước, lại là uống thuốc độc, xem ra là có chuẩn bị mà đến, thực sự là tin tức linh thông, vẫn là giao cho quan lại địa phương đến điều tra.”

“Không cần, bọn họ không tra được.” đương nhiên, bọn họ cũng không dám tra, coi như tra ra chân tướng, cũng sẽ đưa tới họa sát thân, hoặc là, cần bản mệnh mỗi đứt đoạn, bởi vì nhân chứng đã không có.

Vừa nghe Lương Cửu vương gia nói như vậy, Liễu Lâm Ba đại khái hiểu là ai, lần này, hần không đơn thuần là vì ngôi vị hoàng đế, cũng là vì chuyện đêm nay, Liễu Mộc Nhiên vừa mới xảy ra chuyện, bên này suýt chút nữa xảy ra án mạng, trên đời nào có như vậy sự tình trùng hợp như vậy, ngoại trừ thái tử không có ai ấu trĩ như thế.

Khoái mã cấp tốc chạy, vèn vèn ba ngày, Liễu Lâm Ba một mình đã trở lại Lệ Đô thành.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Nguyên Lai Mỹ Nhân Lại Vợ Vã Như Vậ(2)

Khoái mã cấp tốc chạy, vèn vèn ba ngày, Liễu Lâm Ba một mình đã trở lại Lệ Đô thành.

Nếu là tin tức cấp báo 800 dặm, thường phải mất ba, bốn ngày, chậm thế nào cũng không quá bảy ngày.

“Tướng quân! Tướng quân đã về !” Lưu đô đầu cùng với ngũ hổ tướng cười ngựa ở chò ở cổng Nam Thành, xa xa nhìn thấy, liền song song thúc ngựa tiến lên, vui sướng đón chào. Liễu Lâm Ba hướng bọn họ gật đầu, ngựa cũng không ngừng, chậm rãi đi vào trong thành.

“Trống quân, ngài cuối cùng cũng trở về!” Lư đô đầu vội vàng xuống ngựa đón, một bên tướng sĩ tiến lên dắt hân huyết bảo mã trong tay Liễu Lâm Ba.

“Trong quân có mật báo gì sao? Lư đô đầu sao lại kinh hoàng như vậy?” Liễu Lâm Ba không rõ nhìn hân.

“Không phải, Đại tướng quân, từ sau khi người đi, Lệ Đô thành vẫn tiếp tục có cô nương bị làm nhục, hân mỗi đêm khi xong việc vẫn sẽ lưu lại một mảnh vàng lá.”

“Cái gì? Kim Diệp Phong Lư ở trong lao đâu? Các người không giam giữ cẩn thận sao?”

“Kim Diệp Phong Lư vẫn còn trong lao, từ khi vụ việc đầu tiên phát sinh, chúng ta vẫn luôn xem chừng hân, vẫn luôn ở trong.”

“Xem ra, hân đúng là giáo hoạt!”, Liễu Lâm Ba vụn vụn không nghĩ tới bất được Kim Diệp Phong Lư giả, chẳng trách tất cả đều nghe đồn võ công của hân cực cao khó đối phó, chẳng trách ngày ấy thư sinh giả ngoại trừ khinh công không tề thì võ công rất bình thường, nguyên lai là giả!

Ngày mai, chính là Hội thưởng hoa tiếp theo của lễ ngắm hoa, Hội thưởng hoa cùng lễ ngắm hoa tên tuy rằng giống nhau, nhưng ngụ ý lại không giống nhau, hàng năm ở đình phía thành nam Lệ Đô đều tổ chức Hội thưởng hoa, bởi vì nơi này bốn phía trải đầy Hải Đường, chính là thời điểm hoa hải đường nở đẹp nhất, không ít thiếu nữ đều đi tới nơi này ngắm hoa cầu phúc, cầu nhân duyên tốt đẹp, nghe đồn đây là cây cỏ thụ mấy trăm năm, vô cùng linh nghiệm.

Liễu Lâm Ba sớm dừng qua điểm tâm, để không kinh động kẻ giáo hoạt kia, đặc biệt ở trên núi Lệ Đô đối nữ trang và khôi phục dung mạo, thuê xe ngựa từ thôn trang bên dưới ngọn núi cách đó không xa xuất phát đi đình Lệ Đô.

Sau nửa canh giờ, phu xe đột nhiên kéo dây cương, “Cô nương, xe ngựa tới đây không lên được nữa!”

Liễu Lâm Ba nghe vậy, xóc lên một góc rèm, phóng tầm mắt nhìn lại, liền thấy phía trước là một rừng hải đường màu hồng phấn, đếm không hết gốc đại thụ Hải Đường trải rộng phía trước, lít nha lít nhít, khoảng cách giữa các cây cản bản xe ngựa không thể đi vừa.

Liễu Lâm Ba lập tức xuống xe ngựa, để phu xe ở chỗ này chờ, đi bộ vào trong rừng Hải Đường.

Người ngắm hoa xung quanh không khỏi kinh sợ, chỉ thấy nữ tử một thân bạch y trắng hơn tuyết, kỳ ảo phiêu dật, một mình đi ở trong biển hoa.

Vào giờ phút này, hoa hải đường đếm không hết kia chỉ làm nền cho nàng nàng, bóng người màu trắng ở giữa biển hoa màu phấn hồng trở thành phong cảnh đẹp nhất.

Chỉ có điều, Liễu Lâm Ba cước bộ càng ngày càng chậm, sau đó khoảng một nén nhang, liền ngồi xuống dưới một gốc Hải Đường, sắc mặt có chút tái nhợt, cả người vô lực dựa vào thân cây, Liễu Lâm Ba khép hờ mắt, ngăn trở tia sáng lạnh trong mắt nàng.

Trong rừng Hải Đường hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ Liễu Lâm Ba không còn bóng người nào khác, ngay cả bướm bay xugn quanh hoa hải đường cũng không thấy bóng dáng.

Không đúng, vừa xong còn có người đi đường nghỉ chân quan sát hoa hải đường nhà.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Liễu Lâm Ba sắc mặt càng ngày càng trắng xám, cả người xem ra càng ngày càng vô lực.

Liễu Lâm Ba ở trong lòng yên lặng mà đếm ngược thời gian, khi nàng đếm ngược đến lần thứ hai, lập tức nhận thấy được xung quanh nàng xuất hiện một luồng khí tức khác thường, trong lòng hiểu rõ.

Mà đúng lúc này, một đạo bóng dáng màu đỏ quý dị xuất hiện trước mặt Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba thầm nói, rốt cục đến rồi.

Liễu Lâm Ba mở mắt, nhìn về phía thân ảnh hồng sắc phía trước, chỉ thấy hân một thân màu đỏ rực, dung mạo cùng Kim Diệp Phong Lư giả kia giống nhau đến bảy phần, khoe miệng cong nở nụ cười như có như không, vẻ mặt tà tứ, đặc biệt đôi mắt của hân, khi nhìn về phía nàng mang theo màu sắc đếm không hết.

Liễu Lâm Ba biết, người trước mắt chính là Kim Diệp Phong Lư thật, lúc này hân đang dùng ánh mắt háo sắc nhìn nàng, điều này làm cho Liễu Lâm Ba hận không thể lập tức móc mắt của hân, nhưng nàng biết chỉ quan tâm cái trước mắt chính là tội kỵ của binh gia, vẫn là xem trước một chút hân còn có hoa chiêu gì rồi nói sau.

Kim Diệp Phong Lư thật vẫn đứng tại chỗ đánh giá Liễu Lâm Ba, phảng phất như đang chậm chậm thưởng thức con mồi trong tay, cũng không có vội vã tiến hành động tác kế tiếp.

Liễu Lâm Ba đón lấy ánh mắt đánh giá của Kim Diệp Phong Lư, đột nhiên khẽ mỉm cười nói: “Làm sao? Các hạ khiếp đảm?”

“Khiếp đảm?” Phong Lư thật tà tứ cười một tiếng nói: “Ta xưa nay không biết hai chữ ‘Khiếp đảm’ viết như thế nào! Cô nương vội vã không nhịn nổi như vậy? Ta còn chưa gấp mà.” Kim Diệp Phong Lư thật trêu đùa, trong lời nói ý tứ đã rất rõ ràng.

Liễu Lâm Ba nghe vậy, lập tức quét về phía Kim Diệp Phong Lư thật, con ngươi lạnh giống như hàn băng, cả người cũng toả ra từng trận hàn ý, âm thanh càng là lạnh lẽo thấu xương: “Đã chán sống, vậy chớ trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Kim Diệp Phong Lưu nghe xong lời của Liễu Lâm Ba, ngông cuồng cười to, nói: “Cô nương cũng quá tự cho là đúng đi, người trúng ‘Nhuyễn cốt tán’ của ta, cho dù người võ nghệ cao cường, lúc này có thể bắt ta sao? Có điều người có thể yên tâm, ta sẽ không giết người, ta sẽ để người nhìn ta làm sao đối với người ân ân ái ái!”

Kim Diệp Phong Lưu ô ngôn uế ngữ khiến Liễu Lâm Ba tức giận không thôi, vừa mới đứng lên, đã thấy vô số cánh hoa hải đường đêm không hết trong nháy mắt bay về phía Kim Diệp Phong Lưu, cánh hoa mang theo khí lạnh thấu xương, giống như từng thanh chùy thủ sắc bén xuyên thẳng về phía hắn.

Đồng thời một đạo thanh âm lạnh vang lên: “Tự cho là đúng? E sợ các hạ tự cho là đúng đến chết thể nào cũng không biết.”

Kim Diệp Phong Lưu vội vàng phi thân tránh thoát cánh hoa hải đường bay về phía hắn, chờ hắn đứng vững, Liễu Lâm Ba chẳng biết lúc nào đã đứng phía trước hắn.

Kim Diệp Phong Lưu thấy Liễu Lâm Ba chẳng biết lúc nào đã đứng phía trước hắn, kinh hãi, quay đầu nhìn lại, Liễu Lâm Ba đang đầy mặt sát khí nhìn hắn.

Kim Diệp Phong Lưu trong lòng âm thầm kêu không tốt, thể mới biết, Liễu Lâm Ba cũng không thật sự trúng ‘Nhuyễn cốt tán’ của hắn, mà là nàng đã sớm biết hắn ở trong rừng Hải Đường này rắc ‘Nhuyễn cốt tán’, liền tương kế tựu kế, giả bộ trúng độc, để cho mình xem thường, hiện thân, nàng mới có thể bắt được mình.

Kim Diệp Phong Lưu tức giận không ngớt, chính mình vất hết óc, thiên toán vạn toán, vốn tưởng rằng chỉ cần nàng tiến vào rừng Hải Đường, bắt lấy mỹ nhân này là chuyện dễ dàng, không ngờ chính mình đặt cạm bẫy trái lại khiến cho mình thân rơi vào cảnh khổ khó.

Kim Diệp Phong Lưu vẫn trầm mặc không nói, tựa hồ đang cân nhắc sự chênh lệch giữa hai bên.

“Các hạ vừa rồi không phải nói rất hay sao? Sao giờ lại biến thành người câm?” Liễu Lâm Ba sâu kín nói.

Kim Diệp Phong Lưu nghe vậy, cười ha ha: “Ta nói, làm sao vừa nãy nhiều người đều nhìn cô nương như vậy? Nguyên lai tiểu mỹ nhân thật có mùi vị!” Kim Diệp Phong Lưu lúc nói đến hai chữ “mùi vị” cố ý dừng lại một chút.

“Thật sao? Vậy bốn cô nương sẽ cho người biết cái chết của người càng có mùi vị.” Liễu Lâm Ba vung ra một chưởng hướng về phía Kim Diệp Phong Lưu.

Liễu Lâm Ba chiêu nào chiêu nấy cực nhanh tập kích Kim Diệp Phong Lưu, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy tàn nhẫn, Kim Diệp Phong Lưu dần dần lực bất tòng tâm, chỉ thấy hắn đột nhiên bay lên trời, bay lên giữa các nhánh cây Hải Đường, trong nháy mắt ẩn nấp thân hình.

Liễu Lâm Ba nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy một chút tung tích của Kim Diệp Phong Lưu, nhưng nàng biết, hắn chưa đi, mà đang trốn ở nơi nào đó xung quanh.

Bởi vì vừa mới đánh nhau một phen, hoa hải đường bốn phía thi nhau rơi xuống, phăng phát giống như một trận mưa hoa màu hồng phấn.

Liễu Lâm Ba an thần lắng lắng nghe thanh âm cánh hoa rơi, đột nhiên khé mắt Liễu Lâm Ba liếc sang mấy cánh hoa rơi cách đó không xa, chỉ thấy Liễu Lâm Ba điểm nhẹ mũi chân phi người lên, đồng thời xuất chưởng bổ về phía mấy cánh hoa rơi lung tung kia.

“Ầm” một tiếng, Kim Diệp Phong Lưu hiện hình, ngã nhào trên mặt đất, mấy cây Hải Đường bị hắn đập mạnh vào gãy đôi. Kim Diệp Phong Lưu khé miệng chảy ra máu tươi, một tay che ngực, nhìn Liễu Lâm Ba đang đi về phía hắn.

Liễu Lâm Ba đi tới phía trước Kim Diệp Phong Lưu thì đứng lại, Liễu Lâm Ba nhìn Kim Diệp Phong Lưu, âm trầm nói: “Các hạ muốn ném thủ tứ vị chết như thế nào? Bốn cô nương chắc chắn thỏa mãn người.”

Liễu Lâm Ba dùng âm thanh dễ nghe của nàng đàm luận về sự sống còn của Kim Diệp Phong Lưu, phăng phát như đàm luận khí trời hôm nay thật đẹp, lúc này Liễu Lâm Ba ở trong lòng Kim Diệp Phong Lưu đã không còn là tiên tử trên trời, khiến hắn thêm nhỏ dãi, mà là La Sát khát máu, khiến lòng bàn chân hắn phát lạnh.

Kim Diệp Phong Lưu cường chế hàn ý trong lòng, vẫn như cũ cười nói: “Mỹ nhân muốn ta ném thủ tứ vị nào, ta liền ném thủ tứ vị đó.”

“Vậy hãy để cho người ném thủ tứ vị sống không bằng chết!” Liễu Lâm Ba nói, từ trong tay áo phi ra mấy cây dao, trúng tay chân Kim Diệp Phong Lưu, đao pháp cực nhanh, thủ pháp tàn nhẫn, trong nháy mắt đã cắt xuống một vài vết cắt trên tay chân của hắn, nhìn như là bị thương ngoài da, kỳ thực, Liễu Lâm Ba đã phế bỏ võ công của hắn.

Kim Diệp Phong Lưu lập tức co quắp ngã xuống đất, đến cơ hội tự sát cũng không có.

Lúc này, Liễu Lâm Ba liền thấy Kim Diệp Phong Lưu giả trước kia bắt về quy án đột nhiên phi thân tới, hắn đi tới trước mặt nàng cùng Kim Diệp Phong Lưu, nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào.

Hắn những năm này mạo danh mình phạm vào vụ án, hắn chính là chết đến trăm ngàn lần cũng không quá đáng, tuy rằng hắn là huynh đệ cùng cha khác mẹ với mình, có thể là đời trước ân ân oán oán hại hắn, nhưng vậy cũng không phải lý do khiến làm hắn làm hại người vô cớ, hôm nay hắn gặp phải kết quả này, không trách được người khác.

Lô Nguyên biết sớm muộn sự việc cũng sẽ bại lộ, liền tùy tiện xuất hiện ở lễ ngắm hoa cùng bọn họ gặp gỡ, sau lại đột kích tiểu viện vào ban đêm, lặng lẽ muốn cưỡng đoạt Cửu vương gia, tất cả tất cả, đều là hấn thay gánh tội thay huynh đệ mình, không nghĩ tới, hấn ta cứ nhiên không biết hồi cải, lần thứ hai đi ra hại người.

Nghĩ tới đây, Lô Nguyên hướng về phía Liễu Lâm Ba chấp tay, sau đó đi tới trước mặt hấn, khom người đem hấn lên lưng, đi về phía xa, chốc lát liền biến mất giữa rừng hoa Hải Đường, chỉ cầu yên lặng sống qua ngày.

Liễu Lâm Ba nhìn dung mạo Kim Diệp Phong Lưu, đã đoán ra hấn cùng thư sinh trước đây có quan hệ, cho nên đối với hành vi của hấn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nếu như đúng là người trong giang hồ, cửa lao cũng không giữ được hấn, xem ánh mắt thư sinh kia, hấn sẽ quản hấn cho tốt, dù sao, hấn giờ nghĩ muốn làm xằng làm bậy cũng đã là chuyện không thể nào.

Thật có thể nói là là một lần sóng vừa qua, một lần sóng khác lại tới, phía trước chiến sự căng thẳng, tin tức địch quốc liên tiếp báo đến, khiến người nghe kinh hồn bạt vía.

“Tình huống thế nào rồi?” Liễu Lâm Ba hỏi.

“Thăm từ phía trước báo lại, quân địch ở dàn hàng ngang cách cửa thành Trương Châu, Cẩm Châu, Khai Châu sáu trăm dặm, nghe nói có ít nhất sáu mươi vạn quân tiên phong.” Lưu đô đầu nói.

Trời ạ, sáu mươi vạn quân tiên phong? !

Hết thấy quân đội Lương quốc gộp lại cũng chỉ tầm bốn mươi vạn, đã có mười vạn trấn giữ ở Lệ Đô thành.

Sáu mươi vạn làm tiên phong, xem ra đúng là muốn một ngụm đem Lệ Đô thành nuốt sạch.

Chẳng trách Lương Kiều nói đối phương lần này thế tới hung hăng.

Sáu mươi vạn quân tiên phong còn cả trung quân cùng tiếp viện, trời, con số kia gộp lại chính là một con số trên trời.

Chu quốc thế lực lại mạnh mẽ như vậy!

Đều do nàng những năm gần đây, chỉ lo luyện binh cùng yên ổn dân sinh, không có cẩn thận mà tự mình cải trang một lần đến Chu quốc, không nghĩ tới binh lực Chu quốc lại không lồ như vậy.

Liễu Lâm Ba cau mày.

“Tạm thời còn án binh bất động. Người lúc trước được cử đi báo cáo hoàng thượng truyền tin về, bách tính ở cửa ải tất cả đều vào trong thành Lệ Đô, bách tính ở trong thành Lệ Đô trừ phi cấp thiết, tận lực ít đi ra ngoài. Để ngừa gian tế trà trộn vào.” Thấy nàng không nói, Lưu đô đầu tiếp tục báo cáo.

Chờ bọn họ vào thành, cửa thành liền đóng lại, quả nhiên, tình huống không khác lắm.

Nghe được muốn khai chiến, trên mặt đường người đi lại ít đi rất nhiều.

Người đi đường qua lại, sắc mặt vội vã, cũng không muốn đứng lâu trên đường, sợ bị xem là gian tế.

Bách tính Lệ Đô thành phụng mệnh làm việc như vậy, hoàn toàn xuất phát từ ủng hộ cùng kính nể đối với Liễu tướng quân.

Bọn họ không chuyển nhà, là tin tưởng Liễu tướng quân nhất định đánh đuổi quân địch! Chủ soái có thể làm cho bách tính tâm tình kiên định, thật đúng là chuyện phi thường hiếm thấy! Lòng tin của bách tính đã có thể kiên định, huống hồ là lòng tin của quân đội! Chỉ cần tướng quân của bọn họ ở đây, hết thấy đều không phải vấn đề khó! Hết thấy đều sẽ không lo sợ!

Liễu Lâm Ba cùng các tướng lĩnh vội vã trở lại quân doanh, không để ý tới uống một ngụm trà, triệu tập hết thấy trọng tướng, mở bản đồ quan sự đơn sơ, mở ra tư liệu an bài binh lực, bắt đầu thảo luận phòng ngự tác chiến.

Toàn bộ địa đồ Lương quốc, giống như mặt cắt của hình nón.

Lệ Đô thành, là bộ phận chóp nón.

Một khi nơi này đã bị mở, cả khối to lớn phía sau sẽ không chút lưu tình bị nuốt hết, còn lại các cạnh khác đều giáp biển.

Mảng đại lục này, thật giống như eo giữa quần và áo, eo nhỏ bị cắt đi, liền bị phân chia thành hai khối nhỏ.

Một khối là Lương quốc, khác một khối chính là Chu quốc.

Giáp giữa hai quốc gia, chính là eo, tức trấn biên giới.

Trần biên giới, là một trấn nhỏ nằm không xa cửa ải Ly Dương hướng tây bắc, do Lương quốc phải binh đóng giữ.

Ngoại trừ nơi này giáp đất liền, còn lại toàn giáp biển. (đoạn này hơi khó hiểu, ta dịch theo đúng câu chữ nên có thể chưa thoát nghĩa lắm, bao giờ beta sẽ sửa lại nha!)

Ở thời đại khoa học kỹ thuật tri trệ này, không có ai nghĩ tới đi theo đường biển, tiếp tục đến xâm chiếm đối phương.

Chu quốc sở dĩ lần này phái sáu mươi vạn đại quân làm tiên phong, hoàn toàn là muốn mạnh mẽ tấn công, nhất định phải đạp lên thi thể mấy trăm ngàn binh lính đánh hạ Lệ Đô thành, sau đó liền một đường xua quân xuống phía nam, quét ngang tất cả. Bởi vì chỉ cần đột phá được quan thành, mặt sau là một mảnh bình nguyên lớn.

Mặc dù là có một mảng nhỏ sa mạc, đồi núi, rừng rậm, và vài đỉnh núi, căn bản cũng không tạo thành trở ngại.

Liễu Lâm Ba đã sớm rõ ràng điểm này, cho nên vừa mới đem quá nửa binh lực Lương quốc đóng quân tại đây tập trung ở bên trong thành, để tránh khỏi đến thời điểm không ứng phó kịp.

Nhưng là, quá nửa binh lực cũng không bằng binh lực tiên phong của Chu quốc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nguyên Lai Mỹ Nhân Lại Vội Vã Như Vậy (3)

Hiện tại, chúng ta ở trấn ngoài thành cách cửa ải ba trăm trượng (thời cổ một trượng bằng mười thước, ba thước bằng một mét, ba trăm trượng cũng chính là tương đương với một ngàn mét) đào chiến hào cùng kênh rạch và đề bảo hộ. Tổng cộng có ba đạo, cứ ba trượng ba thước sẽ có một đạo.

Đạo thứ nhất rộng hai trượng ba thước, đạo thứ hai đạo thứ ba rộng một trượng bảy thước, phía sau cùng chính là đề bảo hộ cao một trượng ba thước. Phía trên mặt đề còn một bức tường cao ngang ngực.

Phía ngoài đề bảo hộ là hàng loạt cọc gỗ được vót nhọn.

Cứ mỗi trượng trên đề bảo hộ xây một ngọn tháp bằng gỗ, bố trí lính bắn tên.

”Tướng quân, người xem, còn cần tăng cường cái gì?” Tổng binh trình lên bản kế hoạch phòng ngự tác chiến trấn cửa ải, cẩn thận giải thích. Đợi mất Liễu Lâm Ba trăm tư, đây là phương thức phòng ngự điển hình của thời đại này. Phòng ngự như vậy còn rất nhiều sơ hở, phòng khoảng hai mươi, ba mươi vạn quân đội còn có thể.

Quân tiên phong của Chu quốc là sáu mươi vạn, trời, mỗi người uống một hộp, cũng có thể đem nước của mấy cái kênh bảo vệ thành này uống sạch.

“Các tướng sĩ khác có thượng sách gì khác không?” Nàng ngừng đầu, nhìn quét một vòng hỏi.

Không ai lên tiếng.

“Phương án phòng ngự như vậy, lão Tướng quân đã từng dùng qua chưa?” Nàng lại hỏi.

”Hồi tướng quân, lão Tướng quân đã dùng qua.”, Một tên tướng lĩnh trong đó nói.

Liễu Lâm Ba vỗ bàn một cái, đứng lên nói: “Người cho rằng Chu quốc là đồ ngu sao? Dùng cùng một phương pháp còn có thể bảo vệ Lệ Đô thành? Hiện giờ nghĩ, lập tức nghĩ, sau một canh giờ, Bốn tướng quân muốn nhìn thấy phương án phòng ngự mới hoàn mỹ!”

“Nhớ kỹ, kẻ địch là sáu mươi vạn đại quân tiên phong! Không phải là trò đùa trẻ con mười năm trước hai mươi, ba mươi vạn!” Liễu Lâm Ba tức giận đem bản phương án phòng thủ vứt ở trên bàn, tay cầm địa đồ, rời khỏi lều, vài cận vệ vội vã đuổi theo.

Liễu Lâm Ba giục ngựa lao nhanh, chạy vội tới trấn cửa ải.

Nàng cũng không vào thành, mà là hướng về rừng cây bên cạnh trấn cửa ải đến nơi một tiểu đội đóng quân.

Đây là đội binh lính đặc thù khi nàng mới tới Lệ Đô thành tự mình thành lập, từ bên trong quân đội lấy ra những binh lính có thể chất tốt nhất huấn luyện thành.

Chỉ một vạn nhân mã. Là một nhánh quân đội thần bí lúc trước lấy ra từ mười vạn tinh binh ở Lệ Đô thành.

Nàng gọi bọn họ là “Duệ”, là quân đội so với đội quân tinh nhuệ còn tinh nhuệ hơn.

Phương thức tác chiến chủ yếu là khinh kỵ, ám sát, ản núp, trinh sát, đánh lén các loại, ở nơi không có các thiết bị thông tin hiện đại, dùng một đội quân như vậy chui vào hậu phương địch quấy rối, là phi thường cần thiết.

Nhìn thấy Liễu Lâm Ba vào rừng, sớm có lính canh gác thông báo cho các tướng sĩ trong đại bản doanh, hộ vệ chạy theo đương nhiên bị dừng lại ở ngoài bia rừng.

Lúc Liễu Lâm Ba vào đến trước cửa doanh trại, một vạn nhân mã đã tập kết xong xuôi.

Liễu Lâm Ba cười thầm, hài lòng gật đầu. Bọn họ còn tưởng rằng nàng không biết có lính canh gác ở trong rừng chắc? Kỳ thực là nàng thả cho bọn họ một con ngựa, bằng không đã sớm hạ hấn.

“Thời điểm thể hiện bản thân đã đến, các người chuẩn bị xong chưa? !” Liễu Lâm Ba uy nghiêm hỏi.

“Đã chuẩn bị kỹ càng!” Mọi người đồng thanh hô. Chấn động đến mức chim trong rừng bị kinh hoàng, bay loạn chung quanh.

“Rất tốt! Thời khắc đều phải chuẩn bị kỹ càng, chờ thông báo!” Liễu Lâm Ba nói.

Nàng, Liễu tướng quân, xưa nay không nói phí lời, xưa nay sẽ không lãng phí thời gian giảng giải cùng phô trương.

Cho nên vung tay lên, bọn binh sĩ cấp tốc tản đi.

Toàn bộ trong quân doanh trong chớp mắt liền không nhìn thấy một người, không nghe được một tiếng nói chuyện, yên lặng đến mức còn tưởng rằng tiến vào khu lều không người.

Tướng lĩnh Tề Lương tiến lên, mời Liễu Lâm Ba vào trong trướng, hỏi: ” Tướng quân, khi nào xuất kích?”

Hắn là một trong hơn ba mươi Tướng quân, ánh mắt thị sát, đã từng là một trong những cận vệ ít tuổi nhất bên cạnh lão tướng quân, đối với Chu quốc hận thấu xương. Bởi vì phụ thân hắn chết ngay trước mắt hắn, mà hắn lại không thể làm gì để cứu cha mình.

Hồi trước bị Liễu Lâm Ba chọn trúng, an bài vào binh sĩ “Duệ”.

Bên trong “Duệ”, cường giả vi tôn, cường giả là lớn, trải qua một vòng lại một vòng sát hạch cùng kiểm tra, ai thành tích tốt nhất, liền có thể cảm đầu.

Tuyển chọn như vậy, Tề Lương là người xuất sắc nhất trong khảo nghiệm tổng hợp năng lực, trở thành chủ soái của nhánh bộ đội này.

Liễu Lâm Ba rời rắm.

Phó tướng Trương Mãnh, Đàm Lộc, là những người giỏi nhất trong hạng mục bơi đường dài; tả hữu giáo úy Mẫn Trung, Ngụy Lâm giỏi nhất ản núp nguy trang trong núi rừng.

Đội ngũ này, từ khi được Liễu Lâm Ba huấn luyện một lần, liền thường thường suốt đêm vượt qua ngọn núi không có khả năng vượt qua này, đến bờ biển phía bên kia ngọn núi để huấn luyện bơi lội ản núp.

Liễu Lâm Ba đã sớm phát hiện mánh đại lục này ngoại trừ như chiếc vảy, còn lại xung quanh phần đai lưng nhỏ nhất là Lệ Đô thành này đều là biển, mà phía đông cùng phía bắc Lệ Đô thành là nối tiếp hai ngọn núi chính là biển rộng, biển rộng vô tận.

Lúc trước, Liễu Lâm Ba đi tới Lệ Đô thành, sau khi thăm dò một phen, tự nhận mình tuyệt đối không có năng lực như cha có thể có lấy thể một người địch vạn chém ngàn quân bảo vệ Lệ Đô thành, nếu để nàng đến thủ, nàng tuyệt đối sẽ không liều mạng.

Trong ý thức từ kiếp trước của nàng, phòng ngự tốt nhất là xuất kích.

Sáu mươi vạn đại quân tiên phong của Chu quốc đã xếp hàng ngang tập kết ở tam châu sao? Tốt lắm, tam châu kia cũng không xa, cách 600 dặm, nàng muốn đến sớm một bước bố trí mai phục!

Giống trông khua chiêng mai phục, người chưa tới, tin tức đều đã truyền tới bên kia.

Cho nên, nhất định phải điều động đội quân “Duệ” nàng tự tay huấn luyện này.

Nhánh bộ đội này tồn tại, ngay cả ngũ tướng Lệ Đô cũng không biết, chớ nói chi là Nam Lăng Cửu vương gia ở xa.

“Sau ba ngày là mười lăm, mười lăm trăng tròn là thủy triều xuống đến mức thấp nhất. Đến lúc đó, bọn người xuyên biển, vòng ra phía sau tam châu, chia làm ba đội, một đội lấy núi rừng ản núp thăm dò vị trí kho lương thảo của đội quân tiên phong, phá hủy lương thảo; hai đội khác tiến vào trong núi nơi liên hệ trọng yếu, phá hủy đường tiếp tế lương thảo của kẻ địch! Cần phải một kích thành công, để Lệ Đô thành có thời gian đợi viện quân đến!”

Trong trướng nghị sự, Liễu Lâm Ba chỉ vào địa đồ, phân phó nói.

Chúng tướng nghe được nhiệm vụ, trong ánh mắt bắn ra sát khí mãnh liệt.

Bọn họ đối với Liễu Lâm Ba là tuyệt đối tin phục, lại biết được khi nào thủy triều lên, khi nào thủy triều xuống, những điều này làm cho bọn họ cảm thấy phi thường thần kỳ cùng khó mà tin nổi.

“Nhớ kỹ, nhiệm vụ của các ngươi, chính là hủy diệt đường tiếp tế của kẻ địch, không phải bảo các ngươi cứng đối cứng đánh nhau với chúng! Một khi đánh nhau, trung quân phía sau, còn có quân tiên phong ở tam châu đều sẽ bọc đánh, đến lúc đó các ngươi khó mà thoát thân! Các ngươi là vũ khí bí mật của Bốn tướng quân, tuyệt đối đừng chỉ một chuyện đi liên huy toàn bộ! Bốn tướng quân yêu cầu duy nhất là, nhiệm vụ phải hoàn thành, đồng thời tận lực bao nhiêu người đi liền mang bấy nhiêu người trở về!” Liễu Lâm Ba khẽ quát.

Sát khí trong mắt những người kia, năng tự nhiên là nhìn thấy, cho nên mới nói nhiều thêm vài câu.

“Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh!” Một tướng lĩnh trong đó nói.

“Thịnh vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất quyết không làm nhục sứ mệnh! Hoàn thành nhiệm vụ, bình yên trở về!” Chúng tướng cùng kêu lên.

Chúng tướng đối với ý nghĩ cuồng nhiệt giết chóc vừa nảy dâng lên có chút xấu hổ, phải lấy đại cục làm trọng, lấy đại cục làm trọng.

Quyết không thể phụ kì vọng cùng dạy dỗ của thiếu tướng quân.

“Được! Tức khắc lui xuống chuẩn bị! Khí trời chuyển lạnh, mang nhiều một chút lương thực cùng quần áo! Sau khi trở về, còn có chuyện quan trọng hơn cần các ngươi đi làm! Đem ý tứ của ta, truyền cho binh sĩ, nhất định không thể thích giết chóc, không thể cùng quân đội dây dưa! Các ngươi là “Duệ”, là Lương quốc kì binh! Hiểu không?!” Liễu Lâm Ba lặp lại nhiều lần.

“Tuân mệnh!” Chúng tướng sĩ nghiêm chỉnh cúi chào. Liễu Lâm Ba gật gù, ra khỏi trướng, rời khỏi nơi đóng quân.

Các cận vệ còn canh giữ ở ven rừng chờ đây! Thấy tướng quân đi ra, âm thầm thở ra một hơi.

Cánh rừng cây này, bọn họ chưa từng đi vào, chỉ biết là Tướng quân ở bên trong an bài một ít người, nhưng không biết là làm cái gì.

Tướng quân không nói, bọn họ làm thuộc hạ tự nhiên không dám hỏi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Tướng quân, là không muốn người khác biết có chuyện này, cho nên bọn họ cũng chưa từng cùng người ngoài nhắc đến nửa câu, những cận vệ, tự nhiên là càng thêm không dám lăm miệng.

Làm tùy tùng bên cạnh Tướng quân, ai đều hiểu một đạo lý: Không nên nói thì không cần nói, không nên hỏi cũng không cần hỏi, quản cho tốt miệng mình. Bởi vì không cẩn thận, liền sẽ để lộ bí mật dẫn tới họa sát thân.

Liễu Lâm Ba tâm sự nặng nề, tiếp nhận đây cương giục ngựa hồi quân doanh.

Mới vừa vào trướng soái, các tướng lĩnh chờ người xông tới, cầm phurong án phòng ngự nói: “ ở trên nền móng phòng ngự ban đầu, đồn thân và cảnh cây to, vót nhọn, đào thật nhiều đạo sâu năm thước (ba thước tương ứng 1 mét vuông), đem những cọc gỗ này dựng thẳng cắm bên trong, lấp đất chặt kín, khiến địch không thể nhổ đi, chỉ có mũi nhọn cắm trên mặt đất. Chúng ta bố trí theo ngũ hành, một tầng lại một tầng liên tiếp, nối liền lại xen kẽ lẫn nhau. Bất luận người nào vọt vào, tất nhiên sẽ bị những cọc gỗ bén nhọn này chọc thủng.”

Liễu Lâm Ba nghe xong, cảm thấy thực sự có chút ý nghĩa, liền nhẹ gật đầu một cái.

“Ở nơi này, đào ra mấy cái hầm đối nhau giống như hoa mai, sâu ba thước, nghiêng về đáy hố. Bên trong sắp đặt cọc gỗ tròn to cỡ đùi người, trên đỉnh vót nhọn, dùng lửa hun cho cứng rắn, có một phần duỗi ra khỏi mặt đất, độ cao không vượt qua bốn đốt ngón tay. Để cho chắc chắn, ở dưới đáy lót đất dày một thước. Phía trên đặt cành cây cùng bụi rậm, dùng để che lấp những ám khí này.” Thấy Liễu Lâm Ba có chút hứng thú, tên tướng lĩnh kia nói bổ sung.

“Ở phía trước, lại dùng những thanh gỗ dài hơn một thước, trên đỉnh đóng móc sắt kiên cố, cách không xa chỗ kia, che kín các nơi. Như vậy, bất luận kẻ địch đến nhiều hay ít, chưa vào được trong thành, đã hao binh tổn tướng là điều chắc chắn!” Lưu đô đầu lại bổ sung. (đoạn này hơi khó hiểu, ta nghĩ hiểu đơn giản nó gần giống hầm chông)

Nói xong, mọi người đều sốt sắng nhìn Liễu Lâm Ba, chỉ lo không vừa ý Tướng quân.

Những điều này là mấy người bọn hắn nghĩ nát óc mới ra được, cho rằng là phurong án hoàn mỹ nhất.

“Phòng ngự như vậy, có thể bảo vệ kẻ địch mấy lần đột kích? Nếu như kẻ địch dùng số lượng cứng rắn muốn vọt qua? Hoặc là dùng máy bắn đá đem những thứ trên mặt đất hết thảy san bằng? Hoặc là dùng thang gỗ hình tháp?” Liễu Lâm Ba gật gù đầu, cười híp mắt hỏi.

Mọi người đều biết, cái thời đại này thang gỗ công thành cao mười bảy mươi tám trượng, thang ngắn nhất cũng là mười trượng.

Chúng tướng nghẹn lời, không dám ngắt đầu.

Tướng quân ở thời điểm nghị sự cười híp mắt, tuyệt đối không phải biểu thị vui vẻ, mà là bình yên trước bão táp!

Một, hai, ba!

Đúng như dự đoán, mới tam giây,

“Đây chính là phương án phòng ngự hoàn mỹ nhất các ngươi nghĩ ra được sao? Kẻ địch chỉ mới tiên phong đã là sáu mươi vạn!

Sáu mươi vạn! Sáu mươi vạn là cái gì?

Các ngươi cho rằng sáu mươi vạn quân đội, sẽ không nở đập lên mười mấy hai trăm ngàn thi thể để công thành sao? !

Biết nếu Lệ Đô bị đánh hạ sẽ là hậu quả gì? Tương đương với hơn một nửa Lương quốc chắc chắn mất!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tình Hình Chiến Đấu Kịch Liệt, Sủng Hạnh Thê Thiếp? (1)

Sáu mươi vạn! Sáu mươi vạn là cái gì?

Các ngươi cho rằng sáu mươi vạn quân đội, sẽ không nở đập lên mười mấy hai trăm ngàn thi thể để công thành sao? !

Biết nếu Lệ Đô bị đánh hạ sẽ là hậu quả gì? Tương đương với hơn một nửa Lương quốc chắc chắn mất! Tính toán như vậy, ngươi cho rằng Chu quốc sẽ không nở lòng bỏ ra mấy trăm ngàn người để làm đệm lót? Sáu mươi vạn đại quân, mỗi người hưởng nhỏ một ngụm nước bọt trên mặt ngươi cũng có thể khiến ngươi chết đuối! Cẩn thận mà ngắm lại cho Bốn tướng quân!” Liễu Lâm Ba tức giận, hất tay ném bản phương án phòng mới.

Tiếng nói vừa dứt, trong soái trường một thời gian dài trầm mặc.

Đột nhiên, Lưu đô đầu bắt ngờ quỳ xuống, hai tay giơ lên đỉnh đầu nói: “Tướng quân! Xin thứ cho mặt tướng cả gan! Nếu đã không thể kiến trúc phòng ngự tốt, mặt tướng cho rằng, phòng ngự tốt nhất là xuất kích, cùng địch độ sức!”

Lời vừa nói ra, chúng tướng đều hút một ngụm khí lạnh: Không đủ bốn mươi vạn đối với sáu mươi vạn? Hơn nữa kẻ địch còn có ít ngày nữa liền đem quân đến tiếp viện!

Ở trong đầu của bọn họ, biện pháp như vậy, không khác nào là chính diện nghênh địch, lấy trứng chọi đá!

“Đại tướng quân! Quân ta mới có ba mươi mấy vạn binh lực!” Một tướng lĩnh trong đó không nhịn được thấp giọng nhắc nhở.

Sợ chủ ý như vậy, sẽ bị Tướng quân mắng là thùng con!

Ai biết người này lại nói đúng ý Liễu Lâm Ba, Liễu Lâm Ba lúc này mới chính thức cười lên: “Lưu đô đầu, ý kiến hay! Giống suy nghĩ của bốn tướng quân! Cứ làm như thế! Có nghe hay không? Phòng ngự tốt nhất chính là xuất kích! Các ngươi, ngươi, còn có ngươi, hết thấy đều lại đây, chúng ta tính toán, làm sao mới có thể khiến cho không đủ bốn mươi vạn quân thắng sáu mươi vạn kia!”

Nghe vậy, mọi người đều óc mơ hồ.

Khó mà tin nổi, Tướng quân nhất định là điên rồi!

Lại sẽ cảm thấy biện pháp của Lưu đô đầu là tốt nhất...

Trời thu sắp đến, trong quân doanh Lệ Đô thành lại nóng rực.

Lại qua nửa tháng, thám tử phía trước hồi báo, quân lương Chu quân bị cháy, lương thảo bị đốt hơn nửa; lại qua nửa tháng, nói quân tiếp tế lương thảo của Chu quân liên tục gặp cướp giết, hủy diệt...

Lại qua mười ngày, nói kẻ địch ở tam châu lương thảo thiếu hụt, đã bắt đầu hướng về Lệ Đô thành!

Hào, hào, màn kịch quan trọng rốt cục đến rồi!

Ngày này, Liễu Lâm Ba đứng ở trên đài phía thành tây Lệ Đô thành, đối mặt với ba mươi mấy vạn tướng sĩ tác chiến đông nghìn nghịt tổng động viên: “Các ngươi là vì sao mặc vào binh phục?”

Vượt qua tường thành, âm thanh truyền đến cực xa.

“Bảo vệ quốc gia! Giết địch lập công!” Các tướng sĩ chỉnh tề trả lời.

Tiếng vọng một tiếng lại một tiếng, liên tiếp.

Tròn bốn mươi vạn đại quân tập kết a! Ngươi cho rằng đùa giỡn ? !

“Các ngươi là vì cái gì mới đi tới nơi này?” Liễu Lâm Ba tiếp tục hô to.

“Bảo vệ quốc gia! Giết địch lập công!” Các tướng sĩ vẫn như vậy trả lời.

Câu nói này, trước đây thật lâu, thời điểm Liễu Lâm Ba mới tới Lệ Đô thành, đã cho thuộc hạ của mình tới mỗi trại lính nói, sau này bất luận Tướng quân ở trên đài thượng nói cái gì, đều phải trả lời tám chữ này.

Cho dù là hỏi: “Nuơng tử nhà ngươi sinh con sao?” Cũng phải trả lời như vậy.

Nếu nói sai, thì hai mươi quân côn hầu hạ.

Cho nên, ai dám?

Một nhóm tướng sĩ bị Liễu Lâm Ba tẩy não liền như vậy trả lời .

“Các ngươi ngày hôm nay muốn làm gì? !” Liễu Lâm Ba hỏi lần thứ ba.

“Bảo vệ quốc gia! Giết địch lập công!” Chúng tướng sĩ trả lời.

Khi bọn họ trả lời những lời này thì, mới phát hiện lý tưởng hào hùng xông lên đầu, trong lòng tràn ngập sức mạnh, tràn ngập đấu chí!

Mỗi một lần trả lời, loại sức mạnh này cùng đấu chí liền tăng vọt gấp đôi!

Chỉ bốn mươi vạn người, cũng trong lúc đó, cùng kêu lên điên cuồng gào thét, thử nghĩ, cái tình cảnh kia cỡ nào hùng tráng, ý niệm kia cỡ nào thâm nhập lòng người, trở thành sức chiến đấu tức thời!

“Như vậy, lên đường đi! Bốn mươi vạn quân cùng các ngươi bảo vệ quốc gia, giết địch lập công!” Liễu Lâm Ba cuối cùng nói.

Bốn câu thoại, bốn lần giống nhau, quyết định.

“Giết địch lập công! Bảo vệ quốc gia!”

“Bảo vệ quốc gia! Giết địch lập công!”

Chúng quân sĩ nhiệt tình tăng vọt hô khẩu hiệu điều chỉnh đội hình, đại quân bắt đầu khởi hành, dựa theo bố trí quân sự, lưu lại hai vạn nhân mã phòng thủ, còn lại thì lại hướng về cửa ải ngoài trấn tiến quân.

Mục tiêu của bọn họ, phải tiêu diệt kẻ địch ở trấn ngoài thành cùng đám xếp hàng ngang khắp 600 dặm ở tam châu!

Thời đại này không có thiết bị trao đổi thông tin, thám tử là nhanh nhất

Trong soái trường ở trấn quan khẩu, Liễu Lâm Ba một ngày không biết nhận bao nhiêu lần tấu, truyền xuống bao nhiêu đạo mệnh lệnh.

Từ kinh thành trở về lâu như vậy, cũng chưa từng về qua nhà, tướng phủ ở trong hoàng thành, có địa vị bản thân cùng Lục hoàng tử thủ hộ , nàng có thể an tâm .

Đối đầu kẻ địch mạnh chính là thời khắc dùng người, tùy tùng của nàng cũng chỉ có thể do mấy cận vệ binh đảm nhiệm . Liễu Lâm Ba xưa nay không thêm để ý những thứ này.

Hành binh đánh trận, nếu là muốn dựa vào người khác đến bảo vệ chính mình, chung quy chính là tử lộ.

Nàng đời trước không phải chết trên chiến trường, nên đời này tuyệt đối sẽ không chết ở trên chiến trường!

May mà Lương Cửu vương gia không phải người cứng nhắc, không có hạ lệnh cho nàng tử thủ Lệ Đô thành chờ đợi viện quân, mà là đem tất cả quyền chủ động giao cho nàng, để bản thân nàng tùy cơ ứng biến, như vậy, nàng mới dám ra khỏi thành quyết định đón đánh.

Tử thủ, vĩnh viễn nằm ở thế bị động; tử thủ, sẽ chỉ làm hạ sĩ khí.

Nàng nghiên cứu qua dụng cụ tấn công của thời đại này, máy bắn đá đầy trời, còn có đủ loại mộc tháp, đá lửa cùng mũi tên tầm lưu huyệch, không quá

nửa tháng, toàn bộ thành cho dù không bị đánh hạ, cũng bị đập san bằng, thiêu cháy, hủy hoại không còn một mảnh.

Chiến trường không muốn ảnh hưởng đến trong thành, trong thành phải an toàn.

Không phải vạn bất đắc dĩ, quân đội tuyệt đối không thể lui về trong thành từ thủ!

Tin tức Liễu tướng quân suất lĩnh đại quân ra khỏi thành nghênh chiến, rất nhanh truyền đến trên tay Lương Kiều.

“Cái gì!” Trên ghế chủ vị vương gia, Lương Kiều nghe xong tấu, cả kinh dựng đứng lên, đi xuống chủ vị, đoạt lấy tấu chương trong tay Hàn Ngọc.

“Hỏi vương gia, Liễu đại tướng quân với ba ngày tiến quân dẫn đại quân rời khỏi Lệ Đô thành, ở trước trấn quan khẩu 300 dặm mai phục nghênh địch!” Hàn Ngọc nói lại một lần.

Chúng tướng lĩnh lớn nhỏ đều hít một ngụm khí lạnh, bắt đầu thấp giọng nghị luận.

“Liễu tướng quân này, tuổi còn trẻ sao đã vội vã đi chịu chết a! Cừu đệ, thỉnh cho phép vi huynh tức khắc suất lĩnh viện quân tiên phong chạy tới Lệ Đô thành!” Lục hoàng tử Lương Mặc nói, trong quân có biến, hắn cũng không thể không chạy tới quân doanh, thời điểm đến vừa vặn nghe được tin tức này.

Hiền đệ a hiền đệ, ngươi cũng quá khinh địch ! Không, ngươi có phải là vội vã đi tìm chết a? Lại rời thành nghênh chiến? Vi huynh nói để ngươi tự quyết định, ngươi cũng không cần làm ra loại chuyện khiến vi huynh kinh hãi như này a!

Lương Kiều đem tấu chương cẩn thận nhìn một lần, trong lòng cũng sợ hãi.

“Không cần , Bản vương tự mình đi!” Lương Kiều nói trầm tĩnh tiết thiết.

“Tự mình đi?” Mọi người đều kinh hãi.

Đổi đầu kẻ địch mạnh, nếu như chủ soái đi rồi, trong quân chẳng phải sẽ nhiễu loạn?

“Vương gia, tuyệt đối không thể!” Hàn Ngọc là người đầu tiên quỳ xuống, tiếp theo những đại thần khác đại tướng khác cũng theo đó quỳ xuống thỉnh Cừu vương gia can nhắc.

“Viện quân đã tập kết phía ngoài Nam Lăng sáu mươi dặm, chỉ chờ Cừu vương gia ra lệnh một tiếng, liền có thể bắt đầu. Nếu Cừu vương gia cố ý muốn đích thân đi, lại phải chờ thêm chút thời gian. Lệ Đô thành có thể sẽ không kịp đợi !” Hàn Ngọc nói.

“Ai nói phải đợi thêm thời gian ? Bản vương hôm nay liền có thể lên đường (chuyển động thân thể)!” Lương Kiều trong con ngươi tất cả đều là vẻ lo âu, đệ đệ mình chưa từng trải qua sa trường, Chu quốc giả dối, nếu đúng thật ra ngoài thành khai chiến, chỉ lo gây bất lợi cho nàng.

“Vương gia, tuyệt đối không thể! Vương gia mặc dù muốn ngự giá thân chinh, cũng cần sủng hạnh thể thiếp, vì Lương quốc lưu lại huyết thống!”

Đang nói chuyện, một tên tướng lĩnh lớn tuổi nhất trong đó rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, lần này đi, vô cùng gian nguy, đầu tiên, binh lực không nhiều bằng người ta, trước đây vương gia cũng là lấy ít thắng nhiều, nhưng là, lần chiến đấu này, mới nghe đã khiến người ta sợ mất mật, binh lực thực sự cách biệt quá xa.

Tất cả đều biết, Cừu vương gia không có thiếp, thể thật ra có một người, khuỵ, Cừu vương phi này quá mức nổi danh, hơn nữa Cừu vương gia hiện tại không có con nối dõi, mà hắn không phải hoàng tử bình thường, Đại tướng quân a! Đây là danh hiệu chỉ thái tử mới có thể có, nên ngay cả thái tử đến nay cũng không dám can rờ trong quân.

Chỉ cần tin thị thiếp có thai truyền ra, Cừu vương gia tức khắc có thể rời đi, bọn họ cũng không có lý do gì phản đối .

“Hoang đường! Lẽ nào Bản vương lần này vừa đi liền chết? Bản vương nếu như chết rồi, Lương quốc cũng sẽ một tác đất cũng không còn bị thôn tính! Các ngươi hết thảy trở thành nô lệ vong quốc!” Động đến vảy ngược của Lương Kiều, Cừu vương gia nổi giận, không khỏi rống to.

Từ khi rõ ràng tâm ý của chính mình, hắn liền vẫn tích tụ ở bên trong.

Liễu Lâm Ba không phải nam tử gia đình bình thường, không thể cứng rắn giữ bên người theo ý hắn.

Nhưng là, tựa hồ ngoại trừ nghĩ đến hắn, đối với những người khác một chút xú hỉ thú đều không có, Lương Kiều sau khi trở về vẫn thường nhớ đến dáng vẻ đệ đệ mình khi mặc nữ trang.

Lương Kiều tính khí càng ngày càng không tốt, ai nhắc đến việc này, chẳng khác nào động đến bí mật đáng xấu hổ của hắn: Cừu vương gia, thật sự là đoạn tay ảo!

Đám thần công này chẳng biết làm thế nào để Cừu vương gia sủng hạnh nữ tử, sợ làm hắn thẹn quá hóa giận như vậy, đã từng hỏi riêng thái y, Cừu vương gia ở phương diện kia có phải có vấn đề.

Mỗi lần lên lút run rẩy mượn cơ hội xem bệnh cho Cừu vương gia để xem qua thái y đều lắc đầu biểu thị thân thể Cừu vương gia đều bình thường, hơn nữa thân thể tốt còn hơn người thường.

Như vậy bọn họ liền buồn bực , Cửu vương gia thân thể bình thường, vì sao không cần nữ nhân? !

Cho nên, ngày ngày khuyên, vừa thấy mặt đã khuyên.

Sinh tử là đại sự a, Cửu vương gia! Đại sự quốc gia có nhóm chúng thần quản lý, người có thể an tâm sinh con đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tình Hình Chiến Đấu Kịch Liệt, Sủng Hạng Thê Thiếp? (2)

Rất nhiều người đã nói đến trắng mắt, nhưng là Cửu vương gia ngay cả liếc cũng không thèm liếc, đã chẳng thèm đáp lại .

Lại nói, cô nhân đối với chuyện nói dối tông đường vô cùng coi trọng, đòi đòi kế thừa, mới có thể hương hỏa không ngừng, đặc biệt là hoàng thượng coi trọng Cửu vương gia như thế, tám phần mười sau này ngôi vị hoàng đế sẽ truyền cho Cửu vương gia, cho dù đã lập thái tử .

“Bản vương để lại dòng dõi thì có ích lợi gì? Không thể cho hấn cuộc sống yên ổn, để hấn vừa sinh ra liền thành vong quốc chi quân, vong quốc chi nô, còn không bằng không cho hấn sinh ra!” Lương Kiều tức giận lớn tiếng quát lên.

Một đồng lão nhân cổ hủ!

Quay người lại, một lần nữa đi tới chính vị, ngồi trên ghế chủ soái, cao giọng nói: “Truyền lệnh: Viện quân tiên phong cấp tốc khởi hành, tranh thủ trong vòng ba ngày đến Lệ Đô thành! Ngày mai giờ mao, Bản vương tự mình dẫn tiếp viện tới Lệ Đô thành trợ giúp!”

“Tuân lệnh!” Hai ban văn võ xếp thành hai hàng, tất cả đều quỳ xuống, chấp tay tiếp chỉ.

Liễu Lâm hiền đệ a! Người nhất định phải sống, trong lúc vì huynh chưa tới, tuyệt đối không thể có chuyện! Lương Kiều cau mày nghĩ.

“Đại tướng quân tâm ý đã quyết, thuộc hạ không còn lời nào để nói. Nhưng xin cho phép tùy tùng cùng Đại tướng quân xuất chinh, đồng sinh cộng tử!” Hàn Ngọc quỳ nói.

Cửu vương gia nói rất đúng, quốc nạn phù đầu, bọn họ còn kiêng kỵ này kiêng kỵ kia, không bằng buông tay, chớ đánh xong thắng trận, lại thuyết phục cũng không muộn! Một đám quan lại đều quỳ xuống chờ lệnh.

“Mệnh lệnh các châu quận Lương quốc, hết thảy tấu chương mang đến Lệ Đô thành! Các vị lão thần hành động bất tiện ở lại Hoàng thành quản lý dân sinh, quản tốt trị an! Những người còn lại trang bị gọn nhẹ, theo Bản vương đi tới Lệ Đô thành. Nhớ kỹ, trang bị gọn nhẹ ra trận! Đỡ phải mất thời gian trên đường!” Lương Kiều nói.

“Vâng!” Lần này, không ai có ý kiến .

Bầu trời âm trầm đến đáng sợ, nhưng từ đầu đến cuối không có mưa, Lệ Đô bên này mỗi người tìm đều nhảy đến cổ rồi.

“Tướng quân, đội hình quân địch đã tiến vào vòng mai phục! Có xuất kích không? !” Lưu đô đầu phi nước đại đến đây chờ lệnh.

Trước đây đánh trận, lão Tướng quân đều là mang theo người ở trên chiến trường liều mạng, tuyệt đối không sử dụng ám kế như vậy.

Thời đại này của bọn họ, chú ý chính là hai quân đối chọi, chính diện trên chiến trường, mai phục đánh lén, đều là sau khi đánh chính diện giả vờ thất bại lui binh dụ địch. Nào có giống như bây giờ, còn chưa khai chiến liền đánh lén, cho nên, trong tay hấn căng thẳng đến đều là mồ hôi.

Lại tự mình chạy tới hỏi Liễu Lâm Ba, nói vậy cái tướng lĩnh khác cũng có tâm thái giống vậy.

Đang đứng trên cao quan sát Liễu Lâm Ba quay đầu lại liếc mắt nhìn hấn, nói: “Tiến vào bao nhiêu ?”

“Bộ đội tiên phong tiến vào ba phần, một phần ba!” Lưu đô đầu đáp, trên mặt tất cả đều là vạn phần bất an.

“Mới một phần ba người đã nghĩ xuất kích? Truyền lệnh xuống, đều bất động cho Bôn tướng quân, ai muốn ra gây sự cố, để quân địch phát hiện, Bôn tướng quân sẽ khiến bọn họ toàn bộ chịu không nổi!” Liễu Lâm Ba tàn bạo nói.

Ở trên chiến trường, Liễu Lâm Ba chỉ huy, hết thảy tướng lĩnh đều biến thành bé trai ngoan ngoãn nghe lời như thế.

Sự tình mạng người quan trọng, nàng mới không khách khí với bọn họ!

Nàng cho rằng quân đội Chu quốc sẽ rất nhanh đến, không nghĩ tới đúng một hồi mưa thu, để bọn họ ở đây mai phục một ngày, nàng biết các tướng sĩ có chút dễ kích động.

Khí trời lạnh, lại không thể dựng quân trường, lại không thể nhóm lửa, ăn chính là thịt khô, không giống như là đội quân “Nhuệ” trải qua tàn khốc huấn luyện siêu thể năng siêu nhẫn nại, cho nên, một ngày, hầu như là cực hạn, nhìn thấy kẻ địch đi vào, khó bảo toàn sẽ không xảy ra chuyện.

“Tuân lệnh!” Lính liên lạc xuống, Lưu đô đầu cũng theo xuống.

Trận này có thể lấy ít thắng nhiều hay không, quyết định chiến tranh sau này, điểm này, nàng đã sớm dặn dò các tướng lĩnh, cũng đã sớm truyền đạt đến tai mỗi một binh sĩ.

Nàng cùng người thời đại này không giống nhau, nàng phát ra mệnh lệnh, nhất định phải từ trên xuống dưới, tất cả đều biết nguyên do.

Chỉ có binh sĩ giống như tướng lĩnh đều biết nguyên do làm như vậy, bọn họ mới ngầm hiểu mà chờ đợi.

Trong lòng có cái để chờ đợi, cho dù hoàn cảnh lại gian khổ, bọn họ cũng tin tưởng, cuối cùng nhất định có thể thắng!

Huống hồ đi theo chính là Liễu đại tướng quân! Chủ soái lần đầu tiên đánh trận như vậy!

Tuy rằng ở đây mai phục một ngày, nhưng là cũng làm cho Liễu Lâm Ba rõ ràng một chuyện, chính là nhóm binh lính Chu quốc trong thời tiết lạnh tốc độ hành quân phi thường chậm, không một chút nào linh hoạt, một ngày nhiều lắm hành quân hai mươi, ba mươi dặm.

Binh lính Lương quốc sau khi nhận được tin Chu quốc xuất binh mới quyết định xuất binh, cũng đã sớm tới địa phương cách ba trăm dặm bố trí mai phục, còn chờ thêm một ngày, như vậy tính toán, số lượng binh sĩ không hề mà thời, cũng mất linh hoạt.

Mất linh hoạt, vậy thì đại biểu đối mặt tình huống đột phát thì càng thêm tay chân luống cuống! Muốn lấy đầu người đến đoạt Lệ Đô thành của nàng sao? Quả thực là mơ hồ!

Nghĩ tới điểm này, Liễu Lâm Ba nhiệt huyết tăng vọt: “Truyền lệnh: Quá một phần hai quân địch tiến vào khu vực mai phục, cho mọi người lập tức xuất kích! Cắt từ giữa, để bọn chúng đầu đuôi không thể nhìn nhau! Phá rối trận địa bọn chúng, để bọn chúng không có chỗ trốn, tiếp cận đánh giáp lá cà!”

“Tuân lệnh!” Mười mấy lính liên lạc nhanh chóng hành động, lao tới mỗi một vị trí tướng lĩnh.

Lúc này, binh lính Chu quốc đã tiến vào vùng rừng núi mai phục, ánh mắt đội quân dài sáu, bảy mét sột sỏ có thứ tự tiến lên.

Tướng đầu lĩnh, râu ria đầy mặt, cười đại mã cao lớn, khí phách hiên ngang hùng hăng nhìn phía trước.

Phía sau là một chiến xa, trên chiến xa là một người đáng dấp quân sư, mặc áo gấm, thái độ ung dung không vội.

Chỉ có khoe môi hơi giương lên không dễ dàng nhìn ra, thật giống dáng vẻ thắng lợi đã đem Lệ Đô thành nắm trong lòng bàn tay.

Ha ha! Sáu mươi vạn tiên phong a!

Chỉ là con số, hẳn đã đem đám binh lính Lương quốc thủ thành ngoan cố sợ mất mặt chứ? !

Sáu mươi vạn đầu với hơn 30 vạn! Huống hồ còn là mười sáu đội hình thiết giáp dùng giáo do hẳn một tay huấn luyện!

Giáo dài sáu, bảy thước, lúc khai chiến, kẻ địch còn chưa phát hiện xảy ra chuyện gì, phỏng chừng đã chết dưới mũi giáo!

Giáo của ta dài hơn so với thương của người, người còn chưa đi đến, giáo của ta đã đâm chết người rồi! Ha ha!

Bên trong đôi mắt hình tam giác của quân sư, tràn đầy nụ cười đắc ý.

“Quân sư, xem ra tâm tình không tệ a!” tướng lĩnh râu ria đầy mặt quên cạnh quân sư hỏi.

“Bản quân sư đang suy nghĩ Chu quốc nhìn thấy đội hình giáo của bản quân sư, hẳn sợ mất mặt đây, có khi sợ đến tè ra quần!” Cặp mắt tam giác híp lại như mắt lợn, giả vờ làm cao nói.

“Ha ha ha! Quân sư quả thực định liệu như thần! Đội quân giáo của quân sư vừa ra, quét ngang tất cả, không đâu địch nổi!” Kẻ râu ria kia thổi phồng đến.

Trên một chiếc chiến xa khá hoa lệ phía sau, có một người ngồi, quần áo cũng không quá hoa lệ, chỉ liếc nhìn hai người bọn họ một chút, không nói.

“Giám quân, ngài cảm thấy trận chiến này sẽ thế nào?” Quân sư mắt tam giác có chút đắc ý giương giọng hỏi người trên chiến xa hoa lệ phía sau.

Người kia, là Tiên hoàng trưởng tử, tên Mộ Dung Trạ, người này cùng tân hoàng có chút qua lại, liền bị phái đến nơi này làm đi theo bộ đội tiên phong.

Y theo ý tứ ngầm của hoàng thượng, nếu như đoạt Lệ Đô thành, liền... đem Trạm vương gia này thủ tiêu! Tàn nhẫn a, tàn nhẫn!

Trạm vương gia này tuổi vẫn còn nhỏ, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, nhưng thông minh tuyệt đỉnh, tâm cái gì cũng đều thấy rõ, chỉ là không biểu lộ, nghe vậy, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trên chiến trường khinh địch, chưa chiến đã thua.

Thấy hán ngạo mạn như vậy, quân sư có chút căm giận, tốt xấu hán cũng là người hoàng thượng tin tưởng nhất!

Chết đến nơi cũng không nịnh nọt hán, hán liền cho hán cái chết thống khổ nhất! Bên trong đôi mắt tam giác đều là ánh sáng hung ác.

Đang muốn nói mĩa, bỗng nhiên: “Giết!”

Hai bên núi rừng, binh lính Lương Quốc từ nơi bí mật trong đồi núi, vung vẩy trường thương chạy tới.

Cờ xí rõ ràng, trang phục rõ ràng, xanh vàng giao nhau, giết hướng về trận địa Chu quốc.

Ai nghĩ sẽ đụng phải sát binh ở nơi này?

Nhất thời, kêu la sợ hãi, cuồng quít nghênh chiến.

Một phút trôi qua, quân đội Lương quốc chiếm thượng phong, chém giết khiến binh lính Chu quốc liên tục lùi về phía sau, đội hình hỗn loạn. Quân sư kia giống như cũng không nghĩ tới bị mai phục ở chỗ này, từ trong hoảng loạn bình tĩnh lại, vội vã chỉ huy người tiên phong, ổn định đội hình.

Lại dám đánh lên đội hình của hán? Vậy hãy để cho người đánh lên có đi mà không có về!

Râu ria hét lớn một tiếng, thúc ngựa giết tới, cùng phụ trách đội bên này Lưu đô đầu đánh nhau.

Đừng nói quân Chu khinh địch, Liễu Lâm Ba chính mình cũng khinh địch, nàng không nghĩ tới kẻ địch hoảng loạn, thế nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại; đội hình mất linh hoạt, thế nhưng giáo kia rất lợi hại, rất nhiều binh lính đánh lên ở địa phương cách đây bốn, năm mét, liền bị giáo đánh phủ đầu, căn bản không tới gần được.

Liễu Lâm Ba ở chỗ cao quan sát, cau mày, tình huống không ổn!

Chiều theo tình huống bên dưới, cho dù bọn họ đánh lên thành công, khiến một nửa binh lính tiên phong Chu quốc bỏ mạng ở chỗ này, nhưng binh lính Lương quốc của nàng cũng sẽ có kết cục lưỡng bại câu thương!

Nhưng tình huống bất đồng chính là, trung quân tiếp viện của Chu quốc rất nhanh sẽ đến, mà viện quân Lương quốc nàng còn cách cả ngàn dặm! Lương Kiều muốn không để lộ tin tức, tất cả đều là bởi vì sợ quân địch biết sẽ thay đổi sách lược tấn công, cứ như vậy, ngược lại bất lợi, chủ soái không ở đại Tổng binh doanh, ngược lại sẽ tạo thành uy hiếp cho Hoàng thành.

Lúc này quyết đoán, đem quyền chỉ huy giao cho Tổng binh, chính mình trang bị đầy đủ, triệu tập đội quân “Nhuệ” mới đắc thắng trở về cách đây vài ngày từ chỗ tối, bố trí nhiều cung tiễn ở đằng sau yên hộ, từ hướng khác giết tiến vào!

Đột nhiên mưa tên bay tới, khiến đội quân giáo có chút kinh hãi, bắn trúng vài nhóm người, nhưng người phía sau, lập tức giơ lên tấm khiên, chặn lại cung tên.

Trong nháy mắt, binh lính “Nhuệ” khoác trường bào đỏ sẫm đã toàn bộ giết tới, quân địch bởi vì giáo quá dài mà không đối phó được binh lính “Nhuệ” đã tiến sát, nhất thời, như người tay không tác sát, mặc người xâu xé, từng nhóm lớn ngã xuống!

Quét ngang ngàn quân, đội quân giáo không đâu địch nổi?

Thôi đi!

Ngày hôm nay, tỷ liền để ngươi chỉ tồn tại trong lịch sử!

Thân thủ đời trước, hơn nữa đời này rèn luyện, Liễu Lâm Ba giống như sao băng, những nơi đi qua, nhanh tàn nhẫn chuẩn, không lâu sau đó, huyết vụ đầy trời nở rộ sau lưng nàng!

Mạng người, rẻ mạt như vậy, một cái chớp mắt, mấy chục người liền ngã xuống.

“Cái kia, cái kia, đó là người nào?!” Mắt tam giác kinh hoàng!

Một vệt áo bào đỏ sẫm như thu gặt mạng người, tựa hồ khiến người ta nhìn thấy địa ngục âm trầm, toàn thân bị sát khí bao phủ, run rẩy bầy.

Liễu Lâm Ba cuồng sát bên trong, ngẩng đầu nhìn liếc nhìn về phía hán, vền vền là một chút, vị này lúc trước còn bình tĩnh thông dong hai chân run rẩy, không đứng vững nổi! Khoảng cách xa như vậy, nhưng quân sư lại cảm thấy như ở ngay trước mặt!

Trên gương mặt nhỏ cực kỳ anh tuấn, tất cả đều là tuyết sát, Ngọc quan trên đầu phát ra ánh sáng quý dị, càng khiến hắn nổi bật như Diêm vương giáng thế!

Bởi vì có đội quân “Nhuệ” gia nhập, tình thế nhất thời nghiêng về một bên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Giả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tình Hình Chiến Đấu Kịch Liệt, Sủng Hạng Thê Thiếp? (3)

Bởi vì có đội quân “Nhuệ” gia nhập, tình thế nhất thời nghiêng về một bên.

Không biết những binh sĩ này tại sao lại khoác một trường bào đỏ sậm ngoài binh phục, nhưng nhìn dáng dấp so với bọn họ đều bản lĩnh hơn.

Là người mình! Người mình có bản lĩnh!

Lương quốc binh sĩ nhất thời sĩ khí tăng vọt, anh dũng vạn phần, chiêu nào chiêu nấy đâm trúng trái tim.

Bên trong hỗn chiến, không biết ai hô một câu: “Bảo vệ quốc gia! Giết địch lập công!”

Phía sau hết thấy binh lính đang chém giết người người đồng thời hô: “Bảo vệ quốc gia, giết địch lập công!”

Thanh âm chấn động cửu thiên, đất rung núi chuyển.

Chu quốc binh kinh hãi, màng nhĩ rung rung, liên tục lùi về phía sau, lại liên tục lùi về phía sau, đã hoàn toàn không còn ý muốn chống lại.

Quân đội có niềm tin so với quân đội không có niềm tin anh dũng hơn; binh lính biết tại sao mình chiến đấu so với binh lính không biết tại sao mình chiến đấu cường hãn hơn nhiều lắm!

Tên râu mép không đầu lại Lư đô đầu, bị Lư đô đầu một đao chém ngã ngựa.

Thấy chủ tướng đã chết, Chu quốc binh càng hỗn loạn, tứ tán chạy trốn!

“Lui! Lui! Mau lui đi!” Quân sư mắt tam giác điên cuồng hét lên!

Đã muộn, đã muộn, trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, hơi chần chờ, chính là đầu người rơi xuống đất. Vốn khi vừa phát hiện đã nên hô lui!

Kết quả quá mức tự đại, quá mức tin tưởng mười sáu đội trường mâu do chính mình một tay dẫn dắt, mới dẫn đến không thể cứu vãn bại thế!

Một cái đầu của tên lính Chu quốc giống như dễ hợp vs tình huống, bị quăng tới chiến xa, nhanh như chớp lăn lộn tới bên chân của hắn.

Người quân sư kia sợ hãi kêu một tiếng, vung lên mã tiên, vội vã thối lui!

Quá khủng bố, quá tàn nhẫn!

Này không phải chiến trường, không phải chiến trường, là nơi tàn sát!

Coi mạng người như rom rác tàn sát! Khả năng chạy thoát sao?

Chiến xa điên cuồng phi, ngựa mạnh mẽ đạp đất đứt cả cẳng xe, làm xe lăn lộn, quân sư từ trên xe bị quăng xuống, lập tức bị lưỡi hái tử thần của binh lính Lương quốc đâm chết!

Quân sư chết đi, con mắt tròn trĩnh, tràn đầy kinh hãi, không thể tin được đã chết như vậy. Hắn chính là đại quân sư ở trước mặt hoàng thượng khoe khoang khoác lác sẽ chinh phục Lương quốc!

Trận chiến này, tựa hồ cũng không lâu, chính là từ hừng đông chiến đến trời tối; bên trong núi rừng nổi lên ánh lửa, lại từ trời tối chiến đến hừng đông.

Khắp nơi là trời xanh yên bình, khắp núi khắp nơi toàn thi thể, máu chảy thành sông.

Thieu hủy các loại cỏ xí lương thảo, tất cả những thứ này, dường như ở điện Tu La.

Chiến tranh, là tàn nhẫn, là tàn bạo, là tàn khốc!

Có thể tránh khỏi là tốt nhất, không thể tránh được, nàng có biện pháp gì? !

Lúc tên cuối cùng binh sĩ địch quốc ngã xuống thì, một hồi mưa thu lần thứ hai bất ngờ rơi xuống, màn mưa dày như vậy, khiến ngọn núi giống như phủ thêm một lớp lụa trắng mỏng như cánh ve. Giống sương mù lại giống như mưa, từng tia từng giọt trải miên không ngừng. Một lát, hạt mưa liên thành đường, “Rào” một tiếng, mưa to như trời sập che ngợp bầu trời. Trời tối om om, như Ngọc đế đánh đổ bình mực. Đột nhiên, tiếng sấm ầm ầm vang lên, ngay sau đó, một tia chớp như rạch đôi bầu trời. Chỉ chốc lát sau, từng hạt mưa to như hạt đậu từ trên trời giáng xuống, rơi trên đất ầm ầm.

Trong lúc các binh sĩ hậu cần quét tước chiến trường, Liễu Lâm Ba cũng không nghỉ ngơi.

Từng thi thể binh sĩ trẻ tuổi đáng yêu đi theo nàng ngay trước mắt, trong ánh mắt của nàng đều là bi thống cùng tang thương.

Nàng đời trước không có trải qua chiến tranh, càng chưa từng thấy sinh mệnh trước mặt nàng rời đi, loại tình cảnh mấy trăm ngàn mấy trăm ngàn cùng một lúc chết đi, chiến trường đầy đặc mùi máu tanh khiến bụng rỗng đã một ngày một đêm của nàng có chút không nhịn được muốn nôn.

“Tướng quân, người vẫn ổn chứ?” Lưu đô đầu hỏi.

Nếu như không phải Liễu tướng quân làm gương cho binh sĩ, suất lĩnh một đội quân kỳ quái đến giúp đỡ, cả nhánh bộ đội tiên phong này của hãn phòng chừng ngày hôm qua liền không còn một ai.

Cho tới nay, đều cho rằng Liễu tướng quân chưa trải qua chiến trường gột rửa nói những điều kia đều chỉ là lý luận suông không đâu, cho nên lâu như vậy tới nay, hãn đưa ra loại hình phương thức cải tiến quân đội gì, đều bị bọn họ phủ quyết, đánh chết cũng không đi cải cách.

Cho rằng là hãn tiểu hài tử, muốn vui đùa một chút mà thôi, hôm nay gặp mặt, xấu hổ không thôi!

Cái gì lý luận suông? Cái gì mới vào chiến trường? Cái gì lần đầu giết người? ! Thủ pháp kia, thần thái kia, sát khí kia, làm sao có khả năng là lần đầu tiến vào chiến trường? !

Nhưng cố tình lại là Liễu tướng quân trẻ tuổi lần đầu tiên ra chiến trường!

Loại thô bào cũng lãnh khốc trời sinh, đến hãn nhìn cũng kinh hãi không thôi! Sợ hãi qua đi, là khâm phục từ đáy lòng.

“Không có chuyện gì. Thương vong thế nào?” Liễu Lâm Ba hỏi, xoay người đi trở về.

Trận chiến này tuy rằng thắng được tiên cơ, nhưng là ngàn vạn không nên nói cho nàng biết thương vong quá nửa, thương vong quá nửa, nếu như vậy nàng lấy gì đi thủ? !

“Lúc này mới thống kê. Cái tướng lĩnh khác đều ở trong soái tướng chờ.” Lưu đô đầu nói.

“Vậy thì đi nhanh điểm danh đi!”

Một trận gió núi thổi qua, mùi máu tanh càng nồng.

“Diệt địch ba mươi vạn, tổn thất 80 ngàn, bị thương 20 ngàn. Tướng quân, thỉnh xem qua!” Một tên tướng lĩnh đem thẻ tre đưa lên.

Liễu Lâm Ba nhận lấy, thở dài một hơi, liếc mắt nhìn trên thẻ tre viết số liệu, nói: “Trợ cấp thật tốt cho gia đình người chết! Một lần trợ cấp đổi thành một năm một lần trợ cấp, mỗi lần hai mươi lượng bạc. Đem người bị thương đưa về Lệ Đô, mau chóng trị liệu!”

Trước đây nghe nói năm lượng bạc là chi phí chi tiêu hơn nửa năm của một gia đình bình thường, như vậy hai mươi lượng bạc một năm, đã đủ cho gia đình những binh lính hy sinh vì đất nước này trải qua những ngày thật tốt chứ? !

“Tướng quân, hàng năm mỗi người hai mươi lượng, có phải hơi nhiều?” Trong quân chuyên môn quản trợ cấp binh lính hỏi.

“Tướng sĩ chính là huynh đệ của chính mình, bất hạnh đi trước một bước, vợ con của bọn họ già trẻ, dĩ nhiên là do Bôn tướng quân tới chăm sóc! Ai còn có dị nghị? !” Liễu Lâm Ba vỗ bàn một cái, quát lên.

Từ khi khai chiến tới nay, tính tình của nàng liền không tốt, ai trêu chọc nàng, ai nghi vấn nàng, nàng sẽ không chút lưu tình phản kích!

Sớm nói quá để Lưu đô đầu bọn họ sớm một chút cải tiến phương thức luyện binh, nhưng một mực không nghe, này vừa khai chiến, liền tử thương chừng hai mươi vạn, thật làm cho nàng nhức đầu không thôi!

Duy nhất làm cho nàng vui mừng chính là, bộ đội “Nhuệ” của nàng, ngoại trừ vài người mang theo vết thương nhẹ, những người khác đều hoàn hảo không việc gì.

“Vâng vâng!” Thủ hạ quản trợ cấp binh sĩ mau chóng đi làm.

Tướng sĩ chính là huynh đệ của chính mình!

Các tiểu tướng có huynh đệ hy sinh ở đây nghe được đều cảm động không thôi.

Trải qua trận chiến này, uy danh của Liễu Lâm Ba ở trong càn tăng lên, một ít lão tướng trước đây cho rằng nàng chỉ là tiểu hài tử có chút khôn vặt, ra chiến trường khẳng định sẽ bị dọa đến tè ra quần đều tôn kính trong lòng.

Hai đời gộp lại, Liễu Lâm Ba có thể nói là trưởng bối của bọn họ hoặc là cùng thế hệ như thế nào lại sợ đến tè ra quần?

Chẳng qua, khí thế lạnh băng, trên chiến trường giết người rất tàn nhẫn mà thôi, tàn nhẫn đến những kẻ không quân sinh tử chuyên đi giết người cũng không nhìn được muốn nôn.

Các binh sĩ biết được trong lòng Đại tướng quân, đã sớm đem bọn họ coi như huynh đệ, từng nhóm từng nhóm kích động đến không ngủ được, nhỏ to thảo luận ...

Cùng Chu quốc xưa nay giao thủ, lần đầu tiên thắng đẹp như thế.

Trước đây đương nhiên cũng thắng, nếu như không thắng thì sẽ không có Lương quốc hiển tại, chỉ là thắng đánh đổi quá lớn, cho tới mười mấy năm, Lương quốc dân sinh vẫn chưa thể khôi phục như cũ.

Nguồn binh lính không đủ, mà Chu quốc nếu không là nội chính phe phái tranh đấu, y thực lực của bọn họ cũng đã sớm đem Lương quốc thấu tóm.

Có thể thấy được, sau khi phe phái không còn, căn cơ vững chắc, Chu quốc vẫn kéo dài tới hôm nay mới xuất binh, thực lực kia càng thêm khổng lồ đến kinh người.

Nhưng kinh người thì kinh người, trận đầu, chúng ta liền đánh thắng, đây mới là kết quả.

Ân, đúng, là chân thực kết quả.

Mai phục một ngày, cuồng chiến một ngày một đêm, những binh sĩ này, rốt cục có thể dựng lên lều vải, nhóm bếp, ngủ ở trong chăn ấm áp.

Chiến báo cấp tốc đưa đến tay Lương Kiều, Lương Kiều xem xong, sợ đến mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hiền đệ này, lại lần đầu khai chiến đã làm gương cho binh sĩ!

Hắn đến cùng có hiểu hay không trên chiến trường hơi bất cần một chút liền roi đầu? Đến cùng có hiểu hay không phải yêu quý chính mình a!

Khi thấy chiến báo, phe địch tổn thất gần ba mươi vạn, mà ta chỉ 80 ngàn, kinh ngạc đến liên tục thán phục, thực sự là xưa nay chưa từng có, xưa nay chưa từng có a!

Quần thần kích động, toàn bộ viện quân đều kích động sôi vọt lên!

Lương Kiều trước mắt lại hiện lên gương mặt cười sinh động của Liễu Lâm Ba, con mắt tràn ngập trí tuệ, thái độ nhất nhất hướng về phía trước...

“Truyền lệnh: Gia tốc hành quân! Bản vương phải nhanh một chút chạy tới Lệ Đô thành! Nếu đuổi không tới, Bản vương muốn đầu của các ngươi!” Lương Kiều nóng ruột, nhưng lại không thể bỏ xuống viện quân một người một ngựa chạy tới như lần trước rồi kinh.

Nếu như là một người một ngựa, hắn nhiều lắm một ngày rưỡi liền có thể chạy tới. Trước mắt, thực sự là quá chậm!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Tình Hình Chiến Đấu Kịch Liệt, Sủng Hạnh Thê Thiếp? (4)

Nếu như là một người một ngựa, hắn nhiều lắm một ngày rưỡi liền có thể chạy tới. Trước mắt, thực sự là quá chậm!

Làm vương gia như này thật uất ức hần!

Gia tốc hành quân cũng tốt, nhưng Cửu vương gia ngươi ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể a!

Trời ạ!

Lương Kiều không nhận được học Liễu Lâm Ba nữa thăm.

Liễu Lâm hiền đệ...

Lương Kiều lại bắt đầu mê man.

Lo lắng an nguy của hấn, nhưng lại không thể hạ lệnh để hấn trấn giữ Lệ Đô thành, một khi lui về trong thành, còn lại tướng sĩ, tất nhiên không đủ chống lại.

Tốt nhất phòng ngự là xuất kích, Liễu Lâm Ba trên chiến báo đã nói, để đại ca an tâm, phải tin tưởng năng lực của nàng.

Đề hấn an tâm, đề hấn an tâm, hấn làm sao có thể an tâm? !

Hấn ở trong lòng không ngừng một lần lại một lần nghĩ tới, Lương quốc do hấn cùng hấn hai người đồng thời thủ hộ!

Tuyệt đối không thể để cho gánh nặng kia chỉ rơi vào trên người hấn!

“Vâng!” Mệnh lệnh truyền xuống.

Tin tức quân tiên phong của Chu quốc một nửa bị diệt truyền lại đến tay Chu quốc hoàng thượng Mộ Dung Dự, tức giận không ngớt, dùng một cái đem tấu sớ ném trên đất, quát: “Sáu mươi vạn quân tiên phong của trẫm, sáu mươi vạn a! Lại ở ngay trận đầu chỉ còn lại chừng ba mươi vạn? ! Đem chủ tướng chém!”

“Hồi hoàng thượng, chủ tướng chết trận!”

“Chém quân sư!”

“Hồi hoàng thượng, quân sư lui lại bên trong bị loạn thương bắn chết!”

“Cái gì? !” Mộ Dung Dự yên lặng.

Đến quân sư cường hãn nhất cũng chết rồi? Hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo đội quân trường mâu? Tất cả đều không còn? !

Hấn còn tưởng rằng bên trong mấy trăm ngàn binh mã, ít nhất còn có quân sư đội quân trường mâu...

“Giám quân đâu?” Mộ Dung Dự ngã xuống long ý, uể oải hỏi. Sẽ không đến giám quân cũng chết chứ? Tuy rằng người giám quân này là muốn giết...

“Giám quân mất tích !” Tướng sĩ phía dưới đáp lời.

“Mất tích?” Mộ Dung Dự lại đứng lên, tiếp tục hỏi: “Mất tích là ý gì?”

Có phải là đại ca Mộ Dung Trầm luôn cùng hấn bất hòa biết hấn sẽ thừa dịp lần này thời cơ chiến đấu đem hấn diệt trừ nên cấu kết cùng Lương quốc, mới khiến cho quân tiên phong Chu quốc tổn thất nặng nề?

Không phải vậy, ai có thể giải thích được một người căn bản không có võ công không trực tiếp mất mạng lại mất tích?

“Trên chiến trường tìm không được, có thể khi rút quân bị lạc đường!” Tướng sĩ kia tiếp tục trả lời.

Mới vừa trúng mai phục Lương quốc, chiến xa giám quân ngay lập tức rút lui, các binh sĩ không hiểu phát sinh cái gì, thấy phía trước quân đội không di chuyển, bị chặn, lâu sau mới truyền đến tiếng chém giết, sau đó mới biết trúng mai phục.

Vốn là bọn họ phía sau muốn đi trợ giúp, thế nhưng giám quân lại nói lui lại lui lại!

Đây là lệnh chủ tướng! Nếu không lui lại, bên trong núi binh lính lùi không được, sẽ tử thương càng nặng!

Vì thế, phía sau đổi hướng, quân lính chưa vào núi toàn bộ lui lại.

Hơn nữa đội ngũ bị chặt đứt, Lương quốc binh ở phía sau không ngừng truy sát đội ngũ lui lại này, nhưng bọn chúng một mực thối lui, không đuổi nữa.

Sau đó mới biết, toàn vào đội quân tiên phong tiến vào núi, hơn ba mươi vạn binh mã, bao gồm chủ tướng cùng quân sư hết thảy chết rồi.

Mà giám quân chẳng biết đi đâu.

Rõ ràng là cùng lui ra với bọn họ, nhưng là vào quân doanh, lại không thấy hấn nữa.

“Truyền ý chỉ của trẫm, giám quân Mộ Dung Trầm tư thông với địch phản quốc, dẫn đến bộ đội tiên phong hao binh tổn tướng ba mươi vạn, ngay từ bây giờ, tróc nã quy án! Có thể tiền trăm hậu tấu!” Mộ Dung Dự tức giận kêu lên. Người đáng chết không chết, người không đáng chết chết hết! Mẹ nó!

Hắn đây là vương phải cái vận xui gì!

“Tra!” Chu quốc kinh thành, bổ cáo trúc nữ hoàng huynh của hoàng thượng bay đầy trời. “Tiên trăm hậu tấu? !” Hừ, quả nhiên là một chút xíu tình thân cũng không có a!

Một vị thanh niên đeo đầu bông mặc bộ y phục vải thô chân đi giày liếc mắt một cái thông cáo của thượng hoàng, hừ một cái.

Cách đó không xa quan sai thấy hắn ở bên cạnh hoàng băng một lúc lâu, liền nhanh chân lại gần.

Người này tựa hồ cảm thấy được cái gì, quay người lại, nhấc mặt, nhóm quan sai nhìn thấy trên mặt hai chòm râu, màu da vàng vọt, cùng chân dung trúc nữ trên băng một chút xíu cũng không giống, liền dừng chân, nhìn về phía nơi khác.

Nam tử này đáy mắt xẹt qua một vệt miệt thị, nhấc chân liền rời đi.

“Chậm đã!” Có quan sai tựa hồ phát hiện cái gì, đem hắn gọi lại.

Nam tử kia dừng chân, xoay người lại chấp tay chào nói: “Không biết quan gia có gì phân phó?”

“Vừa mới thấy người dừng chân một lúc lâu, có nhận biết người trong bức họa kia không?” Quan sai kia hỏi, mấy người khác cũng đều xông tới.

Đương sai tính cách đều giống nhau, hoặc là nói là “Đoàn kết”, một người phát hiện vấn đề, những người còn lại ào ào, mặc kệ đứng hay sai trước tiên vậy đến rồi nói.

Nam tử trẻ tuổi kia mau chóng tức giận nói: “Quan gia, người nói giỡn gì vậy? Tại hạ chẳng qua là cảm thấy người trên bức họa trẻ tuổi như thế lại phản quốc, thật nên tru di cửu tộc.

‘Dưỡng không tốt, lỗi của cha’, trước tiên đem bắt hết người nhà hắn, thẩm vấn từng người. . .

Thẩm vấn lại chém tập thể! Nếu có huynh đệ, hay anh em kết nghĩa thì lắng trì xử tử! Làm huynh đệ sao lại đem thân nhân mình dạy thành đức hạnh như thế? ! Còn có. . .”

Đem họa thượng, phụ thân còn có huynh đệ thẩm vấn sau đó lắng trì xử tử? !

Người này quả thực là người điên! Không biết trên bức họa chính là vương gia đương triều sao? !

Ai dám thẩm vấn lão hoàng đế đã chết nhiều năm còn có hoàng đế đang tại vị? !

“Nói hươu nói vượn! Lăn, mau cút!” Quan sai nổi giận, xấu hổ, cảm giác mình đang tìm người có tâm bệnh để điều tra, lại thành chính mình đầu óc có vấn đề.

“Được được, tại hạ đi là được rồi, đừng đuổi ta, đừng đuổi ta!” Người kia làm bộ đáng vẻ run rẩy, từng bước một lùi xa.

“Thật mẹ nhà nó xúi quẩy! Hoàng băng đã dán một tháng !” Quan sai vừa nãy hỏi phui phui quần áo, tựa hồ đang đập đi xúi quẩy, oán giận nói.

Trạm vương gia này ở thời điểm hai quân giao chiến biến mất, hôm nay đến các nơi kiểm tra nghiêm cẩn cực kì, làm sao cũng không thể chạy đến nơi này.

Đáng thương hôm nay trời mưa to, mấy người bọn họ còn phải ra canh.

Hoàng thượng cùng Trạm vương gia đấu tranh không ngừng, Trạm vương gia chỉ trích hoàng thượng bóp méo di chiếu Tiên hoàng, làm hoàng thượng danh không chính ngôn không thuận.

Người ta làm hoàng thượng đã lâu, Trạm vương gia còn không buông tay, lại nói, huynh đệ tranh vị, có thể buông tay sao?

Không buông tay đều muốn đuổi tận giết tuyệt , một lần buông tay, nơi nào còn có đất đặt chân?

Ai, tình thân trong hoàng gia sự vốn là vô tình lãnh khốc khiến người ta thất vọng.

Lại nói, Liễu Lâm Ba trận đầu đắc thắng, dự liệu Chu quốc hao binh tổn tướng, nguyên khí tổn thất nặng nề, trong thời gian ngắn hẳn là không thể tấn công.

Liền, hạ lệnh chinh quân trở về thành, vừa về tới trong thành, dân chúng sớm nghe nói đội quân thắng trận trở về, đứng tắc hai bên đường phố, hoan nghênh các tướng sĩ khai hoàn.

Tình cảnh kia, từ lúc Lương quốc khai quốc tới nay cũng chưa từng náo nhiệt như vậy, các tướng sĩ tự nhiên là sĩ khí càng thêm tăng vọt, cảm thấy vô cùng tự hào.

“Liễu tướng quân đến rồi! Liễu tướng quân đến rồi!” Trong đám người trở nên kích động, mọi người chen chúc , tranh nhau muốn chứng kiến tư thái Liễu

đại tướng quân.

Tuy rằng tư thái vẫn giống bình thường, nhưng là bọn họ vẫn cảm thấy xem không đủ.

“Liều tướng quân!”

“Liều tướng quân!”

“Liều tướng quân!”

Tiếng hô lần sóng sau cao hơn lần sóng trước.

Liều Lâm Ba cười híp mắt, cộng thêm không ngừng phát tay, thật sự nhìn rất ngu ngốc!

Ở Lệ Đô thành nghỉ ngơi hai ngày, Cửu vương gia mang theo rất nhiều viện quân cùng lương bổng hướng mưa gió hành tốc, mưa to không ngừng nghỉ rốt cục đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cuối Năm Gọi Nàng Đến Nhìn Hắc Tắm

Tiếng hô lần sóng sau cao hơn lần sóng trước.

Liều Lâm Ba cười híp mắt, cộng thêm không ngừng phát tay, thật sự nhìn rất ngu ngốc!

Ở Lệ Đô thành nghỉ ngơi hai ngày, Cửu vương gia mang theo rất nhiều viện quân cùng lương bổng hướng mưa gió hành tốc, mưa to không ngừng nghỉ rốt cục đến nơi.

Chu quốc tuy rằng tổn thất nặng nề, nhưng là người ta nền móng tốt, binh nhiều tướng mạnh, nếu không phải vì bọn họ khinh địch, e rằng trận này còn khó khăn a! Lương Kiều cũng dự tính, đến rồi liền không đi nữa, hắn muốn cùng huynh đệ chung vai bảo vệ Lệ Đô thành, bảo vệ tốt Lệ Đô, chẳng khác nào bảo vệ tốt kinh đô, bảo vệ tốt Lương quốc, Chu quốc chắc chắn sẽ không giảng hòa, lấy tính khí Mộ Dung Dự cũng không tốt bụng bỏ qua, một trận, đối với hắn mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã, còn muốn mượn trận chiến trừ khử đại ca mình cho yên tâm, kết quả người lại mất tích, cho nên, tức giận chưa tiêu, nhất định sẽ chinh trang rồi xuất phát, quay đầu trở lại.

Lương Kiều nhảy một cái xuống ngựa, vừa thấy được Liều Lâm Ba, không nói lời gì, cười ha ha xông lên phía trước, ở trước mặt một đồng tướng sĩ quý tiếp giá nâng nàng, ôm một cái thật chặt!

“Hiền đệ, cực khổ rồi, cực khổ rồi! Người thực sự là tướng soái tài năng a! Vì huynh thật quá cao hứng, quá cao hứng! Diệt địch ba mươi vạn, tự tổn chỉ 80 ngàn, người làm thế nào? Thực sự là quá tuyệt! Quá tốt rồi!”

Lương Kiều cười sang sảng, dùng sức ôm thật chặt, không nỡ buông thiếu niên trong lòng ngực ra.

Liều Lâm Ba ở trước thân hình cao một mét tám mấy của Lương Kiều, quả thực chính là bị ôm đến không thở nổi, mặt cũng bị hắn đè trong lòng ngực.

Đây là muốn tỷ thưởng thức cơ ngực của người à?

Cứng giống như một bức tường.

May mà hiện tại là trời thu, mặc quần áo dày, bằng không đã đem chiếc mũi cao quý mỹ lệ của tỷ đè hỏng rồi?!

“Đại ca... Ô... Ô... Đại ca!” Liều Lâm Ba không thở nổi, khổ sở kêu lên.

Các tướng sĩ quý trên mặt đất tiếp giá, còn có viện quân cùng một nhóm lớn công thần đều biết Cửu vương gia cùng Liều tướng quân giao tình tốt, chỉ là không nghĩ tới lại tốt đến mức độ này!

Lúc này, Cửu vương gia giống như không nhìn thấy người chung quanh, đem Liều đại tướng quân ôm chặt thật lâu không buông tay, không riêng gì trông mắt rớt ra ngoài, đến miệng cũng có thể nhét vừa quả trứng gà rồi!

Liều đại tướng quân là người tâm phúc a, người tâm phúc a! Bọn họ nhất định không thể đắc tội, tuyệt đối không nên không cẩn thận đắc tội!

Vấn đề này, đám “Lão thần” bọn họ lại không thấy được, bọn họ cũng đừng mong lẫn lộn quan trường!

Xem đáng đáp kia của Cửu vương gia, thật giống chỉ cần Liễu đại tướng quân nói, Cửu vương gia ca ca, ta muốn mặt trời!

Cửu vương gia cũng sẽ không chút do dự mà phái người đem mặt trời hái xuống, sau đó một câu “Hiền đệ”, ánh mắt đưa tình đưa cho hắn!

Lạnh lẽo ~

Mọi người không nhận được rung mình một cái, vuốt vuốt mũi, gắng sức hít thở không khí.

Lương Kiều thỏa mãn hơi lim dim mắt.

Quân bà nó!

Cho dù bị người ta nói là đoạn tay áo, cũng phải dứt khoát ôm một cái người đẹp trước mắt khiến hắn sáng nhớ chiều mong đến phát điên!

Thấy Lương Kiều rất lâu không buông tay, Liễu Lâm Ba đột nhiên tâm tư báo động: Ách, nàng suýt chút nữa đã quên Cửu vương gia này thật giống bị nam luyện gì đây!

Tuy rằng nàng đến từ thời đại xã hội văn minh, nàng cũng có thể hiểu được, thế nhưng nàng không thể tiếp nhận a!

Bởi vì nàng không phải nam nhân thật sự a!

Coi như nàng là nam nhân thật sự, theo quan niệm của nàng, cũng không thể sẽ cùng nam nhân thân mật, đúng không? Cho dù người kia là vương gia!

Nghĩ tới đây, Liễu Lâm Ba trên người không cách nào nhúc nhích dùng chân đá một hồi vào đầu gối của hắn.

Đột nhiên bị đá, Lương Cửu vương gia đang chìm đắm trong hạnh phúc bị đau đến buông tay, nửa cúi người xoa đầu gối, cả kinh nói: “Hiền đệ, người người người...”

“Đại ca, hi hi, huynh không sao chứ? Tiểu đệ vừa nãy thật giống đá phải cái gì...” Liễu Lâm Ba cười híp mắt nói, lui về phía sau ba bước lớn, khoảng cách xa có chút cảm giác an toàn mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục giả trang ngốc nghếch nói.

“Không có không có! Người chỉ là đụng tới đầu gối vì huynh mà thôi! Đến đến, hiền đệ, lại gần đây, cách vì huynh xa như vậy!” Lương Kiều rất bất mãn nói, tiến lên vài bước, lôi tay Liễu Lâm Ba, kéo nàng đến bên cạnh mình.

Mọi người càng kinh ngạc!

Cửu vương gia lại có thể phóng túng Liễu tướng quân đá hắn cũng không sao cả!

Hơn nữa còn một tiếng lại một tiếng “Vi huynh”!

“Đại ca, các tướng sĩ quý đã lâu!” Liễu Lâm Ba cẩn thận nhắc nhở.

Lương Kiều lúc này mới phát hiện xung quanh lên tới hàng ngàn, hàng vạn con mắt, lên tới hàng ngàn, hàng vạn cái đầu, vụng trộm nhìn bọn họ một chút, rồi lại cúi thấp đầu.

Cửu hoàng tử rất được hoàng thượng yêu thích đối với tướng quân của bọn họ thật tốt, thân mật ôm ấp xong còn lôi kéo tay.

Được Cửu vương gia coi trọng như thế, thật không uổng công Liễu tướng quân quanh năm suốt tháng trấn thủ ở nơi biên cương này!

Các tướng sĩ cảm khái a, tự đáy lòng bọn họ cảm thấy cao hứng thay Đại tướng quân.

Tiếng lòng này nếu bị Liễu Lâm Ba biết được, nàng không kêu to mới là lạ!

Cao hứng?

Cửu vương gia tiểu tử thú kia cách Bốn tướng quân càng xa Bản tướng mới càng cao hứng!

Các người có biết hay không a, Cửu vương gia, hắn, hắn, hắn nhưng là cái kia đoạn tay áo a!

“Khụ! Khụ! Đều bình thân! Bình thân!” Lương Cửu vương gia nói.

Sớm nên bình thân, khí trời rất lạnh, mặc dù là quý một chân, nhưng quý quá một phút, dù là hán tử làm bằng sắt đá răng cũng muốn va vào nhau.

Nhưng các tướng sĩ thấy Cửu vương gia trong lòng có tướng quân của bọn họ, cho dù để bọn họ quý lâu hơn nữa, cũng không cảm thấy lạnh, cũng không cảm thấy có bất kỳ điều gì không ổn.

“Tạ Cửu vương gia!” Đồng thanh đáp lại.

“Chư vị tướng sĩ, lần này diệt địch có công, lấy ít thắng nhiều, có thể thấy được chư vị anh dũng vô địch! Thương! Mỗi người đều có! Hết thầy đại thương!” Lương Kiều cao giọng nói.

“Tạ Cửu vương gia! Cửu vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” thanh âm cao hứng rung trời.

Quả nhiên, ở dưới trướng Cửu vương gia là phúc khí đời này của bọn họ, không chỉ có tướng quân đối với bọn họ rộng lượng, đến Cửu vương gia cũng đối với bọn họ khác biệt.

Gần đây cứ thường thường thường, thường liên tục, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có! Hắc hắc!

Lục hoàng tử Lương Mặc từ trong nhóm quan lại thoát ra, tiến lên cho Liễu Lâm Ba kiên một quyền, cười nói: “Không nghĩ tới Tiểu Vương tương lai em vợ lại là đại soái thông minh linh hoạt như vậy!”

Liễu Lâm Ba đau đến nhe răng: Trời ạ, người này đối với huynh đệ, cũng không phải đánh kẻ địch, vì sao luôn không chú ý lực tay? !

Liên một chân quét ngang, âm trầm nói: “Còn chưa kết hôn, ai biết có thể còn có biến cố gì hay không? !”

Nói thật, đại biểu tỷ Duẫn Băng Thanh cũng là người có phúc khí, thành thân trễ một chút, thân thể nảy nở, ở nơi điều kiện chữa bệnh phi thường lạc hậu này, sinh con mới an toàn chút.

“Nhất định sẽ không, sẽ không! Tiểu Vương đối với Duẫn quận chúa một lòng nhật nguyệt chứng giám, tình này cao hơn trời sâu hơn biển, nhất định không phụ nàng!” Lương Mặc giống như xin thề, nháy mắt tránh ra, còn từng chữ quát.

Hết xong, mới phát hiện tướng sĩ xung quanh cùng nhóm quan lại cười trộm, lắc đầu, không thể nói lý không thể nói lý, hoàn toàn thành trò cười.

Lương Mặc mặt nhất thời quẫn trí, hận không thể tìm cái động chui vào, nhìn về phía Liễu Lâm Ba cười híp mắt trong ánh mắt mang theo oán hận.

“Ôi, chà chà, chưa chết rồi, nổi hết cả da gà!” Liễu Lâm Ba cố ý run lên một hồi, chế nhạo hần.

“Người liên chưa đi chưa đi, ai chẳng biết người là cáo! Còn gà đâu!” Lương Mặc nói mấy câu che dấu mặt đỏ, lúc này cũng không buông tha Liễu Lâm Ba.

Hừ, ý tứ là nằng nằng giống cáo “Ăn không được nho liên nói nho chưa” đây!

Đường đường Đại tướng quân đến một người đính hôn cũng không có, không chưa mới là lạ!

Hào, tuy rằng nhận thức không lâu cũng rất lâu không gặp, Lục hoàng tử này thói quen cùng với nằng nằng đầu võ mồm tật xấu vẫn không thay đổi a! Nhìn nằng nằng sao trừng trị hần!

Liễu Lâm Ba đang muốn nói chuyện, lại bị Lương Kiều lôi kéo hướng về trướng soái, vừa đi vừa nói: “Cười đùa cũng nên chú ý trường hợp! Lục ca, một đường xe ngựa mệt nhọc người cũng đi nghỉ ngơi một chút đi!”

Nhìn thấy Liễu Lâm Ba cùng Lục ca người tới ta đi cười đùa liên tục, loại hòa hợp đó hần không biết vì sao nhìn lại thấy không thoải mái, ánh mắt của mọi người tất cả đều đáng thương nhìn về phía Lục vương gia, khụ khụ, chân thực thành bóng đèn lớn.

Đến các tướng sĩ cũng cảm thấy Cửu vương gia đối với Đại tướng quân quá lấy lòng, nhìn đáng về vội vã né tránh của Đại tướng quân bọn họ, trong ánh mắt mọi người liếc về phía Cửu vương gia trong ánh mắt, đều có chút ân ý.

Lục vương gia này đến cùng là mắt kém hay thực sự ngốc đây, đến điểm ấy cũng không thấy, thực sự là nên đi nghênh đón gió thu để đại não cùng thiên nhiên tiếp xúc thân mật .

Đài ngộ khác biệt a, đài ngộ khác biệt! Tốt xấu gì hần cũng là huynh đệ tốt nhất từ nhỏ lớn lên cùng Cửu vương gia? Tại sao lại không sánh bằng người ta vừa nhỏ vừa thấp, người còn chẳng được mấy lạng thịt kia a? Còn trước mặt nhiều đại thần tướng sĩ như vậy lệnh cho hần đứng ở chỗ này chứng kiến!

“A ~” Lương Mặc sau khi rời đi, ngửa mặt lên trời kêu to, phiền muộn, phiền muộn!

“Đại ca, tay ta, tay ta...” Vừa vào soái trướng, Liễu Lâm Ba thấp giọng nói.

Sức mạnh kia! Đem tay nằng nắm đến biến hình !

Lương Kiều nhìn bàn tay nhỏ trong tay, bị hần vừa nảy dùng sức nắm đến đỏ lên, cuống quýt nhắc đến bên miệng giúp nằng thổi thổi.

Ngón này, thật nhỏ a, quanh năm liên tục luyện binh, giết vô số kẻ địch tay lại xinh đẹp như vậy? !

Ngoại trừ bàn tay có chút thô ráp ở vết chai trong lòng bàn tay, mu bàn tay nhìn qua còn phi thường bóng loáng mềm mại.

Lương Kiều nhìn, cảm thấy là lạ, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động muốn hôn nó.

“Ân ~ khụ! Đại ca, xin mời ngồi!” Liễu Lâm Ba mau chóng rút tay về, không dấu vết cũng dần khoảng cách với Lương Kiều.

Tên này! Càng ngày càng thần kinh, đến tay nàng cũng muốn lặn qua lộn lại xem thật lâu không lên tiếng.

Nàng không có yếu ớt như vậy, hơn nữa ánh mắt mọi người nhìn hai người bọn họ càng ngày càng quái dị, nàng, nàng thực sự là muốn khóc không ra nước mắt !

Trời xanh a, đất rộng a, tỷ thật không phải cái kia đoạn tay áo a!

Đặc biệt là Trang thượng thư, khi nhìn nàng, bên trong ánh mắt kia tất cả đều là thờ dài.

Chẳng trách hán một câu đã từ chối ý định đem tiểu nữ nhi gả cho hán, cảm tình là ở nơi này a; chẳng trách, Cửu vương gia vẫn không gần nữ sắc, thú một vương phi ngốc nghếch cũng không để ý diện mạo, lý do ở nơi này a!

Việc này, thực sự là đại nghịch bất đạo, đại nghịch bất đạo!

Nhưng là, mọi người đều hiểu, không thể vào lúc này đề cập đến chuyện như vậy.

Lại nói, Liễu tướng quân hiện tại là Lương quốc phúc tinh phúc tướng, đại soái duy nhất có thể lấy chút ít từ vong đổi lại thắng lợi to lớn, chuyện như vậy không thể đề cập không thể phản đối, chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt, làm như cái gì cũng không nhìn thấy!

“Ngươi trốn cái gì, vi huynh làm đau tay ngươi, giúp ngươi thổi là chuyện đương nhiên! Huynh đệ trong lúc này, nên chăm sóc tỉ mỉ! Các vị, các ngươi nói đúng không?”

Lương Kiều nói, đi tới ghế chủ vị ngồi xuống, xong còn như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi một đám đại thần vẫn theo sát phía sau không nói tiếng nào.

Một đám thần run rẩy, liên mồm nói “Đúng” “Đúng” “Đúng” !

Cửu vương gia cùng huynh đệ trong lúc này chăm sóc tỉ mỉ, ngươi là không có cách nào hưởng thụ !

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cuối Năm Gọi Nàng Đến Nhìn Hấn Tắm (2)

“Các vị đại thần, thỉnh ngồi trên mặt đất. Quân doanh gian khổ đơn sơ, mong bỏ qua cho!” Liễu Lâm Ba bắt đầu đi, dứt khoát không để ý tới Lương Kiều kì lạ, không đợi hán mở miệng bảo ngồi đã khoanh chân ngồi xuống.

Soái trưởng rất lớn, bốn cái chấu lửa, rất là ấm áp.

Không được Cửu vương gia cho phép, ai dám ở trước mặt Cửu vương gia lỡ mạng? Từng người từng người đứng nghiêm như cây cột.

“Đều ngồi đi! Tới nơi này, hết thấy đều nghe Liễu tướng quân!” Lương Kiều nói, quay đầu lại hướng về phía Liễu Lâm Ba cười: “Vi huynh cũng không chê đơn sơ, bọn họ nào dám ngại đơn sơ! Dám nói một chữ “Không”, vi huynh đuổi bọn họ về!”

Chúng thần đỏ mặt cười tán đồng “Đúng”, trái lại Liễu Lâm Ba trong lòng mắt trợn trắng.

Ông trời a, đại ca a, đối xử khác người như vậy, sẽ làm Bồn tướng quân ngày sau nửa bước khó đi a!

Cho dù Bồn tướng quân lại chiến công hiển hách, chỉ sợ cũng sẽ bị dính một tầng quan hệ không minh bạch!

Ngoài trưởng, ánh nắng tươi sáng, hiếm thấy ngày đông trời nắng, đảo mắt, Lương Kiều đến Lệ Đô thành đã ba tháng, tới gần tết.

Tuyết rơi đầy trời, phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả đều là mảnh trắng xóa, không bờ bến, bên trong đất trời chỉ có một màu này.

Từ lần diệt quân tiên phong của Chu quốc, Liễu Lâm Ba liền bí mật phái toàn bộ mật thám đi thăm dò tình hình.

Tình hình trong đội quân “Nhuệ” tràn non lợi suối, theo rừng rậm, ven biển các đường tiến vào ẩn núp bên trong Chu quốc, hỏi thăm các loại tin tức.

Nếu như muốn theo con đường thông thường bình thường là không thể, bởi vì hai quốc gia giao chiến, hai nước trong lúc này hết thấy giao dịch toàn bộ bị cắt đứt, không thả người đi ra ngoài, cũng không cho người tiến vào.

Chính là loại tình trạng giằng co như vậy.

Liễu Lâm Ba tin tưởng, người Chu quốc không phải ngu ngốc, nàng có thể phái người theo những nơi khác tiến vào Chu quốc, bọn họ cũng có thể phái người theo những nơi khác tiến vào Lương quốc.

Sự tình Trạng vương gia bị hoàng thượng Mộ Dung Dự truy sát, nàng tự nhiên thu được.

Mộ Dung Dự hiểu chiến, từ khi leo lên ngôi vị hoàng đế tới nay, liên tục chiêu binh mãi mã, huấn luyện binh sĩ, tôn trọng võ tướng, sở dĩ vẫn chưa thể xuất binh xâm lược Đại Lương quốc, là bởi vì Trạng vương gia phản đối.

Hai người bọn họ ở trong triều thế lực là như nhau, tuy rằng Mộ Dung Dự là hoàng thượng, nhưng rất nhiều Đại thần không tán đồng; ngược lại, cảm thấy kỳ thực Mộ Dung Trạng mới thật sự là người làm đại sự, cho nên Trạng vương gia phản đối, Mộ Dung Dự dĩ nhiên là không có cách nào đi thực thi.

Ám sát mấy đại thần đắc lực chống lưng cho Mộ Dung Trạng, liền không ai phản đối xuất binh nữa, còn đem Trạng vương gia phái làm giám quân.

Sở dĩ xuất ra sáu mươi vạn tiên phong, chính là muốn dùng nhân số đem Lệ Đô thành đánh hạ, không để ý phải chết bao nhiêu binh, chính là mệnh lệnh rút xuống bắt buộc nhất định phải đánh hạ.

Không nghĩ tới bộ đội cường ngạnh khổng lồ, đụng tới thủ thành hoàn toàn khác dĩ vãng Đại tướng Liễu Lâm Ba, một nhân tài giỏi về phục kích cùng đánh diệt, suýt chút nữa rơi vào cảnh toàn quân bị diệt.

Vốn đang muốn một lần nữa tái chiến, không nghĩ tới viện quân của người ta đã đến, hơn nữa còn là Cửu vương gia được khen là Chiến thần Lương quốc tự mình ra trận, lại thêm truy sát Mộ Dung Trạng, muốn nhân cơ hội này đem hết thủy thế lực Mộ Dung Trạng diệt trừ, liền giao trách nhiệm chủ soái dự bị đóng quân ở tam châu, chờ đợi mệnh lệnh.

Chờ đợi ròng rã năm mới sắp tới, tuyết lớn đầy trời, binh lính của bọn họ trước nay không chịu rét, muốn công Lệ Đô thành, nhanh nhất cũng phải chờ tới đầu xuân năm sau.

Trong khoảng thời gian này, thế lực của Trạng vương gia Mộ Dung Trạng, cơ hồ bị tiêu diệt hết, chỉ có Trạng vương gia vẫn không tìm thấy.

Điều này làm cho Mộ Dung Dự nổi nóng.

Cũng may Trạng vương gia không có gia quyến, duy nhất Mẫu phi ở trong cung đầu đã theo Tiên hoàng rời đi, cho nên không có gia quyến có thể bị liên lụy.

Cũng chính là như vậy, ngày đó Mộ Dung Trạng ở trên mặt đình hai chòm râu mới nói như vậy với quan sai, nói muốn bắt cửu tộc của chính hắn, lăng trì huynh đệ của chính mình.

Các quan đều biết hoàng thượng Mộ Dung Dự là muốn lấy cớ Trạng vương gia tư thông với địch phản quốc đến gánh vác ba mươi vạn quân sĩ chết trận kia, miễn cho trong quân sĩ khí giảm xuống, đối với Lương quốc Liễu tướng quân nghe tiếng liền khiếp đảm.

Bởi vì không có ai sống sót ra khỏi chiến trường, nên không có ai biết Liễu tướng quân đến cùng có bộ dạng ra sao, đương nhiên ngoại trừ giám quân Trạng vương gia ở ngoài.

Ba tháng sau, bỗng nhiên từ trong hoàng cung Chu quốc truyền ra tin tức, nói hoàng thượng đã điều tra rõ Trạng vương gia không phải là người tư thông với địch phản quốc, lúc đó tin nhảm gian thần tấu mới phát ra hoàng băng truy nã, bây giờ thăm tra, chứng minh trong sạch.

Nếu là Trạng vương gia biết được lệnh này, mau chóng hồi kinh, cùng hoàng thượng thương lượng cách tiêu diệt địch quốc vì ba mươi vạn tướng sĩ chết trận báo thù rửa hận.

Chu quốc trên dưới ò lên. Hoàng thượng cũng quá cái kia cái gì, tư thông với địch phản quốc là đại sự như vậy, nói phản liên phản nói chính liên chính, Trạng vương gia thực sự là quá oan uổng.

Nhưng là, Mộ Dung Dự sẽ thật sự cho Trạng vương gia chính danh?

Các đại thần biết sự tình tự nhiên rõ ràng, bè cánh Trạng vương gia đều bị hoàng thượng tiêu diệt hết, mà chỉ có Trạng vương gia không bị hoàng thượng tìm được.

Hoàng thượng không đợi được, sủng thần Thượng Thư Hình bộ ra kế, để hoàng thượng làm như vậy, chờ Trạng vương gia hồi cung, tức khắc bắt, trước đem giam lỏng, lại tìm một tội danh khác gán cho hoặc là bí mật sát hại. Mộ Dung Dự tự nhận là kẻ này rất khéo, chờ Mộ Dung Trạng tự chui đầu vào lưới.

Đáng tiếc Trạng vương gia Mộ Dung Trạng đã sớm thấy rõ toan tính, qua năm mới, còn chưa lộ diện.

Không biết là chết, hay sống, như bốc hơi, ở Chu quốc hoàn toàn không có tung tích.

Lại nói, Lương Kiều từ khi đi tới quân doanh, hắn khẽ rảnh rồi liền chui vào trong lều của Liễu Lâm Ba.

Cảm thấy trong lều Liễu Lâm Ba bố trí quá mức đơn sơ, gần như chẳng khác gì lều của một binh sĩ. Nếu như không phải bên ngoài trướng còn có mấy người canh gác, hẳn còn thật sự cho rằng đi nhầm lều trại.

Lông mày vừa nhíu, liền sai người nhắc đến mấy cái rương này nọ, bắt đầu trang trí lại soái trướng này.

Liễu Lâm Ba đi tuần trở về vừa vào trướng, liền nhìn thấy Lương Kiều cười hí mắt nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường dài đến nửa mét đất chấn bông dệt bằng sợi vàng thật dày độc sách.

Toàn bộ tấm trướng cùng trong trí nhớ mình thường dùng hoàn toàn là trời đất đảo lộn.

Bình phong bình thường dùng để ngăn cách bị cất đi, dựng một loạt tủ, bên trong có rất nhiều đồ tinh xảo, đến ngay cả chậu lửa cũng là mới.

Liễu Lâm Ba nghĩ chính mình ngày hôm nay thần kinh có vấn đề, không, là bị Lương Cửu vương gia ám muội bức cho thần kinh có vấn đề, rõ ràng tiến vào chính là lều trại của mình, nhưng lại đi vào lều của Lương Kiều.

“Ha ha, thật ngại quá, đại ca, ta đi nhầm lều.”

Chưa chờ Lương Kiều nói chuyện, bản thân nàng liền như chạy nạn chạy ra khỏi lều trại, ra bên ngoài vừa nhìn, ách, là lều trại của mình không sai a! Chẳng lẽ là mình hoa mắt?! Chưa từ bỏ ý định đi lại đi vào một lần, Lương Kiều đã từ trên giường hạ xuống, ngồi ở trên ghế gỗ điêu khắc tinh tế, tiếp tục lật xem binh thư trong tay.

“Xin hỏi đại ca, tiểu đệ có hay không hoa mắt?”

Tích, Lương Cửu vương gia người này, đem lều của chính mình biến thành bộ dạng hoa lệ như vậy đến cùng là có dụng ý gì? Là chính hắn muốn ở lại chỗ này, hay là?

Trời ạ! Hắn ở đây?!

Liễu Lâm Ba vạn phần đề phòng mà nhìn hắn.

Lương Kiều thả xuống cuốn sách nở nụ cười, nói: “Vừa mới vì huynh thấy người đi vào, đang muốn nói chuyện, không nghĩ tới người lại vội đi ra ngoài. Thế nào? Vì huynh giúp người đem lều trướng bố trí lại, cảm giác thế nào? Ấm áp hơn chứ?”

“Đại ca, xin thứ cho tiểu đệ tuyệt đối không thể nhận!” Liễu Lâm Ba kinh hoàng, liên tục khoát tay nói.

Lương Kiều buồn bực? Hắn hào tâm hào ý, lẽ nào hắn không thích? Liên hỏi: “Vì sao?”

“Các tướng sĩ giữa trời đất ngập tràn băng tuyết cũng chỉ là mỗi người một cái áo bông một cái chăn bông chống lạnh mà thôi. Thần làm người đứng đầu tướng sĩ, cùng bọn họ đồng cam cộng khổ, biết gốc biết rễ. Nếu là tiểu đệ bây giờ đột nhiên nướng chiều, chỉ sợ sẽ đem bốn chữ đồng cam cộng khổ biến thành chuyện cười.

Hơn nữa, hành binh đánh trận, sao có thể như thái bình thịnh thế hưởng thụ cảm y ngọc thực như thế? Huống hồ nướng chiều thân thể, vạn nhất rơi vào hoàn cảnh ác liệt không thích ứng được, chỉ có thể cằn sỏi từ vong.

Cho nên, thỉnh đại ca thứ tiểu đệ không thể tiếp nhận những thứ này. Lều của tiểu đệ, trước đây ra sao, sau này vẫn sẽ như vậy.

Nếu như đại ca có ý, vậy tiểu đệ không thể làm gì khác hơn là đêm không ở trong trướng, cùng các lính gác đứng trực.” Nói xong lời cuối cùng, Liễu Lâm Ba lại uy hiếp Cửu vương gia.

Nghe xong lời nói như thế, Lương Kiều muốn trách cứ nàng đều trách cứ không được, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng cười nói: “Vì huynh còn tưởng rằng người thích, nếu không thích, đây là vì huynh nhiều chuyện! Hiền đệ nói đúng, hành quân đánh trận chính là muốn ăn khổ mới có thể đánh thắng trận. Vì huynh liệu kêu người đem đồ vật trả lại chỗ cũ!” Kỳ thực, Lương Kiều ở trong quân cùng nàng bình thường gian khổ, cùng các tướng sĩ đồng thời ăn ở, khí trời lạnh, lều chính mình cũng vẫn là như cũ, chỉ là sợ nàng đông nhiễm lạnh.

Cũng không biết là nguyên nhân gì, mặc kệ Liễu Lâm Ba nói với hắn cái gì làm cái gì hắn đều không đành lòng làm phật ý nàng, làm cho nàng không vui.

Theo lý thuyết, thích một người cũng sẽ không thích đến mức độ này chứ? Huống hồ hắn vẫn là vương gia a! Là mọi người nên nịnh bợ hắn còn không kịp chứ?

Hắn kỳ thực cũng rất đỗi lý, rất uất ức, mình là con cưng của trời, chỉ cần hắn đồng ý, toàn bộ Lương quốc mỹ nữ đều hưởng không hết, nhưng vì sao lại cứ yêu thích nam tử? Nếu như là những nam tử khác cũng thôi, nhưng vì sao một mực là Liễu tướng quân?

Ngay cả đối với hắn tốt cũng làm cho chính mình cảm thấy như phạm tội, nhưng một mực lại không ngừng được muốn đối xử tốt với hắn, đối với hắn nói gì nghe nấy. Hắn thật nên vui mừng Liễu tướng quân nghĩa đậm trung tâm, đối với Lương quốc trung thành tuyệt đối, bằng không, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Liễu Lâm Ba không nghĩ tới Cửu vương gia sẽ đối với nàng tốt như vậy, nàng nói cái gì thì là cái đấy.

Vèn vèn một câu nói, liền để bố trí một ngày của cung nhân bố trí lại nguyên dạng, nàng cũng biết Lương Kiều là xuất phát từ lòng tốt, chỉ là loại tốt này, làm cho nàng càng ngày càng kính tâm.

Cửu vương gia cũng quá ưu ái nàng rồi?! Kinh hoàng, tiểu đệ kinh hoàng a, đại ca!

Trời xanh đại địa a! Để kẻ này đầu óc tỉnh táo chút đi, tỷ không phải là đoạn tay áo a!

Liễu đại tướng quân nàng liền đã quên, nàng cùng Cửu vương gia là hai vợ chồng! Vợ chồng a!

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cuối Năm Gọi Nàng Đến Nhìn Hắc Tắm (3)

“Hôm nay có mặt hay không? Đến, ngồi đi, vi huynh giúp ngươi bóp vai, đâm lưng.” Lương Kiều cười đem Liễu Lâm Ba ấn ngồi lên ghế.

“Đại ca, đại ca!” Liễu Lâm Ba cả kinh suýt chút nữa quỵ xuống đất.

Đề Cửu vương gia giúp nàng bóp vai đâm lưng? Nàng còn không muốn chết sớm như vậy!

“Đứng lên, đứng lên, không có chuyện gì, vi huynh thấy ngươi mỗi ngày đều mệt mỏi như vậy, đau lòng vô cùng, ngươi liền để vi huynh giúp ngươi đâm bóp đi.” Lương Kiều đỡ nàng đứng lên, ấn ngồi lên ghế, bắt đầu xoa bóp.

Liễu Lâm Ba thiết tình không cách nào hưởng thụ, đứng lên nói: “Đại ca, đêm đã khuya, nên trở về trường ngủ đi! Tiểu đệ còn muốn đi tuần tra, đi trước một bước!” Nói xong giống như trốn chạy ra khỏi soái trường.

Cửu vương gia này tâm tư quá khó đoán, mặc dù đoán cũng đoán không ra, hắc tử khi thấy cái bánh bao lớn lăn trên mặt đất, không phải đã bỏ đi ý nghĩ hoài nghi sao? Làm sao còn nhiệt tình không giảm trái lại càng tăng thêm, khụ khụ.

Tay dừng giữa không trung Lương Kiều trong lòng mừng thầm, mỗi ngày đều có thể ở cùng hiền đệ như vậy, thực sự là nhân sinh khuây khoả.

Nếu như bị Liễu Lâm Ba biết ý nghĩ của hắc tử, chẳng phải muốn thổ huyết! Nàng chính là phi thường phi thường không muốn ở cùng hắc tử!

Nhưng là, trải qua chuyện này, hắc tử trái lại rất khó gặp được hiền đệ của mình.

Mỗi lần tìm Liễu Lâm Ba, hoặc là không gặp, hoặc là đến trấn biên cương, hoặc là đang tuần tra doanh trại, hoặc là đang luyện binh, ước chừng đợi trong soái trường của nàng nửa tháng cũng không có đợi được nàng, Lương Kiều cũng cả ngày ở cùng các tướng sĩ, muốn gặp nàng một lần thực sự là khó.

Điều này làm cho Lương Kiều rất ủ rũ. Hắc tử không thể lần nào cũng lấy lý do Cửu vương gia mời tới chứ?

Liễu tướng quân bận đến mệt chết, còn bị vị vương gia như hắc tử mời tới mời lui, chẳng phải càng mệt? Huống hồ, người khác sẽ lấy ánh mắt khác thường nhìn hắc tử a? Cảm thấy hắc tử không phải tới đây tiếp viện, trái lại là tới đây trở ngại quân vụ, vậy thì phiền phức.

Đề các tướng sĩ đối Đại tướng quân vương mất đi tin phục, vậy càng không được, một lần kiên nhẫn chính là nửa tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, xem xong quân báo, Lương Kiều rốt cục nghĩ đến lý do có thể triệu kiến hiền đệ.

“Người đến! Bản vương hôm nay muốn đi tuần tra phòng ngự thành, tuyên Liễu tướng quân đến đây cùng đi!” Lương Cửu vương gia nói.

“Vâng”, hạ nhân lĩnh mệnh mà đi.

Liễu Lâm Ba đang cùng Lưu đồ đầu chờ ngũ tướng đến thảo luận chuyện phòng thủ thành trong lễ mừng năm mới, canh phòng nghiêm ngặt, sợ Chu quốc đánh lên.

Nghe được triệu kiến, trong lòng lại buồn bực. Thật vất vả nửa tháng không gặp tiểu tử kia, tiểu tử kia vẫn là không buông tha nàng.

Haiz, ai bảo nàng là quan lớn nhất nơi này đây? Đại tướng quân vương tuần tra phòng ngự ngoại trừ nàng có tư cách tiếp khách còn có thể là ai?

“Tướng quân không muốn đi?” Lưu đồ đầu hiếu kỳ hỏi.

Liễu Lâm Ba thấy ánh mắt của mọi người đều sáng lấp lánh nhìn nàng, nàng khổ não cười, tiếp theo nửa cúi người, ra hiệu mọi người chụm đầu lại rồi nói.

Mọi người đều cho rằng có thể biết được bí mật gì của nhân vật huyền thoại như Cửu vương gia, đặc biệt gần đây trong quân truyền lưu như vậy: “Cửu vương gia là đoạn tay áo”, liền đều nửa cúi người, đầu tiến đến một bước, biểu hiện là rất hưng phấn.

Liễu Lâm Ba vung lên năm ngón tay thành thảo, ngược lại, coong coong coong liên tục năm lần, đem năm cái đầu đầu gỗ đến cộc cộc, ngũ tướng xoa đầu nhảy dựng lên.

“Bốn tướng quân thực sự là quá dung túng cho các ngươi! Nói cái gì muốn hỏi liền hỏi, cũng bắt động động não! Cửu vương gia triệu kiến, có nguyên ý hay ông muốn được sao? Đầu óc đều động lên, dùng để phòng ngự cùng luyện binh! Đừng luôn nghĩ mấy chuyện tầm phào!”

Liễu Lâm Ba thấy gỗ đầu thành công, đứng thẳng người, chống nạnh, chỉ vào bọn họ mắng.

Dáng dấp kia, khá giống một nữ nhân chửi đổng, cái này gọi là nữ nhân thiên tính lộ ra ngoài, chính nàng cũng không biết, ai ai ai, lẽ nào là làm nam nhân thảng ngáy quá lâu, thật sự muốn thành đàn ông?

Nói xong, cầm bút than trong tay (chính là dùng gỗ đốt thành than, Liễu Lâm Ba sai người chế tạo giống bút bi ở hiện đại để dùng) quăng xuống nghị sự trên bàn, chấp tay sau lưng ly khai trường nghị sự.

“Còn không cùng đi? Cửu vương gia không phải muốn tuần tra sao! Đi đi nghe một chút cao kiến của Cửu vương gia!” Liễu Lâm Ba đi tới cửa, quay đầu lại nói một câu.

Ngũ tướng tươi cười, vui vẻ theo sát.

Tuần tra này...

Tùy thời có thể nghe Cửu vương gia sang sàng cười to, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy Liễu đại tướng quân một mặt hắc tuyến.

Chúng tướng cùng nhóm quan lại cũng đã nhìn quen, chỉ là giữa ban ngày ban mặt tay trong tay, có chút kích thích thị giác, khiến toàn thân run rẩy, không, một trận nổi da gà.

Không xong rồi, tâm can bé nhỏ của bọn họ, phi lễ chó nhìn, bọn họ buồn nôn a... May mà sáng sớm không ăn nhiều, ô ô...

Hai cái đại nam nhân, không, hai tiểu nam nhân, không hai cái... Haiz, nói chung, một vương gia cao cao tại thượng, một đại tướng quân chiến công hiển hách, các ngươi đường đường là nam nhân bảy thước, vì sao tay lại cứ nắm chặt như vậy?

Còn đi trước mặt? Người bảo chúng thần nên để mắt đi đâu, nên nhìn nơi nào a?

“Đúng là cùng những quân doanh bình thường hoàn toàn bất đồng, xem các tướng sĩ có tinh thần như vậy bản vương hết sức vui mừng!” Lương Kiều quay đầu đi, quay về Liễu Lâm Ba thoải mái nói.

Đúng đấy, Cửu vương gia, lão nhân gia ngươi đừng tiếp tục kích động lại nắm tay hiền đệ có được không? Trên tay thần đều là dày đặc vết chai, da dè quê mùa thô ráp, có thể đừng coi như trâu bò nâng niu che chở được không?

Một đường tuần tra, này nói liền cùng nhau hai con tay, đem bao nhiêu tướng sĩ con mắt cho xem trực a?

Liễu Lâm Ba xoắn xuyết phiền muộn, không có cách nào bỏ qua, càng không thể giận dữ.

Ai, không hiểu loại tình huynh đệ của Cửu vương gia còn muốn kinh thế hãi tục thế nào mới có thể càng thêm thân mật, nàng không có cách nào từ chối.

Cửu vương gia người ta căn bản là không kiêng dè ánh mắt thế tục, một tướng quân nho nhỏ như nàng lại có lý do gì kiêng kỵ?!

Ai ~ quạ đen bay qua, đầy đầu hắc tuyến...

“Vương gia, chúng thần thẹn thùng!” Trang thượng thư không cẩn thận liền lỡ miệng.

Thẹn thùng a thẹn thùng, thánh thượng a, thần vô năng, thần vô dụng, thần không thể đưa Cửu hoàng tử đi đúng đường a!

Còn hại Liễu tướng quân! Càng hại tiểu nữ nhi cuồng dại của chính mình! “Hà? Thẹn thùng?” Lương Kiều ngoài đầu nhìn lại khề liếc một chút.

Trời đại hân a, Trang thượng thư mau mau lau trán một cái, sau đó trả lời: “Đúng đấy, vương gia! Thần hơn hai mươi năm trước từng tới Lệ Đô thành này. Lúc ấy chỉ là một vùng đất nghèo đói lộn xộn, bây giờ Liễu tướng quân đem nơi này xử lý ngay ngắn rõ ràng, lòng người hướng thiện, quân tư quân dụng quân vụ đều chỉnh tề sạch sẽ. Nói vậy Liễu tướng quân hẳn đã khổ công không ít! Thần nghĩ đến chính mình không có chiến tích nào, thẹn với lòng!”

Quả nhiên, lời của quan, xoay qua xoay lại, đem lời nói chân chính trong lòng nuốt vào, nói ra một đồng lời đường hoàng, khí thế.

Đồng dương vẫn vậy, giang sơn vẫn vậy, thay đổi chính là băng tuyết tan đi, nghênh đón năm mới.

“Tướng quân! Vương gia cho mời!” Đêm giao thừa, bởi vì sợ quân địch ở thời khắc năm mới lúc mình chưa sẵn sàng đột nhiên tiến công, cho nên Liễu

Lâm Ba ở trong doanh địa cùng các tướng sĩ đón tất niên.

Trong quân doanh rất náo nhiệt, dựa theo ý tứ Liễu Lâm Ba, bố trí rất nhiều tiết mục, tụ tập cùng một chỗ thưởng tự vui đùa.

Bởi vì thời khắc đều phải chuẩn bị chiến đấu, cho nên Liễu Lâm Ba không cho phép bọn họ uống rượu, trong quân doanh cũng không cho phép có bất kỳ một giọt rượu, người trái lệnh chém!

Vậy uống gì? Lấy trà thay rượu!

Trà là thánh phẩm, cũng làm cho người thanh tỉnh tinh thần, còn có thể cường thân tráng thể, uống cái này tốt nhất! Tướng quân nhà bọn họ nói như thế.

Lúc đầu Lưu đồ đầu cùng ngũ tướng làm loạn trong soái trường của nàng, buồn khổ nói cuối năm, các binh sĩ không cho uống, vậy bọn họ làm tướng lĩnh thì thế nào, hẳn cũng có thể uống chút chứ? Một chút đặc quyền đó cũng có thể chứ?

Liễu Lâm Ba cười mà không cười nhìn bọn họ, hòa ái hỏi: “Các người thật sự đều rất muốn uống rượu?”

Lưu đồ đầu cùng ngũ tướng gật đầu như giả vờ, không nghĩ tới mới cùng Tướng quân nói vài câu, Tướng quân sẽ dễ nói chuyện như vậy.

“Được, cũng được, các người trước tiên thanh toán chỗ rượu này, Bốn tướng quân liền để cho các người uống đủ!” Nói xong, Liễu Lâm Ba lấy ra vài tờ giấy nợ lấy từ tay chương quỹ từ lâu hồi mới tới Lệ Đô thành, giấy trắng mực đen, đều có chữ ký mỗi người, giờ trước mặt năm người.

“Đây là...” Lưu đồ đầu lớn tuổi nhất tiếp nhận, chỉ liếc mắt nhìn, liền kinh hãi đến biến sắc!

Những người khác thấy thế, mỗi người cầm lấy một tờ, giờ lên trước ngọn nến nghiêm túc xem, mỗi người con mắt đều mở thật lớn!

Khó mà tin nổi khó mà tin nổi! Đây rõ ràng chính là chính bọn hắn kí tên, nhưng vì sao lại giấy nợ? !

Hơn nữa chữ viết đã lâu!” Tướng quân? Thuộc hạ khi nào thì kí vào giấy nợ này?” Lưu đồ đầu cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

Liễu Lâm Ba nắm ngón tay nắm thành quyền, cho mỗi người bọn họ một cái cốc đầu!

Thu lại giấy nợ, tàn bạo nói: “Khi nào kí giấy nợ? ! Tự nhiên là bọn người say rượu sau đó kí! Biết tại sao không cho trong quân đội có rượu không? Bởi vì đặc biệt là các tướng lĩnh không được uống! Quan càng lớn liền càng không được uống! Uống say rồi, liền chính mình rơi đầu lúc nào cũng không biết! Còn có mặt mũi hỏi Bốn tướng quân khi nào kí giấy nợ!”

Đã bị cốc đầu lại bị Tướng quân trách móc một trận, mọi người chỉ xoa đầu, không lên tiếng, nhưng trong lòng không khỏi bội phục.

“Đó là Tướng quân tương lai ngày trước ở từ lâu Lệ Đô thành trả nợ cho chúng ta! Các anh em, còn nhớ không? Đại tướng quân tương lai Lệ Đô thành trước đây, chúng ta có đáng đáp thế nào? Mỗi ngày sống trong rượu, đều phần hận trời xanh không có mắt, có còn nhớ?”

Bốn người còn lại vừa nghe, tỉnh tã hồi tưởng.

Loại cảm giác tự giận mình cả ngày mê muội với rượu thực sự là quá tệ !

Ngưu Tráng một trong ngũ hổ tướng cũng nghĩ đến, nói tiếp: “Đúng đấy, nếu không có Đại tướng quân... Chúng ta còn không biết sống mơ mơ màng màng đến lúc nào đây!”

“Tướng quân, sẽ không phải là, người khi đó cũng đã cũng đã...” Lưu đồ đầu cả kinh nói.

Hắn đương nhiên cũng nhớ đến, tiểu oa nhi mười sáu tuổi, ở trong đêm khuya như thần tiên giáng trần, vừa ra tay liền thu phục chủ doanh thu tâm mười vạn tướng sĩ, đối với hắn tâm phục khẩu phục.

Hơn nữa hắn sở dĩ khác sâu ấn tượng như vậy, là bởi vì trước ngày đó một ngày, hắn ở trong từ lâu mượn rượu làm càn, gặp qua thiếu niên khí chất phi phàm, mặt như quan ngọc, mà thiếu niên kia, chính là Liễu đại tướng quân vào giờ phút này.

Lúc đó hắn còn kinh hãi chảy mồ hôi lạnh khắp người, ở trước mặt mọi người bị đánh hai mươi quân côn, Tướng quân lại giống như chưa từng xảy ra gì cả, không gây sự với hắn, không có trách cứ hắn lúc đó nói năng lỗ mãng, cho nên mới đối với Đại tướng quân tuổi còn trẻ khăng khăng một lòng.

Liễu Lâm Ba gật gù đầu, chính là khi đó, nàng giúp bọn họ trả tiền nợ, chính là đêm đó, đưa cho bọn hắn một phần đại lễ kiếp này cũng khó mà quên được.

Nàng Liễu Lâm Ba muốn ra trận, tự nhiên là muốn kinh thiên địa khiếp quỷ thần!

“Tướng quân!” Ngũ tướng cùng nhau quỳ xuống đất, xấu hổ đến cực điểm.

“Rượu không phải là vật gì tốt! Uống nhiều hại gan, hại thận, uống say xấu mặt, uống chết rồi không ai đồng tình, còn bị người thóa mạ ‘Sâu rượu’ ! Cần gì chứ! Từ hôm nay trở đi, đều bỏ đi! Có thể không uống liền không uống!” Liễu Lâm Ba lời nói ý vị sâu xa, thanh âm kia giống như một ông lão trăm tuổi.

Kỳ thực nàng còn muốn nói, rượu còn có thể làm hỏng xương cốt, dễ dàng bị liệt.

Mười người mê rượu, chín người mệnh ngắn còn có một người co quắp.

Ai nói rượu là thứ tốt, vậy thì là hại người!

Có nói thế bọn họ cũng không nhất định sẽ hiểu, hơn nữa nhìn bọn họ mỗi một người đều xấu hổ đến không đất dung thân, nói vậy sau đó nếu như muốn uống trộm, ít nhiều cũng sẽ nhớ tới ngày hôm nay!

“Mặt tướng nhất định ghi nhớ lời Tướng quân giáo huấn, sẽ không để rượu làm hỏng chuyện, hỏng người!” Ngũ tướng đồng thanh đáp.

Đêm giao thừa, chuyện liên quan đến lệnh cấm rượu liền như vậy kết thúc.

Cửu vương gia cho người mời Liễu Lâm Ba, ngũ tướng không chỉ có không uống, còn tự mình đi giám sát, đem những lời nàng nói không sót một chữ truyền đến tai mỗi vị tướng sĩ.

Đương nhiên, có người nghe lọt, có người khịt mũi coi thường, mặc kệ như thế nào, năm nay hẳn sẽ không có ai uống rượu hoặc trộm uống rượu.

“Đang cùng các binh sĩ chơi vui, lại... Cũng không biết là chuyện gì gấp như thế!” Liễu Lâm Ba vừa đi vừa lẩm bẩm.

Vừa tới, Liễu Lâm Ba hối hận đến cực điểm, Cửu vương gia thực sự là làm nàng mất mặt đến chết...

Đứng phía trước quân trưởng, một đội lại một đội thị vệ, Liễu Lâm Ba chần chừ một lúc vẫn là chậm rãi đi vào.

Liễu Lâm Ba âm thầm cau mày, có việc không tới tướng nghị sự, chạy đến tầm trưởng của Cửu vương gia, đến cùng có vấn đề gì?

Vào bên trong, một cung nữ thái giám thị vệ đều không có, ở giữa dựng một tấm bình phong rồng bay phượng múa, quần áo treo ở sau tấm bình phong, bên trong nhiệt khí luân chuyển, vẫn như cũ có thể thấy rõ là nam tử đang tắm.

Liễu Lâm Ba liền đỏ mặt, tức giận đến muốn đánh người, đêm 30, liền gọi nàng sang đây xem hán tắm sao? !

Liền, cúi đầu, mặt đỏ lên, nhỏ giọng hỏi “Đại ca, huynh tới tìm ta có việc gì thế?”

Lương Kiều nghe được bản thân hiền đệ đến rồi, tựa hồ không nghe thấy lạnh nhạt trong thanh âm của nàng, cao hứng hỏi: “Hiền đệ, mau tới đây!”

Hắn đang tắm, rửa ráy nha!

Lại gọi nàng qua?

Có làm hay không?

Là lỗi tai nàng nghe nhầm hay Cửu vương gia điên rồi?

Bạn đang đọc truyện *Mị Vương Tướng Môn Thế Gả Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.